DİJİTAL KÜTÜPHANE KANALI

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

https://rantey.org

Yedek ve Duyuru Kanallarımız
Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

• Telegram: https://t.me/birkitapbir

• WhatsApp Kanalımız : https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4IvMoc0Y

"Bu muhteşem, çok katmanlı hikâye sayfalar ilerledikçe sizi daha fazla şaşırtıyor. Psikolojik gerilim hayranları bu romana bayılacak."
Library Journal

Öteki Çocuk

Roman

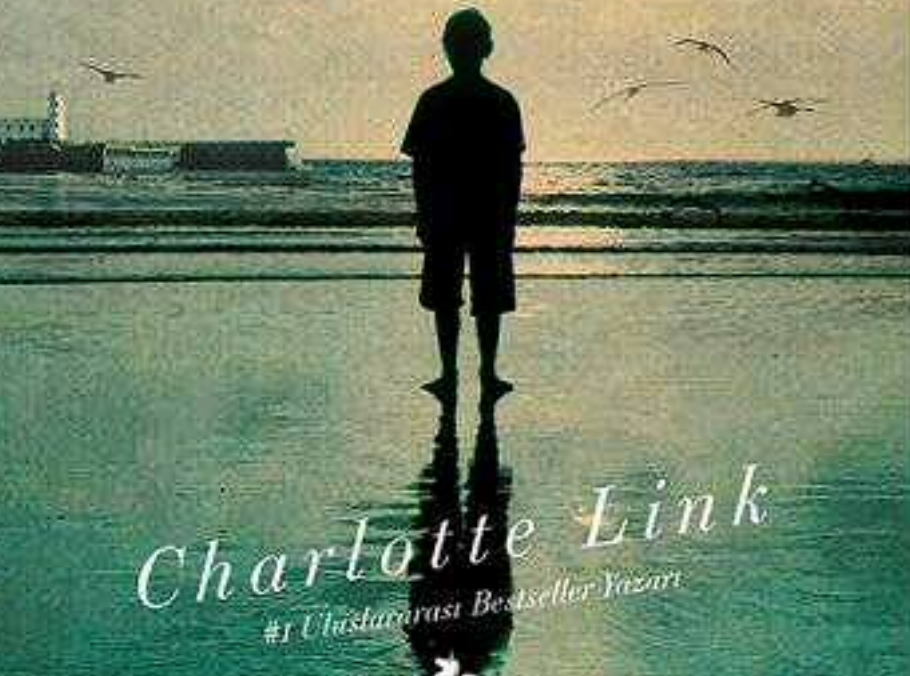

Charlotte Link

#1 Uluslararası Bestseller Yazarı

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Pegasus Yayınları: 1175
Bestseller Roman: 526

ÖTEKİ ÇOCUK
CHARLOTTE LINK
Özgün Adı: Das andere Kind

Yayın Koordinatörü: Yusuf Tan
Editör: Murat Demirci
Düzelti: Esra Kökkılıç
Sayfa Tasarımı: Meral Gök

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Eylül 2015
ISBN: 9978-605-343-701-7

Türkçe yayın hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2015
Copyright © Blavalet Verlag, Münih, 2009

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Telif Hakları Onk Ajans Ltd. Şti. aracılığıyla Verlagsgruppe Random House GmbH'nin alt yayıncısı Blanvalet Verlag'dan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

CHARLOTTE LINK

ÖTEKİ ÇOCUK

İngilizcesinden Çeviren:
ASLI TÜMERKAN

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Aralık 1970

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

19 Aralık Cumartesi

Elinden geldiğince çabuk uzaklaşması gerektiğini biliyordu. Tehlikedeydi ve bu ıssız çiftlikte yaşayan insanlar onu görürse mahvolurdu.

Tam çiftlik kapısına varmış, arabasına doğru aceleyle gidecekken adam birdenbire önünde beliriverdi. İri yarıydı ve bu yıkık dökük binaların arasında görmeyi bekleyeceği kadar hırpani bir kılığı yoktu. Kot pantolon ve süveter giyiyordu; gri saçları çok kısa kesilmişti. Soluk gözlerinde herhangi bir duygu belirtisi göremiyordu.

Semira sadece adamın kendisini ambarın arkasında görmediğini umabildi. Belki de arabasını fark etmiş ve etrafa bakınan kişiyi görmeye gelmişti. Tek şansı, kalbi güm güm atmasına ve dizlerinin titremesine rağmen, adamı kendisinin zararsız olduğuna ikna edebilmekti. Bu hafif karanlık aralık akşam üstüsünün ısıran soğuğuna rağmen, yüzü ter damlalarıyla kaplıydı.

Adamın sesi, gözleri kadar soğuktu. "Burada ne arıyorsun?"

Semira gülümsemeye çalıştı ama dudaklarının titrediğini hissetti. "Tanrı'ya şükür. Burada kimse yok sanıyordum..."

Adam onu baştan aşağı süzdü. Semira adamın ne gördüğünü hayal etmeye çalıştı. Pantolon, yünlü çizmeler ve kalın bir anorak giyerek soğuktan korunmaya çalışan, henüz otuzuna gelmemiş zayıf, ufak tefek bir kadın. Siyah saçlar, kara gözler. Adamın Asyalılara karşı bir garezi olmadığını ümit etti. Önünde her an kusacakmış gibi hisseden bir Asyalı olduğunu fark etmemesini ve ne kadar korktuğunun farkında olmamasını diledi. Semira, adamın, korkusunun kokusunu alabildiği gibi korkunç bir hisse kapıldı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Adam başıyla tepenin eteğindeki koruluğa işaret etti. "Senin araban mı?"

Arabayı oraya park ederek bir hata yapmıştı. Ağaçlar çok seyrek ve yapraksızdı, hiçbir şeyi gizlemiyorlardı. Adam, evinin üst pencerelerinin birinden arabasını görmüş ve ikiyle ikiyi toplamıştı.

Buraya gelip kimseye haber vermemek büyük bir ahmaklıktı. Bir de arabasını kör olası çiftlikten görülebilir bir yere park etmesi vardı tabii.

Semira, "Ben... tamamen kayboldum," diye kekeledi. "Buraya nasıl geldiğim konusunda hiçbir fikrim yok. Sonra evinizi gördüm ve size sorabilirim diye düşündüm..."

"Evet?"

"Buralarda yeniyim." Sesi kulağına yanlış geliyordu, çok yüksek ve biraz tizdi ama adam normalde nasıl konuştuğunu bilmiyordu. "Aslında, istiyordum ki... İstiyordum ki..."

"Peki, aslında nereye gidiyorsun?"

Semira'nın aklına hiçbir şey gelmiyordu. "Şeye... hmm... adı neydi?" Semira kuru dudaklarını yaladı. Bir psikopatla karşı karşıyaydı... Adam bir yere kilitlenmeli ve anahtar da yok edilmeliydi, buna emindi. Buraya kesinlikle kendi başına gelmemeliydi. Burada ona yardım edebilecek kimse yoktu. Mekânın mutlak ıssızlığı ve uzaklığının fazlaca farkındaydı. Yakında ya da uzakta, ne başka bir çiftlik ne de başka bir insan vardı.

Hata yapma lüksü yoktu. "Şeye..." Sonunda zihninde bir isim belirdi. "Whitby'ye. Whitby'ye gitmek istiyordum."

"O zaman cidden kaybolmuşsun. Ana yol buradan çok uzakta."

"Ben de öyle düşünmeye başlamıştım." Semira yine zoraki bir şekilde gülümsedi. Adam gülümsemesine karşılık vermedi. Gözlerini ayırmadan ona bakıyordu. Adam ifadesiz gözükmesine rağmen, Semira onun kendisine güvenmediğini, kendisiyle konuştuğu her saniye artıyormuş gibi gözüken şüphesini hissedebiliyordu.

Derhal kaçmalıydı!

Aslında koşmak istemesine rağmen kendini orada sakin bir şekilde durmaya zorladı. "Ana yola nasıl çıkacağımı söyleyebilir misiniz?"

Adam cevap vermedi. Buz mavisi gözleri onu delip geçiyor gibiydi. Semira hayatında hiç bu kadar soğuk gözler görmemişti. Artık içle-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

rinde hiç hayat kalmamış gibi soğuklardı. Semira, boynuna bir atkı sardığına memnundu, çenesinin sağ tarafında bir sinirin seğirdiğini hissedebiliyordu.

Sessizlik çok uzun sürdü. Adam bir şeyi hesaplamaya çalışıyordu. Ona güvenmiyordu. Bu ufak tefek insanın kendisine karşı oluşturduğu tehlikeyi tarttı. Sanki Semira'nın zihninin derinliklerine girmek istermişçesine onu inceliyordu.

Sonra yüzünde küçümseyen bir ifade belirdi. Yere, Semira'nın önüne tükürdü.

"Zenci piçler," dedi. "Yorkshire'a doluşuyorlar, değil mi?"

Semira irkildi. Adamın ırkçı olup olmadığını merak etti, yoksa sadece onu kışkırtmaya, onu kabuğundan çıkarmaya mı çalışıyordu. Semira'nın kendini ele vermesini istiyordu.

Son derece normal bir durummuş gibi davran.

Semira, boğazında bir hıçkırığın yükseldiğini hissetti ve boğuk bir sesin çıkmasını engelleyemedi. Bu kesinlikle normal bir durum değildi. Panik duygusunu daha ne kadar kontrol edebileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

"Kocam... İngiliz," dedi. Normalde bunu hiç yapmazdı. Teninin rengiyle ilgili önyargılarla karşılaştığında hiçbir zaman John'un arkasına sığınmazdı. Ama bu sefer, içgüdüsü onu cevabı vermeye itmişti. Artık adam onun evli olduğunu ve eğer başına bir şey gelirse onun yokluğunu fark edecek birinin olduğunu biliyordu. Bu ülkede yabancı olmayan ve biri kaybolduğu anda ne yapılması gerektiğini bilen, polisin ciddiye alacağı birinin olduğunu.

Semira, cevabının adam üzerinde herhangi bir etkisi olup olmadığını anlayamıyordu.

Adam, "Uzaklaş," dedi.

Kabalığı yüzünden sinirlenmenin veya farklı renkteki insanların eşit haklara sahip olduğunu tartışmanın zamanı değildi. Kaçması ve polisi bulması gerekiyordu.

Gitmek üzere döndü. Kendini ölçülü adımlarla yürümeye ve koşma dürtüsüne kulak asmamaya zorladı. Adam, onun içten içe korkudan delirdiğini bilmeden sadece incindiğini düşünmeliydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dört ya da beş adım atmıştı ki adamın sesi onu durdurdu.

"Bekle!"

Semira donakaldı. "Efendim?"

Adam yaklaştı. Semira onun ağız kokusunu alabiliyordu. Sigara ve ekşi süt kokuyordu.

"Kulübedeydin, değil mi?"

Semira'nın boğazı düğümlenmişti ve bütün vücudundan ter boşanmaya başladı. "Ne... ne kulübesi?"

Adam gözlerini dikerek uzun uzun baktı. Semira, adamın duygusuz gözlerinde, kendisinin gözlerinde görebildiği şeyi okuyabiliyordu: Semira biliyordu. Adamın sırrını biliyordu.

Artık adamın hiç şüphesi kalmamıştı.

Semira koştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

TEMMUZ 2008

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

16 Temmuz Çarşamba

1

Kadını ilk gördüğünde, Friarage Okulu'ndan yeni çıkmıştı ve eve gitmek için yolun karşısına geçmek üzereydi. Kadın açık kapının eşiğinde duruyor, açıkça dışarıdaki sağanak yağmura adım atmaya tereddüt ediyordu. Saat neredeyse altı olmuştu ve havanın çoktan kararmış olması yılın bu zamanı için pek de olağan bir şey değildi. Gün bunaltıcı derecede sıcakken, Scarborough'nun üzerinde şiddetli gök gürültülü bir fırtına çıkmıştı. Gök yarılmıştı ve kıyamet yakın gibi gözüküyordu. Okul bahçesi bomboştu. Su, engebeli asfaltın üzerinde hemen devasa birikintiler oluşturmuştu. Öfkeli mavi siyah bulutlar gökyüzünde kümelenmişti.

Kadın baldırlarına gelen çiçekli yazlık bir elbise giyiyordu. Bu biraz eski moda ama güne oldukça uygun bir kıyafetti, ta ki fırtına çıkana kadar. Örgü yaptığı uzun, mat sarı saçları vardı ve elinde bir alışveriş torbası taşıyordu. Bildiği kadarıyla, öğretmen değildi. Belki de yeniydi. Ya da bir derse kaydolmuştu.

Bir şey onu bir adım atmaya ve kadınla konuşmayı düşünmeye sevk ediyordu. Bu belki de onun alışılmadık eski moda görünüşünden kaynaklanıyordu. Kadının yirmili yaşlarının başında olduğunu tahmin etti ama bir şekilde tanıdığı o yaştaki bütün kadınlardan farklı gözüküyordu. Ona bakmak insanı mest etmezdi ama kadında insanın dikkatini çeken bir şey vardı. Yüzünün nasıl göründüğünü bilmek isterdiniz. Nasıl konuştuğunu. Kendi dönemine ve kuşağına bir tür alternatif temsil edip etmediğini.

Hiç değilse o bunları bilmek istiyordu. Kadınlar onu büyülüyordu ve artık neredeyse her türden kadını tanıdığı için, olağandışı olanlar onda özel bir merak uyandırıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Ona doğru yürüdü ve "Şemsiyeniz yok mu?" diye sordu.

Pek yaratıcı bir giriş yapmadığının kendisi de farkındaydı, ama dışarıdaki şiddetli yağmurun karşısında bu soru neredeyse kaçınılmazdı.

Kadın onun yaklaştığını görmemişti ve sesi duyunca bir anda irkildi; ona doğru dönünce hata yaptığını anladı. Kadın yirmilerinin başında değildi, en az otuzlarının ortasındaydı, belki daha da büyüktü. Arkadaş canlısı ama sade bir görünüşü vardı. Makyajsız, soluk, ne güzel ne çirkin, iki dakikadan fazla akılda kalmayacak türden bir yüz. Saçı, oldukça sevgisiz bir şekilde alnının tepesinden geriye çekilmişti. Bilinçli bir şekilde özel bir tipi yansıtmaya çalışmadığı belliydi, sadece daha çekici görünmek için ne yapması gerektiği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Hoş, utangaç bir şey ve kesinlikle ilgi çekici değil, diye düşündü.

Kadın, "Fırtına çıkacağını bilmeliydim," dedi. "Ama öğlen evden çıktığımda hava o kadar sıcaktı ki şemsiye almak saçma olurdu."

"Nereye gidiyorsunuz?" diye sordu.

"Queen Sokağı'ndaki otobüs durağına. Ama oraya gidene kadar sırılsıklam olacağım."

"Otobüsünüz kaçta kalkıyor?"

Kadın sızlanan bir sesle, "Beş dakika içinde," dedi. "Ve günün son otobüsü."

Herhalde köyün uzak bir yerinde yaşıyordu. Kasabanın sınırlarının dışına çıkınca, kırsal bölgelerin insanı bu kadar hızlı içine çekmesi hayret vericiydi. Çok bir geçiş olmadan insan birdenbire kendini hiçliğin ortasında, sadece birkaç seyrek çiftlikten oluşan, toplu taşımanın doğru düzgün hizmet vermediği yerleşim yerlerinin arasında buluyordu. Son otobüs altıdan hemen önceydi! Gençler hâlâ Taş Devri'nde yaşadıklarını hissediyor olmalılardı.

Eğer kadın genç ve güzel olsaydı, bir an bile tereddüt etmeden onu evine bırakmayı teklif ederdi. Önce barların sıralandığı rıhtımda bir yerde beraber bir içki içmek isteyip istemediğini sorardı. Akşamın geç saatlerine kadar kimseyle buluşmayacaktı, üstelik bu önemli bir görüşme de değildi. O zamana kadar da yolun sonundaki bir evde, kiracı olarak kaldığı odasında canı sıkılarak oturmaya dair büyük bir istek duymuyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Fakat bir barda, bir kadeh şarabın önüne oturup bütün akşamı bu yaşlı kızın renksiz yüzüne bakarak geçirme fikrinin de cezbedici bir yanı yoktu, çünkü aldığınız izlenim şuydu: bu kız yaşlı bir kadındı.

Televizyon izlemek muhtemelen daha eğlenceli olurdu. Yine de kadını öylece bırakıp okul bahçesini geçerek yolun yukarısına doğru koşmaya tereddüt etti. Kadın çok... terk edilmiş gözüküyordu.

"Nerede yaşıyorsunuz?"

Yaşlı kız, "Staintondale," dedi.

Gözlerini devirdi. Staintondale'i biliyordu, ah Tanrım! Tek bir ana yol, bir kilise, en temel gıda maddeleri ile birkaç gazetenin de alınabileceği bir postane. Birkaç ev. Aynı zamanda otobüs durağı işlevi de gören kırmızı bir telefon kulübesi. Ve kırsalın çevresine serpiştirilmiş gibi görünen çiftlikler.

"Şüphesiz, Staintondale'deki otobüs durağından sonra da yürüyecek kısa bir mesafeniz vardır," diye tahmin etti.

Kadın mutsuzca başını salladı. "Evet, neredeyse yarım saatlik bir yol."

Sadece kadınla konuşma hatasını yapmamıştı. Kadının onun hayal kırıklığını fark ettiği izlenimine kapılmıştı ve içinden bir ses ona bunun kadın için acı verecek kadar tanıdık bir hadise olduğunu söylüyordu. Sıklıkla erkeklerin ilgisini uyandırması ama ona yaklaştıkları anda bu ilginin aniden kaybolması gibi bir durum söz konusu olabilirdi. Belki de kadın, biraz daha ilginç biri olsaydı kendisine yardım teklif edeceğini tahmin ediyordu, ama şimdi herhangi bir teklifle karşılaşmayacağından neredeyse emin gibiydi.

Bencilliği ve tembelliği ani cömertliğinin önüne geçemeden hızla, "Biliyor musunuz," dedi, "arabam hemen yolun sonunda. Eğer isterseniz sizi hızla evinize götürebilirim."

Kadın adama bakakaldı, kulaklarına inanamıyor gibi bir hali vardı. "Ama... bu oldukça uzun bir yol... Staintondale..."

"Neresi olduğunu biliyorum," diye sözünü kesti. "Ama önümüzdeki birkaç saat için hiçbir planım yok ve taşradan arabayla geçmekten daha kötü şeyler de var."

Kadın şüpheyle, "Bu havada..." dedi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gülümsedi. "Teklifimi kabul etmenizi öneririm. Birincisi, zaten artık muhtemelen otobüse yetişemeyeceksiniz. İkincisi, yetişseniz bile yarın veya bir sonraki gün fena halde grip olacaksınız. Ne dersiniz?"

Kadın duraksadı. Adam onun kendisine güvenmediğini sezebiliyordu. Kadın adamın gerekçelerini sorguluyordu. Adam, yakışıklı ve kadınlar konusunda başarılı biri olduğunu biliyordu, kadın da muhtemelen onun gibi bir adamın kendisi gibi bir kadını gerçekten çekici bulmayacağının bilincinde olacak kadar gerçekçiydi. Herhalde onu, ya bulduğuyla yetinen biri olduğu için kadını arabasına atmaya çalışan bir seks manyağı ya da acıma duygusuna yenik düşen bir adam olarak görüyordu. İki alternatif de pek hoş sayılmazdı.

Elini uzatarak, "Dave Tanner," dedi. Kadın duraksayarak elini sıktı. Eli sıcak ve yumuşaktı.

"Gwendolyn Beckett," dedi.

Dave gülümsedi. "Peki, Mrs. Beckett, ben..."

"*Miss*," diye düzeltti hemen. "*Miss* Beckett."

"Pekâlâ, Miss Beckett." Dave saatine göz attı. "Otobüsünüz bir dakika içinde kalkıyor. Sanırım bu durum kararınızı belirliyor. Oyun bahçesini hızla geçip birkaç metre daha koşmaya hazır mısınız?"

Gwendolyn, denize düşenin yılana sarılması misali, Dave'in teklifini kabul etmekten başka bir seçeneği olmadığını fark edince şaşırarak başını salladı.

Dave, "Çantanızın başınızın üzerinde tutun," tavsiyesinde bulundu. "Bu sizi biraz koruyacaktır."

Gwendolyn, su birikintileri içinde yüzen oyun parkı boyunca Dave'in arkasından koştu. Araziyi çeviren dökme demir parmaklıkların etrafında bulunan uzun ağaçlar, sağanak yağmur altında eğilip bükülüyorlardı. Solda devasa Market Hall* belirdi, burası yeraltı mezarlarına benzer alt geçitleri ve mahzenleri olan bir binaydı. Galerilerinde ve mağazalarında yığınlar dolusu ıvır zıvır vardı, hatta bazen değerli bir şeyler bile bulunabiliyordu. Sağ tarafta her birinin parlak beyaz bir

* Kasapların, balıkçılar, sebze ve meyve satanların yer aldığı genelde bir ya da iki katlı olan pazar binası. (ç. n.)

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kapısı olduğu kırmızı tuğladan yapılmış birbirinin benzeri bir sıra evin dizildiği ufak bir sokak vardı.

Dave, "Buradan," dedi ve sokağın sol tarafına park edilmiş oldukça paslı küçük mavi Fiat'a ulaşana dek koşarak evleri arkalarında bıraktılar. Dave arabanın kilidini açtı ve rahatlamış bir şekilde iç çekerek ön koltuklara yığıldılar.

Gwendolyn'in saçlarından sular akıyordu ve elbisesi ıslak bir bez gibi vücuduna yapışmıştı. Bu birkaç metre sırılsıklam olmasına yetmişti. Dave kendi ıslak ayaklarını görmezden gelmeye çalıştı.

"Ben aptalın tekiyim," dedi. "Arabayı alıp seni okuldan almaya gelmeliydim. O zaman en azından az çok kuru kalırdın."

"Ah lütfen!" Gwendolyn sonunda gülmüştü. Dave kadının güzel dişleri olduğunu fark etti. "Şeker değilim ya eriyeyim. Hem sarsılarak geçecek bir otobüs yolculuğunun sonunda beni bekleyen küçük yürüyüşü yapmaktansa kapıma kadar bırakılmayı kesinlikle tercih ederim. Teşekkür ederim."

Dave, "Rica ederim," dedi. Üçüncü kez arabasını çalıştırmayı deniyordu ve sonunda başardı. Motor hırıldayarak canlandı ve araba öne doğru atıldı. İki sıçrayışta sokağa çıkmış, tekleyerek ilerliyordu.

Dave, "Sorun yok," dedi. "Arabanın sadece ısınması gerekiyor. Bu hurda yığınıyla kışı geçirebilirsem kendimi şanslı sayacağım."

Motor artık daha düzenli bir şekilde uğulduyordu. Şimdilik iyiydi: araba Staintondale'e gidip geri gelebilirdi.

Dave, "Otobüsü kaçırmış ya da benimle karşılaşmamış olsaydınız ne yapacaktınız?" diye sordu. Bayan Beckett onu özel olarak ilgilendirmiyordu ama yarım saat boyunca arabanın içinde yan yana oturacaklardı ve bu durumun kötüleşip rahatsız edici bir sessizliğe dönüşmesini istemiyordu.

Gwendolyn, "Babamı arardım," dedi.

Dave ona hızlı bir bakış attı. Babasından bahsederken sesi değişmişti. Daha sıcak, daha samimi bir hale bürünmüştü.

"Babanızla mı yaşıyorsunuz?"

"Evet."

"Peki ya anneniz..."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gwendolyn, bundan bahsetmek istemediğini gösteren bir ses tonuyla, "Annem genç yaşta öldü," dedi.

Dave, babasının kızı, diye düşündü, ondan uzaklaşamıyor. En az otuzlarının ortasında ve babası hâlâ onun Biriciği. En Mükemmeli. En İyisi. Hiçbir erkek babasının dengi olamaz.

Gwendolyn'in, her şeyi, bilinçli ya da bilinçsiz, babasının hayallerindeki kız olmak için yaptığını düşünüyordu. Kalın sarı örgüsü ve eski moda çiçekli elbisesiyle tıpkı babasının gençliğindeki kadınları andırıyordu, elliler ya da altmışların başı olmalıydı. Babasını memnun etmek istiyordu ve muhtemelen babası da mini eteklere, belirgin makyaja ya da kısa saça pek düşkün biri değildi. Kadının etrafa yaydığı sinyaller tamamen aseksüeldi.

Dave, eh, babasını yatağında isteyecek hali yok, diye düşündü.

İnsanların ruh hallerini çok iyi okurdu ve Gwendolyn'in konuyu değiştirmenin bir yolunu bulmak için kafa patlattığını hissedebiliyordu, dolayısıyla ona yardımcı olmaya karar verdi.

"Bu arada, Friarage Okulu'nda ders veriyorum," dedi. "Ama çocuklara değil. Okul, akşamları ve bazı öğleden sonraları sınıflarının yetişkinlerin eğitimi için kullanılmasına izin veriyor. Fransızca ve İspanyolca dersi veriyorum, bu da karnımı doyuruyor işte."

"Bu dilleri iyi konuşabiliyor musunuz?"

"Çocukken uzun bir süre İspanya'da ve Fransa'da yaşadım. Babam diplomattı." Babasından bahsederken *kendi* sesinin hiçbir sıcaklık göstermediğini biliyordu. Onun yerine nefretini fazla belli etmemeye çaba göstermişti. "Ama tamamen yeteneksiz bir ev hanımı topluluğuna, sesine ve anlatımına bayıldığın bir dili öğretmeye çalışırken haftanın üç ya da dört akşamı dilin tamamen mahvedilişine tanık olmak zorunda kalmanın pek eğlenceli olduğu söylenemez." Dave, bir pot kırmış olabileceğini fark edince mahcup bir şekilde güldü.

"Özür dilerim. Siz de dil derslerinden birini alıyor olabilirsiniz. Sizi gücendirdim mi? Ders veren üç dil hocası daha var."

Gwendolyn başını iki yana salladı. Dışarıdaki yağmur duvarı, arabanın içini bir hayli karanlığa boğsa da Dave onun kızardığını görebiliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gwendolyn, "Hayır," dedi. "Herhangi bir dil dersi almıyorum. Ben..."

Gwendolyn ona bakmıyordu, bakışlarını pencereden dışarı çevirmişti. Scarborough'dan dışarı, kuzeye giden yola ulaşmışlardı. Süpermarketlerle bir sıra terasli evi geride bırakmışlardı, garajlar ile kasvetli barlar ve sel basmış gibi gözüken bir karavan parkı dışarıda akıp gidiyordu.

Gwendolyn kısık sesle, "Gazetede," dedi, "Friarage Okulu'nda... Şey, çarşamba günü öğleden sonraları bir kurs olduğunu okudum, bu... önümüzdeki üç ay boyunca..." Duraksadı.

Dave onun neden bahsettiğini anında anlamıştı. Bunu neden daha önce fark edemediğini bir türlü anlayamıyordu. Ne de olsa, orada ders veriyordu. Yeni kursu biliyordu. Çarşambaları. Üç buçuktan beş buçuğa kadar. Bugünden itibaren. Ve Gwendolyn Beckett, tam da bu kursa gidecek türden bir insandı.

"Ah, biliyorum," dedi ve sesinin rahat çıkmasına uğraştı. Sanki böyle bir kursa gitmek dünyanın en doğal olayıymış gibi, şeyler için bir kurs... evet, kimin için? Zavallılar? Beceriksizler? Ezikler? "Bir tür... özgüven eğitimi gibi bir şey, değil mi?"

Artık Gwendolyn'in yüzünü hiç göremiyordu. Gwendolyn cama dönmüş dışarıya bakıyordu. Dave onun kıpkırmızı kesildiğini tahmin etti.

Kadın kısık sesle, "Evet," diye cevap verdi. "Öyle. İnsanın utangaçlığını yenmeyi öğrenmesi gerekiyor. Diğer insanlarla yakınlaşması, korkularının... üstesinden gelmesi gerekiyor." Bunun üzerine Dave'e döndü. "Bu size bayağı saçma geliyor olmalı."

Dave, "Hiç de değil," dedi kendinden emin bir şekilde. "Eğer bir zayıflığınızın olduğunu düşünüyorsanız, onunla yüzleşmeniz gerekir. Bu sadece oturup şikâyet etmekten başka bir şey yapmamaktan çok daha mantıklı. Merak etmeyin. Sadece kurstan mümkün olduğunca faydalanmaya çalışın."

Gwendolyn, umutsuzluğa kapılmış bir sesle, "Evet," dedi. "Çalışacağım. Zaten... hayatımdan pek memnun olduğum söylenemez."

Tekrar cama döndü ve Dave de daha fazla soru sormaya cesaret edemedi.

İkisi de bir şey demedi.

Yağmur biraz hafifledi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cloughton'ın ortasından Staintondale'e doğru döndüklerinde, bulutların ortasında bir boşluk belirdi ve arasından akşam güneşi parlamaya başladı.

Dave birdenbire bir heyecanın kıpırtısı hissetti. Bu, hayatında yeni bir şeyin yaşanmak üzere olduğunu haber veren bir duyguydu. Yanında oturan kadınla bir ilgisi olabilirdi.

Tamamen farklı bir şey de olabilirdi.

Kendi kendine sakin olmayı telkin etti. Bir de dikkatli olmayı.

Hayatında daha fazla hata yapmayı kaldıramazdı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Amy Mills'in, bebek bakıcılığından kazandığı paraya ihtiyacı vardı. Bu işi yapmasının tek sebebi buydu. Eğitiminin parasını neredeyse kendi başına ödemek zorunda olduğu için seçici davranamazdı. Gerçi akşamlarını başkasının salonunda kitap okuyarak ya da televizyon izleyerek, sadece dışarı çıkmış bir ailenin uyuyan çocuğuna göz kulak olarak geçirmek sıkıcı sayılmazdı. Ama bu, eve geç dönmesi anlamına geliyordu ve karanlıkta eve gitmekten nefret ediyordu. En azından sonbahar ve kışları. Yazları hava geç kararır ve Scarborough sokakları genelde İngilizce öğrenmek için denizaşırı ülkelerden Doğu Yorkshire'a gelen dil okulu öğrencileriyle dolu olurdu.

Bu akşam farklıydı. Fırtına ve akşamüstü yağan sağanak yağmur herkesi içeri kaçırmış ve sokakları boşaltmıştı. Dahası, çok sıcak bir günden sonra, hava fazlasıyla serinlemişti. Keyifsiz ve rüzgârlıydı.

Amy endişeyle, dışarıda kimse olmayacak, diye düşündü.

Çarşambaları her zaman Bayan Gardner'ın evinde onun dört yaşındaki kızı Liliana'ya göz kulak olurdu. Bayan Gardner bekâr bir anneydi, kendisiyle kızının geçimini sağlamak için birkaç işte birden çalışıyordu, çarşamba akşamları da Friarage Okulu'nda Fransızca dersi veriyordu. Ders normalde dokuzda bitiyordu, ama o her dersten sonra öğrencileriyle bir şeyler içmeye çıkardı.

Amy'ye, "Yoksa hiç dışarı çıkmıyorum," demişti, "en azından haftada bir kez biraz eğlenmek istiyorum. Onda gelsem senin için sorun olur mu?"

Ama hiçbir zaman saat onda evde olmuyordu. Amy şanslı günündeyse, eve gelmesi on buçuğu, ama daha çok on bire çeyrek kalayı buluyordu. Bayan Gardner her seferinde bolca özür diliyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

"Zaman nasıl geçti anlamadım! Yemin ederim, konuşmaya başladığımızda..."

Aslında Amy bu işi bırakmak isterdi ama az çok istikrarlı olan tek işi buydu. Başka ailelerin çocuklarına da bakıyordu, ama sadece ara sıra. Çarşamba günleri alacağı paraya güvenebiliyordu ve bu, onun durumunda olan biri için paha biçilemezdi. Ah, bir de şu eve gidiş yolu olmasaydı...

Kendi kendine sık sık, korkağın tekiyim, diyordu ama bu korkusunu azaltmıyordu.

Bayan Gardner'ın bebek bakıcısını hızlı bir şekilde evine bırakacak bir arabası yoktu, zaten her zaman da alkol sınırını aşmış olurdu. Bu çarşamba da oldukça fazla içmişti ve saat hiç olmadığı kadar geçti: On biri yirmi geçiyordu!

Amy, kitaplarını toplarken sinirle, "Saat onda diye anlaşmıştık," dedi. Akşamı ders çalışarak geçirmişti.

Bayan Gardner en azından pişman görünüyordu. "Biliyorum. Çok kötüyüm. Ama sınıfımızda yeni bir kadın var ve bize birkaç içki ısmarladı. Anlatacak birkaç iyi hikâyesi vardı. Kalkmayı düşündüğümde, saat zaten çok geç olmuştu!"

Amy'ye parayı uzattı, ona fazladan bir beş pound verecek kadar adil davrandı. "İşte. Çünkü bugün gerçekten fazla mesai yapmak zorunda kaldın... Liliana iyi mi?"

"Uyuyor. Hiç uyanmadı." Amy çakırkeyif Bayan Gardner'a veda edip evden çıktı. Sokakta omuzlarını soğuğa karşı kamburlaştırdı.

Neredeyse sonbahar gibi, ama daha temmuzun ortası, diye düşündü.

Neyse ki birkaç saattir yağmur yağmıyordu. Eve giden yol boyunca, St. Nicholas Cliff'in bir kısmının olduğu sokaktan, oldukça harap haldeki Grand Otel'in önünden, sonra da şehrin merkezini South Cliff'e bağlayan ve gün boyunca dolu olan bir ana yolun üzerindeki uzun demir köprüden geçti. Fakat bu geç saatte, parlayan sokak lambalarının altı hâlâ aydınlık olsa da, aşağıdaki ana yol ıssızdı. Uyuyan sessiz şehir ürperticiydi ama Amy'nin korkusu hâlâ kontrolü altındaydı. Parkın içindeki kısım daha da kötü olacaktı. Solunda sahil ve deniz, yukarıda, yükseklerdeyse ilk South Cliff evleri vardı. Ortada, verandaların arasından yukarı doğru kıvrılan bir geziyolu bulunuyordu. Yoğun bir şekilde

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

dikilmiş ağaçlar ile çalıları kesen birçok küçük patika mevcuttu. Parkın içinden geçen en kısa yol, doğrudan batı kısmında, peşi sıra dizilmiş otellerin sıralandığı geniş yola çıkan dik basamaklardı. Bu, Amy'nin eve gidiş yoluydu, işin zor kısmı karanlık basamaklardı. Geziyoluna vardığı anda kendini daha iyi hissedecekti. Sonra yolda biraz daha ilerlemek zorunda kalacak ve Highlander Oteli'nin hemen ardından Albion Yolu'na dönecekti. Burada teyzesinin dar verandalı bir evi vardı ve teyzesi Amy'ye okuduğu müddetçe kalabileceği bir yer vermişti. Teyzesi yaşlı ve yalnızdı ve yanında birinin olmasından memnundu. Amy'nin ailesinin de durumu çok iyi olmadığı için bu teklifi sevinçle karşılamışlardı. Dahası, oradan kampüse kolayca yürüyebiliyordu. Bazı şeylerin umut edebileceğinden çok daha iyi sonuçlanmasından mutluydu. Geldiği yerde, Leeds'in işçi sınıfından kimse Amy'nin üniversiteye gidebileceğine inanmazdı. Ama zeki ve çalışkandı; aşırıya varan bir çekingenliği ve korkaklığı olmasına rağmen azimli biriydi. Şu ana kadar olan bütün sınavlarını iyi notlarla geçmişti.

Durup geriye baktığında köprünün ortasındaydı. Bir şey duyduğundan değil, ama buraya kadar geldiği her seferde, ürpertici derecede boş geziyoluna dalmadan hemen önce her şeyin yolunda olduğunu kontrol etmek için neredeyse otomatikleşmiş bu tepkiyi veriyordu; *yolunda* derken ne kastettiği konusunda tam olarak emin olmasa da.

St. Nicholas Cliff'ten aşağı bir adam yürüyordu. Uzun boylu ve zayıftı ve hızlı adımlar atıyordu. Amy üzerindeki kıyafetleri göremiyordu. Sadece birkaç metre sonra adam köprüye ulaşmış olacaktı, o yöne doğru ilerlediği açıktı.

Etrafta başka kimse yoktu, ne yakında ne de uzakta.

Amy bir eliyle kitap dolu çantasına, diğer eliyle de Bayan Gardner'ın evinden çıkmadan önce çantasında arayıp bulduğu ön kapının anahtarına tutundu. Eve giderken anahtarı hazır etmeyi alışkanlık edinmişti. Tabii bu da korkaklığının bir parçasıydı. Teyzesi her akşam dışarıdaki ışığı yakmayı unutuyordu. Amy, bir köstebek kadar kör bir şekilde kapının önünde durup çantasındaki anahtarı aramaktan nefret ediyordu. Sağda ve solda üç metre yüksekliğinde leylak ağaçları vardı ve teyzesi, yaşlılığın tipik mantıksız inatçılığıyla, onların budanmasına

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

karşı çıkıyordu. Amy eve mümkün olduğunca hızlı girmek istiyordu. Güvenli bir yerde olmak istiyordu.

Neye karşı güvende olacaktı?

Çok kolay korkuyordu. Bunu biliyordu. Her yerde hayaletler, her köşenin ardında hırsızlar, katiller ve sapıklar görmek normal değildi. Bunun yetiştirilme tarzıyla alakalı olduğunu tahmin ediyordu: Dürüst ebeveynlerin üzerine titrediği tek çocuk olmaktan kaynaklandığını. Şunu yapma, bunu yapma, bu olabilir, şu olabilir... Hayatı boyunca böyle şeyler duymuştu. Sınıf arkadaşlarının çoğunun yaptığı şeyleri yapmasına bile izin verilmemişti çünkü annesi hep bir şeyin ters gideceğinden korkmuştu. Amy yasaklara isyan etmemişti; kısa süre sonra annesinin korkularını paylaşmaya ve okul arkadaşlarına söyleyebileceği bir mazereti olmasına memnun olmaya başlamıştı:

İzin vermiyorlar...

Sonuç olarak, artık çok fazla arkadaşı yoktu.

Bir kere daha arkasına döndü. Yabancı adam köprüye varmıştı. Amy yürümeye devam etti. Eskisine göre biraz daha hızlı yürüyordu. Sadece adamdan korktuğu için hızlı yürümüyordu. Kendi düşüncelerinden de korkuyordu.

Yalnızlık.

Hull Üniversitesi'nin Scarborough Kampüsü'ndeki diğer öğrenciler eğitimlerinin ilk yılında yurtlarda yaşıyor, sonra da üniversiteye ait ucuz evleri kiralamak için ufak gruplar oluşturuyorlardı. Amy kendini her zaman teyzesinin kanadının altına sokulmasının doğal ve mantıklı olduğuna inandırmıştı, çünkü hiç kira ödememek az kira ödemekten daha iyiydi ve buna karşı çıkmak aptallık olurdu. Acı gerçekse, eve çıkabileceği bir arkadaş grubunun olmamasıydı. Kimse ona şu ya da bu daireyi, şu ya da bu grupla paylaşmak isteyip istemediğini sormamıştı. Yaşlı teyzenin boş misafir odası olmasa, durum oldukça nahoş gözükürdü, sadece finansal açıdan da değil. Ama Amy bunu düşünmek istemiyordu.

Köprüden sonra parka kadar sadece birkaç adımlık bir mesafe yürümesi gerekiyordu. Amy her zamanki gibi sağa dönüp basamaklara doğru ilerledi. Dönemeçte yeni bir bina vardı; inşaatı bitmek üzereydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

İnsanların yaşayacağı bir yer olarak mı yoksa Scarborough Belediye Meclisi tarafından başka bir amaçla mı kullanılacağı belli değildi.

Amy hızla binayı geçti ve donakaldı. Evi çevreleyen iki uzun tel örgü artık basamakları ve normalde bir alternatif oluşturan yakındaki dolambaçlı yolu da içine almıştı. Her zamanki giriş kapalıydı. Yanlardan sıkışarak geçilebilirdi ama Amy kararsızdı. O akşamüstü Bayan Gardner'a bebek bakmaya gitmeden önce bir iki iş halletmek için o boğucu sıcakta yaya bölgesinden geçtiğinde yol hâlâ açıktı. O sırada şiddetli bir fırtına çıkmış ve neredeyse kıyamete benzer bir yağmur yağmıştı. Muhtemelen basamaklar ve dolambaçlı yol zarar görmüştü. Toprak hafriyatı ve çakıllar suyla sürüklenip gitmişti. Bu iki yoldan birinden çıkmak tehlikeli olabilirdi.

Ayrıca, yasak olduğu da açıkça belli oluyordu.

Amy bir yasağı görmezden gelecek bir kız değildi. Ona her zaman, kurallarını anlasa da anlamasa da otoritelere uyması öğretilmişti. Onların kendilerine göre sebepleri vardı; bu yeterliydi. Üstelik, bu durumda sebebi anlayabiliyordu da.

Kararsızca etrafına bakındı.

Labirentimsi geziyoluna çıkan başka yollar da vardı ama hiçbiri insanı hızlıca ve doğrudan evlerin bulunduğu caddeye çıkarmıyordu. En alttaki yol ters istikamette ilerliyordu; oradan giderseniz kumsala ve şehrin her türlü kültürel etkinlik için kullandığı, denizin dibinde yer alan bir grup Victoria dönemine ait binalar topluluğundan oluşan Spa Kompleks'ine çıkardınız. Fakat gece binalar tamamen kapanıyordu ve etrafta bir gece bekçisi bile bulunmuyordu. Spa Kompleksi'nin arkasındaki tepeye çıkan bir füniküler hattı vardı, ama genellikle kayalarla dolu dik bahçe yolunu çıkmaya artık istekli olmayan yaşlı kadınları ve erkekleri taşımak için kullanılıyordu. Ama gece yarısından yaklaşık yarım saat önce vagonlar duruyordu ve şu anda bilet gişesinde görevli kimse yoktu. Tabii yürüyerek de çıkılabilirdi ama bu uzun ve zorlu bir tırmanış olurdu. Fakat aşağıdaki yolun avantajı, ışıklı olmasıydı. Victoria dönemi üslubunda yapılmış geniş kıvrımlı lambalar etrafa sıcak turuncu bir ışık yayıyorlardı.

Bir de orta yol vardı; üçünün arasındaki en dar yol. Uzun bir süre boyunca, dik yokuşun yarısına kadar neredeyse düz bir şekilde devam

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ediyor, sonra fiziksel formlarının doruğunda olmayan yürüyüşçülerin bile bir derece rahatlıkla ilerleyebileceği kadar yavaşça yükselmeye başlıyordu. Amy bu yolun geziyolundaki Crown Spa Oteli'nin tam önüne çıktığını biliyordu. Sahil boyunca yürümektense orta yolu kullanarak tepeye daha çabuk varırdı ama bu yolda hiç sokak lambası olmaması canını sıkıyordu. Patika simsiyah bir karanlığın içinde kendini çalılar ve ağaçların arasında kaybettirmişti.

Amy geriye doğru birkaç adım attı ve köprüye baktı. Adam artık neredeyse köprüyü geçmişti. Amy hayal mi görüyordu yoksa adam gerçekten biraz önce olduğundan daha yavaş mı yürüyordu? Daha tereddütlü? Gecenin bu saatinde burada ne arıyordu?

Kendi kendine, sakin ol, Mills, sen de gecenin bu vaktinde buradasın, dedi ama bu kalbinin daha yavaş atmasını sağlamadı.

O da tıpkı senin gibi evine gidiyor olabilir!

Ama söylesene, kim bu saatte evine döner ki? On ikiye yirmi vardı. Bu insanların normalde işten eve döndükleri bir saat değildi, tabii eve her zaman geç dönen düşüncesiz bir annenin bebeğine bakmıyorlarsa.

Ne kadar verirse versin, işi bırakıyorum. Artık buna daha fazla katlanamayacağım, diye karar verdi.

Seçeneklerini değerlendirdi. Hiçbiri özel olarak umut verici gözükmüyordu. Köprüyü tekrar geçip St. Nicholas Cliff'e gidebilir sonra şehrin içinden geçen uzun Filey Yolu'nu kullanabilirdi ama bu çok uzun sürerdi. Her zaman otobüs vardı ama otobüsün bu saate kadar çalışıp çalışmadığını bilmiyordu. Ve birkaç hafta önce, hava kötüyken otobüsü kullandığında, otobüs durağındaki sarhoş, dazlak ve küpeli gençlerin sataşmasına maruz kalmıştı. Ölümüne korkmuş ve gelecekte kendini böyle bir durumda bulmaktansa iliklerine kadar ıslanıp grip olma riskini göze almaya yemin etmişti. Yine korku. Karanlık parktan geçme korkusu. Otobüs durağında bekleme korkusu. Korku, korku, korku.

Hayatının kontrolü kendi elindeydi ve bu böyle devam edemezdi. Artık krizden krize girmesine, bir korkudan kaçınmaya çalışırken başka bir korkuya kapılmasının kaçınılmaz olmasına daha fazla izin veremezdi. Nihayetinde, yağmurlu, soğuk bir temmuz gecesi bir yol ayrımında felce uğramış gibi donakalmış, hızlı hızlı solumasını dinleyerek demir döven bir çekiç kadar kuvvetli çarpan kalbini hissediyor ve kendine

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

en az kötü olan korkusunun hangisi olduğunu soruyordu. Sonuçta, karşısında iki ucu boklu bir değnek vardı ve bu onu korkutuyordu.

Adam onunla aynı seviyeye gelmişti. Durdu ve Amy'ye baktı.

Bir şey bekliyor gibiydi, belki de Amy'nin bir şey söyleyeceğini ya da yapacağını düşünüyordu. Amy de insanların beklentilerini karşılaması gerektiği öğretilmiş bir kız olarak ağzını açtı.

"Yol... kapalı," dedi. Sesi biraz çatlak çıktığı için boğazını temizledi. "Tel örgü... yolu kapatıyor."

Adam kısaca başını salladı, arkasını döndü ve sahile giden yolu seçti. Işıklı yolu.

Amy rahatlayarak içini çekti. Zararsızdı, tamamen zararsızdı. Eve gitmek istemişti, normalde şüphesiz basamaklardan çıkardı. Şimdiyse büyük ihtimalle Spa Kompleksi'ne kadar yürüyüp oradan yukarı çıkacak ve eve gidişi tahmininden daha uzun sürdüğü için içinden küfredecekti. Karısı onu evde bekliyordu. Ona kızacaktı. Arkadaşlarıyla gece geç saate kadar barda takılmıştı zaten, şimdi bir de yolu uzatıyordu. Şanslı gününde değildi. Bazen her şey üst üste gelirdi.

Amy güldü ama sesinin ne kadar gergin çıktığının farkındaydı. Hiç tanımadığı insanların hayatlarının detaylarını hayal etmeye meyilliydi. Muhtemelen yalnız başına çok fazla vakit geçirmesinden kaynaklanıyordu. Kanlı canlı insanlarla yeteri kadar iletişim kuramayınca, insanın kendi hayal gücünde yaşaması gerekiyordu.

Köprüye son bir bakış daha attı. Kimse yok.

Yabancı, sahile doğru kaybolmuştu. Merdiven kapalıydı. Amy daha fazla tereddüt etmedi. Orta yolu, ışıksız olanı seçti. Uzun bulut perdeleri arasından süzülen azıcık ay ışığı, ayaklarının altındaki yolun nereye gittiğini tahmin etmesine yetiyordu. Geziyoluna hiçbir yerini kırmadan çıkabilecekti.

Yağmur damlaları altında ağırlaşmıştı. Çalılar onu birkaç saniye içinde yutuverdi.

Amy Mills, karanlığın içinde kayboldu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

EKİM 2008

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

9 Ekim Perşembe

1

Fiona Barnes'ın oturma odasındaki telefon çaldığında, yaşlı kadın yerinden sıçradı. Scarborough Körfezi'ne baktığı pencerenin önünden ayrılarak telefonun durduğu sehpaya doğru yürüdü, ahizeyi kaldırıp kaldırmamakta kararsızdı. O sabah isimsiz bir telefon almıştı, bir önceki sabah ve geçen hafta da bu taciz edici telefonlardan iki tane gelmişti. Bunlara isimsiz arama denebileceğinden bile emin değildi, çünkü hattın karşı tarafındaki her kimse hiçbir şey söylemiyordu; sadece birinin nefes aldığını duyuyordu. Ahizeyi, tıpkı o sabah yapmış olduğu gibi, büyük bir öfkeyle çarparak yerine koymadığında, bilinmeyen kişi bir dakikalık sessizlikten sonra telefonu kapatıyordu.

Fiona kolay kolay korkmazdı, öfkesini yenik düşmeyip soğukkanlılığını koruyabildiği için kendisiyle gurur duymuştu. Fakat bu olaylar onu yine de rahatsız ediyor ve huzurunu kaçırıyordu. Telefona cevap vermemeyi tercih ederdi ama o zaman da kendisini veya değer verdiği kişileri ilgilendiren önemli aramaları kaçıracaktı. Mesela Londra'da yaşayan ve şu anda boşanma yüzünden stresli günler geçiren torunu Leslie Cramer'dan gelecek bir telefonu kaçırabilirdi. Leslie'nin artık Scarborough'daki yaşlı büyükannesi dışında bir akrabası yoktu ve Fiona özellikle bu günlerde ona destek olmak istiyordu.

O yüzden beşinci çalışında telefonu açtı.

"Fiona Barnes," dedi. Hayatı boyunca birbiri ardına yaktığı sigaraların verdiği çatallı, sert bir sesi vardı.

Hattın öteki tarafında sessizlik vardı.

Ücretsiz PDF Kitap Arşivi - https://rantey.org

Fiona iç çekti. Arayan numaraları gösteren yeni telefonlardan bir tane alabilirdi. En azından o zaman Leslie aradığında telefonu açar ve diğer aramaları cevapsız bırakabilirdi.

"Kim arıyor?" diye şordu.

Sessizlik. Biri nefes alıyordu.

Fiona, "Beni sinirlendirmeye başlıyorsun," dedi. "Benimle bir derdin olduğu belli. Belki de bu konu hakkında konuşmalıyız. Korkarım, tuhaf yaklaşımın bizi bir yere götürmeyecek."

Karşıdakinin nefes alışı ağırlaştı. Eğer daha genç olsaydı, Fiona ilgisini çekmiş olduğu bir erkeğin telefonda sesini dinleyerek ilkel güdülerini tatmin ettiğini düşünebilirdi. Ama daha geçen temmuz yetmiş dokuzuncu yaşını doldurduğundan, bu oldukça ihtimal dışı gözüküyordu. Arayan farklı bir şekilde heyecanlı görünüyordu. Stresli. Agresif. Büyük bir telaş içinde.

Konu seks değildi. Neydi o zaman?

Fiona, "Telefonu kapatacağım," dedi ama o daha tehdidini gerçekleştiremeden karşıdaki aramayı çoktan sonlandırmıştı. Fiona sadece telefonunun tekdüze biplemesini duyabiliyordu.

Öfkeyle, "Polise gitmeliyim!" deyip ahizeyi sertçe yerine koydu ve hemen ardından bir sigara yaktı. Ama polisin onu bahanelerle atlatacağından çekiniyordu. Sözlü tacize uğramamış, küfürlere boğulmamış veya tehdit edilmemişti. Tabii ki herkes telefonda tekrarlanan sessizliklerin de tehdit sayılabileceğini düşünürdü ama arayanın kim olabileceğine dair hiçbir ipucu yoktu. Bu durum o kadar belirsizliklerle doluydu ki polis aramaların izini sürmeye çalışmazdı bile. Arayan kişinin sadece ankesörlü telefon kullandığı ve her seferinde aynı telefonu kullanmayacak kadar zeki olduğuna şüphesi yoktu. Günümüz insanları televizyondaki dedektif dizilerinden deneyimliydiler. İşleri nasıl yapıp hangi hatalardan kaçınmaları gerektiğini biliyorlardı.

Dahası...

Pencereye doğru yürüdü. Dışarıda harika, güneşli bir ekim günü vardı, rüzgârlıydı, gökyüzü açıktı ve Scarborough Körfezi karşısında altın ışığa boğulmuş bir şekilde duruyordu. Koyu lacivert deniz dalgalıydı. Dalgaların beyaz tepeleri parlıyordu. Bu manzaradan etkilenmemek

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mümkün değildi. Ama Fiona'nın bunu düşünecek hali yoktu. Penceresinin önünde olanları fark etmedi bile.

Polise neden gitmediğini biliyordu. Henüz kimseye, Leslie'ye bile, bu tuhaf telefonlardan neden bahsetmediğini biliyordu. Bu kadar endişelenmesine rağmen bütün hikâyeyi kendisine saklamasının sebebinin farkındaydı.

Bunu duyan herhangi biri şu mantıklı soruyu soracaktı mutlaka: "Ama sana karşı garezi olan biri mi var? Bu aramalarla bağlantısı olabileceğini düşündüğün biri?" olurdu.

Dürüst olursa, bu soruya 'evet' demek zorunda kalırdı, bu da kaçınılmaz olarak daha fazla soru sorulmasına yol açardı. O zaman bir açıklama yapması gerekirdi. Her şey tekrar su yüzüne çıkardı. Bütün o korkunç hikâye. Unutmak istediği her şey. Herkesten çok Leslie'nin duymasından çekindiği şeyler.

Eğer aptalı oynayıp ona karşı garezi olabilecek, ona böyle bir işkence yapabilecek kimseyi tanımadığını iddia edecekse, o zaman bunu kimseye anlatmanın bir anlamı yoktu.

Sigarasından derin bir nefes çekti. Kendini açabileceği tek kişi Chad'di. Çünkü o zaten biliyordu. Belki de onunla konuşmalıydı. Ayrıca Chad'in ona gönderdiği e-postaları silmesi iyi bir fikir olabilirdi. Özellikle de ekteki dosyaları. Onları internetten göndermesi dikkatsiz bir davranış olmuştu. Her şey çok önce sonlandığı için bu riski göze alabileceğini düşünmüştü. Çünkü her şey çok geride kalmıştı, her ikisinin de.

Belki de bu konuda yanılıyordu.

Belki de bilgisayarındaki kapsamlı materyalleri de silmeliydi. Bu onun için kolay olmazdı ama muhtemelen böylesi daha iyiydi. Ne de olsa, her şeyi yazma fikri onun akılsız kafasından çıkmıştı. Ne ummuştu? Biraz rahatlamayı mı? Vicdanını rahatlatmayı mı? Hayır, daha çok başka bir şey elde etmeyi ummuş gibi görünüyordu, hem kendisi hem de Chad için. Belki de kendini daha iyi tanımayı ummuştu. Ama işe yaramamıştı. Kendini öncesine göre daha iyi anlamadı. Hiçbir şey değişmemişti. Hayatınızı, sonradan analiz ederek, olayları ilişkilendirebileceğiniz bir form bulmaya çalışarak değiştiremezsiniz. Hatalar

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

hata olarak kalır, günahlar da günah. Onlarla yaşamak zorunda kalır, onlarla ölürsünüz.

Sigarasını bir çiçek saksının içinde söndürüp bilgisayarını açmak için çalışma odasına gitti.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Son kiracı adayı en kötüsüydü. Bir an bile söylenmeyi bırakmamıştı. Parke döşeme eskimişti, kapı kulpları ucuz gözüküyordu, pencereler çift cam değildi, odalar biçimsizdi ve kötü planlanmıştı, mutfak modern değildi, evin arkasındaki ufak park manzarası sevimsizdi.

Gitmeden önce öfkeyle, "Fiyatı da uygun denemez," dedi ve Leslie kapıyı adamın arkasından sertçe çarpmamak için kendini tutmak zorunda kaldı. Bu ona iyi gelirdi ama dürüst olmak gerekirse kilit, evdeki diğer birçok şey gibi pek iyi durumda değildi ve sert bir harekete dayanamayabilirdi.

Yüreğinin derinliklerinden, "Alçak pislik," dedi. Sonra mutfağa girdi, bir sigara yaktı ve kahve makinesini çalıştırdı. Bir espressoya ihtiyacı vardı. Pencereden yağmurlu güne baktı. Park yağmurun çiselediği bu gri havada özellikle çekici görünmüyordu ama Stephen'la on yıl önce bu daireye âşık olmalarının sebebi Londra'nın ortasındaki bu ağaçla kaplı alandı. Evet, mutfak eski usuldü, parkeler gıcırdıyordu, birçok şey biraz eski püsküydü ama dairenin bir cazibesi ve karakteri vardı ve Leslie kendi kendine bir insan bunu nasıl göremez diye sordu. Kasıntı pislikler. Ama hepsi de şikâyet etmişti. Adaylar arasında en az şikâyet eden yaşlı bir kadındı, daireye bakmaya gelen ikinci kişiydi. Belki kira sözleşmesini o devralırdı... Fazla vakti yoktu. Leslie, ekim sonunda taşınıyordu. Eğer o zamana kadar şu anki kira sözleşmesini devralacak birini bulamazsa iki katı para ödemek zorunda kalırdı, ancak bunu uzun süre karşılayamazdı.

Kendi kendine, sakin ol, dedi.

Telefonun çalmasını duymazdan gelmeye niyetliydi ama sonra tekrar düşündü. Yeni bir kiracı adayı olabilirdi. Koridora gidip telefonu açtı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Cramer," diye yanıtladı. Kocasının soyadını söylemek gittikçe daha zor geliyordu. Yeniden kendi soyadımı kullanmalıyım, diye düşündü.

Karşıdan utangaç kısık bir ses, "Leslie? Ben Gwen. Staintondale'den Gwen!" dedi.

Leslie, "Staintondale'den Gwen!" dedi. Kesinlikle çocukluk arkadaşı Gwen'den bir arama beklemiyordu. Bu hoş bir sürprizdi. Uzun zamandır ondan haber alamamıştı. Birbirlerini görmeyeli bir yıl kadar oluyordu ve Noel'de sadece kısa bir telefon görüşmesi yapmışlar, her zamanki yeni yıl dileklerinden fazlasını söylememişlerdi.

Gwen, "Nasılsın?" diye sordu. "Her şey iyi mi? Önce hastaneyi aradım ama tatile çıktığını söylediler."

"Evet çıktım. Tam üç haftalığına. Daireyi kiralaması için birini bulmalıyım, taşınmaya hazırlanmalıyım ve... ah, evet, boşanmak zorunda kaldım. Pazartesinden beri boştayım ve tekliflere açığım!" Kendi sesini dinledi. Bu konuda kendini kesinlikle göründüğü kadar rahat hissetmiyordu. Bu olağanüstü derecede acı vericiydi. Şimdi bile.

Gwen üzüntüyle, "Ah Tanrım," dedi. "Bu... yani, hepimiz bunun olacağını tahmin etmiştik, ama işte insan bu, umut etmeden de olmuyor... Nasıl hissediyorsun?"

"Eh, iki senedir ayrıydık. O yüzden fazla bir şey değişmedi. Ama yine de hayatımda bir dönüm noktası, dolayısıyla yeni bir daire kiraladım. Burası uzun vadeli düşünüldüğünde aşırı büyük, hem zaten... burada Stephen'la ilgili çok fazla şey var."

Gwen, "Bunu anlayabiliyorum," dedi. Tekrar konuştuğunda sesi biraz rahatsızmış gibi geliyordu. "Şu anda kendimi çok... çok düşüncesiz hissediyorum ama... gerçekten daha yeni boşandığını bilmiyordum yoksa... yani, yoksa..."

"İyiyim. Gerçekten. O yüzden lafı dolandırmana gerek yok. Neden aramıştın?"

"Çünkü... umarım gücenmezsin ama... duyan ilk insanlardan biri sen olmalısın: Evleniyorum!"

Leslie gerçekten bir an ne diyeceğini bilemedi.

Sonra, "Evleniyor musun?" diye tekrarladı, sesindeki hayretin Gwen'i kesinlikle kıracağını düşündü ama şaşkınlığını gizlemeyi başarama-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

mıştı. Eğer kız kurusu diye bir şey varsa, o da Gwen'di: Taşrada yalnız başına yaşayan eski kafalı bir kız... Zamanın kendisi için, genç kızların evde oturup beyaz atlı prenslerinin gelmesini ve onlara evlenme teklif etmesini beklediği geçmiş bir yüzyılda durmuş gibi görünen Gwen... Evlenecek miydi? Öylece?

Hızla, "Özür dilerim," dedi. "Ben – ben sadece senin evliliğe pek meraklı olmadığını düşünürdüm."

Bu bir yalandı. Gwen'in aşk romanlarında yalayıp yuttuğu hikâyelerin kendi hayatında da gerçekleşmesi için yanıp tutuştuğunu biliyordu.

Gwen, "Çok mutluyum," dedi. "İnanılmaz derecede mutluyum... Yani, tam birini bulma umudumu kaybetmiştim, ama şimdi, bu sene evleniyorum! Aralığın başı güzel olur diye düşündük. Ah, Leslie, her şey birdenbire... çok değişti!"

Leslie'nin sonunda kendini toparlaması gerekti.

Samimiyetle, "Gwen, senin için çok sevindim!" dedi. "Gerçekten, ne kadar sevindiğimi bilemezsin! Şanslı adam kim? Onunla nerede tanıştın?"

"Adı Dave Tanner. Kırk üç yaşında ve... beni seviyor."

Leslie, "Harika!" dedi ama yeniden küçük çaplı bir şaşkınlık yaşadı. Önce adamın fazla yaşlı olduğunu düşünmüştü; belki de bir dul, büyük umutları olmayan, altmış yaşına geldiğinde her şeyden önce kendisine bakacak birini arayan bir adam. Bunu düşündüğü için çok utanıyordu ama bir insanın kendi çıkarı dışında Gwen'le ilgilenmesi için mantıklı bir sebep düşünemiyordu. Gwen çok iyi bir kadındı, samimi ve iyi kalpliydi ama onu bir adamın gözlerinde çekici kılabilecek çok az özelliği vardı. Tabii o kişi onun iç güzelliğine bakmıyorsa, bu da Leslie'nin deneyimlerine göre çok az erkeğin yaptığı bir şeydi.

Ama belki de tamamen yanılıyorum, diye düşündü.

Gwen, "Sana her şeyi anlatacağım," dedi, sesi neşe ve heyecanla titriyordu, "ama öncelikle seni davet etmek istediğim bir şey var. Cumartesi günü bir tür... nişan partisi yapıyoruz ve eğer gelebilirsen, bu bana vereceğin en güzel hediye olur!"

Leslie hızlıca düşündü. Sadece hafta sonu için kuzeye gitmesi hem çok uzun sürerdi hem de oldukça zordu, ama neyse ki tatildeydi.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Cuma sabahı arabayla gidip hafta sonundan sonra üç ya da dört gün orada takılabilirdi. Yorkshirelıydı. Scarborough'da büyümüştü ve uzun zamandır oraya gitmemişti. Büyükannesinde kalabilirdi, kadın onu gördüğüne memnun olurdu. Aslında fazla vakti yoktu çünkü bir an önce bir kiracı bulmalıydı. Yine de geçmişe bir ziyaret yapmak güzel olurdu. Dürüst olması gerekirse, Gwen'le *(arkadaşı Gwen'le!)* evlenmek isteyen adamı görmek için can atıyordu.

"Biliyor musun, Gwen, sanırım bu işe yarayabilir," dedi. "Boşanma... eh, her neyse, yolculuk dikkatimi dağıtır ve bu hiç de fena olmaz. Yarın gelebilirim. Sorun olur mu?"

Gwen, "Leslie, bunun beni ne kadar mutlu ettiğini bilemezsin!" diye bağırdı. Sesi her zamankinden farklı geliyordu, iyimserdi. "Bu arada, burada hava harika! Her şey çok iyi gidiyor."

Leslie, "Londra'da yağmur yağıyor," dedi. "Yolculuğa çıkmak için iyi bir sebep daha. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, tabii Yorkshire'ı da!"

İki kadın da telefonu kapatmıştı ki Leslie'nin telefonu tekrar çaldı. Bu sefer arayan Stephen'dı.

Artık her konuşmalarında olduğu gibi, sesi yine üzgün geliyordu. Ayrılmayı da boşanmayı da istememişti.

"Merhaba, Leslie. Ben sadece seni... bugün yine yoksun ve... şey, her şey yolunda mı?"

"Üç haftalık izne çıktım. Taşınıyorum ve deliler gibi dairemizin kontratını üstlenecek birini arıyorum. Senin alma ihtimalin yok, değil mi?"

Stephen, şok içinde, "Dairemizden taşınmak mı istiyorsun?" diye sordu.

"Tek başıma kalmak için fazla büyük. Ayrıca... yeni bir başlangıca ihtiyacım var. Yeni ev, yeni hayat."

"Genelde bu kadar kolay olmuyor."

"Stephen..."

Sesinde artan sabırsızlığı duymuş olmalıydı, çünkü anında kabullendi. "Özür dilerim. Bu tabii ki beni ilgilendirmez."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

"Evet. Gerçekten birbirimizin hayatından uzak durmaya çalışmalıyız. Hastanede sık sık karşılaşmamız yeterince zor zaten ama bunun dışında hayatlarımız birbirine hiç temas etmemeli."

İkisi de aynı hastanede doktor olarak çalışıyordu. Leslie uzun süre yeni bir iş aramayı düşünmüştü ama Chelsea'deki Royal Marsden kadar ideal olabilecek hiçbir yer bulamamıştı. Sonra da inadı tutmuştu: Kendisine yalan söyleyip onu aldatan bir adam için kariyerini de mi feda etmeliydi?

Soğukça, "Üzgünüm, Stephen gitmeliyim," diye devam etti. "Yoluna koymam gereken bir sürü iş var ve yarın Yorkshire'a gidiyorum. Gwen evleniyor ve cumartesi nişanı var."

"Gwen? Arkadaşın Gwen ni? Evleniyor mu?" Stephan'ın sesi de Leslie'nin haberi ilk duyduğunda çıkan sesi kadar şaşkındı. Leslie, bu, Gwen için çok aşağılayıcı bir durum olmalı, diye düşündü. Haberi duyan herkes hayrete düşüyor ve şaşkınlığını saklayamıyordu. Leslie, Gwen'in bu şaşkınlığın gizlediği kırıcı düşünceleri tam olarak anlamamasını umuyordu.

"Evet, mutluluktan havalara uçuyor. Nişanında bulunmamı çok istiyor. Ben de tabii ki sevgilisiyle tanışmayı çok istiyorum."

"Şu an kaç yaşında? Neredeyse otuzlarının ortasında, değil mi? Babasını bırakıp kendi hayatına başlamasının zamanı gelmişti."

"Ona çok bağlı. Ne de olsa, hayatında başka hiç kimsesi olmadı, o yüzden bu kadar yakın olmaları belki de oldukça normaldir."

Stephen, "Ama bu o kadar da sağlıklı değil," diye cevapladı. "Leslie, yaşlı Chad Beckett'a bir garezim yok ama kızının o ıssız çiftlikte çürümesine izin vermektense, çok önceden onu kendi hayatına yönlendirmeliydi. İkisinin iyi bir ilişkisi olması güzel ama genç bir kadının hayatında başka şeyler de olması gerekir. Eh, her neyse, işler artık yolunda gidiyor gibi görünüyor. Umarım adam iyi biridir. Gwen fazlasıyla deneyimsiz."

Leslie, birden konuyu değiştirmeden önce, "En geç cumartesi gecesine kadar daha fazlasını öğreneceğim," dedi. Stephen artık ona bir arkadaşının psikolojik sorunlarını konuşmak isteyeceği kadar yakın değildi. "Bu arada, yeni dairem bundan çok daha küçük," dedi. "O

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

yüzden bütün eşyaları yanımda götüremem. Eğer almak istediğin bir şeyler varsa alabilirsin, sorun değil."

Stephen taşınırken yanma hiçbir şey almamıştı. Hiçbir şey istememişti.

"Bir eksiğim yok," dedi. "Neyi almalıyım?"

Leslie iğneleyici bir şekilde, "Mesela mutfak masasını," diye yanıtladı. "Yoksa çöpe gidecek."

Güzel, biraz sallanan eski tahta masa... daha öğrenciyken birlikte aldıkları ilk eşyaları. Leslie masayı çok seviyordu. Ama Stephen hatasını, tesadüfen barda tanıştığı biriyle yaşadığı kısa aptalca ilişkiyi burada itiraf etmişti.

Sonradan hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı. Bugüne kadar Leslie, boğazında bir düğümle sonun başlangıcı olan sahneyi hatırlamadan masaya bakamamıştı. Yanan mum. Kırmızı şarap şişesi. Pencerenin dışındaki karanlık. Ve kesinlikle içindekileri dökmek zorunda olan Stephen.

Son iki sene içinde, ara sıra, masadan kurtulduğu takdirde her şeyin düzeleceğini düşünmüştü. Ama yine de bir türlü masadan kurtulmayı başaramamıştı.

Stephen bir anlık sessizlikten sonra, "Hayır," dedi. "Masayı ben de istemiyorum."

Leslie, "Tamam, o zaman," dedi.

Stephen, "Gwen'e selam söyle," dedi ve daha fazla veda etmeden konuşmayı sonlandırdılar.

Leslie önündeki dolapta asılı olan yuvarlak aynada kendine baktı. Zayıf ve oldukça yıpranmış gözüküyordu.

Dr. Leslie Cramer, otuz dokuz yaşında, radyolog. Boşanmış.

Boşandıktan sonra gideceği ilk sosyal etkinlik, o kadar şeyin arasında, bir nişandı.

Belki de bu kötü bir işaret değildir, diye düşündü.

İşaretlere inandığı falan yoktu. Bu ahmakça bir düşünceydi.

Bir sigara daha yaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

3

Dave, kapı lambasının ışığında kendisine doğru yürüdüğünü gördü ve aman Tanrım, diye düşündü. Kendini nasıl güzelleştirebileceğini düşünerek saatler geçirmiş olmalıydı, ama sonuç her zamanki gibi korkunçtu. Dave, çiçekli koton eteğin Gwen'e annesinden kaldığından şüpheleniyordu. Her halükârda, kumaşı ve kesimi bunun farklı, çok uzun zaman önceki bir dönemden kaldığını gösteriyordu. Gwen ayrıca kaba kahverengi çizmelerle çok zayıf olmasına rağmen kendisini şişman gösteren kötü kesimli gri bir palto giyiyordu. Paltosunun altından sarı bir bluz gözüküyordu. Sarıyla cafcaflı eteğinde olmayan tek rengi seçmeyi başarmıştı. Bu da restorana gittiklerinde ve paltosunu çıkardığında, bir Paskalya yumurtası gibi görüneceği anlamına geliyordu.

Dave bir anda onunla Scarborough'ya gitme planından vazgeçti. Eğer kendisini tanıyan biriyle karşılaşırlarsa bu çok utanç verici olurdu. Taşradaki barlardan birine gitmeleri daha iyi olacaktı... Beynini patlattı ama aklına tek bir bar bile getiremedi, hem ucuz da olması gerekiyordu. Her zamanki gibi tamamen çulsuzdu.

Gwen gülümsedi. "Dave!"

Dave ona doğru yürüdü ve kendini onu kollarına alıp yanağına bir öpücük kondurmaya zorladı. Neyse ki çok saftı, şimdiye kadar coşkulu okşamaların, hatta seksin bile eksikliğini fark etmemiş gibi duruyordu. Gwen'in en sevdiği kitapların ucuz üretilmiş küçük aşk romanları olduğunu biliyordu ve bu konudaki çekingenliğinin Gwen'in zihninde gelecekteki kocası için yarattığı romantik resme neredeyse tamamen uyduğundan şüpheleniyordu. Bazen Gwen'e neredeyse acıyordu. Ve sonra kendine tekrar bütün bunlara değip değmeyeceğini soruyordu.

Gwen, "Gitmeden babama merhaba demek ister misin?" diye sordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave yüzünü ekşitti. "Dememeyi tercih ederim. Benden gerçekten hoşlanmıyor, bunu da hiç saklamıyor."

Gwen bunu reddetmeyi denemedi. "Onu anlamaya çalışmalısın, Dave. O yaşlı bir adam ve her şey onun için biraz fazla hızlı ilerliyor. Ne zaman bir şeye şaşırırsa, kendini daha fazla kapatıyor. Hep böyle olmuştur."

Dave'in külüstür arabasına bindiler, her zamanki gibi çalışmadan önce biraz sorun çıkardı. Dave kendine yine bu hurda yığının daha ne kadar gidebileceğini sordu.

Gwen yola çıkarken, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Geniş kahverengi kapı, menteşelerinin üzerinde yamuk duruyordu. Yıllardır kapanmıyordu ama kimse onu tamir etmemişti. Kuşaktan kuşağa devredilen Beckett Çiftliği'nde artık kimse bir şey tamir etmiyor gibiydi, ya beceriksizlikten ya da parasızlıktan.

Dave gizemle, "Sana bir sürprizim var," diye yanıtladı, gerçi kendisinin de hâlâ hiçbir fikri yoktu ve bir şeyin kendiliğinden çıkacağını umuyordu.

Gwen arkasına yaslandı, sonra yine koltuğunda dimdik doğruldu. "Bugün yine televizyonda o kadın polis vardı. Dedektif Bilmem Kim. Amy Mills davasını araştıran kişi. Biliyorsun, o kız..."

Yirmi bir yaşındaki öğrencinin fena halde tahrip olmuş cesedinin Scarborough'daki geziyolunda bulunmasının üzerinden neredeyse üç ay geçmişti ve buradaki insanlar neredeyse her gün bundan bahsetmeye devam ediyorlardı. Uzun zamandır burada böyle bir şey yaşanmamıştı. Kurban, omuzlarından kavranmış ve başı defalarca bir taş duvara vurulmuştu. Dışarı sızan adli detaylar, toplumu şok içinde bırakmıştı. Suçlu, kurbanının tekrar kendine gelmesi için durmuş ve şiddetini iki katına çıkarmıştı. Bu durum defalarca tekrarlanmıştı. Amy Mills sonunda ölmeden önce en azından yirmi dakika boyunca acı çekmiş, bilincini birçok defa geri kazanmıştı.

Dave, "Tabii ki Amy Mills'in kim olduğunu biliyorum," dedi, "ama bugün haberleri izlemedim. Bir gelişme var mı?"

"Basın toplantısı vardı. Dedektiflerin üzerinde çok baskı var, o yüzden kamuoyunu tekrar bilgilendirmeleri gerekiyordu. Ama sonuçta ellerinde hiçbir şey yok gibi gözüküyor. Ne bir iz, ne bir ipucu. Hiçbir şey."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave, "Bunu yapan kişi gerçekten deli olmalı," dedi.

Gwen ürpererek omzunu silkti. "En azından tecavüze uğramadı. Bu acıya da katlanması gerekmedi. Ama bu durum polisin herhangi bir cinayet sebebi bulamadığı anlamına geliyor."

"Ama tek bir şey söyleyeceğim: Gece o boş yerde tek başına yürümesi hiç akıllıca değilmiş," dedi Dave. "Geziyolu, gece geç saatlerde çok ıssız oluyor!"

Gwen, "Sebep para olamaz," diye belirtti. "Veya mücevher. Cüzdanı hâlâ çantasındaymış ve saati ile iki yüzüğü de üzerindeymiş. Sanki neredeyse... neredeyse bir hiç uğruna ölmüş gibi."

Dave biraz sertçe, "Sence kafasını bin pound için duvara vurmuş olmaları Amy Mills için fark eder miydi?" diye sordu. Gwen'in şok olmuş yüzünü görünce onu rahatlatacak şekilde, "Özür dilerim, öyle demek istemedim. Her şekilde Scarborough'da bir delinin dolaşması ve görünüşe göre kadınları sebepsiz yere öldürmesi hoş bir düşünce değil. Ama kim bilir? Belki de kıskançlık ya da ona benzer bir şey sebep olmuştur. Öfkesiyle baş edemeyen terk edilmiş bir erkek arkadaş... Bazı insanlar reddedilince deliriyor," diye ekledi.

Gwen, "Ama böyle bir şey yapabilecek eski bir erkek arkadaşı olsaydı polisin bundan haberi olurdu," diye yanıtladı.

Karanlık ekim akşamında ilerliyorlardı. Yorkshire Kırları burada başlıyordu. Ayın soluk ışığı altında, arazi dağlık ve çıplaktı. Tahta çitler ile taş duvarlar birbirlerini izliyorlardı. Arada bir gecenin karanlığı içinde, birdenbire bir inek ya da koyun silueti beliriyordu. Akşam yemeği için saat geçti ama Dave'in bir İspanyolca dersi vermesi gerekmişti ve Scarborough'dan ancak sekizden sonra çıkabilmişti.

En azından artık sonunda gidebilecekleri yer konusunda bir fikri vardı: Whitby'den çok uzak olmayan basit bir bar. Tam olarak romantik sayılmazdı ama ucuzdu ve kesinlikle fikirlerini önemsediği insanların gideceği bir yer değildi. Çoktan Gwen'in hiç şikâyet etmediğini fark etmişti, hiçbir istekte bulunmuyordu. Dave ona mum ışığında bir yemek sözü verip onu Kentucky Fried Chicken'a da götürebilirdi. Gwen tek kelime etmeden bunu kabul ederdi. Şimdiye kadar hayatındaki tek erkek babası olmuştu. Babasına çok bağlı olmasına ve ona karşı sevgi, sadakat ve ona bakma ihtiyacı hissetmesine rağmen, Dave, yaşadık-

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

ları hayatın tamamen farkında olduğunu görmüştü. Staintondale'deki ıssız ve bakımsız bir çiftlikte hiçbir değişim umudu olmayan monoton hayatları ne sağlıklı ne de tatmin ediciydi. Gwen bunu biliyordu ve Dave'in beklenmedik bir anda hayatına girmesinden minnettardı. Gece gündüz onu tekrar kaybedeceği korkusuyla acı çekiyordu. Onun canını sıkmamak için her türlü çabayı gösteriyordu, ne şikâyet ediyor ne de isteklerde bulunuyordu, hatta onunla tartışmıyordu bile.

Dave, ben alçağın tekiyim, diye düşündü, gerçek bir alçağım. Ama en azından onu şimdilik mutlu ediyorum.

Ve ona zarar vermeyecekti. Bu meseleyi sonuna kadar götürecekti. Buna karar vermişti ve başka bir seçeneği yoktu.

Gwen Beckett son şansıydı.

Ben de onun son şansıyım, diye düşündü ve içinde büyüyen panik duygusunu zorla bastırabildi. Hayatının geri kalanını yanında yaşlanan bu kızla geçirecekti. Bu kırk ya da elli yıl olabilirdi.

Onu sık sık düşünüyordu. Gwen ona hayatı hakkında bir şeyler anlatmıştı. Çoğu şeyi Dave kendi de anlamıştı. Babası her zaman ona karşı çok müsamahakâr davranmıştı. Gwen bu davranışları sevgi gösterileri olarak yorumlamıştı, gerçi Dave bazen bunun ayrıca babasının ilgisizliğinin de bir ifadesi olabileceğini düşünüyordu. Gwen on altı yaşındayken kendi dediğine göre 'artık eğlenceli olmadığı' için okuldan ayrılmıştı. O zaman bile babası itiraz etmemişti. Gwen hiçbir zaman yetenek gerektiren bir iş için eğitim görmemiş, onun yerine dul babası için eve bakmayı hayatının amacı olarak görmüştü. Çiftlik evinin iki odasını kiralayarak evin geçimine katkıda bulunuyordu. Bu ufak çaplı işin gerçek bir başarı kaydetmeden kendi halinde gitmesi Dave'i hiç şaşırtmamıştı. Eğer tatillerini Kuzey Yorkshire kıyısında geçirmek isteyen insanların dikkatini çekmek istiyorlarsa, bu harap olmuş eski evi kesinlikle onarıma sokmaları gerekiyordu. Bu bölge, son yıllarda yine tatil yeri olarak popüler olmaya başlamıştı. Fakat şimdiki insanlar düzgün bir banyo, sıcak suyu birkaç dakika içinde bitmeyen şofbenli bir duş, kahvaltı için güzel ve temiz tabak çanaklar ve kendileri için yılın en pahalı haftalarını geçirmeye hazırlandıkları bu süre içerisinde makul derecede güzel gözüken bir yer istiyorlardı. Beckettlerin otlarla kaplı ve çamurlu çukurlarla dekore edilmiş çiftliğinin, insanları orada

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

kalmaya davet ettiği söylenemezdi. Yine de görünüşe göre, tatillerini geçirmek için düzenli olarak her yıl gelen tek bir çift vardı. Gwen'in söylediğine göre, gelmelerinin asıl sebebi, iki Danua cinsi köpeklerini getirmelerine başka kimsenin izin vermemesiydi.

Dave kendine her gün defalarca ve sık sık kim bu Gwen Beckett, diye soruyordu.

Çok utangaçtı, ama Dave bunun büyük ölçüde münzevi bir hayat sürdüğü için diğer insanlarla nasıl iletişim kuracağını unutmasından kaynaklandığı izlenimini edinmişti. Gwen babasından şefkat ve saygıyla bahsediyordu ve bazen onunla vakit geçirmekten, en iyi senelerinin Staintondale'in ıssızlığı içinde geçip gitmesinden daha harika bir şey hayal edemiyormuş izlenimini veriyordu. Ama Dave, tanıştıkları o temmuz akşamında Gwen'in söylediklerini unutmamalıydı: "Hayatımdan pek memnun olduğum söylenemez."

Kendi inisiyatifiyle kendi gibi insanlara özgüven ve başarılı bir insan görüntüsü kazandırmayı hedefleyen bir kurs bulmuştu. Kaydolmuş ve tam üç ay boyunca tek bir saatini bile kaçırmamak için her hafta arabayla Scarborough'ya gelmişti. Tam da kadın dergilerindeki Güzin Ablaların, Gwen'le aynı sorunları olan okuyuculara tavsiye ettiği şeyi yapmıştı: Bir şey yap! Konfor bölgenden çık! Başka insanlarla tanış!

Dave, Gwen gerçekten de göz açıp kapayıncaya kadar kısa bir sürede, kurstakilerin vaat ettiği kadar başarılı olduğunu hissediyor olmalı, diye düşündü. Bazen Gwen kendi de buna pek inanmıyormuş gibi gözüküyordu. Cesaretini toplayıp Friarage Okulu'na gitmiş ve oradaki ilk gününde evlenip hayatının geri kalanını birlikte geçireceği adamla tanışmıştı.

Mutluydu. Ama Dave yine de onun korkusunu hissedebiliyordu; bir şeyin hâlâ ters gidebilme ihtimali olduğundan, rüyasının sabun köpüğü gibi sönebileceğinden ve her şeyin gerçek olamayacak kadar güzel göründüğünden korkuyordu.

Bunu düşündüğünde, kendini berbat hissediyordu. Çünkü Gwen'in korkmakta haklı olduğunu biliyordu.

Gwen, sanki Dave'in ilişkilerini zihninde tekrar tekrar düşündüğünü ve bu düşüncelerin tamamının mutlu anılardan oluşmadığını

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

tahmin etmiş gibi birdenbire, "Cumartesi nişanlanıyoruz, değil mi?" diye sordu. Sesi endişeli geliyordu.

Dave onun endişelerini bir gülümsemeyle gidermeyi başardı. "Tabii ki, neden olmasın? Babam birdenbire bütün etkinliği boykot etmeye karar verip bizi eve hapsetmediği müddetçe nişanlanabiliriz. Ama yine de bir restoran bulabiliriz."

Lütfen, bu olmasın! Gwen'in bir arkadaşı Londra'dan geliyordu, bir de Beckett Çiftliği'nde tatil yapan iki Danualı evli çift ve eski aile dostu Fiona Barnes vardı. Dave, Fiona Barnes'ın Beckettlarla nasıl uyuştuğunu tam olarak anlayamıyordu. Yedi kişi! Neredeyse hiç parası kalmamıştı. Restoranda bir yemeğe parası yetmezdi. Eğer yaşlı Bay Beckett yaygara koparırsa, çok zor durumda kalırdı.

Endişelerini göstermemeye çalıştı. "Hiçbir şey nişanımızı bozamayacak," diye rahatlattı onu.

Gwen elini uzattı, Dave de elini tuttu. Gwen'in eli buz gibiydi. Dave onun elini çevirdi, dudaklarına götürdü ve avucuna sıcak hava üfledi.

"Güven bana," dedi. Bu kelimeler her zaman işe yarardı, bunu biliyordu. Özellikle Gwen gibi kadınlarda çok işe yarıyorlardı, gerçi bu tipte bir kadının bu kadar aşırı bir örneğiyle daha önce hiç tanışmamıştı. "Seninle oyun oynamıyorum."

Bu bir oyun değildi. Kesinlikle değildi.

Gwen gülümsedi. "Biliyorum, Dave. Bunu hissedebiliyorum."

Dave, bu doğru değil, diye düşündü. Korkuyorsun ama korkuna boyun eğemeyeceğini biliyorsun. Bunu sonuna kadar götürmeliyiz. İkimiz de bundan bir şey elde edeceğiz. Kendimizce bir şey.

Etraf artık tamamen kararmıştı. Yalnız geceye doğru ilerlediler, Dave karanlık bir tünelde ilerliyormuş gibi hissediyordu. Boğazı kurudu. İlk viskinden sonra kendini daha iyi hissedeceğini biliyordu; ikinciden sonra daha da iyi hissedecek ve araba kullanabilecek bir halde olup olmadığını bile umursamayacaktı.

Bu düşünceler beynini kemirmeyi bıraktığı, geleceğinin daha katlanılır bir hale geldiğini hissetmeye başladığı sürece sorun olmayacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

10 Ekim Cuma

1

Jennifer Brankley okul günlerini hatırlamıştı, ceket ve pilili bir mavi etek giyip sırtına büyük kahverengi bir çanta taktığı günleri değil, daha çok kendi ders verdiği yılları. Her sabah okula hazır bir şekilde gelir ve önünde uzanan günü sabırsızlıkla beklerdi. Bu ona sanki yıllar önceymiş gibi geliyordu; bazen başka bir hayatın anısıymış gibi hissediyordu. Ama yine de içinden 'hayatımın en iyi zamanı' dediği günlerden onu sadece birkaç yıl ayırıyordu. Birkaç yıl... Artık hiçbir şey eskisi gibi değildi.

İçinde alışveriş malzemeleri, çoğunlukla Danuaları Wotan ve Cal için köpek maması olan plastik torbaları Friarage Devlet İlkokulu'nu çevreleyen demir parmaklıkların hemen arkasındaki ağaca dayamıştı. Bu okul büyük bir kompleksti, içinde çok sayıda bir ya da iki katlı kırmızı tuğladan bina bulunuyordu. Hepsinin pencerelerinde mavi panjurlar vardı. Okulun arkasında, kalenin bulunduğu tepe yükseliyordu. Onun önünde, bahçesinde Anne Bronte gömülü olduğu için çok meşhur olan St. Mary Kilisesi vardı. Kale ve kilise, kasabayı, okulu ve çocukları koruyor gibiydi.

Jennifer, güzel bir yer, diye düşündü.

O ve kocası Colin'in Staintondale'deki Beckett Çiftliği'nde geçirdikleri altıncı ya da yedinci tatildi ve özellikle Jennifer, Kuzey Yorkshire'ı çok sevmeye başlamıştı. Kuzey Yorkshire'ın rüzgârlı kırları ve geniş vadileri vardı, taş duvarları olan uçsuz bucaksız çayırları, doğrudan denize inen sarp uçurumları ve çetin kayalıklara yaslanan küçük kumsalları vardı. Aynı zamanda Scarborough kasabasını ve yarımadayla ayrılmış iki geniş dairesel körfezi kadar eski limanını da, South Cliff'teki güzel

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

evleri ve cepheleri rüzgâra ve tuzlu suya karşı koymak zorunda kaldığı için sürekli boyaları dökülen eski moda otelleri de seviyordu. Colin bazen kendi kendine tatili başka bir yerde geçirmenin hoş olabileceğini mırıldanıyordu ama bu Cal ve Wotan'ı köpek barınaklarına bırakmak zorunda kalmaları demekti, bu da bu kadar hassas hayvanlar için söz konusu olamazdı. Neyse ki köpek almak Colin'in fikriydi ve özellikle büyük olmaları gerektiği konusunda da diretmişti. Colin ne zaman şikâyet etse Jennifer ona bunu hatırlatabilirdi. Colin'in bu seçimi yapmasındaki asıl sebep, bu hayvanların her gün birkaç saatliğine yürüyüşe çıkmak zorunda olmasıydı. "Depresyon için birebir," demişti, "üstelik her açıdan sağlıklı. Bir gün hareket etmeden ve temiz hava almadan yapamayacak bir hale geleceksin."

Haklı çıkmıştı. Köpekler ve yürüyüşler onun hayatını değiştirmişti. Dipten yukarı tırmanmasına yardım etmişlerdi. Onu gerçekten mutlu bir kadın yapmamış olabilirlerdi ama hayatına yeniden bir anlam kattıkları kesindi.

Köpekler ona internette iyi bir eve ihtiyacı olan Danualar için yeni sahipler bulmaya çalışan bir yardım derneği tarafından verilmişti. Cal bir yaşındayken kır yolunun kenarında bağlı bir şekilde bulunmuştu, Wotan ise bu kadar büyük bir köpekle yüksek apartmanın sekizinci katında hayatın hiç de kolay olmadığını biraz geç fark eden sahipleri tarafından hayvan barınağına getirilmişti.

Jennifer sık sık, insanların aptallığı korkunç, diye düşünüyordu. Bu genelde kasıtlı zalimlikten daha kötüydü çünkü çok yaygındı. Aptallık ve dikkatsizlik. Bu kadar acının sebebi buydu, özellikle de hayvanlar için.

Bugün köpekleri Colin'le çiftlikte bırakmış ve Gwen'le şehre inmişti. Gwen üç aydır utangaçlığını yenmek için bir kursa gidiyordu. Son ders geçen çarşambaydı ve dersin öğretmeni cuma akşamı için ufak bir veda partisi ayarlamıştı. Jennifer kurs hakkında bir yorum yapmamaya dikkat etmişti. Böyle şeylere inanmıyordu. Yıllar boyunca bildiği gibi yaşamış bu insanların üç aylık bir eğitimden sonra hayatlarını değiştirmeleri ve kontrolü ellerine almaları mı bekleniyordu? Onun görüşüne göre, bu tip şeyler genelde umutsuz, her çareye başvurmaya ve bunun için iyi para ödemeyi de sorun etmeyen istekli insanların son derece ciddi sorunları ve meselelerinden para kazanmayı amaçlıyordu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Gwen biriktirdiği bütün parayı bu kursa harcadığını itiraf etmişti ama Jennifer, Gwen'in kurstan fazla faydalandığı hissiyatında değildi. Tabii ki değişmişti ama Jennifer bunun çarşamba akşamlarının saçmalıklarıyla alakalı olduğunu düşünmüyordu. Bu durum, özel hayatında gerçekleşen hiç beklenmedik değişiklikten kaynaklanıyordu. Bir erkek. Bir erkek ona âşık olmuştu.

Nişan partisi ertesi gündü. Jennifer buna güç bela inanabilmişti. Gwen'in adamla bu okulda tanıştığı düşünülürse, Jennifer onun kursa katılmasının ve birikimini feda etmesinin tamamen boşa olmadığını kabul etmek zorundaydı.

Gwen evleniyordu! Bu olağanüstüydü, bir hediyeydi, arkadaşından sadece on yaş büyük olmasına rağmen kendisini ona karşı her zaman anaç hissetmiş olan Jennifer'a göre kaderin inanılmaz bir cilvesiydi. Ama aynı zamanda içini bir tür huzursuzlukla dolduruyordu: Bu adam kimdi? Neden Gwen'i seçmişti? Gwen arkadaş canlısı ve şefkatliydi ama şimdiye kadar hiçbir zaman kendine bir erkek bulmayı başaramamıştı. Çok eski kafalı, çok saftı. Sadece babasından bahsedebiliyordu, babacığım şunu yaptı, babacığım bunu yaptı, sonuçta bu durum karşısında eninde sonunda delirmeyecek bir erkek var mıydı?

Jennifer bütün kalbiyle Gwen için mutlu olmak istiyordu ama olamıyordu. Bir gün önce Dave Tanner'ı, Gwen'i yemeğe götürmek için çiftliğe geldiği sırada kısa bir süreliğine görmüştü ve o andan itibaren huzursuzluğu daha da artmıştı. Dave Tanner'ın kullandığı arabaya bakılırsa çok az parası vardı, hem zaten nasıl parası olabilirdi ki? Geçimini Fransızca ve İspanyolca dersleri vererek sağlıyor ve mobilyalı bir odada kiracı olarak yaşıyordu. Bütün bunların gizli bir zenginliğe işaret ettiği düşünülemezdi. Fakat yakışıklıydı ve derinliği olan birine benziyordu. Jennifer, onu odasının penceresinden gözetlediği kısa süre içerisinde bunu görmüştü. Şüphesiz, tüm bu maddi sorunlarına rağmen, Gwen'den çok daha farklı, daha genç, daha zeki, daha görmüş geçirmiş kadınları elde edebilirdi.

Açıkça görünen feci durumu Gwen'le kurduğu gönül ilişkisinin temel sebebi olabilirdi ve bu düşünce Jennifer'ı bir önceki gece uyutmamıştı.

Dilini tutmuştu. En azından Gwen'e karşı. Korkularını Colin'le paylaşmış, kocası da onu kimsenin işine karışmaması yönünde sertçe

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

uyarmıştı. "O yetişkin biri. Otuz beş yaşında. Kendi kararlarını verme zamanı geldi. Onu her zaman koruyamazsın!"

Jennifer, sessiz ekim gününün akşamüstü güneşi altında huzurlu gözüken okula bakarken, evet, diye düşündü, Colin haklı. Gwen'i bütün muhtemel felaketlerden korumaya çalışmayı kesmeliyim. O benim kızım değil. Akrabam bile değil. Öyle olsaydı bile, hayatının gidişatıyla ilgili kendi seçimlerini yapmak zorunda olduğu bir yaşa geldi.

Ön binanın kapısı açıldı. Dışarı çıkan insanlar, Gwen'in gittiği kurstan olmalıydı. Jennifer kolay önyargılara veya aşırı bir meraka kapılmamaya çalıştı. Böyle bir kursu hayatlarını değiştirmek için son şans olarak gören insanlar neye benziyordu? Gwen gibi miydiler? Biraz eski kafalı, içe kapanık ve aslında iyi niyetli insanlar mıydı? Yoksa nahoş bir şekilde tutucu, küskün ve sinirli miydiler? Saldırgan ya da nefesinizi kesecek kadar çirkin miydiler?

Jennifer hepsinin oldukça normal gözüktüklerini fark etti. Erkekten çok kadın vardı. Hatta sadece iki erkek vardı. Kadınlar kot, kazak ve ince paltolar giyiyorlardı. Soğuk bir gün değildi. Bazıları hoştu. Hiçbiri göz kamaştırıcı bir güzelliğe sahip değildi, hiçbiri parlak renkli veya çarpıcı kıyafetler de giymiyordu. Sonuçta hepsi, oldukça çekingen ve ilgi odağı olmak istemeyecek insanlardı. Kesinlikle rahatsız, tuhaf veya iğrenç biri izlenimi vermiyorlardı.

Jennifer her zamanki gibi diz altında çiçekli bir etek ve büyük çizmeler giyen Gwen'i görünce gülümsedi. O korkunç paltoyu da nereden almıştı? Nişanlısının onu bu paltoyu giymemeye ikna edeceğini umdu.

Gwen, ikisi de otuz ile kırk yaşları arasında gösteren bir adam ve kadınla beraber geldi. İlk bakışta kadın oldukça sıradan gözüküyordu ama bir daha bakınca epey çekici olduğu fark ediliyordu. Gwen onları tanıttı. "Bu Jennifer Brankley. Jennifer, Ena Witty ve Stan Gibson."

Ena Witty utangaçça gülümsedi ve mırıldanarak merhaba dedi. Çok kısık bir sesi vardı. Fakat Stan Gibson, Jennifer'a gülümsedi. "Merhaba Jennifer. Gwen senin hakkında çok şey anlattı. Köpeklerin gerçekten söylediği kadar büyük mü?"

Jennifer, "Daha da büyükler," diye yanıt verdi, "ama bir kuzu kadar uysallar. Bunu aslında söylememem gerekiyor, ama muhtemelen bir hırsıza bile kuyruklarını sallar, sonra da elini yalarlar."

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Stan güldü. "Denemek istemem."

Ena, "Köpekleri çok severim," dedi.

Jennifer, Ena Witty'nin tam da bu kursta bulmayı beklediği türden bir insan olduğunu düşündü, Stan Gibson ise pek öyle değildi. Özellikle yakışıklı bir adam sayılmazdı ama sevimli, arkadaş canlısı bir duruşu vardı ve utangaç veya çekingen gözükmüyordu. Son birkaç aydır bu kursta ne arıyordu acaba?

Gwen sanki onun düşüncelerini okumuş gibi açıkladı: "Bu arada, Stan bizim kursta değildi. Ağustos ve eylül aylarında okul bazı sınıfları tekrar inşa ettirdi, Stan de işi yapan şirkette çalışıyor. Yine de her çarşamba kursun başladığı saatte burada oluyordu. Ena'yla böyle tanıştı."

Ena mahcup bir şekilde yere baktı.

Friarage Okulu oldukça iyi bir çöpçatanlık servisi, diye düşündü Jennifer. Gwen hayatının erkeğini burada bulmuştu. Ena Witty de bir sevgili bulmuştu... Böyle devam ederse, okul çok kârlı bir işyerine dönüşebilirdi!

Stan, "Ena'yla birlikte olduğum için veda partisine katılma hakkı kazandım," dedi. "Son birkaç haftadır Gwen'le de çok konuştum. Ne dersin Ena, Gwen ve Jennifer'ı bir ara evimize çağıralım mı?"

Hazırlıksız yakalanan Ena, "*Evimize* mi?" diye sordu.

"Hayatım, bu kadar şaşırmış gözükmene gerek yok. Sonuçta bir ara benim evime taşınacaksın, değil mi? Sonrasında da tabii ki iyi arkadaşlarımızı *evimize* çağıracağız!" Uzun süren bir kahkaha attıktan sonra diğer iki kadına döndü. "Muhtemelen her şey Ena için çok hızlı ilerliyor. Yarın erkenden Londra'ya gidip pazara kadar annemle babamda kalacağız. Onu tanımalarını istiyorum."

Gwen ve Jennifer hızlıca birbirlerine baktılar. İkisi de Ena'nın Stan'in planlarından çok da mutlu olmadığı ama huzursuzluğunu dile getirmeye cesaret edemediği izlenimini edinmişti.

Sonra Ena birdenbire gülümsedi. "Artık tek başıma olmadığım için çok mutluyum," deyince, Jennifer kadının yalnızlığını fark etti ve gruptaki herkesin ortak noktasının utangaçlık, kendilerine karşı duydukları şüphe veya herhangi bir fobiyle ilgili sorunlardan ziyade yalnızlık olduğunu fark etti. Bu gibi kurslarda tanışan kişiler her şeyden

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

çok yalnızlık sıkıntısı çekiyordu. Kimse onları fark etmediği, onlar da dünyaya yeteneklerini, becerilerini ve özelliklerini göstermeyi öğrenemedikleri için yalnız kalan Ena gibi kadınlardı. Ya da bazı rollere bürünen, sonra da bu rollerin içine hapsolan ve bir noktada dünyanın yanlarından geçip gittiğini fark eden Gwen gibi kadınlar. Uzun, sessiz, melankolik hafta sonlarından ve arkadaş olarak sadece televizyonun bulunduğu bitmek bilmez akşamlarından kaçmak için yanıp tutuşuyorlardı.

Stan, "Davet için tekrar arayacağız," dedi.

Vedalaştılar ve Jennifer ile Gwen otobüs durağına doğru ilerlemeye başladı. Köpek maması ağırdı ama Gwen taşımasına yardım ederken hiç sesini çıkarmadı. Chad'in veya Colin'in arabasını ödünç alabilirlerdi ama Gwen, ehliyeti olsa da, mümkün olduğunca araba kullanmaktan kaçınıyordu.

Ve Jennifer...

Colin öğle yemeğinde, "Tekrar denemeye ne dersin?" diye sormuştu. "Düşündüğünden daha kolay olabilir."

Jennifer başını iki yana sallamıştı. "Hayır. Yapamam. Olmaz. Ben sadece... Bir daha yapabileceğimi sanmıyorum, her şey olabilir..."

Colin ısrar etmemişti. Jennifer, kocasının onun eski özgüvenini tekrar kazanmasında daha etkin bir rol oynamasını istediğini biliyordu ama bazen zaten çok uzun süredir beklediğini ve artık hiçbir zaman bunu yapacak cesareti toplayamayacağını düşünüyordu. Her neyse, hayatının az çok normal olduğuna inanıyordu. Artık direksiyonun arkasına geçmeye cesaret edemiyordu ve bazen insanlardan biraz uzak duruyor, biraz şüpheci davranıyordu ama yalnız değildi. Colin ve köpekleri, Chad ve Gwen'in evinde geçirdikleri tatilleri vardı, bundan memnundu. Depresyonu kontrol altındaydı. Depresyonu tekrar azdığında hemen, en fazla haftada bir, bir hap atıyordu. Onların ima etmeye çalıştığı gibi ilaçlara bağımlı olmaktan çok uzaktı.

Ama bunu ya da üzerine atılan iftiraları düşünmemeliydi. Bu uzun zaman önceydi, başka bir zamanda, başka bir hayattaydı.

Kendine yeni bir alan bulmuştu.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Sadece eskiyi tamamen geride bırakmayı, eskiden olanları tekrar açıklamamayı ya da geçmişe özlemle bakmamayı öğrenmesi gerekiyordu. Bunun yavaş bir süreç olduğunu anlamıştı ama bir gün bunu da başaracaktı.

O zaman her şey daha iyi olacaktı.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

2

Dave ön kapıyı açıp tuhaf hayvan çizimlerinin asılı olduğu dar giriş holüne girer girmez, ev sahibesi Bayan Willerton, "Ziyaretçin var," dedi. "Bayan Ward... eh, artık eski sevgilin mi yoksa hâlâ beraber misiniz?"

Dave sinirle, "Ben yokken içeri kimseyi almamanı söylemiştim," diye yanıtladı ve Bayan Willerton başka soru soramadan dik basamakları ikişer ikişer çıkmaya başladı. Kiracı olup da sürekli meraklı ev sahibinin yanından sıkışarak geçmek zorunda kalmak tam bir cehennemdi. Bayan Willerton Dave'in aşk hayatına fazlasıyla meraklıydı. Dave bunun, kendi aşk hayatının muhtemelen çok uzun yıllar önce sona ermesinden kaynaklandığını tahmin ediyordu. Bir keresinde utançla ona itiraf ettiği gibi, Bay Willerton yirmi yıl önce bir Harley Davidson hayran kulübünde tanıştığı motosikletlere meraklı bir kadınla kaçmıştı.

Dave adamı çok iyi anlayabiliyordu.

Yorgundu. İki saattir Fransızca dersi veriyordu, bir düzine orta yaşlı Kuzey Yorkshire ev hanımının, sesi ve melodisi için sevdiği bir dili korkunç bir şekilde telaffuz edişine katlanmak zorunda kalmıştı. Bütün bunları geride bırakma isteği gitgide daha da güçleniyordu. Hayatı şu anda çok zordu, çılgınca karmaşıktı, bir de üstüne çok büyük bir hata yaptığı konusunda endişelenmesinin getirdiği ağır bir yük vardı. Son bir buçuk senedir ilişki yaşadığı yirmi bir yaşındaki öğrenci Karen Ward bu gece görmek istediği son insandı.

Odasına gitti. Her zamanki gibi oldukça dağınık bırakmıştı. Yatak yapılmamıştı. Birkaç kıyafeti sandalyenin arkasına atılmıştı. Öğle yemeğinden arta kalanlar hâlâ pencerenin önündeki masadaydı, karton kutuda Hint restoranından eve söylenen pilavın kalıntıları vardı. Yanında, mantarı hızla içeri sokulmuş yarısı boş bir beyaz şarap şişesi

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

duruyordu. Karen, onun arada bir öğle yemeğinde içki içmesini her zaman sorun etmişti. En azından gelecekte bu konuşmaları duymaktan kurtulacaktı.

Karen, yatağın ucundaki ufak taburede oturuyordu. Koyu yeşil, dik yaka bir kazak giyiyordu ve güzel uzun bacakları dar bir kotun içindeydi. Sarı saçları dağınık bir şekilde omuzlarına dökülüyordu. Dave, onu, bu rahat ve umursamaz görünüşü için her sabah aynanın karşısında saatlerce uğraştığını bilecek kadar iyi tanıyordu. Karen'ın tam istediği yerde olmayan tek bir saç teli bile yoktu. Fark edilmeyen makyajı da sıkı bir çalışmanın sonucuydu.

Bir zamanlar Karen onu gerçekten büyülemişti. Ama bu hiçbir zaman görünüşünü takdir etmekten öteye gitmemişti, bunun da zaten uzun süreli bir ilişkinin temeli olamayacağı çok açıktı.

Bunun yanı sıra, Karen fazla gençti.

Dave kapıyı arkasından kapadı. Bayan Willerton'ın aşağıdaki giriş salonunda kulaklarını dikmiş bir şekilde durduğuna bahse girilebilirdi.

Dave elinden geldiğince rahat bir şekilde, "Merhaba Karen," dedi.

Karen, Dave'in kendisine doğru gelip en azından onu bir anlığına kollarına alacağı beklentisiyle ayağa kalkmıştı. Ama Dave sadece kapının orada durdu. Paltosunu bile çıkarmadı. Karen'a, onunla uzun bir konuşma yapmaya hazır olduğuna dair herhangi bir işaret vermek istemiyordu.

Karen uzun bir sessizlikten sonra, "Merhaba Dave," diye yanıt verdi. "Habersiz geldiğim için üzgünüm..." Kelimelerin havada asılı kalmasına izin verdi. Dave ona beklenmedik gelişi için dilediği özrü kabul etme iyiliğini yapmadı, zaten Karen da içten bir şekilde özür dilememişti, bunu biliyordu.

Tek kelime bile etmedi.

Karen çaresizce hiç dostane bir havası olmayan odaya bakındı.

"Buraya son gelişimden daha kötü görünüyor," yorumunda bulundu.

Tipik. Her zaman şikâyet edecek bir şeyi olurdu: Dave'in çok fazla şarap içmesi, yeteri kadar etrafı toplamaması, geç saate kadar uyuması, hiçbir hırs göstermemesi, vesaire vesaire.

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - https://rantey.org

Dave, "Son gelişinin üzerinden bir hayli zaman geçti," diye cevap verdi, "o zamandan beri kimse arkamı toplamıyor." Aklından, Tanrı'ya şükür, diye ekledi.

Bu cevabı bir hataydı. Karen iğneleyici bir şekilde, "Olaylara nasıl baktığına göre değişir, değil mi Dave? Benim hatırladığıma göre, ben tam bir hafta önce buradaydım," der demez bunu fark etti.

Ne aptaldı ama. Karen'la bir daha asla birlikte olmamaya kesin karar vermiş olmasına rağmen geçen hafta nefsine yenik düşmüştü. Gece geç bir saatte rıhtımda bar bar dolaşırken, Karen'ın bazı akşamlar barmenlik yapmaya yeni başladığı Newcastle Packet'ta tesadüfen onunla karşılaşmıştı. Karen işten çıkana kadar beklemiş, onunla beraber birkaç bira içmiş ve onu odasına götürmüştü. Sonra da onunla yatmıştı. Belli belirsiz hatırladığı kadarıyla, oldukça çılgın ve kayıtsız bir gece geçirmişlerdi. Karen'la temmuz sonunda ayrıldığından beri birkaç kere buluşmuşlardı, çünkü onunla konuşmak, eğlenmek ve yatmak her zaman keyifliydi, üstelik Dave bazen, kendisine Gwen'le geçen yavan saatleri unutturacak bir şeye ihtiyaç duyuyordu. Ama bu Karen'a karşı adil değildi ve Dave zayıflık gösterdiği için rahatsızdı. Karen'ın ilişkilerinin tekrar başlayabileceğini düşünmesine şaşmamak gerekirdi.

Cevabı bilmesine rağmen, "Ee, neden beni burada bekliyorsun?" diye sordu.

"Neden olduğunu tahmin edemiyor musun?"

"Açıkçası, hayır."

Karen, sanki Dave'den bir tokat yemiş gibi incinmiş görünüyordu. Dave kendini toparladı. "Karen... Geçen hafta için gerçekten çok üzgünüm. Eğer... eğer burada olma sebebin buysa özür dilerim. Fazla bira içmiştim. Ama hiçbir şey değişmedi. İlişkimiz bitti."

Karen sözlerinden ötürü biraz irkilmişti ama sükûnetini korudu. "Beni temmuzda birdenbire terk ettiğinde tek bir şeyi bilmek istemiştim. Hatırlıyor musun? Başka bir kadın olup olmadığını öğrenmek istemiştim."

"Evet?"

"Olmadığını söyledin. Sorunun sadece ikimizin arasında olduğunu söylemiştin."

"Ne söylediğimi biliyorum. Neden her şeyi tekrar gündeme getiriyorsun?"

"Çünkü..." Karen duraksadı. "Çünkü çeşitli insanlardan aslında hayatında başka birinin olduğunu duyuyorum. Son birkaç haftadır sık sık başka bir kadınla görülmüşsün. Anlaşılan o kadar genç değilmiş ve hiçbir özelliği yokmuş."

Dave bu tür konuşmalardan nefret ediyordu. Sorguya çekilmeye benziyordu.

"Peki ya hayatımda başka bir kadın varsa?" diye cevabı yapıştırdı. "Kısa ilişkimizin ardından başka bir kadınla hiçbir şey yaşamayacağıma dair bir anlaşma mı imzaladık?"

"Bir buçuk sene kısa bir ilişki değildir."

"Ne dersen de. Her şekilde..."

"Her şekilde bu... yeni arkadaşını daha önceden tanımadığına inanmıyorum. Benimle 25 Temmuz'da ayrılmıştın. Bugün 10 Ekim."

"Evet, neredeyse üç ay geçti."

Karen orada oturmuş bekliyordu. Dave köşeye sıkıştığını ve bu yüzden sinirlenmeye başladığını hissediyordu. Sanki hayat kendisine yeteri kadar sert davranmıyormuş gibi, bunca sorununun üzerine bir de bu çıkmıştı.

Soğuk bir tavırla, "Sana herhangi bir açıklama borçlu değilim," dedi.

Karen'ın dudakları titredi.

Dave sinirle, Tanrım, lütfen, ağlamaya başlamasın, diye düşündü.

Karen titreyen bir sesle, "Geçen haftadan sonra..." diye başlamışken, Dave anında onun sözünü kesti.

"Geçen haftayı unut! Sarhoştum. Özür diledim. Başka ne söylememi bekliyorsun?"

"O kadın kim? Anlaşılan benden çok daha yaşlı."

"Kim söyledi?"

"Sizi beraber gören insanlar. Benimle aynı okula giden insanlar."

"Öyleyse ne olmuş? Senden daha büyükse ne olmuş?"

"Neredeyse kırk yaşında!"

"Ne var bunda? Bana uygun işte. Ne de olsa ben de kırklarımdayım."

"Demek ki biri var."

Dave hiçbir şey söylemedi.

Karen çaresizlikle, "Hep çok genç kız arkadaşların olmuştu," dedi.

Gençlik. Karen'ın ona sunabileceği tek şey buydu.

Dave, "Belki hayatımdaki bazı şeyleri değiştiriyorumdur," diye yanıt verdi.

"Ama..."

Dave evrak çantasını sertçe masaya koydu. Bunca zamandır evrak çantası elindeydi.

"Dinle, Karen. Kendini küçük düşürmeyi kes. Yarın çok üzüleceksin. Aramızdaki her şey bitti. Senin kadar güzel bir kız için kızgın ateşin üzerinde yürüyecek sayısız erkek var. Beni unut ve meseleyi uzatma."

Karen'ın ilk gözyaşları düştü ve oturup Dave'i beklediği tabureye çöktü. "Seni unutamam, Dave. Unutamam. Ve sanırım... sen de beni gerçekten unutmuş olamazsın yoksa geçen hafta..."

"Ne? Seninle yatmaz mıydım? Kahretsin, Karen, bu işlerin nasıl olduğunu biliyorsun!"

"Yeni kız arkadaşın pek formda değil. Belki de onunla yatmaktan benimle yatmaktan hoşlandığın kadar hoşlanmıyorsundur."

Dave, "Bu sadece beni ilgilendirir," dedi. Gitgide daha çok sinirleniyordu çünkü Karen hassas bir noktaya değinmişti. Gwen'le seks yapmayı kesinlikle hayal edemiyordu ve bunun kaçınılmaz olarak geleceği günden ya da geceden şimdiden korkmaya başlamıştı bile. Muhtemelen o an ona yardımcı olabilecek tek şey tamamen sarhoş olup Karen'ın muhteşem vücudunu hayal etmeye çalışmak olacaktı.

Karen'ın bu plandan haberdar olmaması kendisi için daha iyiydi.

Artık hüngür hüngür ağlıyordu. "Bugün Dedektif Almond tekrar geldi," diye hıçkırdı. "Amy Mills için."

Dave pes ederek paltosunu çıkardı. Bu biraz zaman alacaktı. Karen lafı şimdi de sel gibi gözyaşları akıtabileceği bir konuya getirmişti. En azından bu konunun kendisiyle hiçbir ilgisi yoktu. Ufak bir gelişme. Keşke bu kadar yorgun ve bu kadar fazla soruna sahip olmasaydı.

Dave bitkin bir şekilde, "Neden seni tekrar görmesi gerekti?" diye sordu. Karen cevap vermek yerine daha kötü hıçkırmaya başlayınca,

Dave dolaptan bir şişe sert bir içki ile iki adet az çok temiz bardak kaptı. "Al, bir yudum iç."

Karen nadiren alkol alırdı ve Dave'in alkol almasından her zaman şikâyetçi olmuştu ama bu sefer bardağı dudaklarına götürüp dibine kadar içti. Dave'in ona ikinci bir bardak uzatmasına izin verdi ve bunu da ilki kadar hızlı devirdi. En azından gözyaşları azalmıştı.

"Ah, önceden üzerinden geçmiş olduğumuz her şeyi tekrar sordu," dedi. Amy Mills cinayetinin bütün Scarborough'yu sarstığı temmuz ayında olduğu kadar perişan görünüyordu. "Amy'nin az da olsa iletişim kurduğu tek insan ben olduğum için, bütün günlük alışkanlıklarıyla rutinleri hakkında benimle konuşmak istedi. Ama ben bunlar hakkında çok fazla bir şey bilmiyorum. Yani..." Dudağını ısırdı, "Amy'yi hep biraz... tuhaf bulurdum. Çok tutucuydu. Ona üzülürdüm. Ama kesinlikle yakın arkadaşı değildim."

Dave, "Şu anda kendini bunun için suçlayamazsın," dedi. "Diğerlerinden daha çok çaba gösterdin. Ne de olsa onunla arada bir kahve içmeye gittin ve onun sorunlarını dinledin. İletişim kurmada ciddi sorunları vardı. Bu senin suçun değil."

Karen, "Polisin bunu kimin yaptığı konusunda hiçbir fikri yok. Ellerinde tek bir ipucu bile yok," dedi. "En azından benim edindiğim izlenim bu yönde. Bayan Gardner'ı iyi tanıyor musun?" diye ekledi.

"Kim?"

"Bayan Gardner, Amy'nin o akşam çocuğuna baktığı kadın."

"Linda Gardner. Tabii ki onu tanıyorum. O da dil dersi veriyordu ve her zaman derslerimizin birbirleriyle örtüşmesini sağlamaya çalışırdık. Ama onun hakkında başka bir şey bilmiyordum."

"Amy'nin öldürüldüğü gün ders veriyordu."

Dave'in Gwen'le tanışıp onu eve götürdüğü akşam. O akşamı ne kadar, ne kadar da iyi hatırlıyordu!

"Doğru. Amy o yüzden bebek bakıcılığı yapıyordu."

"Dedektif Almond bunu bilen insanları arıyor. Amy'nin Bayan Gardner'a bebek bakıcılığı yaptığını bilen insanları. Bilip bilmediğimi sordu. Bildiğimi söyledim."

"Davanın baş şüphelisi sayılmazsın."

"Bunu bilen başka insanlar tanıyıp tanımadığımı da bilmek istedi." Karen cevabını bekleyerek Dave'e baktı.

Dave sabırsızca, Karen'ın söylemek istediği şeyi doğrudan söylemesi gerektiğini düşündü. Karen'ın hep lafı dolandırmasından nefret ederdi.

"Evet? Ve?"

"Senin bildiğini düşündüğümü söylemedim."

"Peki neden söylemedin?"

Karen'ın bekleyişinde bir sinsilik vardı, Dave en azından bunu sezdiğini düşündü. "Ben... hayatı senin için zorlaştırmak istemedim, Dave. Boş akşamındı. Üstelik ertesi gün beni ekip bana ne olduğunu anlatmak istemediğin için büyük bir kavga etmiştik, bilmem hatırlıyor musun?"

Tabii ki anlatmak istememişti. Staintondale'e gidişini ona anlatmalı mıydı? Sonrasında bunu takip eden her şeyi ona anlatmaya mecbur mu kalacaktı?

Dave, Karen gerçekten canını sıkmasına rağmen sakin kalmaya çalıştı. "Sürekli beni kontrol etmeye çalışman beni rahatsız ediyordu. Belki de ilişkimizin mahvolma sebeplerinden biri budur."

"Bir öğrencinin Bayan Gardner için bebek bakıcılığı yaptığını biliyor muydun?"

"Belki bana söylemiştir. Ee? Parkta pusuya yatıp Amy'yi beklediğimi ve onun kafasını kırdığımı mı düşünüyorsun?"

Karen başını iki yana salladı. "Hayır."

Genç kız üzgün ve yorgun görünüyordu. Bunun, pek de samimi olmadığı bir arkadaşının başına gelenlerden ya da polisin suçu çözmekte belirgin zorluklar yaşamasından kaynaklanmadığı açıktı. Daha çok, Dave'le olan ilişkisi kötüye gittiği için üzülüyordu. Dave, hafif bir suçluluk duygusu hissetmeye başlamasından dolayı sinirlenmişti. Kendini suçlu hissetmek istemiyordu.

"Evet..." dedi.

Karen çantasına uzandı.

O da, "Evet..." dedi. Sesi boğuk geliyordu.

Dave yüzünü ekşitti. "Böyle sonlandığı için çok üzgünüm. Gerçekten."

Yine Karen'ın gözlerinde yaşlar birikmeye başlamıştı. "Ama neden, Dave? Hiç anlamıyorum."

Dave, çünkü delinin tekiyim, diye düşündü, çünkü tamamen delice bir şey yapıyorum. Çünkü sonunda farklı bir hayatın zamanı geldi. Çünkü gidebilecek tek bir yol görüyorum, sadece *bu yolu*.

Dave, Karen'ın klişe cevaplar vermesinden nefret ettiğini biliyordu, ama yine de bunu yaptı.

"Bazı şeyleri anlayamazsın. Sadece onları kabul etmen gerekir."

Karen için kapıyı açık tuttu. Aşağıdaki holde bir döşeme tahtası gıcırdadı. Bütün bu zaman zarfı boyunca merdivenlerin dibinde durmuş olan ev sahibi hemen ortadan kayboluverdi.

Dave, "Kapıya kadar geleceğim," dedi.

Karen yine ağlıyordu. Dave en azından şu anda, ilişkilerinin sonunda ona kibar davranmayı deneyebilirdi.

3

Maden suyu içip hayatlarında olup bitenleri konuşuyorlardı. Masada sayısız sigara paketi duruyordu. Leslie bir kere daha büyükannesinin karakterindeki bazı çelişkilere alışamayacağını fark etti, özellikle de Fiona'nın baca gibi sigara içmesine, bazı günler içtiği sigara sayısı altmışı buluyordu. Gitgide daha sert cümleler ve fotoğraflarla, sigara içmekten keyif alanlara acılı bir ölüm vaat eden paketlerin uyarılarından tamamen habersiz gözüküyordu. Ama buna rağmen tek bir damla alkol almayı, hatta evinde barındırmayı bile reddediyordu.

Her zaman, "Çok sağlıksız," derdi. "İnsanı aptallaştırıyor. Bilerek beyin hücrelerimi öldürmeyeceğim!"

Londra'dan kuzeye geldiği uzun yolculuktan sonra, Leslie birkaç kadeh şarapla rahatlamayı tercih ederdi. Bir de pazartesi günü boşanmasıyla başlayan haftanın sonunu da kendini alkolle hissizleştirerek getirmeyi gerçekten çok isterdi.

Fiona'nın bu tuhaflığını unutup yanında bir iki şişe getirmediği için kendine kızıyordu.

İki kadın salonda, pencerenin yanındaki ufak masada oturuyorlardı. Dışarısı tamamen karanlıktı ama South Bay'in üzerindeki bulutların arasında ara sıra bir yıldız parlıyordu. Bazen ay bile çıkıyordu. Ay ışığında hayal meyal karanlık ve çalkantılı deniz gözüküyordu.

Leslie, "Peki Gwen hakkında ne düşünüyorsun?" diye sordu.

Fiona bir sigara yaktı, bu torunu gelip çantalarıyla misafir odasına yerleştiğinden beri beşinci sigarasıydı.

"Olanlardan oldukça etkilenmişe benziyor. Peki mutlu mu? Emin değilim. Gergin. Nişanlısına gerçekten güvendiğini sanmıyorum."

"Nasıl yani?"

"Belki de onun ciddiyetinden şüphe ediyordur. Hem bundan tek şüphe eden sadece kendisi değil. Babası da ediyor. Ben de."

"Dave Tanner'ı tanıyor musun?"

"Tam olarak tanıyorum denemez. Son aylarda onunla birkaç kere Beckett Çiftliği'nde karşılaştım. Bir keresinde onu ve Gwen'i buraya davet ettim. Bundan hiç hoşlanmadı. Gwen'in çevresindeki insanlarla tanışmaktan hoşlanmıyor, gerçi kızın etrafında çok fazla kişinin olduğu da söylenemez. Muhtemelen onun içini okuyabileceklerinden korkuyor."

"İçini okumak mı? Öyle bir konuşuyorsun ki, sanki o..."

Fiona, sertçe, "Bir sahtekârmış gibi mi? Tam da öyle olduğunu düşünüyorum," dedi. Sigarasından gergin bir nefes aldı. "Birbirimize karşı dürüst olabiliriz, Leslie. Gwen'i severim. Arkadaş canlısıdır. Bazen insanları memnun etmek için fazla çabalaması biraz sinir bozucu olabiliyor ama bu kesinlikle onun kötü biri olduğunu göstermez. Otuz beş yaşında ve bildiğim kadarıyla hayatı boyunca ona gerçekten ilgi gösteren tek bir erkek bile olmamış ve ikimiz de bunun sebebini biliyoruz!"

Leslie itiraz edecek gibi yaptı. "Eh, o..."

"Olabilecek en yavan kişi. İnsanlar yanında sıkıntıdan patlıyor. Bazen tam bir taşralı hödüğe benziyor. En olmayacak kıyafetleri giyiyor. Umutsuz derecede eski kafalı ve elinden düşürmediği o beş para etmez kitaplardan fazlasıyla etkilenmiş durumda. Artık var olmayan bir dünyada yaşıyor. Erkeklerin ondan köşe bucak kaçmasını anlayabiliyorum."

"Evet, ama onun içinde nasıl biri olduğunu gören biri olamaz mı ve..."

Fiona küçümseyerek güldü. "Peki orada ne bulacak? Gwen aptal değil ama okuldan beri yeni bir şeyler öğrenmek için hiç çabalamadı. Dış dünyayla pek ilgilenmedi. Dave Tanner'la tanışana kadar bekle! İki laf edemeyeceği bir kadına uzun bir süre katlanabileceğini hiç sanmıyorum."

"Yani..."

"Eğitimli, zeki ve hayattaki her şeye karşı ilgili. Dahası, yakışıklı ve önüne birçok fırsat çıkabilirmiş. Ama hayatını mahvetmiş. Bence işin aslı bu."

Leslie yine, "Yani..." dedi.

"Adamın geçimini nasıl sağladığını biliyor musun? Ev hanımlarına dil dersleri veriyor. Ama üniversite sınavlarını başarıyla geçmiş ve siyasal bilimler okumuş, üniversiteyi yarıda bırakmış olsa bile. Okulu bitirmek yerine barış hareketine katılmış ve hiçbir yere varmayan bir sürü aptalca şey yapmış. Şimdi ise kırk üç yaşında ve mobilyalı bir odada kalıyor çünkü parası başka bir yere yetmiyor. Ve bundan kesinlikle bıkmış durumda."

"Onun hakkında bayağı bir şey biliyorsun."

"Direk sorular sormayı severim. Aldığım ve alamadığım cevaplardan yola çıkarak genelde gerçekten çok da uzak olmayan bir resim oluşturabilirim. Üniversiteden terk, barış yanlısı, çevreci, bunlar insanın gençken kendini iyi hissetmesini sağlayabilir. Heyecan veren bir yaşam tarzı olabilir, orta sınıf hayatından daha eğlenceli olduğu kesin. Ama bir noktada işler tersine döner. Yaşlandığında. Paylaşılan bir dairede yaşamak ve bitmek bilmez protesto yürüyüşleri artık 'sen' değilsindir. Tanner'ın uzun zamandır mutsuz olduğuna bahse girerim ama şimdi tüm sorunlarına bir de klasik orta yaş krizi eklenmiş durumda. Güvenli ve düzenli bir gelirle normal bir hayat yaşamak için tek bir şansı kaldığından korkuyor. Daha da ileri gidebilirim: Bence oldukça çaresiz. Her ne kadar soğukkanlı görünse bile."

"Ne söylediğinin farkında mısın, Fiona?"

"Evet. Bunlar Gwen'e de söylenmeli."

Leslie dudaklarını ısırdı. "Hayır, Fiona. Bunu yapamazsın, Gwen çok... Bu mümkün değil!"

Fiona, "Ama onu neyin beklediğini göremiyor musun?" diye haykırdı. "Adam çiftliğe yerleşecek ve Chad bu dünyevi hayattan ayrılana kadar sakince bekleyecek. Bunun için ebediyen beklemesi gerekmeyecek. Çiftliği insanların tatillerini geçirmesi için çok çekici bir yer haline getirecek bir sürü iyi fikir öne süreceğinden şüphem yok. Planlarını yürürlüğe koymak ve mülkü gerçekten iyi hale getirmek için enerjisi olacaktır. Chad ve Gwen'in pansiyonu şimdiye kadarki işletme şekilleri içler acısı. Ama evlilik bundan fazlasıdır, değil mi? Eminim onu sağda solda aldatacaktır. Scarborough Kampüsü'ndeki öğrencelerden fayda-

lanacaktır. Bir noktada Gwen bunu öğrenecek ve dünyası yıkılacaktır! Olayın buraya gelmesine izin mi verelim?"

"Olayın buraya gelmesine *Gwen* karar verdi."

"Çünkü başka bir seçeneği olmadığını düşünüyor. Yıllardır Beyaz Atlı Prens'in atının üzerinde gelip ayaklarını yerden kesmesini bekliyor. Prensi sonunda geldi, ama beyaz atın üzerinde değil, şimdiye kadar gördüğüm en külüstür, en eski hurda yığınının içinde geldi. Ama fark etmez. Etraftaki tek erkek o. Bu yüzden Gwen için önemli. Hatta o kadar önemli ki Gwen bütün tehlike çanlarını susturuyor; içinde bu çanların çaldığına eminim."

"Telefonda sesi farklı geliyordu. Daha rahat. Daha neşeli. Gerçekten onun için mutlu oldum."

"Mutlu olduğuna hiç şüphe yok. Tanrım, Leslie," Fiona agresif bir tavırla sigarasını söndürdü. "Gwen'e doğruları söylemek istediğimi mi sanıyorsun? Tabii ki istemiyorum. Kimse istemiyor. Bu oldukça zor bir durum."

"Belki de ona söylemek bizim işimiz değildir, Fiona. Onun akrabası bile değiliz."

"Ama bizden başka kimsesi yok. Babası, Tanner konusunda mutlu değil ama bu işe karışmayacaktır. Konu Gwen olunca her zaman fazla yumuşak davranmıştır. Hayatı boyunca ona hayır demeyi başaramadı, hele şimdi hiç başaramaz. Ama ben... Gwen her zaman beni annesi gibi görmüştür. Bana her zaman güvenmiştir. Keşke..." Aniden sustu ve dilediği şeyi söylemedi, belki de bunun imkânsızlığının farkında olduğu için cümlesinin devamını getirmemişti. Onun yerine delici bakışlarını torununa çevirdi. "Peki ya sen nasılsın? Yeni boşanmış biri olarak kendini nasıl hissediyorsun?"

Leslie omuz silkti. "Kendi başıma yaşamaya alışmıştım zaten. Boşanma sadece bir formaliteydi."

"Sevinçten havalara uçtuğun söylenemez."

"Ne bekliyorsun ki? Hayatımın geri kalanını Stephen'la geçirmek istiyordum. Çocuk yapmak istiyorduk... Otuz dokuz yaşında çalışan bekâr bir insan için mükemmel şekilde hazırlanmış ufak bir daireye taşınıp her şeye baştan başlayacağımı öngörememiştim."

"Neden ayrıldığınızı hiç anlayamadım! İkiniz de birbirinize çok yakışıyordunuz. Tanrım, sırf bir keresinde çok içip ertesi gün adını bile doğru düzgün hatırlayamadığı genç bir kızla yatağa girdi diye mi? Her şeyi bu yüzden çöpe mi attın?"

"Ona olan güvenim bitmişti. Daha önce bunun bu kadar ciddi olabileceğini düşünmezdim. Ama o güven kaybı her şeyi etkiliyor. Her şey değişmişti. Ben... ben artık *ona* dayanamıyordum."

Fiona, "Her koyun kendi bacağından asılır," dedi.

Leslie, "Aynen öyle," dedi. "Gwen için de öyle. Fiona, bu onun hayatı. O büyüdü. Seçtiği adam Dave Tanner. Buna saygı duymalıyız."

Fiona kendi kendine bir şeyler mırıldandı. Leslie öne eğildi. "Peki ya sen, Fiona? Pek iyi görünmüyorsun. Çok solgunsun. Kilo da vermişsin. Her şey yolunda mı?"

"Tabii ki yolunda. Yolunda olmayan ne olabilir ki? Yaşlı bir kadınım. Her gün daha taze ve daha pembe yanaklı görünmemi bekleyemezsin. Artık hayat yokuşundan aşağı iniyorum. Ne yazık ki böyle."

"Normalde kötümser biri değilsindir."

"Kötümser değilim, sadece gerçekçiyim. Sonbahar geldi. Günler genelde nemli ve serin. Bunu kemiklerimde hissediyorum. Bu normal, Leslie. Artık bir zamanlar tanıdığın kadın olmamam normal."

"Seni bir şeyin rahatsız etmediğinden emin misin?"

"Bayağı eminim. Dinle, Leslie, sakın benim için endişelenmeye başlama. Senin zaten yeteri kadar derdin var. Şimdi," deyip ayağa kalktı, "haydi artık yatalım. Saat geç oldu. Yarın Beckett Çiftliği'nde gerçekleşecek olan nişan partisinden sağ çıkabilmek için kuvvetli olmaya ihtiyacım var, özellikle de bunun bir trajedinin başlangıcı olduğunu bildiğimden!"

Büyükannesi odadan çıkarken onu izleyen Leslie gülümseyerek, "*Basbayağı* kötümsersin," dedi. Fiona'yı tanıyordu. Onu bu dünyadaki herkesten iyi tanıyordu.

Onu bir şeyin rahatsız ettiğinden emindi.

11 Ekim Cumartesi

1

Linda Gardner, "Ama bunları zaten daha önce de sordunuz," diye söylendi. Sesindeki yorgunluk sinirinin önüne geçiyordu. Dedektif Almond arayıp uğramasının bir sorun olup olmayacağını sorduğunda kızıyla beraber alışverişe çıkmak üzereydi. Bu çöp gibi ince, minyon kadınla temmuz ayında saatler süren bir konuşma gerçekleştirmişti. Bütün kâbus bir anda geri dönmüştü. Gerçi kendini bundan tam olarak kurtarabildiği de pek söylenemezdi.

Valerie Almond, "Biliyorum," dedi. Linda'nın salonunda, onun karşısında oturuyordu. Linda, dairesine tekrar gelmesinin genç kadın için ne kadar zor olduğunu görebiliyordu. "Size söylemek zorundayım, Bayan Gardner, Amy Mills'e kaşı işlenen bu korkunç suç hakkında hiçbir bilgimiz yok. O yüzden elimizdeki her şeyi bir kez daha inceliyoruz, elimizde pek bir şey olduğu da söylenemez. Bir şeyi gözden kaçırdığımızı umuyoruz. Ya da sorguladığımız insanlardan birinin fazladan bir şey hatırlayacağını. Şimdiye kadar söylemeyi unuttukları herhangi bir şeyi. Bunu yapmak bazen işe yarıyor, en azından bazı davaları çözmemde bana faydası dokunduğunu söyleyebilirim."

Linda sanki orada görmeye değer, dikkatini çeken bir şey varmış gibi pencereden dışarı baktı. Parlak mavi bir gökyüzü, altın renkli bir ekim günü. Kısık sesle, "Ben... bunun için hep kendimi suçluyorum," dedi. "İyi zaman geçirmeye bu kadar hevesli olmasaydım, zaman kavramımı yitirmezdim... Belki de Amy hâlâ hayatta olurdu. Kocam gittiğinden beri günlerim geçmek bilmiyor. Çocuklu bekâr bir anne olarak elime çok fazla fırsat geçmiyor. Genelde kendimi eve zincirlenmiş gibi hissediyorum. Ve çocuğuma. Akşamki Fransızca dersleri benim için

özeldi. Sonradan beraber bara gidebileceğim, şarap içebileceğim, gülüp sohbet edebileceğim yaşıtım erkekler ve kadınlar... Ve küçük kızımın Amy'nin ellerinde iyi olduğunu bilmek. Haftada bir bebek bakıcısına param yetiyordu. Çarşamba akşamları... Bütün hafta o akşamların gelmesini dört gözle bekliyordum."

Valerie, "Sınıftaki kişilerden geçmiş zamanda bahsediyorsunuz," dedi. "Artık ders vermiyor musunuz?"

"Ah hayır, veriyorum. Ama artık sınıfımla dışarı çıkmıyorum. Bunu yapamadım." Gözlerinde yaşlar birikti. Sakinleşmeye çalışarak dudaklarını büzdü.

Valerie anlayışla ona baktı. "Kendinize çok yüklenmeyin. Eğer söylediğiniz vakitte eve dönmüş olsaydınız, her şeyin farklı olacağını bilemeyiz."

"Ama o... canavar tam da Amy oraya vardığı sırada geziyolundaydı. Eğer Amy oraya daha önce gitseydi..."

Valerie, "Bu sadece ihtimallerden biri," diyerek onun sözünü kesti. "Park alanında gizlenip şans eseri kurbanını bulan bir suçlu, ihtimallerden bir tanesi. Diğer ihtimal ise birinin özel olarak Amy Mills'i öldürmek istemesi. Hâlâ yukarı çıkış yolunun iki tel örgüyle kapanmış olmasının mantıklı bir açıklaması yok. Olaydan hemen sonra inşaat alanındaki iki işçiyle konuştuk ve ikisi de tel örgüleri oraya koymadıklarına dair yemin ettiler. Park bekçileri de koymamıştı. Yolu kapamak için bir sebep yoktu. Yol kullanılabilir haldeydi. Tabii sadece aptal çocukların ufak bir şakası da olabilir. Ama biri Amy'nin en kısa ve hızlı gidiş yolunu bilerek kapamış da olabilir. Amy'nin parkın derinliklerindeki uzun yolu seçmek dışında bir şansı yoktu. Katili, belki de köprüyü geçtiğini gördükten sonra, onu orada beklemiş olabilir. Bu iki saat önce de olabilirdi. Belki de geç kalmanızın tek etkisi adamın tahmininden daha uzun bir süre beklemek zorunda kalmasıydı."

"Eğer planlandıysa..."

"Kesinlikle bu ihtimali göz ardı edemeyiz. O yüzden Amy'nin sizin için bebek bakıcılığı yaptığını kimlerin bildiğini sordum."

Linda Gardner'ın kafası karışmış gözüküyordu. "Ama bu insan ne istiyordu ki? Yani, bu bir seks suçu değildi, değil mi? Parasını da almadı. Bunun haricinde, Amy'nin fazla bir şeyi yoktu."

Valerie, "Eğer biri yeteri kadar deliyse, birini öldürmek için birçok sebebi olabilir," diye yanıt verdi. Amy Mills'in korkunç derecede ezilmiş cesedini gördükten sonra, zanlının gerekçesinin nefret olduğuna ikna olmuştu, ama Linda Gardner'ın endişeli suratına bakınca bunu söylemek istemedi. Bu ya Amy Mills'e yöneltilmiş kişisel bir nefretti ya da bütün kadınlara karşı genel ama daha az vahşi olmayan bir saldırganlıktı.

Bir kere daha baştaki sorusuna döndü. "Amy Mills'in sizin için bebek bakıcılığı yaptığını kimler biliyordu?" Notlarına göz attı. "Temmuzda konuştuğumuzda Fransızca dersinizdeki öğrencilerin isimlerini vermiştiniz. O sırada çarşambaları toplam sekiz öğrenciniz olduğunu söylemiştiniz. Altı kadın ve iki erkek. Hepsi de o çarşamba dersteydi."

"Evet. Ama..."

"Hepsiyle konuştuk. Hiçbirinin herhangi bir şekilde bununla ilgili olabileceğini düşünmüyoruz, gerçi şimdilik hiçbir ihtimali göz ardı etmek istemiyorum. Başka biri var mı?"

Linda bunu düşündü. "Altımdaki yaşlı kadın bilebilir. Emin değilim. Yani, ona hiç söylemedim ama Amy'nin gelip gittiğini fark etmiş olabilir. Amy'nin onun dairesinin önünden geçmesi gerekiyor."

"Kadının adı ne?"

"Copper. Jane Copper. Ama ondan şüphelenmek çılgınca olur. Ufak tefek, güçsüz ve neredeyse seksen yaşında."

"Tek başına mı yaşıyor? Sık sık akrabaları veya arkadaşları geliyor mu? Oğlu? Torunu? Herhangi biri?"

"Bildiğim kadarıyla hayır. Çok yalnız gözüküyor."

Valerie, Jane Copper'ın ismini not aldı ama orada pek bir ipucu bulmayı ummuyordu.

Linda birdenbire, "Eski kocam biliyor," dedi. "Evet, ona söyledim."

"Nerede yaşıyor?"

"Bradford'da. Yani yanı başımızda değil. Fakat Amy'yi tanımıyor, adını bile bilmiyor. Bir keresinde ona telefonda biraz fazladan para kazanmak için Fransızca dersi verdiğimi söylediğimde küçük kızımızı ne yaptığımı sordu. Okuldan kızımıza bakacak bir kız öğrenci bulduğumu söyledim. Ama dersin çarşambaları olduğunu bildiğini bile sanmıyorum. Fazla iletişimimiz yok."

Valerie, "Yine de ismini ve adresini almak istiyorum," dedi.

Linda ikisini birden verdi.

"Neden ayrıldınız?"

Linda yüzünü buruşturdu. "Genç, fazlasıyla genç kızlar yüzünden. Onlara dokunmadan duramıyordu."

"Reşit olmayan kızlar mı?"

"O kadar da genç değil."

Valerie defterine bir şey not aldı. "Kocanızla konuşacağız. Aklınıza gelen başka biri var mı?"

"Bilmiyorum..."

Valerie, "Belki de Friarage Okulu'ndan biri?" diye zorladı.

Linda beynini patlattı. Okulda gerçekten konuştuğu birileri var mıydı? Orada kimseyle yakın değildi. Herhangi bir arkadaş edinecek zamana veya esnekliğe sahip değildi.

Ama belli belirsiz hatırladığı bir anı vardı... Amy Mills'in cinayetinden sonra sayısız meslektaşıyla bu trajediyi konuşmuş, Amy'nin bebek bakıcılığı yaptığını ve genç kadının çıkış zamanı konusunda bu kadar umursamaz davranan kişinin kendisi olduğunu kabul etmişti. Ama *önceden*... Bu durumdan *önceden* yaptığı bir konuşmada daha bahsettiğini düşünüyordu. Okulda.

Birdenbire hatırlayıverdi. Kendisi de Fransızca dersi veren yakışıklı bir adam. Her dersten önce notlarını karşılaştırdıkları bir öğretmen. İlk sorgulandığında bu adam aklına bile gelmemişti.

"Dave," dedi. "Sanırım, Dave Tanner biliyordu."

Valerie öne doğru eğildi. "Dave Tanner da kim?" diye sordu.

2

Akşam, ilk andan itibaren son bulacağı felakete doğru hızla ilerliyordu. Sonradan herkes bu konuda hemfikir olmuş ve ortamın bir barut fıçısı üzerinde oturuyorlarmış gibi olduğunu söylemişlerdi.

Her zamanki gibi dilini tutamayan Fiona olmuştu. Gwen'e bakarak kaşlarını kaldırmıştı. Gwen şeftali rengi, kadifeden sıradışı güzellikte bir elbise giyiyordu. Elbise, bel kısmından, oradaki kimsenin bilmediği bir şeyi, Gwen'in her zamanki bol kıyafetlerini giydiği sürece de hiç kimsenin tahmin edemeyeceği kadar ince bir vücudu olduğunu ortaya çıkaran siyah, plastik bir kemerle daraltılmıştı.

Fiona sonunda, "Çok hoş bir elbise," demişti. "Yeni mi? Sana çok yakışmış!"

Gwen kendisine iltifat edildiği için memnun bir şekilde gülümsemişti. "Benim için bunu Dave seçti. Vücut hatlarımı biraz daha göstermemin hiçbir zararının dokunmayacağını söylüyor."

Fiona pençelerini çıkarmadan önce, kibarca, "Çok haklı," diye katılmıştı bu fikre. "Parasını da o mu ödedi?"

Gwen donakalmıştı.

Leslie derin bir utanç içinde, "Lütfen, Fiona, bu seni hiç ilgilendirmez," diye mırıldanmıştı.

Dave Tanner dudaklarını sertçe büzmüştü.

Gwen, "Hayır," demişti, "ama ödemesini ben istemedim."

Fiona, "Bence bir adam müstakbel eşine özel bir hediye verebilir," demişti, "ama bu sadece benim fikrim tabii."

Sözlerinin ardından gergin bir sessizlik olmuştu. Sonunda, durumu Jennifer Brankley kurtarmıştı. Gwen'in yemek yapmasına ve

masayı kurmasına yardım etmiş olduğu için ev sahibeliğini paylaşma statüsüne sahip sayılırdı.

Sesinde zoraki bir neşeyle, "Yemek hazır," demişti. "Hepiniz salona gelebilirseniz."

Oturma odası yemek salonu olarak da kullanılıyordu. Geniş masanın etrafına oturmuş, acı içinde konuşacak bir şeyler bulmaya çalışmışlardı. Yapmacık konuşmalara pek katılmayan Colin Brankley herkesi incelemişti. Herkesin tek bir şey istediğini düşünmüştü: Oradan uzakta olmayı. Özellikle de Dave Tanner'ın. Colin Brankley, Leeds'teki bir bankanın şube müdürüydü. İnsanların kendisini hayal gücü yüksek veya insanları iyi tanıyan biri olarak görmediğini biliyordu. Onu daha çok dosyaları ve bilanço tabloları için yaşayan gri, sıkıcı bir yazman olarak görüyorlardı. Fakat kitaplar onun için bir tutku kaynağıydı. Her boş dakikasında okuyor ve diğer insanlardan daha fazla kendi hayali dünyasına dalıyordu. Romanlarda tanıdığı karakterleri düşünerek çok fazla vakit geçiriyordu ve azalan saçlarıyla kalın camlı gözlüklerinin öne çıktığı yuvarlak yüzünün arkasından, insanların içinde olanları kimsenin hayal edemeyeceği kadar çok anlıyordu.

Nane soslu kuzu rostosunu yerken, aslında ne yediğinin pek de farkında değildi, zihninde diğer misafirlerle ilgili notlar alıyordu.

Gwen'in babası, Chad Beckett. Her zaman içine kapanık biri olduğundan, birdenbire ortaya çıkıvermiş bu son derece anlaşılmaz Dave Tanner hakkında ne düşündüğünü belli etmiyordu. Belki endişeliydi, ama endişelerini ifade edecek bir insan değildi, ne kızıyla yalnızken ne de daha büyük bir grubun içindeyken. Üstelik hiçbir zaman kızına karşı gelmeyi denemezdi, bu kızının iyiliği için olsa bile.

Fiona Barnes. Her zaman olduğu gibi tartışmaya hazırdı ve her zamanki gibi kendisini Beckett ailesinden, hem kız hem de baba için, sorumlu hissediyordu. Chad'in yanında oturuyordu ve yemeğin başında, bayağı sert olan eti onun için küçük lokmalara ayırmıştı. Colin, yaz tatillerinden onu iyi tanıyordu. Fiona sık sık Beckett Çiftliği'ne gelirdi. Orada ya güneşte evin önünde Chad'le oturur ya da onu çayırlarda bir yürüyüşe çıkmaya ikna ederdi. İkisi sık sık tartışıyorlardı ama bu tartışmalar, yaşlı çiftlerin sohbet etmek yerine kavga etme ritüellerine benziyordu. Fiona Barnes'a, *eski bir aile dostu* olarak hitap ediliyordu,

fakat kimse bu dostluğun nasıl başladığını veya ne kadar zamandır sürdüğünü söylemiyordu.

Colin, Fiona ve Chad'in hayatlarının bir döneminde sevgili olduklarına yemin edebilirdi. Chad oldukça geç evlendiğinden, Colin onunla Fiona'nın arasındaki ilişkinin bundan öncesine dayandığını tahmin ediyordu. Gwen uzun zamandır Fiona'ya çok güveniyor ve görüşlerine önem veriyordu. Colin yaşlı kadının Gwen için çok değerli olduğu izlenimindeydi. Fakat konu planlanan evliliğine gelince, Fiona onu ne kadar uyarırsa uyarsın, Gwen'in kararını değiştirmesi olası değildi.

Leslie Cramer, Fiona Barnes'ın Londra'daki torunu. Colin onunla bu akşam tanışmıştı. Bazen Gwen'in ondan bahsettiğini duyuyordu. Dolayısıyla evliliğinin çok da uzun olmayan bir zaman önce bittiğini biliyordu. Leslie bir doktordu. Annesinin erken ölümünden sonra onu büyükannesi yetiştirmişti, Leslie de sık sık büyükannesiyle beraber Beckett Çiftliği'ne gelmişti. Daha farklı iki kadını hayal etmenin bile bir hayli zor olduğu bu dünyada, Leslie ve Gwen bu ziyaretler sayesinde arkadaşlığa benzer bir ilişki kurmuşlardı. Leslie tipik modern kariyer kadını rolüne uyuyordu, biraz soğukkanlı, disiplinli ve başarmaya hazır. Eski moda Beckett Çiftliği'nin virane odalarında tamamen eğreti duruyordu. Öncelikle, şık açık gri takımı kırsal Yorkshire'a uymuyordu. Yine de Colin, Gwen'in nişan partisinin onun için bir zorunluluk, dişlerini sıkarak oturup geçmesini beklediği bir şey olmadığını görebiliyordu. Leslie'nin, Gwen'le yıllar içinde ilerlemiş samimi bir bağı vardı, hatta Gwen'in sessiz babası ve eski püskü çiftliğiyle bile. İyi giyimli ve başarılı makyajının arkasında, yalnız ve neredeyse hüzünlü gözüküyordu.

Mutlu gelin Gwen. Dave Tanner haklı çıkmıştı. Şeftali renkli elbise gerçekten de ona çok yakışmıştı. Soluk yanaklarına pembemsi bir pırıltı katmıştı. Normalden daha güzel, ama aynı zamanda daha gergin de görünüyordu. Gwen aptal değildi. Nişanlısının herkes tarafından şüpheyle izlendiğinin farkındaydı. Fiona'nın hoşnutsuzluğunu, Leslie'nin ihtiyatını ve babasının sessizliğinin altındaki huzursuzluğunu hissediyordu. Bu kesinlikle umduğu nişan partisi değildi. Zar zor ilerleyen konuşmaları canlandırmaya çalışmıştı, görünüşe göre, en çok da uzunca bir sessizliğin Fiona'ya iğneleyici bir söz söyleme veya uygunsuz bir soru sorma şansı vereceğinden çekiniyordu. Gwen'in

yaşadığı gerginliği görmek Colin'e acı veriyordu. Ona cesaretlendirici bir şekilde gülümsedi ama Gwen bunu fark edemeyecek kadar gergindi.

Müstakbel kocası Dave Tanner, Gwen'in yanında oturuyordu. Colin, Dave'i daha önce o inanılmaz arabasıyla Gwen'i almaya geldiği sırada kısa süreliğine görmüştü. Parasızlığını insanlardan saklamayı çok da beceremeyen yakışıklı bir adamdı. Saçına uzun zamandır iyi bir berber eli değmediği belliydi ve ceketi de kesimi ile kumaşına bakılırsa ucuz bir mağaza zincirinden alınmıştı. Colin hırpani şık görünüşün Dave'e yakıştığını düşündü. Bu ona bir sanatçı, bohem bir insan havası veriyordu. Fakat Dave Tanner'ın bu şekilde kendini rahatsız hissettiği aşikârdı. İnsanların derinliklerine bakma yetisine sahip olan Colin, Dave'in tavırlarında çaresizlik ve panik dolu bir şey sezdiğinden emindi. Adam muazzam bir baskı altındaydı. Gwen'e âşık mıydı? Colin bundan şüpheliydi. Bu evlilik için farklı gerekçeleri vardı. Yine de Dave Tanner bunu en iyi şekilde değerlendirmeye karar vermişti. Colin Dave'in kötü bir adam olmadığını düşünüyordu.

Fiona Barnes ise işleri çok farklı görüyordu.

Colin'in bakışları karısı Jennifer'a kaydı. Kapının yanındaki kilimlere uzanmış uyuyan köpeklerine göz kulak olabilmek için masanın karşı ucunda oturuyordu. Cal sessizce horluyordu, Wotan ise rüya görürken arka patilerini hızla hareket ettiriyordu. Arada sırada tırnakları taş zemini çiziyordu. Jennifer kendinden memnun görünüyordu. Colin bunun dikkat çekici olduğunu düşündü, çünkü onun gerçekten memnun olduğunu çok ender görebiliyordu. Jennifer, 'yardım etme hastalığı' denilen rahatsızlıktan çok çekmiş ve depresyonla gerçek bir mücadeleye girişmişti, kariyerine tekrar nasıl başlayacağı konusunda hiçbir fikri yoktu ve *başarısızlığı* olarak adlandırmaya ısrar ettiği olayı bir türlü atlatamıyordu. Aynı zamanda kıskançlık veya kin gütmek gibi kötü özelliklerden haberi yokmuş gibi görünen iyi kalpli bir insandı.

Çiftlikteki ilk günlerinden itibaren kendini Gwen'in iyiliğinden sorumlu hissetmişti. Dave Tanner hakkında onun da şüpheleri vardı ama herhangi bir korku belirtisini görmezden gelmeye kararlı görünüyordu. Jennifer, sonunda ne olursa olsun, Gwen'in bu aşamada incitilmemesi veya cesaretinin kırılmaması gerektiğine inanmış gibiydi. Şüphesiz, içten içe Fiona Barnes'ın milyonlarca kilometre ötede olmasını diliyordu.

Jennifer, ev yapımı zencefilli bisküvilerle dondurulmuş limonlu şerbetten oluşan tatlıyı servis ettikten sonra Fiona birdenbire Dave Tanner'a döndü. Sorusunu soruş şekli, bütün akşam bu anı beklediğini gösteriyordu.

"Düzgün bir mesleğiniz var mı?" diye sordu. "Yani, Scarborough'nun ev hanımlarına Fransızca ve İspanyolca öğretmeye çalıştığınız o birkaç akşam dersi dışında?"

Gwen'in beti benzi attı, sonra kıpkırmızı kesildi. Yardım için yalvararak Jennifer'a baktı. Jennifer kaşığı ağzına götürürken donakaldı, eli havada kalmıştı. Colin, Leslie Cramer'ın bir an gözlerini nasıl kapadığını gördü.

Hafif keyifli bir şekilde, bazen büyükannesini dayanılmaz derecede utanç verici buluyor, diye düşündü.

Dave, "Şu anda," dedi, "sadece ders veriyorum."

Fiona cevabı önceden bildiği halde şaşırmış gibi davrandı.

"Peki, sizce bu hayatının en verimli dönemi geçiren bir erkek için yeterli mi? Kırk üç yaşındasınız, değil mi? Evlenmek, bir aile kurmak istiyorsunuz. Gwen'le çocuğunuz olabilir. Bu çocuklara işiniz hakkında ne diyeceksiniz? Bazı akşam dersleri verdiğinizi ve sadece... Haftada kaç akşam ders veriyorsunuz sahi?"

Dave, "Şu anda üç akşam," dedi. Kibarlığını korumuştu ama gergin görünüyordu. "Daha çok ders vermeyi isterdim," diye devam etti, "ama maalesef daha fazla ders koyabilmek için yeterli sayıda talep yok, özellikle de ikinci bir Fransızca öğretmeni olduğu için, Linda Gardner..."

Gwen konuyu değiştirme fırsatını gördü.

Nişanlısının sözünü bölerek, "Linda Gardner, Scarborough'da epey meşhur oldu sayılır," dedi, "oldukça üzücü bir sebepten ötürü. Amy Mills'in öldürüldüğü akşam baktığı kızın annesiydi."

Leslie arkadaşının yardımına koştu. "Scarborough'da bir cinayet mi işlendi?"

Gwen cevaplayamadan Fiona araya laf sıkıştırdı. Sesinde gizlemediği bir sinirle, "Ben talihsiz Amy Mills'den çok Bay Tanner'la ilgileniyorum. Chad..." Orada bir tehlike kokusu alıyormuş gibi şüpheyle limon şerbetine bakan yaşlı adama döndü. "Chad, burada senin

sorman gereken soruları soruyorum. Müstakbel damadınla hiç ciddi bir konuşma yaptın mı?"

Chad başını kaldırdı. "Hangi konuda?"

"Mesela gelecekteki planlarıyla ilgili. Ne de olsa, biricik kızınla evlenmek istiyor."

Chad yorgunlukla, "Bu konuda yapabileceğim bir şey yok," dedi. "Hem neden bir şey yapayım ki? Gwen yetişkin biri. Bunlar onun bileceği konular."

"Adamın parası ve düzgün bir işi yok. Bu en azından bu *dikkatini* çekmeli."

Leslie, "Fiona, çok ileri gidiyorsun!" diye bağırdı. Sesi o kadar yüksekti ki Cal ve Wotan uyanıp başlarını kaldırdılar. Cal kısık sesle hırladı.

Dave, "Kesinlikle haklısınız," dedi. Fiona'ya bakıyordu. Ne gözleri ne de yüzündeki ifade, duygularını göstermiyordu. "Haklısınız, Bayan Barnes. Düzgün bir işim yok. Maalesef ki eğitimimi yarıda bıraktım ve başka bir alanda da kendimi geliştirmeye çalışmadım. Derslerden kazandığım parayla iki yakamı zor bir araya getiriyorum. Ama Gwen'e hiçbir zaman bu durumun aksini iddia etmedim. Ne Gwen'i ne de burada bulunan herhangi birini kandırmaya çalışmadım."

Fiona sükûnetle, "Bence çalıştınız, Bay Tanner," diye cevap verdi.

Gwen kısık, öfke dolu bir ses çıkardı.

Jennifer yüzünü ellerinin arasına aldı.

Leslie büyükannesini öldürmeye hazır gözüküyordu.

Chad bile bir şey söyleme ihtiyacı hissetti. "Fiona, belki de gençlerin işine karışmamalıyız, özellikle de ikimiz."

Fiona, "*Özellikle de ikimiz*, de ne demek oluyor?" diye çıkıştı.

Chad'in genelde oldukça çaresiz gözüken ifadesi değişiverdi. Doğrudan ve gözü kara bir şekilde Fiona'ya baktı. Sakince, "Ne demek istediğimi biliyorsun," dedi.

Leslie, "Bence..." dedi ama birdenbire sandalyesini geriye itip ayağa kalkan Tanner sözünü böldü.

"Tam olarak ne ima ettiğinizi bilmiyorum, Bayan Barnes," dedi. "Ama açıkçası, benim nişanımın olması gereken bu güzel gecede bana

bu şekilde davranmanıza göz yummaya hazır değilim. Bence bu akşamlık hepimiz için bu kadarı yeterli."

Gwen, "Lütfen gitme, Dave!" diye yalvardı. Bembeyaz kesilmişti.

Fiona, "Size ne ima ettiğimi söyleyeceğim, Bay Tanner," dedi. Colin, bu yaşlı kadının ne zaman sessiz kalması gerektiğiyle ilgili hiçbir hissiyatının olmadığını düşündü. "Gwen Beckett'ı sevmediğinizi, ona özel olarak değer vermediğinizi veya ona saygı duymadığınızı ima ediyorum. Evlenerek Beckett Çiftliği'ni ele geçirmek istediğinizi ima ediyorum. Bay Tanner, sıkıntı dolu bir durumda olduğunuzu ve bundan kurtulmak için yapabileceğiniz tek şeyin maddi durumu iyi bir kadınla evlenmek olduğunu ima ediyorum. Denize bu kadar yakın bir çiftlik ve araziyle neler yapılabileceğini gayet iyi biliyorsunuz. Gwen'le evlenmek sizin için piyangoyu tutturmak gibi bir şey ve ne pahasına olursa olsun bu fırsatı kaçırmak istemiyorsunuz. Gwen'in duygularına ve geleceğine gelince, bu hiç umurunuzda değil."

Konuşmayı bitirdiğinde, şaşkın bir sessizlik olmuştu.

Ardından Dave Tanner dışarı çıktı.

Gwen hıçkırarak ağlamaya başladı.

Şömine ateşinden gelen sıcaklıkta, dondurulmuş şerbet yavaşça kâselerde erimeye başladı. Artık kimse tatlısına dokunmuyordu.

12 Ekim Pazar

1

Büyükannesinin evine gece yarısından kısa süre sonra geldi, öfkesi hâlâ dinmemişti ve biraz da sarhoştu. Aslında fazlasıyla sarhoştu, ön kapıyı açabilmesi bir hayli uzun sürmüştü. Ardından yanlış dairenin kapısına gitmişti. Neyse ki yanlış katta olduğunu uykulu bir komşuyu yatağından kaldırmadan önce, tam zamanında fark edebilmişti. Şimdi Fiona'nın dairesindeydi ve en azından iki aspirin alması gerektiğini biliyordu, yoksa ertesi sabah berbat bir halde uyanacaktı.

Fiona'nın odasının kapısı kapalıydı. Belki de yaşlı kadın çoktan derin ve huzurlu bir uykuya dalmıştı. Leslie bir an içeri göz atıp her şeyin yolunda olduğuna bakmasının gerekip gerekmediğini düşündü, ama sonra bu riski göze almamaya karar verdi. Fiona muhtemelen uyanırdı ve her şey olabilirdi. Şüphesiz, sonradan birkaç ay boyunca birbirleriyle normal bir şekilde konuşmalarını imkânsız kılacak kadar korkunç bir tartışmaya girerlerdi.

Ertesi sabah muhtemelen her şey tatlıya bağlanacaktı.

Leslie sessizce banyoya gitti ve ilaç dolabını karıştırıp içinde iki tablet kalmış açık bir aspirin paketi buldu. Fiona'nın diş fırçası bardağını suyla doldurdu ve tabletleri içine atıp yavaşça çözünmelerini izledi.

Zihninde korkunç akşamın görüntülerini görebiliyordu.

Dave evden çıktıktan sonra, arabasını ancak dört beş denemeden sonra çalıştırabildiğini duymuşlardı.

Böyle bir utançtan sonra, içeri dönmektense Scarborough'ya kadar yürümeyi tercih edeceği açık olsa da, Leslie, belki de arabayı çalıştırmayı başaramayıp geri gelir, diye ummuştu.

Sonunda araba çalıştı ve hızla bahçeden dışarı çıktı, motor sağlıksızca uğulduyordu. Gwen tek kelime etmemişti. Ayağa kalkıp odadan çıkmıştı. Basamaklara vuran adımlarını duymuşlardı; yorgun, yavaş adımlar.

Leslie de ayağa kalkmıştı, ama Jennifer çoktan kapıya gitmişti bile. "Sorun değil, ben onunla konuşurum." Jennifer, Fiona'ya soğuk bir bakış atmıştı. "Artık büyükanneni eve götürsen iyi olacak." Sonra da gitmişti. Cal ve Wotan sızlanarak ayağa kalkmış ve onu takip etmişlerdi.

Leslie, "Fiona, bunu nasıl..." diye konuşmaya başlamıştı ama Fiona hemen onun sözünü kesmişti.

"Şu anda eve gitmek istemiyorum. Chad'le önemli bir konuşma yapmalıyım. Sen git. Ben taksiyle gelirim."

"Dışarıda çok uzun süre taksi bekleyeceksin..."

"Sana söyledim, Chad'le bir konu hakkında konuşmam gerekiyor. Biraz vakit alabilir. O yüzden ya beklersin ya da taksiyle dönmeme izin verirsin." Sonra ayağa kalkıp Chad'e onu takip etmesini işaret etti. Leslie, büyükannesinin, sırf canı istediği için her şeyi alt üst ettikten sonra bu konuda tek bir kelime daha etmeden veya hiçbir pişmanlık göstermeden doğrudan kendi işine gitmesini sadece çaresiz bir öfkeyle izleyebilmişti. Sanki hiçbir şey olmamış gibiydi. Bu tam ona özgü bir davranıştı.

Leslie sinirle, "Hayır, bekleyeceğimi sanmıyorum," diye yanıt vermişti. "Burada bir saniye daha kalmaya bile katlanabileceğimi sanmıyorum."

Fiona omuz silkmişti. Leslie büyükannesini çok seviyordu ama aynı zamanda onun insanlarla veya olaylarla uğraşmak istemediğinde dokunulmaz bir soğukluk ve küstahlıktan oluşan aldatıcı bir görünümün arkasına saklanabileceğini de biliyordu ve birdenbire bu davranışla ergenlik döneminde ne kadar sık karşılaşmış olduğunu hatırlamıştı. Bu gerçekten onun canını acıtmıştı. Eski yaralar, acı verici bir şekilde, tekrar su yüzüne çıkmıştı ve Leslie çiftlikte tek bir saniye bile kalamayacağını söyleme sebebinin belki de bu olduğunu düşünmüştü.

Büyükannesinin yanında bir an daha durmaya dayanamayacaktı. Dolayısıyla şu anda Fiona'nın dairesine hemen geri dönemezdi, hele bir de evde bir damla bile içki bulamayacağı düşünülürse bu mümkün değildi. Öfkesini ve hüznünü azaltacak bir şeye ihtiyacı vardı.

Colin'e veda etmişti (tuhaf, okuması zor bir adam, diye düşünmüştü), Colin de ona, Fiona'ya bir taksi bulacağının garantisini vermişti. Leslie, Gwen'in Jennifer'la birlikteyken emin ellerde olduğunu biliyordu. Arabasına binmiş ve basıp gitmişti. Burniston'da iyi ışıklandırılmış bir bar görmüştü. Yavaşlamış, kenara park etmiş ve arabadan çıkmıştı. *Üç Neşeli Denizci*'de neredeyse sadece erkekler vardı. Yabancı kadın bara ilerleyip deri kaplı bar taburelerinden birine otururken, şaşkın ve müstehcen bakışlar onu takip etmişti. Yorkshire'ın kırsalında yaşayan kadınlar yalnız başlarına bara gitmezlerdi ama Leslie bunu hiç umursamamıştı. Bir duble viski, sonra bir tane daha, bir tane daha söylemişti ve şimdi durup düşününce, büyük ihtimalle bir tane daha söylemiş olabileceğini düşündü. Tuvaletlerden yükselen dezenfektan kokusunu ve bir ara önüne bir tabak dolusu peynir kaplı kızarmış patates koyan arkadaş canlısı yaşlı barmeni hatırladı.

Barmen, "Bir şeyler de yemelisin," demişti ama yumuşak patates kızartmalarının ve erimiş peynirin görüntüsü neredeyse Leslie'yi hasta edecekti. Bir adam onunla konuşmaya çalışmış ama Leslie o kadar ters bir cevap vermişti ki adam hemen toz olmuştu. Leslie gece yarısı bardan çıkıp hafifçe sallanarak arabasına doğru yürüdüğü sırada hiçbir şekilde araba kullanmaması gerektiğini biliyordu ama umurunda olmamıştı. Polis çevirmesi veya başka bir olay yaşamadan büyükannesinin evine dönebilmişti.

Büyükannesinin evi... Şu anda bu, büyükannesinin yaşadığı gösterişli, devasa beyaz apartmandı. Prince of Wales Terrace, South Cliff; Scarborough'nun en nezih semtlerinden biriydi ve bütün Güney Körfezi'ni gören bir manzarası vardı. Buna rağmen Leslie kendini hiçbir zaman burada evinde hissetmemişti. Bu gece de hissetmiyordu.

Tabletler çözünmüştü. Leslie suyu küçük yudumlarla içti. Akşamdan kalma bir halde olmak istemiyordu, bu her şeyi daha da kötüleştirmek dışında bir işe yaramazdı.

Neyi kötüleştirebilirdi? Leslie lavabonun üzerinden aynadaki yansımasına baktı. Fiona'nın düşüncesizliğinin Gwen'in akşamını mahvetmesi korkunç bir olaydı ve Leslie yalnızca, Dave Tanner'ın sonsuza dek yok olmamasını umuyordu. Ama şu anda kendini bu kadar kötü hissetmesinin tek sebebi gerçekten bu muydu?

Sebebi, Fiona'yı kastederek, onun çok soğuk, acı verecek kadar soğuk olması ve benim gerçekten buradan bir an önce, hatta mümkünse hemen bu gece, çekip gitmek istemem ve kendi evime geri dönmekten korkmam, diye düşündü.

Daire Stephen gittiğinden beri o kadar boştu ki. İçindeki her şeyin ona Stephen'ı hatırlattığı daire. İki sene önce, hayatının, aşkın, mutluluğun, birlikte olma, güvende olma duygusunun, gelecek planlarının mahvolduğu daire.

Önünde Stephen'ın hafifçe kızarmış yüzünü gördü. Kısık sesini duydu, "Sana bir şey söylemeliyim, Leslie..."

Ve şöyle düşünmüştü: Söyleme, sakın bana bir şey söyleme! Bir saliseliğine, bunun yalnızca bütün hayatını değiştirecek bir şey olabileceğini sezmişti. Hissetmiş ve bunu durdurmak istemişti ama bu durdurulamazdı ve bu güne dek o akşamın yıkıntıları arasında oturmuş ve yine de buna inanamamıştı.

Bardaktaki suyu içti. Kendi kendine, sarhoşsun Leslie, o yüzden bu kadar duygusalsın, dedi. Stephen gitmedi. Sen onu dışarı attın. Bu doğru bir hareketti. Bunun dışında her şey yavaş bir ölüm olurdu. İki senedir dairede tek başına yaşıyorsun ve bunun üstesinden geliyorsun, dolayısıyla yarın dönerken de iyi olacaksın. Bu gece değil. Bu halde gidersen kaza yaparsın.

Banyodan çıktı ve parmak ucunda Fiona'nın odasının önünden geçti. Kendi odasına girip kapısını kapadığında rahat bir nefes aldı. Oda biraz dönüyordu ve tek tek eşyalara odaklanmakta zorluk çekiyordu.

Uykulu bir şekilde, o son viskiyi içmeyecektim, diye düşündü, belki de o patates kızartmalarını yemeliydim.

Bir şekilde kıyafetlerini çıkarmayı başarıp onları umursamazca yere bıraktı. Pijamalarını giydi ve yorganın altına girdi. Çarşaf soğuktu. Cenin pozisyonu alarak dizlerini yukarı çekti.

Otuz dokuz yaşındaki boşanmış radyolog Dr. Leslie Cramer, Scarborough'da buz gibi soğuk bir yatakta zil zurna sarhoş yatıyordu, onu ısıtacak kimse yoktu. Hiç kimse.

Ağlamaya başladı. Sonra Londra'daki boş dairesini hatırladı ve daha çok ağladı. Çocukken yaptığı gibi çarşafı yüzüne doğru çekti. Kimse ağlamasını duymasın diye.

2

Bu akşamki gibi olaylardan nefret ederdi. Duyguların galeyana gelmesinden, hislerin karmakarışık olmasından, kadınların ağlamasından, kızının kendini odasına kilitlemesinden, insanların etrafa dağılmasından ve bunlar yetmezmiş gibi bir de insanların açıkça bütün karmaşayı kontrol altına almasını beklediği için kendisine suçlayıcı bakışlar atmasından nefret ediyordu. Bu karşılayamayacağı bir beklentiydi, ama belki de hiçbir zaman beklentileri karşılamamıştı ve hayatındaki asıl sorun da buydu.

Chad Beckett seksen üç yaşındaydı.

Artık değişmesi mümkün değildi.

Pazar sabahı saat beşti ama bu Chad'in kalkması için olağandışı bir saat değildi. Çiftliği çalıştırdıkları zamanlarda babası bütün aileyi dörtte yataktan kaldırırdı ve Chad bütün hayatı boyunca işlemiş olan bu ritmi değiştiremiyordu. Değiştirmek de istemiyordu. Şafaktan önceki saatleri, dünyanın sessiz, uykulu olduğu ve sadece kendisine aitmiş gibi görünen saatleri seviyordu. Eskiden bu yarı aydınlık saatleri sıklıkla kumsala inerek geçirirdi, bazen etraf denizden gelen yoğun sisle kaplanmış olurdu. Sisli günlerde dik kayalıklardan neredeyse körlemesine inmek zorunda kalıyordu ama bu hiçbir zaman sorun olmamıştı. Her taşı, her dalı biliyordu. Kendini her zaman güvende hissetmişti.

Artık bu riski göze alamıyordu. Son üç senedir, sorunlu kalçası attığı her adımı acı verici bir hale getirmişti. Hâlâ doktora gitmeyi reddediyordu, aslında doktorlara karşı değildi, sadece kimsenin kalçasıyla ilgili ona yardımcı olabileceğine inanmıyordu. En azından, ameliyat olmadan. Ama hastane fikri onu korkutuyordu. Eğer hastaneye giderse çiftliğine bir daha asla geri dönemeyeceği hissine kapılıyordu ve ya-

tağında ölmeye kararlı olduğundan, hayatının son demlerinde kendi toprağını bırakmak gibi bir niyeti yoktu kesinlikle.

Dişlerini gıcırdatmayı tercih ederdi.

Gün yine güneşli ve parlak olacaktı. Bu da kalçasının fazla ağrımayacağı anlamına geliyordu. Nemli soğuğun kemiklerine sızdığı ıslak günler kötüydü. Evi ısıtmak zordu ve odalar kışın hep nemliydi. Annesi akşamları yataklara tuğlaları koymadan önce onları saatlerce mutfaktaki ocakta ısıtırdı. Çarşaflar da normalde nemli olduğundan, en azından bu şekilde ısınılabiliyordu. Ama annesi yıllardır yoktu ve Gwen hiçbir zaman bu numarayı öğrenmemişti. Chad, başka birçok kişi gibi, sırf kendi zevki için bu alışkanlığı tekrar canlandırmaya değmeyeceğini düşünüyordu. Akşamları nemli çarşafları nahoş buluyordu ama eninde sonunda uykuya dalınıyor ve sonrasında nem fark edilmiyordu.

Dikkatle dinledi. Herkes uyuyor gibiydi. Gwen'in odasından ses gelmiyordu, Brankleylerin veya köpeklerinin uyanık olduğuna dair de herhangi bir işaret yoktu. Çok güzel. Dünkü gibi bir geceden sonra canını sıkmaktan başka bir işe yaramazlardı.

Kendine kahve yapmak için ayaklarını sürüyerek mutfağa gitti ama odadaki karmaşayı görünce duraksadı ve şaşırdı. Jennifer bütün akşam Gwen'e baktığı ve sonra köpekleriyle dışarı çıktığı için, masayı temizleyen Colin olmalıydı. Tabakları, bardakları ve yemeği mutfağa taşıdıktan sonra işinin bittiğine kanaat getirdiği belli oluyordu. Tabak çanak masada, büfede ve lavaboda üst üste yığılmıştı. Kimse kalan çorbanın, rostonun ya da tavaların üstünde sebzelerin üzerini kapamamıştı. İyi kokmuyorlardı.

Chad şimdilik kahvesiz idare etmeye karar verdi.

Yavaşça salonun yanındaki ufak odaya ilerledi, burası bir tür çalışma odası olarak kullanılıyordu. Çiftlik gerçekten iş gören bir çalışma odası veya ofis gerektirdiği için değil, bilgisayar burada olduğu için. Chad her ne kadar zamana ayak uydurmaya dirense de, bilgisayar Gwen'in ısrarları sonucunda eve girmeyi başarmıştı. Beckett Çiftliği'nin hâlâ mütevazı bir gelir elde ettiği geçmiş yılların dosyaları duvar boyunca uzanan tahta rafları dolduruyordu. Masanın üzerinde birkaç katalog duruyordu. Chad'in gördüğü kadarıyla, bunlar, Gwen'in ara sıra sipariş

ettiği modayla ilgili şeylerdi. Homurdanarak ofis sandalyesine oturdu ve bilgisayarı açtı.

Bu şeyi kullanmayı öğrenmiş olması inanılmazdı! Oldukça uzun bir süre direnmişti ama Fiona onu sonunda bir e-posta adresi almaya ikna etmişti. Hatta onun için e-posta adresini ve şifresini bile oluşturmuştu. Fiona, "Gwen bilgisayarı sık sık kullanıyor. Senin e-postalarını okumak zorunda değil, değil mi?" demişti. Chad de, "Ne e-postası? Normal posta bile almıyorum. Kim bana bilgisayarla haber gönderecek?" diye yanıt vermişti.

Fiona, "Ben," diye cevaplamış ve büyük bir sabırla yavaş yavaş açıklamaya koyulmuştu; e-posta kutusunu nasıl açacağını, şifreyi nasıl gireceğini (şifre tabii ki *Fiona*'ydı), her e-postayı nasıl açacağını ve nasıl yanıt vereceğini göstermişti. O günden itibaren, Chad'in şüpheyle yaklaşmayı bırakmadığı ama etkilenmekten de geri duramadığı bu tuhaf alet aracılığıyla haberleşmeye başlamışlardı. Arada sırada Fiona'dan mektup almak güzeldi. Ardından sadece birkaç yavan kelimeyle cevap vermek de öyle. Gerçi bu bilgisayar teknolojisini, kendi deyişiyle *modern çılgınlığı* daha derinden keşfetmeye cesaret edebilmiş değildi. İnternette sörf yapmak hiç aklına gelmezdi. Gerçi bunu nasıl yapacağını bilmiyordu, bilmek de istemiyordu.

Fiona dün fazlasıyla gergindi. Muhtemelen bir skandala sebep olana kadar duramamış olmasının sebebi de buydu. Dave Tanner'a saldırmak biraz deşarj olmasını sağlamıştı, gerçi Chad, Fiona'nın Gwen'in nişanlısına karşı duyduğu hoşnutsuzluğun samimiyetine ve arkadaşının Dave Tanner hakkında ciddi şüpheleri olduğuna ikna olmuştu. Dave'in evlilik gerekçeleri hakkında söyledikleri doğru olabilirdi ama Chad bu konuda bir şey yapamazdı. Bu Gwen'in hayatıydı. Otuzunu geçmiş yetişkin bir kadındı. Bu yaşta evlenmesi hiç de erken değildi, hem belki Tanner'la mutlu olurdu. Chad, insanların sadece aşk yüzünden evlenmesi gerektiğini düşünmüyordu. Tanner belki de gerçekten hayatını değiştirmeye çalışıyordu, ama bunda ne gibi bir sorun olabilirdi ki? Neticede, bu, Beckett Çiftliği'nin de iyiliğine olacaktı. Belki de Gwen'le çocuk yaparlardı ve Gwen yeni anne rolünü oynamaktan mutlu olurdu. Çok yalnız bir insandı. Chad işlere pragmatik yaklaşıyordu: Kimsenin

olmamasındansa Tanner'ın olması daha iyiydi. Fiona'nın bu konuda neden bu kadar endişelendiğini anlayamıyordu.

Akşamı tamamen mahvettikten sonra, masanın yanındaki katlanan sandalyeye oturmuş ve birbiri ardına sigara yakmıştı. Chad onu çocukluğundan beri tanıyordu. Onu dünyadaki diğer herkesten daha iyi tanıyordu ve bir şeyin onu endişelendirdiğini anlamıştı. Fiona, Gwen'in evlilik planlarıyla ilgili bayağı bir söylendikten sonra, sonunda ağzındaki baklayı çıkarmıştı.

Sessizce ve aceleyle, "Chad, son zamanlarda tuhaf telefonlar alıyorum," demişti. "Anla işte... isimsiz telefonlar."

Anlamıyordu. Hiç böyle telefonlar almamıştı. "İsimsiz telefonlar mı? Ne türden? Tehditkâr mı?"

"Hayır. Hayır. Yani, arayan hiçbir şey söylemiyor. Adam veya kadın, her kimse işte sadece nefes alıyor."

"Bu..."

Fiona başını iki yana sallamıştı. "Hayır. *O tür* bir nefes alış değil. Bence müstehcen değil. Çok kontrollü bir nefes alış. Bence sadece rahatsız olmamı dinliyor, bir süre sonra da telefonu kapıyor."

"Peki nasıl rahatsız oluyorsun?"

"Kimin aradığını soruyorum. Ne istediğini. Ona sessizliğin bizi hiçbir yere götürmeyeceğini söylüyorum. Bunun neyle ilgili olduğunu bilmek istediğimi. Ama hiçbir cevap alamıyorum."

"Belki sen de onun gibi yapmalısın. Konuşmamalısın. Sadece nefes aldığını duyduğun an telefonu kapamalısın."

Fiona başını sallamıştı. "Hiç tepki vermemeliydim. Muhtemelen tam da onun beklediği şeyi yaptım. Yine de..." Bir sonraki sigarasını yakmıştı. Chad bir kez daha kendine, birinin yıllarca bu kadar kontrolsüzce sigara içip de nasıl hâlâ bu kadar sağlıklı kalabildiğini sordu.

Fiona sigarasından birkaç gergin nefes aldıktan sonra, "Arayanın kim olduğunu merak etmeden duramıyorum," demişti. "Bunu kim yapıyorsa mutlaka bir sebebi vardır. Neden beni hedef aldılar?"

Chad omuz silkmişti. "Belki tesadüftür. Rehberden bir isim seçip onu aramıştır. Muhtemelen birçok kurbanı vardır. Belki de her gün

arka arkaya farklı kişileri arıyordur ama sen çok rahatsız olduğun için en çok seni arıyordur."

"Bu çok iğrenç!"

"Evet, sanırım öyle. Ama zararsız olabilir. Muhtemelen hattın diğer tarafında, dışarı çıkıp yabancılarla konuşmaya cesaret edemeyecek kadar gergin bir zavallı vardır. Aramaları yapınca kendini güçlü hissediyordur, bundan fazlası değildir."

Fiona alt dudağını çiğnemişti. "Peki... bunun geçmişteki olaylarla bir ilgisi olabileceğini düşünmüyor musun?"

Chad, Fiona'nın demek istediğini hemen anlamıştı. "Hayır. Neden böyle düşünüyorsun ki? Bu yıllar önceydi."

"Evet ama... bu bittiği anlamına gelmiyor, değil mi?"

"Şimdi kim bunun için telefon eder ki?"

Fiona cevap vermemişti ama Chad, onu aklında birinin olduğunu bilecek kadar iyi tanıyordu. Zihninde hangi ismin döndüğünü tahmin edebilmişti.

Chad, "Sanmıyorum," dedi. "Neden şimdi? Bunca yıldan sonra... Ve *neden şimdi*?"

"Kadının benden nefret etmeye hiç ara verdiğini düşünmüyorum."

"Hâlâ hayatta mı?"

"Sanırım. Robin Hood Bay'de..."

Chad, "Kendini üzme," diye uyarmıştı onu.

Fiona elinden geldiğince ters ve sert bir şekilde, "Saçmalama," demiş ama sigara tutan eli biraz titremişti.

Sonra gerçekten sormak istediği şeyi söylemişti. "E-postaları silmeni istiyorum. Sana yazdığım her şeyi. *O şey hakkında* yazdıklarımı."

"Sileyim mi? Neden?"

"Bence bu daha güvenli olur."

"Onları kimse okuyamaz."

"Ama Gwen de aynı bilgisayarı kullanıyor."

"O şeyi, yani şifreyi bu yüzden aldığımı sanıyordum. Hiçbir işe yaramıyor, değil mi? Bütün bu bilgisayar teknolojisi saçmalık... Her

neyse, Gwen'in benim şeylerimi karıştıracağını sanmıyorum. Benimle o kadar ilgilenmiyor."

Fiona konuşma boyunca ilk defa gülümsemişti, mutluluktan çok alayla.

"Bence onu yanlış değerlendiriyorsun. Onun gözünde ikinci plana atılmış değilsin. Ama hiçbir zaman insan ilişkilerinin inceliklerini anlayan biri olmadın zaten. Yine de," tekrar ciddileşmişti, "e-postaları silersen memnun olurum. Kendimi daha güvende hissederim."

Artık bilgisayar hazırdı ve Chad e-posta kutusunu açmıştı. Fiona son altı ay içinde ona bir dosya eklediği beş e-posta göndermişti. Bunların arasında gelen mesajlarsa gündelik olağan konular hakkındaydı ve sayıları bir hayli fazlaydı.

Fiona kötü havalarda ve acı çektiğinden endişelendiği zamanlarda onu neşelendirecek bir şeyler yazardı, bir süredir onunla iletişime geçmediği için sinirlendiğinde daha sert bir şey, ikisinin de tanıdığı ve hakkında kötü konuşabileceği birini gördüğünde alaycı cümleler yazardı. Bazen gördüğü bir filmi anlatırdı. Bazen yaşlanmaktan şikâyet ederdi. Ama hiçbir zaman eski zamanlardan, paylaştıkları geçmişten bahsetmezdi.

Geçen mart, Fiona'nın nasıl açılacağına dair talimatlarıyla birlikte gelen ilk dosyaya kadar bu böyle sürüp gitmişti.

Chad cevabında, "Neden?" diye sormuştu; en az on soru işaretinin takip ettiği kalın, italik bir *Neden*'den başka bir şey yazmamıştı.

Fiona'nın cevabı: "Çünkü kendim için olayları açıklığa kavuşturmak zorundayım. Birine anlatmak zorundayım. Bunu başka kimsenin öğrenmemesi gerektiği için de bu kişi ancak sen olabilirsin!"

Chad'in cevabı: "Ben zaten her şeyi biliyorum."

Ve Fiona: "O yüzden tehlikeli değilsin."

Sonra Chad, bunu kaldıramıyor, diye düşünmüştü.

Bir önceki akşam ona tüm bunları, kendisinden başka kimsenin bilmemesi gereken şeyleri, yazmasını neyin tetiklediğini sorduğunu hatırladı. Gerçi cevabı zaten biliyordu ve kendisine tekrar hatırlatılmasını da pek istemiyordu.

Fiona sigara içerken Chad'in sorusunu düşünmüş sonra da, "Belki de günlerimin sayılı olduğunu fark ettiğim için yazmışımdır," demişti.

"Hasta mısın?"

"Hayır. Ama yaşlıyım. Önümde uzun bir zaman olmadığını biliyorum. Numara yapmaya gerek yok."

Chad, Fiona'nın yazdıklarının bir kısmını okumuştu ama hepsini değil. Çoğu zaman bunun ondan çok şey istemek olduğunu düşünmüştü. Her şeyi tekrar gündeme getirdiği, yarayı deştiği için Fiona'ya kızardı. Fiona ölü ve gömülü bir şeyi tekrar meydana çıkarıyordu.

İlk e-postaya tıkladı. 28 Mart'ta gönderilmişti. Fiona'nın tipik stilinde yazılmıştı.

"Chad, merhaba, nasılsın? Bugün hava kuru ve sıcak, dolayısıyla *iyi olmalısın!* Okuman gereken bir şey yazdım. Sadece senin için. Hikâyeyi biliyorsun ama belki de bütün detayları bilmiyorsundur. Güvendiğim tek kişi sensin. Fiona."

Not: Dosyaya çift tıkla. Sonra sadece *A*ç'a tıkla!

Chad dosyayı açtı.

Öteki Çocuk.doc

1

En azından o zamanlar, 1940 yazının sonunda tüm hayatımız değiştiğinde, bir akrabaya bakmak zorunda değildik. Kız arkadaşlarımın çoğunun babası cephedeydi ve aileleri kötü haber alma düşüncesiyle korkudan titriyordu. Fakat benim babam savaştan önce, 1939 baharında ölmüştü. Çöpçü olarak kazandığı az miktardaki parayı içerek harcadığı meşhur bar gezmelerinden birinde başka bir sarhoşla kavga etmişti. Kavgayı kimin başlattığını ve neyle ilgili olduğunu söylemek mümkün değildi. Muhtemelen belirli bir sebebi de yoktu. Sonuç olarak, babam kötü yaralanmış ve hastaneye gitmesi gerekmişti, orada da tetanos kapmıştı. Bu, o günlerde insanların baş edemediği bir hastalıktı. Kısa bir süre sonra da öldü. Annemle bir başımıza kaldık ve artık devletten dul maaşı alarak geçinmek zorundaydık. Aslında maddi durumumuz eskisine göre daha iyiydi çünkü eve giren parayı barlarda yiyen kimse kalmamıştı. Annem de temizlikçi olarak iki iş bulmuş ve gelirimizi arttırmıştı. Elimizden geldiğince idare ediyorduk.

1940 yazında on bir yaşımı doldurdum. Londra'nın doğusunda, çatı katında ufak bir dairede yaşıyorduk. O yazın ne kadar boğucu bir sıcağı olduğunu hatırlıyorum. Dairemizin içi fırın gibiydi. Almanya dünyayı savaşa sürüklüyordu. Fransa işgal edilmişti ve Naziler hazır başlamışken bizim Manş Adaları'nı da cebe indirmişti. Devlet, bize olduğumuz yerde kalmamızı öğütleyip insanların savaşçı ruhuna hitap ederek Nazi Almanya'sı üzerinde gerçekleşmesi yakın bir zaferden bahsetse de, buradaki insanlar endişelenmeye başlamıştı.

Anneme, "Buraya gelirlerse ne yapacağız?" diye sordum.

Annem başını iki yana salladı. "Gelmeyecekler, Fiona. Bir ada bu kadar kolay işgal edilemez."

"Ama Manş Adaları'nı işgal ettiler!"

"Onlar ufak ve korumasızdı ve Fransa kıyılarının dibindeydiler. Merak etme, canım."

Almanların kendileri gelmemişti ama eylülden itibaren bombalarını göndermeye başladılar. Hava saldırıları başlamıştı. Her gece Londra saldırıya uğruyordu. Her gece, sirenler öttü, insanlar hava saldırılarına karşı sığınaklarda toplandı, evler çöktü ve bütün sokaklar kül ve moloz altında kaldı. Önceden tanıdık olan bir alan, bir ev dümdüz edildiği, tüten bir yığın tuğlayadönüştüğü için ertesi sabah tamamen farklı gözükebiliyordu. Okula giderken yıkıntılarda yangından kurtulmuş olabilecek eşyalarını arayan insanları görürdüm. Bir keresinde yıkılmış bir evin taşlarını deli gibi eşeleyen pis, zayıf bir genç kadın görmüştüm. Ellerinden ve kollarından aşağı kanlar akıyordu. Yüzünden aşağı yaşlar dökülüyor ve toz tabakasının üzerinde parlak, açık renk izler bırakıyorlardı.

"Çocuğum orada!" diye çığlık attı. "Çocuğum orada!"

Kimsenin umurunda değildi. Bu beni derinden sarsmıştı. O akşam bunu anneme anlattığımda, yüzünün rengi soldu ve beni kollarına aldı. "Sana bir şey olsa delirirdim," dedi. Sanırım o gün, Londra'yı terk etmem gerektiğini düşünmeye başladı.

Tahliyeler bundan önce başlamıştı. Hitler'in Polonya'yı işgal ettiği ve İngiltere'nin Almanya'ya savaş ilan etmesinden iki gün önce 1 Eylül 1939'da, yüz binlerce insan büyük şehirlerden tahliye edilmeye başlandı. Hava saldırılarından zaten korkuluyordu, ama insanlar özellikle Almanların zehirli gaz kullanmaya başlama ihtimalinden çekiniyordu. Bütün vatandaşlar sürekli yanlarında gaz maskesi taşımalıydılar ve şehrin her yerinde tehlikenin ne kadar gerçek olduğunu hatırlatan uyarılar vardı. Parlak sarı bir zeminin üzerine büyük siyah harflerle, *Hitler uyarı göndermeyecek*, yazıyorlardı. Başka bir deyişle, her an Hitler'in kurnazlığının kurbanları olabilirdik.

Tahliye edilenlerin çoğu çocuktu ama hamile kadınlar, körler ve başka engelleri olan insanlar da tahliye ediliyordu. Annem bana laf arasında gitmek isteyip istemediğimi sormuştu ama ben bu fikre şiddetle karşıçıkınca bundan vazgeçmişti. Çok rahatlamıştım çünkü bütün bu olanlar beni korkutuyor, neredeyse dehşete düşürüyordu. Garip bir şekilde, ilk tahliyeye *Fareli Köyün Kavalcısı Operasyonu* adı verilmişti ve çoğu çocuk gibi ben de Hamelinli Fareli Köyün Kavalcısı efsanesini biliyordum, Hamelinli fare avcısı bir grup çocuğu peşi sıra dağa götürmüştü ve çocuklar bir daha görülmemişlerdi. Bu hikâyenin insanları rahatlattığı pek söylenemezdi. Nedense hepimizin götürüleceği ve bir daha asla geri dönemeyeceği fikrine kapılmıştım.

Üstelik duyduğumuza göre tahliye programı çok kaotikti. İngiltere üç bölgeye ayrılmıştı: tahliye bölgeleri, tarafsız bölgeler ve tahliye edilenlerin yerleştirileceği bölgeler. Düzenli olarak aşırı kalabalık trenler, ailelerinden ayrılmak zorunda kaldıkları için travma geçiren çocuklar ve tahliye edilenleri farklı yerleşim yerleri ve farklı ailelerin yanına yerleştirmekte çıkan zorlukların üstesinden gelemeyen organizasyonun eksiklikleri hakkında haberler çıkıyordu. Doğu Anglia, patlayacak kadar dolu olduğunu söylerken, diğer bölgelerde yanına birini almak için bekleyen binlerce aile vardı. İnsanlar, bu operasyonun adam akıllı gerçekleşebilmesi için yeteri kadar para tahsis etmediği için hükümete sövüyorlardı. Ama bombalar beklendiği gibi düşmedi. Yılın sonunda, tahliye edilenlerden çoğu kendi şehirlerine ve ailelerinin yanına geri döndü.

Anneme, "Gitmemem ne kadar iyi oldu, gördün mü?" demiştim.

Ama sonra 1940 yazı geldi, artık herkes savaşın umduklarından daha uzun süreceğinin ve Nazilerin tehlikeli bir şekilde yaklaştığının farkındaydı. Haziranda, bir kere daha büyük tahliyeler yapıldı. Hükümet, özellikle Londra'da yaşayan ebeveynlerden çocuklarını uzağa göndermelerini istiyordu.

Posterler bir kez daha Londra'nın merkezini kaplamaya başlamıştı. Bu sefer üzerlerinde çocuk resimleri vardı ve büyük harflerle, *Anneler! Onları Londra'dan gönderin!* yazıyordu.

Fakat kimse bunu yapmaya zorlanmıyordu. Ebeveynler ne yapmak istediklerine kendileri karar verebiliyordu. O yüzden annemi bir süre beni güvenli bir yere götürme fikrinden uzak tutmayı başardım.

Artık sonbaharda durumum zayıflamaya başlamıştı, bu da beni huzursuz ediyordu.

Ekim başında evimiz doğrudan bir darbe almıştı. Evdeki diğer insanlarla birlikte hava saldırısı sığınağında oturuyorduk ki üzerimizde sağır edici bir patlama oldu. Kulak zarlarımızın patlayacağını düşündük. Yer sarsılıyor ve tavandan toz ve alçı dökülüyordu.

Bir adam, "Dışarı!" diye çığlık attı. "Herkes hemen dışarı çıksın!"

Bazıları panik içinde kapıya koştular. Başkalarıysa insanları sakin olmaya çağırıyordu. "Dışarısı cehennem gibi! Burada kalın. Çatı dayanır!"

Annem orada kalmaktan yanaydı. Art arda o kadar çok bomba düşmüştü ki annem sokakta ölme ihtimalimizin bodruma gömülme ihtimalimizden daha fazla olduğunu düşünmüştü. Ben dışarı çıkmayı tercih ederdim. Orada

boğulma korkusu nefes almamı zorlaştırıyordu. Ama annemin onay vermediği bir şeyi yapamazdım. O yüzden üşüyerek ve titreyerek başımı ellerimin arasına aldım ve saldırının bitmesini bekledim.

Sabahın erken saatlerinde 'tehlike geçti' sirenleri duyuldu ve yukarıda karşılaşacaklarımızdan korkarak dışarı çıktık. Evimiz bir moloz yığınına dönmüştü. Yanındaki de. Onun yanındaki de. Hatta birkaç ev dışında, bütün sokak öyleydi. Gözlerimizi ovuşturduk ve hayret içinde yıkımın oluşturduğu manzaraya bakakaldık.

Annem sonunda, "İşte oldu," dedi. Hepimiz gibi, o da çok toz yutmuştu. Sesi gripmiş gibi çıkıyordu. "Artık bir evimiz yok."

Bir süre yıkıntıların arasında dolanarak kullanılabilir durumda olan bir şeyler aradık ama hiçbir şey bulamadık. Kırmızı keten kumaşının üzerinde sarı çiçeklerin olduğu en sevdiğim elbisemden bir parça buldum. Kumaş parçasını aldım. Elbisenin geri kalanı ortalıkta gözükmüyordu.

Annem, "Onu mendil olarak kullanabilirsin," dedi.

Sonra kalacak yeni bir yer aramaya koyulduk. Tek akrabamız olan halam ailesiyle birlikte birkaç sokak ötede yaşıyordu. Annem bizi bir süreliğine misafir edeceklerinden emindi. Edith Hala'nın evi hâlâ ayaktaydı ama bizi gördüklerine hiç memnun olmadılar. Altı kişilik aile, zemin kattaki iki odalı daireye sıkışmak zorundaydı ve kendisi de evsiz kalmış bir arkadaşlarını da yanlarına almışlardı.

Üstelik Edith'in kocası sahra hastanesinden yeni geri gönderilmişti ve Edith'in gizlice fısıldadığına göre, şu anda kafası çok yerinde değildi. Oturup bütün gün pencereden dışarı bakıyor, arada sırada sebepsiz yere ağlamaya başlıyordu. Annem ile benim en son ihtiyaçları olan şey olduğumuz açıktı.

Annem yeniden ayrılmamız gerektiğinden bahsediyordu ve sesi kulağa oldukça ciddi geliyordu. Bu konuyu Edith'le konuştuğunu duydum.

"Fiona'yı taşraya göndermeyi düşünüyorum. Her geçen gün daha fazla çocuğu alıyorlar. Fiona, Londra'da güvende değil."

Edith rahatlayarak, "İyi fikir," dedi. Bu, aşırı kalabalık evden bir insanın eksilmesi demekti. Henüz kendi çocuklarını göndermek istemiyordu. Ailmelerine dayanamayacağını iddia ediyordu.

Maalesef benim annem daha az duygusaldı. Ağlamama, çığlık atmama ve mutlak çaresizliğimi göstermeme rağmen geri adım atmadı. Beni göndermek için her şeyi ayarladı.

Kısa bir süre sonra bir grup çocukla beraber kasım başında Yorkshire'a gidecekler listesindeydim.

2

Tren sabah dokuzda Paddington İstasyonu'ndan yola çıkacaktı. 4 Kasım sabahı sisliydi ama güneşin gri pusu delip geçmeye çalıştığını görebiliyorduk.

Annem beni neşelendirmek için, "Göreceksin. Bugün harika bir sonbahar sabahı olacak," dedi.

Ruh halim daha karanlık olamazdı. Güneşin parlayıp parlamamasını umursamıyordum. Omzumda zorunlu gaz maskesi, elimde Edith'in bana ödünç verdiği ufak mukavva bavulla annemin yanında yürüyordum. Hükümet, gerekli görülen mendil sayısına kadar çocukların yanlarına ne almaları gerektiğini içeren listeler oluşturmuştu. Bombalandığımız ve az paramız olduğu için, annem bu gerekenlerin hepsini neredeyse karşılayamayacaktı. Edith Hala çocuklarının eski elbiselerini talan edip benim için çok kısa bir elbise, kolları neredeyse bileklerime kadar bile gelmeyen bir kazak ve bir çift erkek çizmesi bulmuştu. Annem benim için bir gecelik dikmiş, iki de çorap örmüştü. Bombalamanın olduğu gece üzerimde olan ekose elbiseyi, eski bir hırkamı ve kırmızı sandaletlerimi giymiştim; sahip olduğum eşyalardan sadece bunlar kalmıştı. Bu kıyafetler içinde çok üşüyordum. Annem nezle olacağım konusunda beni uyarmıştı. Ben inatla ısrar etmiştim. Elimdeki her şeyi kaybetmiştim, öz annem beni uzağa gönderiyordu, en azından tutunacak tanıdık bir şeye, *kendi* elbiseme ve *kendi* ayakkabılarıma ihtiyacım vardı. Nezle olsam ne olurdu ki? Belki zatürre olup ölürdüm. Ailesinden hayatta olan kimse kalmazsa annem hak ettiği cezayı bulmuş olurdu.

O ekim akşamına kadar yaşamış olduğumuz sokağa yürümek zorunda kaldık. Burası, bana göre Londra'daki en harap sokaktı. Hava saldırıları başladığından beri sokakta yalnızca tek bir ev ayakta kalmayı başarabilmişti, o da sokağın hemen sonundaydı ve bulunduğumuz yerden onun da çoktan bombalara boyun eğmiş olduğunu görebiliyorduk.

Annem hayret içinde, "Sanırım onlar Londra'da taş üstünde taş bırakmak istemiyorlar," dedi, *onlar* derken Almanları kastediyordu.

Yaklaştıkça, sonunda yok edilmiş olan sokağımızın son kalesinin üzerinde tüten yanık kokusu daha belirgin bir hal aldı. Molozların arasından bir duman yükseldiğini gördük. Ev birkaç gece önce bombalarla olan savaşını kaybetmişti. Aynı sokakta birkaç metre aralıklarla yaşayan insanların birbirini tanıyabileceği kadar, biz de orada bir süre yaşamış olan aileleri tanıyorduk. Kimin kim olduğunu biliyorduk, selam veriyorduk ve herkesin hayatı hakkında biraz bilgi sahibiydik ama detaylı bir bilgimiz yoktu. Baba, anne ve altı çocuktan oluşan Somerville ailesi ilk katta yaşıyordu. Sıkıldığımda ya da oynayacak başka birilerini bulamadığımda bazen ikinci kızlarıyla oynardım. Somervilleler asosyal insanlar olarak görülüyordu. Kimse çocuğunun önünde bundan bahsetmese de bunu hissedebiliyordum. Bay Somervilie içkiye düşkündü, babamdan daha fazla içiyordu. Sabahtan akşama kadar içiyordu. Hiç ayık görülmezdi. Karısını dövüyordu ve bu durum, görünüşe göre ortalıkta yamuk bir burunla gezen Bayan Somerville'in de ihtiyacından daha fazla içkiye başvurmasına neden olmuştu. Burnu kocasıyla ettiği bir kavgada kırılmış ve yanlış kaynamıştı. Bay Somervilie çocuklarını da dövüyordu. İnsanlar, bazı çocukların, Bay Somerville'in onları çok sık dövmesi ve annelerinin hamileliklerinde aldığı aşırı alkolün verdiği zarar nedeniyle biraz kuş beyinli olduğunu söylüyordu. İşin doğrusu ne olursa olsun, insanlarda her zaman Somervillelere çok yakın olan kişilerin de şüpheli gözükeceğine dair bir korku vardı, ben de bu yüzden çocuklarla olan iletişimimi minimuma indirmiştim.

Bir an tüten enkazın önünde durduk ve kendi kendimize endişeyle orada yaşayan insanlara ne olduğunu merak ediyorduk ki yan evden genç Bayan Taylor çıktı. Zemin katın ufak bir kısmı hâlâ yerindeydi ve çatısı duruyordu. Bayan Taylor, Devon'ın bir köyünden Londra'ya şansını denemeye gelmişti, bir çamaşırhanede çalışıyordu. Elinden tuttuğu ufak bir çocuğu yürütüyordu, çocuk Brian Somerville'di. Yedi ya da sekiz yaşındaydı ve son derece kalın kafalı olduğu düşünülüyordu.

Bayan Taylor'ın yüzü bembeyazdı.

"Son üç gece cehennem gibiydi," dedi ve dudaklarının şiddetle titrediğini gördüm. "Ben... sandım ki..." Boştaki eliyle sabahın soğuğuna rağmen terlemiş alnını sildi. Annem sonradan onun şok geçirdiğini söyledi.

Bayan Taylor, "Bir arkadaşın evinde kalabilecek miyim diye bakacağım," dedi. "Biraz uzakta oturuyor ve oranın fazla bombalanmadığını umuyorum. Her neyse, bu yıkıntı, kalınamayacak kadar soğuk olacaktır. Artık daha fazla dayanamayacağım. Daha fazla dayanamayacağım!" Ağlamaya başladı.

Annem bize büyümüş, şok olmuş gözlerle bakan küçük Brian'ı işaret etti.

"Peki ya o? Annesiyle babası nerede?"

Bayan Taylor hıçkırarak ağlamaya başladı. "Öldüler. Hepsi öldü. Kız kardeşleri bile. Hepsi."

Annem şok içinde, "Hepsi mi?" diye haykırdı.

Bu konuşmanın, elini tutan ve zaten sarsılmış olan çocuğun üzerinde nasıl bir etkisi olabileceğini muhtemelen yeni fark etmiş olan Bayan Taylor, "Onları kazıp çıkardılar," diye fısıldadı. "Dün, bütün gün boyunca buraları kazdılar. Evde yaşayan herkesi... Ya da daha doğrusu, onlardan kalanları. Ev, evvelsi gece bombalandı. Kimsenin bu bombardımandan sağ çıkamayacağını söylediler."

Annem dehşetle elini ağzına bastırdı.

"Dün gece birdenbire benim evimde beliriverdi." Bayan Taylor başıyla Brian'ı işaret etti. "Brian. Nereden geldiğini bilmiyorum. Ağzından tek kelime alamıyorum. Ya molozların arasına gömülüydü ve hayatta kalıp kendini kurtarmayı başardı ya da o gece evde değildi. Yani, biliyorsunuz..."

Biliyorduk. Bay Somerville kendini tamamen kaybettiği bazı zamanlarda çocuklarının daireye girmesine izin vermiyordu. Genelde aralarından biri bir komşunun evinde kalmak isterdi, bazı yaz gecelerinde de sokakta kalırlardı. Küçük ve ahmak olduğum yaşlarda, onların özgürlüklerini kıskandığım zamanlar olurdu.

Bayan Taylor, "Şimdi ben bu küçük çocuğu nereye götüreyim?" diye feryat etti.

Annem, "Onu arkadaşına götürebilir misin?" diye sordu.

"Kesinlikle olmaz. O da bütün gün çalışıyor. İkimiz de ona bakamayız."

"Hiç akrabası var mı?"

Bayan Taylor başını iki yana salladı. "Bazen Bayan Somerville'le konuşurdum. Her zaman kocasını bırakmak istediğini ama gidebileceği bir ailesi olmadığını söylerdi. Brian artık... bu dünyada yapayalnız."

"O zaman onu Kızıl Haç'a teslim etmelisin," diye tavsiye veren annem acıyarak soluk yüzlü oğlana baktı. "Zavallı çocuk!"

Bayan Taylor, "Ah Tanrım, ah Tanrım," diye inledi. Görünüşe göre bu durum onun için fazlasıyla zordu.

Annem sonradan birçok kişiyi etkileyecek olan bir şey yaptı, hiç ona özgü olmayan bir şey. Doğası gereği birine isteyerek yardım edecek biri değildi. Her zaman kendi hayatlarımızı bile zar zor idame ettirdiğimizi ve bu koşullarda başka insanların sorunlarını yüklenmeye gücümüzün yetmeyeceğini söylerdi.

"Tamam, onu ben alırım," dedi. "Fiona'yı tren istasyonuna götürüyorum. Tahliye ediliyor. Orada bana yardım edecek birini bulacağıma eminim, mesela Kızıl Haç hemşirelerinden birini. Sonra da Brian'ı onlara teslim ederim."

Bayan Taylor, anneme sarılmak istiyormuş gibi görünüyordu. Göz açıp kapayıncaya kadar, annem iki çocuğu birden yanına almıştı; elinde mukavva bir bavul, üzerinde ince bir yazlık elbise olan on bir yaşındaki kız çocuğu ile çamurdan sertleşmiş pantolonu ve yıpranmış haline bakılırsa nesiller boyunca kullanan her çocuk için çok amaçlı bir kıyafet görevi görmüş şekilsiz, çuvala benzer bir kazak giyen sekiz yaşındaki oğlanın elinden tutuyordu. Oğlan sanki transtaymış gibi hareket ediyor, etrafında olan bitenden haberi yokmuş gibi görünüyordu.

Bu şekilde tren istasyonuna kadar geldik, trene son dakika yetiştiğimizi ancak oraya vardığımızda fark edebildik. Ya annem saatleri karıştırmıştı ya da Brian'ın sallana sallana yürümesi gecikmemize neden olmuştu. Her halükârda, çocukların çoğu çoktan trene binmişti. Çocuklar gruplar halinde pencerelere izdiham etmiş, platformda duran anne babalarına el sallıyorlardı. Çoğu ağlıyordu. Çoğu anne, kendileri de trene binmeyi gerçekten istiyormuş gibi görünüyordu. Birçok çocuk trenden inip eve gitmek istediğini haykırıyordu. Her birinin üzerinde, isimlerinin yazdığı yaka kartları vardı. Kızıl Haç hemşireleri ve diğer yardımcılar, ellerinde panolar ve listelerle oraya buraya koşturuyor, karmaşa içinde her şeyi takip etmeye çalışıyorlardı.

Annem kararlı bir şekilde Kızıl Haç hemşirelerinden birine yaklaştı. "Pardon. Kızım bu trene kayıtlıydı."

Hemşire uzun, iri bir kadındı. Yüzündeki sert ifade beni bir hayli korkutmuştu. "Geç kaldınız!" diye bağırdı. "İsmi ne?"

"Swales. Fiona Swales."

Hemşire listesine baktı ve bir şeye tik attı, şüphesiz bu benim ismimdi. Panonun altından ufak bir yaka kartı çıkardı.

"Bunun üzerine kızınızın ismini yazın. Ve doğum tarihini. Bir de Londra'daki adresinizi."

Annem çantasından bir kalem çıkardı ve rahatça yazabilmek için isim kartını dizine dayayarak çömeldi. Hemşire Brian'a baktı.

"Peki ya o? O da gidiyor mu?"

Brian korkuyla elime uzandı. Ona acıdım ve elimi çekmedim ama çekmek istiyordum.

Annem, "Hayır," dedi. "O öksüz. Onu nereye götüreceğimi bilmiyorum."

"Benim mi bilmem gerekiyor?"

Annem ayağa kalkıp isim kartını ceketimin yakasına taktı.

"Kızıl Haç'tansınız!"

"Evet ama öksüzlerden sorumlu değilim! Burada yapmam gereken şeyleri görmüyor musunuz?" Bu sözler üzerine gözü yaşlı trenden inmeye çalışan ve annesinin gelmesi için çığlık atan küçük bir kıza çıkışmak için hızla ilerledi.

Annem endişeyle, "Trene binmelisin, Fiona," diye ısrar etti.

Brian iki eliyle birden bana sarıldı.

Brian'ın küçük ellerindeki güce şaşırarak, "Beni bırakmıyor, anne," dedim.

Annem Brian'ı benden ayırmaya çalıştı. Kondüktör düdüğünü çaldı. Göz açıp kapayıncaya kadar, bir grup insan bizi vagonlara doğru taşıyıp itmişti. Henüz kendilerini koparamamış çocuklar vardı, ebeveynlerin pencereden son bir kez uzanıp ellerini veya yanaklarını okşamak istediği çocuklar. Bu veda sahneleri içler acısıydı. Benimkinin öyle olmaması gerektiği konusunda kararlıydım. Beni uzağa gönderdiği için anneme kızgındım ve onu hiçbir zaman affetmeyeceğime emindim. Vagonun demir basamaklarına vardım. Brian, onu oldukça vahşi bir şekilde silkelemeye çalışmama rağmen elimi bırakmamaya kararlı görünüyordu. Arkadan bir insan duvarı bizi ileri doğru itti.

Arkama döndüm. "Anne!" diye bağırdım.

O hengâmede annemi kaybetmiştim. Bir yerden sesinin geldiğini duydum ama onu göremiyordum. "Trene bin, Fiona! Trene bin!"

"Brian beni bırakmıyor!" diye haykırdım.

Hemen arkamızda duran bir baba kızını vagona doğru kaldırdı. Bir eliyle beni, diğeriyle de Brian'ı kavradı ve bir saniye sonra ikimiz birden trendeydik.

Kondüktör, "Kapıları kapayın!" diye seslendi.

Koridorda kendime yol açarak ilerledim, arkamdan Brian'ı çekiştiriyordum. Bir an bile elimi bırakmadı.

Aferin, anne! Şimdi ondan nasıl kurtulacağımı bulmam gerek!

"Bu kadar aptal olduğuna inanamıyorum!" diye çıkıştım. "Burada olmaman gerekiyor! Seni hemen geri gönderecekler."

Bana iri gözleriyle baktı. Teninin ne kadar beyaz olduğunu ve şakaklarının altındaki mavi damar ağının ne kadar belirgin gözüktüğünü fark ettim.

Kimlik kartı, bavulu ve gaz maskesi yoktu. Adı hiçbir listede yer almıyordu. Onu zaman geçmeden geri göndereceklerdi. Adamın onu öylece trene kaldırmış olması benim suçum değildi.

Tahta banklardan birinde boş bir yer buldum ve öteki çocukların yanına sıkıştım. Brian kucağıma oturmaya çalıştı ama onu ittim. Sonunda yanımda durdu.

Karşıda oturan ve kokusundan lezzetli olduğu anlaşılan bir sandviç yiyen on iki yaşlarında bir kız, "Küçük kardeşine kötü davranma," dedi.

"O benim kardeşim değil," diye yanıt verdim. "Onu tanımıyorum bile!"

Tren hareket etmeye başladı. Gözyaşlarına boğulmamak için yutkunmak zorunda kaldım. Çocukların çoğu ağlıyordu ama ben onlardan biri olmak istemiyordum. Yavaşça istasyondan ayrıldık. Güneş hâlâ sisi delmeyi başaramamıştı ve gün gri ve karanlıktı. Geleceğim de pek parlak gözükmüyordu. Nemli, kalın sis geleceğimin de üzerini kaplıyormuş gibi gri, karanlık ve belirsizdi.

Çocukluğumun sona ermekte olduğunu hissettim. Gözyaşı dökmeden ama kurşun gibi ağır bir yürekle çocukluğuma veda ettim.

3

Yorkshire'a vardığımızda akşam olmak üzereydi. Trenimiz Londra'nın birkaç kilometre ötesinde beklenmedik bir şekilde durup üç saat boyunca beklemek zorunda kaldığı için zaman çizelgesi karışmıştı. Bir önceki gecenin bombaları, iki iri ağacın raylara düşmesine sebep olmuştu. Biz oraya vardığımızda temizlik işlerine çoktan başlanmıştı. Bize trende eşlik eden hemşireler ve öğretmenler bizi sakinleştirmek ve neşeli tutmak için çaba sarf ediyordu.

Bazıları küçük gruplar halinde oyunlar organize ederken, diğerleri de kâğıt ve boyama kalemi dağıttı. Güneş sonunda sisi delip geçmiş ve pus yığınına ışık serpiştirerek sonbahar manzarasını yumuşak bir ışıkla kaplamıştı. Trenden çıkmaya ve bacaklarımızı esnetmeye iznimiz vardı. Bazı çocuklar anında 'ebelemece' oynamaya başladı. Diğerleri sırtlarını ağaca vererek çömeldi ve ailelerine ilk mektuplarını yazmaya başladı. Bazıları hâlâ ağlıyordu. Ben kendi başıma kalmıştım, annemin bana yaptığı sandviçleri açtım ve yemeye başladım.

Brian gölgem gibi peşimden ayrılmıyordu. Dehşet dolu iri gözlerini benden ayırmıyordu. Onu ürpertici ve yorucu buluyordum. Bir yandan her şeyin üzerine bir de konuşarak kafamı şişirmediği için memnun olsam da, tamamen sessizliğe gömülmüş olması sinirlerimi bozuyordu.

"Hiçbir şey söyleyemez misin?" diye sordum.

Gözlerini ayırmadan bana baktı. Bir şekilde bende acıma duygusu uyandırıyordu. Ne de olsa bütün ailesini kaybetmişti ve büyük bir hata sonucunda Yorkshire'a giden bir trene binmişti. Kaybolmuş küçük bir hayvanı andırıyordu. Ama ben de sadece on bir yaşındaydım, kafam karışıktı, korkuyordum ve annemden yeni ayrıldığım için acı çekiyordum. Bu çaresiz varlığa bakacak enerjiyi nereden bulacaktım? Kendi durumumla bile nasıl baş edebileceğimi bilmiyordum.

Ona bir parça ekmek verdim, yavaşça çiğneyerek yemeye başladı. Bunu yaparken bile gözlerini benden ayırmıyordu.

Sinirle, "Bana bakmayı kesemez misin?" diye sordum.

Tahmin ettiğim gibi cevap vermedi, bana bakmayı da kesmedi. Ona dilimi çıkardım. Bu hareketimden etkilenmiş gibi görünmüyordu.

Yorkshire'a vardığımızda, karanlık çökmeye başlamıştı. Kısa bir süre sonra inecek olan karanlık kırsal bölgeyi gözlerden saklayacaktı. Güneş gitmişti. Scarborough istasyonuna girdik, eklemlerimiz tutulmuş bir şekilde trenden indik ve o sonbahar akşamı sona ererken hepimiz soğuktan ürperdik. Daha dirençli çocukların yolculuğun büyük kısmında sürdürdükleri canlı sohbet miadını doldurmuştu. Karanlık bastırmıştı, kimsenin ne olacağını bilmediği gelecek korkuları öne çıkmıştı. Herkes şimdiden evini özlemişti. Eğer ailelerinin yanında kalmalarına izin verilseydi, kimse geceleri hava saldırısı sığınıklarında bomba yağmuru altında geçirmeye ses çıkarmazdı herhalde. Sonradan, yetişkin bir insan olduğumda, tahliye konusuyla ilgili

araştırmaları okudum. Bu konuda çeşitli akademik makaleler ve doktora tezleri var. Neredeyse istisnasız olarak hepsi de çocukların ebeveynlerinden aniden ayrılmaları sebebiyle yaşadıkları travmanın ve bakıcı ailelerde gördükleri kötü muamelenin tepelerine bomba yağan gecelerin kayda değer travmasından çok daha kötü olduğunu ve sonraki hayatlarına çok daha fazla zarar verdiğini öne sürüyor.

Ben şahsen, önümde belirsiz bir gelecekle bilinmedik bir yere vardığımda, hayatım boyunca kendimi daha acınası ve sefil, daha korumasız ve çaresiz hissetmemiştim.

Platformda bir adam bekliyordu. Londra'da çok sevimsiz bulduğum ve grubun sorumlusu olduğu anlaşılan hemşireyle bir şeyler konuştular. İkili sıralar oluşturmamız gerekiyordu. Kimin elini tutmam gerektiği sorunu hemen çözüldü. Brian dışarı çıkar çıkmaz yine bana yapıştı. İki kardeş gibi gözüküyorduk; abla ve küçük erkek kardeşi. Eh, diye düşündüm, çok uzun sürmeyecek. Onu en geç yarın Londra'ya geri gönderecekler.

Onu neredeyse kıskanıyordum ama sonra kendime onun, benim gibi kendisini bekleyen bir annesi olmadığını hatırlattım. Eğer Bayan Taylor'ın söylediği şey doğruysa hiç akrabası kalmamıştı ve bir yetimhaneye gidecekti.

Zavallı çocuk, diye düşündüm.

Adamı bir grup otobüsün park ettiği istasyona doğru takip ettik. Otobüslere binmemiz istenildi. Kimin hangi otobüste olduğu önemli değil gibi gözüküyordu. Sadece isimleri farklı bir listede olan çok az sayıdaki çocuk önceden belirlenmiş ayrı otobüslere verildi. Sonradan onların akraba evlerine yerleştirilecek birkaç şanslı kişiden biri olduğu anlaşıldı. Gidecekleri yerler çoktan belliydi, geri kalanımızın gideceği yerlere ise henüz karar verilmemişti. Otobüsler çeşitli köylere doğru yola çıktı, çoğu taşranın derinliklerindeydi. Benim ve elimi bırakmayan Brian'ın içinde bulunduğu otobüs, sahilin yakınında kalıp yolcularını Scarborough'nun civarındaki köylere bırakan tek otobüstü. Scarborough kasabası artık bir *Karşılama Bölgesi* değildi ama etrafındaki köyler onaylanmıştı. Acilen onların yataklarına ihtiyaçları vardı.

Biz otobüse bindiğimizde kimse bizi kontrol etmemişti. Kimse elimi tutan küçük çocuğun ne kimlik kartı ne de bavulu olmadığını fark etmemişti. Aceleyle kışkışlandığımız için yetişkinlerden biriyle konuşmaya cesaret edememiştim. Benim mantıklı hareket etmeyi beceremeyiş olmam

şaşırtıcı gelebilir ama ne kadar korktuğumu ve kendimden emin olamadığımı düşünmelisin.

Kasabayı geride bırakıp taşrada ilerlemeye başladığımızda, boşu boşuna çıkardıkları sesi bastırmaya çalışan iki küçük kızın sessiz ağlayışı dışında otobüste mutlak bir sessizlik hüküm sürüyordu. Kimse tek kelime etmiyordu. Herkes korkuyordu, yorgundu ve açtı. Hepsinin benim gibi hissettiğine inanıyorum; ağzımızı açarsak gözyaşlarına boğulacağımızdan korkuyorduk.

Yüzümü cama dayadım. Hâlâ arazinin ana hatlarını görebiliyordum. Evler yoktu, sadece dalgalı tepeler ve birkaç ağaç vardı. Güneyde bir yerlerde olmalıydık. Londra'dan çok uzaktaydım.

Otobüs yolun kenarında aniden durup da aşağı inmemiz istenince kafam karıştı. Burada, hiçliğin ortasında mı? Geceyi iki çayır arasında bir yerde mi geçirecektik?

Otobüsten indiğimizde ve yine zorunlu ikili sıra oluşturduğumuzda, biraz uzaktan bir ışık demeti gördüm. Işığa yaklaştıkça, karanlık gökyüzünün önündeki bina siluetleri daha belirgin bir hal almaya başladı. Bunlar hiçliğin ortasına gelişigüzel kondurulmuş iki üç katlı evlerdi. Yine de ışık ve daha da önemlisi, sıcaklık sözü veriyorlardı. Hava can sıkıcı derecede soğumuştu ve yazlık elbisem, hırkam ve aşağı kaymış çoraplarım içinde donuyordum.

Binaların önünde durup beklememiz gerekiyordu. Görebildiğim kadarıyla ufak bir dükkân ve iki meskûn evden ibarettiler. Hemşirelerden biri dışarıda beklememizi işaret edince dükkânın karşısındaki çayıra yayıldık. Fazla uzağa yürümemiş olsak da, çoğumuz anında gece çiyiyle ıslanmış olan fırça gibi otlara oturduk. Bitap haldeydik. Korkumuz bizi tüketmişti.

Soğuğa daha fazla dayanamıyordum. Ufak bavulumu açtım ve kolları fazlasıyla kısa olan kazağı çıkarıp üzerime geçirdim. Donmuş ayaklarımın biraz ısınacağını umut ederek, annemin benim için ördüğü çorapları da diğer çoraplarımın üzerine giydim. Brian'ın çorabı olmadığını fark ettim ve isteksiz bir şekilde annemin ördüğü diğer çifti feda ettim. Çoraplar ona büyük gelmişti ama ayakları ayakkabılarını doldurmadığı için ekstra yünü de sığdırabildik. Ayakkabılarının ağabeylerinden birine ait aldığını düşünüyordum ve tam da Somervillelerden bekleneceği gibi, ayakkabıların Brian'a uyup uymadığına bakma zahmetinde bile bulunmamışlardı. Brian, Londra'dan ayrıldığımızdan beri ilk defa bakışlarını benden uzağa çevirdi. Çoraplara baktı ve yüzünde neredeyse saygılı bir ifadeyle onları uzun uzun okşadı.

"Dinle, onlar hediye değil! Onları geri istiyorum!" diye uyardım onu.

Yünü okşamayı bırakmadı.

Ufak dükkânın kapısı açılırken yanındaki binalar da onu takip etti. Bir yetişkin sürüsü dışarı koştu. Hepsi de heyecanlı ve sinirli görünüyordu. Telaş içinde bize eşlik eden hemşirelerle konuşuyorlardı. Anlayabildiğim kadarıyla geç gelişimiz hakkında kızgınlardı. Scarborough'ya trenle çok daha erken varacağımızı tahmin ettikleri için uzun süredir oradaydılar. Günün yarısını hiçbir şey yapmadan burada bekleyerek geçirmek zorunda kalmışlardı ve bundan dolayı sinirliydiler.

Yanımda oturan kız beni dirseğiyle dürttü. "Bunlar beraber yaşayacağınız aileler," diye tısladı. "Bakıcı aileler."

Mağrurca, "Bunu zaten anlamıştım," diye cevap verdim.

Bana yandan kısa bir bakış attı. "Beni teyzem alacak. Peki ya seni?"

"Beni kimin alacağını bilmiyorum."

O anda benim için üzülmüş görünüyordu. "Zavallı şey!"

"Neden?" diye sordum. Kısa ve öz konuşmaya çalışmıştım ama kalbim hızla atıyordu.

Yanımdaki kız belirgin bir zevkle, "Eh, çok korkunç hikâyeler anlatıyorlar," dedi. "Çocuklar çok kötü ailelerin yanında düşebiliyor. Seni bütün gün çalıştırıp çok az yemek verebilirler. İnsanlara kötü davranıyorlar. Çok kötü. Hatta bir keresinde..."

"Saçmalık!" diye sözünü kestim ama gösterdiğimden çok daha fazla sarsılmıştım. Ya haklıysa? Ya beni bekleyen bir cehennem varsa? O zaman Londra'ya yürümek zorunda kalsam bile oradan kaçmaya karar verdim. Bana kötü davranılan bir yerde kalmayacaktım!

Yetişkinler önümüzde toplandı ve hemşirelerden biri listesindeki isimleri yüksek sesle okumaya başladı. İsmi okunan çocuklar öne çıkıyor ve yeni ailelerine teslim ediliyorlardı. Çoğunun çocukların bir akrabası olduğu belliydi, bazı durumlardaysa anlaşma ve dağıtımı önceden belirleyen başka sebepler varmış gibi görünüyordu. Bütün kalbimle bu insanların acıma veya yardım etme isteği gibi onurlu gerekçelerinin olduğunu umuyordum ama şüphelerim de yok değildi. Edith Hala, tahliye edilen kimseleri alan ailelere devlet tarafından para ödendiğini söylemişti. Annemin Edith Hala'ya sinirlendiğini ve ona "koca çenesini kapamasını" söylediğini hatırladım. Annem benim

parayı duymamı istememişti. Bu bakıcı ailelerin iyi niyetleri konusunda bir soru işareti oluşturuyordu.

Yanımdaki kız çağırıldı. Öne atıldı ve mutlu bir ciyaklamayla onu sımsıkı tutan ve gözyaşlarına boğulacak gibi gözüken genç bir kadının kollarına atıldı. Teyzesi. Kızı acı acı kıskandım. Geçmişte Edith Hala ve onun Londra'daki ailesi dışında akrabam olmadığını hiçbir zaman düşünmemiştim ama bu koşullar altında bu durum birdenbire hayatımdaki acı dolu bir boşluk gibi görünmeye başlamıştı. Beni tanıyan ve seven birine sarılmak ne kadar güzel olurdu.

Onun yerine dışarı çıkarılan gaz lambalarının yaydığı zayıf ışığın aydınlatmaya çalıştığı ama pek de başarılı olamadığı bir karanlıkta, Yorkshire'ın bir yerlerinde bulunan bir tarlada oturuyordum. Tanıdığım her şeyden çok uzaktaydım ve gelecekte beni neyin beklediğine dair hiçbir fikrim yoktu. Yanımda sürekli ayağına giydirdiğim çorapları okşayan sarsılmış küçük bir çocuk vardı ve bir daha asla yanımdan ayrılmamaya kararlı gözüküyordu. Şimdi de kendilerine henüz bir çocuk verilmeyen insanlar bize doğru yaklaşıyorlardı. Sıraların arasından yavaşça geçtiler, yüzlerimize meşale veya fenerler tutuyor, yanlarına kimi alacaklarını seçiyorlardı. İncelenip tartılıyorduk, sonra ya reddediliyor ya da seçiliyorduk. Şu anda bunu yazarken bile kendimi ne kadar küçük, aşağılanmış ve çaresiz hissettiğimi hissedebiliyorum. Bugün böyle bir olay düşünülemez. Yirmi birinci yüzyıl İngiltere'sinde çocukların aşağı yukarı bir köy panayırındaki hayvanlar gibi açık arttırmaya çıkarılması hayal edilemez. Ama o yılların olağandışı koşullarında bunlar gerçekleşti. Alman hava saldırılarının Londra üzerindeki hasarının bu kadar büyük olacağını kimse tahmin etmiyordu ve kurbanların sayısı, insanların korktuğundan daha fazlaydı. Acınacak derecede az teçhizatla gerçekleştirilen Londra hava savunmasının yetersiz olduğu anlaşılmıştı. Çocukları, nasıl olursa olsun, taşrada güvenli bir yere getirmek öncelikliydi. Her şeyi mükemmel bir şekilde organize edecek zaman olmamıştı. Çocukların psikolojisi konusunda endişelenemezlerdi. Artık bununla çocuklar kendi başlarına baş etmek zorunda kalacaklardı.

Önümde bir kadın durdu ve bana doğru eğildi. Annemden daha yaşlı gözükmüyordu güzel hatları vardı. Gülümsedi.

"Senin adın ne?" diye sordu ve isim kartımı okurken kendi sorusunu cevapladı: "Fiona Swales. 29 Temmuz 1929'da doğmuşsun. Yani on bir yaşındasın."

Başımı salladım. Nedense hiçbir şey söyleyemiyordum. Elini uzattı. "Ben Emma Beckett. Buradan çok uzak olmayan bir çiftlikte yaşıyorum. Radyoda Londra'daki tahliyeyi duydum ve yardım etmek istedim. Bir süre bizimle yaşamak ister misin?"

Yine başımı salladım. Dilsiz olduğumu düşünmeye başlamış olmalıydı. Çok iyi birine benziyordu ve çok daha kötüsünün olabileceğinin farkındaydım.

Çiftlik... Hayatımda daha önce hiçbir çiftlikte bulunmamıştım.

Brian'a da baktı. "Bu küçük de erkek kardeşin mi?"

Hâlâ gözlerini çoraplarına dikmiş olan Brian, onun hakkında konuştuğumuzu biliyordu. Koluma yapıştı. Onu silkip atmaya çalıştım ama beni bırakmadı. "Hayır." Sonunda yine sesime kavuşmuştum." Kardeşim yok benim. Bu komşumuzun çocuğu. O... o burada olmamalı."

"Öyle mi? Ebeveynleri burada olduğunu biliyor mu?"

"Ebeveynleri öldü," diye açıkladım. "Kardeşleri de. Bütün ailesi öldü, bir tek o kaldı. Geçen gece evlerine bir bomba düştü."

Emma Beckett son derece endişeli gözüküyordu. "Ama bu korkunç. Onunla ne yapacağız?" Arkasına döndü ve genç bir kadına gelmesini işaret etti ve kadına durumu birkaç kelimeyle açıkladı. Kadın panikle hızlı hızlı nefes almaya başladı, bu durum onun boyunu aşıyormuş gibi görünüyordu. Deliler gibi elindeki listeleri karıştırdı.

"Listede değil mi?" diye sordu. "Adı ne?"

"Brian Somerville," diye yanıt verdim.

Sayfaları tekrar karıştırıp başını iki yana salladı. "Listede yok!"

Ben de öyle söylemiştim. Ona Brian'ın bize nasıl verildiğini ve bizimle beraber trene binişini anlattım. Kadın, bir Kızıl Haç hemşiresine gelmesini işaret etti. Ayağa kalktım. Artık beni ve Brian'ı çevreleyen üç heyecanlı yetişkinin önünde daha fazla çömelmek istemiyordum. Brian da hemen ayağa kalktı. Sıkıca koluma yapıştı.

Beklendiği üzere, hemşire de onun ismini listesinde bulamadı.

"Trene binmemeliydi," diye belirtti ama artık bu hatayı düzeltmek için çok geçti.

Emma Beckett bir kere daha, "Ona ne olacak?" diye sordu. Brian titremeye başladı. Küçük eliyle elime o kadar sıkı yapıştı ki canım acıdı.

Hemşire, "Bizimle beraber Londra'ya dönmesi gerekiyor," dedi.

Emma, "Ama ona bakacak kimsesi yok!" diye bağırdı.

"Yetimhaneler var."

"Bombalar da var. Burada çok daha güvende!"

Hemşire duraksadı. "Listede olmayan bir çocuğu Londra'ya götüremem. Başım derde girer ve..."

Genç kadın, "Onu Whitby'deki eve götürebiliriz," diye önerdi. "Bu gece bakıcı bir aile bulamayan çocuklar oraya gidiyor."

Emma Beckett çömelip yakından Brian'ı inceledi. "Şokta," dedi. "Şu anda Fiona'dan ayrılmaması gerektiğini düşünüyorum. Şu anda Fiona'dan başka kimsesi yok."

Ah, harika! Bunu zaten yolculuk sırasında tahmin etmiştim: Brian Somerville'le bir arada kalmaya devam edecektik. Yetişkinler tartışmaya devam ettiler ama nihayetinde bize eşlik eden kişiler Emma Beckett'ın Brian'ı da çiftliğine götürmesini kabul etti.

Hemşire, "Londra'da bunu hallederiz," dedi ve defterine Emma'nın ismini ve adresini yazıp birkaç not aldı. "Sizi haberdar edeceğiz."

Emma rahatlayarak, "Güzel," dedi. Bavulumu aldı. "Haydi, çocuklar. Eve gidiyoruz."

Cana yakınlığı ve durumu bizim için daha kolay bir hale getirmeye çalışması beni biraz sinir etmişti. *Eve gidiyoruz!* Hiçliğin ortasındaki çiftliğini, sadece o böyle istiyor diye evim olarak göreceğime gerçekten inanıyor muydu? Benim evim, Londra'da annemin yanındaydı. Başka hiçbir yerde değildi.

Brian'la, Emma'nın arkasından yürüdük, Brian kolumu sıkı sıkı tutuyordu. Neredeyse on iki saattir sürüklediğim bu ağırlığa artık alışmıştım. Sol tarafta bir kilise görene kadar yolda ilerleyip sola döndük. Yolun kenarında her arazide gidebilen bir araç park etmişti. Arkada iki bank vardı. Banklardan birinin üzerindeki geniş lamba, ortalığa biraz ışık veriyordu. Biri arabaya dayanmış bizi bekliyordu. Büyük, belki de on beş ya da on altı yaşlarında bir oğlan lambanın yaydığı ışık çemberinin içine doğru bir adım attı. Uzun bir pantolon ve kalın bir kazak giymişti, bir şey çiğniyordu (yanına gittiğimde bunun bir ot sapı olduğunu fark ettim) ve yüzünde huysuz bir ifade vardı. Emma'nın aksine, aniden ortaya çıkmamızdan memnun olmuşa benzemiyordu.

Emma hızla bavulumu aracın arkasına yerleştirdi. "Chad, bu Fiona Swales. Bu da Brian Somerville."

Chad bize baktı. "*Tek* bir çocuk almak istediğini sanıyordum. Şimdi *iki* oldular!"

Emma, "Sonra açıklarım," dedi.

Elimi Chad'e uzattım. Biraz duraksadıktan sonra elimi sıktı. Birbirimizi iyice inceledik. Bakışlarında önemsemez bir hava vardı, ama aynı zamanda ilgiliydi de.

Emma, "Chad'in hiç kardeşi yok," diye açıkladı. "Bir süre evde başka çocukların olmasının onun için hoş olabileceğini düşündüm."

Chad'in böyle düşünmediği çok açıktı ama bu konuyu annesiyle o kadar sık ve ateşli bir şekilde tartışmış olmalıydı ki o sırada aklından geçenleri yüksek sesle dile getirmeye cesaret edemedi. Bir şeyler mırıldanıp kendini bankın üzerine bıraktı.

"Şu iki ufaklığı bir görelim bakalım," dedi.

Bana 'ufaklık' dediği için sinirlenmiş, benle Brian'ı aynı kefeye koyduğu için çileden çıkmıştım. Benim gözümde Brian hâlâ neredeyse bir bebekti.

Meydan okurcasına, "Ben on bir yaşındayım," dedim ve biraz daha büyük gözükmek için çenemi yukarı kaldırdım.

Chad bunun üzerine sırıttı. Tepeden bana bakıyordu.

"On bir oldun mu? Vay be!" dedi ve benimle alay ettiğini ben bile fark ettim. "Ben on beş yaşındayım ve ne seninle ne de elini tutan o küçük çocukla hiçbir alakam olmasını istemiyorum. Tamam mı? Siz beni rahat bırakın, ben de sizi rahat bırakayım ve Almanların savaşı kaybetmesini ve her şeyin normale dönmesini bekleyelim!"

Emma azarlayıcı bir tonla, "Chad!" dedi.

Arabaya bindik. Chad bana kaba davranmış olsa da, o gün ruh halimi birazcık da olsa düzeltebilmiş ilk insandı. Neden olduğunu bilmiyordum. Kiliseden karanlığa ve ilerideki belirsizliğe doğru ilerlerken yüreğim biraz hafiflemişti. Beni neyin beklediğini merak ediyordum.

12 Ekim Pazar

3

Leslie felaket bir baş ağrısıyla uyandı. Bir önceki geceyi hatırlayacak kadar kendine geldiğinde, o iki aspirini almasaydı şu anda nasıl bir halde olacağını merak etti.

Kendini kalkmaya zorladı ve yataktan çıktı. Çok susamıştı. Ağzı ve boğazı kurumuştu. Mutfağa gitti, musluğu açtı, eğildi ve buz gibi soğuk suyun ağzına akmasına izin verdi. Sonra uyanmak için yüzüne su çarptı.

Doğrulduğunda kendini biraz daha iyi hissediyordu.

Mutfak saatine bakınca neredeyse öğlen olduğunu gördü. Ölü gibi uyumuş olmalıydı. Bu hiç ona göre değildi. Normalde gece geç yatmış olsa bile erkenden uyanırdı. Tıpkı büyükannesi gibi. Fiona hep şafak vakti uyanırdı. Leslie liseye gittiği sıralarda, yaşlı kadının enerjisinin kendisini nasıl mahvettiğini hatırladı.

Fakat şu anda Fiona ne ortalık görünüyor ne de sesi soluğu çıkıyordu. Dairede kimse yokmuş gibi bir hava vardı.

Belki de yürüyüşe gitmişti. Leslie pencerelerin birinden dışarı baktı. Yine güzel bir gün. Güneş, ışınlarını körfeze yayıyor, koyu mavi dalgaların üzerindeki köpüklerin parlamasına sebep oluyordu. Gökyüzü sonsuz ve parlaktı. Birkaç yelkenli dışarıdaydı. Şüphesiz hava yine çok sıcak olacaktı.

Mutfakta, Fiona'nın kahvaltı ettiğini veya her zamanki gibi torununa bir şeyler hazırladığını gösteren bir iz olmaması garipti. En kötü, kahveyi sıcak kalması için ısıtıcının üzerinde bırakırdı. Ama Leslie daha yakından baktığında, cam sürahinin hâlâ dünkü kahveyle dolu olduğunu gördü. Sürahiyi eline aldığında, kahve çalkalandı ve camın

iç tarafında kahverengi izler bıraktı. Kahveye en son birinin dokunmasının üzerinden yirmi dört saatten fazla geçmişti.

Leslie şaşkınlıkla kaşlarını çattı. Büyükannesinin sabah en az iki fincan sert kahve ve bir sigara içmeden yapamazdı. Bu iki şey olmadan ayağa kalkıp yürüyüşe çıkmış olması mümkün değildi.

Leslie salona gitti. Boş ve sessizdi. Küllükte kül yoktu. Saat on bir buçuğu geçiyordu. Fiona bu saatte hâlâ uyuyor olabilir miydi?

Leslie bir an bile duraksamadan, Fiona'nın yatak odasına gitti ve sessizce kapıyı açtı. Düzgünce toplanmış yatağı görebiliyordu. Perdeler açıktı. Fiona'nın terlikleri dolabın önünde duruyordu. Oda gün içinde hep böyle görünürdü. Dün gece birinin burada uyuyup uyumadığı belli değildi.

Belki de Fiona gecenin yarısını Chad'le konuşarak geçirmiş ve sonunda geceyi çiftlikte geçirmeye karar vermişti. Muhtemelen torunu onunla konuşmaya ne kadar isteksizse, o da torunuyla konuşmaya o kadar isteksizdi. Leslie hâlâ kızgındı ama öfkesi akşamdan kalmanın acısıyla biraz azalmıştı. Fiona'yı kendi haline bırakmanın en iyisi olacağını düşündü. Yaşlı kadın mantıksızca davranmıştı ve en yakınındaki insanların kendisine kızdığını ve kolayca yatıştırılamayacaklarını fark etmenin ona hiçbir zararı dokunmazdı. Colin veya Jennifer onu Scarborough'ya geri bırakabilir veya bir taksiye binebilirdi. Leslie kendine kahve yapıp yolculuk için birkaç sandviç hazırladıktan sonra Londra'ya doğru yola koyulmalıydı. Yakında taşınacağı için yapacak bir sürü işi vardı. Neden vaktini burada bu yaşlı kurtla tartışarak harcasındı ki?

Bu kararına rağmen salona geri döndü ve telefonunu aldı. Her şeyin iyi olduğunu kontrol etse daha iyi olurdu. Eve gidiş yolu boyunca endişelenmek istemiyordu.

Beckett Çiftliği'nden birinin telefonu açması zaman aldı. Sonra Leslie, Gwen'in sesini duydu. Sesi, saatler boyunca ağlamış gibi çıkıyordu, bu koşullarda hiç de şaşırtıcı değildi.

Gwen, "Merhaba Leslie," dedi. Bu iki kelime o kadar kederli bir ses tonuyla çıkmıştı ki Leslie'nin içi sızladı. "Eve sağ salim varabildin mi?"

"Evet. İyiyim. Sadece yol üzerinde bir bara uğradım ve şimdi beynim zonkluyor ama yakında geçer. Gwen, Fiona dün çok uygunsuz davrandı. Yüzde yüz senin tarafında olduğumu bilmeni istiyorum."

Gwen kısık sesle, "Teşekkür ederim," dedi. "Olayın bu noktaya gelmesini istemediğini biliyorum."

"Sen... Dave dün geceden sonra aradı mı?"

"Hayır." Bunun üzerine Gwen tekrar ağlamaya başladı. "Aramadı. Telefonunu da açmıyor. Defalarca ona ulaşmaya çalıştım. Ona dört kere mesaj attım ama cevap vermedi. Leslie, benimle işi bitti. Bıktı. Ve onu anlayabiliyorum!"

Leslie, "Biraz bekle," diye teselli etti. "Tabii üzülmüştür. Fiona herkesin önünde ona fırça çekti. Çekip gitmesine şaşmamalı. Ama eminim tekrar ortaya çıkacaktır."

Gwen yüksek sesle burnunu sildi.

Sonra, "Sence o haklı mıydı?" diye sordu.

"Kim? Fiona mı?"

"Söylediklerinde haklı mıydı sence? Dave'in sadece... çiftliğin peşinde olduğu konusunda, benimle ilgilenmediği konusunda..."

Leslie duraksadı. Konuşma tehlikeli bir alana kayıyordu, üstelik onca gün arasından baş ağrısından kıvrandığı bugüne rastlamıştı.

Fiona'nın insanların karakterlerini okumakta oldukça iyi olduğunu söyleyen iç sesini susturarak, "Bence Fiona bunu bilemez," dedi. "Dave'i yeteri kadar iyi tanımıyor. Maalesef ben de tanımıyorum. Dün akşam onun hakkında adamakıllı bir fikir edinemeyeceğim kadar kısaydı."

Bu ufak beyaz bir yalandı. Tabii ki Dave Tanner'ı doğru düzgün tanıma fırsatı olmamıştı. Fakat gece boyunca büyükannesinin şüphelerini paylaşmıştı. Tanner, Gwen'e âşık olduğu hayal edilemeyecek kadar yakışıklı ve çok yönlüydü. İkisi çok farklıydı, "zıt kutuplar birbirini çeker" şeklinde değil, çekime imkân vermeyecek şekilde farklılardı. Üstelik Tanner'ın görüntüsü onun para sıkıntısı çektiğini açıkça ortaya koyuyordu. Leslie, Fiona'nın bu sonuçlara nasıl ve neden vardığını görebiliyordu.

Gwen, "Keşke gidip Dave'le konuşabilsen," dedi, "ona ailedeki herkesin kendisine karşı olmadığını göstermek için. Hem belki... benim hakkımda gerçekten ne hissettiğini de öğrenebilirsin."

Leslie biraz rahatsızca, "Aslında Londra'ya gitmek üzereyim," diye cevap verdi. Tamamen zararlı olan bu ilişkiye daha fazla karışma fikrinden hiç hoşlanmıyordu.

Gwen şaşırarak, "Ama Scarborough'da birkaç gün kalmak istiyordun!" diye haykırdı.

Leslie, büyükannesine çok kızdığını ve bu yüzden daha fazla kalmak istemediğini açıkladı. "Onu bu sabah görmek zorunda kalmadığım için çok rahatladım. Onunla kahvaltı yapma *zevkini* tattın mı? Yoksa şu zamana kadar ondan kaçmayı başarabildin mi?"

Hattın diğer tarafında bir anlığına şaşkın bir sessizlik oldu. Gwen, "Efendim?" diye sordu. "Burada değil. Buraya gelmek istediğini mi söyledi?"

Leslie, parmak uçlarında bir karıncalanma hissetti. "Sizde kalmadı mı?"

"Hayır. Bildiğim kadarıyla eve gitmek için bir taksiye bindi."

"Ama... burada uyumuş gibi gözükmüyor." Leslie'nin parmak uçlarındaki karıncalanma arttı. "Dinle, Gwen, seni tekrar ararım. Gidip bir kontrol edeceğim."

Telefonu kapadı, Fiona'nın yatak odasına gitti ve dolabı açtı. Fiona'nın dün gece giydiği elbisenin diğer elbiselerin arasında olmadığından emin olana kadar dikkatle elbiseleri, etekleri ve bluzları inceledi. Elbise, banyoda ya da çamaşır sepetinde de değildi. Fiona'nın ayakkabıları ve çantası da yoktu. Fiona, ipek elbisesi ve yüksek topuklularıyla yürüyüşe çıkmadığına göre en azından kıyafetlerini değiştirmediği açıktı.

Kesinlikle evde değildi.

Leslie odasına koştu ve hızla giyindi. Vücudu uzun güzel bir duş ve sert bir kahve için haykırıyor olsa da harcayacak tek bir saniyesi bile yoktu. Aceleyle saçlarını taradı, araba ile evin anahtarlarını aldı ve kapıyı arkasından kapayarak dışarı koştu.

Üç dakika sonra Beckett Çiftliği'ne doğru yola koyulmuştu. Alçak, parlak güneş gözlerine giriyor ve baş ağrısını daha da kötüleştiriyordu. Bunu görmezden geldi.

4

Colin, "Onun için bir taksi çağırdım," dedi. "Uzun süre Chad'le oturdu, belki iki saat boyunca. Sonra Chad'le çalışma odasından çıktılar ve Fiona eve gitmek istediğini söyledi. Televizyon izliyordum ve yatağa gitmek üzereydim. Taksi çağırmayı önerdim. Gece oldukça aydınlık olduğundan, biraz yürümek istediğini söyledi ve Whitestone Çiftliği'ne bir taksi çağırıp çağıramayacağımı sordu. Ben de çağırdım."

Leslie hayretle, "Whitestone Çiftliği'ne mi?" diye sordu. "Oraya gitmek için ormanın içinden, ufak köprünün üzerinden geçmek ve tepeye çıkmak gerekir. Bu en az on beş dakikasını alır!" Leslie, Colin ve rengi solmuş, gözü yaşlı Gwen'le birlikte mutfakta duruyordu. Gwen bulaşıkları yıkıyordu ve önceden masada oturup kaş çatarak önündeki bir yığın kâğıdı inceleyen Colin de ayağa kalkmış bulaşıkları kuruluyordu.

"Ama yapmak istediği şey buydu," dedi. "Yürümek." Bir an düşündü. "Çok telaşlı görünüyordu. Ya Dave Tanner'la yaşanan olay ya da Chad'le konuştuğu nahoş konu yüzünden olabilirdi. Her halükârda tedirgindi ve bacaklarını esnetmeye ihtiyacı olduğunu görebiliyordum."

Leslie, "Acaba nereye gitmiş olabilir?" dedi. "Belki de benden uzak durmak için eve gitmek istemedi. Gerçi bu hiç ona göre bir davranış değil. Yüzleşmelerden kaçınan bir insan değildir."

Arkasından gelen ayak seslerini duyunca döndü. Gelen Chad'di. Her zamanki gibi içine kapanık görünüyordu.

"Merhaba, Leslie," dedi. "Fiona da burada mı?"

Colin, "Fiona kaybolmuş gibi gözüküyor," dedi.

Chad şaşkınlıkla birinden diğerine baktı. "Kayıp mı olmuş?"

Leslie, "Colin dün Whitestone Çiftliği'ne bir taksi çağırmış," dedi, "çünkü Fiona biraz yürümek istemiş. Ama eve gelmedi. Siz çıktığını gördünüz mü, Chad?"

Chad, "Onu kapıda gördüm," diye yanıt verdi, "yatağa gitmek üzereydim. Paltosunu giyiyordu ve biraz yürümek istediğini söyledi. Sonra kapının kapandığını duydum."

Colin, "Taksi durağını arayacağım," dedi ve bulaşık bezini bıraktı. "Taksi yolculuğunun kaydını tutmak zorundalar. Böylece bir şeyler öğrenebiliriz." Aramayı yapmak için çalışma odasına gitti.

Gwen bulaşıkları yıkamayı bırakıp ellerini kuruladı. "Merak etme, Leslie. Yakında çözülür."

Leslie gülümsemeye çalıştı. "Tabii ki. O çetin cevizdir." Elini alnına götürdü. "Çok kötü başım ağrıyor. Bir kahve alabilir miyim? Mümkün olduğunca sert olandan?"

Gwen anında, "Tabii," dedi. "Su ısıtıcısını çalıştırayım."

Mutfağa giren köpeklerin pati seslerini duydular. Jennifer da hemen peşlerinden geldi. Yanakları kızarmıştı ve saçları darmadağınıktı. "Dışarısı çok güzel," dedi. "Güneş, rüzgâr ve tertemiz bir hava. Sen de gelmeliydin Gwen. Ah, merhaba Leslie! Nasılsın?"

Gwen, "Fiona kayboldu," dedi.

Jennifer, en az Chad kadar şaşırmıştı.

Leslie, "Yani dün gece buradan ayrıldığı kesin ama eve gelmedi," diye ekledi. "Ancak bu sabah fark edebildim. Colin şu anda taksi durağını arıyor."

Colin, karısının yanında belirdi. "Şimdi kontrol ediyorlar," dedi. "Hemen geri arayacaklar."

Chad, "Çok garip," dedi.

Leslie, "Dave Tanner'ın onu arabayla bir yere bıraktığını zannetmiyorum," diye fikrini belirtti.

Colin, "Dave, Fiona'nın gitmeye karar vermesinden iki saat önce ayrılmıştı," dedi. "Tabii buralarda bir yerlerde oyalanmadıysa, hem neden böyle bir şey yapsın ki?"

Jennifer, "Belki herkes gittikten veya yattıktan sonra nişanlısıyla tekrar konuşmak için?" diye bir fikir öne sürdü.

Gwen'in gözleri umutla parladı. "Gerçekten öyle mi dersin?" diye sordu.

"Ama o zaman neden Fiona'yı arabasına alsın ki? Hem de onu!"

Jennifer omzunu silkti. "Onunla konuşmak için birçok sebebi vardı. Onu iyi niyetli olduğuna ikna etmek, ona kendisinin olayları nasıl gördüğünü gösterebilmek için. Olayları açıklığa kavuşturmak onun görevi değildi ama yine de bunu yapmak istemiş olabilir."

Chad, "Peki onu neden evine bırakmasın?" diye sordu.

"Dave'in evine gittiler, bütün gece konuştular ve sonra kahvaltı için bir yere gittiler!" Jennifer bir insandan diğerine baktı. "Bunu yaptıklarını hayal edebiliyorum, Fiona kadar Tanner'ın da."

Leslie, "Bilmiyorum, ben..." diye konuşmaya başlamıştı ki telefon çaldı. Cümlesini bitirmedi, o da herkes gibi, Colin çalışma odasından geri dönene kadar sessizlik içinde bekledi.

Colin, "Çok ilginç," dedi. "Şoförle konuşmuşlar. Kararlaştırıldığı gibi Whitestone Çiftliği'ne gitmiş. Ona beklemesini, hiçbir koşulda zili çalmamasını söylemişler ama etrafta kimseyi görememiş. Uzun bir süre bekledikten sonra yavaşça yolda ilerlemeye başlamış ama orada da kimse yokmuş. O yüzden müşterisi olmadan eve dönmüş ve çok sinirlenmiş. Durağı arayıp bunun bir hata olması gerektiğini söylemiş."

Herkes birbirine baktı. Birdenbire ortam gerilmişti. Havada korku vardı.

Leslie, "Öncelikle, Whitestone Çiftliği'ne giden yolda yürüyelim," diye karar verdi. "Düşmüş veya bir baş dönmesi atağı geçirmiş olabilir... Çok yaşlı!" İki erkeğe baktı. "İkiniz de gecenin bir yarısında, yaşlı bir kadına eşlik etmeyi düşünmediniz mi? Ya da onu bu fikrinden caydırmayı?"

Chad oldukça doğru bir şekilde, hırlar gibi, "Fiona'yı hiçbir şeyden caydıramazsın," dedi.

Colin elini saçlarında gezdirdi. Oldukça mahcup görünüyordu. "Doğru," dedi. "Tabii ki onunla yürümeliydim. Saat... çok geçti ve sanırım... bunun benim sorumluluğum olduğunu düşünmedim. Ve sinirliydim... *Herkes* ona sinirliydi..." Tereddütle sustu.

Leslie ısrar etmedi. Colin haklıydı. Herkes Fiona'ya kızgındı. En çok da kendisi, o kadar kızgındı ki büyükannesini beklemeden eve dönmüştü.

"Gwen, lütfen bir kere daha Dave'e ulaşmaya çalış. Belki bir şey biliyordur. Eğer yine cevap vermezse, onu gidip ben bulacağım." Leslie gitmek üzere döndü. "Yola bakmaya kimler geliyor?"

Colin ve Jennifer ona katıldı, Jennifer köpekleri de aldı. Dar yol, güneş ışığı altında huzur doluydu. Sonbaharın bütün renklerinin parladığı bir metrelik çalılarla çevreliydi. Hâlâ dalların arasından sarkan birkaç büyük böğürtlen vardı. Neredeyse yazın geç zamanları sayılabilecek sakin bir ekim pazarı... Uzakta mavi deniz parlıyordu.

Komşu çiftliğin kapısı biraz ileride görünüyordu. Geniş otlakların yanı sıra çiftlik boyunca uzanan bir patika da vardı. Yol, sağa doğru keskin bir dönüş yapıyor, üzerlerinde hâlâ yaprakları olan eğrelti otları, çalılar ve yüksek ağaçlardan oluşan bir koruda kaybolmadan önce hafif bir kıvrımla aşağı iniyordu. Güneş, korunun sadece bazı kısımlarına ulaşıyordu. Loş bir ışık vardı ve her şeyi yumuşak bir yeşille kaplıyordu. Taştan yapılma dar bir köprü, derin, ağaçlı bir vadinin üzerinden geçiyordu. Bu kuru sonbaharda sadece yavaşça süzülen bir nehir vardı. Köprüden sonra, yol yavaşça karşı tepeye doğru bir sarmal olarak kıvrılıyordu.

Gece burası zifiri karanlık olmalıydı. Ama yoldan ayrılmak mümkün olmadığı için en azından kaybolmak imkânsızdı. Üstelik duvarlar sizi vadiden koruyordu. Yine de aşırı sarhoş biri düşüp ölmeyi başarabilirdi ama Fiona her zamanki gibi tamamen ayıktı.

Leslie'yi büyük bir korku sarmaya başlamıştı. Burada bir yanlışlık vardı.

Whitestone Çiftliği'ne kadar geldiler, sonra biraz daha yürüyüp yolun kenarındaki çalılara göz gezdirip arkalarında uzanan çayırlara baktılar. Wotan ve Cal mutlulukla öne doğru atılıp geri dönüyorlardı, olağandışı bir şeye rastlamış gibi gözükmüyorlardı.

Leslie, "Köpekler bir kokunun izini sürebilirler mi?" diye sordu. "Mesela Fiona'nın giydiği bir şeyi onlara versek?"

Jennifer başını iki yana salladı. "Bunun için bir köpeğin eğitilmesi gerekir. İkisi de iz sürmeyi bilmiyor."

Hüsranla çiftliğe geri döndüler. Fiona'ya her ne olduysa, gitmek istediği yolda ona dair hiçbir iz yoktu.

Çiftliğin kapısında Gwen onları bekliyordu. Dave Tanner'ı birkaç kere aramaya çalışmıştı. "Telefonunu açmıyor," dedi. "Sanki yer yarılmış da içine girmiş gibi!"

Leslie, "Tıpkı büyükannem gibi," diye yanıt verdi ve pantolon cebinden araba anahtarını çıkardı. "O yüzden ona gideceğim. Gelmek istiyor musun, Gwen?"

Gwen kem küm etti ve sonunda kalmaya karar verdi. Leslie bunun tam da arkadaşına uygun bir davranış olduğunu düşündü, asla inisiyatif almıyordu. Hiçbir şeyi riske atmıyordu. Bu da çok az hareket içeren, hatta uzun süreler hiçbir şeyin yaşanmadığı bir hayatı olmasına yol açmıştı.

Leslie, Gwen'den adresi almayı başarmıştı, şimdi de yine arabasında oturuyordu. Baş ağrısı devam ediyordu ve güneş ışığıyla aydınlanmış taşra yolunda ilerlerken Stephen'ı aramak, ona korkunç bir şey olduğunu söylemek, ondan kendisini teselli etmesini ve ona tavsiyede bulunmasını istemek ve her zaman üzerinde sakinleştirici bir etkisi olan sıcak sesini duymak için şiddetli bir istek duydu. Ama kendine bu ani zayıflığı yasakladı. Stephen artık yanındaki erkek değildi. Üstelik korkunç bir şey de olmamıştı.

En azından şimdilik bunu düşünmek için hiçbir sebep yoktu.

5

Dave Tanner, kasaba merkezinde, bütün alışveriş merkezleri ve ufak mağazalarıyla yaya bölgesinden sadece birkaç adım ötede, Market Hall ve ders verdiği Friarage Okulu'nun hemen yanında yaşıyordu. Friargate Caddesi iki sıra halinde uzanan, kapıları beyaza boyanmış kırmızı tuğladan yapılma teraslı evlerle kaplıydı. Evlerin çoğu yolun biraz altında kalıyordu ve evlere aşağı inen basamaklarla ulaşılıyordu, bu da onlara belirli bir karanlık ve yeraltı hissi veriyordu.

Leslie, Dave Tanner'ın külüstürünün hemen arkasına park edip arabasından indiğinde, içindeki endişeyi biraz uzaklaştıran, hafif bir meltemin getirdiği denizin kokusunu aldı. Deniz buradan gözükmüyordu ama yine de bir tazelik ve saflık hissi getiriyor ve bu tekdüze caddeyi bile özel bir şeye dönüştürebiliyordu.

Leslie evlere baktı. Neredeyse bütün bahçelere ve duvarlara bu yolda top oynamanın yasak olduğunu gösteren işaretlerin asıldığını gördü. Birçok pencerenin camı çoktan kırılmıştı, sokak sakinleri, okul yakınlarda olduğu için hep birlikte bu daimi tehlikeyi ortadan kaldırmaya çalışıyorlardı.

Leslie, Dave Tanner'ın yaşadığı evin zemin katındaki soluk sarı perdenin belli belirsiz kıpırdadığını görünce izlendiğini düşündü. Yolun karşısında, az ileride genç bir kadın kolunda bir çocukla evinden dışarı çıkmıştı. St. Helen Meydanı'na ve yaya bölgesine doğru ilerlemeden önce bir endişeyle etrafına bakındı. Leslie'ye şüpheli bir bakış attı.

Leslie, bu sokakta ya tanımadıkları birini nadiren görüyorlar ya da nispeten yeni olan arabam beni çok egzotik biri gibi gösteriyor, diye düşündü

Tam zili çalmaya karar vermişti ki göz ucuyla bir siluetin ona doğru yaklaştığını gördü. Arkasına döndü.

Dave Tanner sokakta sallanarak yürüyordu. Oldukça rahattı, en azından böyle olduğu izlenimini veriyordu. Leslie'yi görünce daha hızlı yürümeye başladı.

Yanına vardığında, "Vay vay vay," dedi, "bugünkü ziyaretinizi neye borçluyum? Beckett ailesini temsilen yaşama koşullarımı ve sosyal çevremi incelemeye mi geldiniz?"

Ona selam vermediğine göre Leslie de günaydın deme kısmını göz ardı edebilirdi. Doğrudan, "Neden Gwen'in telefonlarını açmıyorsunuz?" dedi.

Dave şaşkınlıkla ona baktı ve birdenbire gülmeye başladı. "Bunun için mi geldiniz? Bana bunu sormak için mi?"

"Hayır. Aslında büyükannemi arıyorum. Fiona Barnes'ı."

Bu da Dave için aynı derecede hayret vericiydi. "Burada? Benim evimde?"

"Dün akşam doğrudan buraya mı geldiniz?"

Dave eğlenmiş gözüküyordu. "Sorguya mı çekiliyorum?"

"Sadece bir soru sordum."

"Evet, doğrudan buraya geldim. Büyükannenizin nerede olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ve açıkçası onunla karşılaşmak istemiyorum." Ön kapıyı işaret etti. "Sokakta konuşmamıza gerek yok. Kahve ister misiniz?"

Leslie, Gwen'den kahve istemişti ama içmeye zaman bulamadığını ancak fark edebildi. Saat neredeyse öğleden sonra ikiye geliyordu ve henüz ağzına tek bir lokma koymamıştı. Bacaklarının hafif titrediğini ve midesinin kötü sinyaller verdiğini hissedebiliyordu.

Minnetle, "Kahve çok iyi olur," dedi.

Dave, ondan önce evin ön kapısına giden basamakları indi. Leslie artık açıkça perdenin arkasındaki insanın ana hatlarını görebiliyordu. Dave de bunu görmüştü.

"Ev sahibem," diye açıkladı. "Başka insanların hayatıyla yakından ilgileniyor. Sanırım bu durumu ifade etmenin en kibar şekli bu." Kapıyı açtı. "Lütfen. İçeri gelin."

Leslie karanlık dar hole adım attığı anda neredeyse salondan çıkan yaşlı bir kadınla çarpışacaktı: ev sahibesi. Kadın Leslie'yi tepeden tırnağa inceledi.

"Ee?" dedi. "Bir ziyaretçi mi?"

Leslie elini uzattı. "Ben Dr. Leslie Cramer. Bay Tanner'la bir konuda kısa bir konuşma yapmam gerekiyor."

Ev sahibesi, "Ben Bayan Willerton," dedi. "Burası benim evim. Kocam artık buralarda olmadığı için yukarıdaki odayı kiraya verdim."

Dave merdivenlere ulaşmak için sıkışarak iki kadının arasından geçti. "Merdivenlere dikkat edin, Dr. Cramer," dedi. "Eski, dik ve oldukça pisler."

Gücenen Bayan Willerton, "Eğer burasının kötü olduğunu düşünüyorsan kendine başka bir oda bul!" diye haykırdı.

Leslie, Dave'i gerçekten de hayati tehlike oluşturan merdivenlerden çıkarak takip etti. Dave yukarıdaki bir odanın kapısını açtı. "Korkarım sizi yatak odama davet etmek zorundayım," dedi. "Bu elimdeki tek oda."

Oda tam bir karmaşa içindeydi. Bir dolap vardı ama Tanner'ın bu dolabı kıyafetleri için kullanmadığı kesindi. Pantolonlar ile kazaklar sandalyelerin ve koltukların arkasına atılmış, yerde yığınlar halinde duruyorlardı. Yatak yapılmamıştı ve çarşaflar kırışıktı. Yatağın yanında bir şişe soda vardı. Köşedeki ufak masanın tamamı çok fazla okunduğu belli buruşuk gazetelerle kaplıydı. Leslie, pencere pervazında bir ruj ve masa sandalyesinin altında top haline getirilmiş siyah bir tayt gördü. Gwen'in sık sık geceyi burada geçirdiğine dair belirtiler bulduğuna şaşırmıştı ama sonradan Gwen'in aslında genel havasının düşündürdüğü gibi rahibe ruhlu bir bakire olmadığını düşündü. Doğal olarak nişanlısıyla eğlenmeye hakkı vardı. Başka türlüsü normal olmazdı zaten. Ama yine de Gwen'in ruj kullandığını düşünmemişti, hatta onu hiç makyajlı görmemişti, Gwen'in çok ince bir tayt giyeceğinden de şüpheliydi. Ama kim bilir, belki de Gwen, Dave'le çıkarken vamp bir kadına dönüşüyordu ve birbirinden çok farklı insan bilmecesi de burada çözülüyordu: seks. Belki de uçuk, fantastik, ilahi bir cinsel hayatları vardı.

Fakat Leslie, Gwen'i tanıyan herhangi birinin bunu hayal edebilmesinin oldukça zor olduğunu itiraf etmek zorundaydı.

Dave bir sandalyeden birkaç tişörtü çekip attı. "Lütfen. Oturun. Bize kahve yapacağım."

Su ısıtıcısını aldı ve kapının yanındaki ufakça banyonun lavabosunda su doldurarak aleti çalıştırdı. Dolaptan bir kavanoz aldı, Leslie boynunu bükmüş, tabii ki hazır kahve olacak, başka ne bekliyordum ki diye düşünürken Dave kahverengi tozu kaşıkla fincanlara koydu. Gazeteleri yana itti ve masaya içinde süt tozu ve küp şeker olan ufak bir kâse koydu.

"İşte!" dedi. "Her şey hazır!"

Leslie, "Dışarıda yürüyüş mü yapıyordunuz?" diye sordu.

Dave başını salladı. "Hava bütün günü bu odada geçirmeyecek kadar güzel, sizce de öyle değil mi?"

"Dün eve gelir gelmez yattınız mı? Yani, tüm olan bitenden sonra biraz sinirli olmalıydınız."

"Hayır, çok kızgın değildim. Ve evet, doğrudan yattım." Dave kaynayan suyu getirip fincanları doldurdu. "Dr. Cramer, bütün bu sorular da ne oluyor? Sürekli olarak dün gece ne yaptığımı soruyorsunuz. Neden? Büyükannenize bir şey mi oldu? Ve bunun benimle ne ilgisi var?"

"Dün gece eve yalnız başıma döndüm. Öfkeliydim ve canım hiç onunla konuşmak istemiyordu. Uzun süre Beckett Çiftliği'nde kalmış ve sonra Colin Brankley'den onu Beckett Çiftliği'nden yürüme mesafesiyle on beş dakika uzaklıktaki bir çiftlikten alacak bir taksi çağırmasını istemiş. Taksici kararlaştırılan buluşma yerinde kimseyi bulamayıp bir süre dolaştıktan sonra Scarborough'ya geri dönmüş. Fiona eve gelmedi, Beckett Çiftliği'ne de geri dönmemiş. Ortadan kayboldu ve çok endişeliyim."

"Doğal olarak. Ama neden onun nerede olduğunu bilebileceğimi düşünüyorsunuz?"

Leslie kahvesinden bir yudum aldı ve dilini yaktı. Korkunç bir kahveydi. Normalde hiç kullanmadığı halde şekere uzandı.

"Belki bir şey biliyorsunuzdur diye ummuştum. Fiona size o kadar kötü davrandığı için sizi aramaya çıkmış olabilirdi. Sadece... bir cevap arıyorum."

Dave, "Maalesef, nerede olabileceğine dair hiçbir fikrim yok," dedi.

Leslie, neden bana yalan söylesin ki, diye düşündü. Kendini yorgun ve korkmuş hissediyordu. Yine de, içindeki bir şey, büyükannesinin başına ciddi bir şey gelmiş olabileceğini düşünmeyi reddediyordu. Fiona, başına bir şey gelecek bir insan değildi. Ama kendi kendine, başına hiçbir şey gelmeyecek bir insan türü olup olmadığını sordu. Kaderin bu kadar ürpertici olmasının sebebi bu değil miydi: Herkesin başına, her yerde, her şeyin gelebilmesi?

Leslie odaya bakındı ve yetişkin bir adamın nasıl böyle yaşayabileceğini merak etti. Bir öğrenci böyle yaşayabilirdi ama kırklarında bir adam? Dave Tanner'ın hayatında ters giden şey neydi? Gözlerindeki bakış huzursuzdu, belki biraz da umutsuz. Bu odadan nefret ediyor ve burayı daha güzel bir hale getirmek için hiçbir şey yapmıyordu. Aksine, buranın tamamen bir çöplüğe dönüşmesine göz yummuştu. Oda, hayata olan öfkesini yansıtıyordu; yoksul, döküntü verandalı eve, hayatına burnunu sokan ev sahibesine, onu her zaman hayal kırıklığına uğratan arabasına ve onu tatmin etmeyen, adamakıllı karnını bile doyurmayan işine olan kızgınlığının hepsi bu odada vücuda gelmiş gibiydi. Leslie'ye zeki ve eğitimli biri gibi görünüyordu; neden o korkunç kadınla aynı çatı altında bu izbe delikte yaşamak zorundaydı, buraya nasıl düşmüştü?

Dave, "Dün sekiz buçuk civarı Beckett Çiftliği'nden ayrılmış olmalıyım," dedi. "Herhalde dokuz gibi de buraya geldim. Biraz şarap içip yattım. Fiona Barnes'ı görmedim ve onunla konuşmadım. Sadece bunlar oldu."

"Çok sinirlenmiş olmalısınız."

"Sinirlendim çünkü bana herkesin önünde saldırdı. Çünkü akşamı mahvetti. O ana kadar benimle ilgili düşüncelerini dile getirmemiş olsa da, söyledikleri benim için şaşırtıcı şeyler değildi. Şüphelendiğini zaten hissediyordum."

"Gwen'i kolluyor."

"Ne hakla?"

Leslie şaşkınlıkla, "Ne demek istiyorsunuz?" diye sordu.

Dave, kahvesini o kadar sert karıştırdı ki kahve dışarı taştı. "Dediğim şeyi. Ne hakla? Gwen'in annesi veya büyükannesi değil. Akrabası da değil. Neden Gwen'in hayatına karışabileceğini düşünüyor?"

"Ezelden beri Gwen'in babasıyla arkadaş. Gwen ona çok bağlı, onu her zaman ikinci annesi gibi görmüştür. O yüzden Fiona kendini ona karşı sorumlu hissediyor ve şüpheleniyor."

"Neden?"

Leslie kelimelerini dikkatle seçti. "Herhalde epey çekici bir adam olduğunuzu biliyorsunuzdur, Dave. Muhtemelen genç ve güzel kadınların ilgisini çekmekte hiçbir zorluk yaşamıyorsunuzdur. Öyleyse neden Gwen? O..."

Dave, devam etmesini bekleyerek ona baktı. "Evet?"

Leslie, "Onun pek güzel bir kadın olduğu söylenemez," dedi. "Hoş-sohbet ve eğlenceli biri olsaydı, bu bir sorun olmayabilirdi. Ya da olağanüstü bir zekâsı, büyüleyici bir özgüveni, büyük bir hırsı, kurnazlığı... herhangi bir şeyi olsaydı. Ama o utangaç, oldukça saf ve pek ilginç biri değil. Büyükannenin, Gwen'in hangi özelliğinden etkilendiğinizi anlamıyor."

"Büyükanneniz her şeyi çok iyi anlıyor. Çiftlik. Onca hektarlık harika arazisiyle birlikte çok da uzak olmayan bir gelecekte Gwen'e kalacak. Gayet açık bir şekilde benim sadece bununla ilgilendiğimi söylüyor. Mülkle."

Leslie ona meydan okuyarak, "Peki haklı mı?" diye sordu.

Dave, "Ne demek istiyorsunuz?" diye yanıt verdi.

"Kaba olmak istemiyorum, ama..."

"Hayır, olun."

"Pekâlâ, burada yaşadığınız hayattan tatmin olduğunuzu hayal edemiyorum. Bence bütün bunlardan kaçmak için bir fırsat arıyorsunuz." Leslie, eliyle odanın karmaşasını işaret etti. "Kadınlarda güçlü bir izlenim bırakan bir adamsınız ama onlara sunacak hiçbir şeyiniz yok ve bu daha iyi durumdaki biriyle evlenme seçeneklerinizi son derecede kısıtlıyor. Sizin yaşlarınızdaki bir kadın bu odayı görse dehşete düşer. Genç kadınlar daha az şok olur ama onlar genelde hiçbir şeye sahip olmadıkları için sizi bu beladan kurtaramazlar. Bu açıdan bakınca, Gwen olağanüstü bir şans. Dahası, karşınıza uzun bir süre boyunca bir daha böyle bir şans çıkmayacağından, hatta belki de hiç çıkmayacağından, bu fırsatı elinizden kaçırmak istemiyorsunuz."

Dave onu ses çıkarmadan dinledi. Eğer Leslie'nin söyledikleri onu sinirlendirdiyse de yüzü bunu hiç göstermiyordu. Sakin olduğu izlenimini veriyordu.

Leslie durduğunda, "Dinliyorum," dedi. "Madem başladınız, devam edin."

Leslie, kendinden daha emin bir şekilde, "Gwen kendini yalnız hissediyor," dedi. "Babasına duyduğu sevgiye rağmen yalnız hissediyor. Şu anda yaşadığı hayatın bir geleceği olmadığını seziyor. Bir prensin hayalini kuruyor ve onu atına atıp birlikte geleceğe yol alacak bir prens bulabilseydi birçok taviz vermeye razı gelirdi. İhtiyatı elden bırakır ve başka kadınların geri durmasına sebep olabilecek her şeyi görmezden gelirdi."

"Peki başka kadınların geri durmasına sebep olabilecek şeyler nedir?"

"Şu anki koşullarınız. Bu odada yaşamanız. Zar zor bir *iş* olarak adlandırılabilecek ve *kariyer* anlamında hiçbir geleceği olmayan işiniz. Her an hakkın rahmetine kavuşabilecek arabanız. Artık bir öğrenci değilsiniz. Neden böyle yaşıyorsunuz?"

"Belki hoşuma gidiyordur."

"Buna inanmıyorum."

"Ama bilmiyorsunuz."

Leslie, "O zaman başka türlü sorayım," dedi. "Eğer hayatınız gayet güzel, Fiona haksız ve Gwen'de ilginizi çeken şey Beckett Çiftliği değilse, o zaman nedir? Gwen'in neyini seviyorsunuz? Onu neden seviyorsunuz?"

"Kocanızı neden seviyorsunuz?"

Leslie irkildi ve sinirden yanaklarının kızardığını hissetti. "Ben boşandım," dedi.

"Neden? Sorun neydi?"

Leslie, dudaklarına yeni değen kahve fincanını sertçe masaya vurdu. Artık önünde kahverengi bir göl vardı. Kabaca, "Bu sizi hiç ilgilendirmez," dedi.

Dave hâlâ sakindi. "Doğru. Gwen ile benim ne hissettiğimiz de ne sizi ne de Fiona Barnes'ı ilgilendirir. İnsanlar beni sorguya çektiğinde, ben de aynı sizin biraz önce benim soruma karşı hissettiğiniz şeyleri

hissediyorum. Bu kimseyi ilgilendirmez. Bir şey daha..." sesi tehlikeli bir ton almıştı, "Gwen'in kendi hayatını yönetmesine izin vermelisiniz. Hepiniz birden. Onun sonunda büyümesine izin verin. Kendi kararlarını almasına izin verin. En kötü ihtimalle; yanlış kararlar verecektir. Yanlış adamı seçecektir. Ya da yanlış olan başka bir şey yapacaktır. Ama onu mutlu etmeye çalışmayı bırakın. Bu şekilde onun deneyimsizlik ve hayatla baş edememe sorununa yardımcı olmuyorsunuz. Hepiniz bunu bir düşünün!"

Leslie derin bir nefes aldı. "Beni kaba olmaya siz teşvik ettiniz, Bay Tanner."

"Evet. Sonunda anlamanız için."

Leslie kızgındı ama neye kızgın olması gerektiğinden emin değildi. Dave'in onu azarlayarak ona küçük bir kızmış muamelesi yaptığını düşünüyordu, ama aynı zamanda onun haklı olduğunun da farkındaydı. Fiona ve kendisi, üzerlerine vazife olmayan bir işe karışmışlardı. Gwen'e küçük bir kız, Dave'e de dolandırıcının tekiymiş gibi davranıyorlardı. Bu sadece kafa karışıklığı ve mutsuzluğa sebep olmuştu. Dave, kendi nişan partisinden erken çıkmıştı, Gwen evde hüngür hüngür ağlıyordu ve Fiona sırra kadem basmıştı. Sonuç olarak, bir hafta sonu için bir hayli fazla sayılabilecek bir dizi felaket gerçekleşmişti.

Fiona'nın aklına gelmesi Leslie'nin öncelikli olan konuya geri dönmesini sağladı. Kahvesini hızlıca bitirdi, fincanda, dibe çökmüş çözünmemiş şekerle kahve tozundan oluşan bir bulamaç dışında bir şey kalmamıştı. Ayağa kalktı.

"Sizi gücendirmek istememiştim," dedi. "Kahve için de teşekkürler. Ama şimdi gerçekten de büyükannemi aramalıyım. Akşama kadar ortada görünmezse polise haber vermem gerekecek."

Dave de ayağa kalktı.

"Bu kötü bir fikir değil," dedi. "Ama belki de şimdi evde oturmuş sizi bekliyordur."

Leslie nedense bundan şüpheliydi. Dik, karanlık merdivenlerden el yordamıyla aşağı indi. Ev sahibesi basamakların dibindeki salonda durmuş, elindeki bezle aynanın çerçevesini siliyordu. Yukarıda söylenen her kelimeyi duymaya çalıştığı aşikârdı.

Leslie, Dave ona nasıl katlanabiliyor, diye düşündü ve anında cevabı uldu: Katlanamıyordu. O son derece mutsuz bir insandı.

Dave onunla beraber arabaya indi. Leslie arabaya binerken, "Bana ir iyilik yapar mısınız? Lütfen, Gwen'i arayın. Dün olanlar onun suçu eğil. Bunu işinize karışmak olarak algılamayın, sadece bir arkadaş larak sizden rica ediyorum."

Dave belli belirsiz, "Bakarız," dedi.

Leslie arabayla uzaklaşırken dikiz aynasına baktı ama Dave onu zlemiyordu. Anında arkasını dönmüş ve içeri girmişti. Leslie hafifçe irpererek o acınası odada uzun, sessiz bir pazarın nasıl olacağını hayal tti. Tanner'la yer değiştirmek istemezdi.

Fiona'nın dairesi en az sabahki kadar boştu. Geçen sürede, birinin dairesine geldiğine dair herhangi bir işaret yoktu. Leslie kurt gibi açtı. Buzluktan donuk bir et çıkarıp mikrodalgaya koydu. Sonra bir gelişme olup olmadığını öğrenmek için Beckett Çiftliği'ni aradı ama Chad ona hiçbir şey duymadığını söyledi.

Leslie, "Beşe kadar bekleyeceğim," dedi. "Sonra polisi arayacağım."

Chad, "Tamam," dedi.

Leslie yemek yemek için salon penceresinin yanına oturdu ve güneş ışığıyla kaplı körfeze, yürüyüş yapanlarla dolu sahile ve çılgınca oynayan köpeklere, rıhtıma ve üzerindeki kaleye baktı. Birkaç dakika önce açlıktan bayılacağını düşünmesine rağmen, yemekten sadece birkaç lokma alınca midesi düğümlenmiş gibi hissetti. Korkunç bir şey olacağı hissi gittikçe büyüyerek onu ele geçiriyordu ve Leslie bu hissin yalnızca kendi gerginliğinden kaynaklandığını ve asılsız olduğunu umut etmekten başka bir şey yapamıyordu.

Belki Fiona kızgınlık içinde onlara işkence etmek istemiş ve hepsini endişelendirmek için bir otel odası tutmuştu.

Bunu bana yapar mı, diye düşündü Leslie.

Cevabı biliyordu çünkü onu yetiştiren kadını çok iyi tanıyordu. Fiona diğer insanları pek umursamazdı, kendi torununu bile.

Eğer canı biraz ortadan kaybolmak isteseydi de bunun arkadaşlarını ve tek akrabası olan torununu nasıl etkileyeceğini de umursamazdı.

6

Staintondale'deki çayırın yanındaki vadi kör edici bir ışıkla kaplıydı. Aceleyle monte edilmiş spot lambaları, sahneyi korkunç, amansız bir berraklıkla aydınlatıyordu. İnsanlar, polis şeritleri, arabalar. Uzaklarda bir yerlerde meleyen koyunların sesleri geliyordu.

Dedektif Valerie Almond çağrıldığında bir aile partisinin tadını çıkarıyordu. Böyle anlarda işinden nefret ediyordu. Hiçbir yumuşak geçiş olmadan, sevdiği ve çok nadiren gördüğü insanlarla dolu bir salonun sıcak, neşeli atmosferinden alınmış ve pat diye bu karanlık çayıra düşmüştü. Arabası olmadan dışarı çıktığı için bir meslektaşı gelip onu almak zorunda kalmıştı. Takım elbise ve topuklu ayakkabı giyiyordu, kıyafetinin uçuruma doğru uzayan çimenli bir yolda yürümeye uygun olduğu pek söylenemezdi. Daha da kötüsü, hava karanlıktı ve denizden karaya doğru soğuk bir rüzgâr esiyordu.

Valerie, "Onu bulan kadın nerede?" diye sordu.

Ona eşlik eden Komiser Muavini Reek birini, park etmiş bir arabanın gölgesinden çıkarıp spot ışıklarıyla aydınlatılmış alana getirdi. Genç bir kadındı ve Valerie onun en çok yirmi beş yaşında olduğunu tahmin ediyordu. Kot pantolon, lastik çizmeler ve kalın bir kazak giyiyordu. Korkutucu derecede rengi atmış ve şok olmuş bir görüntüsü vardı.

Valerie, "Adınız?" diye sordu.

"Paula Foster. Aşağıda Trevor Çiftliği'nde yaşıyorum." Gecenin karanlığına doğru belirsiz bir el işareti yaptı. "Üç aydır orada stajyer olarak çalışıyorum. Ziraat okuyorum."

Valerie, "Peki saat kaçta buraya geldiniz?" diye sordu. "Ve neden?"

Paula, "Dokuz gibi. Koyunlardan birine bakmak istiyordum," diye yanıt verdi.

"Sorunu neydi?"

"İki gündür bacağında iltihaplı bir yara var. Yaraya sabahları ve akşamları dezenfektan sprey sıkıyorum. Genelde saat altı civarında burada oluyorum."

"Bugün neden dokuz?"

Paula başını eğdi. Kısık sesle, "Erkek arkadaşım buradaydı," dedi. "Zamanın nasıl geçtiğini anlamadık."

Valerie bunun utanılacak bir şey olduğunu düşünmüyordu.

"Anlıyorum. Koyunun burada olacağını nasıl bildiniz? Hayvanlar devasa bir otlak alanına yayılmış durumda."

"Evet, ama orada bir kulübe var." Paula yine şeritlerin arkasındaki zifiri karanlığa işaret etti. "Çok uzakta değil, ama şu anda gözükmüyor. Yaralı koyunu şimdilik orada tutuyoruz. Ama bugün..."

"Evet?"

Paula Foster, vicdan azabının vücut bulmuş hali gibiydi.

"Buraya geldiğimde kapı açıktı. Muhtemelen sabah doğru düzgün kapatamadım. Erkek arkadaşım geleceği için çok heyecanlı ve telaşlıydım. Sonra koyunun gitmiş olduğunu gördüm."

"O yüzden mi koyunu aramaya çıktınız?"

"Evet. Yanımda bir fener vardı ve bu sayede daha geniş alanları aydınlatabiliyordum, ben de kulübeden başlayarak hayvanı aramaya koyuldum. Sonra da o sesi duydum. Oradaki vadiden geliyordu."

Duraksadı. Dudakları hafifçe titriyordu. "Koyunun sessizce meledığini duydum," diye devam etti. "Koyunun yokuştan aşağı kaydığını ve kendi başına yukarı çıkamadığını anladım."

Valerie, "Siz de vadiden aşağı indiniz," sonucuna vardı.

"Evet, eğim çok dik ama sadece toprak ve yapraklar var. Aşağı inmek zor değildi."

"Ve ölü kadını gördünüz."

Paula'nin rengi daha da soldu. Devam etmekte zorlanıyordu. "Neredeyse kayıp ona çarpacaktım. Ben... Ödüm kopmuştu, dedektif. Ayağımın dibinde... ölü bir kadın vardı. Şaşkına dönmüştüm..." İki elini de başına götürdü. Hâlâ şaşkınlık içindeydi.

Valerie ona acıdı. Korkunç bir durum; karanlık bir sonbahar akşamı, ıssız bir yer ve vadinin dibinde korkunç darbeler almış bir ceset.

Ve sadece kayıp bir koyun bulmayı bekleyen genç bir kadın. Valerie, kadına kendini toparlaması için zaman vermek amacıyla elinden geldiğince yavaş bir şekilde devam etti.

"Polisi hemen aradınız mı?"

"Öncelikle elimden geldiğince hızlı bir şekilde tekrar yukarı tırmanmaya çalıştım," dedi. "Çığlık... çığlık atmış olabilirim, emin değilim. Tepeye vardığımda polisi aramak istedim ama telefon çekmiyordu. Buraları kötü. Ana yola koştum ve orada bir yerlerde zayıf bir sinyal yakaladım."

"Sonra da bizi mi beklemeye başladınız? Koyunu aramak için tekrar aşağı indiniz mi?"

Paula, "Tekrar aşağı indim," dedi. "Ama koyunu bulamadım. Sanırım vadide ilerlemeye devam etti. Muhtemelen gerçekten çığlık attım ve koyun korktu. Şimdi de bütün bu ışıklar ve bunca insan... artık geri gelmesine imkân yok. Gidip onu benim bulmam gerekiyor."

Valerie, "Anlıyorum," dedi. Komiser Muavini Reek'e döndü. "Reek, Bayan Foster'la beraber aşağı inip koyunu bulmasına yardım edebilir misiniz? Tek başına etrafta dolaşmasını istemiyorum."

Reek'in yüzünde heves dışında her türlü duygu okunabiliyordu ama Valerie'ye karşı gelmeye cüret edemedi. Paula'yla birlikte tam aşağı inecekken Valerie'nin aklına bir şey daha geldi.

"Bayan Foster, sabahları ve akşamları buraya geldiğinizi söylediniz. Yani bu sabah kulübede miydiniz?"

Paula durdu. "Evet, altı civarında."

"Peki hiçbir şey fark etmediniz mi? Normalden farklı bir şey... Belki bir hayvan tedirgindi, ona benzer bir şey?"

"Hayır. Her zamankinden farklı bir şey olmadı. Tabii her yer karanlıktı. Eğer etrafta birileri olsaydı bile," bu nahoş fikir kafasına yeni dank etmiş gibi yutkundu, "onları göremezdim."

"Pekâlâ. Komiser Muavini Reek bilgilerinizi alacak. Sizinle tekrar konuşmamız gerekecek." Valerie konuşmayı burada bitirdi ve kendi başına vadiden aşağı inmeye başladı, bu uygunsuz ayakkabılarıyla oldukça riskli bir işe teşebbüs etmişti ve birçok defa küfretti. Aşağıda

adli tabibi buldu. Kadının cesedinin yanında çömelmiş duruyordu. Cesedin üzeri yapraklarla kaplıydı. Adli tabip doğruldu.

Valerie, "İşe yarar bir şeyler var mı, doktor?" diye sordu.

"Bize gerçekten yardımı dokunacak bir şey yok," dedi. "Yetmiş beş, seksen beş yaşları arasında bir kadın cesedi. Sanırım en az yumruk büyüklüğündeki bir taşla ölümüne dövülmüş, şakaklarına ve başının arkasına en az on iki darbe almış. Çabucak bilincini kaybetmiş olmalı ama zanlı onu hırpalamayı bırakmamış. Beyin kanamasından öldüğünü düşünüyorum."

"Ölüm zamanı?"

"Yaklaşık on dört saat önce, yani bu sabah sekiz civarında. Ölmeden önce en az sekiz saat boyunca baygın yatmış. Şimdiye kadar belirleyebildiklerime göre, katili onu bıraktığında henüz hayattaymış. Otopsi bize daha çok bilgi verecektir ama suçun akşam saat on ile gece yarısı arasında işlendiğini tahmin ediyorum."

"Olay Yeri İnceleme'nin ortaya attığı bir şey var mı? Bulunduğu yer olay yeri miymiş?"

"Tahminime göre, vadinin yukarısında saldırıya uğramış. Sonra buraya yuvarlanmış. Görünüşe göre zanlı onun peşi sıra aşağı inmemiş."

Valerie alt dudağını çiğnedi.

"İlk bakışta, Amy Mills vakasıyla arasında belirli bir benzerlik var gibi duruyor."

Doktor da böyle düşünüyordu. "Farklı şekillerde olsa da, ikisi de ölümüne dövülmüş. Amy Mills'in başı defalarca bir duvara çarpılmıştı, bu kadının ise kafatası bir taşla ezilmiş. İki durumda da büyük bir gaddarlık ve güç kullanılmış. Ama bariz farklar da var..."

Valerie onun ne diyeceğini biliyordu. "Kurbanların yaşları arasındaki muazzam fark. Bir de tabii ki suçun işlendiği yerler."

Doktor, "Bir zanlının muhtemel bir kurban için şehrin özellikle boş bir yerinde saklanması olağandışı bir durum değil," dedi. "Ama kim bomboş bir vadide saklanıp birinin gelmesini bekler ki?"

Valerie bunu düşündü. Tabii, biri saklanıp Paula Foster'ı beklemiş olabilirdi. O, Amy Mills'ten fazla büyük değildi ve buraya sık sık geliyordu. Eğer esas seçilen kurban Paula Foster'sa, yaşlı kadının cinayeti kazara

gerçekleşmişti. Yaşlı kadın yanlış zamanda yanlış yerde bulunmuş ve kelimenin tam anlamıyla pusuda bekleyen katilin ayağına gitmişti. Ama bir de zanlının neden Paula'yı bütün gece burada beklediği sorusu vardı. Ama Valerie'nin görebildiği kadarıyla şık giyinmiş, hatta özel bir gece için hazırlanmış yaşlı bir kadın, gece vakti, ana yoldan neredeyse iki kilometre uzakta bir vadi ile tarlanın arasındaki dar, ışıklandırılmamış çiftlik yolunda ne arıyordu?

Yoksa baştan beri seçilen kurban o muydu? Zanlı onu buraya getirip sonra da öldürmüş müydü?

Genç bir polis yaklaştı. Lastik eldiven geçirdiği ellerinde bir çanta tutuyordu.

"Yokuşta bir ağaca takılmış," dedi. "Muhtemelen kurbanın. Kartlarına, günlüğüne ve diğer şeylere bakılırsa çantanın sahibi Fiona Barnes, kızlık soyadıyla Swales, 29 Temmuz 1929 tarihinde Londra'da doğmuş. Scarborough sakini. Kurbana ait gibi gözüken bir fotoğraf var."

Valerie, "Fiona Barnes," diye tekrarladı. "Yetmiş beş yaşında." Genç Amy Mills'i düşündü. Herhangi bir bağlantı var mıydı?

Hevesli genç memur, "Bir şey daha var," dedi. Yeniydi, sükse yapmak istiyordu. "Scarborough'daki karakolu aradım. Bu akşamüstü 17.20de, Fiona Barnes için kayıp ihbarı yapılmış. Torunu tarafından."

Valerie, "Aferin," diye onu övdü. İki kolunu da donmakta olan vücuduna sardı. Rüzgâr daha da soğuk esiyordu, çalılıklar boyunca ilerliyor, vadiye doğru uğulduyordu.

Cesedin bulunmasından kısa bir süre sonra adı da öğrenilmişti. Bu normalden daha hızlı ve kolay olmuştu. Genelde ölenin kimliğini bulmak haftalar sürüyordu. Ama Valerie erkenden iyimser düşüncelere kapılmak konusunda temkinli davranıyordu. Amy Mills'in de kimliği çabucak bulunmuştu ama bunun kimseye hiçbir faydası dokunmamıştı.

"Bu kadının torununu hemen görmek istiyorum," dedi.

Genç memur, patronunu arabasıyla götüreceğini fark edince yüzü parlayarak gülümsedi. Komiser Muavini Reek uzakta bir yerlerde karanlıkta taban tepiyor ve yaralı bir koyunu arıyordu.

Bazen şans insanın yüzüne gülerdi.

13 Ekim Pazartesi

1

Jennifer, "Uyanık mısın?" diye fısıldadı. Başını Gwen'in odasından içeri uzattı. "Işığın açık olduğunu gördüm."

Gwen yatağında değildi. Soyunmamıştı bile. Pencerenin yanındaki bir sandalyede oturmuş, hâlâ arazinin üzerinde asılı duran zifiri karanlık geceye bakıyordu. Saat sabahın dört buçuğuydu. Henüz yeni başlayacak günü haber veren hiçbir işaret yoktu.

Cal ve Wotan, Jennifer'm yanından geçip zıplayarak Gwen'e gittiler ve ellerini yalamaya başladılar. Düşüncelere dalmış olan Gwen onların büyük kafalarını okşamaya başladı.

"İçeri gel," dedi. "Hiç uyumadım."

"Ben de," diye yanıt veren Jennifer, odaya girip kapıyı arkasından sessizce kapadı.

Hepsi şoktaydı. Leslie'nin dün geceki telefonundan sonra çiftlikteki herkes şoka girmişti. Bir polis memuru Leslie'yi ziyaret ettiğinden beri.

Chad tek kelime etmeden odasına gitmiş ve kapıyı arkasından kilitlemişti.

Colin salon ile mutfak arasında volta atmaya başlamıştı.

Defalarca, "İmkânsız," demişti. "Bu olamaz!"

Gwen ve Jennifer, diyecek tek bir kelime bulamadan şaşkınlıkla hareket etmeden koltuklarında oturmuşlardı.

Fiona ölmüştü. Vahşice öldürülmüştü. Çayırın kenarında, Beckett Çiftliği'nden pek uzakta olmayan ama Fiona'nm cumartesi akşamı yürümek istediği yoldan çok uzakta bir yerde. Kimse onun oraya nasıl gittiğini bilmiyordu.

Gece yarısından sonra herkes yatağına gitmişti ama görünüşe göre kimse uyuyamamıştı.

Jennifer, "Seninle bir konuda konuşmak istiyordum," dedi. Gergin gözüküyordu ama bu, sinirleri son derecede gerilmiş olan Gwen'i şaşırtmadı. Göz kapakları yorgunluktan ağırlaşmıştı ama tamamen uyanıktı. Aynı anda hem terliyor hem de ürperiyordu. Bu grip gibiydi ama çok, çok daha kötüydü.

"Evet?"

Jennifer yatağa oturdu. İhtiyatla, "Düşünüyordum da," diye başladı. "Özellikle şu anda bu konuda endişelenmem sana garip gelebilir ama... Kendini iyi hissetmediğini biliyorum ve..."

Gwen ağzı kuruduğunu hissediyordu. Konuşmak zordu. Biraz çabayla, "Buna inanamıyorum," dedi. "Bu tıpkı... kötü bir rüya gibi. Fiona her zaman... kuvvetli biri olmuştu, onu kimse yıkamazdı. Güçlü. O..." Gwen, Fiona'nın kendisi için ne anlama geldiğini tarif edecek doğru kelimeleri bulmak için çabaladı ama bulamadı. Sonunda, "Hep yanımda oldu. Hep yanımda oldu ve hep yanımda olacak gibi hissediyordum. Bu bana çok büyük bir... güven veriyordu."

Jennifer usulca, "Biliyorum," dedi. Gwen'in kolunu okşadı. "Senin için ne anlam ifade ettiğini biliyorum. Tek başına kalmak istediğini de biliyorum ama konuşmamız gereken bir konu var. Önemli."

Gwen ilgisizce, "Öyle mi?" diye sordu.

Jennifer, "Bugün polis gelip hepimizi cumartesi gecesi hakkında sorguya çekecek," dedi. "Her şeyi en ufak detayına kadar öğrenmek isteyecekler. Onlara ne söyleyeceğimizi düşünmeliyiz."

Gwen, bezginliğine rağmen sinirlenmişti. "Neden? Onlara sadece olanları anlatabiliriz."

Jennifer yavaşça, kelimelerini dikkatle seçerek konuştu. "Sorun, Fiona'yla Dave arasındaki kavga. Çok büyük bir kavgaydı."

"Evet, ama..."

"Polis buna takılacaktır. Bir düşün, Fiona, Dave'e o kadar acımasızca saldırıyor ki adam o akşam yemeği kendi nişan partisi olmasına rağmen kızıp evden ayrılıyor. Birkaç saat sonra da Fiona ölüyor. Öldürülüyor. İkiyle ikiyi toplayacaklardır."

Gwen doğrulup oturdu. "Yani..."

"En başta Dave'den şüpheleneceklerdir. Doğrudan eve döndüğünü nasıl bilebiliriz? Dışarıda beklemiş olabilir. Fiona, Whitestone Çiftliği'ne yürürken onun yolunu kesmiş olabilir."

"Ama bu saçmalık! Jennifer, Dave'i tanıyorum! Asla böyle bir şey yapmaz. Asla!"

Jennifer, "Sadece polisin ne düşüneceğini söylüyorum," diye vurguladı. "Dave'in bir gerekçesi vardı, anlıyor musun? Fiona'yı sıcağı sıcağına öfkeden öldürmüş olabilirdi. Fiona'nın sürekli aklına şüphe tohumları ekerek bütün planlarınızı mahvedeceğinden korkmuş olabilirdi. Fiona, Dave'in olmasını istediği her şeyin önünde duruyordu. Kesinlikle onu sonsuza dek susturmak için sebepleri olabilirdi!"

"Şimdiden zanlının o olduğuna karar vermişsin gibi konuşuyorsun."

"Saçmalık. Ama ikiniz de polisin bu şüphelerle size geleceği gerçeğine hazır olmalısınız."

"İkimiz mi?"

Jennifer yavaşça, "Senden de şüphelenebilirler," dedi.

Gwen hayretle ona baktın. "Benden mi?"

"Doğal olarak sen de Fiona'ya kızmıştın. Ve gelecek için hayallerini mahvedeceğinden korktun. Hâlâ Dave'in bir daha asla dönmeyecek kadar kızgın olup olmadığını bilmiyorsun!"

"Ama Jennifer, bu yüzden gidip Fiona'yı... Bu tamamen çılgınlık!"

Jennifer, "Dave gittikten sonra ne yaptın?" diye sordu.

Gwen beyni durmuş gibi ona baktı. Arkadaşının düşünceleri donup kalmasına sebep olmuştu. "Biliyorsun. Birlikte odamda oturduk. Ağlıyordum. Sen de yanımdaydın."

"Ama ben sonra köpeklerle yürüyüşe çıktım. Benimle gelmek istemedin."

"Hayır, ama..."

"Dinle Gwen, bu sadece bir tavsiye. Bunu kabul etmek zorunda değilsin ama... Neden sadece benimle olduğunu söylemiyorsun? Köpekleri beraber yürüyüşe çıkardığımızı. Önemli bir zaman aralığı için bir tanığın olur, böylece herhangi bir imaya karşı kendini korumak zorunda kalmazsın."

Gwen dehşetle, "Tanığa ihtiyacım yok!" dedi.

Jennifer, kapıya dönerek, "Yok, ama bunun kimseye bir zararı dokunmaz," dedi. "Bunu düşünebilirsin. Cal ve Wotan'la dışarı çıkacağım. Geri döndüğümde bana neye karar verdiğini söylersin. Eğer bunu yapmak istiyorsan o zaman hikâyemize karar vermeliyiz böylece o süre içerisinde tam olarak nerede yürüdüğümüzü bilirsin."

Jennifer kapıyı açtı ve koridora çıktı. "İyi misin?"

Gwen iyi görünmüyordu. Yine de, "Evet," dedi. "Anlıyorum. Bunu düşüneceğim, Jennifer."

Arkadaşının arkasından kapanan kapıya baktı ve birdenbire aklına geldi: Böylece Jennifer'ın da artık endişelenmesine gerek kalmazdı.

2

Dedektif Valerie Almond, Dave Tanner'ın yüzüne doğru bir fotoğraf tutarak, "Bu kadını tanıyor musunuz?" diye sordu. Henüz tamamen uyanmamış olan Dave başını salladı.

"Evet."

"Kim?"

"Fiona Barnes. Onu çok az tanıyorum."

"Peki bu kadını tanıyor musunuz?" Başka bir fotoğraf daha gösterdi.

"Onu tanımıyorum, sadece gazetelerden biliyorum. Amy Mills, temmuzda öldürülen kız."

Valerie, "Dün Staintondale'de Fiona Barnes'ın cesedi bulundu," dedi.

Afallayan Dave, yüzündeki bütün rengin solduğunu hissetti. "Ne?"

"Bir taşla öldürülmüş. Cinayeti bazı açılardan, Amy Mills'inkine benziyor."

Dave bir sandalyeye oturmuştu. Şimdi ise ayağa kalktı. Elini yüzünde gezdirdi. "Tanrım," dedi.

Adam oldukça sarsılmış görünüyordu.

Ama Valerie, kariyeri boyunca hiçbir şeyin göründüğü gibi olmadığını öğrenecek kadar çok şey görmüştü. Dave Tanner tamamen şok olmuş ve şaşırmış olabilirdi ama bu aynı zamanda rahatlıkla oynadığı bir rol de olabilirdi. Valerie hükmünü sonraya bırakacaktı.

Valerie, Dave'in ev sahibesinin evine, gecenin yarısını koyun arayarak geçiren, koyunu bulduktan sonra da vadiden dışarı sürükleyen ve çok fazla uykusuzluk çekiyor gibi gözüken Komiser Muavini Reek'le beraber gelmişti. Bay Tanner'la konuşmak istemişti. Dün gece Leslie Cramer'a büyükannesinin ölümünün üzücü haberini verdiğinde ve onunla tedirgin bir ilk konuşma yaptığında, Tanner ismi onu heye-

canlandırmıştı. Amy Mills'in işvereni Bayan Gardner gibi, Tanner da Friarage Okulu'nda dil dersleri veriyordu ve bir cinayetle bağlantılı olarak ikinci sefer adı geçiyordu.

Bu, aradıkları bağlantı olabilirdi. Her halükârda, son derece farklı iki kadın arasındaki tek bağlantı şimdilik Dave Tanner'dı.

Ev sahibesi kapısına tıklayıp ona polisin geldiğini söylediğinde, Dave Tanner hâlâ yataktaydı. Ev sahibesi heyecanla homurdanmıştı. Tanner şaşırmıştı ama hemen oracıkta konuşmaya hazırdı. Üzerine bir kot ve süveter geçirmiş, memurları odasına davet etmişti. Onlara kahve önermişti, memurlar da bu öneriyi reddetmişti. Valerie onu iyice incelemişti. Tanner'ın şişkin gözleri, Valerie'ye onun çok içtiğini gösteriyordu ama bu onu daha az ya da daha çok şüpheli yapmıyordu. Bayan Gardner'la konuştuktan hemen sonra onu soruşturmadığı için Valerie kendine kızgındı. Önce Bayan Gardner'ın eski kocasını bulmuştu. Adam zararsız biri çıkmıştı ve üstelik Amy Mills'in cinayeti sırasında nerede olduğunu da kanıtlayabilmişti, Tenerife'de tatil yapıyordu. İsmini verdiği otel onun ziyaretini doğrulamıştı.

Valerie, "Fiona Barnes'ın torunu Dr. Leslie Cramer'la konuştuk," dedi. "Onun ifadesine göre, son cumartesi akşamı Bayan Barnes'la çok hararetli bir tartışma yaşamışsınız."

"Bu bir tartışma değildi. Bayan Barnes bana saldırdı, söylediklerini öğrendiğinizden şüphem yok. Sonunda gına geldi ve oradan ayrıldım. Bu kadar."

"Dr. Cramer, ona doğrudan eve gelip uyuduğunuzu söylediğinizi belirtti."

"Bu doğru."

"Tanığınız var mı?"

"Hayır."

"Ev sahibeniz?"

"Televizyon izliyordu. Geri döndüğümü duymadı."

"Nereden biliyorsunuz?"

"Çünkü *duyduğu anda* yerinden fırlayıp önümü kesiyor."

"Bu sene 16 Temmuz'da neredeydiniz? Akşam?"

"Benim... bir randevum vardı."

"Hiç düşünmediniz? Biri bana üç ay önce ne yaptığımı sorsa hemen aklıma gelmezdi."

Dave ona düşmanca baktı.

Valerie, durumunun oldukça tehlikeli olduğunu fark etmeye başlıyor, diye düşündü.

"Nişanlımla 16 Temmuz'da tanıştım. O yüzden bir *randevudan* bahsettim ve bu yüzden tarihi ezbere biliyorum."

Valerie dosyalarına baktı. "Nişanlınız, Bayan Gwendolyn Beckett, doğru mu?"

"Kesinlikle."

"Onunla nerede tanıştınız?"

"Friarage Okulu'nda. O gün ders vermiyordum ama bıraktığım bazı dosyaları almaya gitmiştim. Gwen Beckett de orada bir kursa gidiyordu. Eve döneceği sırada gök delinmiş gibi yağmur yağıyordu, onu evine bırakmayı teklif ettim ve o da kabul etti."

"Pekâlâ. Saat kaçtı?"

"Yaklaşık altıda yola çıktık. Sekiz buçukta evdeydim."

"Bu erken bir saat."

"Yaklaşık altı buçukta onun çiftliğine vardık. Ama bir saatten fazla arabada oturup konuştuk. Bana hayatını anlattı, ben de ona kendi hayatımı anlattım. Sonra geri döndüm."

"O sırada evde miydiniz? Tek başınıza?"

"Evet."

"Ev sahibeniz bunu doğrulayabilir mi?"

Dave çaresizce elini saçlarında gezdirdi. "Hiçbir fikrim yok. Yani, 16 Temmuz onun için de özel bir gün olmadığı sürece, o akşam evde olup olmadığımı hatırlayacağından şüpheliyim. Ama belki bütün bunların ne anlama geldiğini açıklayabilirsiniz..."

Valerie, "Geçen cumartesi, Bayan Fiona Barnes'ı ilk defa mı gördünüz?" diyerek konuyu aniden değiştirdi. "Yoksa onu önceden tanıyor muydunuz?"

"Onu tanıyordum. Gwen'i almaya gittiğimde onunla birkaç sefer çiftlikte karşılaşmıştım. Bir keresinde Gwen ile beni evine davet etti. Gwen'in babasının arkadaşıydı."

"Bu karşılaşmalarda aranızda herhangi bir tartışma yaşandı mı?"

"Hayır."

"Size güvenmediğini hiç belli ettiği oldu mu?"

"Benden hoşlanmadığını belli etti. Bana karşı soğuk ve mesafeliydi ve hep oldukça saldırgan bir şekilde bakıyordu. Ama hiç umursamıyordum."

"Peki bir önceki gece bu tutumu sizi rahatsız etmeye mi başladı?"

"Şuursuzca bana saydırdı. Evet, beni rahatsız etti ve ben de bu yüzden orayı terk ettim. Ama onu öldürmedim. Tanrım! Yaşlı kadından ve düşüncelerinden o kadar da rahatsız olmamıştım!"

Valerie, bakışlarını odada gezdirdi. Dave Tanner'ın odasına gelen diğer bütün ziyaretçiler gibi, dağınıklık, sefalet ve fakirlik belirtileri yüzünden şaşırmıştı. Dave Tanner'ın konuşması, duruşu ve davranışı iyi bir eğitime, yetiştirilme tarzına ve üst orta sınıf bir aileye işaret ediyordu. Tanner bu eve, bu odaya ait değildi. Valerie, neredeyse kaçınılmaz bir şekilde Fiona Barnes ile Leslie Cramer'ın görmezden gelemediği şüpheye kapılmıştı. Gwen Beckett'ın yakında mirasa konacağı çiftlik, Dave Tanner için hayat kurtarıcı bir şey olmaz mıydı? Fiona Barnes'ın belki de hedefi tam on ikiden vuran zehirli yorumlarının Gwen'i planladıkları evlilikten vazgeçireceğinden ne kadar korkmuştu? Gelecekteki geçim kaynağının yaşlı kadının sesini kesmesine bağlı olduğunu düşünmüş olabilir miydi?

Valerie bir kez daha konuyu değiştirdi.

"Meslektaşınız Bayan Gardner'ın ders verirken kızına bakması için genç bir kadını işe aldığını biliyor muydunuz?"

"Evet. Bundan bahsetmişti." Tanner artık sözlerini tartarak konuşuyordu, gerçi sakin kalmak için çaba sarf ettiği sezilebiliyordu. Valerie konudan konuya atlayarak onu şaşırtmaya çalıştığını adamın fark ettiğini görebiliyordu. "Ama adını bilmiyordum. Kızın kendisini tanımıyordum."

"Bayan Gardner'ın nerede yaşadığını biliyor muydunuz?"

"Hayır, o kadar yakın değildik."

"Ama tabii okuldan istediğiniz zaman onun adresini öğrenebilirdiniz."

"Öğrenebilirdim. Ama öğrenmedim. Bunun için bir sebep yoktu."

Valerie, Tanner'ın görmek zorunda kaldığı belli bir küçümsemeyle tekrar odaya bakındı.

"Bay Tanner, sanırım ekonomik durumunuzun pek de iç açıcı olmadığını varsaymakta haklıyım. Dil dersleri dışında belirli bir geliriniz var mı?"

"Hayır, yok."

"Öyleyse zar zor geçiniyorsunuz."

"Evet."

Valerie, bu cevabın havada asılı kalmasına izin verdi. Ayağa kalktı. "Şimdilik bu kadar, Bay Tanner. Şüphesiz size başka sorularımız da olacak. Yakın gelecekte seyahate çıkmayı planlamıyorsunuz değil mi?"

"Hayır."

"Güzel. Sizinle irtibata geçeceğiz." Valerie ve Komiser Muavini Reek odadan çıktılar. Salonda ev sahibesiyle karşılaştılar.

Kadın nefes nefese, "Ee?" diye sordu. "Bir şey mi yapmış?"

Valerie, "Sadece birkaç genel soru sorduk," diye yanıt verdi. "Söylesenize, cumartesi akşamı Bay Tanner'ın eve kaçta geldiğini bilmiyor musunuz?"

Bayan Willerton, gerçekten bilmediğine pişmandı. "Televizyonun önünde uyuyakaldım," diye açıkladı. "Uyandığımda neredeyse gece yarısı olmuştu. Bay Tanner'ın o sırada evde olup olmadığını bilmiyorum."

Buna Valerie de üzülmüştü. Bayan Willerton kadar meraklı ve her şeye burnunu sokan bir ev sahibesi bir dedektifin hayal edebileceği en güzel hediyeydi. Bu tipler, etraflarında bulunan insanların hayatlarını en ince ayrıntısına kadar çok iyi bilirlerdi. Bayan Willerton'ın o çok önemli cumartesi akşamı uyuyakalmış olması, kaderin zalim bir cilvesi gibiydi.

Valerie, "Bu seneki 16 Temmuz'u hatırlıyor musunuz?" diye sordu.

Ev sahibesinin beynindeki çarkların döndüğünü görebiliyordu.

"16 Temmuz mu dediniz? 16 Temmuz?"

"Amy Mills'in öldürüldüğü gün. Vakayı duymuş olmalısınız."

Ev sahibesinin gözleri fal taşı gibi açıldı. Dehşetle, "Bay Tanner'ın bu cinayetle bir bağlantısı mı var yoksa?" diye fısıldadı.

Valerie, bunu önemsizmiş gibi göstererek, "Şu anda bunu gösterecek bir kanıt yok," dedi.

Bayan Willerton, "O akşam Bay Tanner'ın evde olup olmadığını bilmek isteyeceksiniz," sonucuna vardı. Çaresiz bir görüntüsü vardı. "Hiçbir fikrim yok. Ah, Tanrım, bilmiyorum!"

"Sorun değil." Valerie ona gülümsedi. "Üç ay önceydi. Böyle detayları hatırlayamamanız şaşırtıcı değil."

Bayan Willerton, "Aklıma herhangi bir şey gelirse sizi arayacağım," diye söz verdi. Reek ona kartını uzattı. Kadın eli titreyerek kartı aldı.

Valerie bir şey beklemiyordu. Bayan Willerton yaşlı, yalnız ve canı sıkılan biriydi. Muhtemelen arayacak ve bir sürü bilgi verecekti ama bu bilgiler büyük bir kuşkuyla değerlendirilecekti. Yalan söylemeyebilirdi ama olayları ve hadiseleri gerçekleri çarpıtacak şekilde süsleyebilirdi. İlgi görmeye ve ciddiye alınmaya muhtaçtı. Tanner onun kurbanı olurdu.

Valerie ve Reek sokağa çıktılar. Yine harika bir gündü, çok sıcak olacağı belliydi.

Reek, "Şimdi ne yapacağız?" diye sordu.

Valerie saatine baktı. "Beckett Çiftliği'ne gideceğiz," dedi.

3

Leslie, telefon çalmasını beklemenin ölümcül etkisinin farkında olarak çalmasını beklediği telefona bakıyordu. Dairenin seslerini; mutfaktaki buzdolabının sessiz mırıltısını, saatten gelen tik-takları, doğru düzgün kapatılmamış musluğun damlatmasını dinledi. Üst katta biri yürüyordu. Arada sırada bir yer parkesi gıcırdıyordu. Dışarıda, yaz sonu bir kere daha kendini bütün ihtişamıyla gösteriyor, ışığı dalgaların üzerine vuruyor ve geziyolundaki ağaçların yapraklarının alev almasına sebep oluyordu. Gökyüzü masmaviydi. O sabah radyoda günün tadının çıkarılması gerektiği, yağmur ve sisin yaklaştığı söylenmişti.

Leslie, büyükannesinin öldüğünü kabullenmeye çalıştı.

Büyükannesinin eve, dairesine bir daha asla geri dönmeyeceğini.

Leslie'nin etrafında gördüğü her şey, bütün o tanıdık eşyalar, duvarlardaki fotoğraflar, perdeler, dikkatsizce koltuğun üzerine atılmış bir süveter, bunların hepsi artık sadece birer kalıntıydı. Bir zamanlar sahibi olan kişinin artık ihtiyaç duymadığı için geride bıraktığı dünyevi objelerdi. Bunu sindirmek imkânsızdı çünkü Fiona'nın hayatı bu nesnelerde açıkça görülebiliyordu. Dolaptaki en sevdiği peynir, sigara zulası, en son Fiona'nın suladığı masadaki güller. Ve gardırobun altında duran, yağmurlu havalarda giydiğinde hep yürümekte zorlandığı lastik çizmeler. Banyodaki diş fırçası, tarağı, saç kurutma makinesi ve kullandığı birkaç makyaj malzemesi.

Hiçbirine geri dönmeyecekti. Leslie, bana da geri dönmeyecek, diye düşündü.

Fiona onun için hep bir anne gibi olmuştu. Şimdiyse annesini kaybetmişti.

Son pazar gecesi, o dizlerini çenesine kadar çekip uzandığı yatağında yalnızlıktan ve üşümekten ağlarken büyükannesi ya çoktan öldürülmüş ya da ölmekteydi.

Yatağında huzur içinde ölmemişti. Kimseye veda edememişti. Manyağın teki onu öldürmüştü, onu pusuda bekleyip kafatasını ezmiş, sonra da ağaçlı bir vadinin dibinde bırakmıştı.

Bu hayal edilemezdi. Aklı almıyordu. Bu Leslie'nin anlayabileceği bir şey değildi, onu aşıyordu. Leslie şok geçirdiğini biliyordu. Dedektif Almond'ın bir önceki gece ona söylediği her kelimeyi anlamasına ve yaşananların tam olarak farkında olmasına rağmen, yine de olayın dehşetini bir türlü kavrayamıyordu. Onu, dün geceki olayın hayatının geri kalanına etki edeceğini idrak etme dehşetinden koruyan bir bariyer vardı. Çocukluğunda ve gençliğinde duygusal açıdan derinden bağlı olduğu tek kişinin, büyükannesinin ölümünü hiçbir zaman tam olarak kabullenemeyecekti. Gaddarlık ve vahşi suç düşüncesi de büyükannesinin ölümüyle bağlantılı olacaktı. Hiçbir zaman yaşlı kadının son saatlerini düşünmeden Fiona'nın mezarını ziyaret edemeyecekti. Hiçbir zaman, *Acı çekmedi, Öldü kurtuldu* ya da *En azından uzun sürmedi* gibi teselli cümleleri olmayacaktı. Bir şey kesindi: Fiona acı çekmişti. Sadece suçlunun ellerinde çektiği işkenceden kurtulmuştu. Ve uzun sürmüştü. O kişi her kimse, onun tarafından o ıssız çayıra sürüklenmiş, götürülmüş veya gitmeye zorlanmıştı. Başına gelecekleri hissetmiş olmalıydı. Ölümden korktuğunda torununu çağırmış mıydı?

En azından şok, Leslie'nin Valerie Almond'la şaşırtıcı derecede sakin bir konuşma yapabilmesini sağlamıştı. Dedektif ona büyükannesinin vahşi ölümünü dikkatli, nazik kelimelerle anlatmıştı.

Anlatmayı, "Maalesef size birkaç soru sormam gerekecek," diye bitirmişti. "Ama sorular yarına kadar bekleyebilir."

Leslie ifadesiz bir şekilde koltukta oturmuştu. Başını sallayarak, "Hayır, hayır. Şimdi sorun. İyiyim," demişti.

Konuşma, ilk saatlerle baş etmesine yardım etmişti. Cumartesi akşamının bütün detaylarını mantıklı ve konsantre bir şekilde gözden geçirmişti. Zihnini sıkı çalıştırmak, her ufak detayı hatırlamaya çalışmak ona iyi gelmişti.

Sonunda, "Büyükannemin kimliğini doğrulamam gerekecek mi?" diye sormuştu.

Valerie başını sallamıştı. "Bu iyi olur. Kimliği konusunda, maalesef, bir şüphemiz yok ama bu işleri tam olarak kesinleştirir. Önce otopsinin bitmesi gerekiyor, ama... birinin size eşlik etmesi iyi olabilir. Scarborough'da hiç akrabanız var mı?"

Leslie başını iki yana sallamıştı. "Hayır. Tek akrabam Fiona'ydı."

Valerie ona acımıştı. "Şu anda gidebileceğiniz kimse yok mu? Geceyi burada tek başınıza geçirmeniz sizin için iyi olmayabilir."

"Burada kalmak istiyorum. Sorun olmaz. Ben doktorum," diye ekledi ve bu söz, mesleğinin o anki konuyla hiçbir ilgisi olmamasına rağmen Valerie Almond'ı ikna etmiş gibi görünüyordu.

Valerie sabah oradaki herkesle konuşmak için Beckett Çiftliği'ne gideceğini söylemişti.

"Yaklaşık saat onda orada olurum. Siz de gelseniz iyi olur. Sizin için bir araba göndereyim mi?"

"Orada olacağım. Ben kendi arabamla gelirim, teşekkürler."

Memur veda etmiş ve büyükannesinin cinayetiyle bağlantılı olabilecek herhangi bir şey aklına gelirse onunla irtibata geçmesini rica ederek kartını vermişti.

"Size önemsiz gözükse de," diye eklemişti, "bizim için çok önemli olabilir."

Leslie çiftliği aramış ve Gwen'e her şeyi anlatmıştı. Gwen art arda sorular sormuş, ne kadar dehşete düştüğünü ve şok olduğunu belirtip daha çok soru sormuştu. Gwen o kadar uzun konuşmuştu ki Leslie kendini kaybedip çığlık atmaya başlayacağını düşünmüştü.

Arkadaşının sözünü keserek, "Dinle, Gwen, tahmin edebileceğin gibi biraz kafamı toplamaya ihtiyacım var," demişti. "Yarın görüşürüz, tamam mı?"

"Ama gelmek istemiyor musun? Şu anda yalnız kalamazsın! Yani bu senin için iyi..."

"Yarın görüşürüz, Gwen." Sonra telefonu kapamıştı.

Gece nasıl geçmişti? Bunu söyleyemezdi. Amaçsızca odadan odaya dolaşmış mıydı? Koltuğa oturup duvara mı bakmıştı? Gözleri

açık Fiona'nın yatağına uzanıp uykusuzluk mu çekmişti? Eski fotoğraf albümlerini mi karıştırmıştı? Ertesi sabah aklında sadece bulanık görüntüler vardı. O korkunç gecede, saatler acı verecek kadar yavaş, bir daha asla sabah olmayacakmışçasına ilerlerken bunların hepsini yapmıştı. Bir noktada arabasına binip bir benzin istasyonuna gittiğini hatırlıyordu. Bir şişe votkayla dönmüş ve votkanın çoğunu içmişti. Bunu düşünmekten utanıyordu ama Fiona'nın evinde ne halt etmeye bir damla bile alkol bulunmuyordu?

Kahvaltı etmeyi başaramamıştı. İki gün önceki o akşam yemeğinden beri ağzına birkaç lokma etten başka bir şey koymamıştı. Ama boğazından aşağı litrelerce alkol dökmüştü. Neyse.

Sekiz buçuk gibi daha fazla dayanamamış ve hastaneyi arayarak Stephen'ı istemişti. Stephen'ın bir ameliyatta olduğunu ama mesajını ileteceklerini söylemişlerdi. Sonra Leslie telefonun yanına oturup dişlerini gıcırdatmıştı çünkü iki sene önce bir daha asla yardım, arkadaşlık veya destek için Stephen'a gitmeyeceğine yemin etmişti. Ayrılıktan sonraki en kara, en mutsuz anlarında bile kararlılığını korumuştu. Bir şişe şarapla televizyon önünde geçirdiği, kendini dünyanın en yalnız insanı gibi hissettiği, sonsuza dek sürecek gibi görünen hafta sonlarında bile onu aramamıştı. En ufak bir işarette bile Stephen'ın kollarına koşarak geleceğini biliyordu. Ama dayanmıştı.

Bugüne kadar. Şoku atlattıktan sonra ne yapacağını bilemediği bu olaya kadar.

Telefon çaldı.

Leslie gururunu bir kenara bıraktı ve hemen telefonu açtı. "Evet? Stephen?"

Hattın diğer tarafı sessizdi.

"Stephen? Ben Leslie."

Birinin nefes aldığını duyabiliyordu.

"Alo? Kimsiniz?"

Nefes sesi. Ardından arayan kişi telefonu kapadı.

Başını iki yana sallayan Leslie de telefonu kapadı. Hemen sonrasında telefon tekrar çaldı. Bu sefer Stephen'm sesini duydu.

"Leslie? Hat biraz önce meşguldü. Benim."

"Evet, merhaba Stephen. Biraz önce garip bir telefon aldım." Leslie bu düşünceyi aklından uzaklaştırdı. Biri yanlış numarayı aramıştı ya da şaka yapıyordu.

"Ameliyathaneden henüz çıktım, yoksa daha önce arardım. Bir şey mi oldu?"

"Fiona öldü."

"*Ne?*"

"Öldürüldü. Cumartesi gecesi."

Stephen dehşet içinde, "Bu gerçek olamaz," diye haykırdı.

"Dün bulundu. Bu... buna inanamıyorum, Stephen."

"Kimin yaptığını biliyorlar mı?"

"Hayır. Şu anda hiçbir fikirleri yok."

"Soyulmuş mu?"

"Çantası oradaymış. Cüzdanı da. Hayır, parayla ilgili değil." Leslie tekdüze bir ses tonuyla konuşuyordu.

Stephen'ın kendine gelmesi ve düşüncelerini toplayabilmesi için biraz zaman aldı. "Dinle," dedi. "Benim yerimi alacak birini bulacağım. Sonra da olabildiğince hızlı bir şekilde Scarborough'ya geleceğim. Senin yanına."

Stephen bunu görmemesine rağmen Leslie başını sertçe iki yana salladı. "Hayır. Bu yüzden aramadım. Sadece istemiştim ki..." Durdu ve derin bir nefes aldı. Ne istemişti?

Stephen, "Belki de sadece sana sarılacak birine ihtiyacın vardır," dedi.

Bu kulağa hassas, duyarlı, anlayışlı ve sıcak geliyordu. Aslında Stephen, Leslie'nin şu anda tam olarak ihtiyacı olan şeydi. İçini dökup suçluluk duygusundan bahsedebileceği, kendisine sarılacak ve ona destek olacak birine ihtiyacı vardı.

Bir kaya. Stephen bir zamanlar Leslie için bu anlama geliyordu. Leslie onun her zaman yanında olacağına ve ona dayanarak destek bulabileceğine inanmıştı. Sonsuza kadar.

Acı verici bir çaresizlik içinde olmasına rağmen ihanetine karşı duyduğu öfke tekrar hareket geçmişti. O an geçirdiği şoku ve çektiği

ızdırabı bir kez daha yaşadı. Stephen onu kollarına almak mı istiyordu? Leslie'nin kendisini kollarına almasını isteyeceği son insandı.

Leslie, "Bu özelliğini barda yeni tanıştığın insanlara sakla," dedi ve ahizeyi sertçe yerine koyarak konuşmayı sonlandırdı.

Belki de bu yaptığı adil değildi. Ne de olsa Stephen'ı kendi aramış ve geri dönmesini beklemişti, bu konuşmayı yapmak onun fikri değildi.

Ama Leslie böyle hissediyordu.

4

Valerie Almond sertçe, "İsimsiz telefonlar mı?" diye sordu. "Ne gibi?"

Chad Beckett bir dakika boyunca düşündü. "Kimsenin konuşmadığı türden. Telefon çalıyormuş, biri nefes alıp sorulara cevap vermiyor sonra da telefonu kapatıyormuş."

"Bu ne zamandır devam ediyormuş?"

"Fiona tam olarak söylemedi. Sanırım, *son zamanlarda*, dedi."

"Fiona Barnes bunu cumartesi akşamı mı anlattı?"

"Evet. Dave Tanner gittikten ve kızım ağlayarak odasına çekildikten sonra. Fiona konuşmak istedi ve bana telefonlardan bahsetti."

"Onu etkilemiş olmalı."

"Onu biraz sıkıyordu, evet."

"Peki aramaların arkasında kimin olabileceği konusunda herhangi bir fikri var mıydı?"

Beckett yine omuzlarını silkti. "Hayır, kızım."

"Hiçbir fikri yok muydu? Ona katlanamayan biri? Zamanında kavga ettiği biri? Tartıştığı biri ya da ona benzer bir şey? Herkesin hayatında böyle şeyler olur."

"Ama bunlar genelde isimsiz telefonlara yol açmaz. Her neyse, Fiona bunu çözememişti."

"Peki ya siz?" Valerie dikkatle yaşlı adama baktı. "Siz çözebiliyor musunuz?"

"Hayır. Fiona'ya şüphelendiğim şeyi söyledim. Kurbanlarını telefon rehberinden rastgele seçen hasta ruhlu bir herif. Bu garip güç oyunundan zevk alan zararsız bir deli. Genelde bu gibi aramaların arkasında böyle tipler oluyor."

"Tabii. Ama kurbanlar genelde kendilerini kısa bir süre sonra ormandaki bir vadide öldürülmüş halde bulmuyorlar. Bunu bir ipucu olarak ciddiye almalıyız, Bay Beckett. Eğer aklınıza bu aramaları yapabilecek birileri gelirse, bana adlarını bildirmeniz gerekiyor."

Beckett, "Tabii," dedi.

Yüzü griydi ve teninin rengi bir hayli soluktu. İyi değilmiş gibi gözüküyordu. Valerie onunla konuşunca, Beckett'ın Fiona Barnes'ı ne kadar uzun zamandır tanıdığını keşfetmişti: On beş yaşından beri. Fiona Barnes savaş sırasında tahliye edilerek Beckett Çiftliği'ne gelmişti. Hayat boyu arkadaş olmuşlardı. Arkadaşının öldürülme şekli Beckett'a korkunç bir kâbustan çıkmış gibi geliyordu ama o bunu konuşmayacak türden bir insandı. Bütün bu olayla kendi kendine baş edecek ve ne kadar uykusuz gece geçirirse geçirsin, günlerini ne tür ürkütücü görüntüler kaplarsa kaplasın derdini kimseyle paylaşmayacaktı.

Valerie veda edip çalışma odasından çıktı. Ön kapıda Leslie ve Jennifer'la karşılaştı. Bir süredir kısık sesle konuşuyorlardı. Valerie aramaları hemen o an dile getirmeye karar verdi.

"Dr. Cramer, sizi tekrar gördüğüme sevindim. Büyükanneniz size hiç isimsiz aramalar aldığından bahsetti mi?"

Leslie, "Hayır," dedi, "bahsetmedi ama..." sabahı hatırladı, "bu sabah garip bir telefon aldım. Biri hattın diğer tarafında sadece nefes alıyordu, sonra telefonu kapadı. Sonradan bunun üzerine düşünmedim."

Valerie, "Bu, Fiona Barnes'ın öldüğü gecenin akşamında Bay Beckett'e tarif ettiği telefonların neredeyse aynısı," dedi. "Tek kelime etmeyen, sadece nefes alıp veren biri. Büyükannenizin dairesindeyken arandınız, değil mi?"

Leslie, "Evet," dedi.

Valerie bir an düşündü. Çiftlikteki bütün insanları ölümle sonuçlanan cumartesi akşamı hakkında konuşmak için salona toplamıştı. Sonra da her biriyle teker teker konuşmuştu. Onlara Fiona Barnes'ın sahip olabileceği düşmanları sormuştu. Kimse birini düşünememişti. Bu unvanın gerçekten de Dave Tanner'dan başka bir adayı yokmuş gibi görünüyordu. Fiona'nın onu fena halde küçük düşürdüğünü hepsi kabul ediyordu. Ama hiç kimse Tanner'ın onu sırf bu yüzden öldürmüş olabileceğine inanmıyordu.

Jennifer Brankley, "O tip bir adam değil," demişti. Valerie, suç işlemeye meyilli insanların nadiren kendilerini belli ettiğini söylemekten kaçınmıştı. İnsanın canını ve değer verdiği her şeyi kolayca emanet edebileceği kadar sevimli görünen zalim katillerle karşılaşmıştı.

Jennifer, "Ama bu tuhaf isimsiz telefonları yapan kişi Fiona'yı öldürmüş olsaydı, bu sabah telefon etmezdi, değil mi?" dedi. "Onun ölmüş olduğunu bilirdi."

Valerie dalgınlıkla onu dinledi. Bu noktada hiçbir ihtimali göz ardı edemezdi, üstelik elinde ipucuna benzer hiçbir şey yoktu. Fiona'nm ölmesini isteyen isimsiz bir telefon sapığı mı? Bu kişi, Fiona'nm cumartesi gecesi geç saatlerde Beckett Çiftliği'ne giden bu ıssız yolda yürüyeceğini nereden bilebilirdi? Bunu kimse öngöremezdi. Sadece talihsiz nişan partisine katılmış olanlar bilebilirdi. Ama hangisi yaşlı kadını bu kadar zalimce öldürmüş olabilirdi ve neden?

Leslie ve Jennifer'a veda edip çiftliğin avlusuna çıktı. Eski püskü haline rağmen bu harika günün ışığında neredeyse muhteşem bir manzara resmini andırıyordu. Denizden esen rüzgâr yosun kokusu ve tuz tadı getiriyordu.

Valerie düşünmeye başladı.

Torunu Leslie Cramer, çiftlikten büyükannesinden epey önce ayrıldığını ve üzüntüsünü birkaç viskiyle hafifletmek için Burniston'daki *Neşeli Denizcilere* gittiğini söylemişti. Bunu kontrol etmek kolaydı. Valerie buralarda tek başına bir bara girip sarhoş olan bir kadının göze batacağını biliyordu.

Chad Beckett çalışma odasında Fiona'yla konuşmuş, Fiona da ona kendisini endişelendiren telefonlardan bahsetmişti. Chad onun korkularını gidermişti. Chad'in anlattığına göre, Fiona eve gitmeye karar verene kadar havadan sudan konuşmuşlardı, sonra da Chad uyumaya gitmişti. Tabii ki Chad'in Fiona'yı takip etmiş olması mümkündü ama Valerie buna pek ihtimal vermiyordu. Öncelikle, bunu yapması için hiçbir sebep göremiyordu, üstelik hareket ederken ne kadar zorlandığını da görmüştü. Yürümek ona acı veriyordu. Bedeniyle gittikçe daha çok sorun yaşayan yaşlı bir adamdı. Fakat Fiona Barnes'ın yaşına göre fazlasıyla formda ve hareketli biri olduğu söylenmişti. Beckett'ın

kendinde, vadiye gidip ondan kolayca kaçıp kurtulabilecek bir kadını ölümüne dövecek gücü bulduğunu hayal etmek zordu.

Colin Brankley. Taksiyi çağıran tatilci. Karısı köpekleri yürüyüşe çıkardığı için bunu doğrulayamamıştı. Valerie, zihninde Colin'in isminin yanına bir soru işareti koydu. Bir entelektüel, bir kitap kurduydu ve senelerdir tatilini bu sefil çiftlikte geçiriyordu.

"Karım köpeklere çok bağlı," diye açıklamıştı. "O yüzden nereye gideceğimiz konusunda fazla seçeneğimiz olmuyor. Ayrıca, Jennifer ve Gwen oldukça iyi arkadaşlar."

Pekâlâ. Bu kulağa inanılmaz gelmiyordu. Fakat geriye iki gerçek kalıyordu. Colin kırklarının ortasındaydı, güçlü ve çevikti; yaşlı bir kadını öldürebilecek fiziksel yetiye sahipti. Ve henüz bir tanığı yoktu. Valerie onun Amy Mills öldürüldüğünde ne yaptığını ve nerede olduğunu kontrol etmeye karar verdi, gerçi daha şimdiden bundan bir şey çıkmayacağını tahmin edebiliyordu. Colin evde yatağında uyuduğunu söyleyecek, karısı da bunu doğrulayacaktı.

Karısı. Jennifer. Valerie nedenini tam olarak kestiremese de Jennifer'da esrarengiz bir şeyler olduğunu seziyordu. Gözleri huzursuzca sağa sola kayıyordu. Sanki büyük bir baskı altındaymış, kafasının tası atmak üzereymiş de tası yerinde tutan tek şey onun aşırı baskısıymış gibi görünüyordu. Bir şey doğru değildi. Üstelik Jennifer Brankley ismi Valerie'ye tanıdık geliyordu. Bu isme daha önce rastlamıştı ama ne zaman olduğunu anımsayamıyordu.

Bunu bulacaktı.

Jennifer Brankley, yemeğin aniden sonlanmasını takip eden ilk bir buçuk saati Gwen'in odasında üzgün genç kadını teselli ederek geçirmişti.

Sonra Gwen'i kendisiyle birlikte köpekleri yürüyüşe çıkarmaya ikna etmişti. Jennifer, en az bir buçuk saat yürüdüklerini söylemişti.

Maalesef yolda ters yöne girmişler ve tepelerin üzerinden geçip denize doğru uzanan başka bir vadiden inmişlerdi.

Valerie, kaşlarını sorgulayıcı bir şekilde kaldırarak, "Çok karanlık değil miydi?" diye sormuştu.

Jennifer, "Ay parlıyordu," diye yanıtlamıştı. "Hem zaten yolu da iyi biliyorum. Köpekler de biliyor. Buradayken günde iki üç sefer o taraflara gidiyorum. Acil durumlar için yanımda bir fener oluyor."

Gwen Beckett da hikâyeyi doğrulamıştı. Gitmek istememişti ama Jennifer hareketin ona iyi geleceğini söylemişti. Fakat ne kadar uzun süre dışarıda olduklarını söyleyememişti.

Kısık sesle, "Biraz... şaşkındım," demişti. "Akşamı iple çekmiştim ama sonra her şey bir anda ters gitmeye başladı. Çaresizlik içindeydim. Her şeyin bittiğini düşünüyordum."

Valerie, çiftliğin avlusunda birkaç adım attı ve bir yığın yakacak odunun üzerine oturup gözlerini doğudaki ufka dikti. Çiftlik, hatları eski taş duvarlarla çizilmiş, hafifçe yükselen bir tepenin eteklerindeydi. Bazı yerlerde güneş ışığının altında kırmızı ve altın sarısı renklere bürünen birkaç ağaç vardı. Jennifer'a göre, bir patika, kirli bir patika, tepenin bir kısmına kadar yükseliyor ve sonra doğrudan güneye sapıp ahşap bir asma köprünün üzerinden geçtiği bir vadide son buluyordu. Köprünün ötesinde vadiye inen basamaklar vardı. Bir süre vadinin dibinde yürümek gerekiyordu. Bir patika vardı ama çalılarla kaplıydı. Sonra vadi sahile açılıyor ve insan kendini Beckett Çiftliği'ne ait ufak koyda buluyordu.

Valerie, "Orada yüzülebiliyor mu?" diye sormuştu.

Gwen yüzülebildiğini söylemişti. "Ama çok taşlı. Uzun zaman önce babam ziyaretçilerimize bir plaj yapmak için kum getirtmeyi düşünmüştü. Ama bu hiç olmadı."

Valerie, Fiona'yla aynı şekilde düşündüğünü bilmeden, bu çiftlik bir mücevher; sadece ondan ve imkânlarından faydalanabilecek birine ihtiyacı var, diye düşündü. Tanner, Gwen Beckett'a kur yapmaya başladığında bunu görmüş olmalıydı. Nişanlısını ve mülkünü ondan uzaklaştırmaya çalışan, işleri karıştıran yaşlı bir kadını durdurmak için ne kadar ileri giderdi?

Gwen de kendini tehdit altında hissetmişti. Artık çok genç bir kadın sayılmazdı ve ilginç bir adam birdenbire hayatında beliriverniş ve onunla evlenmek istemişti. Valerie, Gwen'in Dave'i tek şansı olarak gördüğünü ve haklı olabileceğini sezdi. Bu Fiona'yı onun için bir tehlike haline getiriyordu. Eğer Fiona hiç çekinmeden her fırsatta

işleri karıştırmaya devam etseydi, Tanner'ın daha fazla dayanamayıp pes edeceği an ne zaman gelirdi acaba? Ama Gwen Beckett gibi biri bütün hayatı boyunca tanıdığı, sevdiği ve bağlı olduğu bir kadını öldürür müydü? Gwen acı çekiyor ve şok olmuş gibi görünüyordu. Eğer çok iyi bir oyuncu değilse, Fiona'nın ölüm haberinin onu gerçekten şaşırttığını ve sarstığını kolaylıkla kabul edebilirdiniz.

Valerie, olduğum yerde dönüp duruyorum, diye düşündü. Henüz, Fiona Barnes'ın cinayetinin gerçek sebebini bilmediğini hissediyordu. Sadece Tanner'la olan kavgayı, nişan partisindeki skandalı biliyordu. Ama bu yeterli değildi. Cinayet, Fiona'nın saldırganlığının zehrini büyük ölçüde aşan vahşi bir gaddarlıkla işlenmişti. Fiona herkesin akşamını mahvetmişti ama o, bir sonraki doğum gününde seksenine basacak yaşlı bir kadındı. Kim ciddi ciddi onun başka insanların hayatlarını önemli ölçüde etkileyecek, hatta mahvedecek gücü olduğunu düşünmüş olabilirdi ki?

Ve bütün bunların Amy Mills'in cinayetiyle olan bağlantısı neydi?

Valerie, bir sonraki adım adli tıp, diye düşündü. Bu iki suçun aynı kişi tarafından işlenip işlenmediğini öğrenmek zorundayım. Eğer öyleyse Fiona'nın başlattığı tartışmanın bu işle hiçbir alakası yok demektir.

O zaman Tanner yine soruşturmasının merkezi olmak zorunda kalırdı. Valerie'nin iki vakayla da bağlantılı olduğunu bildiği tek kişi Tanner'dı. Gerçi Amy Mills'in cinayetiyle olan bağlantısının oldukça dolambaçlı ve detaylı olduğunu kabul etmesi gerekirdi.

Amy Mills'in de isimsiz telefonlar alıp almadığını öğrenmek ilginç olurdu. Bir de Paula Foster vardı, belki de kurban olarak o seçilmişti. Biri onun her akşam kulübeye gittiğini biliyor olabilirdi. Tıpkı birinin Amy Mills'in her çarşamba gecesi geç saatte tek başına ıssız bir parkın içinden geçtiğini bilmesi gibi. İki genç kadın da tip olarak birbirlerinden farklı değillerdi. Bu, Fiona'nın ölümünün planlı bir cinayet olmadığını gösterirdi. Birini rahatsız ettiği için mi öldürülmüştü? Neden Whitestone Çiftliği'ne gitmek yerine vadiye giden patikada ilerlemişti ki? Yoksa katiliyle yolda karşılaşıp onu tanıdığı için mi katili yaşamasına izin vermemişti? Gerçi, Paula Foster'ı öldürmek isteyen birinin neden on buçukta dışarıda olduğu da bir bilmeceydi. Paula farklı zamanlarda dışarı çıkıyordu.

Valerie ayağa kalkıp arabaya yürüdü. Patologla konuşması gerekiyordu. Zamanı olduğunda, Jennifer Brankley'nin ismini polis bilgisayarında aratmak istiyordu. Bu vakayla bir ilgisi olmayabilirdi ama bu isme daha önce nerede rastladığını öğrenmek istiyordu.

Arabanın kapısını açtı. Yorgundu. Yapbozun bütün parçaları kafasında şaşkın bir yığın halinde yükseliyordu ve onları hiçbir zaman sıraya koyamayacağından korkuyordu.

Kendini bir zamanlar uyguladığı o eski temel kurala uymaya zorladı: Dağ gibi birikmiş parçalara değil, sadece bir sonraki adıma bak. Sonra bir sonrakine. Ve bir sonrakine. Her şey boyunu geçecek kadar üst üste yığıldığında ve çok kafa karıştırıcı, akıl almaz bir hal aldığında paniklemeye meyilliydi.

Üstelik içinde feci bir başarısız olma korkusu taşıyordu.

Mesleğinde bu durumun kendisine pek faydalı olduğu söylenemezdi ama meslektaşlarının hiçbir şeyden şüphelenmediğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elinden.

Valerie arabasını çalıştırdı ve oradan uzaklaştı.

5

"Dr. Cramer? Bir dakika sizinle konuşabilir miyim?" Colin Brankley, mutfağın kapısında belirdi. Elinde bir kâğıt tomarı tutuyor ve kimsenin etrafta olmadığından emin olmak istercesine huzursuzca etrafına bakınıyordu.

Leslie lavabodaydı, bir bardağa su dolduruyordu. Susamıştı, yorgun ve sersemlemişti ama aynı zamanda heyecanlıydı da. Sinirleri derisinin altında mırıldanıyor gibiydi. Ne zaman ağlayacağını, çığlık atacağını veya çöküntüye uğrayacağını merak ediyordu. Diğer insanlara tuhaf bir şekilde, sanki olaylar onu hiç etkilememiş gibi sakin gözüküyor olmalıydı. Ama büyükannesine karşı beslediği bütün duyguların, hem korkunç ölümü hem de yaşamıyla ilgili olan hislerin tamamının ruhunun derinliklerinde harekete geçtiğini biliyordu. Aklında görüntüler belirip duruyordu: yıllardır düşünmediği, tamamen unutulan sahneler, olaylar, anlar. Bu ateşli bir hastalığa yakalanmak gibiydi.

Muhtemelen bu yüzden suya bu kadar ihtiyacı vardı, hem de mümkün olduğunca soğuk ve temiz bir suya.

"Leslie," diye yanıt verdi. "Bana Leslie deyin."

"Pekâlâ." Colin mutfağa girdi. "Leslie. Vaktiniz var mı?" Kapıyı arkasından kapattı.

"Evet. Tabii ki." Leslie bardağı dudaklarına götürdü ve bunu yaparken elinin hafifçe titrediğini fark etti. Bardağı bıraktı. Sadece su bile olsa, Colin izlerken üzerine bir şey dökmek istemiyordu. "Muhtemelen yapmam gereken çok şey var ama bilmiyorum..." Kararsızca duraksadı. "Şu anda, bundan sonra ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Colin acıyarak ona baktı. "Anlayabiliyorum. Bu korkunç bir şok. Hepimiz için, ama özellikle sizin için. Hiçbirimiz... buna tam olarak inanamıyoruz."

Colin'in arkadaşça yaklaşımı tam da Leslie'nin ihtiyacı olan şeydi. Boğazının düğümlendiğini hissetti ve acıyla yutkundu. Ağlamak iyi olurdu, ama şu anda değil. Bu mutfakta değil, Colin'in önünde değil. Adamı doğru düzgün tanımıyordu bile. Onun önünde kendini kaybetmek istemiyordu.

Colin'in elindeki kâğıtları işaret ederek sakince, "Bana vereceğiniz bir şey mi var?" diye sordu.

"Evet." Colin tereddütle kâğıt yığınını mutfak masasının üzerine bıraktı. Her an birinin içeri girmesini bekliyormuşçasına yine etrafına bakındı. "Bu... eh, muhtemelen polise verilmeli ama..."

"Ama ne?"

"Ama bence bu kararı vermek bana düşmez. Fiona'nın torunusunuz. Bununla ne yapacağınıza siz karar vermelisiniz."

"Nedir bunlar?"

Colin sesini alçalttı. "Metin dosyaları. Fiona Barnes'ın, Chad Beckett'a gönderdiği e-postalara eklenmişler."

Leslie şaşkınlıkla ona baktı. "Chad Beckett bilgisayar kullanabiliyor mu? Üstelik bir de e-posta adresi var, öyle mi?"

"Eh, 'bilgisayar kullanmak' biraz abartılı bir tabir sayılabilir. Ama bir e-posta adresi var, evet. Gwen, Fiona ısrar ettiği için olduğunu söyledi. E-posta aracılığıyla iletişim kuruyorlarmış. Hem de sık sık."

"Ve?"

Colin, söylemesi gereken şeyi nasıl ifade edeceğinden emin değil gibi gözüküyordu. "Fiona ve Chad, çocukluktan beri birbirlerini tanıyorlarmış ve görünüşe göre, Fiona bazı olayları kendi adına anlamlandırabilme ihtiyacı hissettiği için hikâyelerini yazıya dökmüş. En azından ana hatlarını. Buna da garip bir başlık koymuş, gerçi bu bilmece, metni okurken çözülüyor. *Öteki Çocuk*. Geçmişe gidip tanışmalarını anlatıyor; tahliye, Beckett Çiftliği'ne gelişi..."

Leslie artık can kulağıyla dinliyor ve gittikçe daha çok sinirleniyordu. "Hikâyeyi biliyorum. Fiona bana sık sık anlatırdı. Bunu Chad ve kendi için yazmış olması ne kadar dokunaklı. Ama tam olarak anlamadığım... neden elinizde bunun bir çıktısı var? Onlar sadece Chad'in okuması için yazılmış dosyalar değil mi?"

"Kesinlikle. Bu durum okuyunca daha biri açıklık kazanıyor. Hikâyeleri. Gerçekte ne olduğunu okuduğunuzda."

"Gerçekte ne olmuş?"

Colin yavaşça, "Büyükannenizden hikâyenin sansürlü bir versiyonunu duyduğunuzdan oldukça eminim," dedi. "Tıpkı Gwen'in de gerçeğin sadece bir kısmını bilmesi gibi. Tabii onunla beraber bizim de."

Leslie'nin aklına bir fikir geldi ve üzüntüsüne rağmen gülmeden edemedi. "Yani Fiona ile Chad'in bir ilişkisi mi vardı? Büyükannem samanlıkta çılgınca seviştiklerinden mi bahsediyor? Tabii ki bana hiçbir zaman böyle bir şey anlatmadı ama her zaman Chad'le arasında bir şeyler olduğunu düşünmüşümdür. Hem bu beni şaşırtmıyor. Bunun polisin işine yarayacağını sanmıyorum."

Colin ona garip bir şekilde baktı. "Metni okuyun. Sonra ne yapacağınıza karar verirsiniz."

Leslie adama ters bir bakışla karşılık verdi. "Bunu nereden buldunuz? Chad'in e-postalarına nasıl girdiniz?"

"Gwen," dedi.

"Gwen mi?"

"Babasıyla aynı bilgisayarı kullanıyor. Biraz... casusluk yapmaya çalıştı. Chad'in kullandığı parolayı bulmak zor olmadı. *Fiona.* Bu kadardı."

Leslie yutkundu.

Chad, Fiona'yı sevmişti. Leslie de hep böyle düşünmüştü.

"Sonra da e-postalarını mı karıştırdı?"

"Dosyaları açıp hikâyeyi okumuş. Bitirdiğinde o kadar şok olmuş ki hepsinin bir çıktısını almış. Geçen hafta biz gelir gelmez okuması için Jennifer'a vermiş. Dün sabah Jennifer, Gwen'in izniyle sayfaları bana verdi. O sırada tabii ki hiçbirimiz cinayeti bilmiyorduk. Dün bütün günü ve geceyi bunu okuyarak geçirdim."

"Pekâlâ. Yani şimdi aslında sadece Chad ve Fiona'yı ilgilendirmesi gereken bir hikâyenin tamamından haberdar olan üç kişi var, öyle mi?"

Colin tekrar, "Okuyun," diye rica etti.

Leslie içindeki öfkenin yükseldiğini hissetti. Eski günleri özleyen iki yaşlı insana yapılan büyük bir ihanet. Gwen'in, babasının hayat hikâyesinin başını bulduktan sonra neden kendini okumaktan alıko-

yamadığını neredeyse anlayabiliyordu. Ama bunu neden iki yabancıyla paylaşmıştı? Yıllardır Barnkleylerle yakın bir arkadaşlığı olabilirdi ama onlar aileden değildi. Leslie, büyükannesini korumak isterdi ama artık bunun için çok geç olduğunu biliyordu.

"Okumak istediğimden emin değilim," dedi. "Fiona'nın özel hayatına her zaman saygı duymuş olduğumu bilmenizi isterim."

"Fiona korkunç bir suçun kurbanı. Bu hikâye ölümüne biraz ışık tutabilir."

"Neden Dedektif Almond buradayken bunları ona vermediniz?"

"Çünkü hikâye aynı zamanda Fiona'ya da ışık tutuyor. Eğer burada anlattığı şey," deyip kâğıt tomarını işaret etti, "açığa çıkar da polisin eline geçerse ve Fiona'nın cinayetiyle doğrudan bağlantılı olduğu anlaşılırsa, Fiona büyük bir olasılıkla Scarborough'da çok hoş hatırlanmayacaktır."

Leslie bunun üzerine öfkesini gizlemek için bir çaba sarf etmeyi bıraktı. "Peki ne yapmış? Banka mı soymuş? Kleptoman mıymış? Nemfoman mıymış? Sapkın arzuları mı varmış? Kocasını mı aldatmış? Chad'le beraber Chad'in karısının arkasından ona ihanet mi etmişler? İrlanda Cumhuriyet Ordusu'nu mu desteklemişler? Bir terör örgütü üyesi miymiş? Ne yapmış?"

Colin üçüncü defa, "Okuyun," dedi. "Kâğıtları eve götürün. Gwen ve Jennifer'ın metnin sizde olduğunu bilmelerine gerek yok."

"Neden?"

"Gwen hiçbir şekilde polisin kâğıtlarda ne yazdığını bilmesini istemiyor. Ona göre, bu çoğunlukla babası hakkında. Jennifer her zamanki gibi onun tarafında. Eğer kâğıtları size verdiğimi bilselerdi ikisi de çok sinirlenirdi. Ama bence..."

Leslie, Colin durduktan sonra, "Sizce ne?" diye sordu.

Colin, "Bence gerçeği bilmeye hakkınız var," dedi. "Hatta bunun kamuoyuyla paylaşıp paylaşılmama kararını asıl sizin vermeniz gerektiğini düşünüyorum. Bunu istemezseniz anlarım. Ama cinayeti çözmek buna bağlı olabilir. Buna karar vermek de size kalmış: Büyükannenizin cinayetinin cezasız kalıp kalmaması sizi ilgilendirir. Belki de bunu tercih edersiniz."

Leslie korkuyordu. Cevap alamayacağını biliyordu ama yine de sordu, "Ne yazıyor Colin? Tanrı aşkına, ne yazıyor?"

Colin'in dördüncü kere *Oku* demesine gerekyoktu. Sadece Leslie'ye baktı.

Leslie bu bakışlarda neredeyse acıma duygusuna benzer bir şey gördüğünü sanmıştı.

Öteki Çocuk.doc

4

Beckett Çiftliği'ndeki hayat o kadar da kötü değildi. Tam aksine, kısa süre içinde şaşırtıcı derecede iyi yerleşmiştim.

Emma Beckett, bize ilk günkü kadar iyi ve nazik davranıyordu. Annemden daha yumuşak başlıydı ve onun kadar disiplinli değildi. Ondan her zaman lezzetli bir şeyler isteyebiliyorduk; öğünler arasında açlığınızı bastıracak bir parça ekmek ile biraz jambon, bir bardak ev yapımı elma suyu, hatta bazen bir parça çikolata. Emma Beckett evimi deliler gibi özlediğime emindi, ben de onu bu inancından vazgeçirmek için hiçbir şey yapmadım, çünkü bu şekilde daha kazançlı çıkıyordum.

Fakat oğlu Chad aklımdan geçenleri okuyabiliyordu. Bir keresinde bana, "Kurnaz bir şeysin," demişti. "Anneme kayıp koyunu oynuyorsun ama Londra'ya geri dönmeyi hiç istemiyorsun!"

Hiç istemediğim doğru değildi. Eski evimizi, sokağımızı, oyun oynadığım çocukları özlüyordum. Sürekli başımın etini yese de bazen annemi bile özlüyordum. Ama bombalamanın olduğu geceden sonra evimi her anlamda kaybetmiştim. Edith Hala'nın aşırı kalabalık eviyle ilgili de pek güzel anılarım olduğu söylenemezdi. Bir gece babam aklıma gelince ağladığımı hatırlıyorum. Sürekli içmesine ve anneme hiç para vermemesine rağmen o yine de benim babamdı. Annemi ve Londra'yı tekrar göreceğimden emindim. Ama babam sonsuza dek gitmişti.

Emma'nın kocası Arvid benim için bir baba yerine geçmemişti. Tamamen düşmanca bir tavrı yoktu ama orada değilmişim gibi davranıyordu, bu hep böyle devam etti. Baştan beri, karısının tahliye edilen bir çocuk alma fikrine katılmadığı izlenimine kapılmıştım. Muhtemelen onu ikna etmek kolay olmamıştı. Belki de hükümetin bakıcı ailelere verdiği para biraz teşvik edici olmuştu. Ama eve bir de yanlışlıkla ikinci bir çocuk, Arvid'in Brian'a

dediği gibi *öteki çocuk* gelmişti ve onun için para bile almıyorlardı. Bunun da durumu iyiye götürdüğü söylenemezdi.

Emma, Arvid besleyecek bir kişinin daha olmasından ne zaman şikâyet etse, "Kızıl Haç yakında Brian'ın sorumluluğunu üstlenecek," diyordu. Ama Brian için kimse gelmedi ve Emma'nın bundan dolayı rahatladığını hissettim. Brian'ın yetimhaneye gitmesini istemiyordu. Kendisi, Brian'ın Beckett Çiftliği'nde kalmasını tehlikeye atacak hiçbir şey yapmazdı.

Çiftlikteki hayatı seviyordum. Londra'daki hayata bundan daha zıt bir şey düşünülemezdi. Sonsuzluğa uzanıyormuş gibi görünen boş alanlar, yüzlerce otlayan koyunla bezenmiş, taş duvarlarla çevrili geniş çayırlar. Denizin kokusu. Çiftliğe ait olan koya inmeyi çok seviyordum. İniş yolum, derin bir vadi boyunca uzanan ve sarp bir kayalığın dibinde kadim bir ormanın arasından geçerken neredeyse kaybolan tehlikeli, gizli bir patikaydı. Kışın karanlık, yazın ise tuhaf yeşil bir ışıkla kaplı olan çimenler ile eğrelti otlarını yararak ilerliyordum. Okulda duyduğum büyük kâşiflerden biri olduğumu hayal ediyordum, Kristof Kolomb veya Vasco da Gama. Yerliler, yani yamyamlar, beni her yerde bekliyor olabilirdi, hiçbir şekilde onların eline düşmemeliydim. Dişlerimin arasına bir sopa sıkıştırıyordum. Bu benim bıçağım, tek silahımdı. Bitki örtüsündeki her çıtırtı, kuşların her tiz çığlığı benim zıplamama ve tüylerimin diken diken olmasına sebep oluyordu. Bu anlarda bir tek başka çocukları özlüyordum. Londra'daki sokağımızda, arka bahçeler labirentinde her zaman on çocuktan, hatta bazen on beş veya yirmi çocuktan oluşan bir grupla gezerdik. Burada tamamen yalnızdım. Tabii Burniston'da okula gidiyor ve beni oldukça egzotik bir yaratık gibi gören sınıf arkadaşlarımla anlaşıyordum ama maalesef hepimiz, okul saatleri dışında buluşamayacak kadar birbirimizden uzakta yaşıyorduk. Kilometreler boyunca koyunlar ve çayırlar ile nadiren araya giren çiftlikler dışında hiçbir şey yoktu. Bir çiftlikten diğerine gitmek için asırlarca yürümek gerekirdi.

Ben oyun oynamayı seven ve taşradaki hayatın bütün özgürlüğünden ve sonsuz fırsatlarından faydalanan bir çocuktum. Ayrıca daha yeni ergenliğe girmiş bir kızdım. Annem hep erken olgunlaştığımı söylerdi. Bu doğru olabilirdi, en azından bin dokuz yüz kırklar için. Komodinimde birkaç adi kitap bulmuş ve onları utançtan kızararak hızlıca yalayıp yutmuştum. Eski

ve yıpranmışlardı, Emma'nın da onları benim gibi büyük bir tutkuyla okuyup okumadığını merak etmiştim. "Tutku" kelimesi, kitapların içeriğini de en iyi anlatan kelimeydi. Kitapların tek konusu buydu. Güzel kadınlar, güçlü erkekler. Beraber yaptıkları şeyler yanaklarımın yanmasına sebep oluyordu. Çabucak büyüyüp burada duyduğum her şeyi tecrübe etmekten daha fazla istediğim bir şey yoktu. Chad Beckett'ı yanımdaki erkek, güçlü, yakışıklı bir kahraman olarak hayal etmem neredeyse kaçınılmaz bir gelişmeydi.

Ona büyük bir hayranlık duyuyordum. Hatta sanırım ona âşıktım. Maalesef o beni sadece annesinin eve getirdiği ve yakında tekrar kaybolacağını umduğu sıkıcı bir kız olarak görüyordu. Bana neredeyse babasından daha kayıtsız davranıyordu.

Fırsat buldukça yanıma gelen tek erkek Brian'dı. *Fırsat buldukça*, onu kovmayı başaramadığım her an anlamına geliyordu. Zamanla kaybolma sanatında ustalaşmıştım. Brian ne zaman sessizce ağlayarak kaybolmuş bir koyun gibi dolaşsa, Emma beni hafifçe azarlardı.

Buna Brian'a sinir olduğumu söyleyerek karşılık veriyordum. "Benden küçük. Ve tek kelime bile etmiyor! Onunla ne yapabilirim ki?"

Bu doğruydu. Brian hâlâ konuşamıyordu. Emma sürekli eskiden konuşup konuşmadığını bilmek istiyordu. Bilmem gerektiğini düşünüyordu, ne de olsa benim mahallemde yaşamıştı.

Ne kadar istesem de hatırlayamıyordum. Sokaktaki herhangi birimiz, küçük Brian'a gerçekten hiç dikkat etmiş miydik? Emma'ya sadece insanların her zaman Somerville çocuklarının hepsinin oldukça aptal olduğunu düşündüğünü söyleyebildim. Bu ifade Emma'yı kızdırdı, bu arada ilk defa onun gerçekten öfkelendiğini görmüştüm. "İnsanlar nasıl böyle bir şey söyleyebiliyor?" diye haykırdı. "Hem de kendilerini savunamayacak çocuklar hakkında? İnsanlar nasıl bu kadar genel açıklamalar yapabiliyor?"

İşleri kötüleştirmek istemiyordum, yoksa Brian söz konusu olduğunun bunun doğru olabileceğini belirtirdim. Sekiz yaşında, ya da belki de kimse doğum gününün ne zaman olduğunu bilmediğinden dokuz yaşında konuşamayan bir çocuk? Bu normal değildi. Bir keresinde Emma yapmayı unuttuğum kahvaltıyı bana getirmek için bisikletiyle geldiğinde, okuldaki çocuklar da aynı şeyi söylemişti. Brian, bisikletin arkasında oturuyordu. Te-

neffüstü ve Brian bisikletten aşağı inip tanımlanamaz sesler çıkararak bana doğru koştu. Kimsenin anlayamadığı bir şeyler mırıldandı.

Sonradan bir sınıf temsilcisi bana, "Kardeşinin bir tahtası eksik," dedi.

"O benim kardeşim değil!" diye bağırdım, ona çok kötü bakmış olmalıydım çünkü şaşırarak geri çekildi.

Sinirli bir köpekle konuşurmuş gibi sakince, "Sorun yok," dedi.

Herkesin bu küçük moronla bir akrabalığımın bulunmadığını anlaması benim için son derece önemliydi. Ona içimden böyle sesleniyordum: küçük moron. Bunu yüksek sesle, en azından Emma'nın önünde diyemiyordum.

Bu kulağa çok soğuk ve sert geliyor. Belki de bu küçük rahatsız çocuğa pek iyi davranmadığım söylenebilir. Ama 1940 ve 1941'de nasıl biri olduğumu da düşünmelisin. Macera seven bir çocuktum, aynı zamanda da romantik kitaplar okuyan ve on beş yaşında bir çocukla ilgili kafa karıştırıcı duygular yaşayan bir kızdım. Bir gecede her şeyini bildiğim Londra'dan ayrılmış ve birdenbire Yorkshire'da bir koyun çiftliğine gelmiştim. Babam ölmüştü, annem uzaktaydı. Evimiz bir Alman bombasıyla vurulup çöktüğü sırada bodrumda oturmuştum. Şu anda kabullenmem gereken birçok şeyin olduğunu fark ediyorum.

O günlerde bu benim için bu kadar açık değildi. Sadece Brian'ın yapışkanlığının ve sevgisinin beni boğduğunu hissediyordum. Beni tamamen bunaltıyordu. Bu sessiz, problemli çocuğun varlığı bana bir şekilde fazla geliyordu. Buna tüm gücümle karşı koyuyordum. Belki yaşım düşünülürse bu çok da olağandışı değildi.

Normal olan, Emma'nın onu doktora götürmesi olurdu. Küçük çocuğun tıbbi ya da psikolojik yardıma ihtiyaç duyduğu aşikârdı. Şüphesiz, bunu Emma da görüyordu. Hiçbir zaman onunla bu konuyu konuşma şansım olmadı ama şu anda, çocuğu herhangi bir resmî kuruluşa götürürse uyuyan yılanın kuyruğuna basacağından korktuğuna inanıyorum. Londra'dan kimse onunla irtibata geçmemişti. Muhtemelen Brian, o karanlık kasım akşamı, Staintondale'e gelişinden sonra adını not alan hemşireler ile Londra'da ondan sorumlu otoriteler arasında bir yerlerde kaybolmuştu. Emma, Brian'ın bir yetimhaneye transfer olmakla baş edemeyeceğine inanıyordu o yüzden kimsenin Brian'ı hatırlamamış olmasından memnundu. Onu doktora götürmedi. Onu okula da göndermedi, bunun için kendini kötü hissetmesine gerek

yoktu çünkü Brian'ın yaşıtlarına, hatta kendinden küçük çocuklara bile hiçbir şekilde yetişmeyi beceremeyeceğini herkes hemen anlardı.

Bütün bu olay kocası Arvid'in canını sıksa da, Brian'ın esenliği onun hiç aldırmadığı bir konu olduğu için Emma istediğini yapabiliyordu. Chad de işin içine karışmadı. Aklında çok farklı şeylerin olduğu bir yaştaydı. Bana gelince, kısa süre sonra gözüm sadece Chad'i görmeye başlamıştı ve Brian'ı sadece onu peşimden atmak için kurnaz numaralar bulmak zorunda kaldığım zaman fark ediyordum.

Emma'nın haricinde, Brian herkes için bir bakıma *hiç kimse* olmuştu. Bir süre sonra Chad ona böyle seslenmeye başladı: *Hiç Kimse.*

5

1941 Şubat'ında, annem beni Staintondale'de ziyarete geldi. Noel'de gelmek istemişti ama temizlik yaptığı ailenin onun yardımına ihtiyacı vardı ve fazladan gelecek bir parayı almadan yapamazdı. Bu benim için sorun değildi. Beckett Çiftliği'nde Noel çok güzeldi. Hatta biraz kar yağmıştı. Yardımseverlik konusunda kendimi aşmıştım. Fırsat buldukça çiftlik veya ev işlerine yardım ediyordum ve büyük bir miktar cep harçlığı biriktirmiştim. Bununla Chad'e bir kaplama bıçağı aldım. Uzun zamandır bir kaplama bıçağına sahip olma hayali kurduğunu biliyordum. Paketi açtığında gözleri parladı ve teşekkür ederken bana bakışındaki bir şey değişti. Sanki artık karşısında sadece Londra'dan gelme sinir bozucu küçük bir kız değil, neredeyse ciddiye alabileceği bir insan görüyordu. O bakış ve gülümsemesi, Noel şenliklerinin en güzel kısmıydı. Bir de bana verdiği kitap.

Louisa Alcott'un *Küçük Kadınlar* kitabı.

Biraz utanarak, "Okumayı çok sevdiğin için," dedi.

Ona sarılmak istedim ama cüret edemedim. O yüzden sadece kitabı sıkı sıkı tutmakla yetindim.

Kısık bir sesle, "Teşekkür ederim," dedim ve kitabı sonsuza dek tutmaya yemin ettim. Bunu başardım. Kitap hâlâ bende.

Noel, kilise ziyaretleri, söylenen şarkılar ve güzel yemek yapma telaşı içinde geçti. Annemin neden gelemediğini açıklayan gerekçeleri sıraladığı

uzun ve suçluluk dolu mektubuna gerçekten hiç gerek yoktu. Doğru söylemek gerekirse, mektubu *beni* suçlu hissettirdi. Annem onu çok fazla özlediğimi düşünüyor gibiydi ve herhalde özlemem gayet normal olurdu. Kendi kendime neden evimi özlemediğimi ve sadece birkaç haftada Beckett Çiftliği'ndeki hayata nasıl alıştığımı sordum. Sanırım artık cevabı biliyorum. Bunun sebebi sadece Chad Beckett'a âşık olmuş olmam değildi. Annemle sık sık tartışmamız ve Emma'nın daha yumuşak başlı ve anlaşması daha kolay biri olması da değildi. Sanırım Yorkshire sahilinde *yuvamı* bulmuştum. Ben şehir insanı değilim. Londra'da doğmama ve hayatımın ilk on bir yılını orada geçirmeme rağmen, sokaklarını, insan kalabalığını ve yüksek evlerini hiçbir zaman yuvam olarak görememiştim. Fakat Yorkshire'ın uçsuz bucaksız tarlaları, rüya gibi küçük köyleri, yeryüzüyle gökyüzünün ufukta birleşimi, denizin yakınlığı, bütün hayvanların ve temiz havasının tamamı bana yuvamda olduğum hissini veriyordu. O sırada ben bile bunun farkında değildim.

Annem sonunda şubatın ortasında bir hafta sonu gelebilmişti ve iyi olduğumu görebiliyordu. Yorkshire kendini en iyi şekilde göstermiyordu ama hangi manzara şubatta bunu başarabilirdi ki? Sürekli devam eden soğuk gri bir çisenti vardı. Çiftliğin avlusu çamurluydu ve çiftliğin arkasındaki tepenin üstü, alçakta duran bulutlar tarafından yutulmuştu. Yine de anneme köprüyü, vadiyi ve sahili göstermek isterdim ama onu dışarı çıkarma teklifimi kabul etmedi.

"Çok soğuk," dedi ve salondaki şöminenin hemen yanında oturuyor olmamıza rağmen ürpererek kollarını ovdu. "Ve çok ıslak. Kayaların üzerinden aşağı inmeyeceğim tatlım, üzgünüm. En son istediğim şey bileğimi kırmak."

Beckett Çiftliği'ni çok sevmediği ve yarım hafta boyunca burada kalamayacağı izlenimine kapıldım. Yine de, Londra'daki bombalar altında yaşamaktan daha iyiydi.

"Almanlar hâlâ saldırıyor," dedi. "Baştaki kadar kötü değil ama burada olduğuna memnunum. Güvende olduğuna. Birçok kişinin çocuğu tahliye edildi."

Hâlâ Edith Hala'yla yaşıyordu ve bana söylediğine göre bu korkunçtu.

"Çok fazla insan var ve yeteri kadar yer yok. Edith'i de biliyorsun. Canını sıkarsan bunu açıkça gösterir. Bana bir dilenciymişim gibi davranıyor. Ben onun ölmüş erkek kardeşinin karısıyım! Herhangi biri değilim!"

Annemin bakışları, her zamanki gibi yanımda duran Brian'a ilişti. Brian ayaklarımızın dibinde oturmuş, bir zamanlar Chad'e ait olan ufak tahta bir

arabayı itiyordu. Her zamanki gibi, oyununun herhangi bir mantığı yokmuş gibi görünüyordu.

"Bizi anlıyor mu?"

Başımı iki yana salladım. "Sanmıyorum. Doğru dürüst konuşamıyor bile."

Brian, ocağın başlarında buraya geldiğinden beri ilk defa kelimeler oluşturmayı denemişti. Emma bunu büyük bir sevinç içinde karşılamıştı ama ben bunun oldukça sınırlı bir başarı olacağını düşünmüştüm. Beni sinir edecek şekilde, Brian'ın söylemeyi becerebildiği kelimelerden en anlaşılırı *Fiona*'ydı. Bir de *gel* ve kulağa *kimme* gibi gelen bir şey daha söyleyebiliyordu. Emma, son kelimenin ne olabileceğini bulmak için kafasını patlatıyordu. Chad ile ben, onunla yalnızken kullandığımız isim olan *Hiç Kimse*'yi söylemeye çalıştığına emindik. Ama bunu belli etmedik. Duysa, Emma'nın çok kızacağını biliyorduk.

Annem, Brian'ın duyacaklarını tekrarlamayacağından emin olunca, muhtemelen kuzeye kadar teptiği yolun tek sebebini ağzından çıkardı.

"Uzun süre Edith Hala'da kalmayabilirim," dedi.

"Evimiz tekrar mı inşa ediliyor?" diye sordum.

"Hayır. Bu biraz zaman alacak. Sokaklardaki molozları temizliyorlar ama Almanlar bomba yağdırmaya devam ederken yeniden inşa etmeye başlamanın bir anlamı yok."

"Peki nereye gideceksin?"

Lafı ağzında geveledikten sonra kısık bir sesle ve aceleyle, "Biriyle tanıştım..." dedi.

Başta anlamadım. "Yani?"

"Adı Harold Kane. O... Rıhtımda çalışıyor. Ustabaşı olarak!"

Kulaklarıma inanamayarak, "Bir erkek mi?" diye sordum.

Annem biraz sertçe, "Evet, tabii ki bir erkek," dedi. "Başka ne olacaktı?"

Hayrete düşmüştüm. Gideli daha dört ay olmuştu ve annem şimdiden flört edecek birilerini bulmuştu bile. İkiyle ikiyi toplayacak kadar büyüktüm. Bir erkekle tanıştığını ve aynı anda uzun süre Edith Hala'yla yaşamayacağını söylediğine göre, bu, Harold Kane'e âşık olduğu ve yakında onun dairesine taşınacağı anlamına geliyordu. Her şey nasıl bu kadar çabuk ilerleyebilmişti? Babam ölmüştü. İngiltere savaştaydı. Hitler dünyayı fethetmek istiyordu. Beni tahliye etmeleri gerekmişti. Bütün bunlar olurken de annem kendine

yeni bir adam aramaktan daha iyi bir iş bulamamıştı. Bunu utanç verici, biraz da haysiyetsiz buluyordum.

Dahası, biraz kıskandığımı fark ettim. Chad'e karşı duyduğum aşk hâlâ tek taraflıydı. Başlamamıştır. Bu sırada, annem kendine onunla evlenmeye hazır bir erkek kafeslemişti. Hâlbuki sıra bendeydi. Gençtim. Annem gözüme çok yaşlı görünüyordu, otuz iki yaşındaydı. Hayatının en önemli kısmını çoktan geri de bırakmıştı.

Zehirli ve meydan okuyan bir ses tonuyla, "Neden rıhtımda çalışıyor?" diye sordum. "Neden savaşta değil?"

Annem iç çekti. Öfkelenmemi anlamış ve gelecekteki zorlukları görmüştü. "İşi, savaş hazırlıkları için önemli olduğundan askerlikten muaf tutuluyor," diye açıkladı.

Kaytarıyor tarzı bir şey mırıldanmak isterdim ama cesaret edemedim. Bunu yaparsam annemin aşırı bir tepki vereceğini hissetmiştim. Zaten muhtemelen bu doğru da değildi. Arvid Beckett de çiftlikte ona ihtiyaç duyulduğundan muaf tutuluyordu ve onu bunun için yargılamayı asla aklımdan geçirmezdim. Cepheye hiçbir erkek gitmek zorunda kalmasa bundan rahatsız olmazdım. Emma'nın, savaş yakında bitmezse Chad'in de askere çağırılabileceğine dair derin endişesini paylaşıyordum. Şüphesiz annem de Harold'ı için endişeliydi ve o Londra'da kalabildiği için mutluydu.

Asık suratla, "O zaman artık hayatında önemli bir rolüm olmayacak," dedim, bu tabii ki annemin hiçbir belirsizliğe yer bırakmadan reddettiği bir yorumdu.

"Sen benim çocuğumsun!" diye haykırıp bana sarıldı. "Aramızdaki hiçbir şey değişmeyecek!"

Şüphesiz dediğini içtenlikle söylemişti. Ama henüz fazla bir hayat tecrübem olmasa da, içgüdülerim bana bir şeyin değişeceğini söylüyordu. Aileye katılan yeni bir üye her zaman bir şeyleri değiştirir. Hem bu Harold denen adamın bana nasıl davranacağını kim bilebilirdi ki? Yeni karısının ilişkilerine on iki yaşındaki kızını dâhil etmesine çok da hevesli yaklaşacağını hayal edemiyordum.

Ertesi sabah, anneme Scarborough'ya giden otobüsün günde bir kere geçtiği ana caddeye yaptığı uzun yürüyüşte eşlik ederken, bütün kalbimle Beckett Çiftliği'ndeki yaşantımın uzun, çok uzun olması için dua ettim. Londra'ya dönme ihtiyacını gittikçe daha az hissediyordum. Ama Yorkshire'da kalma dönemim savaşın uzunluğuna bağlıydı ve mantıklı hiç kimse bunun uzun süre devam etmesini istemezdi, özellikle de Chad, çünkü nisanda on altı yaşını dolduracak ve büyük bir ihtimalle askere çağrılacaktı.

Yolun kenarında durup anneme el sallarken gözlerimden yaşlar akmaya başladı. Hayatım karmaşık ve zor görünüyordu. Karanlık ve korkutucuydu. Dünyadaki kimse bana güven vermiyordu, hatta belki de en az annem veriyordu.

Ve o yaz, beklediğim oldu. On ikinci doğum günümden birkaç gün sonra annemden bir telgraf aldım. Telgrafta bana Harold'la evlendiklerini söylüyordu.

6

Kuru ve sıcak bir gündü. Gökyüzü, ağustos için çok tipik olan o berrak mavi rengindeydi. Elmalar ağaçlarda olgunlaşıyordu. Rüzgâr denizin ve yeni kesilmiş çimlerin kokusunu taşıyordu. Mükemmel bir gündü. Bayram. Özgürlük. Bir ağacın altında uzanıp kitap okuyup hayal kuruyor ve tembelce bulutların üzerimden geçişini izliyor olmalıydım.

Onun yerine sahildeki bir kayanın üzerinde oturmuş, acı çekiyordum. Elimde birkaç yavan kelimeyle önceki gün bir üvey baba kazandığımı söyleyen telgrafı tutuyordum. *Üvey baba!* Masallardan üvey anneleri biliyordum. Üvey babalar da onlardan daha iyi değildi herhalde.

Hüngür hüngür ağladım.

Tabii ki olayın bir şekilde bu noktaya geleceğini biliyordum ama yine de garip bir şekilde şoka girdim. İhanet edilmiş, gafil avlanmış hissediyordum. Annem emrivaki yapmak yerine önce benimle konuşmalıydı. Beni Harold'la tanıştırmalı, bana iyi davranıp davranmadığını ve anlaşıp anlaşamadığımızı görmeliydi. Ya Harold ilk görüşte benden nefret ederse ya da ben ondan edersem ne olacaktı? Ya bana emirler verip hayatımı zorlaştırırsa, ya bağı-

rırsa? Belki de annem umursamıyordu. Belki de zaferinden ötürü o kadar mutluydu ki çocuğunun iyi olup olmadığıyla artık ilgilenmiyordu.

"Çocuk" kelimesiyle yeni bir korkunç düşünceye kapıldım: Ya annemle Harold'ın bir çocuğu olursa? Annemin çok yaşlı olmadığını, yoksa Harold'ın muhtemelen onunla evlenmeyeceğini düşündüm. Eğer bu gerçekleşirse hayatlarındaki rolüm daha da değersiz bir hal alırdı. Annem bütün vaktini ağlayan bebekle ilgilenerek geçirir, Harold da küçük yavrusuna tapardı. Bense sadece ayak altında dolanan biri olurdum. Beni Brian'la beraber bir yetimhaneye koyarlardı. Harold, annem kabul edene kadar onun başının etini yerdi.

Ağlayıp kaderime sövüp sayarken, birinin yaklaştığını fark edemeyecek kadar bu karanlık düşüncelere dalmıştım. Birdenbire göz ucuyla bir şeyin hareket ettiğini gördüğümde şaşkınlıkla başımı kaldırdım.

Gelen Chad'di. Benden birkaç metre uzaktaydı ve beni gördüğüne hiç memnun gözükmüyordu.

Yavaşça, "Burada mıydın?" dedi. "Burada yalnız kalabileceğimi sanmıştım."

"Buraya sık sık gelirim," diye itiraf ettim.

Neyse ki sinirlenmemişti. "Evet. Ağlamak için güzel bir yer, değil mi?"

Kızarmış gözlerimin şiştiğini ve suratımın patlıcan gibi olduğunu bildiğim halde bir mendil çıkararak burnumu sildim. Muhtemelen hiç olmadığım kadar çirkin görünüyordum.

Elimdeki telgrafı sallayarak, "Annem yeniden evlenmiş," dedim.

Chad yine, "Evet," dedi. Sonra şüpheyle etrafına bakındı. "Hiç Kimse buralarda değil, değil mi?"

O anda bir Brian eksikti zaten!

"Ona izimi kaybettirdim. Merak etme. Buraya tek başına gelmeye cesaret edemez."

Chad tereddütle bana doğru birkaç adım attı. Şüphesiz yalnız olmayı tercih ederdi ama bir şey beni yorucu bir sinek gibi kovmasını engelledi. Eskiden öyle yapardı. Ama artık on iki yaşındaydım. On iki yaşındaki bir kıza bu kadar ilgisiz ve kaba davranılmazdı. Bunu fark edince biraz daha iyi hissetmeye başladım.

Chad, telgrafı işaret ederek, "İğrenç biri mi?" diye sordu.

Yutkundum. Lütfen tekrar ağlamaya başlama.

"Onu tanımıyorum," diye itiraf etmek zorunda kaldım. "Annemle, ben sizinle beraber burada yaşarken tanışmış. Ondan beri Londra'ya dönmedim."

"Annen buraya ziyarete geldiğinde onu da yanında getirebilirdi. Tabii o sıralar tanışmışlarsa."

"Adamın vakti yokmuş. İşi savaş hazırlıkları için çok önemliymiş." En azından annemin Harold hakkında gurur duyabileceği bir şey vardı.

Chad böyle işlere saygı göstermiyor gibiydi. Burnundan soludu. "Tıpkı babam ve aptal çiftliği gibi! Savaşta bir erkek için tek bir yer vardır, o da cephedir!"

Bunu söylerken sırtımda soğuk bir ürperti hissettim, ama aynı zamanda bir hayli etkilenmiştim de. Söyleyiş şekli çok cesur, çok kararlı geliyordu. Chad o yaz okulu bitirmişti ve şimdi çiftliğe daha çok yardım etmesi gerekiyordu. Bu, ona çekici gelmeyen bir işti. O ve Arvid sürekli bu konuda tartışıyorlardı. Biraz önce, Arvid ile Emma'nın bu konuyu konuştuğunu duymuştum. Emma, Chad'in iki sene daha okula gidip lise bitirme sınavlarına hazırlanmasını, sonra da eğer olursa üniversiteye gitmesini istiyordu.

Neredeyse yalvararak, "Bunu yapabilir," demişti. "Öğretmenleri de böyle düşünüyor. İyi notlar alıyor."

Arvid onun sözünü kesmişti.

"İki sene daha okul! Üniversite! Ne için, kadın? Çiftlik oğlumuza miras kalacak. Bunun için üniversite sınavına girmesine gerek yok. İşe alışacaktır. Bir gün her şeyi ona devredeceğim. Çok şanslı. Böylesi bir mülk çok az kişinin kucağına düşer!"

Fakat o sırada, Chad'in özellikle fazladan iki sene eğitimle ilgilendiği izlenimini edinmemiştim. Başka bir hedefi vardı ve ben bunu çok tedirgin edici buluyordum.

"Biraz önce annem ve babamla konuştum," dedi. Yanakları kızarmıştı, muhtemelen sadece vadiye indiği için de değildi. "On altı yaşındayım. Babam izin verirse askere kaydolabilirim! Neden reddettiğini anlayamıyorum!" Kayanın üzerinde yanıma oturarak birkaç ufak çakıl taşı aldı ve onları öfkeyle denize fırlattı.

"Askere kaydolmak mı? Yani..."

"Cephe için, tabii ki. Savaşmak istiyorum. Diğerleri gibi!"

"On altı yaşında cepheye giden çok fazla genç yok," diye öne sürdüm.

"Bazıları gidiyor," diye ısrar etti. Birkaç çakıl taşı daha attı. Onu nadiren bu kadar sinirli görmüştüm.

"Babanın çiftlikte sana ihtiyacı var."

"Ülkemin bana cephede ihtiyacı var. Başkaları İngiltere için ölüyor! Ben de burada oturmuş koyunları kırpıyorum. Bunun benim için ne anlama geldiğini hayal edebiliyor musun?" Yüzünü bana çevirdi. Gözlerinde sadece kızgın değil, aynı zamanda üzgün olduğunu da görebiliyordum, neredeyse çaresizdi.

Belki de o an aşağı yukarı aynı şeyleri hissediyorduk.

"Hitler'in nasıl bir adam olduğunu biliyor musun?" diye sordu.

Sadece belli belirsiz bir fikrim vardı. "Pek sayılmaz..."

Chad, "O deli," dedi. "Akıl hastası. Dünyayı ele geçirmek istiyor. Bütün ülkelere saldırıyor. Hatta şu anda Rusya'yla savaşıyor. Bunu ancak bir deli yapar!"

Utangaç bir şekilde, "Ama o zaman Rusya'yı fethetmeyi başaramayacaktır," dedim. Hitler'in o yaz Rusya'ya saldırdığını biliyordum ama üzerine çok fazla düşünmemiştim. Chad'in beni ahmak yerine koymadığını umdum.

Chad, "Almanların İngiltere'yi istila ettiğini bir düşün," dedi. "Sadece bomba atmakla yetinmediklerini düşün, gerçi bu da yeteri kadar kötü. Ama birdenbire burada olduklarını. *Almanların birdenbire burada olduklarını!*"

Almanların şu anki durumumu nasıl daha kötü bir hale getireceklerini göremiyordum. Hitler'i bile Harold Kane kadar büyük bir alçak olarak görmüyordum. Doğal olarak bunu kendime sakladım.

İtaatkâr bir şekilde, "Bu korkunç olurdu," dedim.

Chad, kasvetli bir sessizliğe bürünmeden önce, "Bu lanet olası bir felaket olur," diye vurguladı.

Bir süre sonra, "Beni durduran daha çok annem," dedi. "Sanırım babamı ikna edebilirim. Ama savaşa katılmak istediğimi söylemeye başladığımda annem kendini kaybediyor!"

"Senin için endişeleniyor."

"Endişelenmek mi! Ben yetişkin bir insanım. Benim için endişelenmeyi bırakma vakti geldi. Hiç Kimse'ye sarılıp onu öpsün ve ilgisiyle boğsun. Bu

artık bana göre değil. Kendi yoluma gitmeliyim. Kendi inançlarımı takip etmeliyim!"

Söylediklerinin kulağa çok hoş geldiğini düşündüm. Her zamanki gibi, ona hayran kalmıştım. Ama yine de onun savaşa gitmesini istemiyordum. Tabii ki istemiyordum, hem de hiçbir şekilde! Bunu söylemedim. Beni müttefiki olarak görmesini istiyordum, korkmuş annesinin genç bir versiyonu olarak görmesini değil.

"Bazen," dedim, "hayatta işler istediğin gibi gitmiyor."

Özel olarak zekice bir şey söylediğimi düşünüyor değildim. Bu benim için çıplak gerçekti.

Chad bana baktı.

"O zaman onları kabul etmek zorunda değilsin," diye cevap verdi.

"Bazen zorundasın," diyerek elimdeki telgrafı salladım. "Bazen çaresiz kalıyorsun."

Bana bakmaya devam etti. Bir şey değişmişti. Gözlerindeki bakış değişmişti. O, evet, o, bana sanki beni ilk defa görüyormuş gibi bakıyordu.

"Çok güzel gözlerin var," dedi, sesi neredeyse şaşırmış gibi çıkmıştı. "Gerçekten, çok güzeller. İçlerinde altın rengi benekler var."

İçinde birazcık kahverengi olan yeşil gözlerim vardı. Kahverengi, altın değil.

Belki ışığın rengi değiştirmiş belki de Chad görmek istediğini görmüştü. Bilmiyorum. Ama benim için dünya birdenbire durmuş gibiydi. Sanki dalgalar durmuş, martılar sessizleşmişti ve hafif yaz meltemi bekliyordu. Ağzım birdenbire kurudu ve yutkundum. Birdenbire dünyamı sarsan haberi veren telgraf bütün önemini yitirmişti.

"Ben..." dedim, ama başka ne diyeceğim konusunda en ufak fikrim hiç yoktu. Sonunda, "Teşekkür ederim," dedim ve gerçekten bu konuda hiçbir bilgim olmadığını düşündüm. Böyle bir anda ne denmeliydi? *Teşekkür ederim* küçük bir kızın diyeceği bir şeye benziyordu ama ne kadar uğraşsam da başka bir şey bulamamıştım.

Üzüntüyle, benim küçük bir ahmak olduğumu düşünecek, diye düşünüyordum. Etrafımdaki bütün dünyanın nefesini tuttuğu o özel an, bir erkek ona

hoş bir şey söylediğinde kız diyecek bir şey bulamadığı için geldiği kadar hızlı bir şekilde geri dönüyordu.

Ama Chad bana yüzündeki o yeni ifadeyle bakmaya devam etti ve bakışlarında, önünde sadece küçük bir kız görmediğine dair bana umut veren bir şey vardı.

Telgrafa uzandı. "Bana ver," dedi.

Hızlıca birkaç kere katlamış ve kâğıttan bir uçak yapmıştı. Ayağa kalktı. "Haydi gel," dedi, "uzağa gönderelim!"

Ben de ayağa kalktım. Chad rüzgârın yönünü kontrol edip uçağı rüzgârın onu yakalayacağı ve taşıyacağı bir şekilde hünerle havaya fırlattı. Uçak, denize düşmeden önce bir hayli havada uçtu. Bir süre boyunca telgrafın dalgaların üzerinde dans edişini izlemeye devam ettik, sonra uçak gözden kayboldu.

Chad, "Gitti," dedi. "Bir daha bunu düşünme."

Gülmeden edemedim. Bu kadar basitti. Ansızın annem kaybolmuştu. Harold Kane de ona eşlik etmişti. Artık ne geleceği ne de olacakları umursuyordum. Tek gerçek şey o andı; sahil, deniz ve gökyüzü. Bir de son derece doğal bir şekilde elimi tutan Chad.

"Haydi," dedi. "Eve gidelim."

Eve giderken bunun hayatımın en mutlu anı olduğunu düşündüğümü hatırlıyorum. Bir daha asla daha mutlu olamayacağımı, hayatımın da daha mükemmel olamayacağını hissetmiştim. Bugün bile, yarım yüzyıldan uzun bir zaman geçmesine rağmen, hâlâ o akşamüstünün neden özel olduğunu hatırlayabiliyorum. Belki de herkesin yaşamında, üzerinden ne kadar zaman geçerse geçsin ve hayatlarımız ne kadar değişirse değişsin, bizi hâlâ büyüsü altına alabilen bu anlar vardır. O akşamüstünü özel kılan şey, doğal olarak, az çok bir sevgi beyanı almış olmamdı. Chad'in gözlerim hakkında söylediklerini bu şekilde yorumlamıştım ve nihayet sonraki aylar da ona beslediğim gizli ve coşkulu aşkın karşılıksız olmadığını gösterdi. Geriye dönüp baktığımda, bundan fazlası olduğunu biliyorum, bu, bir erkek ile bir kızın sahildeki romantik buluşmasından fazlasıydı. O sırada bunu bilemezdim ama bu, Chad Beckett'la masum bir şekilde paylaşacağımız son derece yoğun birkaç andan biriydi. Bunu gerçek anlamda söylüyorum. Henüz kendimizi birer suçlu haline getirmemiştik. Hâlâ masumduk.

Bu değişecekti ve bugün, hayatımızı birlikte geçirememiş olmamızın tek sebebinin bu olduğuna eminim. Aksi takdirde kesinlikle beraber yaşlanabilirdik, ama olmadı.

Suçumuz yüzünden.

14 Ekim Salı

1

Alarm çaldığı için uyandı. Londra'daki dairesinde değil de Scarborough'da olduğunu ve burada bir çalar saati olmadığı için bunun kendi alarmı olamayacağını fark etmesi birkaç saniyesini aldı. Rüya görmüş veya bir şey hayal etmiş olmalıydı, özellikle de şu anda etraf sessiz olduğu için.

Yatağında doğruldu. Dışarıda gün doğmuştu. Sisin pencere camına doğru bastırdığını gördü. Hava tahminleri tutmuştu: Sonbahar gelmişti.

Yastıklara geri gömülmek istiyordu ama sonra tekrar zil sesini duydu ve birinin ön kapıda olduğunu anladı. Saatine uzandı. Neredeyse dokuz olmuştu. Normalde hiç bu kadar uyumazdı. Hafif bir suçluluk duygusuyla, dün aldığı ve o akşam Fiona'nın salonunda bir hayli çok içtiği viskiyi hatırladı. Muhtemelen bu kadar derin ve uzun uyumasının sebebi buydu.

Bu gece sadece çay içeceğim, diye karar verdi, ama hemen ardından, kararını gerçekleştiremeyeceğine dair acı bir önsezi hissetti.

Ayağa kalktı ve duvarlara tutunarak dairede ilerledi. Salonu geçtiğinde, masanın üzerinde Colin'in ona verdiği ve bütün akşam boyunca okuduğu kâğıt tomarını gördü. *Öteki Çocuk.doc.* Yanında bardağı ve viski şişesi duruyordu. Ayaklı lamba hâlâ yanıyordu, onu söndürmeyi unutmuştu.

Sokak kapısını açmak için düğmeye bastı ve dairesinin kapısını araladı. Bir dakika sonra Stephen, elindeki bavulu ve ayağındaki spor ayakkabıları ile uykulu gözlerle ayaklarını sürüyerek basamaklardan yukarı çıktı.

"Seni uyandırdım mı?" diye sordu.

Leslie hayrete düşmüştü. "Evet. Hayır. Eh, uyandırdın ama önemli değil." Geriye doğru bir adım attı. "İçeri gelmek istersen..."

Stephen sanki ıslak bir köpek gibi silkinerek içeri girdi. Parlayan ıslak bir anorak giyiyordu. Özür dilercesine, "Çok uzun zamandır buraya gelmemiştim. Çok uzağa park ettim," dedi. "Spa Kompleksi'ne. Bahçelerden geçmek zorunda kaldım... Tanrım, yollar çok dik ve hiçbir şey gözükmüyor!"

Leslie hâlâ doğru düzgün uyanabilmek için uğraşıyordu. "Nereden geldin?"

"Londra'dan. Sabah dörtte yola çıktım."

"Tanrı aşkına, neden?"

Stephen ıslak anorağı çıkardı. "İşten izin almayı başardım. Ve düşündüm ki..."

"Ne?"

"Bana ihtiyacın olabileceğini düşündüm. Kendini çok kötü hissettiğini tahmin edebiliyorum..."

Leslie savunmacı bir hareketle kollarını kavuşturdu. "Gelmeni istemediğimi söylemiştim."

Stephen, "Yine de," diye yanıt verdi, "beni aradın."

"Özür dilerim. Bu bir hataydı."

Stephen kırılmış gözüküyordu. "Leslie, acaba-"

Leslie, tıslar gibi bir sesle, "Acaba falan deme!" dedi. Zayıf olma. Sana yaptığını düşün. Hatasını itiraf ettiğinde canının ne kadar yandığını. Sonra nasıl hissettiğini. Bir daha yapabileceği korkusunu. Gerçekten tek bir gece mi olduğu şüphesini. Korku ve şüphe. Leslie, sonunda ilişkiyi sonlandırabilme gücünü bulabildiğinde rahatlamıştı.

Stephen onun itirazını görmezden gelerek devam etti. "Acaba on sene boyunca evli kaldığımızı ve on beş sene boyunca da birlikte olduğumuzu hesaba katabilir misin? Büyükannenin benim ailemin de bir parçası olduğunu? Ben de birini kaybettim. Benim de yas tutmaya hakkım var. Ne olduğunu bilmeye hakkım var."

"Pekâlâ. Son dediğine cevap olarak, şu anda kimse ne olduğunu bilmiyor. Bu yüzden geldiysen hayal kırıklığına uğrayacaksın. Yeni bir

ipucu yok. Bir öncekine de; tabii ki yas tutabilirsin. Ama bunu kendi başına hallet lütfen. Bensiz."

Karşılıklı durdular. Leslie, hızlı bir şekilde kısa kısa soluk alıp verdiğini fark etti. Sakinleşmeye çalıştı.

Seni galeyana getirmesine izin verme!

Stephen düşünceli bir şekilde ona baktı ve sandalyenin arkasına attığı anorağını aldı.

"Kendini açıkça ifade ettin. Kahvaltı edecek bir yer arayacağım ve..."

Birdenbire utanmış bir şekilde yüzüne düşen saçı geri attı. "Burada kahvaltı edebilirsin. Sorun yok. Özür dilerim, eğer..."

Stephen rahatlayarak gülümsedi. Leslie banyoya gitti ve Stephen'ın mutfağa girdiğini duydu. Geçmişteki birçok tatillerini Fiona'yla Yorkshire'da geçirmişlerdi. Stephen daireyi iyi biliyordu. Leslie aynadaki şişkin yüzüne bakarak, tek başına olmadığı için neredeyse rahatladığını düşündü. Belki de Fiona'nın ölümü, saldırganlığını ve incinmişliğini geride bırakabileceği yeni bir dönemin başlangıcı olurdu. Belki de Stephen'la arkadaş olması da mümkün olurdu böylece.

Duş alıp saçını kuruttuktan sonra üzerine bir kot pantolon ve süveter geçirip salona gitti. Salon kahve kokuyordu. Stephen pencerenin yanındaki masayı kurmuştu, gerçi menü oldukça yavandı. Ortadaki tabağın üzerine atılmış büyük bir parça peynir duruyordu, yanında da bir kraker tabağı vardı. Yoğun sise bakmakta olan Stephen arkasına döndü. "Neyle yaşıyorsun?" diye sordu. "Buzdolabı boş. Mutfakta bulduğum tek şey kahve ve sigara!"

"İşte bu. Sorunun cevabı," dedi Leslie. "Kahve ve sigara. Onlarla yaşıyorum."

"Pek sağlıklı sayılmaz."

"Ben kendim de bir doktorum." Leslie oturdu, kendine bir fincan kahve doldurdu ve ilk yudumun tadını çıkardı. "Tam da ihtiyacım olan şey! Artık yaşayanların arasına döndüm!"

Kahvaltı olarak kabul edilen şey sırasında Leslie bildiği kadarıyla Stephen'a soruşturmadaki mütevazı gelişmelerden bahsetti. Ona belalı nişan partisini, tatilci Colin ve Jennifer Brankley'yi, Dave Tanner'la

Fiona arasındaki kavgayı ve Fiona'nın o gece tek başına yürüyüşe çıkmak kararının ölümcül bir hale dönüşmesini anlattı.

"O ıssız yolun bir yerinde katiliyle karşılaşmış olmalı," dedi.

Stephen, "Dave Tanner baş şüpheli herhalde," dedi. "Hâlâ o bölgede takılıyor olabilir. Üstelik bana anlattıklarına bakılırsa, o gece ölümüne sinirlenmiş olmalı."

Kelime oyunu kasıtlı yapılmamıştı ama Leslie bunu hemen fark etti. "Birinin ölmesini isteyecek kadar kızgın değildi. Pek mantıklı gelmiyor. Evet, öfkeliydi ama birinin ölmesini isteyecek kadar öfkeli olduğunu sanmıyorum."

"Nasıl biri?"

"Okunması zor biri. Ama suç işleyeceğini düşüneceğin şekilde değil. Daha çok Fiona'nın şüphelendiği şekilde. Gwen'e karşı gerçekten samimi davranmamış olabilir. Yakışıklı. Genç kadınların hoşlanacağı türden bir adam ve iki yakasını bir araya getirebilmek için çırpınıyor. Gwen, ya da daha doğrusu, Beckett Çiftliği, onun için gerçek bir fırsat."

Stephen düşünceli bir tavırla, "Onunla evlenmeye ve çocuk yapmaya hazır bir adam da Gwen için gerçek bir fırsat," dedi. "Yani klasik bir romantik aşk hikâyesi değil ama bu ilişki ikisi için de iyi olabilir."

Leslie, "Eğer uzun vadede güzel kızların ayartıcı tekliflerinden uzak durmayı becerebilirse," dedikten sonra iğneleyici bir şekilde, "ikimiz de bunun erkekler için ne kadar zor olabileceğini çok iyi biliyoruz," diye ekledi.

Stephen cevap vermek istiyormuş gibi gözüküyordu ama kendini tuttu.

Bir süre sonra bilgisayar çıktılarının, bardağın ve şişenin, Leslie'nin gecesini nasıl geçirdiğine dair belirgin bir resim çizdiği ufak masayı işaret etti. "Okuması heyecanlı mı?" diye sordu.

"Fiona'nın hayat öyküsü. En azından bir kısmı. Bunu Chad için yazmış ve ona e-postayla göndermiş. Bunu sadece Chad'in görmesi gerekiyormuş ama Gwen şifreyi tahmin edip hepsinin çıktısını almış. Kâğıtları bana Colin Brankley verdi. Bu konuda çok esrarengiz davrandı ama henüz neden olduğuna emin değilim. Fiona savaş sırasında Londra'dan tahliye edilmesini ve Beckett Çiftliği'ndeki hayatını anla-

tıyor. Bana bunu sık sık anlatırdı. Yeni olan şey ise gerçekten Chad'e âşık olduğunu öğrenmek oldu ama bundan ve bir tür ilişki yaşamış olduklarından zaten şüpheleniyordum. Henüz buraya kadar okuyabildim, daha ilerisine gidemedim."

Leslie omuz silkti. "Görebildiğin gibi, dün teselliyi içkide aradım. Dolayısıyla bir süre sonra okuduğumu tam olarak algılamıyordum." Bir an düşündü. Alkol yüklü hatıraları arasından bir şey yüzeye çıktı, bir söz... "Suç," dedi. "Chad'le birlikte yüklendikleri bir suçu ima etmişti. Ama henüz bunun hakkında bir şey okumadım."

"Nasıl bir suç? Hiçbir fikrin var mı?"

"Pek sayılmaz. Sadece büyükannem dedemle, Chad de karısıyla evlendikten sonra bile Fiona ve Chad'in ilişkilerini devam ettirdiğini hayal edebiliyorum. Gerçi... Chad'le *suçumuz yüzünden* birlikte bir hayat geçiremediklerini yazmış. Demek ki sonraki eşleriyle ilgili bir şey olamaz." Leslie kaşlarını çattı. "Sana Fiona'nın isimsiz telefonlar aldığını söylemiş miydim?"

"Hayır. Ne türden?"

"Sessiz. Biri nefes alıp veriyor. Başka bir şey yok. Fiona bundan kimseye bahsetmemiş, sadece öldüğü gece Chad'e bahsetmiş. Bu aramalar Fiona'yı çok etkilemiş olmalı."

"Chad'e birinden şüphelenip şüphelenmediğini söylemiş mi?"

"Hayır. Kim olduğuna dair hiçbir fikri yokmuş."

Stephen fincanını bıraktı, öne eğildi ve büyük bir ciddiyetle Leslie'ye baktı. "Leslie, bence oradaki hikâye," derken başıyla çıktıların bulunduğu ufak masaya işaret etti, "polisin elinde olmalı. İçinde önemli bir ipucu olabilir."

"Şimdiye kadar sadece birinin hayat hikâyesi var. Bir aşk hikâyesi."

"Suçluluktan bahsetmiş."

"Ama..."

"Bunu hafife alma. Suçluluktan bahsetmiş. İsimsiz telefonlar alıyormuş. Sonra öldürülmüş. Bu da Fiona'nın hayatına ışık tutabilecek her şey polise verilmeli demek oluyor."

"Yazdıkları çok özel, Stephen. Ben bile okurken kendimi bir parça huzursuz hissettim. Bunlar sadece Chad'le paylaşmak istediği anılar.

Artık Gwen, Jennifer ve Colin de onları biliyor. Yakında ben de öğreneceğim. Açıkçası Gwen'in etrafı karıştırması beni hayal kırıklığına uğrattı. Aileden olmayan Jennifer ile Colin'in onları okumasına kesinlikle izin vermemeliydi. Fiona'nın çocuk ve genç bir kadın olarak düşündüklerini ve hissettiklerini bilmek zorundalar mı?"

"Belki de Gwen'in tek başına baş edemediği bir şeyler vardır. Leslie..."

Leslie sabırsızca sigaralarına uzandı ve bir sigara yaktı. "Evet. Tamam. Okuyacağım. Eğer cinayetle ilgili olabilecek bir şey bulursam, bunu tabii ki polise bildireceğim."

Stephen, "Umarım ilgili olabilecek şeyleri anlayabilirsin," dedi. "Bu arada Leslie, okuduklarını kendine saklayamayacağını biliyorsun herhalde, hatta..."

"Evet?"

"Hatta büyükanneni kötü gösteren bir şeyler okusan bile. Asıl mesele onun katilini bulmak. En önemlisi bu."

"Stephen, bilmediğin bir şey var. Temmuzda, burada Scarborough'da genç bir kadın öldürüldü. Fiona'ya benzer bir şekilde. O yüzden Fiona'nın cinayetinin kendi hayatıyla hiçbir ilgisi olmaması son derece mümkün. Sadece etrafta dolaşıp kadınları öldüren bir psikopata rastlama şanssızlığına uğramış olabilir."

"Belki de. Her şey mümkün."

Leslie ayağa kalktı. Stephen artık çok yakındı. Oda fazla küçüktü. Hem kahve de soğumuştu.

"Biliyor musun," dedi, "açım ve bu kahvaltı gerçekten yeterli değildi. Haydi kasabanın merkezine gidip yiyecek düzgün bir şeyler alalım. Sonra da alışverişe gidelim. Gidip normal bir şeyler yapalım!"

Leslie, Stephen'ın gözlerinden düşüncelerini okuyabiliyordu. Hayatlarında uzun bir süre hiçbir normalliğe yer olmayacağını, sise kaçmalarının onları sadece olaylardan geçici bir süreliğine uzaklaştırmaktan başka bir işe yaramayacağını düşündüğünü görebiliyordu.

2

Sabah, Valerie Almond için karmakarışıktı ama işe olumlu açıdan bakmaya karar vermişti.

Jennifer Brankley? Bingo! Valerie iyi hafızası için kendini tebrik etti. Detayları hatırlayamasa da en azından isim bir şeyler çağrıştırmıştı. İsmi veritabanına girmek, önsezisini doğrulamıştı. Brankley, yedi yıl önce bir skandala karışmıştı.

O zamanlar Leeds'teki bir okulda öğretmendi. Öğrencileri arasında çok popülerdi, meslektaşları tarafından saygı görüyor ve ebeveynler tarafından takdir ediliyordu. Jennifer ders verdiği genç insanlarla son derece direk ve derin ilişkileriyle tanınıyordu. İşini sadece bilgi aktarmak ve öğrencilerin iyi notlar almasına yardım etmek olarak görmüyordu. Onların ortağı, sırdaşı, yardım için geldikleri kişi olmak istemişti. Gerçekten onlara her anlamda destek olmak istemişti ve öğrencileri de onun bu teklifini kabul etmiş gibi görünüyorlardı. Jennifer Brankley birçok defa öğrenciler tarafından yılın öğretmeni seçilmişti. Okulda, onun hakkında söyleyecek iyi bir şeyi olmayan tek bir insan bile yoktu. En azından, olay yaşanmadan *önce* böyleydi.

Başka bir öğretmenin bir gazetenin internet sayfasında ismini vermeden söylediği gibi, "Bu sefer çok ileri gitti. Öğrencilerini ne kadar anlasa ve onlara yardım etmeye hazır olsa da, *bunu* yapmamalıydı!"

"Bu" on yedi yaşındaki bir öğrenciye kuvvetli sakinleştiriciler vermekti, hem de birkaç ay boyunca. Kız, her zaman sınavlar yüzünden şiddetli korkular yaşamıştı ve üniversite sınavları yaklaştığında bu korkuları daha da artmaya başlamıştı. Çok fazla korkup panik atak krizleri geçiriyordu ve öğretmeni Jennifer Brankley'ye açılmıştı. Özellikle korktuğu bir sınavdan önce, Jennifer ona bazı sakinleştiriciler vermişti ve öğrenci de bunun sonucunda gerçekten de daha sakin ve

rahat bir hale gelmişti. Sınavlar dört ay boyunca sürdüğü ve öğrenci hem ilaçların etkisinden memnun olduğu hem de normalden daha iyi notlar almasına yardım ettiğini hissettiği için ilaç desteğinden mahrum kalmak istemiyordu. Gazeteler, Jennifer Brankley'nin sonradan yaptığı şeyin ahlaki açıdan tartışmalı olduğunu tamamen bildiğini ve kanunla çatıştığının farkında olduğunu söylediğini yazmıştı. Fakat kızın içten yakarışlarını reddedememişti.

Öğrenci arkadaşlarından birine haplardan bahsedince, o kız da annesi ile babasına anlatınca felaket çığ gibi büyümüştü. Anında ilk kızın annesiyle babasına söylemişlerdi. Müdür, polis ve basın bilgilendirilmişti. Bir gecede Jennifer Brankley kendini fırtınanın merkezinde bulmuş ve bir kötülük, aşağılama ve öfke dalgasının altında kalırken çaresizlik içinde bakakalmıştı. Tabii ki gazeteler hikâyeyi kendi kafalarına göre değiştirmekten geri duramamışlardı.

Valerie arşivlerde inanılmaz başlıklar bulmuştu. En zararsız olanları, *Öğretmen öğrencisini hap bağımlılığına sürüklüyor* ve *Bağımlı: Hain öğretmen Jennifer B ne istiyordu?* diyordu.

Bir noktada, Jennifer Brankley'nin de çalışma haftasını atlatabilmek için bazen hap aldığı ortaya çıktı. Bu, işini etkilemediği ve Jennifer Brankley hiçbir şekilde bağımlı olmadığı için, normalde kimsenin ilgisini çekmezdi. Fakat bir kere şüphe, suçlama ve insanların sansasyon arzusundan oluşan girdaba kapıldıktan sonra, artık her şey ona karşı kullanılabilirdi. Doğal olarak, hızla *tehlikeli hap bağımlılığı* olarak şişirilen bu ilaç kullanımı, ilk değerlendirilecek şeydi fakat evliliğinde veya önceki hayatında harika bir ön sayfa başlığına uygun herhangi bir şey olsaydı, bu da didik didik edilirdi. En azından Leeds ve Bradford dolaylarındaki bölgede, basın Jennifer'ın canına okumuştu.

Bu zorlu olaydan sonra, işini kaybetmişti.

Valerie masadan kalkıp paltosuna uzandı.

Karşı masada oturan Komiser Muavini Reek başını kaldırdı. "Dedektif?"

Valerie, "Paula Foster'la konuşmaya gidiyorum," diye açıkladı. "Fiona Barnes'ın yanlışlıkla öldürüldüğünü düşünmüyorum ama emin olmak istiyorum. Sonrasında Beckett Çiftliği'ne uğrayabilirim."

Valeri otoparka giderken o sabahki daha az olumlu haberleri düşündü. Otopside işe yarar hiçbir şey çıkmamıştı. Fiona Barnes gece katiliyle karşılaşmış ve sonra ya kaçmaya çalışarak ya da katilinin ısrarı üzerine Trevor Çiffliği'nden geçen ufak patikaya gitmişti. Zanlı büyük bir taşla kadının kafasının arkasına defalarca vurmuş, darbeleri gittikçe daha kuvvetli ve acımasız bir hal almıştı. Doktorun olay yerinde tahmin ettiği gibi, katili sonunda ona vurmayı bıraktığında, Fiona Barnes hâlâ hayattaydı. Sabahın erken saatlerinde kafatasındaki bir kırığın ardından geçirdiği beyin kanaması yüzünden ölmüştü. Saldırı, o gece on bir ile on bir buçuk arasında gerçekleşmiş olmalıydı.

Fiona muhtemelen ilk darbeyle bilincini ya da en azından tepki verme yetisini kaybetmişti. Kendini saldırgana karşı koruduğuna dair hiçbir belirti yoktu. Tırnaklarının altında başkasına ait bir deri parçası yoktu, üzerinde başka birinin saçı da bulunmamıştı.

Kullanılan silah olay yerinin yakınlarında bulunamamıştı. Etrafta yeterince kaya vardı. Bu da zanlının kurbanıyla karşılaştığında silahlı olmadığını gösteriyordu. Birdenbire bir taş kapmış ve taşı yanında götürecek ya da olay yerinden uzakta bir yere bırakacak kadar zekice davranmıştı. Buralarda birkaç akarsu vardı. Taşı onlardan birine attıysa, suç aletinin bulunması muhtemel değildi.

Valerie arabaya girerken, bu da tıpkı Amy Mills vakasındaki gibi, diye düşündü. Katil o vakada da silahlı değildi. Kurbanını öldürmek için duvarı kullanmıştı. Ya mekânı çok iyi biliyordu ya da zamanı geldiğinde bir şey bulacağına güveniyordu. İki durumda da önceden detaylı bir plan yapılmış gibi görünmüyordu. Yine de, kurbanların tuzağa düşürüldüğü yerler dikkatlice seçilmiş olabilirdi. Mills vakasında, zanlı eldiven de takmıştı. Mills, çarşamba geceleri sık sık geziyolundan geçmişti. Her zaman geçtiği yolu kapayan tel örgülere hâlâ bir açıklama getirilememişti. Planlı bir cinayetin parçası olabilirlerdi.

Yine de, Fiona Barnes'ın o akşam kendi başına o yolda yürüyeceğini tahmin etmek imkânsızdı. Birdenbire yolun bir kısmını yürüme kararı almadan önce, kendisi bile bunu bilmiyordu. Dahası, normalde torununun arabasıyla evine bırakılması gerekirdi.

Normalde...

Arabasına binen Valerie, karakoldan yavaşça çıktı. Sis o kadar yoğundu ki insan sadece birkaç metre önünü görebiliyordu. Valerie farlarını yaktı ve hüzünle dünkü güneş ışığını hatırladı. O zaman kalkıp kendini önünde uzanan işe adamak eğlenceli olmuştu. Şimdiyse bütün dünya yavaş ve ağır bir şekilde hareket ediyor gibi görünüyordu, sanki bütün sesleri yutan ve şekilleri bulanıklaştıran bir kozanın içindeymiş gibi.

Valerie sokakta ilerlerken, boktan bir gün, diye düşündü.

Fiona Barnes'ın cinayetine ait bütün veriler, yaşlı kadının katilinin hiçbir şeyin onaramayacağı kadar kötü giden nişan partisine katılan insanlardan biri olduğu sonucunu gösteriyor gibiydi. Valerie'nin sorunu, gerçek bir cinayet sebebi görememesiydi. Sadece Tanner'ın, ya da belki de Gwen'in, bir sebebi olabilirdi ve bu sebep, bu kadar gaddar bir cinayet için yeterli görünmüyordu.

Adli tabiple uzun uzun konuşmuştu. "Erkek mi, kadın mı? Ne dersin?"

Doktor duraksamıştı. "Söylemesi zor. Ama kesinlikle öfkeyle hareket eden biri olduğunu söyleyebilirim. Adam, ya da kadın, gitgide daha çok sinirlenmiş. Kurbanın ölümüne sebep olan darbe için güç gerekir."

"Kadınların normalde sahip olduğundan daha büyük bir güç mü?"

"Öyle olmak zorunda değil. Bunun arkasında gerçek bir nefret varmış. Nefret insanın gücünü ikiye katlar. Hayır, saldırganın bir kadın olabileceği ihtimalini göz ardı edemem. Bir şey kesin, o da zanlının sağ elini kullandığı."

Valerie dalga geçerek, harika, diye düşündü, bu ihtimalleri azaltıyor. Nüfusun en azından dörtte üçü gibi sağ elini kullanıyor ve erkek ya da kadın olabilir. İşte şimdi bir yerlere varmaya başlıyorum.

Tanıdık bir baskının arttığını hissetti. Eğer üstlerinin işe karışmasını istemiyorsa yakında bir ipucu bulmasının ya da daha iyisi vakayı, ya da iki vakayı birden, çözmesinin gerektiğini biliyordu. Üstleri karışırsa dışlanırdı, vakadan uzaklaştırılır ve suçu temizleme söz konusu olduğunda tam bir başarısızlık örneği olurdu. Eğer bu nispeten genç polis memurunun izini süremediği kişinin bir seri katil olduğuna dair şüpheler artarsa, o zaman Scotland Yard'dan biri getirilirdi. Acilen bir ipucuna ihtiyacı vardı.

Jennifer Brankley. Kadın ona ilk andan itibaren garip gözükmüştü. Sadece tatillerini bu ıssız çiftlikte geçirdiği ve her zaman yanında iki devasa köpek olduğu için değil. Sebep başka bir şeydi. Valerie, basında çıkmış eski haberlerini okuduktan sonra artık bunun ne olduğunu biliyordu: Jennifer Brankley kırılmış bir kadındı. Hayat, insanlar ve kader tarafından kendisine kötü davranıldığını hissediyordu. Kovulmasının etkilerini hiçbir zaman atlatamadı. Bu olay yıllar sonra bile hâlâ onun içini kemiriyordu.

Psikogramı neye benziyordu acaba?

Valerie, sisin ele geçirdiği zar zor görünen kavşaklara bakarak, kadın sözde yardım etme hastalığından muzdarip, diye düşündü. Öğrencisi için yaptığı şey normal değildi. Kız için birçok şey yapabilirdi, ebeveynleriyle veya bir doktorla konuşabilir, bir psikologdan tavsiye isteyebilirdi. Ama ona hemen ve doğrudan kendi yardım etmek istemişti ve bu şekilde her şeyi tehlikeye atmıştı. İşini, hayır kariyerini. Bu evliliğini bile bozabilirdi. Gazetelerin bastığı onca pislik, birçok ilişkiyi mahvederdi. Colin Brankley bankada çalışıyordu. Patronları bu olaydan memnun olmuş olamazdı. Şüphesiz, bu onun da başına biraz sorun çıkarmıştı. Jennifer Brankley bunu da tehlikeye atmıştı. Sanki gözü öğrencisinin sorunundan başka bir şey göremiyormuş gibi. Başka hiçbir şeyin önemi yokmuş gibi.

Hâlâ kendisine kötü ve adaletsizce davranıldığını, çok büyük bir haksızlığa uğradığını düşünüyordu. Bu anlaşılabilirdi, sadece iyi niyetle davranmıştı ve bunun için cezalandırılıyordu.

Gwen'le olan ilişkisi neydi?

Güçlü bir ilişkisi olduğu hissedilebiliyordu. Jennifer onun için bir anne, abla, sırdaş gibiydi. Gwen için yapmayacağı bir şey var mıydı?

Gwen'in Tanner'la gelecekteki mutluluğunun o gece tehlike altında olduğunu hissedip bu yüzden tehlikenin kaynağını, yani Fiona Barnes'ı silmeye karar vermiş olabilir miydi?

Yoksa böyle bir şey planlanmamış mıydı? Biri –Jennifer? Dave?– Fiona'yla yüzleşip onunla konuşmak ya da ondan bu işe neden müdahale ettiğine dair bir açıklama yapmasını mı istemişti? Durum kontrolden çıkmış ve önce kavgaya, sonra da saldırıya mı dönüşmüştü?

Valerie elini direksiyona vurdu. Sisin içinde el yordamıyla gidiyordu, yaptığı şey buydu. Çaresizce tahmin yürütüyor, karanlıkta tökezliyor, hipotezler uydurup sonra onları tekrar eliyordu. Hiçbir ipucu, hiçbir şey yoktu.

Her şeyi tekrar inceleyip didik didik et, dedi kendine. Hiçbir şeyi kaçırmamaya çalış. Tanner neden baş zanlıydı?

Sırf Fiona Barnes'a saldırmak için, yeterince ikna edici olmasa da, bir gerekçesi olan tek kişi olduğundan değil, aynı zamanda ne kadar zayıf da olsa, Amy Mills vakasıyla bir bağlantısı olabilecek tek kişi olduğundan dolayı böyleydi. Başka biri var mıydı? Mills'i tanıyan başka biri?

Artık Staintondale'e giden yola sapmıştı. Zeminde dev yastıklar gibi sis kümeleri bulunuyordu. Nemli asfalta doğru uzun, ıslak otlar sarkıyordu. Valerie, yolun rotasını takip etmek için dikkatini sis kümelerinden ayırdı.

Gwen Beckett. Friarage Okulu'ndaki kursa katılmıştı. Linda Gardner orada ders vermişti. Amy Mills, Gardner için çalışmıştı.

Her halükârda, bu bir bağlantıydı. Saçma sonuçlara yol açsa bile. Gwen Beckett'ı iki kişiyi öldürmüş, soğukkanlı bir katil olarak düşünemiyordu. Amy Mills'in vakasında görünür bir sebep de yoktu. Fiona'ya gelince, nişan partisini bozmuştu, bu yeterli bir sebep miydi?

İçgüdüsü Valeri'ye, hayır, dedi.

Amy Mills. Öldürülmüş genç kadının hayatına dair bilgileri aklından geçirdi ve birdenbire oturduğu yerde doğruldu. Bunu nasıl kaçırmıştı... Amy Mills Leedsliydi. Orada okula gitmişti. Jennifer Brankley Leeds'te ders vermişti... Bu küçük bir ihtimaldi, ama yine de...

Arabasındaki telsizden hemen Komiser Muavini Reek'i aradı.

"Reek, Amy Mills'in Leeds'te hangi okula gittiğini öğrenin lütfen. Bir de Jennifer Brankley'nin hangi okulda ders verdiğini, o da Leeds'teymiş. Birden fazla okula gitmiş olabilirler. Herhangi bir çakışma olup olmadığına ve ikisinin birbirini tanıyıp tanımadığına bakın."

"Bakarım. Ama ifadesine göre, Bayan Brankley, Amy Mills'in ismini hiç duymamış."

"İfadeler doğru da olabilir yanlış da, Reek. Hangisi olduğunu bulmaksa bizim işimiz."

Reek, "Tamam," dedi.

Valerie aramayı sonlandırdı. Arabayla ilerlerken kalbi daha hızlı atıyordu. Heyecan. Avın gerilimi. Bu her neyse, çaresizce beklediği bir histi. Sonunda ileri doğru bir adım atmış, bir ipucu bulmuş olabilirdi. Bu önemli olabilirdi.

Tam zamanında, Paula Foster'ın yaşadığı çiftliğe çıkan ufak yolu gördü. Direksiyonu aniden yana çevirip yola saptı. Artık genç kadına odaklanmalı, onun seçilmiş kurban olduğu ihtimalini göz ardı etmemeliydi, yoksa kadın hâlâ tehlikede olurdu. Ama Valerie, bu ihtimali çoktan aklından çıkarmıştı bile.

3

"Gerçekten, Dave. Fiona'nın önceki gece söylediği hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey sana karşı hissettiklerimi değiştirmedi. Ben hâlâ sana... Seni hâlâ seviyorum. Seninle bir geleceğim olacağına inanıyorum." Gwen gözlerini kırpmadan Dave'e baktı. Dave'in odasındaki bir sandalyede oturuyordu, her zamanki gibi uzun yün bir etek ve kendi ördüğü, belirli bir rengi olmayan kazaklardan birini giymişti. Büyük bir çanta taşıyordu. Bu uzun bir yolculuk olmuştu, önce yürümüş, sonra otobüse binmiş, sonra otobüs durağından yine yürümüştü. Dışarıdaki nem saçlarını her yönden fırlayan ve pamuk şekerine benzeyen bir şeye dönüştürmüştü. Kahverengi gözleri, son derece soluk yüzünde iki kömür parçası gibi duruyordu. Hafif bir allık genel görünüşünü daha iyi hale getirebilirdi, birazcık da ruj...

Dave ona bakarak, hiçbir zaman kendini daha çekici hale getirmeyi öğrenmeyecek, diye düşündü. Yatağında oturuyordu ve son anda Karen'ın top edilmiş taytını yatağın altına atmayı başarmıştı. Tanrı'ya şükür, Gwen taytı görmemişti. Gwen söyleyeceği şeye, onu ikna etmeye o kadar odaklanmıştı ki Dave, odada dolanıp çay yaparken gizlice Karen'ın rujunu bile yok etmeyi başarmıştı. Gwen geleceğini haber vermemişti. Birdenbire ön kapıda belirivermişti, sisin içinde beliren mavi bir yaratık. Ev sahibesi evde değildi, bu yüzden kapıyı Dave kendisi açmıştı. En azından giyinikti. Bu bile bir mucizeydi çünkü o sabahın geç saatlerinde uyandığında pencereden dışarı attığı tek bir bakış onu tüm gün yatakta geçirmenin daha iyi olacağına ikna etmeye yetmişti. Ne de olsa sadece akşam okulda ders vermesi gerekiyordu. Sonunda tuhaf bir iç huzursuzluğu onu yataktan kaldırmıştı. Bu durum konusunda huzursuz hissetmenin onun için çok da garip olmadığını anlaması biraz zaman almıştı. Şimdi ne olacağı konusunda hiçbir fikri yoktu.

Her şeyden çok, Fiona Barnes'ın ölümüyle ilgili araştırmaların onun için ne gibi ciddi sonuçlar doğurabileceği konusunda hiçbir fikri yoktu.

Tabii ki baş zanlı kendisiydi ve önceki gün Dedektif Almond'la yaptığı kısa konuşma bunu değiştirmiş olamazdı. Onun aleyhinde hiçbir şeyi kanıtlayamazlardı ama zan altındaydı. Başka bir ipucu bulamazlarsa onu göz hapsinde tutacakları kesindi. Boynundaki ilmik daralacaktı. O büyük bir şöhreti olmayan, olağandışı koşullarda yaşayan bir adamdı ve bunun da yardımı dokunmayacaktı. Bu süreç zorlu geçecek gibi duruyordu, bunun gayet iyi farkındaydı.

Fiona Barnes'ın canı cehenneme, diye düşünmüş, ısınmak için sert bir kahve içmişti. Soğuk bir gündü ama ev sahibesi her zamanki gibi ısıtma konusunda pintilik yapıyordu.

Her şeyin canı cehenneme. Gwen'e de çevresindekilere de lanet olsun. Beckett Çiftliği de etrafındaki her şey de sana kötü şans getirdi. Kendine başka bir yol bul.

Bunu söylemek yapmaktan daha kolaydı. Başka bir yol göremiyordu. Yıllardır da görmemişti. Birdenbire önünde yeni bir yolun belirmesi küçük bir ihtimaldi. Kapı zili çaldığında, başta önünde bir kere daha ona soru sormaya hazırlanan polis memurunu bulmayı beklemişti. Kısa bir süre, kapıyı açmamayı, evde kimse yokmuş gibi davranmayı düşünmüştü. Ama sonra kendini cesaretlendirmişti. Durumla yüzleşmek daha iyiydi. Ona karşı ellerinde ne olduğunu bilmek, olan bitine gözlerini kapamasından daha iyiydi.

Kapıdaki Almond değil, Gwen'di. Şimdi de odasında oturmuş on beş dakikadır onunla konuşuyordu. O kadar üşümüş ve ıslanmıştı ki Dave'in ilk yaptığı şey ona sıcak bir çay yapmak olmuştu. En azından, Karen'ın hep yaptığı gibi ona dağınıklık konusunda dırdır etmemişti. Gwen evine sadece iki kere gelmiş ve bu felaket düzensizlik hakkında hiçbir zaman tek bir kelime bile söylememişti. Yine de Dave oraya gelmesinden hiç hoşlanmıyordu. Odası bir sığınak, Gwen'den uzağa kaçabileceği bir yerdi. Gwen'in olmadığı, onun girmesinin yasak olduğu bir yere ihtiyacı vardı.

Birdenbire aklından, belki Dedektif Almond'ı bile odasına almayı tercih edebileceği düşüncesi geçti. Nişanlısını değil. Tabii gerçekten nişanlılarsa. Ne de olsa parti birdenbire yarıda kalmıştı. Belki de yarı

nişanlısı demek daha doğru olurdu. Bu bile ona biraz tehdit edici geliyordu.

Gwen'in konuşmayı bırakıp beklenti içinde ona baktığını fark edince rahatlatıcı bir şekilde, "Sorun değil," dedi. "Gerçekten, Gwen, senin bir suçun yok. Fiona'nın bütün bunları söylemiş olması senin suçun değil."

Gwen birdenbire her zamanki karakterine aykırı bir saldırganlıkla, "Doğru söylemek gerekirse, öldüğüne o kadar da üzülmedim," diye itiraf etti. "Bunun günah olduğunu ve böyle bir şey düşünülmemesi gerektiğini biliyorum ama bu sefer çok ileri gitti. Her zaman iyi niyetliydi ama bazen... her şeye de karışılmaz, öyle değil mi? Sadece babamla bir zamanlar..." Cümlesini bitirmedi.

Dave onun ne demek istediğini tahmin etti. O da aynı şeyi düşünmüştü. "Bir zamanlar aralarında bir şey vardı, değil mi?" diye sordu. "Bu hiç şaşırtıcı değil. Bir şekilde hissediliyor."

Gwen, "Keşke sadece bu olsaydı," dedi. Bakışlarındaki rahatsız ifade Dave'in gözlerinden kaçmamıştı. "Babam ve Fiona... onlar..."

Gwen duraksadığında, Dave, "Onlar ne?" diye sordu.

Gwen kısık sesle, "Bu uzun zaman önceydi," dedi. "Belki de artık bir alakası yoktur."

Dave normalde eşit derecede antipati duyduğu Chad Beckett ve Fiona Barnes'ın hayatlarıyla ilgilenmezdi ama şu anki durumda, özellikle de kendi durumunda, bu tarz yorumlara kulak vermeliydi.

O yüzden biraz öne eğildi. "Belki de alakalıdır, kim bilir. Ne de olsa, Fiona oldukça zalim bir şekilde öldürüldü."

Gwen, sanki Scarborough'nun bütün caddelerinde ve arka sokaklarında konuşulan bir olaydan değil de, yeni bir gaddarlıktan bahsediyormuş gibi hayret içinde Dave'e baktı. "Ama... bu Fiona ve babamla ilgili değil," dedi. "Ya da paylaştıkları şeyle. Katil muhtemelen Amy Mills'i öldüren kişi ve Amy Mills ile Fiona'yla babam arasında hiçbir bağlantı yok."

"Bunu nereden biliyorsun? Yani katilin aynı kişi olduğunu?"

Gwen artık çok da emin olamadan, "Dedektif Almond'dan anladığım buydu," diye yanıt verdi.

Almond, Amy Mills'in fotoğrafını Dave'in suratına da dayamıştı. Dave, vakaların bağlantılı olabileceğine dair düşüncelerin olduğunu biliyordu ama polisin elinde cinayetleri birbirine bağlayabilecek bazı ipuçları olsa bile, doğru düzgün bir kanıtları olduğunu zannetmiyordu.

"Olabilir," dedi. "Ama olmak zorunda değil. Gwen, eğer polise yardımı dokunabilecek bir şey biliyorsan, o zaman..."

"Dave, ben... belki de artık bundan bahsetmemeliyiz." Gwen'in gözlerinde yaşlar belirdi.

Dave öfkeyle, madem öyle ne diye konuşmaya başladın o zaman, diye düşündü.

"Polisin baş zanlılarından biri olduğumu biliyorsun, değil mi?" diye sordu.

Gwen bunu biliyor olmalıydı ama Dave'den bunu böyle açık bir şekilde duymak onu şok etmiş gibiydi.

"Ama..." diye konuşmaya başladı.

Dave onun sözünü kesti. "Tabii ki ben yapmadım. Vicdanım rahat, ne Amy Mills'e ne de yaşlı Barnes'a elimi bile sürmedim. Amy Mills'i tanımıyordum ve Fiona Barnes... Tanrım, sadece benim hakkımda birkaç kötü şey söyledi diye gidip başını taşla ezecek değilim. Cumartesi akşamı çok sinirliydim ama seksen yaşındaki bir kadını yalan yanlış iddiaları için öldürecek kadar ciddiye almam."

Gwen, polisin araştırma yöntemlerine mutlak güvenini gösteren bir ses tonuyla, "Gerçekten senin yaptığına inanmayacaklardır ve eğer hiçbir şey yapmadıysan o zaman korkacak bir şey yok zaten," dedi.

Dave sadece birkaç yıl öncesine kadar bütün polislerin "domuz" olduğuna inanıyordu ve Gwen'in onlara karşı duyduğu güveni paylaşmaya hazır değildi. Durum onun için açıktı: Dedektif Valerie Almond, kariyer merdiveninde tırmanmak istiyordu, doğal olarak, bu herkesin istediği bir şeydi. Dolayısıyla bir gazetenin şimdiden bu iki cinayete verdiği isme göre *Vadi Ölümleri*'ni çözmesi gerekiyordu. Bunu yapması için bir zanlının mahkûm edilmesi gerekiyordu. Dedektif Almond karanlıkta ne kadar bocalarsa, elindeki belli belirsiz birkaç ipucuna o kadar inatla tutunacaktı ve maalesef bu ipuçları Dave'i işaret ediyordu. Barnes'ın onca tanığın önünde ona patlaması sağ olsun, artık ateş hattındaydı.

Tabii ki hâlâ bir kozu vardı ve eğer gerekirse bu kozu oynayacaktı ama sadece başka bir seçeneği kalmazsa.

"Gwen, biliyorsun ki..." diye başladı ancak yüzündeki saflığı ve kör itaatkârlığı görünce durdu. Ona yanlış bir şekilde suçlanmış ve hapse atılmış insanları, hırslı polisleri ve yozlaşmış yargıçları, basının polisi baskı altında bırakıp onları yanlış yönlendirme gücünü, üst düzey politika zırvalarını, kariyer peşinde koşan hırslı birinin ihtiyaçları adına önemli bir vatandaşı feda edilebileceğini açıklamak istemişti. Suç işlemediğiniz takdirde asla cezalandırılmazsınız düşüncesini hiçbir zaman kabul edemezdi. Hiçbir zaman adalet sistemine inanmamıştı. Her zaman adalet sisteminin şüpheci ve rüşvete açık olduğunu düşünmüştü ve bu inanç, *sistemin* tamamen kölesi olan babasıyla yirmi sene önce yaşadığı geri dönülmez bir ayrılığa sebep olmuştu. Ondan beri ailesiyle hiçbir şekilde irtibata geçmemişti.

Gwen'e başkalarının başarısızlık olarak görebileceği, kendisinin de sık sık başarısızlık olarak gördüğü şu anki hayatının sebebinin bu olduğunu ve sorununun özünde bunun yattığını açıklayabilirdi. Ülkesi, devleti ya da siyasal ve toplumsal birimlerin herhangi biriyle herhangi bir şekilde barışmayı beceremiyordu. Büyük Britanya toplumunu reddettiği ve küçük gördüğü sürece bu toplumun bir parçası olamayacaktı. Yıllar geçtikçe kendisi için daha bir aydınlığa kavuşan bu ikilem hakkında nişanlısıyla konuşabilirdi. İkileminin, her şeye rağmen kendisinin de bu sistemin bir parçası olması ve bunu kabullenmek zorunda kalmasıyla ilgili olduğunu fark etmişti. Sistemi sonsuza kadar reddedebilecek gücü yoktu. Yine de aynı zamanda kendi inançlarına ve doğasına ihanet ettiğini hissediyordu.

Evlenmeyi planladığı kadının, içini döküp dertleşebileceği, çelişkilerini paylaşabileceği biri olmasını isterdi ama Gwen'in onu anlayamayacağını biliyordu. Gwen'in hayatı çiftlik, harika babası, aşk romanları, banal televizyon dizileri ve bir mucizenin gerçekleşmesini beklemekten oluşuyordu. Dave onun aptal olduğunu düşünmüyordu. Ama hayatını kendi küçük çevresi içerisinde geçirmişti. Günümüz insanlarının çoğunun aksine, yalnızlık, her türlü cahillik ve utangaçlık gibi özelliklerle mimlenmişti. Dave ona güdümlü nükleer füzelerinin görevlendirilmesine karşı gençken yaptığı protestoları anlattığında,

Gwen ona uzaydan gelen küçük yeşil adamlardan bahsediyormuş gibi bakakalmıştı. Dave, Thatcher yıllarından ötürü duyduğu mutsuzluğu ve bu dönemin sonradan sisteme karşı çıkan kendi hayat düzenini ne kadar fazla belirlediğini açıklayan uzun ve heyecanlı bir konuşma yapmaya başlamıştı. Gwen de onu yüzünde beliren çaresiz bir ifadeyle dinlemişti. Dave, bunun Gwen'in farklı politik bir görüşü olduğu için olmadığını biliyordu. Buna katlanabilir, farklılıklarındaki entelektüel sürtüşmeleri ilginç bulabilirdi. Sorun, Gwen'in *kesinlikle hiçbir* politik görüşünün olmamasıydı. İşçi Partisinin mi yoksa Muhafazakârların mı iktidarda olduğuna karşı tamamen kayıtsızdı. İki partinin de onun kişisel durumunu bir nebze olsun değiştirmeyeceği doğruydu. Bu birçok insan için geçerliydi ama onlar yakın çevreleriyle ilgisi olmayan her şeyi görmezden gelmiyorlardı. Bunu yapmak olağandışıydı. Gwen'in hiçbir şey yapamaması gerçekten felaketti.

Dave sadece, "Ah, boşver," dedi ve müstakbel karısının içindekileri görmesi, onunla bazı düşüncelerini, korkularını ve kafa karışıklıklarını paylaşma amacı güden ve başarısız olmaya mahkûm çabalardan uzak durmaya karar verdi.

"Lütfen eğer Fiona hakkında önemli bir şey biliyorsan polise söyleyeceğine söz ver," diye ekledi. Başlangıç noktası buydu; Fiona ve babası, Gwen'in hazmetmeye zorlandığı aptalca bir şey yapmışlardı. Bu, konuyla ilgili olabilirdi.

Dave, muhtemelen değildir, diye düşündü.

Gwen ona baktı. Bambaşka bir yerdeydi. *Kendi* başladığı yerde.

"Benimle hâlâ... biz yine de... yani... herhangi bir şey değişti mi?"

Dave'in iç sesi ona, şimdi kurtulabilirsin, dedi. Oldukça makul bir sebepten. Gwen çaresizliğe kapılır ama ayrılık için kendini suçlaması gerekmez. Her şey Fiona'nın, o sivri dilli koca karının suçu olur ve Gwen sonsuza kadar ondan nefret edip yetersizliği için kendine kızmak zorunda kalmaz. Ona bu iyiliği yap. Kıza merhamet et ve bu fırsatı kullan.

Kullanamazdı. Bunun doğru olduğunu bilse de, yapamazdı. Gwen onun bu soğuk odadan, bedava yemek kuyruğundan, gündüzleri uyuyarak, geceleri ise içerek geçirmekten ve en önemlisi de, asla hayatını düzeltemeyecek bir ezik olma hissinden kurtulmasının tek yoluydu.

Bu anı atlatma çabası ile çatlayan bir sesle, "Hayır, Gwen," dedi. "Hayır. Hiçbir şey değişmedi."

Gwen ayağa kalktı. Gülümsedi.

"Seninle yatmak istiyorum Dave," dedi. "Şimdi. Burada. Çok istiyorum."

Dave dehşet içinde, aman Tanrım, diye düşündü.

4

Colin tam ciddi ciddi öğle yemeğini düşünmeye başlamışken telefon çaldı. Saat çoktan iki buçuk olmuştu ve Colin açlıktan ölüyordu. Beckett Çiftliği'nde kimse bugün kendisini yemek pişirme konusunda sorumlu hissetmiyor gibiydi. Gwen sabahtan beri ortada yoktu, kimse nereye gittiğini bilmiyordu ve Chad tam anlamıyla odasına kapanmıştı, kapı kilitliydi. Colin'in tereddütlü sorusuna, sert bir homurtuyla cevap verilmişti.

Dedektif Almond oradaydı. Birdenbire çiftliğe gelmiş ve Jennifer'la tek başına konuşmak istediğini söylemişti. Son yarım saattir ikisi de aşağıda salonda oturuyor, Colin ise artan bir huzursuzlukla yukarıda bekliyordu. Bir de artan bir açlıkla.

Telefonu açmak için aceleyle çalışma odasına indi. En azından artık salona yaklaşmak için bir bahanesi vardı.

Aynı anda yan odadaki konuşmadan bir şeyler duyabilmek için –boşuna– uğraşarak, "Alo?" dedi.

"Alo." Hattın öteki tarafında bir kadın vardı. Anlaması kolay değildi çünkü çok kısık bir sesle konuşuyordu. "Pardon, kiminle görüşüyorum acaba?"

"Colin Brankley. Beckett Çiftliği."

"Ah, Colin! Siz Jennifer'ın kocasısınız, değil mi? Ben Ena. Ena Witty."

Colin'in onun kim olduğuna dair en ufak bir fikri yoktu. "Evet?" dedi.

"Ben... Gwen'in bir arkadaşı, bir tanıdığıyım. Gwen orada mı?"

Colin, "Maalesef," dedi. "Burada değil. İleteceğiniz bir mesajınız var mı?"

Ena Witty bu habere şaşırmış görünüyordu. İnanmıyormuş gibi, "Dışarıda mı?" diye sordu.

"Evet. Sizi geri aramasını ister misiniz?"

"Evet. Sadece... Onunla önemli bir konuda konuşmalıyım. En azından, benim için önemli. Ama emin değilim o yüzden ben... belki de... onu tekrar ararım."

Kadın, Colin'e kafası karışık biri gibi gelmişti. Colin aramayı sonlandırmaya hevesliydi. Ön kapının kapandığını ve bahçede bir araba motorunun çalıştığını duymuştu. Tanrı'ya şükür, Almond denen kadın sonunda defolup gidiyordu. Karısının nasıl olduğuna bakmalıydı.

Sabırsız bir şekilde, "Pekâlâ, Bayan Witty," dedi. "Gwen'e aradığınızı haber veririm. Onda numaranız var mı?"

Ena bunu bilmiyordu. Numarasını Colin'e yazdırdı ve bir an hattın öteki tarafındaki yabancıya ne kadar fazla şey anlatabileceğine dair tereddüt ettikten sonra, "Benim... Benim çok büyük bir sorunum var... Ne yapacağımı bilmiyorum ve biriyle konuşmam gerekiyor. Bu acil. Ama... eh, Gwen'in başka dertleri olduğunu biliyorum. Gazetede Beckett Çiftliği'nde gerçekleşen korkunç cinayeti okudum. Anlaşılan kurban ailenin iyi bir arkadaşıymış, değil mi? Gwen için ne kadar korkunç bir durum!" diye ekledi.

Colin, "Hepimiz ona destek oluyoruz," dedi. Bu konu hakkında daha fazla konuşmak istemiyordu. Gwen'in bu arkadaşını tanımıyordu ve ikisinin ne kadar yakın olduğuna dair hiçbir fikri yoktu.

"Peki, Bayan Witty..." deyince, kadın sonunda onun acele ettiğini anladı.

"Sizi rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi. "Lütfen, Gwen'e bana telefon etmesini söyleyin. Gerçekten çok önemli."

Colin bir kere daha onun isteğini ileteceğine söz verdi, sonra veda edip aceleyle ahizeyi yerine koydu. Yüzü son derece soluk duran Jennifer'ın koltukta oturduğu salona koştu. Colin onun çok üzgün göründüğünü düşündü.

"Hayatım, sonunda! Dedektif gitmiş. Bize birer fincan çay yapayım mı? Yoksa yiyecek bir şey mi istersin?"

Jennifer başını iki yana salladı. "Ben aç değilim. Ama sen..."

Colin, "Sadece kendim için uğraşamam," dedi. Ürperdi. "Tanrım, bu oda fazlasıyla soğuk ve nemli! Dışarısı da çok sisli... Korkunç bir gün, değil mi?"

Jennifer cevap vermedi. Colin kararlı bir şekilde şöminenin önüne çömeldi. "Bana yardım eder misin?" diye sordu. "Eğer kimse yapmayacaksa, kendimiz yapsak iyi olur."

Ateşi yakmak için uğraşırlarken Colin aklına yeni gelmiş gibi, "Neden geri dönmüş? Yani Almond," diye sordu.

Ona bir kütük uzatan Jennifer donakaldı. "Biliyor," diye mırıldandı.

"Neyi?"

"Geçmişteki olayların hepsini. Benim öğretmen olduğumu ve... yani, her şeyi. Bana söyledi."

"Bunun bu vakayla ne alakası var?"

"Amy Mills'i tanıyıp tanımadığımı bilmek istedi. İşte, temmuzda burada öldürülen kızı."

"Neden tanıyasın ki?"

"O da Leedsliymiş. Orada okula gitmiş. Dedektif Almond, ona ders vermiş olabileceğimi düşünüyordu."

Colin bunun üzerine donakalıp karısına baktı. "Ama ders vermedin, değil mi? O ismi daha önce hiç duymadığını söylemiştin ve..."

"Hayır. Onu tanımıyorum."

Hâlâ odanın soğuğunu ve sisli günün kasvetini azaltacak bir ateşleri olmamasına rağmen, Colin yaptığı şeyi bıraktı. Jennifer kütüklerin yanındaki kilime oturmuş, önüne bakıyordu. Colin çömelip onun ellerini kendi ellerinin arasına aldı. Karısının elleri buz gibiydi. "Onu tanımadığına emin misin?"

"Evet."

"Bu o kadar..." Colin ağır ağır nefes alıyor, sinirlenmemeye çalışıyordu ama öfkenin içinde yükseldiğini hissedebiliyordu. Acı acı, "Ellerinde hiçbir şey yok," dedi. "Hiçbir şey. En ufak ipuçları yok o yüzden insanların geçmişlerini kurcalamaya başlıyorlar. Bana sorarsan bu polisin kafası tamamen karışık. Üstelik boyunu aşan bir işin içinde. Şimdi de eski hikâyeleri eşeleyip onlardan bir şey çıkarmaya çalışıyor. Hepimiz hakkında neler bulacağını görmeyi merakla bekliyorum!"

"Eskiden ara sıra ilaç aldığımı biliyor."

"Ee? Bu yasalara aykırı mı?"

"Hâlâ alıp almadığımı bilmek istedi."

"Sen ne dedin?"

"Doğruyu söyledim. Bazen bir sakinleştirici aldığımı, mesela şehir merkezine giderken veya özel bir programım olduğunda. Ama sık sık almadığımı."

"Evet. Ve bunu birçok insan yapıyor. Dinle beni, sana bunları sormaya hiç hakkı yok. Cevaplamak zorunda da değilsin. Bu onu hiç ilgilendirmez."

Jennifer, "Bana inanmadı," diye fısıldadı.

"Neye inanmadı?"

"Normal bir hayatım olduğuna. Bana çok garip baktı. Sanırım bana bir bağımlı yaftası yapıştırmak istiyor çünkü o zaman dengesiz ve muhtemelen aynı zamanda tehlikeli olduğumu iddia edebilir. Meslektaşı da şu anda Amy Mills'le ilgili ifademi kontrol ediyor. Leeds'deki okullara ve Amy Mills'in ebeveynlerine soruyor."

"Sana karşı kullanabilecekleri hiçbir şey bulamayacaklar."

Jennifer, "Muhtemelen bulamazlar," dedi ama tekdüze, çaresiz bir ses tonuyla konuşuyordu.

Colin onun elini daha sıkı tuttu. "Hayatım, ne oldu? Seni endişelendiren şey nedir? Ellerinde senin aleyhine olabilecek hiçbir şey yok ve bu böyle kalacak. Canını sıkmalarına izin verme."

Karısı ona baktı. Colin onun korkusunu hissedebiliyordu. Kahretsin, çok kızgındı. Bu Almond'a, bu düşüncesiz kadına çok kızgındı. Jennifer'ın niye bu kadar tedirgin olduğunu biliyordu.

İhtiyatla, "Her şeyi tekrar konuşmak zorunda olmak seni delirtiyor, değil mi?" diye sordu. "Her şeyin tekrar gündeme gelmesi? Bir kere daha su yüzüne çıkartılması. Seni rahatsız eden şey eski duygular mı?"

Jennifer başını salladı. Depresyonu onu kıskacına almıştı. Donup kalmasına sebep olduğu görülebiliyordu. *Olaydan* sonraki ilk üç sene, Jennifer sürekli böyle olmuştu. Sonra bunu kontrol altına almayı başarmıştı ama Colin'i hiçbir zaman kandıramamıştı. Jennifer'ın kırılgan ruhsal durumu kolayca bozulabilirdi, özellikle bunu isteyen biri varsa.

Colin, Dedektif Almond'ı gırtlaklayabilirdi.

Jennifer, "Hiçbir zaman geçmeyecek," diye fısıldadı.

"Bu doğru değil. Geçti. Aptal bir polisin bunu tekrar gündeme getirmesi hiçbir şeyi değiştirmez."

"Bu benim hayatımdı. Okul. Kızlar. Her şeyimdi."

"Biliyorum. Sana böyle geliyordu. Ama birçok şey hayatı yaşanır kılıyor. Sadece iş değil."

"Ben..."

"Birbirimize sahibiz. Mutlu ve sağlam bir evliliğimiz var. Bunun için bir kolunu ve bacağını vermeye hazır kaç kişi var biliyor musun? Güzel bir evimiz var. İyi arkadaşlarımız var. İki harika, büyüleyici köpeğimiz var..." Colin şakalaşarak ondan bir gülümseme koparmayı umarak sırıttı. Jennifer denedi, ama başaramadı.

Colin yine de, "Bak işte," dedi. Uzanıp alnından bir saç telini uzaklaştırdı. "Dinle, Almond'ın seni bir daha rahatsız edeceğini sanmıyorum. Karanlıkta önünü görmeden ilerlemeye çalışıyor, dışarı bir baksana! Leeds'le, okullarla ve Amy Mills'le hiçbir yere varamayacak. Bu ipucunu bırakacak ve başka ipuçları bulmak zorunda kalacak. Hem zaten sen köpekleri yürüyüşe çıkarmıştın. Gwen de seninleydi, sana kefil olabilir. Almond'a bunu söyledin mi?"

Jennifer cevap vermek yerine, "Biraz önce kim aradı?" diye sordu.

Colin önemsemez bir hareket yaptı. "Gwen'in bir tanıdığı. Sanırım adının Ena Witty olduğunu söyledi. Oldukça kafası karışık biri. Gwen'le acilen konuşması gereken bir sorunu varmış. Sesi fazla heyecanlı ve tereddütlü geliyordu. Gwen'in onu geri aramasını istedi."

Jennifer'ın bakışları sanki gelecekteki bir zamanı görüyormuşçasına dalgın bir hâl aldı. "Ah evet. Ena Witty. Gür sesli bir sevgilisi olan kadın. Gwen'le aynı kurstaydı. Onunla geçen cuma tanıştım." Jennifer başını iki yana salladı. "Şimdi farklı bir dünya gibi geliyor," diye mırıldandı.

Colin, "Dünyamız tekrar normale dönecek," diye rahatlattı onu. "Huzurlu, basit ve heyecansız. Buna hiç şüphe yok."

Jennifer, "Evet," dedi ve o anda sesi, kesinlikle inanmadığı bir şeyi kabul eden iyi bir küçük kızınki gibi çıktı.

Uzun zamandır, dünyası artık ona normal gözükmüyordu.

5

Tabii ki Stephen ona eşlik etmeyi önermişti. Onu içeri alması için neredeyse Leslie'yi zorlamıştı. Leslie onun reddedildiği için ne kadar kırıldığını hissetmişti. Her zamanki gibi Stephen'a acı verme şansı kendisine bir tatmin hissi sağlamıştı, gerçi çok zaman geçmeden bu hissin çöküp onu derin bir boşlukta bırakacağını biliyordu. Stephen'ı üzme fırsatı kendi üzüntüsünü, kırılmış güvenini ve Stephen'ın ona yaşattığı hayal kırıklığını geçiremiyordu. Sadece onları kısa süreliğine hissizleştirmeyi başarıyordu, daha fazlasını değil.

Büyükannesinin morgdaki cesedinin kimliğini doğrulamak için tek başına arabasıyla Hull'a gelmişti. Bir an bile her şeyin bir hata olabileceği, önünde tanınmayan bir kadının yatabileceği ve Fiona'nın günler sonra kayboluşunun yol açtığı heyecana şaşırarak kısa bir yolculuktan dönebileceği umudunu taşımamıştı.

Büyükannesinin cesedini iyi hazırlamışlardı. Neredeyse başına aldığı kötü yaralara dair görülecek hiçbir şey yoktu. Ölü insanların her zaman huzurlu göründüğü fikrinin aksine huzurlu görünmüyordu ama acı çekiyor gibi de durmuyordu; onun yerine oldukça ilgisiz görünüyordu. Leslie, kendi ölümünü bile soğukkanlılıkla hor görüyor, diye düşündü.

Büyükannesi olduğunu doğrulamak için başını salladı ve aceleyle oradan ayrıldı. Fuayede bir sigara yaktı ve elleri titreye titreye sigarasını içti. Kendisine eşlik eden Valerie Almond ona bir bardak su getirmek istedi ama Leslie kabul etmedi. "Teşekkürler. Sanırım daha çok bir viskiye ihtiyacım var."

Valerie anlayışla gülümsedi. "Yine de araba kullanmanız gerek."

"Tabii ki. Sadece şaka yapıyordum."

Valerie bir memurun onu alıp eve götürmesini önermişti ama Leslie bunu istememişti. Kendi başına hareket edince daha iyi hisse-

diyordu, konsantre olması, yön bulması ve sonra park edecek bir yer bulması gerektiğinde. Bir polis arabasının arka koltuğunda otursa, büyükannesiyle ilgili düşüncelere dalacaktı ve bundan her türlü bundan kaçınması gerekiyordu.

Valerie, "Tek başınıza eve dönebilecek misiniz?" diye sordu.

Leslie zayıf gözükmekten nefret ederdi. "Ben bir doktorum, Dedektif. Bir ceset görmek beni sarsmaz."

"Büyükannenizle yakındınız, değil mi?"

"Beni o büyüttü. Annem ben beş yaşındayken vefat etti. Ondan beri, tek sahip olduğum kişi Fiona'ydı."

"Anneniz neden öldü?"

Leslie cevap vermeden önce sigarasından uzun bir nefes çekti. "Annem bir hippiydi. Bir çiçek çocuk. Her zaman bir festivalden diğerine koşturur, sürekli uyuşturucu kullanırdı. Bu sadece olayın bir parçasıydı. Haşhaş, marihuana, LSD. Alkol de. Bir noktada, hepsinin karışımı, bedeninin kaldıramayacağı kadar fazla geldi. Kalp ve böbrek yetmezliğinden öldü."

Valerie, "Başınız sağ olsun," dedi.

Leslie, "Evet," diye kaçamak bir yanıt verdi.

Bir anlık sessizlik, anlayışlı bir duraksamadan sonra, Valerie, "Jennifer Brankley'yi ne kadar iyi tanıyorsunuz?" diye sordu.

"Jennifer'ı mı? Hiç tanımıyorum. Onunla daha geçen cumartesi tanıştım... Nişan partisinde."

"Ama ondan önce adını duymuş muydunuz?"

"Evet. Gwen mektuplarında ve telefonlarında ondan bahsetmişti. Onunla iyi arkadaşmış gibi görünüyor. Brankleyler yılda en az iki, bazen üç kere tatillerini Beckett Çiftliği'nde geçiriyorlar. Gwen'in bu şekilde biraz para kazanabilmesinden memnunum. Üstelik bir arkadaşa son derece ihtiyacı vardı. Gwen oldukça yalnızdı... Hâlâ yalnız."

"Jennifer Brankley'nin kendini bir şekilde Gwen'in koruyucusu olarak gördüğü gibi bir izlenime kapıldınız mı?"

"Jennifer, Gwen'den on yaş büyük. Ona biraz annelik yapmaya çalışıyor olabilir. Nereye varmak istiyorsunuz?"

Valerie oldukça belirsiz bir şekilde, "Bütün unsurları anlamaya ve bağlantıları kurmaya çalışıyorum," diye yanıt verdi.

Leslie bir an düşünüp güldü. "Jennifer Brankley'nin büyükannemi öldürdüğünü kastetmiyorsunuz, değil mi? Gwen ve Dave Tanner arasındaki ilişkiyi kurtarmak için? Tabiri caizse, Gwen'in süper annesi gibi davranarak?"

"Hiçbir şey kastetmiyorum, Dr. Cramer. Her şeyden önce, erken sonuçlara varmak istemiyorum. İki ihtimal var. Belki Fiona Barnes tanımadığı, onunla tesadüfen karşılaşan biri tarafından öldürülmüştür ama geç saat ve çitliğin ıssız bir yerde bulunduğu göz önüne alındığında, bu hiç de muhtemel gözükmüyor. O yüzden ikinci ihtimal daha olası: Onu nişan partisinden biri öldürdü, ya da daha doğrusu, parti olması gereken şeye katılanlardan biri."

"Yani benden, Colin ve Jennifer Brankley'den, Dave Tanner'dan, Gwen ve Chad Beckett'tan şüpheleniyorsunuz."

"O kadar ileri gitmedim. Dediğim gibi, sadece olayları düzenlemeye uğraşıyorum. Bir bakıma perde arkasına bakmaya ve işin iç yüzünü çözmeye çalışıyorum."

"Ne kadar saçma, Dedektif. Aramızdan birinin katil olması imkânsız."

"Bunu mutlak bir kesinlikle söyleyebilir misiniz? Sadece Gwen ve Chad Beckett'ı çok iyi tanıyorsunuz. Kalan kişilerin hepsi de size yabancı insanlardı, hâlâ da öyleler."

Leslie dönüş yolunda bu cümleyi düşündü. Sahil yolundan Scarborough'ya doğru ilerliyordu. Burada nefes kesici bir deniz manzarası vardı ama bugün sis her şeyi gözlerden saklıyordu. Her şeyin üzerine, bir de hava kararıyordu. Sis, karanlık, soğuk.

Bu, son yaşayan akrabasının cesedini teşhis ettiği güne tam olarak uyuyordu.

Leslie, şu andan itibaren gerçekten tek başınayım, diye düşündü. Isıtmayı açmıştı ve arabanın içi yanıyor olmasına rağmen donuyordu. Stephen'la ayrıldığımızda, Fiona hâlâ yanımdaydı. Şimdi ise hiç kimsem yok.

Kendi yalnızlığının düşüncelerinde kaybolmamak için Valerie Almond'ın kelimelerine tutundu. Bütün gün ağlamamayı başarmıştı, şimdi başlamak istemiyordu.

Gwen ve Chad dışında kimseyi doğru düzgün tanımadığı doğruydu. Şimdi düşününce, baştan beri Jennifer'ı kapalı kutu olarak görmüştü, keza Colin'i de. Colin saygıdeğer, biraz eski kafalı bir bankacı gibi görünüyordu ama onunla ilgili bir şey, Leslie'ye onun aslında böyle olmadığını, onda başka şeyler olduğunu ama belki de bunu ifade edecek bir yöntem bulamadığını söylüyordu. Belki de hiçbir zaman yeteri kadar meydan okunmamış, hak ettiği değeri görmemiş biriydi.

Leslie, ama hepimizin zaafları var, diye düşündü. Bu bizi katillere dönüştürmüyor. Dedektif Almond beni nasıl nitelendiriyor acaba? Hüsrana uğramış, bekâr, mesleğinde başarılı bir kadın, ama gizliden gizliye tam bir fiyasko. Erkeklerin, genel olarak hayatın hayal kırıklığına uğrattığı biri. Uyuşturucu bağımlısı bir anneyle geçirilmiş zor bir çocukluk. Sonra büyükannesinin yanında büyümek, bu hiçbir zaman düzgün bir aile yaşantısının yerini dolduramazdı.

Delirip yaşlı bir kadını öldürecek kumaşa sahibim. Valerie Almond, Fiona'ya karşı neler hissettiğimi merak ediyor olabilir.

Düşünceleri, bütün çabalarına rağmen Fiona'ya dönmüştü. Kendini tutmalı ve duygularına yenik düşmemeliydi.

O yüzden, aklına Fiona'yı suçlayabileceği şeyler getirdi: *Çok soğuktun. Bunu söyleyebilirim çünkü anneme dair gerçekten belirgin bir anım varsa, o da onun çok sıcak biri olduğuydu. Çok mutluydu. Şüphesiz aşırı heyecanlı ve göz bebeklerine kadar uyuşturucunun etkisi altında, tamamen uçmuş durumdaydı ama ben o zamanlar bunu bilmiyordum. Sadece bana sık sık sarıldığını hatırlıyorum. Beni kollarına aldığını. Beni sımsıkı göğsüne bastırdığını. Gece uyumak için ona yanaşırdım...*

Dikkat et, Leslie. Onu idealize etme. Yattığı erkeklerin sonu yoktu. Bunu Fiona'dan biliyorsun, ama sabahları kahvaltı masasında birçok uzun saçlı erkeğe dair bulanık hatıraların da var. O yüzden bazı geceler merhametsizce seni yataktan atmış olmalı, küçük kızına sarılmak yerine mutlu bir sevişmeyi tercih ettiği için başka bir yerde uyumak

zorunda kalmış olmalısın. Başka bir şeye alışık olan bir çocuk için bu oldukça zor.

Fiona, istikrarın vücut bulmuş haliydi. Her şeyin bir yeri vardı. Hiçbir zaman beni yatağında yatırmazdı ama aynı zamanda canı istediğinde beni dışarı da atmazdı. Kendi odam, kendi yatağım vardı. Her şey tahmin edilebilirdi. Her şey soğuktu.

Leslie siste zar zor görebildiği yol cebine doğru ilerledi. Park edip bir sigara çıkardı. Fiona'yı ve çocukluğunu düşünmeyi bırakmalıydı. Bu güvenli değildi. Biri biter bitmez hemen diğeri başlıyordu ve kısa süre sonra düşüncelerini durduramaz bir hale geliyordu. Güçlü bir savunma mekanizması vardı. Fiona'nın ölümünün kendisini dağıtmasına izin veremezdi.

Cep telefonunun çaldığını duyunca neredeyse rahatlamıştı, gerçi arayanın onun için endişelenen Stephen olduğundan şüpheleniyordu. Eski kocasının buna hiç hakkı yoktu.

Fakat arayan Stephen değildi. Colin Brankley'ydi.

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim, Leslie... Sana büyükannenin dairesinde ulaşmaya çalıştım. Telefonu bir adam açtı ve bana cep telefonunu verdi..."

Leslie söz konusu *adamın* eski kocası olduğunu açıklamak için hiçbir sebep görmedi. Colin Brankley'den hoşlanmıyordu. Bunu o anda fark etmişti. Anlaşılmaz biriydi. Belki dürüst bile değildi.

O yüzden sadece, "Evet?" dedi.

"Karım dehşete düşmüş durumda. Gwen bu sabah evden çıktı ve hâlâ geri dönmedi."

"Bu o kadar olağandışı bir durum mu?"

"Aslında, evet. Gwen her zaman nereye gittiğini söylerdi, tabii eğer bir yere gidiyorsa. Çünkü genelde gitmiyor."

"Belki erkek arkadaşının evindedir. Olamaz mı?"

Colin yavaşça, "Evet..." dedi. Kulağa, bunun gerçekten mümkün olduğunu düşünüyormuş gibi gelmiyordu.

"Dave'le barışmış olmalı. En azından öyle olduğunu umuyorum. O zavallı partiden sonra kesinlikle birkaç şeyi açıklığa kavuşturmalılar."

"Bende Dave Tanner'ın numarası yok."

Leslie, Colin'in muhtemelen karısının baskısı altında hareket ettiğini, Jennifer'ın da Gwen'in iyiliği için duyduğu endişe tarafından yönlendirildiğini biliyordu ama sinirlenmeden edemedi. Gwen otuz beş yaşındaydı. Kendini sadece para ödeyen misafirlere değil, kimseye açıklamak zorunda hissetmeden istediği kadar dışarıda kalabilirdi. Colin Brankley gibi birinin onun peşi sıra koşması ve ona buna telefon etmesi kabul edilemezdi.

Cevap verdiğinde sesi niyetlendiğinden daha sert çıkmıştı. "Bende de Tanner'ın numarası yok. Üstelik Gwen'i takip etmenin bizi ilgilendirmediğini düşünüyorum. Ne yaptığını bilecek kadar yetişkin bir kadın o."

"Tabii ki. Sadece bütün bu olan bitenden sonra..."

"Yine de onun işine burnumuzu sokmak için hiçbir sebep göremiyorum."

Colin soğukça, "Eh, Jennifer ve kendimi casus olarak görmemiştim," dedi ve veda etmeden telefonu kapadı.

Sinirlenmişti. Bravo. Brankleylerin kendisiyle ne işleri vardı ki?

İlerlemeye devam etti. İstese de istemese de, bu konuşmadan ötürü biraz huzursuzlanmıştı. Gwen yetişkin biriydi, evlenmek istediği bir erkek arkadaşı vardı ve normalde onun bir geceliğine evden uzakta kalmak istemesinde olağandışı hiçbir şey olmazdı. Ama Gwen'le ilgili normal olan bir şey var mıydı? O ve davranışları, genel standartlarla ölçülebilir miydi?

Peki genel olarak normal bir şey var mıydı? Genç bir kadın, Scarborough'nun ıssız bir bölgesinde zalimce öldürülmüştü. Yaşlı bir kadın, bir çayırın kenarında ölümüne dövülmüştü. Gwen'in nişanlısı, polisin gözlerinin üzerinde olduğu şüpheliler arasındaydı...

Leslie kısa bir anlığına Dave Tanner'ın evine gitmek istedi. Sadece içeri girip her şeyin olması gerektiği gibi olduğundan emin olmak için. Ama hangi sebeple?

Merhaba Gwen, sadece her şeyin iyi olduğundan emin olmak istedim. Endişelendik de...

Gwen'in hayattaki en büyük sorunu, hiçbir zaman gerçekten büyümemiş olmasıydı. Dave'le sonunda bunu başarabilirdi. Çocuk muamelesi görmek yerine, bu konuda desteklenmesi daha iyi değil miydi?

Leslie, Tanner'ın evine uğrama fikrini bir kenara bıraktı ve onun yerine arabayı doğrudan büyükannesinin dairesine sürmeye başladı.

Pencerelerdeki ışıkları görmenin hoş olduğunu kabul etmek zorundaydı. Büyükannesinin evinden sisli bir sonbahar gününde ayrılmıştı, soğuk, karanlık bir ev oldukça iç karartıcı olurdu. Yukarıdaki kapının kilidini açtığında, Stephen'ın yaptığı yemeğin kokusunu aldı. Köri, kişniş... Sıcak ve cezbedici kokuyordu. Açık salon kapısından, yemek masasının üzerinde mumların yandığını görebiliyordu. Stephen mutfaktan dışarı çıktı. Beline bir bulaşık bezi sıkıştırmıştı ve elinde bir kadeh beyaz şarap vardı.

"Sonunda geldin!" Bir an sanki kadehi bırakıp ona sarılacakmış gibi gözüktü, ama bir şey Stephen'ı engelledi. O yüzden tereddütle ayakta durdu. "Nasıldı? Nasılsın?"

Leslie paltosunu çıkardı. "Eh, hoş olduğu söylenemez ve çok iyi değilim. Ama idare ediyorum."

"Emin misin?"

"Evet!" Leslie elindeki kadehi alıp büyük bir yudum aldı. "Alışverişe gittiğimiz iyi oldu."

"En sevdiğin yemeği yaptım."

"Çok naziksin. Teşekkürler."

Stephen gülümsedi.

Leslie birdenbire, çok nazik diye düşündü. Çok uğraşıyor. Yaltaklanmaya çalışıyor. Zaten ilişkimiz yürümezdi. Benim böyle bir erkeğe ihtiyacım yok, böyle biri bana uymaz hem zaten istemem de.

Bu tamamen yeni bir şeydi. Mutfak kapısında birdenbire aklında belirivermişti. Bu onun için büyük bir sürprizdi. Stephen ve Leslie, onlar birbirleri için yaratılmış rüya gibi bir çift değil miydi? Sadece Stephen bir zayıflık anında başka bir kadının yaltaklanmalarına kandığı için ayrılmışlardı, Stephen yok edilemez bir şeyi yok etmişti. Leslie öfke ve intikam arzusu içinde her zaman buna inanmıştı.

Belki de yanılmıştı. Belki de Stephen eninde sonunda gerçekleşecek olanı hızlandırmıştı.

Stephen, Leslie'nin yüzünün değiştiğini gördü ve bir şeyin onu derinden etkilediğini anladı. "Ne oldu?"

"Yok bir şey." Leslie bir köpek gibi silkindi ve birkaç yudumda kadehi boşalttı. Şimdi sakın bunu düşünme. Stephen'la olan ilişkisini düşünmemeliydi.

Onun yerine, "Burada bir şey oldu mu?" diye sordu.

"Bay Brankley diye biri aradı. Beckett Çiftliği'nden. Gwen için endişeleniyorlarmış. Ona senin cep telefonunu verdim."

"Biliyorum. Aradı. Bence biraz abartıyorlar. Gwen muhtemelen Dave'le yatakta iyi vakit geçiriyordur."

"Bu iyi olur." Stephen duraksadı. Leslie, bir şeyin daha olduğunu hissetti.

"Evet?"

Stephen beceriksizce, "Başka biri daha aradı," dedi.

Leslie anında panikledi. "Sakın..."

Stephen, "İsimsiz bir aramaydı," dedi. "Tam tarif ettiğin gibi. Sessizlik. Nefes alıp vermeler. Sonra da telefon kapandı."

Leslie ona bakakaldı. "Ama Fiona öldü!"

"Belki arayan kişi bilmiyordur. Katil olmak zorunda değil."

Leslie yavaşça, "Ya da," dedi, "onun ölümü katil için yeterli değildir. Hepimize garezi vardır. Bütün aileye."

Stephen, "Bu çılgınlık," diye karşılık verdi.

Sesi, söylediği şeye tamamen ikna olmuş gibi çıkmamıştı.

7

Emma'nın sağlığı ne zaman kötüye gitmeye başlamıştı? Ya da biz bunu ne zaman fark etmiştik? Şu anda kesin olarak bir şey söyleyemiyorum. Ben sadece Chad'i düşünüyordum. 1941 sonbaharı ile 1942 ilkbaharı arasında Beckett Çiftliği'ne bir Alman bombası düşseydi bile ben hiçbir şeyin farkına varmazdım. Âşıktım, deliler gibi, onulmaz bir şekilde âşıktım ve beni ilgilendiren başka hiçbir şey yoktu. Daha on üç yaşında bile değildim ama annemin bana söylemekten bıkmadığı gibi, sanırım hayat hikâyemdeki birçok unsur erken olgunlaşmama sebep oldu. Babamın içki sorunu, para sıkıntımız, sonra babamın erken ölümü, savaş, bombalar ve evin üzerimize çöktüğü gece... Ayrıca aniden annemden ayrılmış olmam ve son olarak da tamamen yabancı bir adam için bana ihanet ettiği hissi. Bütün bunlar çocukluğumun büyük bir kısmını alıp götürmüş ve çocukluk masumiyetimi çalmıştı. Kendimi büyümüş hissediyordum. Tabii ki yanılıyordum ama on iki yaşın verdiği histen daha olgundum. Zihinsel ve fiziksel olarak ergenliğe çoktan girmiştim.

Chad'le ne zaman fırsatını bulsak yalnız kalıyorduk. Bu her zaman kolay olmuyordu. Okula gitmek zorundaydım ve yürüyerek gidip geldiğim için çok vakit kaybediyordum, Chad'in babası da onu sabahtan akşama kadar çiftlikte çalıştırıyordu. Ama biz yine de zaman bulmayı başarıyorduk. Körfezin çorak, taşlı sahilinde buluşuyorduk, kışın doğudan esen rüzgârın denizden içeri girip burnumuzu dondurması bile bize vız geliyordu. Ama kasvetli soğuğu seviyordum, belki de Chad'in kucaklamalarını daha da sıcak gösterdiği ve bana güvenli bir sığınak bulduğum hissiyatı verdiği için.

O zamanlar sevişmiyorduk. Sanırım buna cesaretimiz yoktu. Duygularım doğası gereği daha romantikti. Henüz fiziksel bir arzu duymuyordum ya da sadece korku ve belirsizlik altındaki başlangıcını seziyordum. Şüphesiz bu Chad için farklıydı ama kendine hâkim olmayı başardı, beni çok genç buluyordu. Baharla beraber sıcak günler ve 'gizli' sahilimizde sevişebileceğimiz uzun, aydınlık akşamlar geldiğinde, birçok sefer şeytana uyar gibi oldu. Her

seferinde kendini bu karışık durumdan çabucak kurtardı ve elinden geldiğince geri çekildi.

O yüzden genelde sadece konuşuyor ve sürekli aynı konulardan bahsediyorduk. Bugün, neden bir süre sonra o konulardan sıkılmadığımızı merak ediyorum ama o sırada her şey bize çok heyecanlı geliyordu, aynı hikâyeleri tekrarlamak bile. Özetlemek gerekirse; Chad sürekli savaştan bahsediyor ve katılamadığı için sızlanıyordu. Bu onun canını çok sıkıyordu, onu kızdırıyor, bazen neredeyse bunalıma sokuyordu. Bir kere utangaç bir şekilde, "Ama eğer cepheye gidersen benimle olamazsın!" diye araya girdiğimi hatırlıyorum.

Chad, "Bu olayın diğeriyle hiç ilgisi yok," dedi.

"Var. Ya savaşta olursun ya da burada benimle. Burada olmadığın her an seni deliler gibi özlerdim."

"Belki henüz anlamıyorsundur. Bu bizim duygularımızdan çok daha önemli. Bu İngiltere'yle ilgili. Yabancı ülkelere saldıran deli bir diktatörle ilgili. Onun durdurulması gerekiyor!"

Aslında, Hitler'in çöküşünün Chad'in cepheye gidip gitmemesiyle nasıl bir bağı olduğunu çözemiyordum ama Chad'in ne demek istediğini anladım ve başka bir şey söylemedim. Yine de bu beni üzdü. Farkı hissediyordum. Chad'in hayatında ikinci bir tutku vardı ve bu çok büyük bir tutkuydu, belki de bana duyduğu duygulardan daha güçlüydü.

Ben ise sadece ona sahiptim.

Her halükârda, sanırım Emma'nın o kış ve bahar boyunca sık sık hasta olduğunu hatırlıyorum. Hasta olduğu zamanlar bunu anlıyorduk ama hastalık dönemlerinin korkutacak kadar sıklaştığını fark edemiyorduk. Bir boğaz enfeksiyonunun ardından diğeri geliyordu. Ağır bir gripten iyileştikten kısa bir süre sonra, bronşit oldu. O kış çok soğuk ve zorluydu ve şüphesiz Emma hava ısındığında iyileşeceğini düşünmüştü. Ama 1942'nin olağanüstü derecede sıcak ve kuru mayısında, onu neredeyse boğacak gibi görünen bir öksürüğü vardı. Her gün ev işlerini yapmak için hırıldayarak ve nefes nefese kendini yataktan dışarı attığı sıralarda ateşi o kadar yükseldi ki normalde karısıyla çok az ilgilenen ya da ona hiç bakmayan Arvid sonunda bir doktor bulmaya karar verdi. Doktor zatürre başlangıcı teşhisi koydu ve sürekli yatakta istirahat etmesi gerektiğini söyledi.

Doktor, "Aslında hastanede olmalısın, Emma," dedi. "Ama cevabını çoktan tahmin edebildiğimden dolayı bunu söylemeye zor cesaret ediyorum."

Emma hemen, "Evden gitmeyeceğim," cevabını verdi.

Doktor bana döndü. Onu içeri alıp yukarı götürmüştüm ve hafif bir korku içinde eşikte bekliyordum. Bölümün başında Emma'nın sağlığının ne zaman kötüye gittiğini fark ettiğimizle ilgili kendi sorumu cevaplamam gerekirse, sanırım o an fark etmiştik. Utanarak söylüyorum ki bu oldukça geçti.

Doktor bana, "Emma'ya senin bakman gerekecek," dedi. "Ona lezzetli, sağlıklı, etli çorbalar yapacak ve içtiğinden emin olacaksın. Çok fazla su içmesi gerekiyor. Yataktan da çıkmayacak, anlıyor musun? Aileye yemek yapmak için veya evi toplamak için kendini aşağı sürüklediğini duymak istemiyorum. Tamamen istirahat etmeye ihtiyacı var."

Söylediği her şeyi yapmaya söz verdim. Korkuyordum. Gerçekten Emma'ya bakmak istiyordum.

Doktor gittiğinde, Emma bana en çok kimin için endişelendiğini söyledi: Tabii ki Hiç Kimse için.

"Ben hastayken Brian'a bakmalısın," diye fısıldadı. "Lütfen, Fiona, başka kimsesi yok. Arvid onu çok sevmiyor ve Chad onun varlığından bile haberdar değil. O zavallı küçük çocuk..." Emma'nın öksürmek zorundaydı ve yüzü acıyla büzüşürken nefes almak için çabaladı.

Bu iki şeyin benim için de geçerli olduğunu söylemek isterdim. Ben de Hiç Kimse'ye katlanamıyordum ve bu soruna karşı bulduğum çözüm de ona hiçbir şeymiş gibi davranmaktı. Ama Emma'nın şu anda heyecanlanmasına izin veremeyeceğimi biliyordum. O yüzden sadece, "Ama günün yarısı okuldayım!" diyebildim.

Emma boğuk sesiyle, "O zaman Arvid'in ona göz kulak olmasını sağlamalıyım," dedi. "Ama akşamüstü sen..."

Asık suratla, "Neden onu bir yurda götürmüyoruz? Ne de olsa sonsuza dek burada kalamaz," dedim.

Emma bitap bir halde gözlerini kapadı. "Yurtta mahvolur," diye mırıldandı. "Lütfen, Fiona..."

Başka bir seçeneğim var mıydı? Sonraki akşamüstleri, Hiç Kimse bana sakız gibi yapıştı. Arvid sabahları ona bakıyor, balıkçı bir kadın gibi küfrediyordu. Hâlâ *öteki çocuk*, dediği Brian ona yapıştığı için çiftlik işlerine gereken dikkati veremeyecekmiş gibi davranıyordu. Okuldan döndüğümü görür görmez, ben daha çantamı bırakıp ellerimi yıkayamadan Hiç Kimse'yi

bana bırakıp kaçıyordu. Hiç Kimse geldiğimi görünce yüzü parlıyordu ve bana tutunuyordu. Sürekli yanımdaydı ve yapmam gereken birçok şey vardı. Ödevlerimi yapmam, yemek pişirmem, evi temiz tutmam, tavukları beslemem, yumurtaları toplamam ve sonra da sebze bahçesiyle ilgilenmem gerekiyordu. Hiç Kimse'yi başımdan atamıyordum. Otları yolarken ayağa kalkınca ona çarpıyordum, hemen yanımda durup gözlerini benden ayırmıyordu. Tavukları beslediğimde önümde sallana sallana yürüyordu. Ve mutfakta beni deli ediyordu. Zaten yemek pişirmekten nefret ediyordum, aşırı tedirgin hareketlerimi anlamaya uğraşan garip gözlemci bakışı, beni zaten olduğumdan daha gergin bir hale getiriyordu.

Tabii ki kötü bir ruh halindeydim çünkü artık yemek zamanları dışında Chad'i doğru düzgün göremiyordum. Akşamüstü sonrası ev işlerini bitirdiğimde bile, Hiç Kimse beni gölge gibi takip ederken koyda Chad'le nasıl buluşacaktım? Bir kere onu odasına kilitleyip uzaklaştım ama döndüğümde buna pişman oldum. Hiç Kimse kendini öyle bir hale sokmuştu ki, pantolonunu batırmış ve kusmuştu. Kendisi de bütün oda da kokuyordu ve yüzü ağlamaktan şişmişti. Emma fark etmediği için şanslıydım. Yakalanmadan kıyafetlerden kurtulmam, onu banyoya sokmam ve yerleri silmem gerekiyordu. Öfkeyle kendime Emma'nın neden bu oğlan için uygun bir yer bakmadığını sordum. Artık zihinsel özürlü olduğu ve hiçbir şeyin bunu değiştiremeyeceği oldukça açıktı ve gerçekten eve yük olmaya başlamıştı.

Bana verdiği zahmeti ona ödetmek için buz gibi soğuk suyla yıkadım. Bana sızlanma veya göz yaşlarına boğulma iyiliğini yapmadı. Tam aksine, neredeyse bu ilgi karşısında onu buzla gömmeme veya dakikalarca suyun altında tutmama izin verecek kadar minnettar olduğu izlenimini edindim. Soğuktan titremesine ve dudaklarının maviye dönmesine rağmen, bana içinde sadakat ve hayranlık gördüğüm parlayan gözlerle baktı.

"Fiona," diye kekeleyip gülümsedi, "ve Kimme."

Hırlar gibi, "Senin adın Kimme değil. Sen *Hiç Kimse'sin*! Hiç kimsenin ne olduğunu biliyor musun? Hiçbir şey! Hiçbir şey demek!"

Söylediğim hiçbir şeyi anlamamış gibi gözüküyordu çünkü ona sevgi gösteriyormuşum gibi geniş bir şekilde gülümsedi.

Yine, "Kimme," diye tekrarladı ve ardından yine, "Fiona!" dedi. Elini uzatıp saçımı kavramaya çalıştı.

Hemen başımı çevirdim. "Kes şunu! Haydi küvetten çık. Seni kurulamam lazım."

İtaatkârca küvetten çıktı, titreyerek ve dişleri tıkırdayarak halının üzerinde durdu. Soğuktan titreyen zayıf vücuduna baktım ve vicdan azabına benzer bir şey hissettim. Onu bu kadar uzun süre buz gibi soğuk suyun altında tutmam zalim ve alçakçaydı. Ne de olsa, kendini bilerek pisletmemişti, sadece onu kilitleyip en az iki saat boyunca yalnız bıraktığım için çaresizlikten pisletmişti. Herhalde hiçbir fikrim olmayan korkuları vardı ama kahretsin, neredeyse on üç yaşındaydım ve âşıktım, sadece biraz hayattan tat almak istiyordum. Zihinsel özürlü dokuz ya da on yaşındaki bir çocuğa bakmamın istenmesi boyumu aşıyordu.

Şimdi geriye baktığımda, yaptığıma bahane bulmak istemiyorum ama davranışımın muhtemelen oldukça normal olduğunu söylemeliyim. Eğer Brian bakmaya zorlandığım küçük erkek kardeşim olsaydı yine ondan kurtulmak için her şeyi denerdim ve muhtemelen ona daha nazik davranmazdım. Benim yaşımdaki birçok kız da aynı şeyi yapardı. Sorun, normal gelişmiş bir çocuğun aksine, Brian'ın kendini savunamıyor olmasıydı. Başka çocuklar kilitlense bütün çiftliğin duyacağı şekilde bağırırlardı. Kapıya vurup tekme atarlar ve birkaç dakika sonra bir yetişkin tarafından serbest bırakılırlardı. Ve üzerlerine buz gibi su dökmeme izin vermezlerdi. Onlardan daha büyük olsam da, bana karşı gelecek yollar ve stratejiler bulurlardı. Fakat Brian farklıydı. Onun çaresizliğini gerçekten anlayamayacak kadar gençtim. Acıma ile aşırı sinir arasında gidip geliyordum. Sinir kolayca kazanıyordu. Bu kadar yapışkan, bana bu kadar kafayı takmış ve aynı zamanda mantıklı bir sohbete katılamayacak halde olmasaydı, ona daha arkadaş canlısı bir şekilde yaklaşabilirdim. Ama ben onun zırhına çarpıp geri sekiyordum ve ona daha fazla çaba harcayacak ne sabrım ne de huzurum vardı.

Yine de o günkü davranışımın cezasını ağır bir şekilde ödemiştim. Hiç Kimse bana daha da çok yapışmış ve Chad'le neredeyse hiç yalnız kalamamaya başlamıştık. Bunun, küçük çocuğu daha çok sevmemi sağladığı söylenemezdi.

Haziranda, Emma yatağından çıkabildi. Korkutucu derecede zayıflamıştı ve kuş gibi kalmıştı. İlk haftalarda sık sık benim desteğime ihtiyaç duysa da, yeniden Hiç Kimse'ye kendi başına bakabiliyordu ve neredeyse her gün koya inip Chad'le yalnız kalmayı başarıyordum. Mayıs sıcak geçmişti, haziran da,

ardından daha da sıcak bir temmuz geldi. Çimen ve çiçek kokulu bulutsuz günler. Ayaklarımızın dibinde safir mavisi bir deniz. Ve batan güneşin batı ufkunu görkemli bir alevle yaktığı uzun akşamlar. Savaş uzaktaydı ve onu umursamıyordum. Eğer Chad cepheye gitme isteği konusunda konuşmaya devam etmeseydi sanırım katliamlar, bombalar, ızdırap ve göz yaşları olduğunu neredeyse unuturdum. Emma, Chad'in gitmesine izin vermeyeceği için kendimi güvende hissediyordum. Hayatımın en harika yazını geçirdim. O sırada tam da böyle hissediyordum. Hâlâ onların hayatımın en iyi haftaları olduğunu düşünüyorum.

29 Temmuz 1942'de on üç yaşındaydım. Annemden aldığım mektup bütün bunlara bir son verdi; rahat yaz günlerine, genç aşkımızın neşesine, artık evim olmuş olan, dünyanın kendimi rahat hissettiğim bir yerinde bulunan Beckett Çiftliği'nin sonsuz özgürlüğüne.

Annem Londra'daki hava saldırılarının büyük ölçüde azaldığını ve artık Beckettların cebine yük olmam için bir sebep olmadığını yazmıştı. Böyle ifade etmişti fakat Yorkshire'da kaldığım süre için zaten para ödeniyordu! Ağustosun sonunda gelip beni Londra'ya geri götürecekti. Ayrıca, üvey babamla tanışma vaktimin geldiğini yazmıştı.

Dünyam başıma yıkıldı. 1942 yazının hayatımın en güzel zamanı olduğunu yazmış olsam da, bu sadece temmuzun sonundaki o güneşli çarşambaya kadar geçerliydi. O andan itibaren derin bir çaresizlik içinde kısılıp kalmıştım.

Ardından gelen ağustos, hayatımın en kötü zamanıydı.

8

1 Eylül'de Londra'ya geri döndüm. Anneme tren yolculuğu boyunca tek bir kelime bile etmemiştim, bu onu o kadar çok kızdırmıştı ki tırnaklarını dibine kadar kemirmiş ve bana bakmayı bırakmıştı. Güneşli bir yaz günüydü ama Londra bana çirkin, zavallı ve kesinlikle çekilmez geliyordu. Yorkshire'da çok uzak olan savaşı buradan görüp hissedebiliyordunuz. Kırık dökük evler, moloz yığınları ve yanmış sokaklar. İnsanlar kaldırımlarda aceleyle yürüyorlardı. Çoğu kötü giyimliydi ve aç gözüküyordu. Tren istasyonundan dairemize kadar yürümek zorunda kaldık, gerçi bu Harold Kane'in dairesiydi ve sonsuza dek burayı ev olarak kabul etmemeye yemin etmiştim. Rüzgâr burada tuz ve

saman kokusu yerine toz ve petrol kokusu taşıyordu. Bavulum annemdeydi. Ben de Emma'nın ekmek, et ve peynir koyduğu çantayı sürüklüyordum. İçinde yığınla yemek vardı. Londra'da bunları bulmanın zorlaştığını söylemişti ve yakında haklı olduğunu öğrenecektim. Annem isteksizce Hiç Kimse'yi bizimle götürüp *onu gerekli otoritelere teslim etmeyi* önermişti ama Emma, tıpkı kendisinden bekleneceği gibi, bu fikir karşısında dehşete düşerek annemin teklifini reddetmişti. Hiç Kimse, benim acı içinde veda etmek zorunda kaldığım cennette kalacaktı. Annemle ben tren istasyonuna gitmek için yola koyulduğumuzda ağlamıştı ve Emma'nın onu rahatlatmak için ağzına şeker koyduğunu görmüştüm.

Chad koyunlara bakıyordu ve yüzünü göstermemişti. Bir önceki gece böyle bir karar almıştık ve ben de böyle olmasını tercih ediyordum. Ağlamak istemiyordum ama annesi ile Hiç Kimse'nin yanında durup bana el sallasa ağlardım. Günü sadece soğuk bir öfkeye gömülerek geçirebilirdim. Onu görmek içimdeki bütün savunma mekanizmalarımı çökertirdi.

Yarı yarıya mahvolmuş şehri gördüğümde anneme bir şey söyledim. "Hani artık bomba saldırıları olmuyordu? Her gece bomba düşüyormuş gibi gözüküyor!"

Annem, "Vay be, işe bak!" dedi. "Demek dilini yutmamışsın!"

Ona kötü kötü baktım.

Annem, "Bunlar kırkın sonunda ve kırk birin başında yapılan hava saldırılarının verdiği hasarlar," diye açıkladı. "Şu anda çok bir şey olmuyor. Haftalardır hava saldırısı sireni duyulmadı."

Asık suratla, "Aha," diye yanıt verdim. Bu tam olarak olgunca bir davranış değildi ama o anda düzinelerce Alman uçağının o gece Londra'ya tonlarca bomba yağdırmasını diledim. O zaman annem hatasını fark eder ve beni panik içinde Yorkshire'a geri gönderirdi.

Annem durup yüzündeki teri sildi. Bavulum ağırdı. Akşamüstünün geç saatleri çok sıcaktı. "Fiona. Biz bir aileyiz. Sen, Harold ve ben. Birbirimize karşı yabancı olmamız bizim için iyi olmaz."

"Harold'a karşı yabancı olmam çok zor. Beni zaten hiç görmedi."

"Birbirinizden ne kadar uzak kalırsanız o kadar kötü. Artık bir yıldır o senin baban..."

"Üvey babam."

"Evet, üvey baban. Üçümüzün bir arada yaşayabilmesi için bir yol bulmamız gerekiyor ve bunun için birbirinizi tanımanız çok önemli."

"Peki ya bulamazsak?"

"Bulacağız. Fiona, hâlâ bir ailen olduğu için mutlu ol! Bazı çocuklar bu savaşta her şeylerini kaybettiler! Bu dünyada kimsesi olmayan zavallı Brian Somerville'i düşün!"

Öfkeyle, "Düşünmemeyi tercih ederim," diye yanıt verdim. "Yoksa kıskançlıktan çatlayacağım. O orda kaldı, bense kalamadım."

Annem gerçekten incinmiş gözüküyordu ama kendi kaşındı, diye düşündüm. Yolun geri kalanında tek kelime etmedik. O gün konuşmayı beceremiyorduk.

Harold Kane'in dairesi Stepney'de, şimdiye kadar gördüğüm en çirkin evlerden birindeydi. Sokağın gerisinde sefil gri bir bina yükseliyordu ve ondan bayağı bir uzun olduğu için güneş ışığının bu saklı eve ulaşmasını engelleyen iki binanın arkasındaydı. Bu sokakta sadece bir ev bombalar tarafından tamamen yok edilmişti ama çoğu evin pencereleri patlamalar sonucunda kırılmıştı. Muşamba ve tahtayla yapılmış çok çirkin ve çılgınca tamirler görüyordum. Sokak böylesine güneşli bir günde bile çok dar ve karanlıktı. Kışın her şeyden daha kasvetli olmalıydı. Bense Yorkshire taşrasının alabildiğine uzanan özgürlüğüne alışmıştım. Hüngür hüngür ağlayabilirdim.

Harold Kane çoktan eve gelmişti. İşte olacağını, bu sayede yeni daireye alışacak küçük bir vakte sahip olacağımı ummuştum. Onun yerine, bavulum ve çantamla dik karanlık merdivenleri nefes nefese çıktıktan sonra dördüncü katın kapısını açtı. İri ve tıknazdı, yüzünde sağlıksız kırmızı bir renk vardı. O sırada bu rengin onun bir alkolik olduğunu gösterdiğini bilmiyordum. Çirkin ve sevimsiz olduğunu düşündüm. İlk görüşte ondan nefret ettim.

"Demek Fiona sensin," deyip elini uzattı. "Londra'ya hoş geldin, Fiona!"

Arkadaş canlısı olmaya çalışıyordu ama ona güvenmiyordum. Hissiyatım, beni geri getirmenin onun değil, annemin fikri olduğuydu. Onların rahat ilişkilerine birdenbire katılan bu on üç yaşındaki kızla nasıl baş edebilirdi? Annemle bir sene önce yeni hayatlarına alışmışlardı. Onun gözünde sadece bela anlamına gelebilirdim.

Daire çok küçüktü ve nispeten az eşyayla dekore edilmişti. Hiçbir zaman çok paramız olmamıştı ama eskiden bundan daha iyi yaşamıştık. İki odası ve küçük bir ek salonu vardı. Hepsi başka bir evin arkasına bakıyordu ve

bu ev o kadar yakındı ki insan kolunu pencereden uzatıp evin duvarlarına dokunabilirdi. Akşam güneşi dışarıda hâlâ parlıyor olsa da, burada güneşe dair herhangi bir belirti yoktu. Güneşli bir eylül günü yerine, kapalı bir kasım günü de olabilirdi.

İlk oda, salon ve mutfak olarak kullanılıyordu. İkinci oda, annemle Harold'ın yatak odasıydı. Tahmin ettiğim gibi, ufak oda benim odam olacaktı. İçine ancak bir yatak ve dar bir dolap sığabiliyordu. Odada zar zor hareket edebiliyordum.

Öfkeyle, "Ödevlerimi nerede yapacağım?" diye sordum.

Annem, tamamen sahte gelen rahat bir neşe havası sunmaya çalışarak, "Mutfak masasında," diye yanıt verdi. "Yerin var ve seni kimse rahatsız etmeyecek!"

Gerçekten kendimi toplamam gerekiyordu yoksa gözyaşlarına boğulacaktım. Her şey hayal ettiğimden çok daha kötüydü. Şımarık olduğumdan değil. Beckett Çiftliği'nde de yatak odaları ufak ve karanlıktı, ev harap haldeydi ve benim odam, dürüst olursam, buradaki ufak odadan sadece birazcık daha büyüktü. Ama güzel günlerde güneş bütün pencerelerden içeri giriyordu ve ufukta gökyüzüne karışana dek bitmek bilmez geniş çayırların manzarası gözüküyordu. Üst odalardan birinde, tepelerin arasındaki bir boşluktan deniz görülebiliyordu. Neredeyse sınırsız bir özgürlük duygusuna sahiptim. Fakat burada, canlı canlı gömüldüğümü, hapse kapatıldığımı hissediyordum.

Harold, "Ben bütün gün rıhtımdayım," dedi, bunun beni daha iyi hissettirmesi gerekiyordu sanırım. "Maalesef ihtiyacımız olmadığı halde hâlâ insanların evini temizlemeye gittiği için annen de evde olmuyor. Dolayısıyla bütün daire senin."

Annem, "Getirdiğim parayı kullanabiliriz," dedi.

Harold, "O para olmadan da geçinebiliriz," diye yanıt verdi.

Uzun süredir devam eden bir tartışmaya şahit olduğumu hissettim. Annemin temizliğe gitmesinin bir sorun olduğu açıkça belli oluyordu.

Annem, "Kendimizi zora sokarız," dedi.

Kendime neden bu Bay Kane'le evlendiğini sormaya başladım. Yakışıklı değildi ve parası olmadığı da açıkça görülüyordu. Tanrı aşkına, onda annemi çeken şey neydi? Annemin güzel bir kadın olduğunu düşünüyordum. Bu şişko heriften daha iyi birini bulabilirdi. Rahmetli babam sarhoşun teki ve

tamamen güvenilmez biri olabilirdi ama yakışıklı bir adamdı. Çocukken onunla şehirde dolaşıp kadınların ona attığı bakışları görmekten gurur duyduğumu hatırlıyorum. Bunun Harold'ın başına gelme ihtimali yoktu.

Annem bu kadar mı çaresiz kalmıştı?

Tabii, şimdi daha iyi anlayabiliyorum. Bugünün standartlarında, annem otuzlu yaşlarının ortasında hâlâ genç bir kadındı. Ama o zamana göre yaşlanmış sayılırdı. Duldu, bir çocuğu vardı ve hiç parası yoktu. Hayatının geri kalanında yalnız kalmak istemiyordu ama durumu düşünüldüğünde erkeklerin kapısına koştuğu da pek söylenemezdi. Üstelik onun yaşındaki çoğu erkek cephedeydi ve flört edecek durumda değillerdi. Annem her zaman pragmatik bir insan olmuştu. Harold Kane'i kendisi için gerçek ve muhtemelen son şans olarak görmüş ve bu şansa tutunmuştu. Şimdi de durumu en iyi şekilde kullanmaya kararlıydı. Tek sorun, benim de bu duruma ayak uydurmamdı ama ben buna çok karşıydım.

Yemekte patates ve et yedik. Et öylesine tel teldi ki dişlerin arasından sürekli parçalar çıkarmak gerekiyordu, patatesleriyse tatsız bulmuştum. Annem yemekten keyif almadığımı fark etti.

"Eminim taşrada yemekler daha iyiydi," dedi. Beni kendi isteğime karşın Staintondale'den aldığından beri ilk defa özür diler gibi konuşmuştu. "Burada şehirde, savaş kıtlık getirdi."

Cevap vermedim. Ne diyebilirdim ki? Taşrada sadece yemek değil, her şey daha iyiydi. Akşam geldi. Bu saatlerde normalde koya koşup Chad'le buluşurdum. Sarılırdık. Kalp atışlarını yanımda hissederdim. Birbirimize günümüzü anlatırdık, sonra da özlemle beklediği cepheye çağrılmayla ilgili kızgın monologlarından birini dinlemek zorunda kalırdım...

Tabağımı ittim. Chad'i düşünmek bana çok fazla gelmişti. Bir lokma daha yiyemeyecektim.

Harold'ın da çok yemediğini gördüm. Bunu bira tüketimiyle fazla fazla telafi ediyordu. Kendisi için iyi olamayacak kadar çok içiyordu. Şişkin vücudu muhtemelen annemin, dürüst olmak gerekirse, ortalama yemek yapma yeteneklerinden çok alkolün sonucuydu. Yine bir ayyaş! O sırada psikoloji hakkında düşünmüyordum, yoksa muhtemelen annemin hayatında tekrar eden vahim düzeni görebilirdim. Babası alkolikti, ilk kocası da ve şimdi ikinci kocası da. Açıkça alkoliklere karşı zaafı vardı ve bu sürekli düşüşe karşı ko-

yamıyordu. Onun da kendisinin tutsağı olduğunu anlamamıştım. Kendime tekrar tekrar aynı şeyi soruyordum: Neden? Neden? Neden Harold Kane?

Yemekten sonra doğrudan yatağa gittim. Masayı toplamaya ve bulaşıkları yıkamaya bile yardım etmedim. Bu kadar stresli bir günün ardından yorgun olmama anlayış gösterdiler ve itiraz etmediler. Fakat odamın klostrofobik darlığı içinde soyunurken, Harold'ın yan odada anneme şikâyet ettiğini duydum: "Bana katlanamıyor! Hemen fark ettim!"

Annem, "Bugün alışacağı çok şey vardı," diye yanıt verdi. "Beckett ailesiyle çok yakınlaştı. Şimdi yaşadığı yerden uzaklaştırılmış gibi hissediyor. Burada bulduğu her şeye itiraz ediyor. Bunu kişisel olarak algılama."

Harold, "Bence onu isteği dışında buraya getirmek hataydı," dedi. İkisinin de bunu anlamış olacağını umarak donakaldım...

Annem anında hayallerimi yıktı. Kararlılıkla, "Hayır," dedi. "Bu hata değildi. Zamanı çoktan gelmişti. Tamamen onların ailesine karışmak üzereydi. Çok daha önceden müdahale etmeliydim."

"Ama onu taşraya göndermek senin fikrindi!"

"Öyle olduğunu biliyorum. Her gece bombalar yağıyordu. Kızımı kaybetmek istemiyordum. Ama şimdi de onu başka bir şekilde kaybetmek istemiyorum. Anlamıyor musun? Başka bir kadını annesi olarak görmesiyle kaybetmek istemiyorum!"

Harold, "Tek çocuğunun o olmaması için elimizden gelen her şeyi yapıyoruz," dedi ve gençliğime ve deneyimsizliğime rağmen ses tonunun değiştiğini fark etmeden edemedim. "Belki şimdi tekrar denemeliyiz, ne dersin?"

"Mutfağı temizlemem gerek. Hem Fiona da henüz uyumadı. Her an içeri gelebilir."

"Saçmalık. Ölesiye yorgun. Bu gece ondan tek bir ses bile duymayız."

"Harold... Kes şunu... Fiona duyacak... Dur!"

Bir sandalye düştü. Annemin kıkırdadığını duydum. Dehşetle nefesimi tuttum. Bunu yapamazlardı... şu anda...

Kısa süre sonra kulağına gelen sesler gayet açıktı. Yemek daha yeni bitmişti ve annem ile Harold Kane mutfakta seks yapıyordu ve benim her şeyi, kesinlikle her şeyi duyabiliyor olmamı hiç umursamıyorlardı.

Bu dayanılmazdı. Kesinlikle dayanılmazdı.

Soyunmaya devam etmedim, onun yerine olduğum gibi yatağa girdim, çoraplarım ve Emma'nın benim için diktiği çiçekli yazlık elbisemle. Yatak çarşafı küf kokuyordu. Yüzümü yastığa gömüp ellerimle kulaklarımı örttüm, yan odada olan iğrençlikleri duymamı engelleyecek her şeyi yapardım. Bu korkunç, uzun gün boyunca hislerimi kontrol altında tutmuştum. Artık tutamıyordum.

Ağladım. Bütün hayatım boyunca döktüğüm en sıcak, en vahşi gözyaşlarını döktüm.

9

Sonraki haftalar ve aylarda, annem ve Harold için hayatı gerçekten de kolaylaştırmadım. Beni isteğim dışında Londra'ya getirmelerine duyduğum öfke azalmadı. Tam tersine, daha da güçlendi. Sonbaharla birlikte sis ve erken geceler de geldi. Ruh halim hiç olmadığı kadar kötüydü.

Ufak dairede mümkün olduğunca, Harold'la birbirimizden kaçıyorduk. Gerçekten neredeyse bütün gün rıhtımdaydı (ne de olsa orada ustabaşıydı) ve eve döndüğünde oldukça çabuk sarhoş oluyordu. Sonra mutfaktaki sallanan küçük koltukta uyuyakalıyordu. Horluyor ve alkol kokuyordu. Onun önünden geçmek zorunda kaldığım her seferde ürperiyordum.

Bir keresinde anneme, "O bir *ayyaş*, anne," dedim. "Bir ayyaşla nasıl evlenirsin?"

Annem, "Bütün erkekler içer," dedi ve onun bakış açısına ve deneyimlerine göre, bu gerçek gibi görünüyor olmalıydı.

Başımı iki yana salladım. "Hayır! Mesela Arvid Beckett..."

Bunu diyerek düğmesine basmıştım. "Beckettlardan bahsetmeyi bırak!" diye çıkıştı. "Sana göre kusursuzlar! Onlar da tıpkı sen, ben ve Harold gibi normal insanlar!"

"İçmiyorlar," diye ısrar ettim.

"O zaman başka kötü alışkanlıkları vardır. Herkesin kötü bir alışkanlığı vardır. İnan bana!"

Haklı olabilirdi de olmayabilirdi de. Hüküm veremezdim. Her halükârda, Harold'ın alkolikliği ve şiş yüzünün görüntüsü beni o kadar tiksindirmişti ki

hayatım boyunca alkole karşı oldum ve elimi bile sürmedim. Alkolden nefret ediyorum. Evde yemekten sonra sindirime yardım etmesi için bir şişe içki bile barındırmaya dayanamıyorum.

Okula gittim, itinayla bütün ödevlerimi yaptım ve boş vakitlerimi Chad'e sayısız mektup yazarak geçirdim. Kasvetli rutinimi, bombalanmış Londra'daki sefil atmosferi, karanlık daireyi ve yemek kıtlığını anlattım. Mektuplarımda, Harold gerçek bir canavardı. Chad annemin şişman, aptal ve sürekli sarhoş bir devle evlendiğini düşünmüş olmalıydı. Chad'in beni teselli edeceğini umuyordum ama nadiren cevap veriyordu. Bana mektup yazmayı sevmediğini ve çiftlikte yapacak çok iş olduğunu ama beni özlediğini ve sık sık düşündüğünü söyledi. Bununla tatmin olmalıydım. Ne de olsa bir erkekti. Hepsi de duygularını kâğıt üzerinde ifade etmekte zorlanıyor gibi duruyordu.

Kasım sonunda ondan bir mektup aldım, mektupta her zamanki gibi İngiltere için savaşmak yerine bir koyun çiftliğinde oturmak zorunda olmaktan şikâyet ediyordu. "Almanların şansı değişiyor," yazmıştı. "Yenilebilirler ve orada olmak istiyorum!" Mektubun sonunda annesinin yine çok kötü hastalandığından bahsetmişti. "Öksürüyor, ateşi var ve felaket gözüküyor. Soğuk, nemli hava ona iyi gelmiyor ama onun güneyde vakit geçirebilmesi için paramız yok ve bu zamanlar pek iyi sayılmaz. Manş Adaları fena olmazdı ama Hitler'in çetesi orada. Zaten annem olmadan burada nasıl yaşarız?"

Bir an Hiç Kimse'yi düşünmeden edemedim. Emma haftalarca yatakta kalmak zorunda kaldıysa ona kim bakıyordu? Belki de onu sonunda bir yurda gönderirlerdi. Bu herkes için en iyi çözüm olurdu.

Noel'de bana özel bir sürpriz yapıldı. Sabah hediyeleri değiş tokuş ettikten sonra (ben atkı, bere ve eldiven gibi daha çok pratik hediyeler aldım), annem temmuzda küçük bir kardeşim olacağını açıkladı.

Harold, "Küçük bir erkek kardeş," diye ekledi. Koltukta oturuyordu ve özel günün şerefine ilk viskisini sabah dokuzda içmeye başlamıştı.

Annem, "Henüz bilmiyoruz," diye cevap verdi.

Harold, "Eminim," diye ısrar etti. "Erkek olacak. Göreceksin!"

Annem bana, "Ee, mutlu musun?" diye sordu.

Yavaşça, "Temmuzda," dedim. "Yani benimle aynı doğum gününe sahip olabilir." Tek ihtiyacım olan da buydu, bir tek babasına çekeceğinden hiçbir şüphem olmayan Harold'ın oğlunun benimle doğum günüm için çekişmesi eksikti.

Annem, "Kesinlikle hayır," dedi. "Doktor temmuzun başı dedi. Hatta belki de haziranın sonu. Doğum günleriniz çakışmayacak." Gözleri parlıyordu ve yüzünde yumuşak bir ifade vardı. Gerçekten bu kırmızı suratlı alkolikten çocuk sahibi olacağı için çok mutluydu!

Aklıma başka bir şey geldi. "Burada başka bir insana yer yok! Çok kalabalık olacak!" Belki de, diye umdum, beni sonunda Staintondale'e geri göndermeleri gerektiğini anlarlar.

Annem böyle düşünmüyordu. "İlk sene bebek benimle ve Harold'la beraber uyuyacak. Sonra bakarız. Belki birazcık daha büyük bir daire buluruz."

Harold tekdüze bir sesle, "Tabii ki buluruz," dedi. Ona maaşının çoğunu alkole yatırırken daha yüksek bir kirayı nasıl ödemeyi düşündüğünü sormak isterdim ama dilimi tuttum. Noel günüydü. Bu özel günü hepimiz için mahvetmek istemiyordum.

Doğum tarihi veya yer sorunu hakkında endişelenmemize gerek yoktu çünkü her şey dramatik bir şekilde önceden son buldu.

Şubatın sonunda annem evimizin önündeki buz tutmuş sokakta çok kötü kayıp düştü. Kendini merdivenlerden yukarı dairemize sürükledi, yüzü acıyla buruşmuştu. Daireye varınca koltuğa çöküp kendi kendine usulca inledi. Ona çay yaptım ama sadece birkaç yudum aldı.

"Çok acıyor, Fiona," diye fısıldadı. "Çok acıyor!"

"Anne, doktor çağırmalıyız."

Annem başını iki yana salladı. "Hayır. Doktor beni sadece korkutur. Burada uzanıp biraz dinlensem yeter. Her şey iyi olacak."

Ama acısı görünür biçimde arttı. Yüksek sesle inliyor ve ellerini karnına bastırıyordu. Çok endişelenmeye başlamıştım. Arada sırada nezle olması dışında, annem hiç hastalanmazdı. Onu sadece hareketli, sağlıklı bir insan olarak tanıyordum. Şimdiyse yüzü sarımsı bir beyaza dönmüştü, dudaklarına kan gitmiyordu ve ileri geri kıvranıyordu. Büyük bir çabayla krampların azalacağını umut ederek birkaç adım yürümek için ayağa kalktı. Açık renkli koltukta geniş kırmızı bir iz gördüm.

Şok içinde, "Anne, kanıyorsun," dedim.

İze baktı. "Biliyorum. Ama... Bu normal... Bunun hiçbir anlamı yok..."

"Bırak doktor çağırayım!" diye yalvardım.

Ayakları üzerinde zar zor durabilmesine rağmen, "Hayır! Hayatta olmaz! Dediğimi yap!" diye çıkıştı.

"Neden, anne? Ben..."

Dudağını büzdü ve soluk soluğa, "Hayır!" diye bağırıp ayaklarını sürüyerek koltuğa döndü ve gayretle tekrar oturdu. Ne yapacağımı bilemiyordum.

Doktora neden bu kadar karşı olduğunu anlayamıyordum. Acı çekiyordu, kan kaybediyordu... Gerçekten bu acıların birdenbire yok olacağına mı inanıyordu? Annemin şok geçirdiğini anlayamayacak kadar gençtim. Çocuğunu kaybediyordu ve bunu aslında biliyordu ama bütün gücüyle bu gerçeğe karşı savaşıyordu. Ne pahasına olursa olsun Harold'a çok istediği o oğlan çocuğunu vermek istiyordu ve hamile kalmak için çok uğraşmıştı. Annelik içgüdüleri de onunla beraber kaçıyordu. Doğmamış çocuğa tutunuyor, kendisini ve ufaklığı bir doktorun objektif ve yıkıcı teşhisinden korumaya çalışıyordu. Gerçekle yüzleşmeyi reddedip kendi hayatını tehlikeye atıyordu. Yardım istememem için kullandığı sert tondan korkarak çaresizce orada durdum.

Akşama doğru acısı artık dayanılmaz bir hal almıştı ve sonunda bir şey yapılması gerektiğini fark etmiş gibi göründü.

Boğuk bir sesle, "Rıhtıma koş," dedi, "elinden geldiğince çabuk ol! Harold'ı getir! Hemen gelmesi gerek!"

Şüphesiz doğrudan doktor çağırmaya gitmek daha mantıklı olurdu ama sorumluluğu bir yetişkine devredebileceğim için rahatlamıştım. Harold'ın rıhtımı evimizden çok uzak değildi, belki yirmi beş dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Sanırım 1943'teki o soğuk şubat akşamında, yaklaşık on dakikada oraya vardım. Her tarafta tehlikeli görünmez buz parçaları olsa da, kalbim gümbürdeyerek verandaların arasından uçarak geçtim. Böğrüme bir sancı saplanmıştı, ağzım kurumuştu ve hırıltılı bir ses çıkarıyordum. Paniğim bana güç vermişti. İçgüdüm bana, eğer yardım almazsa annemin ölebileceğini söylüyordu. Zaten çok vakit kaybetmiştik. Harold'la karşılaşmak, akşamın ilk içkisi için çoktan rıhtımdaki pis barlardan birine gitmemiş olması için dua ettim. Bu durumda, onu bulmamın mümkün olmayacağını biliyordum. Neyse ki tam arkadaşlarına veda ederken ona yetiştim. Birdenbire karşısında belirmem sebebiyle tamamen hayrete düşmüştü. Nefes almak için çabaladım ve böğrüme saplanan sancı yüzünden iki büklüm oldum.

Kesik kesik, "Annem," dedim. "Hemen eve gelmen gerek. O... o kötü durumda!"

Harold beni şaşırttı. Yaygara yapmadan veya soru sormadan aceleyle benimle birlikte eve geldi. Bu iri adamın bu kadar hızlı hareket edebileceğini düşünmezdim. Eve vardığımızda yüzü kıpkırmızıydı ve terle parlıyordu; bir saniye bile durmamıştı. Kalp krizi geçirmediği için muhtemelen şanslı olduğunu söyleyebiliriz.

Annem iki büklüm koltukta yatıyordu, kollarını karnına götürmüştü. Yüzü çökmüş ve sarıydı. Bunun nasıl olduğunu anlamıyordum ama o akşamüstü boyunca yıllarca yaşlanmış ve bir hayli kilo vermiş gibi gözüküyordu. Kocasına fal taşı gibi açılmış gözlerle bakıyordu.

"Harold." Bu bir hıçkırık gibi gelmişti. "Sanırım... oğlumuz... o..."

Harold, "Saçmalık," dedi. "Dünyadaki en güzel erkek çocuğuna sahip olacağız, göreceksin!"

Annemi hastaneye götürdü. Anneme rol kesmediği bir anda yüzünü gördüm. İfadesi iyiye işaret etmiyordu.

O akşama ve sonraki geceye dair anılarım bulanık. Sanırım daireyi toplayıp koltuktaki kanı yıkayarak dikkatimi dağıtmaya çalıştım ama kanı tamamen çıkarmayı bir türlü başaramadım. Sonradan üzerinde daha koyu bir kısım kalmaya devam etti ve annem artık bunu görmeye dayanamadığında, Harold'ın koltuğu evden çıkartması gerekti. Hiçbir zaman koltuğu nereye götürdüğünü öğrenmedim.

Sonunda yapacak başka bir şey kalmadığında beklemeye başladım. Kendime bir fincan çay yaptım, masaya oturdum ve duvarlara baktım. Kendimi korkunç derecede suçlu hissediyordum. Bu çocuğa karşı içimde kuvvetli bir direnç hissetmiştim. Sık sık çocuğun dünyaya gelmemesini dilemiştim ve şimdi bu gizli dualarım korkunç bir şekilde gerçekleşiyor gibi gözüküyordu. Her şeyin üzerine, annemi kaybedebilirdim. Gitmeden evvel felaket gözüküyordu ve çok kan kaybetmişti. Eve dönmese ne olurdu? Neden emrini duymazdan gelip çok daha önceden bir doktor çağırmamıştım? Duygularımla boğuştum, ağladım. Hayatımda ilk defa beklemenin en kötü işkence olabileceğini fark ettim.

Dışarıda Harold'ın yavaş, ağır adımlarını duyduğumda saat gece yarısını geçmişti. Kulağa kendini merdivenin tırabzanına tutunarak yukarı çekiyormuş gibi geliyordu. Önümde durmuş, bana kan çanağı gözlerle bakıyordu. Alkol kokuyordu. Hastaneden dönerken birkaç barda durmuş olmalıydı.

Heceleri uzatarak, "Fiona," dedi.

"Ne oldu? Harold, annem nasıl?"

Harold sallanarak daireye girdi ve doğrudan mutfaktaki büfeye ilerledi. Sert bir içki aldı. Ona vurabilirdim.

"Harold! Lütfen! Annem nasıl?"

"İyi olacak. Onu ameli-ameliyat ettiler."

Gözlerimi kapadım. Rahatlamaktan ötürü bayılacak gibiydim. Annem ölmemişti. Bana geri dönecekti.

Harold, "Bebek," diye fısıldadı. Dili tutulmuştu. Şişeden büyük bir yudum alıp bana döndü. "Gerçekten er-erkekti. Oğlum... öl-öldü."

İtiraf etmeliyim ki bu haber beni çok fazla etkilemedi. Üvey erkek kardeşim bile olsa, Harold Kane'in oğluyla hiçbir alakam yoktu. Kendimi, annem hayatta, annem hayatta, annem hayatta, diye düşünmekten alıkoyamıyordum.

Omuzlarımdan büyük bir yük kalkmıştı.

Fakat Harold korkunç bir krizin ortasındaydı. Tamamen çaresizdi. Daha fazla içti ve gitgide daha mırıltılı bir hal alan sesiyle inleyip doğmayan çocuğa ağıtlar yaktı. Bekledikleri çocuğa. Onun için her şeye bedel olan çocuğa. Hayatını değiştirmesini beklediği çocuğa.

Sonunda buna daha fazla dayanamadım ve oldukça saygısızca, "Tanrı aşkına, Harold. Annem başka bir bebek doğurur. Sorun olmaz!" dedim.

Harold ağzına dayamak üzere olduğu şişeyi alçalttı.

"Bir daha... asla," dedi. "Bir daha asla. Dok-doktor bunun bi-bir daha müm-mümkün ol-olmadığını söyledi."

Beceriksizce, "Üzgünüm," dedim. Başka ne demeliydim? Harold bana baktı ve sonra beni dehşete düşürerek göz yaşlarına boğuldu. "Ah Tanrım," diye inledi. "Ah Tanrım!"

Sallanarak bana doğru yaklaştı. "Fi-fiona, Fi-fiona, bana sarıl... Bana sımsıkı sarıl."

Anında bir dolabın ucu sırtıma batana kadar geriledim.

Sertçe, "Harold!" dedim.

Tam önümdeydi. Feci alkol kokuyordu. Neredeyse midem bulanıyordu. Ayrıca beni korkutuyordu. Hiçbir zaman sarılmamıştık, annemin istemesine rağmen. Ben bunu istememiştim, Harold da buna saygı göstermişti. Ama şu anda, dairemizde, gecenin ortasında, aşırı duygusal bir halde, sarhoş ve çaresizlik içinde kendini kaybediyordu.

Boğuk bir sesle, "Bir adım daha atma," diye onu uyardım.

Yine, "Fiona," diye inleyip beni kavramaya davrandı.

Elinin altından eğildim ve kapı eşiğine vardım. Ondan daha çevik ve hızlıydım. Üstelik ayıktım. Ama doğal olarak o çok daha güçlüydü ve iş buna gelirse, hiç şansım olmazdı. İş neye gelirse hiç şansım olmazdı?

Sonradan, Harold Kane'in bana cinsel tacizde bulunmayı planlamadığı sonucuna vardım. Ne o gece, ne de başka bir gece bende gözü olduğuna dair herhangi bir belirti göstermemişti. Tam aksine, tamamen anneme takıntılı olduğunu fark ettim. Başka kadınların farkında değilmiş gibi görünüyordu.

Gerçekten sadece teselli edilmek istemişti. Tamamen çaresizlik içindeydi. Dünyası yıkılmıştı. O sırada daha iyi hissetmek için kendini herhangi birinin kollarına atabilirdi, erkek ya da kadın olması hiç fark etmezdi. Ama ben çok genç ve alıngandım. Ona karşı güçlü bir şüphe ve antipati besliyordum. Ağlayıp inleyen annemle geçirdiğim korkunç akşamüstünden sonra bitap düşmüştüm. Sinirlerim tamamen gerilmiş olmalıydı.

"Çığlık atarım," diye uyardım onu. "Bir adım daha atarsan öyle bir çığlık atarım ki ev başına yıkılır!"

Kafası karışmış bir halde öylece durdu. "Se-sen, ger-gerçekten böyle düşünmüyorsun..."

Sorusunu bitirmesini beklemedim. Aniden arkamı döndüm ve dar koridordan odama koştum. Kapıyı arkamdan çarptım ve içeriden kapıya dayandım. Anahtar yoktu, buna hiçbir zaman o geceki kadar üzülmemiştim. Kendimi tamamen açıkta, tehlikede hissediyordum. Harold her an içeri girebilirdi ve kendimi ona karşı savunamazdım. Tek yapabileceğim şey uyanık kalıp beni taciz etmesini elimden geldiğince zorlaştırmaktı. Eğer benim alanıma adım atacak olursa karşı koyup çığlık atacaktım. Her halükârda beni uyurken yakalamayacaktı.

O yüzden sabaha kadar bütün gece nöbet tuttum. Sırtımı kapıya dayayarak yerde oturdum ve karanlığa baktım. Çok yorgundum ve aynı zamanda tamamen uyanıktım. Kalbim gümbürdüyordu. Düşünceler zihnimden geçip duruyordu. Burada kalamazdım. Bu kesindi. Harold, annemi ameliyat ettiklerini söylemişti. Bu, bir süre annemin hastanede kalması gerekeceği anlamına geliyordu. En azından on gün, hatta belki de iki hafta. Bütün bu zaman boyunca sarhoş kocasıyla dairede yalnız kalmamın imkânı yoktu. Ona katlanamıyordum. Ondan korkuyordum.

Dünyada güvende hissettiğim sadece tek bir yer vardı. Cep harçlıklarımdan biriktirdiklerimin Scarborough'ya tren bileti almaya yeteceğini ummaktan başka bir şey gelmiyordu elimden. Bir kere oraya varayım da, sonra ne olacağına bakardım. Annem ile Harold'ın öylece kaçıp gitmemi kabul edeceğini sanmıyordum ama en azından annem şimdilik saf dışı kalmıştı ve Harold bana ne yapacağımı söyleyemezdi. Ve önemli olan, kendimi güvende hissetmemdi.

En mühim şey buydu.

O yüzden oturup bekledim ve sabaha kadar kara kara düşündüm. Harold'ın sesini duymamıştım. Odama girmeye çalışmamıştı. Bir ara uyuyakalmış olmalıyım çünkü ön kapının çarpıldığını duyduğum an yerimden zıpladım, bu saatlerdir duyduğum ilk sesti. Bundan hemen sonra birinin merdivenlerden indiğini duydum. Tanrı'ya şükür, Harold diğer günler gibi bugün de işe gidiyordu.

Her yerim uyuşmuştu, zorlanarak ayağa kalktım. Gözlerim yorgunluktan yanıyordu. Yine de kendime yarım saatlik uyku bile tanımamaya kararlıydım. Yıkanacak, üzerimi değiştirecek ve gereken temel şeyleri bavuluma koyacaktım. Sonra da tren istasyonuna gidecektim.

Bir sonraki geceyi Beckett Çiftliği'nde geçirecektim.

10

Yol hiç bitmeyecek gibi gelmişti. Param bilete yetmişti ve o akşamüstü Scarborough'daydım. Ama iş oraya varmakla bitmiyordu; önce binmem gereken otobüsü bulmalıydım, sonra da otobüsün gelmesini beklemeliydim. Tarifeye göre otobüs oraya daha erken gelmeliydi ama bunu şoföre söylediğimde sadece omzunu silkti. "Savaştayız, genç hanım," dedi. Bana *genç hanım* demesi moralimi bayağı düzeltti. "Birçok şoför cephede. Biz vekiller sadece bir yere kadar çalışabiliriz."

Otobüs kısa süre içinde Staintondale'e ulaştı. Burnumu pencereye dayadım ve günün son ışıklarında çok iyi bilip sevdiğim arazinin görüntülerini içime çektim. O şubat günü soğuk ve gri olmasına, tarlaların ve gökyüzünün ufuk çizgisinin önünde sisli bir bulanıklık içinde kaybolmasına ve bütün

ağaçların yapraklarını dökmüş olmasına rağmen, her tarlaya, her çayıra, her taş duvara ve her eğri büğrü çite sarılmak istiyordum. Birkaç hafta içinde karahindibalar fışkırdığında, mart ayında açık gökyüzü olağanüstü bir maviye bulandığında ve bütün ağaçlar çiçek açtığında nasıl gözükeceğini biliyordum.

Sessizce, Tanrım, lütfen o zaman da burada olayım, diye dua ettim, lütfen kalmama izin ver!

Şoförün beni bıraktığı yoldan çiftliğe yürümek oldukça uzun sürdü. Çok eşya getirmemiş olsam da, çantam ağırdı. Ama artık gideceğim yere yaklaşmıştım, bu bana güç veriyordu. Otuz altı saattir uyumamıştım ama bu, benim tamamen uyanık olmama engel değildi. Yakında Chad'i görecektim. Emma bana sarılacaktı.

Neredeyse evime gelmiştim.

Çiftlik tamamen karanlıktı, bu beni biraz şaşırttı. Çoktan akşam olmuştu. Sadece batı ufku hâlâ açık bir griydi. Kuru ağaçlar, tuhaf bir siluet oluşturur-casına ufkun önünde duruyordu. Rüzgâr, denizden soğuk ve tuzlu esiyordu. Ben yürüdüğüm için ısınmıştım. Kapıda durarak eve baktım. Emma eskiden hep çok ışık yakardı çünkü evinin bir sıcaklık ve hayat hissi yaymasını isterdi. Arvid'le bu meseleden dolayı tartıştığına birçok defa tanık olmuştum. Arvid tabii ki bu isteği savurganlık olarak görüyordu. Normalde kocasına karşı oldukça yumuşak başlı olan Emma, kocası ne kadar itiraz ederse etsin, bu tartışmadan her zaman galip çıkıyordu.

Belki de evde kimse yoktu. Ama soğuk bir hafta içi akşamında hepsi birden nereye gitmiş olabilirdi?

Yavaşça eve yaklaştım. Kısa bir süreliğine kapıda durduktan sonra tereddütle kapı kolunu aşağı indirdim. Kapı açıldı. Kapının hemen arkasında oturmakta olan bir kedi koridordan dışarı fırladı ve arkamdan karanlığa doğru kayboldu.

Ev iyi kokmuyordu. Bunu anında fark ettim. Havalandırılmamıştı. Bayat yemek ve toz kokuyordu. Emma hasta olduğu zamanlarda bile evi her zaman temiz ve canlı tutardı. Ev, çiçek, mum veya şömine ateşi kokardı. Misafirleri kollarını açarak karşılayan bir ev gibiydi. Ama şimdi... Çiftlik, yarım senede bu kadar değişmiş olabilir miydi? Yoksa ben mi değişmiştim? Durumları farklı mı görüyordum? Aşırı mı yorulmuştum, tükenmiş miydim?

"Kimse var mı?" diye seslendim. Evde kimse olmadığı zaman kapı muhakkak kilitli olurdu.

Koridorda ilerleyip salona baktım. Karanlık. Soğuk. Şöminede ateş, pencerede mum yoktu.

Yürümeye devam ettim. Yine, "Merhaba?" diye seslendim. "Kimse var mı?"

Mutfağa vardığımda, kapının altından hafif bir ışığın geldiğini fark ettim. Rahatlayarak iç çektim. Evde biri vardı. Ama nedense hâlâ gergindim.

Bir şey yolunda gitmiyordu.

Mutfak kapısını açtım.

Tavandaki ışık yanmıyordu. Sadece mutfak lavabosunun üzerindeki ufak ışık açıktı. Odayı zar zor aydınlatıyordu. Fırın açık olmasına rağmen orası da bayağı soğuktu. Arvid mutfak masasında oturuyordu, iri, karanlık ve sessizdi. Önündeki masada bir fincan ve çaydanlık duruyordu. Sert bir ıhlamur çayı kokusu vardı, bu Emma'nın akşamları yatmadan önce yapmayı sevdiği çaydı.

"Arvid!" Arvid'in şok geçireceğinden korkup mutfağa girdim ama Arvid gözünü bile kırpmadı. Benim geldiğimi ve seslendiğimi duymuş ama tepki vermemiş olmalıydı. "Arvid, benim. Fiona."

Gözlerini yerden kaldırdı. Onun suskun biri olduğunu biliyordum ama o anda bana her zamanki sessiz ve sinirli halindeymiş gibi gözükmedi. Sanki... Delirmiş gibiydi.

"Arvid, Emma nerede? Chad nerede?"

Arvid sadece bana baktı. Benliğimi soğuk, ağır bir korku sardı. "Nerede-ler?" diye ısrar ettim.

O anda merdivenlerde ayak sesleri duydum.

Biri koridorda koşuyordu. Arkamı döndüğümde Hiç Kimse kollarıma atıldı. Gülümsüyor ve anlaşılmaz sesler çıkartıyordu. Belirsiz sözleri içinde belirgin olan tek kelime, "Fiona! Fiona!" idi. Bunu söylerken yüzümü okşuyor, mutlulukla salyalarını akıtıyordu.

Beni daha önce olduğundan daha fazla büyülememişti ama o sırada sessiz Arvid dışında başka biriyle karşılaşmaktan ötürü o kadar rahatlamıştım ki oğlana sarıldım.

"Brian! Bu kış gerçekten çok büyümüşsün!"

Tuhaf sesler çıkarıp güldü. Zihinsel gelişimi, fiziksel ilerlemesinin arkasında kalmaya devam ediyordu.

Arvid'e geri döndüm.

"Arvid! Chad nerede! Lütfen söyle!"

Yüzündeki bir şey değişmişti. Bakışlarındaki anlamsızlık sonunda kayboldu ve Arvid beni gördü. Dudaklarını kıpırdattı ama söyleyeceği şeyi dile getirebilmek için iki kere denemesi gerekti. Kekelemesiyle birkaç saniye boyunca rahatsız edecek kadar Hiç Kimse'ye benzemişti.

"Chad, cuma günü orduya yazıldı."

Yutkundum. "Ne?"

Arvid, "Onu durduramadım," dedi. "Durdurmak istemedim de. O yetişkin bir adam. Ne yapacağına kendi karar vermeli."

"Ama... Emma... Emma buna ne dedi?"

Emma, Chad'e izin vermiş olamazdı. Buna asla izin vermezdi. Daha büyük bir korkusu yoktu...

Daha çok sessizlik. Hiç Kimse bile anlamsız konuşmalarını kesmişti. Etrafımdaki sessizlik yoğunlaştı ve bu sessizlikte gerçeğin o kadar yüksek sesle ve avaz avaz bağırdığını duyabiliyordum ki Arvid konuşmaya başlamadan önce dehşetle gerçeğin ne olduğunu anladım.

Arvid, "Emma iki hafta önce öldü," dedi.

Hiçliğe doğru bir yolculuğa çıkmıştım. Yorgunluktan bitkin düşmüş olmama rağmen, Beckett Çiftliği'ndeki eski yatağımda uykusuz geçirdiğim gece boyunca hissettiğim şey buydu. Evin tanıdık seslerini duyabiliyordum; parkelerin gıcırtısını, pencere pervazlarının tıkırtısını ve rüzgâr kuru dallarının arasından geçerken ağaçların iç çekişini. Son aylarda tekrar bu evde, bu odada olmak kadar büyük bir istekle hayalini kurduğum hiçbir şey yoktu. Tek sorun, bunu farklı hayal etmiş olmamdı. Emma burada olup bana sarılmalıydı, tabii Chad de. Nefes nefese, kalbim vahşice atarak Chad'le koşarak körfeze inmek istiyordum. Kendimi sözlerine, sesine ve nazik ellerine bırakmak istiyordum... Ama onun yerine...

Emma ölmüştü! Bunu zar zor algılayabiliyordum. Chad cephedeydi, en azından bu mantıklı geliyordu. Annesinin itirazları herhangi bir sebepten ötürü zayıfladığı an savaşa katılacağı her zaman barizdi. Chad de bu fırsattan

hemen faydalanmıştı. Bana tek kelime etmeden! Bana cepheye gideceğini de, annesinin öldüğünü de söylememişti. Ben hayatında nasıl bir yere sahiptim? Düşüncelerinin, benimkilerin onun etrafında döndüğü kadar benim etrafımda dönmediği açıktı. Kırılmış ve üzgün hissediyordum. Ve çaresiz.

Arvid'le biraz daha mutfakta oturmuştum. Aslında onunla tanıştığımdan beri ilk defa konuşuyorduk. Birdenbire çok yalnız bir adam olmuştu. Bütün koyunlarıyla birlikte kocaman çiftliği yürütmek oğlunun yardımı olmadan yapabileceği bir iş değildi. Beckett Çiftliği gitgide daha harap bir hale geliyordu, bu durum şimdiden evin her yerinde görülebiliyordu. Emma her zaman evin eski püskülüğünü saklamayı başarmıştı. Arvid'in buna zamanı, enerjisi ya da gerekli yetileri yoktu.

Bana Emma'nın bütün kış kötü bir bronşitle savaştığını ve ocakta hastalığının tamamen ilerleyip zatürreye dönüştüğünü söyledi.

"Hastaneye gitmeyi reddetti. Ben endişeleniyordum... ateşi günlerce çok yüksekti ama onu iradesine karşın götürmek istemedim. Sonra her şey birdenbire oluverdi. Bununla daha fazla savaşamadı."

O karanlık kasım akşamı Staintondale'in yanındaki çayırda tanıştığım Emma'yı düşünmeden edemedim. Sağlıklı bir kadındı, belki ufak tefekti ama kırılgan değildi. Birdenbire, belirgin bir tetikleyici olmadan hastalanmıştı. Tekrarlayan soğuk algınlıkları. Sürekli devam eden öksürük. Atlatabilmek için çok uğraştığı ve hiçbir zaman tam olarak iyileşemediği geçen seneki zatürre.

Ocak yeteri kadar ısı yaymadığı için titreyerek mutfakta otururken ilk defa Beckett Çiftliği'nin benim için dünyadaki cennet olmasına rağmen, Emma için zahmet ve eziyet dolu bir yer olabileceğini hissettim. Cereyanlı, nemli bir ev. Her sabah ısıtılması gereken ocakları olan bir ev. Mutfağa su getirmek için bir pompa kullanılması gerekiyordu. Bu fiziksel olarak zorlu bir işti. Çiftlikte zaman durmuştu. Elektrik ve elektrik lambaları dışında, her şey yüz yıl önce olduğu gibiydi. Chad bir keresinde bana kabloların daha 1936'da döşendiğini söylemişti. Yemek pişirmek, çamaşır yıkamak ve ütü yapmak, yani Emma'nın her gün yaptığı işler, çok fazla zaman ve enerji gerektiriyordu. Emma sabahtan akşama kadar hiçbir zaman şikâyet etmeden veya biz çocuklardan fazla bir yardım beklemeden köle gibi çalışmıştı. Onun için ödevimizi doğru düzgün yapmamız ve oynayacak biraz zamanımızın olması önemliydi. Biz fark etmeden kendini fazla yormuştu.

Üçüncü çayımdan sonra sonunda, "Arvid," dedim, "Arvid, lütfen burada kalabilir miyim? Londra'ya dönmek istemiyorum."

Arvid ne söyleyeceğinden emin olamayarak ileri geri sallandı. Sonunda, "Bu imkânsız," dedi.

"Olamaz. Orada çok mutsuzum. Ben... ben üvey babamla anlaşamıyorum. İçki içiyor. İğrenç biri."

"Kaç yaşındasın?"

"Neredeyse on dört," dedim. Temmuzun sonuna kadar hâlâ çok vakit vardı ama kesin konuşmaya gerek yoktu.

"Yani on üç yaşındasın. Daha küçücük bir çocuksun!"

"Burada eve bakabilirim. Yemek ve temizlik yaparım, çamaşır yıkarım... Bütün bunları yapabilirim!"

"Okula gitmen gerek. Üstelik ailen bunu asla kabul etmez. Telefonum olsaydı onları hemen arardım. Senin gibi genç bir kızla burada yalnız yaşarsam... başım derde girebilir! Hayır, Fiona, çok üzgünüm. Eğer kalmana izin verirsem hapse giden yolu yarılamış olurum!"

"Ya annem bana izin verirse?"

Arvid, "İzin vermeyecektir," diye belirtti. "Annen Londra'ya bombalar düşerken ve biz burada bir aile olarak yaşarken çiftliği sorun etmiyordu. Şimdiyse her şey değişti. Seni geri almak için ortalığı birbirine katar."

Maalesef yatakta uzanmış, son birkaç saatte öğrendiklerime anlam vermeye çalışırken haklı olduğunu fark ettim. Annem, Emma hayattayken bile burada olmamı istememişti. Sadece Arvid ve Hiç Kimse'yle burada yaşamama izin vermesi olanaksızdan da öteydi.

Ertesi sabah gökten birkaç kar tanesi düştü. Yine de günün yarısını arkamdan bana hayran hayran bakan Hiç Kimse'yle çiftlik alanında dolaşarak geçirdim. Tanıdık yerlere merhaba deyip onları da tekrar terk etmek üzere olduğum için sessiz gözyaşları döktüm. Körfeze inip uzun süre bir kayaya oturdum ve denize baktım. Sert ve gri bir gündü. Chad'i ve burada geçirdiğimiz son yaz akşamını düşündüm. Martıların tiz, çaresiz haykırışları, karanlık düşüncelerimin yankıları gibiydi. Chad neredeydi? Ben şu anda yerimizde oturmuş onu düşünürken o tehlikede miydi? Savaşı sağ çıkarabilecek miydi? Onu bir daha görebilecek miydim?

Gözyaşlarımı tutmadım. Hiç Kimse yanımda çömeliyordu ama ağlamamı ya da düşüncelerimi bölmedi. Her zamanki gibi, sadece yanımda olduğu için gayet mutluydu. Bir noktada ona baktım ve bütün vücudunun titrediğini ve dudaklarının neredeyse mosmor olduğunu fark ettim. Muhtemelen ben de farklı gözükmüyordum. Yavaşça sıkı bir buz salkımına dönüştüğümü fark etmemiştim. Artık yoğun kar yağışı başlamıştı ve denizi görmek zordu. Ayağa kalktım.

"Haydi, hemen eve gidelim," dedim. "Burada soğuktan donacağız."

Hiç Kimse hemen beni takip etmeye başladı. Benimle denize girmesini istesem, muhtemelen onu bile kabul ederdi.

Eve döndüğümde şöminelerde ateş yaktım, çay demledim, mutfağı toparladım ve yemek yapmak için ambarda bulunan az miktardaki erzağı bir araya getirdim. Arvid diğer bütün on üç yaşındaki kızlardan daha becerikli olduğumu ve çiftlikte bir kadın olmasının onun lehine olabileceğini görecekti. Ben yeri silip yüzeyleri ovalarken, Hiç Kimse mutfak masasında oturmuş çay içiyor ve bulduğum kurumuş birkaç bisküviyi yiyor, parlayan gözleriyle bana bakıyordu. Onun kaderi için de endişelenmeden edemiyordum. Artık yaklaşık on yaşında olmalıydı ama konuşamayan ve muhtemelen hiçbir zaman da konuşmayacak olan bir çocuktu ve beş yaşındaki bir çocuğun zihinsel yeteneklerine bile sahip olmadığı görülüyordu. Emma'yı kaybedince kısa hayatında ikinci kere annesini kaybetmişti. Anlayamadığım sebeplerden ötürü onun büyük aşkıydım ve şüphesiz onun gözlerinde ben duygusal olarak Emma'nın kaybını dengelerdim. Fakat ben burada kalamayacakmışım gibi gözüküyordu. Peki o zaman Hiç Kimse'ye ne olacaktı?

Arvid onu hiçbir zaman istememiş, onu hiçbir zaman sevmemişti. Zihinsel özürlü bir çocukla ne yapacaktı?

Yurt, diye düşündüm. Gerçekten de onu bir yurda koymak dışında bir seçenek olmayacaktı.

Bunu düşününce huzursuz oldum. Ama ne yapabilirdim ki?

Akşam olduğunda ev pırıl pırıldı, soğuk ve nemli hava sıcak ve kuru bir hale gelmişti. Evde ızgaralarda yanan kütüklerin ve hazırladığım yemeğin kokusu vardı. Pencerelerde mumlar yanıyordu. Ayrıca Hiç Kimse'ye banyo yaptırmış, ona temiz kıyafetler giydirmiş ve kendimi elimden geldiğince güzelleştirmiştim. En azından Arvid'in beni göndermesini zorlaştırmaya ka-

rarlıydım. Dışarıda büyük kar taneleri yağıyordu. İçeride salondaki koltukta iki mırlayan kedi yatıyordu. Arvid uzun, zor bir günün ardından donarak eve döndüğünde değişimi fark etmek *zorundaydı.*

Kapıda onun adımlarını duyunca eteğimi düzelttim ve beklenti içinde olan bir gülümsemeyle koridora çıktım. Ayakkabılarındaki karı silkelediğini duydum.

Kapı açıldı ve iki adam içeri girdi.

Gelenler Arvid ve Harold'dı.

Harold, "Dürüst bir konuşma yapalım," dedi. Yorgun görünüyordu ve ayıktı. İkincisine hiç alışık değildim. Farklı bir hali vardı.

Mutfakta oturduk. Arvid salona yerleşmişti. Hiç Kimse'yi yatağa göndermiştim ama merdivenlerde bir tırmalama sesi duydum, bu da muhtemelen tekrar yanımda olmayı umarak orada beklediğini gösteriyordu. Arvid ve Harold'la beraber yemek yemiştik. Ben sadece bir lokma yiyebilmiş ve Arvid'in o akşamüstü çıkardığım işi kendi esirgeyici tavrıyla övmesinin keyfini bile çıkaramamıştım: "Ev iyi gözüküyor. Yemeğin lezzetli."

Harold'la çiftlik kapısında buluşmuşlardı. Arvid çayırlardan birinden dönüyordu. Harold otobüs durağından gelmiş ve evde birilerini bulunca çok rahatlamıştı. Arvid muhtemelen karşısındakinin kim olduğunu anında tahmin etmişti.

Harold, "Bana katlanamadığını biliyorum," dedi. Elleri önündeki masada birbirine geçmiş duruyordu. "Sebebini bildiğimden değil, çünkü sana hiçbir şey yapmadım... Ama durum böyle."

Tek kelime etmedim. Ne diyebilirdim ki?

"Gerekirse kalabileceğini söylerdim, Bay Beckett kabul ederse, ama bunu iyi bir çözüm olarak görmüyorum ve... benim ne düşündüğümün bir önemi yok. Fiona, burada kalamazsın. Annen yüzünden. Seni burada bırakamam. Bununla baş edemez."

"Neredeyse iki sene boyunca bununla gayet iyi baş etti," dedim.

"Bunun için iyi bir sebebi vardı. Londra'da tehlikedeydin. Ama artık tehlike geçti."

"Savaş henüz bitmedi."

Harold, "Çok uzun süre devam etmeyecek," dedi. "Almanların şansı tükeniyor. İşleri bitmek üzere."

Şu anda bunu önemsemiyordum.

Harold pantolon cebinden bir mendil çıkardı ve alnındaki teri sildi. "Buraya gelmek için işten izin aldım," dedi. "Annene de çok büyük yalanlar söyledim çünkü iki gün boyunca onu hastanede ziyaret etmediğimi fark edecek. Kaçtığını bilmemeli. Onun üzülmesine izin veremeyiz."

"Burada olacağımı nereden bildin?"

"Bilmiyordum. Ama tahmin ettim."

"Gelmene gerek yoktu."

"Peki annene ne diyecektim? Hasta yatağında acı içinde yatıp bebeğimizi kaybettiği için hüngür hüngür ağlayan annene. Neden onu ziyaret etmediğini sorduğunda ne cevap vermeliyim? Eve gelip bana nerede olduğunu sorunca ona ne söylemeliyim?"

Dudaklarımı ısırdım. Anneme ne yaptığımı pek düşünmemiştim.

Harold, "Fiona, bunu annen için yapıyorum," dedi ve şişkin yüz hatlarında daha önce görmediğim bir ifade gördüğümü düşündüm: kararlılık.

"Bunun benimle veya seninle bir ilgisi yok. Annenle ilgisi var. Geri dönmelisin. Lütfen. Dönmezsen çaresizliğe kapılacak."

"Ama sen yanındasın," dedim.

Harold önemsemez bir işaret yaptı. "İkimizi karşılaştıramazsın. Sen onun çocuğusun. Tek çocuğu. Hem dediğim gibi, hep böyle kalacak gibi gözüküyor."

Sesinde gerçek bir acı duyabiliyordum. Oğlunun kaybı onu derinden etkilemişti. Onu derinden sarsmıştı. Tanıdığım Harold'dan farklıydı: Kırgın, çaresiz ama aynı zamanda üzüntü içindeyken kendini bırakmayacak kadar güçlü. Onun bir köşeye çekilip sızana kadar içmesini beklemiştim. Onun yerine annem için o kadar endişelenmişti ki Scarborough'ya giden bir trene binip beni bulmuştu ve şimdi de onunla geri dönmem için beni ikna etmeye çalışıyordu. Onun yakında eski ayyaş haline dönmeyeceğine dair bir hayale kapılmamıştım. Ama kesinlikle başka bir yanı vardı ve kısa süreliğine bu yanını görebilmiştim. İlk defa ona biraz saygı duydum.

"Sence burada işler nasıl ilerler?" diye sordu. Yemekte, Beckett Çiftliği'ndeki hayata dair büyük değişiklikleri duymuştu. "Yani, Arvid'le burada baş başa... Bu iyi değil!"

"Brian da burada!"

"Küçük bir çocuk! Tanrım, Fiona! Sence annen bu duruma tek bir gün bile izin verir mi?"

Yıkıldım. Hepsi bana karşıydı: annem, Harold, Arvid. Hiçbir şansım yoktu.

Arvid mutfağa geldi. "Bana bir fincan çay demleyebilir misin?"

Dönüp tulumba kolunu çalıştırmaktan, çaydanlığı suyla doldurmaktan memnundum. İki adam gözlerimi dolduran yaşları göremiyordu.

Harold, "Yarın benimle Londra'ya geri dönmeli," dedi.

Arvid, "Evet, bence de," dedi.

Çaydanlığı ocağa koydum. Ellerim titriyordu.

Nedense ketum Arvid'e güvenmiş gibi görünen Harold, "Karım... Fiona'nın annesi... kötü durumda," dedi. "Bebeğimizi kaybetti. Oğlumuzu. Bu yaz doğacaktı."

Arvid beceriksizce, "Başın sağ olsun," dedi.

"Sağ ol. Kötüydü, hem de çok kötü." Harold yine mendilini alnında gezdirdi. Şaşırmıştım. Mutfak sıcaktı ama o kadar da değildi. Harold'ın o akşam neyle uğraştığını ancak sonradan anlayabildim: İçkiyi bırakıyordu. Normalde günün bu vaktinde şişeleri ardı ardına devirirdi. Bedeni bu olağandışı yokluğa terleyerek tepki veriyordu.

Arvid, "İşte size bir ufaklık," dedi. Hiç Kimse'nin hafif kirli çizgili pijamalarıyla boş boş durduğu mutfak kapısını işaret etti. "Oradaki öteki çocuk. Onunla ne yapacağımı bilmiyorum!"

Harold, "Oğlun değil mi?" diye sordu.

Arvid başını iki yana salladı. "O da Londra'dan geldi. Fiona'yla beraber. Ama hayatta hiç kimsesi yok."

"Bütün ailesi hava saldırısında öldürüldü," dedim. "Evlerine bomba düştü."

"Akrabaları yok mu?"

"Hayır."

Harold, "Zavallı çocuk," dedi. Alnına dokundu. "Biraz aptal, değil mi?"

Arvid, "Tamamen geri zekâlı," diye onu doğruladı.

Sessizlik. Harold'ın Hiç Kimse'den pek hoşlanmadığı belli oluyordu

Sonunda, "Bir yurda gitmeli," dedi.

Arvid, "Evet, gitmeli. Çok uzun zaman önce gitmeliydi," diye hemfikir oldu.

Harold, "Dinle. Onu senin için Londra'ya götürürdüm ama şu anda üzerimde çok fazla yük var," dedi. Yüzü yine büyük ter damlalarıyla kaplanmış ve parlamaya başlamıştı. "Patronum iki günlük tatile çok sinirlendi, karım bana bir sürü soru soracak ve Fiona'nın kaçtığını öğrenmemeli. Ben... Şu anda..."

Arvid, "Anlıyorum," dedi. Sesi hayal kırıklığına uğramış gibi çıkıyordu. Hiç Kimse'den mümkün olduğunca çetrefilsiz bir şekilde kurtulmak isterdi.

Harold, "Burada yetimhaneler olmalı," dedi.

Arvid ne yapacağını bilemiyor gibiydi. Ne kadar genç olsam da, içine düştüğü ikilemi anlayabiliyordum. Her zaman, dediği gibi, *öteki çocuğu uzağa gönderme* taraftarıydı ve artık Emma öldüğüne göre bunu yapmasına engel olacak kimse kalmamıştı. Fakat onu durduran Emma'nın ölümüydü. Emma, Brian'ı kendi çocuğu gibi sevmişti. Onun önünde alevli bir kılıcı olan bir melek gibi durmuş ve onu korumuştu. Arvid ne kadar sert ve duyarsız olursa olsun, Emma'nın kabul etmeyeceği bir şeyi yapma düşüncesi ve bunu Emma'nın cenazesinden bu kadar kısa bir süre sonra yapmak, içinde bir çatışma oluşturuyordu. Brian'ı bize verip kendini bizim doğru şeyi yapacağımıza ikna edebilirdi. Ama çocuğu elinden tutup onu kendi elleriyle en yakın yetimhaneye götürmek bambaşka bir şeydi. Bu tabii ki küçük Hiç Kimse için olabilecek en kötü şeydi. Arvid onu istemiyordu ama kendini onu bir yere vermeye de ikna edemiyordu. Durumun tatminsizlikle, sinirle, pasiflikle ve hüsranla iyice çürümüş bir hale geleceği açıktı. Hiç Kimse, tek başına kalmış Arvid'in soğukluğuna ve hoşnutsuzluğuna tamamen maruz kalacaktı.

Ertesi sabah Scarborough'ya giden otobüsü yakalamak için çok erken saatte Harold'la yola koyulduğumda, küçük çocuk bana tutundu, kalbi kurşun gibi ağırdı. Soluk yüzünden aşağı yaşlar dökülüyordu.

"Fiona," diye ağladı. "Fiona! Kimme!"

Saçlarını okşadım. Giderken ona nazik davranmayı bile başardım. "Fiona geri dönecek," diye söz verdim. "Fiona Kimme'yi almaya gelecek. Söz."

Açık mavi gözleri bana tamamen umut ve güvenle baktı. Kısa bir an için vicdanım sızladı. Geri geleceğime emindim. Onu almaya mı? Hayır. Arvid'n birkaç hafta veya birkaç ay yas tuttuktan sonra, ölen karısına karşı bir borç taşımayacağını ve oğlanı bir yetimhaneye koyacağını varsayıyordum.

Hiç Kimse'yi bir daha asla görmeyeceğime emindim ve bu düşüncem de doğru çıktı. Onu bir daha asla görmedim. Ona dair son anım bu. 1943'te çok soğuk karlı bir şubat sabahında, Beckett çiftliğinin kapısı. Gökyüzünde ısıran bir rüzgârın peşinde sürüklenen alçak, gri bulutlar. Issız yalnızlık, baharın hâlâ hayal edilemez olması. Kapıda üzerinde yeteri kadar kıyafet olmayan, soğuktan titreyen küçük bir çocuk. Bize bakıyor. Ağlıyor ve gözyaşlarını kahkahayla örtmeye çalışıyor. El sallıyor.

Ona umut vermeyi başarmıştım. Geri döneceğimi söylemiş olmam o anı onun için dayanılır kılmıştı.

Buna gerçekten inanmıştı.

15 Ekim Çarşamba

1

Limanda yürüyor, kendini sinirli ve huzursuz hissediyordu. Başını eğip kollarını bedenine sararak ince rüzgârlığının onu tamamen korumadığı ıslaklığı başından savdı. Sabahın erken saatleriydi, sis körfezin ve arazinin üzerinde süzülüyordu. Hava bir önceki günden beri düzelmemişti. Martılar bir anda yokluktan belirip yine yokluğa karışıyor gibi gözüküyorlardı. Bazen görünmez suyun üzerinden bir geminin sis düdüğünü çaldığı duyuluyordu. Normal bir iş günü olsa da, henüz dışarıda çok fazla kişi yoktu. En azından onları göremiyordunuz.

Leslie erken saatlerde yatağında dönüp durduktan sonra dışarı çıkmaya, yürümeye dikkatini dağıtmaya ihtiyaç duymuştu. Aslında dönüp durduğu Fiona'nın yatağıydı. Stephen'a misafir odasını vermişti.

Stephen.

Yemek yiyip şarap içmişler ve telefon edip hiç konuşmayan kişiden bahsetmemeye karar vermişlerdi. Sonra Stephen mutfağı toplamış, Leslie de salonda oturup büyükannesinin Chad'e yazdığı e-postaları okumuştu. Huzurlu, rahat bir atmosferdi. Dairede tek başına olmamak güzeldi. Leslie bunun ne kadar iyi hissettirdiğini unutmuştu.

Okudukları onu Fiona'ya yaklaştırıyordu, buna şüphe yoktu. Bilmediği şeyler duyuyor, ölen kadının bazı özelliklerini ve tuhaflıklarını anlamaya başlıyordu. Fakat bir tehdit, yaklaşan bir tehlike hissi onu yavaşça etkisi altına almıştı. Fiona suçluluktan bahsetmişti. Leslie için olayların nasıl biteceği hâlâ yeterince açık değildi ama gitgide kendini daha huzursuz hissetmeye ve bunun tam olarak ne olduğunu bilmeden, korkunç bir şeyin yaklaştığına dair rahatsız edici bir şüpheye kapılmaya başlamıştı. Muhtemelen Stephen yanakları hafif kırmızı,

gergin bir şekilde birdenbire odaya girmeseydi, bütün gece okumaya devam ederdi.

"Seninle konuşmalıyım, Leslie. Zamanın var mı?"

Leslie okumasından başını kaldırmıştı. "Ne oldu?"

"Uzun zamandır... Bir şey söylemek istiyordum... Ama hiçbir zaman bana doğru düzgün konuşma fırsatı tanımadın..."

Leslie'nin kollarındaki tüyler diken diken olmuştu. *Bilmek istemiyorum!*

Yine de, "Evet? Ne var?" demişti.

Stephen oturmuştu. Söze nasıl gireceğini düşündüğü açıkça belli olan birkaç saniyelik bir duraksamadan sonra şöyle demişti:

"Ayrıldığımızda, taşınmam gerektiğine karar verdiğinde... Terapiye gitmeye başladım. Yaklaşık bir sene kadar devam ettim."

"Terapi mi?"

"Terapistin uzmanlık alanı çiftlerin ilişkilerinde yaşadıkları sorunlardı. Ben... her şeyin neden olduğunu öğrenmek istedim."

Leslie ağzının bir anda kuruduğunu fark etti. O akşamı hatırladığında hep böyle oluyordu. Bunu neden atlatamıyor, bununla rahat bir şekilde başa çıkamıyordu?

"Evet?"

"İlk sorusu ne oldu biliyor musun? Evliliğinizin zayıf yönleri nelerdir, Dr. Cramer, diye sordu. Ben de anında hiçbir zayıf yönü olmadığını söyledim."

Leslie ellerini kâğıtların üzerinde gezdirmişti. Bu hareket kâğıdı düzeltmekten çok sinirlerini yatıştırmak içindi. Birdenbire bu durum ona bir saldırı gibi gelmeye başlamıştı. Okuyordu, başka bir dünyaya, başka bir zamana gömülmüştü. Fiona'ya yaklaşmış ve bunu yaparken hem kendisinin hem de annesinin hikâyesinin köklerine de yaklaşmıştı. Bir ya da iki saattir gerçeklik onun için var olmamıştı ve tam o sırada Stephen belirmiş, en ufak bir geçiş olmadan hayatlarının o ana kadarki en travmatik durumlarından biri hakkında onunla yüzleşmeye başlamıştı.

Onu dışarı atmalıydım. Onunla konuşmayı reddetmeliydim. Neden yüz saatlik terapinin sonucunda oluşturduğu bu saçmalığı dinleyeyim?

Bir şekilde anında konuşmanın alacağı yönü anlamıştı. Dışarıdan soğukkanlı gözüküp içten içe titreyerek Stephen'a bakmıştı.

"Sonra da siz ikiniz, yani senle terapistin bütün bu uzun konuşmalardan sonra, evliliğimizin aslında zayıf yönleri olduğunu mu keşfettiniz?"

"Her zaman böyle derdin. Ne zaman sana bunun bir hata, bir falso, yeteri kadar düşünmemek ile aşırı alkolün bir karışımı olduğunu anlatmaya çalışsam, sen sormaya devam ettin. Bunun altında daha fazlasının yatıyor olması gerektiğini, tatmin olmadığımı bunun durduk yere olmayacağını söyledin. Vesaire vesaire..."

"Stephen, ben..."

Stephen onu hızla bölerek, "Ve haklı olduğunu bilmeni istedim," demişti. "Olan buydu. Yani başıma gelmesinin bir sebebi vardı."

Sebebi bilmek istemiyorum. Artık değil.

Neden bunu sadece düşünmüş ve söylememişti? Neden ağzını açmayı beceremeyişti? Bunu ağzından çıkarmak istemiş ama dile getirememişti?

Buhar kaplı bir çamaşırhanenin içinde yürüyormuşçasına sisi yararak ilerlerken, birdenbire bunun önceden yaşanların şokunu henüz atlatamamış olmasından kaynaklandığını fark etti. Çünkü hâlâ bu şokun etkisi altındayım.

"Sık sık çok soğuk olduğunu düşündüm ama bunu kendime itiraf etmek istemedim. Kendimi değersiz hissediyordum çünkü ben daha çok seven taraftım. Her zaman harika, ilginç, heyecanlı bir adam karşına çıkarsa beni bırakacağından korktum. Ben..."

Sonunda Leslie bir şey söyleyebilmişti. "Ve büyük bir nezaketle ilk hareketi sen mi yaptın? Ayrılığı başlatmak, işleri güzelce çözmek için bir hamle yaptın öyle mi?"

Stephen onun sesindeki sert tonu duyunca irkilmişti. "Kabul görmek istiyordum. Takdir edilmek. Bu kadın... herhangi biri olabilirdi. Beni ilahlaştırmıştı. Bana çok arzulanabilir bir adam olduğum hissini verdi. Bu... güzel bir duyguydu."

"Onunla yatmak mı?"

"Onun tarafından arzulanmak."

Leslie ayağa kalkmış ve hayret içinde ayakta zor durduğunu fark etmişti.

"Bütün bunlar neyle ilgili Stephen? Ne demeye çalışıyorsun? Seni ilahlaştırmam gerektiğini mi? Seni yarı tanrı olarak görmem gerektiğini mi? Her gün beni çok etkilediğini mi söylemeliydim? Seni gördüğümde elim ayağıma dolaşacak kadar erkeksi ve karizmatik olduğunu mu tekrarlamalıydım?"

"Tabii ki hayır. Ben sadece..."

"Ama biraz önce böyle söyledin. Bir bara gidip senin harika olduğunu düşünen genç bir kız görmüşsün ve onca yıl boyunca karının soğukluğunu ve sende yol açtığı aşağılık hissini çektikten sonra bunun sana çok iyi geldiğini, bu yüzden anında flört etmeye başladığını ve karın hazır bir gezideyken kızı eve götürüp onunla yattığını söyledin. Sonradan suçlu hissetmiştin ama şüphesiz çokbilmiş terapistin sana ikna edici bir şekilde suçun aslında karında olduğunu gösterdikten sonra bunu atlatmışsındır. Soğuk. Erişilmez. Bir kariyer kadını! Evet, aldatıldığına şaşmamak gerek!"

Stephen, "Yanlış anladın," demişti ve bu konuyu açtığına pişman olduğu kolayca görülebiliyordu.

Sözleri neden Leslie'yi bu kadar üzmüştü? Okumaya devam edememişti. Sakinleşmek için kendine bir fincan çay yapmış ama yine de sık sık uykusu bölünmüş, sabahın erken saatlerinden itibaren hiç uyuyamamıştı. Şimdi de dairede kalmaya artık dayanamadığı için siste yürüyordu.

Cankurtaran botunun bulunduğu mavi çatılı, kırmızı tuğladan yapılma binaya rastladı. Sandviç ve içecek satan bir sıra ufak dükkân vardı ama hepsi de bu erken saatte kapalıydı. Leslie, balıkçı teknelerini, balığa çıkma reklamlarıyla dolu büyük tabelaları ve limanın ağzındaki beyaz deniz fenerini gördü. Panayır yerinin dönme dolabı, eğlence yerleri ve tezgâhları sisin içinde sessiz ve terk edilmiş duruyordu, sanki ışıklar hiç yanıp sönmüyor, müzik hiç bangır bangır çalmıyor ve insanlar burada hiç çığlık atmıyor veya gülmüyormuş gibi. Gelgit limanına vardı ve üzerinde zigzaglar çizen yüksek tahta iskelelerden birine çıktı. Altında alçalıp yükselen gemiler vardı. Yakında çamura batacaklardı. Sular çekiliyordu.

Durdu. Sis bu kadar yoğun olmasaydı, buradan büyükannesinin evini görebilirdi. Bu ev, South Bay'de neredeyse her yerden görülebiliyordu. South Cliff'in tepesinde büyük, parlak beyaz bir binaydı.

Stephen şu anda dairedeydi. Muhtemelen hâlâ uyuyordu.

Leslie zihninde eski kocasını canlandırdı; aslında onu ve kendisini, birlikte geçirdikleri yıllar boyunca neye benzediklerini düşündü. Stephen haklıydı, Leslie daha hırslı olandı, daha azimliydi. Eğitim yıllarında daha iyi notlar almıştı. İlk o doktor olmuştu. İlk uzman doktor olan oydu. Sık sık başka eğitim kurslarına yazılmıştı, Stephen ise başardığı kadarından memnundu ve her zamanki günlük ritimlerini korumuştu.

Önemli noktalardan biri de, Stephen'ın ihanetine izin veren şeyin bu kurslardan biri olmasıydı.

Bu gerçekten şu anda, yirmi birinci yüz yılda hâlâ bir sorun muydu? Bir erkek, eğitimli, zeki bir erkek hâlâ yanındaki kadının ondan daha başarılı olmasına dayanamıyor muydu? Bunu kabul etmesi mümkün değil miydi?

Leslie'yi daha fazla rahatsız eden bir şey vardı. Kendisini *soğuk* olarak suçlamasına ne demeli? Stephen, Leslie'nin başarısı ve kariyer hedefleriyle baş edemediği gerçeğine gözlerini kapamak için bunu hayal etmiş, kendini buna mı ikna etmişti? Yoksa Leslie gerçekten soğuk muydu?

Dün gece hiç olmadığı kadar, Fiona'yla geçen çocukluğunun ve gençliğinin ne kadar soğuk olduğunu fark etmişti. Fiona'nın birçok iyi ve takdir edilesi özelliği vardı ama bunların arasında sıcakkanlılık ve empati yoktu. Leslie, Fiona'nın yanında bulunduğu her an bir eksiklik, hiçbir zaman giderilmeyen sürekli bir açlık hissetmişti. Çocukken bu durumdan farkında olduğundan çok daha fazla çekmişti. Ama bu onu ne kadar etkilemişti? Bugün ne ölçüde sıcaklık, sevgi ve şefkat gösteremeyecek durumdaydı?

Yüksek sesle, "Bilmiyorum," dedi. "Hiç bilmiyorum!"

Arkasından bir ses, "Neyi bilmiyorsunuz?" diye sorunca, Leslie geriye döndü. Orada Dave Tanner duruyordu. Siste hiç yoktan belirivermişti. Siyah bir anorak giymiş ve kapüşonunu başının üzerine çekmişti. Donuyormuş gibi gözüküyordu.

"Özür dilerim," dedi. "Sizi korkutmak istememiştim. Sizi rıhtımdan gördüm ve düşündüm ki..." Ne düşündüğünü söylemedi.

Leslie, "Ah, sizsiniz," dedi ve başına üşüşen düşüncelerden kurtulmaya çalıştı. "Bu korkunç havada, bu kadar erken bir saatte burada kimseyi bulmayı beklemiyordum."

Dave gülümsedi. "Bazen insanın dışarı çıkması gerekiyor. Hava nasıl olursa olsun."

Belki o da bir şeyden kaçıyordu, belki de sadece berbat odasından. O mekânda dışarıda sis bastırırken ve insanın yapacak hiçbir şeyi yokken, yalnızken ve sabırsızlıkla beklediği bir şey yokken geçirilen bir gün nasıl olurdu? Sonra Leslie bir şey hatırladı. "Bu arada Gwen sizde miydi? Colin ve Jennifer dün nerede olduğunu merak ediyorlardı."

Dave başını salladı. "Bendeydi. Dün bütün gün. Ve gece boyunca. İlk defa."

Leslie şaşırarak, "Daha önce sizde kalmamış mıydı?" diye sordu. Dave'in odasındaki siyah taytı düşündü. Belki akşamüstü buluşmaları olmuştu ve Gwen her akşam iyi bir kız gibi çiftliğe dönmüştü. Gwen'in hayatındaki bazı şeyleri değiştirme zamanı gelmişti, hatta geçiyordu bile.

Dave, "Hayır," dedi. "Daha önce hiç kalmadı."

Mutsuz gözüküyordu. Bunalımlı. Endişeli.

Birdenbire Leslie'nin kafasına dank etti: o *Gwen'den* kaçıyordu! Sabah bu kadar erken saatte dışarıda yürümesinin sebebi buydu.

Dave sanki onun düşüncelerini okumuş gibi, "Peki ya siz? Bu saatte sizi limana ne getirdi?" diye sordu.

"Eski kocam. Biraz atıştık."

Dave'in kafası karışmış gözüküyordu. Leslie, "Birdenbire buraya geldi. Büyükannemin ölümü sebebiyle yanımda olmak istiyordu. İyi niyetliydi. Ama ikimizin aynı çatı altında olması... yürümüyor," dedi.

Dave hiçbir şey söylemedi ama Leslie, onun anladığını hissediyordu. Sonunda Dave, "Kahvaltı ettiniz mi?" diye sordu.

Leslie başını iki yana sallayınca, Dave daha fazla tereddüt etmeden onun koluna girdi ve onu bir yere doğru götürmeye başladı.

"Haydi. Sizin nasıl olduğunuzu bilmiyorum ama ben ıslağım ve donuyorum. Kesinlikle sert bir kahveye ihtiyacım var."

Leslie minnettarlık dolu bir rahatlamayla onu takip etti.

2

Valerie, "İşte!" dedi. "Biliyordum!"

Ahizeyi yerine koydu. Komiser Muavini Reek kahvaltısını bölmüştü. Normalde bundan hiç hoşlanmazdı çünkü nispeten sükûnetle yiyebildiği tek öğün buydu; tostu, sahanda yumurtası ve kahvesi, yanında da radyodaki haberler. Günün geri kalanında genelde sadece içindekilerden çok plastik paketi tadında olan bir sandviç kapmaya zamanı oluyordu ve akşam eve o kadar geç ve yorgun geliyordu ki yemek yapacak arzusu veya enerjisi olmuyordu.

Ama Reek ona iyi bir haber vermiş, moralini bayağı düzeltmişti.

Önce ona Leslie Cramer'ın ifadesinin soruşturmada doğru çıktığını söyledi. "Gerçekten cinayet sırasında Neşeli Denizciler'deymiş ve barın sahibi, bir kadının bu kadar çok viski içip kapıdan çıkabilmesine hâlâ şaşıyor!" Sonra gerçek habere geçmişti.

"Amy Mills, son sınıf derslerini Jennifer Brankley'nin öğretmenlik yaptığı okulda almamış," diye bildirdi. "Ama on iki ile on dört yaşları arasındayken farklı bir okula gitmiş. Tahmin edin hangi okul!"

Valerie çabucak ağzındaki lokmayı yuttu. "Jennifer Brankley'nin okuluna mı?"

"Aynen öyle. Leeds'teki meslektaşlarımızdan biri biraz araştırma yaptı ve biraz önce bana bu konuyla ilgili bir e-posta gönderdi."

Valerie, Reek'in günün erken saatlerinden beri bilgisayarında başına oturup çalışmaya başladığını fark ederek onu takdir etti..

Reek, "Fakat," diye devam etti, "Bayan Brankley hiçbir zaman Amy Mills'in derslerine girmemiş. Yani ismi bilmediğini söylediğinde yalan söylememiş olabilir. Çok büyük bir okul. Bütün öğrencileri tanıması mümkün değil."

"Yine de, birbirlerini tanıma ihtimalleri var. Mesela başka bir öğretmenin dersine girdiyse. O sıralarda da insanların dertlerini dinliyor muymuş? Eğer öyleyse, Amy Mills herhangi bir sorununa çözüm bulması için ona gitmiş olabilir."

Reek, "Bilmiyorum," diye itiraf etti.

"Araştırınız. Ama iyi iş çıkardınız, Reek. Teşekkürler."

Telefondan sonra daha fazla kahvaltı edemeyecek kadar heyecanlıydı. Bulaşıkları bulaşık makinesine yerleştirirken, kendini sakinleştirmeye çalıştı. İşler istediği kadar hızlı ilerlemediğinde üzülüp sinirlenmeye meyilli olduğunu biliyordu. Amy Mills vakası, salyangoz hızıyla ilerliyordu. Kendini baskı altında hissediyordu. İşinin patronları tarafından ciddi bir şekilde gözlemlendiğini biliyordu. Fiona Barnes da öldüğü için, artık bir ilerleme görmek istiyorlardı. Valerie, kimse ona bunu söylemeden, kariyerinde belirleyici bir noktada olduğunu hissediyordu, belki de bir dönüm noktasındaydı. Yetenekli, zeki ama biraz gergin bir memur olma ününe sahipti. Bu yüzden kariyeri yakın zamanda, kendi görüşüyle, biraz durgunlaşmıştı. Terfi alamamıştı çünkü insanlar sinirlerinin henüz daha yüksek baskılarla baş edecek kadar güçlü olduğundan emin değildi.

Muhtemelen tek bir vaka olan Barnes ve Mills cinayetlerini çözmesi gerekiyordu ve bunu bir an önce yapmalıydı. Ama aynı anda soğukkanlılığını korumalı ve ani kararlar vermemeliydi. Bazı izler bunu gösterse de, cinayetlerin aynı zanlı tarafından işlendiğini de varsaymamalıydı, işini kaybettiği ve psikolojik olarak kırılgan ve acı içinde gözüktüğü için sadece Jennifer Brankley'ye de odaklanmamalıydı.

Fakat sadece bu kadar değil, diye düşündü. Jennifer Brankley iki kurbanı birden tanıyordu. En azından Fiona Barnes'ı tanıdığı kesindi. Muhtemelen Amy Mills'i de. Eğer durum buysa, en azından Scarborough'da laf yayılana kadar neden bu ismi duyduğunu reddetmişti?

Öğle vaktinde Beckett Çiftliği'ne gitmeye karar erdi. Jennifer Brankley'yle yüzleşmek ve elindeki yeni bilgiye nasıl bir tepki vereceğine dikkatle bakmak istiyordu.

Bir gün önce Paula Foster'la yaptığı konuşma o kadar da verimli olmamıştı. Sadece kızı potansiyel kurbanlar listesinden çıkarmasını sağlamıştı. Bu konuda neredeyse yüzde yüz emindi. Birinin sadece

herhangi bir genç kadını öldürmek istediği varsayılmadığı sürece, Foster'ın katilin hedefi olacağını gösteren hiçbir şey yoktu, bu da Foster'ı binlerce kişiden daha muhtemel bir hedef yapmıyordu. Paula Foster, Dave Tanner'ı veya Jennifer Brankley'yi tanımıyordu. Çiftlikte uzun süredir çalışmıyordu ve sabahtan akşama kadar çiftliğin işleriyle o kadar çok ilgileniyordu ki komşularını tanıyacak zamanı olmamıştı. Yıl sonunda Devon'a geri dönecekti. Bir koyun tarlasının kenarında yaşlı bir kadının cesedini bulmuştu. Yorkshire'da geçirdiği zaman içerisinde, uzun bir süre boyunca hafızasında kalacak tek deneyimi bu olacak gibi gözüküyordu.

Valerie dişlerini fırçaladı, rujunu sürdü, çantasını aldı ve daireden çıktı. Dışarıda sis vardı, sadece sis. Yine de iyimserdi. Sonunda bu devasa, karmakarışık vakayı çözebilecek ipin ucunu elinde tuttuğunu hissedebiliyordu. Vaka daha az kafa karıştırıcı gözüküyor değildi. Ama ipin ucu ona vakanın içine girebilecek bir yolu olduğuna dair umut veriyordu.

3

Jennifer, "Gwen şu anda orada mıymış?" diye sordu. Dışarıda bir mendille silmek için elinden geleni yaptığı iki devasa köpeği arkası sıra koridora girdi. Colin mutfaktan yeni dışarı çıkıyordu. "Hayır. Tanrım, sırılsıklam olmuşsun!"

Jennifer, "Sis yüzünden," deyip silkinerek paltosunu çıkardı. "İnsan burnunun ucunu göremiyor. Islak bir duvarın içinden yürümek gibi."

Colin şefkatle ona baktı. Saçları nemli ve dağınıktı. Yanakları al aldı. Köpeklerin tüyleriyle kaplı eski bir süveter giyiyordu ve kotuna çamur sıçramıştı. Colin her zaman Jennifer'ın en çok, köpekleriyle bir şeyler yapıp dışarıdan geldiğinde kendini bulduğunu hissediyordu. O zaman özündeki Jennifer oluyordu, rahat, sakin ve kendiyle barışık. Doğal, çok heyecanlı olmayan bir şekilde neşeliydi. Okuldan eve gelmesine hiç benzemiyordu, bu çok farklıydı. Jenniffer ne zaman depresyona girse ve hayatını uzun bir başarısızlık olarak görse, Colin bunu ona tekrar tekrar göstermeye çalışmıştı.

"O zamanlar mutlu değildin. Gergindin, endişeliydin. Genelde çok yoğun oluyordun. Her şeyle fazla ilgileniyordun, herkese çok yakındın. Kendini yıpratıyordun. Sen..."

Doğal olarak Jennifer genelde onu burada bölüyordu. "Ah evet, şimdi tamamen mutlu bir insanım değil mi?"

"Kimsenin hiçbir zaman tamamen mutlu bir insan olduğunu sanmıyorum. Ama eski günlere pembe gözlüklerle bakıyorsun ve şu anda sahip olduğun iyi şeyleri görmeyi reddediyorsun."

"Bir başarısızlık abidesi olduğunda görecek iyi şeylerin pek olmuyor."

"Başarısızlık abidesi değilsin."

Bütün bu konuşmalar böyle ilerliyordu, hep başladıkları noktaya geri dönüyorlardı. Jennifer melankolisinden ve içine battığı yetersizlik

hissinden bir türlü kurtulamıyordu. Onu bu çukurdan çekip çıkarmak çok zordu, neredeyse imkânsızdı. O yüzden Colin bu sefer onun ne kadar iyi ve huzurlu göründüğünden bahsetmedi. Jennifer buna itiraz ederdi. Sanki en azından bazen, kendisinin de iyi hissettiğini kabul edemiyor gibiydi. Colin genelde, Jennifer'ın depresyonunun, yenilgisi için bir ceza olduğunu hissettiğini ve bunu hak ettiğine inandığı için depresyona tutunduğunu düşünüyordu. Hayatını bu kadar mahvettikten sonra kendine iyi hissetme hakkını tanıyamıyordu.

O yüzden Colin sadece, "Kahvaltı hazır," dedi.

"Çabucak üstümü değiştirip saçımı kurutacağım. Birazdan gelirim."

Colin salona geçti. Chad masada oturuyordu ama tabağını kenara itmişti ve düşüncelerinde kaybolmuş bir şekilde sadece kahvesini karıştırıyordu. Fiona'nın ölümünün üzerinden geçen birkaç günde oldukça yaşlanmış gözüküyordu. Colin, Fiona'nın yazdıklarını düşünmeden edemedi. Chad ve Fiona hiçbir zaman gerçek bir çift olmamıştı ama aralarında gençliklerinden başlayarak yaşlılıklarına kadar yıllarca, hatta on yıllarca sürmüş yakın bir bağ vardı. İkisi de başka insanlarla evlenmiş, kendi ailelerine sahip olmuştu ama bunların hiçbiri aralarındaki bağı bozmamıştı. Chad muhtemelen hayatındaki en önemli kişiyi yıkıcı, öngörülemeyecek bir şekilde kaybetmişti. Bu konuda kimseyle konuşmaması ona özgü bir davranıştı ama acı çektiği görülebiliyordu.

Colin, "Gwen hâlâ gelmedi," dedi.

Chad başını kaldırdı. "Nişanlısının evindedir."

Colin, "Geceyi sık sık orada geçirir mi?" diye sordu. Jennifer, Gwen'in geceyi daha önce hiç Dave'le geçirmediğini iddia etmişti ve Gwen, Jennifer'la çok şey paylaştığından bu doğru olabilirdi. Chad bunu bilmiyordu.

"Bilmiyorum. Sanmıyorum. Ama yeterince yetişkin biri. Her neyse, ikisinin şüphesiz konuşacak şeyleri vardır. Özellikle de cumartesinden sonra."

Colin, "Hmm," dedi. Açıkçası, Jennifer ve kendisi dışında kimsenin bu durumu umursadığı yoktu. Gwen'in babası umursamıyordu, Leslie Cramer'ın cevabı da hassasiyet ile umursamazlık arası bir yerdeydi. Colin biraz sinirle dün geceki telefon konuşmasını düşündü. Baştan

beri Leslie'yi pek de nazik bulmamıştı ve bu konuşma sadece izlenimini pekiştirmişti.

Chad, "Gwen'in evde olmaması ve kahvaltı hazırlamamış olması doğru değil, biliyorum," dedi. "Misafirleri varsa onlarla ilgilenmeli. Tabii ki bu durum faturanızdaki fiyatı düşürecektir, Colin."

"Bunu kesinlikle kabul edemem. Bundan bu sebeple bahsetmedim. Jennifer ile kendimi müşteriden çok arkadaşınız sayıyorum. Arada sırada kahvaltıyı bizim hazırlamamız sorun değil. Hayır, sadece endişeliyim. Gwen'in bütün gece gelmeyip kimseye haber vermemesi ona özgü bir davranış değil."

Chad, "Gençler böyledir," dedi ve Colin yine kendine Chad'in Gwen'i olduğu gibi mi yoksa koltuk veya mutfak masasından çok da farklı olmayan, evde bir kere alıştıktan sonra hiçbir zaman hakkında çok fazla düşünülmeyen bir tür eşyaymış gibi mi gördüğünü merak etti. *Gençler böyledir*, derken otuzlarının ortalarında bir kadından değil de bir ergenden bahsediyor gibiydi. Ve Gwen'den bahsetmediği kesindi. Gwen'in hiçbir zaman olmadığı ve olamayacağı bir şey varsa o da *gençlik* sahnesinin bir parçasıydı. Bu Gwen'in farklılığıydı, ama aynı zamanda trajik bir durumdu da. Babası bunu fark etmişe benzemiyordu.

Colin oturup kahve demliğine uzandı. Fiona'nın Chad'e yazdığı ve artık evdeki herkes tarafından okunmuş yazı hakkında konuşmak isterdi. Ama buna cesaret edemedi. Chad'in kızının değil bulduklarını başka insanlara gösterdiğini, e-postalarını karıştırdığına dair bile hiçbir fikri yoktu. Öte yandan, olaylar göz önüne alındığında bir potansiyel taşıyorlardı... Ama buna Leslie karar vermeliydi. Her şeyi okuduktan sonra, artık ne olacağına onun karar vermesi gerekiyordu. Colin ve Jennifer yabancıydı. Araya girmek onlara düşmezdi.

Jennifer yeni bir kot ve temiz bir süveterle odaya girdi. Çabucak saçlarını toplamıştı. Colin yine biraz daha neşeli gözükebilse onun oldukça çekici bir kadın olabileceğini düşündü. Mutsuzluğu yüz hatlarına derinden yerleşmişti. Sadece Cal ve Wotan mutsuzluğunu geçirebiliyordu. Bir insan yapamıyordu, kendi kocası bile.

Jennifer, "Scarborough'ya gidiyorum," dedi. "Biraz yürüyüp alışveriş yapmak istiyorum, belki bir kitapçıya da uğrarım. Koltukta kitap okuyarak birkaç tembel saat geçirmek istiyorum."

Colin gülümsedi. "Peki gitmişken Gwen orada mı diye Dave Tanner'ın evine uğrama ihtimalin var mı?"

Jennifer bunun kendisini sarsmasına izin vermedi. "Evet, belki. Birinin ona göz kulak olması gerek."

İğneleyici söz Chad'e yöneltilmişti ama o bunun kendisini rahatsız ettiğine dair hiçbir belirti göstermedi. Chad sessizlik içinde kahvesini içti. Havada bir gerginlik vardı ama neyse ki kimse bunu bir çatışmaya dönüştürmek istemiyordu.

Jennifer bir süre sonra, "Öğle yemeğine döner miyim bilmiyorum," dedi. "Köpekleri biraz dışarı çıkartabilirsen sevinirim, Colin."

Colin bunu yapacağına söz verdi. Mutluydu. Jennifer'ın gidişi daha çok Gwen için duyduğu endişeden kaynaklanıyor olsa da, karısının inisiyatif alması iyiye işaretti. Belki de güzel vakit geçirirdi, mağazalara bakar, kasabada dolaşır ve bir İtalyan restoranında makarna yemeye giderdi. Bu en azından bir başlangıçtı. İşinden kovulduğundan beri on aydır kendini eve hapsetmişti, dışarı bile çıkmıyordu. Colin hâlâ onu ve köpekleri almaya ikna ettiği için kendini tebrik ediyordu. Onları dürtekli yürüyüşe çıkarma ihtiyacı, Jennifer'ın ilerlemesini sağlamıştı.

"Arabayı mı alacaksın?" diye sordu, gerçi cevabı biliyordu.

Jennifer bir an düşündü, ama sonra başını iki yana salladı. "Otobüse bineceğim. Biliyorsun..."

Colin boyun eğerek, "Biliyorum," dedi. Jennifer kusursuz bir şofördü. Sadece *olaydan* beri bir daha direksiyonun arkasına oturmaya cesaret edemiyordu. Colin ikisinin arasındaki bağlantıdan tam olarak emin değildi. Artık araba kullanmak için kendine güvenmiyor gibi gözüküyordu. Zaman geçtikçe bu ihtimal gittikçe daha da azalıyordu.

Colin camdan dışarı baktı. Sis gitgide yoğunlaşıyor gibi gözüküyordu. Tuhaf bir gündü. Çok sessizdi. Artık martılar bile duyulmuyordu.

İçinde bir huzursuzluk vardı. Neden olduğunu bilmiyordu.

Belki de sistendi.

4

Dave, "Ev sahibem bana 1 Kasım'a kadar süre verdi," dedi.

Limanın ön tarafında kahvaltı veren III. Richard adlı ufak kafenin tek müşterileri onlardı. Genç bir adam tezgâhın arkasında sıkılmış bir halde yayılmıştı. Onlara kaşlarını çatarak kahve ve çörek getirmişti.

İçeri girdiklerinde Dave, "Buranın çok sıcak bir atmosfere sahip olduğu söylenemez," dedi. "Ama reçelli çörekleri var ve hiç fena değiller." Kafenin pencerelerinden ıssız sahil yolunu ve sisin içinde hayal meyal seçilen yat direklerini görebiliyorlardı.

Leslie, kahve de şaşırtıcı derecede iyi, diye düşündü. Sert ve sıcak. Dışarıdaki soğuk, nemli havadan sonra tam olması gerektiği gibi.

Leslie, "Buna izni var mı?" diye sordu. "Sizi bu kadar çabuk evden atmaya?"

Dave, "Sanırım," dedi. "Hiç kontrat veya ona benzer bir şey imzalamadık. Orada yasalara uygun bir şekilde yaşamıyorum ve elimde hiçbir yazılı belge yok. Nasıl şikâyet edebilirim ki? Hem zaten tahmin edebileceğiniz gibi bu aşırı klas odamdan da pek memnun değilim."

"Peki sebep olarak ne gösterdi?"

"Arkadaşlarından birinin kızının Scarborough'da okumaya geleceğini ve onunla yaşamak istediğini iddia etti. Öyle bir arkadaşı olmadığına eminim. Aslında sebep tabii ki benden korkuyor olması. Amy Mills'i ve Fiona Barnes'ı öldürdüğümden ve bir sonraki kurban olabileceğinden korkuyor. Artık kendi yatağında uyumuyor, bir komşunun evine gidiyor. Anlaşılan oradayken hakkımda korkunç hikâyeler yayıyor. Ne zaman sokağa çıksam pencerelerin arkasından yüzlerce gözün beni delip geçtiğini görebiliyorum. Ama umursamıyorum. Ne isterlerse onu düşünsünler."

"Zaten Gwen'le aralıkta evlenmeyi planladığınıza göre bu sorun olmamalı. En geç kasım başında onun çiftliğine taşınırsınız."

Dave, "Evet," dedi. İçini çekmedi ama Evet'i kulağa bir iç çekiş gibi gelmişti.

Leslie iki eliyle fincanı kavradı. Sıcaklık ellerinin içinde yayılırken parmakları karıncalandı. Sonra sıcaklık kollarından yukarı çıkıyor gibi oldu. Bu sadece kemiklerindeki nemli soğuğu gidermekle kalmayıp aynı zamanda sinirleri bozuk halini de rahatlatan hoş bir histi. Muhtemelen çok ileri gittiğini biliyordu ama Dave Tanner'ın bakışındaki bir şey onunla konuşmak istediği, onunla birlikteyken kendini köşeye sıkışmış hissetmediği izlenimini uyandırıyordu.

Leslie kısık sesle, "Gwen'e deliler gibi âşık sayılmazsınız, değil mi?"

"Bu oldukça açık, öyle değil mi?"

"Evet."

Dave öne eğildi. "Onu hiç sevmiyorum, Leslie. Sorun da bu. Ve bu sönük görünüşünden kaynaklanmıyor. Bir kadın felaket çirkin olduğu halde yine de beni büyüleyebilir ve Gwen çirkin biri değil. Ama olay birini etkilemekte bitiyor, büyülenmekte. Gwen'le ilgili hiçbir şey, kesinlikle hiçbir şey beni büyülemiyor."

"Çoğu ilişkide büyülenme kısa süre içinde yok oluyor."

"Ama o baştaki kıvılcım. Arada bu olmalı, karşıdaki insanda seni cezbeden, sende merak uyandıran ve seni ele geçiren bir şey. Ne demek istediğimi anlıyorsunuz, değil mi? Kocanla neden evlendiniz?"

Son soru Leslie'yi şaşırttı ve bir an için onu rahatsız etti. Sonunda, "Ona âşık oldum," dedi.

"Neyine âşık oldunuz?"

"Her şeyine."

Dave gevşemedi. "Onda sizi sinir eden hiç ama hiçbir şey yok muydu?"

"Tabii ki vardı."

Pasifliği. Uyumlu olma ihtiyacı. Bana sık sık benim istediğim şeyleri söylemesi, benim ve başkalarının ona ne yapacağını söylemesine izin vermesi. Zayıflığı.

"Ama bir şey sinir bozucu bulduğunuz şeyleri gölgede bıraktı ve ona âşık olmanıza ve hatta onunla evlenmenize yol açtı. Hayatınızın geri kalanını onunla birlikte geçirmek istediniz."

"Evet. Hoşuma giden özellikleri daha güçlüydü."

"Peki neydi bunlar?"

"İlgisi ve dikkati, sıcaklığı," dedi Leslie. "Beni güvende hissettiriyordu."

Dave düşünceli bir tavırla ona baktı. "Güven eksikliği mi hissediyordunuz? Gwen bana büyükannenizle büyüdüğünü söylemişti. Fiona Barnes'la yaşadıklarımdan sonra hayal ediyorum ki..."

Leslie sertçe, "Büyükannem hakkında konuşmak istemiyorum," dedi.

"Tamam." Dave anında geri çekildi. "Tabii ki. Çok soru sorduysam özür dilerim."

"Siz ve Gwen hakkında konuşuyorduk. Karar vermesi gereken sizsiniz, ben değilim. Ben kararımı iki sene önce verdim: Kocamı terk ettim."

"Ama bence hâlâ canınızı sıkabiliyor. Karşılaştığımızda kendinizle yaptığınız konuşmaların onunla ilgili olduğu çok açıktı."

Leslie kahvesinden bir yudum aldı ve bunu yaparken dilini yaktı. "Beni aldattı," dedi. "İki sene kadar önce. Ben eğitimdeyken barda tanıştığı bir kadınla. Vicdanının sesi o kadar güçlü olmasa ve sonunda itiraf etmese asla haberim olmazdı. Bu olaydan sonra artık onunla birlikte yaşayamazdım. Geçen pazartesinden beri boşanmış durumdayız. Bu kadar."

"Peki sizi bu sabah o kadar üzen şey neydi?"

"Dün gece bana birdenbire her şeyin benim suçum olduğunu açıkladı. Terapist bir kadın onu buna ikna etmiş. Evlilik dışı ilişkiyi sadece ben ona soğuk davrandığım ve kariyer hırslarımın ve onun görüşüyle, üstünlüğümün bir kurbanı olduğu için yaşamış. Anlaşılan itirafı vicdanını susturmak için değil, yardım istemek içinmiş. Bunu anlamamışım ve her şeyin üzerine bir de onu dairemizden atmışım. Zavallı adam! Gerçekten onun için hiç kolay olmadı."

Dave ona baktı ama hiçbir şey söylemedi. Birdenbire kapı açıldı ve iki adam nemli havayla birlikte içeri girdi. Bir an orada başka müşteri

bulduklarına şaşırmış gibi gözüktüler ama bu onları rahatsız etmedi. Kahve sipariş ettiler ve tezgâhta durup garsonla konuştular.

Leslie tabağını önünden itti. Çöreğine neredeyse hiç dokunmamıştı. "Hiçbir şey yiyebileceğimi sanmıyorum."

Dave, "Tadı güzel değil mi?" diye sordu.

Leslie, "Güzel ama ne zaman eski kocam aklıma gelse iştahımı kaybediyorum," diye açıkladı. Ona meydan okuyan bir bakış attı. "Aynı şey sizin için de geçerli mi? Gwen'i düşündüğünüzde iştahınızı kaybediyor musunuz?"

"O kadar da kötü değil."

"Sizin için bu durumu dengeleyen şey nedir, Dave? Sizi büyülemediği gerçeğinden hoşlanmıyorsunuz. Yine de onunla evlenmek ve hayatınızın geri kalanını onunla geçirmek istiyorsunuz. Neden? Sizin durumunuzda, onun hakkında sevmediğiniz şeyi gölgede bırakan şey nedir?"

Dave sanki onun ciddi mi olduğunu yoksa sadece kendisini kışkırtmak mı istediğini öğrenmek istercesine Leslie'ye baktı. "Bunu gerçekten soruyor musunuz?"

"Evet."

Dave yorgunca gülümsedi. "Ne olduğunu biliyorsunuz. Büyükanneniz de biliyordu."

Leslie başını salladı. "Yani doğru. Çiftlik. Sizi Gwen'de çeken şey çiftlik."

Dave o sırada buna güzel bir kılıf uyduramayacak kadar pes etmiş ve bitkin gözüküyordu.

"Evet. Bu."

"Onunla Beckett Çiftliği'nde yaşamaktan ne bekliyorsunuz?"

Bunun üzerine Dave de tabağım itti. Geleceğini düşünmek onun da iştahını kapatıyor gibi gözüküyordu. "Şu anda yaşadığım hayatı geride bırakmak istiyorum," diye açıkladı. "Geride bırakmak *zorundayım*. Şu anda olduğu gibi devam edemem. Ama... Sıçrama tahtası olarak kullanabileceğim bir şeye ihtiyacım var. Yarıda bıraktığım eğitimim ve neredeyse yirmi yılı bulan, geçimimi zar zor sağladığım düzensiz işlerden oluşan uzun zincir dışında elimde hiçbir şey yok."

"Beckett Çiftliği'ne koyunları geri mi getirmek istiyorsunuz?"

Dave başını hayır anlamında salladı. "Benim istediğim bu değil. Ben Gwen'in ufak ve profesyonellikten oldukça uzak bir şekilde başladığı şeyi geliştirmek istiyorum. Çiftliği tatil yapanlar için çekici hale getirmek istiyorum. Yorkshire, İngiltere'deki en popüler tatil mekânlarından birine dönüşüyor. Çiftlik baştaki sevimliliğini feda etmeden binlerce imkân sunuyor. Evin geniş, temiz misafir odalarına ihtiyacı var. Koya inen güvenli, basit bir yol olmalı. İnsanlar bitkilerle kaplı vadiden aşağı inmeye çabalamamalı. Banyolar olmalı. Ahıra midilliler konulabilir ve gezmek için sunulabilirler. İnanın bana," sesi yükselmişti ama tezgâhtaki insanların ona baktığını fark edince yine sesini alçalttı, "iyi fikirlerim var. O araziyle iyi bir şekilde değerlendirebilirim."

Leslie, "Peki bunu yapacak hırsınız?" diye sordu. "Ona da sahip misiniz?"

"Bundan şüpheniz mi var?"

"Sizi yeteri kadar iyi tanımıyorum. Ama bana eski hayatınızla ilgili anlattığınız şeylerden sonra, hırs ve kararlılığın güçlü noktalarınız olduğunu söyleyemem. Hayatlarını belli bir yere getirmek için muazzam şeylere ihtiyaç duyan insanlara her zaman dikkatli yaklaşırım, sizin durumunuzda bu geniş bir arazi parçası. Genelde bunlar kendilerini kandıran insanlar oluyor. Henüz büyük başarılar elde edememelerini, koşulların kendilerinin aleyhine olmasına bağlıyorlar. Gerçek başarı öyküleri ise farklı. İnsanlar ellerinde hiçbir şey olmadan işe başlıyorlar ve sonunda her şeye rağmen bir şey başarmayı beceriyorlar."

Dave'in yüz ifadesi değişmedi. Leslie, dobralığından ötürü onun sinirlenip sinirlenmediğini anlayamıyordu.

Dave sonunda, "Çok dürüstsünüz," dedi. "Ama Gwen'in başka bir alternatifi olduğunu düşündünüz mü? Babasının maaşıyla yaşıyor. Chad Beckett öldüğünde, pek fazla zamanı kalmadığını ikimiz de biliyoruz, parasız kalacak. Kendine ait bir geliri yok. Her sene Bay ve Bayan Brankley'nin iki ya da üç kez ziyarete gelmesiyle geçinmesi çok zor."

"Çiftliği satabilir."

"Evini mi? Bildiği ve mutlu olduğu tek yeri mi?"

"Mutlu mu?"

"Çiftlik olmadan daha mı mutlu olur? Bir dairede yaşayarak?"

"Bir iş arayabilir. Sonunda dışarı çıkıp insanlarla tanışır. Belki onu gerçekten seven bir adamla tanışır."

Dave, "Eh," dedi. Bir anlık sessizlikten sonra, "Peki onu benimle evlenmemeye ikna edecek misiniz?" diye sordu.

"Hayır!" Leslie başını iki yana salladı. "Bu işe karışmayacağım. Gwen'in kendi kararını vermesi gerek. O bir yetişkin."

Dave ona baktı.

Birdenbire, "Bu arada dün gece onunla yatmadım," dedi. "Onunla hiçbir zaman yatmadım."

Leselie onun odasındaki siyah taytı düşündü. Kendi kendine, *bu seni hiç ilgilendirmez*, dedi.

Kendine sadece, "Öyle mi?" diye sorma iznini verdi.

"Hayır. Bunu istedi. Ama ben... ben bunu yapamam. Ona dokunmayı bile zor başarıyorum, bir de..." Bitmemiş cümlenin havada asılı kalmasına izin verdi.

Leslie, "Peki bu durumda," diye sordu, "onunla evli olmayı nasıl hayal ediyorsunuz?"

Dave cevap vermedi.

5

Jennifer, Gwen'in odasındaki panoda üzerinde Dave Tanner'ın adresinin yazılı olduğu bir kâğıt parçası bulmuştu. Pansiyon sahibi yokken onun odasına girmenin yanlış olduğunu bildiği halde, kendine endişesinin davranışını haklı çıkardığını söyledi. Gwen'in bu kadar uzun süre yok olup kimseye haber vermemesi ona özgü bir davranış değildi.

Bugün ana caddeye giden yol normale göre daha uzun sürmüş gibi görünüyordu, belki de nemli hava nefes almayı daha da zorlaştırdığı için ona öyle gelmişti. Otobüse binmek için kırmızı telefon kulübesinin yanında durmak gerekiyordu. Neyse ki otobüs zamanında geldi. Sadece kırk beş dakika sonra, Jennifer Scarborough'nun göbeğindeki Queen Sokağı'nda indi. Oradan Dave'in yaşadığı Friargate Caddesi çok uzak değildi. Jennifer yine de ufak verandalı evin önünde durduğunda kendini bitkin hissediyordu.

Jennifer iki kere zili çaldıktan sonra ev sahibesi kapıyı açtı ve ona şüpheyle baktı.

"Buyurun?"

"Günaydın. Ben Jennifer Brankley. Dave Tanner evde mi?"

Dave Tanner'ın bahsi geçince, kadının yüzü dondu.

"Siz kimsiniz?"

"Jennifer Brankley. Bay Tanner'ın nişanlısı Gwen Beckett'ın arkadaşıyım."

"Bay Tanner burada değil."

Jennifer neredeyse istemsizce yaşlı kadının arkasından karanlık antreye baktı. "Öyle mi?"

"Bakın, biraz önce yukarıdaydım. Orada değil. Paltosu da dolapta değil. Dışarıda."

"Dün gece burada olup olmadığını biliyor musunuz?"

Bunun üzerine ev sahibesi ona öfkeyle baktı. "Bilmiyorum, Bayan Brankley. Hiçbir fikrim yok! Neden biliyor musunuz? Çünkü artık kendi evimde uyuyamıyorum! Devamlı onların evlerinde kalmak için valvardığımdan komşularımın sinirlerine dokunuyorum ama o adamla aynı evde uyuma düşüncesi beni tedirgin ediyor. Bir an bile uyuyamıyorum! Yani, adamın vicdanında iki cinayet olabilir, ama ben üçüncü cinayeti olmayacağım!"

Jennifer yaşlı kadının neredeyse kesin konuşmasına şaşırarak, "Neden vicdanında iki cinayet olduğunu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

"Eh, ikiyle ikiyi toplayabilirim! Polis buradaydı. Bana Fiona Barnes'ın öldürüldüğü akşamı sordular, sonra da o genç öğrencinin cinayete kurban gittiği akşamı. İki durumda da Bay Tanner'ın evde olup olmadığını öğrenmek istediler. Aptal değilim. Onun katil olduğunu düşünüyorlar, sadece henüz bunu kanıtlayamadılar. Bugünlerde hep böyle oluyor zaten. En büyük suçlular serbest kalıyor çünkü anlaşılan kanıt olmadan hapse atılamıyorlar. Ve politikacılar masum insanlara ne olduğunu zerre umursamıyor!"

Jennifer, "Öyleyse Bayan Beckett'ın dün gece Bay Tanner'ı ziyaret edip etmediğini de bilmiyorsunuz?" diye devam etti, şu anda dünyayı düzeltmekten çok bu soruyla ilgileniyordu.

Ev sahibesi homurdanarak, "Tabii ki bilmiyorum!" dedi. "Üstelik gelecekte de bilmeyeceğim! Bay Tanner'a ihtarnamesini verdim. 1 Kasım'dan itibaren sokakta olacak, ben de o zaman kendimi çok daha iyi hissedeceğim."

Bu sözlerle beraber kapıyı çarpıp Jennifer'ı siste hayret içinde bıraktı. Jennifer bir ipucu bulmak istercesine evin ön tarafına bakmaya devam etti. Hangi pencerenin Dave Tanner'ınki olduğunu ya da penceresinin sokağa bakıp bakmadığını bilmiyordu. Bunalımlı bir şekilde bahçe yolunu geçip sokağa çıkan birkaç basamağı indi. Bu ziyaret hiçbir yere varmamıştı, hem de hiçbir yere. Tanner evde değildi (ev sahibesinin yalan söylemediğini varsayıyordu) ve Gwen'e dair hiçbir iz yoktu.

İçinde kötü bir his vardı. Kendine bunun için bir sebep olup olmadığını sordu.

Çiftliğe dönmeyi çok isterdi ancak bir şekilde bunun yenilgi olacağını düşündü. Kasabaya gelmişti ama herkes onun sadece Gwen'i aradığını

ve sonra geri döndüğünü anlardı. Belki de bu fırsatı değerlendirip bu kadar münzevi olmamak için gerçekten de bir şey yapmalıydı. Colin'e yapacağını söylediği şeyi yapabilirdi: Kasabada rahatça yürüyüp belki bir fincan bir şey içmek için tek başına bir kafede oturabilirdi.

Bazı insanlar için bu çok kolaydı. Jennifer içinse bu devasa bir adımdı.

Bir süre Market Hall'un koridorlarında dolandı. Burası sıcak ve kuruydu. Tavana kadar tepeleme eşya dolu küçük dükkânlardaki kimi sanat eseri kimi uydurma mallara göz atarken yardım amaçlı bir mağazada durup kartpostalları gözden geçirdi ve dükkândaki az sayıda zevkli üründen biri olarak öne çıkan çay takımına beğeniyle baktı.

Bu Gwen için çok hoş bir düğün hediyesi olurdu, tabii Dave Tanner'la evlenirse.

Sonradan yaya bölgesine yürüdü. Colin'e yumuşak yün bir atkı, kendine de yün bir bere aldı. İkisini de *Colin'in* parasıyla ödedi. Bunun acı verecek kadar farkındaydı. Eskiden kendi geliri vardı. Colin hiçbir zaman artık her şeyden, yani Leeds'teki evlerinin ipoteğinden, geçim giderlerinden, köpeklerinin yemeğinden ve veteriner masraflarından ve tabii ki Beckett Çiftliği'ndeki tatillerden sadece kendisinin sorumlu olmasından ötürü hiç şikâyet etmiyordu.

Jennifer ilk defa bir iş bulmanın mümkün olabileceğini düşündü. Okulda çalışmaya dönmezdi ama başka bir şey bulabilirdi. O zaman Colin'e yük olmayı kesebilir ve arada sırada vicdanı sızlamadan o an görüp beğendiği bir şeyi satın alabilirdi.

Belki de geçmişte işini kaybetmiş olması her şeyin bittiği anlamına gelmiyordu. Her ne kadar olay olduğundan beri bu şekilde hissetmiş ve hâlâ böyle hissediyor olsa da. Onu ele geçirmiş donukluğu nasıl yeneceğini hiçbir zaman bilememişti.

Bir mağaza vitrinine bakarak, belki de bunu başarırım, diye düşündü. Camların arkasında mumlar ve antika mücevherler sergileniyordu. Jennifer bunları fark etmedi. Sadece ilk adımı atabilirsem, diye düşündü, sanırım ben...

Arkasında bir ses, "Bayan Brankley," dedi. Jennifer düşüncelerine o kadar dalmıştı ki irkilerek arkasına döndü. Arkasında duran genç kadına bakarken kaşlarını çattı. Onunla tanışmış olduğuna emindi ama nerede olduğunu bilmiyordu.

"Evet?" diye sordu.

Diğer kadın hafifçe kızardı. "Ena," dedi. "Ena Witty."

Jennifer sonunda hatırladı. Birkaç gün önceki o sessiz akşamüstü, Friarage Okulu'nun bahçesi. Binadan çıkan insanlar, Gwen'le aynı kursa gitmişlerdi. Ena Witty de onlardan biriydi ve Gwen ikisini tanıştırmıştı.

"Ah, Bayan Witty," dedi. "Hatırlıyorum! Geçen hafta okulda..."

Ena, "Gwen Beckett de oradaydı," dedi. "Erkek arkadaşım Stan da yanımdaydı. Biraz konuşmuştuk."

Jennifer, "Tabii, iyi hatırlıyorum," dedi ama erkek arkadaşı sohbet ederken Ena'nın doğru dürüst bir kelime söylemediğini hatırlıyordu. "Sizinle tanışmak güzeldi."

Dün gelen telefonu hatırladı. "Ah, Bayan Witty. Kocam bana dün Gwen'le konuşmak için aradığınızı söyledi. Üzgünüm ama Gwen hâlâ eve gelmedi, en azından ben kasabaya gelmek için bu sabah gittiğimde gelmemişti. O yüzden..."

Ena, "Bu sorun değil," diye onun sözünü böldü. "Zaten Gwen'i rahatsız edip etmemem konusunda emin değildim. Gazetede Gwen'in öldürülmüş kadınla olan ilişkisini okudum, Fiona Barnes'tı değil mi? Gwen'in kafası şu an başka şeylerle meşgul, yani..."

Jennifer, "Hepimizin kafası şu anda biraz karışık," diye onayladı.

"Dediğim gibi, bunu gayet iyi tahmin edebiliyorum. Aslında aramazdım ama aklımda oldukça büyük bir şey var ve bu konuda konuşabileceğim başka kimse yok. Gwen'i o kadar uzun süredir tanımıyorum. Sadece bu kursta tanıştık. Ama ondan hemen hoşlandım. Çok iyi kalpliydi ben de onunla konuşabileceğimi düşündüm. Hem sürekli okuldan beni almaya geldiği için erkek arkadaşım Stan'i de tanıyor."

Jennifer, "Eminim onunla konuşabilirsiniz," diye onu rahatlattı. Gizliden gizliye varsaydığı şeyi, Ena'nın doğruladığını düşünüyordu: Ena'nın konuşmak istediği sorun Stan'le ilgiliydi. O hükmeden cinsten bir adamdı. Şüphesiz Ena'nın hayatına bir fırtına gibi girmiş ve yanında da birkaç zorluk getirmişti. "Gwen'i görür görmez ona söyleyeceğim, o da sizi arar. Şu anda çiftlikte yaşananlar dışında bir şeyler hakkında konuşması onun için de iyi olur."

Ena rahatlamış görünüyordu, sonra bir anda kendini topladı. "Israrcı gözükmek istemiyorum ama eğer... eğer zamanın varsa... kahve içmek ister misiniz?"

Jennifer, Ena'nın bunu sorabilmek için cesaretini toplamasının çok fazla çaba gerektirdiğini varsaydı. Ne de olsa normalde bu tip şeyler, yani hoşlandığı ama doğru dürüst tanımadığı birini kahve içmeye davet etmek gibi şeyler onun için zor olduğundan Friarage Okulu'ndaki kursa katılmıştı.

Çoğu kişi her gün her türlü korku, utangaçlık ve kendinden şüphe etmekle uğraşıyordu ve çoğu bunun onlar için ne kadar büyük bir işkence olduğunu farkında bile değildi.

Ena'yı başından atmak istemiyordu.

Abartılı bir hareketle bluzunun kolunu geriye çekip saatine baktı. Neredeyse on iki buçuk olmuştu ve eve gitmek için çok erkendi. Hem zaten tek başına da olsa, canı kahve içmek istemişti. Ena'nın baskı altında olduğunu hissediyordu. Biraz rahatlayınca muhtemelen bütün endişelerini anlatmaya başlayacaktı, özellikle de Stan Gibson'la olan ilişkisiyle ilgili endişelerini. Jennifer şu anda konuşabileceği en doğru insanın o olduğundan şüpheliydi. Kendi aklında da çok fazla şey vardı.

"Eh," dedi, "Bence..."

Ena onun duraksadığını görebiliyordu. "Lütfen. Ben... eğer gelirseniz çok mutlu olurum."

Jennifer hiçbir zaman birinin yardım isteğini geri çevirememişti ve birdenbire bu durumun temelinde aslında Ena'nın yardım istediği gerçeğinin yattığını fark etti. Bu herhangi basit bir problem değildi. Ena yalvarıyordu.

Boyun eğerek, "Tamam," dedi. "Haydi kahve içelim." Ne de olsa, bugün ilk adımlarla ilgili çok düşünmüştü. Onun için ilk adım, onlardan kaçmak yerine yine insanlarla iletişime girmek olabilirdi.

Sadece onun kendisini dinlemesini istiyor olsa bile, belki de Ena Witty'ye gerçekten yardım edebilirdi.

Belki bu gece Ena hâlâ onu ve endişelerini umursayan insanlar olduğuna dair sıcak bir hisle uyuyabilirdi.

Jennifer bu davetin keyfini çıkarmaya karar verdi.

6

Valerie Almond, "Çok yazık," dedi. "Gerçekten karınızla konuşmak isterdim, Bay Brankley."

Çiftlik evinin kapı eşiğinde birbirlerine bakarak duruyorlardı. Colin onu içeri davet etmemişti. Soğuk bir tavırla Jennifer'ın orada olmadığını belirtmişti.

Valerie, ne zaman döner, diye sormuştu. Colin omuz silkmişti.

"Bu konuda yardımcı olamam," demişti. "Karıma konuşmak istediğinizi söyleyeceğim."

Valerie onun sesindeki düşmanlığı duyabiliyordu. Colin onun içini görebiliyordu, tırnaklarını karısına geçirdiğinin farkındaydı.

"Amy Mills'in bütün lise hayatını aynı okulda geçirmediğini öğrendim," dedi. "İki sene boyunca karınızın Leeds'te ders verdiği okula gitmiş."

Colin bir saliseliğine şaşkınlığını gizleyemedi. Yuvarlak gözlüklerinin içinden Valerie'yi inceledi. Zeki gözleri vardı. Nispeten mülayim görüntüsünden beklendiğinden daha derin düşüncelere sahip bir adama benziyordu.

Valerie, çok zeki, diye düşündü. Kesinlikle ilk bakışta gözüktüğü gibi arkadaş canlısı, kendi halinde bir adam değildi.

"Laf arasında bile olsa Amy Mills'i tanıdığını gösterebilecek bir şey söyledi mi? Ya da en azından ismini duymuş olabileceğini?"

"Hayır, Dedektif Almond. Bana size söylediğinden farklı hiçbir şey söylemedi."

Valerie hüsranla arkasına döndü. "Geri geleceğim," dedi. Kendine Colin Brankley'nin ona engel mi çıkardığını yoksa bağlantılar uydurmaya mı başladığını sordu.

Hangi bağlantılar? Hangi? Jennifer Brankley, *eğer* Amy Mills'i tanıyorsa, genç kızı bu kadar korkunç bir şekilde öldürmek için ne sebebi olabilirdi?

Arabaya geri dönerken telefonu çaldı. Aynı anda Gwen Beckett'ın çiftlik kapısında bir taksiden indiğini gördü. Üşümüş ve pek uyumamış gibi görünüyordu.

Valerie, acaba nereden geliyor, diye merak etti ve anında kimsenin ona bir cevap vermek zorunda olmadığını fark etti, hem zaten vermezlerdi de.

Arabasının kapısını açarken, "Alo?" diye telefonunu cevapladı. Bu nemli soğuktan kaçma vakti gelmişti.

Arayan heyecan içindeki Komiser Muavini Reek'ti.

"Dedektif, yeni haberler var. Bayan Willerton aradı. Hatırlarsınız, Dave Tanner'ın ev sahibesi. Bay Tanner'ın, Fiona Barnes'ın öldürüldüğü akşam geç saatte Bayan Willerton'ın evinden çıktığını gördüğünü iddia eden bir komşu bulmuş. Yaklaşık dokuzda."

"Dokuz mu? O zaman hemen gelip tekrar gitmiş olur."

"Bu doğru. Tabii ki tanığın ne kadar güvenilir olduğunu bilmiyoruz ama bence sorguya çekilmeli."

"Kesinlikle. Elinizde adresi var mı?"

"Evet. Willerton'ın çaprazında oturuyor."

Valerie dudağını ısırdı. Komşuların, Dave Tanner'ın verdiği saatler konusunda sorguya çekilmesini istememişti. Bu bir hata olabilirdi.

"Oraya gidin, Reek. Ben de geleceğim. Tanner'ın evde olup olmadığına bakın. Evdeyse onu tutuklayın."

"Tabii, Dedektif."

Valerie, heyecandan çok hüsran içinde direksiyonun arkasına çöktü. *Hiçbir işe yaramıyordu!* Kafası karışıyor, işleri karmakarışık bir şekilde yapıyor, usulleri unutuyordu. Komşulara birkaç basit soru sormayı neden kendi düşünememişti? Neredeyse bunu gözden kaçırdığını saklayabilmek için tanığın güvenilmez bir işgüzar olduğunu umacaktı. Bu, kadının ifadesinin onlara fayda sağlamasından daha iyiydi. O zaman sorular sorulacaktı ve Valerie onlara ikna edici cevaplar veremeyecekti.

Kendini sakinleşmeye zorladı. Şu anda cesaretini kaybedemezdi. Oraya git. Tanıkla konuş. Tanner'ı sorguya çek.

Kahretsin, Valerie, odaklan. Kendini kaybetme. Her şey iyi olacak.

Kapıya baktı. Gwen ile Colin orada durmuş konuşuyorlardı. Gwen çok soluk gözüküyordu, neredeyse griye dönmüştü. Valerie kapıyı kapamadan önce Colin'in hayret içinde, "Tanner da biliyor mu? Gerçekten mi?" dediğini duyabildi.

Gwen tıslar gibi, "O kadar yüksek sesle konuşma!" dedi.

Valerie kapıyı kapadı, motoru çalıştırdı ve arabasını lastik gıcırtısıyla döndürüp ilerledi.

Tanığın adı Marga Krusinski'ydi. Yirmilerinin sonlarındaydı, kucağında bir bebek vardı ve kırık dökük bir İngilizceyle konuşmaya çalışıyordu. Reek, sadece gelebilmek için faydası olmadan kadının kelimelerinin akışını kesmeye çalışıyordu. Marga Krusinski kocasından boşanmış ve Scarborough'ya gelmişti ama görünüşe göre eski kocası onu takip etmiş, onu bekleyip taciz etmiş ve çocuklarını almakla tehdit etmişti. Mahkeme uzaklaştırma emri çıkarmış ve adamın kadının yüz metre yakınına gelmesini yasaklamıştı ama Marga Krusinski eski kocasının buna saygı duyacağından şüpheliydi. Açıkça, bu konuda Komiser Muavini Reek'in desteğini almayı umuyordu ve onun neden geldiğini unutmuştu.

Valerie biraz geç geldi. Sis yüzünden gelmesi beklenenden daha uzun sürmüştü. Gerçekten de tanığın güvenilirliği konusunda bir sorun olup olamayacağını düşündü. Polisin kendisini ve ihtiyacını daha iyi fark etmesi için çılgınca hikâyeler mi uyduruyordu?

Valerie kendine hemen sonuçlara varmaması gerektiğini hatırlattı.

Bayan Willerton, elinde bir bardak viskiyle Bayan Krusinski'nin az eşyalı salonundaki bir koltukta oturuyordu. Kırmızı burnuna bakılırsa, bu korkularını sakinleştirmek için aldığı ilk içki değildi.

Valerie'yi görünce nefes nefese, "Onu artık tutuklayacak mısınız?" diye sordu. "Daha fazla masum kadını katletmeden önce onu tutuklayacak mısınız?"

Valerie, "Bay Tanner'ın o akşam tekrar evden çıkmış olması bir suç değil," dedi. "Tabii bize söylememiş olması tuhaf. Tam olarak nerede

olduğuna ve neden orada olduğuna dair çok iyi bir açıklama vermek zorunda."

Bayan Willerton homurdandı. "Tek ayak üstünde kırk yalan söyleyecektir!"

Komiser Muavini Reek biraz hüsranla, "Fazla ilerleme kaydedemedim," diye araya girdi.

Marga Krusinski durdu. "Bana yardım edebilir misiniz?"

Valerie, "Önce bizim sizin yardımınıza ihtiyacımız var," diye açıkladı. "Bayan Willerton'a, Bay Tanner'ın cumartesi akşamı saat dokuz gibi evden çıktığını söylemişsiniz, doğru mu?"

"Evet."

"Bunu nereden gördünüz?"

Marga, "Bu odadan," dedi. "Pencereden. Bayan Willerton'ın evini tamamen görebiliyorum."

Valerie pencereye ilerleyip perdelerin arasından baktı. Bayan Willerton'ın evini belirgin bir şekilde görebiliyordu. Ön kapı ve sokağa inen basamaklar tamamen gözüküyordu. Neredeyse evin bahçesinin tam önünde olan lambayı görmesine rağmen yine de şunu sordu: "Karanlıktı. Nasıl gördünüz?"

Marga, "Lamba," dedi. "Çok parlak. Bay Tanner'ı tamamen görüp tanıdım."

"Şansa o sırada pencereden dışarı mı bakıyordunuz?"

Marga suratını astı. Komiser Muavini Reek'e doğru başıyla işaret ederek, "Biraz önce her şeyi anlattım," dedi.

Reek aceleyle, "Ah, evet," diye teyit etti. "Dedektif, Bayan Krusinski'nin eski kocasının sorun yarattığını duydunuz. Anlaşılan cumartesi akşamı erkenden buraya gelmiş ve Bayan Krusinski oğluyla yürüyüşten dönerken onun önünü kesmiş. Onu tehdit etmiş ve korkutmaya çalışmış. Neyse ki komşular dışarı çıkmış ve eski kocası topuklamış."

"O sırada uzaklaştırma emri var mıymış?"

Reek başını iki yana salladı. "O pazartesi çıkmış."

"Anlıyorum. Ve..."

"Ve doğal olarak Bayan Krusinski bütün akşamı diken üstünde geçirmiş. Eski kocasının, hâlâ evinin yakınlarında bir yerde saklan-

dığından korkuyormuş ve bu yüzden salonun ve mutfağın penceresinden dışarı bakmaya devam etmiş. Eski kocasını görürse anında polisi aramayı planlıyormuş."

"Tanner'ın evden çıktığını bu şekilde mi görmüş?"

Reek, Marga ve Bayan Willerton hep bir ağızdan, "Evet," dediler.

Valerie, Marga'ya döndü. "Çıkanın Dave Tanner olduğundan oldukça eminsiniz, öyle mi?"

Bayan Willerton, "Haydi ama," diye itiraz etti. "Geceleri evimden kaç erkeğin çıktığını düşünüyorsunuz?"

Valerie itiraf etmeliydi ki hiçbir erkeğin çıktığını düşünemiyordu.

Marga, "Bay Tanner'dı," diye ısrar etti. "Onu tanıdım. Tamamen eminim!"

"Zaman konusunda ne kadar eminsiniz?"

"Oldukça eminim ama dakikası dakikasına değil. Çok huzursuzdum, o yüzden sürekli saate baktım. Bir keresinde saat dokuza çeyrek vardı. Bay Tanner'ın çıktığını on beş ya da yirmi dakika sonra gördüm."

"Bay Tanner tam olarak ne yapıyordu?"

"Arabaya binip uzaklaştı."

"Yalnız mıydı?"

"Evet. Tamamen. Arabasının çalışması zaman aldı. Ama bunu zaten biliyorum. Arabası iyi durumda değil."

"Onun geri geldiğini görmediniz mi?"

Marga başını iki yana salladı. "O akşam geç saate kadar uyanıktım. On ikiden hemen önce yattım ama uyuyamadım. Sesler beni korkutuyor."

"Yani gece yarısına kadar gelmedi mi?"

"Hayır. Hep yola bakmaya devam ettim ama araba orada değildi. Ancak ertesi gün belirdi. Dokuzda kalktım. Oraya park edilmişti."

Valerie parmaklarıyla şakaklarını ovdu. Şakaklarında, *gözden kaçmış, gözden kaçmış, gözden kaçmış* diyen bir zonklama hissetmeye başlamıştı.

Yine de kendi yarasını deşecek soruyu sormak zorundaydı. Komiser Muavini Reek bunu hemen fark edecekti ama iki kadın muhtemelen fark etmezdi.

"Peki neden bunu şu anda Bayan Willerton'a söylediniz?"

Bayan Willerton gururdan yoksun olmayan bir tavırla, "Bu işi *ben* başlattım," diyerek araya girdi. "Haklı olarak kendi evimde uyuyamıyorum. O yüzden Bay Tanner hakkında konuşmaya başladık ve Bayan Krusinski'ye Fiona Barnes'ın cinayetinde onun evde olup olmadığından emin olmadığımı söyledim. Birdenbire bana baktı ve 'Ama evde olmadığını biliyorum!' dedi. Sonra da hikâyesini anlattı!" Bayan Willerton viskisinden büyük bir yudum aldı. "Bir daha hiçbir zaman odamı birine kiralamayacağım, hiçbir zaman, emin olun! Ona 1 Kasım için ihtarname gönderdim ama onu bugün tutuklamazsanız yemin ederim onu bugün evden atacağım! Evimde bir gün, tek bir gün daha kalmayacak!"

Valerie, Reek'e döndü. "Anladığım kadarıyla şu anda evde değil?"

Reek başını iki yana salladı. "Hayır değil. Kontrol ettim."

Bayan Willerton sitem eden bir tonla, "Bunu, yani komşulara sormayı kendiniz düşünebilirdiniz," dedi. "Onun yerine benim gelip vakayı çözmem gerekiyor!"

Valerie'nin dilinin ucunda sert bir cevap vardı ama bu cevabı bastırdı. Hayranlık duyulmayı çaresizce isteyen bu basit ve saldırgan kadınla tartışmaya girecek kadar aptal olmamalıydı. Özellikle de bu konuda, gözden kaçırma gafletine düştüğü bir nokta hakkında. Pireyi deve yapmamak daha iyiydi. Yorumu görmezden geldi ve Komiser Muavini Reek'e sakince, "Bir süre burada bekleyin, lütfen. Bence arabada kalın. Tanner gelirse onu sorgu için karakola getirirsiniz."

"Pekâlâ, Dedektif Almond."

Valerie, Bayan Krusinski'ye döndü. "İfadeniz için teşekkür ederim, Bayan Krusinski. Hepsini tekrar yazı halinde almam gerekebilir ama bunun için sizi önceden arayıp haber veririm. Bayan Willerton!" Bayan Willerton'ın elini sıkıp aceleyle evden çıktı. Dışarıda nefes almak için bir an duvara dayandı. Yüzü yanıyordu. O gün ilk defa, sis tam da ihtiyacı olan şeydi.

İşleri yüzüme gözüme bulaştırdım, diye düşündü.

Kendini derin derin nefes alıp vermeye zorladı.

Her şey iyi olacak.

7

Sis bugün kalkacaktı. Bu çoktandır fark edilebiliyordu. Hâlâ duruyordu, adeta her şeyi yutan ve bütün sesleri azaltan kalın bir yün duvarıydı. Ama arada sırada sanki kazara olmuşçasına zayıf bir ışık huzmesi arasından geçiyor, başka bir yerde mavi bir gökyüzü olduğunu ve sisin körfezin ve kasabanın üzerinde ebediyen kalmayacağını müjdeliyordu.

Leslie ve Dave kafeden çıkmışlardı ve artık Marine Drive adlı sahil yolu boyunca yürüyorlardı. Burası kalenin altından dolaşan ve North Bay'e çıkan geniş, asfalt kaplı bir yoldu.

Solda tepenin sivri kayaları yükseliyordu. Sağda ise kaldırım açık renkli taştan bir duvarla bitiyordu. Beton bloklar yolu yüksek dalgalara karşı koruyordu. Blokların arkasında deniz uzanıyordu ama suyu zar zor görebiliyorlardı. Hâlâ çok sisliydi.

Sadece kısa bir yürüyüşe çıkmak istemişlerdi ama ciğerlerindeki soğuk hava büyük bir keyifti. Yanaklarındaki ıslaklık bile cezbediciydi. Nereye gideceklerini veya ne zaman geri döneceklerini hiç düşünmeden yürümeye devam ettiler.

Dave, Leslie'ye annesinin nasıl olduğunu sormuştu, Leslie de kendini özgürce ve duraksamadan cevap verirken bulunca şaşırmıştı.

"Her zaman mutluydu. Uzun, renkli elbiseler giyerdi. Saçları beline kadar inerdi ve saçlarına renkli kurdeleler takardı. Benim kadar sarışındı ama hep kınayla saçını kızıla boyardı. Kına avuçlarını da renklendirirdi. Annemin avuçlarını sadece o tuhaf turuncu renkle hatırlayabiliyorum.

Sanırım sürekli kafası iyi olduğu için her zaman mutluydu. Bir hippi festivalinden diğerine gidiyordu. Kamp ateşleriyle annem gibi giyinmiş bir sürü erkek ve kadın hatırlıyorum. İnsanlar hep gitar çalıyordu. Her zaman elden ele esrar dolaştırılıyordu. Sanırım annem

LSD de denedi, kim bilir başka daha neler denemiştir. Benimle dans ederdi. Kamp ateşlerinin etrafında da, evimizin salonunda da. Simon and Garfunkel'ın müziğini çok seviyordu. Ben bıkana kadar *Bridge Over Troubled Water* şarkısını dinlerdi."

Sonra Leslie durup Dave'e baktı, bunu paylaştığı için şaşkındı. "Hâlâ o şarkıyı dinleyemiyorum, Dave. Onu düşünüp arkasından yas tutmadan, çığlık atmayı istemeden dinleyemiyorum. Çaldığında anında radyoyu kapatıp odadan çıkıyorum. Dayanamıyorum."

Dave'in yüzü sis damlacıklarıyla ıslanmıştı. "Sonuçta annendi. Seni seviyordu. Sen de onu seviyordun."

Leslie Dave'in arkasından gri boşluğa baktı. "Sık sık hayatının en harika hediyesi olduğumu söylediğini hatırlıyorum. Dünyanın en harika hediyesi."

"Baban..."

Leslie omzunu silkti. "Kim olduğunu bilmiyordu. Büyükannem de bilmiyordu. Annem bazen beni bir festivalde *yakaladığını* söylerdi, sanki ona doğru uçup yanında kalmış muazzam bir kelebekmişim gibi. Sonradan bunun, önüne gelen herkesle çılgınca seviştiği ve daha on sekizine bile gelmeden hamile kaldığı ve ne kadar uğraşsa da babamın kim olabileceğini söyleyemeyeceği anlamına geldiğini çözdüm. Bilmiyorum, Dave. Asla bilemeyeceğim. Çocukken, hatta ergenlik yıllarımın başlarında bile, bir sürü baba uydurdum. Dünyayı gezen dâhi adamlardı, o yüzden onları hiç görmüyordum. Bir keresinde babamın Washington'daki Beyaz Saray'da çalıştığını söyledim ama sınıftaki kimse bana inanmadı. Ondan sonra benimle dalga geçtiler. Babamın Amerikan başkanı olup olmadığını sordular, sonra da deliler gibi güldüler. Ondan sonra bir daha hiçbir zaman babamdan bahsetmedim. Zaten söyleyecek hiçbir şey de yoktu."

Dave gülümsedi ama gözlerinde hâlâ ciddi bir bakış vardı. "Bu kolay değil. Yani birçok çocuk bir sürü sebepten ötürü babasız büyüyor ama babalarını tanıyorlar ya da en azından kim olduklarını biliyorlar. O babaların bir ismi ve yüzü var. Bir işi, bir geçmişi, geldikleri bir aileleri. Ama babanın *kim* olduğunu bile bilmemek. Tutunacak hiçbir şeye sahip olmamak... Herhalde bunu araştırmanın bir yolu yok?"

"Hayır, nasıl araştırabilirim ki? Kim gelirse onunla, çoğunlukla hiç tanımadığı erkeklerle eğlendi ve her zaman o kadar uçmuş bir durumda olurdu ki onları seks yaptıktan beş dakika sonra bile tanımazdı. Ben, değil orada kimin olduğunu, nereye yolculuk ettiğimizi bile bilemeyecek kadar küçüktüm. Altmışların sonu, yetmişlerin başıydı. Annem tam bu dönemin ortasındaydı."

Dave ihtiyatla, "Uyuşturucu kullanıyordu dedin. Bu demek oluyor ki... Her zaman eğlenceli, şefkatli ve nazik olmadığını tahmin edebiliyorum. Uyuşturucu kullanan insanlar..."

Dave başka hiçbir şey söylemedi ama Leslie onun ne demek istediğini anladı.

"İşin çılgınlığı da burada, Dave, onu ne zaman düşünsem, her zaman muhteşem anları görüyor ve hissediyorum. Onun dans ettiğini ve güldüğünü görüyorum. Bana nasıl sarıldığını hissediyorum. Öylece düşünüp bu izlenimleri bozacak bir şey bulamam. Ama geçmişi düşünüp iyice konsantre olduğumda... O zaman başka bir şey daha çıkıyor ve bu güzel bir şey değil. O zaman başka şeyler görüyorum... Onun bütün gün yatakta yattığını ve çok aç olduğum ya da üşüdüğüm için için yanında durup onu uyandırmaya çalıştığımı. Ama uyanmıyor. Ve yine gece uyanıp onun orada olmadığını fark edeceğim korkusunu hissediyorum. Kendi evimde yalnızım. Her yeri, her köşeyi arıyorum, gizlice kilere bile iniyorum... Bir süre Londra'da, birinin bahçesindeki harap bir yazlık evde yaşadık. Evi fındık fıstığa bile kiralayabilirlerdi. Kirişler sürekli gıcırdıyordu. Pencere pervazları rüzgârda titriyordu. Sürekli cereyan oluyordu. Mekân ancak büyük demir bir fırınla ısıtılabiliyordu... o da eğer biri odun alırsa. *Annem* odun alırsa. Fiona bana sonradan çocukken ölmemiş olmama şaşırdığını söylemişti. Her zaman evimizin buz gibi soğuk olduğunu söylemişti. Buzdolabı boşmuş, köşede tuhaf uzun saçlı erkekler oturup sigara sararlarmış. Eh, Fiona bizi çok fazla ziyaret etmezdi. O ve annem iyi anlaşamıyordu. Annem on altı yaşında evden kaçmış, bir seneyi yetimhanede geçirmiş, geri gelmiş sonra on sekizinci doğum gününden önce yine kaçmış, hamile kalmış ve genelde ona çok para kazandırmayan bir sürü ufak tefek işle zor bela hayatını sürdürmüştü. Annesiyle iletişimini kesmeye cesaret edememişti çünkü sürekli ondan para istemesi gerekmişti. Fiona hep

benim için yardım ettiğini söylemişti. Ben olmasaydım kızıyla hiçbir ilgisinin kalmasını istemezmiş. On sekiz yaşıma gelince, Fiona bana benim için velayet davası açtığını söylemişti. O zaman üç yaşındaymışım ve Fiona, annem tarafından iyi yetiştirilmediğime eminmiş. Düşünsene Dave, kendi kızına dava açmış. Kaybetmiş ama sonradan benim iyiliğim için ne kadar savaştığını ve ne kadar minnettar olmam gerektiğini anlamam için bu konuda konuşup durmuştu. Belki de gerçekten öyle olmalıyım, yani minnettar." Leslie dehşet içinde gözlerinde yaşlar biriktiğini fark etti ve onları bastırmaya uğraştı.

"Fiona'yla yaşadığım yıllarda onu ziyaret eden arkadaşları sık sık saçlarımı okşayıp böyle bir büyükannem olduğu için ne kadar şanslı olduğumu ve işlerin böyle ilerlemesinin ne kadar büyük bir lütuf olduğunu söylerlerdi. Demek istedikleri, 'annenin bu kadar genç ölmesi ne kadar büyük bir lütuf' idi." Artık gözyaşları yanaklarına dökülüyordu. Her an kontrolünü kaybedecekmiş gibi hissediyordu.

"Ben de minnettar oldum ve Fiona'nın umduğu şeyi yaptım. İyi bir öğrenciydim. Tıp okudum. Başarılı bir doktor oldum. Fiona güvenilir bir koca bulmamı istiyordu, o yüzden Stephen'la evlendim. Güzel bir dairemiz vardı. İyi para kazandık. İnsanlar bize saygı duydu. Bu da iyi hissettiriyordu çünkü Fiona benden memnun olduğunu gösterdi. Kızının ona yaptıklarını telafi ediyordum. Yüksek dozdan ölen hippi kızının yaptıklarını. Artık en azından örnek alınacak bir torunu vardı. Ama onun için yapmadığım bir şey vardı. Annemi olduğu gibi görmemi istiyordu: Hayatla baş edemeyen, sorumsuz, ilgisiz bir insan olarak. Bunu yapamam, Dave." Leslie ona baktı ve sesi bir hıçkırıkla titredi. Kahretsin, diye düşündü, küçük bir kız gibi ağlıyorum.

"Diğer resimleri de saklamak istiyorum Dave. Şarkı söylediği, dans ettiği, güldüğü resimleri. Ve benim sahip olduğu en harika armağan olduğum resimleri. Beni seviyordu. O sevebiliyordu. Fiona sevemiyordu. Hiçbir zaman sevmedi."

Bir daha asla duramayacakmış gibi ağladı. Birdenbire, bu nasıl olur, diye düşündü. Dave bunu ona anlatmamı sağlayacak ne yaptı? Beni nasıl ağlattı? Stephen'a hic böyle anlatmadım. Stephen'la hiç ağlamadım.

Leslie, Dave'in ona sarılmasına izin verdi. Bir yerlerde, sisin içinde boğuk bir martı çığlığı duyuldu. Leslie orada yüzü bir yabancının om-

zuna gömülü bir şekilde durup ağladı. Ölü büyükannesi için, annesi için ağlıyordu. Ağlıyordu çünkü donuyordu. Çünkü bütün hayatı boyunca donmuştu.

8

Ena, "Hata yapmaktan korkuyorum," dedi. "Ya da bu kararımdan dolayı çok kötü pişmanlık duyacağım. Çok uzun zamandır yalnızım. Stan geldiğinde... Ama işte bir şekilde... Bu yürümüyor. Olması gerektiği gibi değil."

Kasabanın merkezinde ufak bir kafede oturuyorlardı. Önlerindeki ufak yuvarlak masada iki boş kahve fincanı ve iki bardak su duruyordu. Kafe sert havadan sığınmak isteyen insanlarla doluydu ve ıslak yün palto kokuyordu. Ne zaman biri içeri girse veya dışarı çıksa içerisi nemli havayla doluyordu. Ena endişeli ve mutsuz gözüküyordu.

Jennifer öne eğildi. "Hangi *hatayı* yapmaktan bu kadar korkuyorsunuz?"

Ena derin bir nefes aldı. "Ayrılmaktan. Bunun bir hata olacağından korkuyorum. Ama yanında kalmanın da hata olacağından korkuyorum. Doğru şeyi yapmak istiyorum."

"Ne iş yapıyorsunuz?"

"Burada Scarborough'da bir avukat için çalışıyorum."

"Peki bugün izinli misiniz?"

"Bugün izin aldım. Durumları düşünmek için. Çünkü... Konsantre olamıyorum. Geceleri zar zor uyuyorum."

Jennifer garsona gelmesini işaret etti ve iki kahve daha sipariş etti. Doğru bir şekilde tahmin ettiği gibi, bir süre daha orada kalacaklardı.

"Stan'le ne zamandır berabersiniz?"

Ena'nın bunu düşünmesine gerek yoktu. "20 Ağustos'tan beri. Bir çarşamba günüydü. Beni kurstan sonra bir kadeh şarap içmeye davet etti ve bana... bana âşık olduğunu söyledi."

"Bu sizi şaşırttı mı?"

"Gwen onun bütün bu zaman boyunca beni süzdüğünü söyledi. Gwen'le o zaman arkadaş olmuştuk. İnşaat firması da ağustosun başından beri okulda çalışıyordu. Neredeyse bütün binalarda duvarları taşıyıp odaları büyütüyorlardı, bu hızlı bir iş değildi. Stan her zaman, herkes gittikten sonra bile oradaydı. Her zaman kursun verildiği sınıfta çalışmak için uyduruk bir bahane bulmayı başarırdı. Bana bakıyordu... Evet, bunu fark etmiştim. Bu benim için yeni bir şeydi. Yani bir adamın bana bakması."

"Ama sadece çarşambaları oradaydınız. Duygularını size açmadan önce sizi çok fazla görmüş olamazdı."

"Hayır. Şüphe duymamın sebeplerinden biri de buydu. Ama Stan ilk görüşte aşka inanıyor. Bir kadını sevip sevemeyeceğini anında anladığını söylüyor. Ya ilk saniyede oluyormuş ya da hiç olmuyormuş. Ve benimle... ilk saniyede olmuş."

"Ona inanmıyorsunuz, değil mi?"

Ena rahatsız gözükerek, "İnanıyorum," dedi.

Garson kız kahveleri getirdi. Jennifer süt veya şeker eklememiş olmasına rağmen fincanını karıştırdı. Kahvesini sade içerdi. Sadece ellerini bir şekilde kullanmaya ihtiyacı vardı.

"Ama... içinizi kemiren nedir? Neden bu kadar... mutsuz, ümidi kırılmış gözüküyorsunuz? Neden ayrılmayı düşünüyorsunuz?"

Ena biraz duraksadıktan sonra konuştu, "Artık nefes alamıyorum. Beni tamamen kuşatmış durumda, boğuluyorum. Her şeye o karar veriyor. Ne yiyeceğimize, ne içeceğimize, dışarı çıkıp çıkmayacağımıza, televizyonda ne izleyeceğimize, ne zaman yatacağımıza, ne zaman kalkacağımıza, ne giymem gerektiğine, saçımı nasıl taramam gerektiğine, her şeye. Anlıyor musunuz? Karar verebileceğim hiçbir şey kalmıyor. O işte olmadığı sürece. O zaman da sadece sizinle oturup kahve içmek gibi şeyler yapabiliyorum. Ama bu akşam yaptığım her şeyin detaylı bir raporunu isteyecek. Bugün çalışmadığımı biliyor. Bunu ondan saklamak imkânsız olurdu çünkü beni sık sık işten arıyor. O kadar sık arıyor ki bu patronumu sinirlendiriyor. Ama bunu Stan'e anlattığımda çok sinirlendi. Yeni bir iş aramam gerektiğini söyledi. Beni istediği kadar aramaya devam edecekmiş."

Ena bir an durdu ve daha kısık sesle devam etti. "Aynı zamanda beni seviyor da. O yüzden kendimi kötü hissediyorum ve bir şeyleri sadece hayal edip etmediğimi soruyorum. Belki de sadece hayatımda birinin olmasına alışmalıyım. Belki o çok normaldir ve ben histerik davranıyorumdur çünkü belki de o kadar tuhafımdır ki ben..." Cümlesini tamamlamadı.

Jennifer'ın içine bir şey doğdu. "*O* böyle mi diyor? Histerik ve tuhaf olduğunuzu mu söylüyor? Kendisinin oldukça normal davrandığını mı söylüyor?"

"Genelde bunu ima ediyor, evet."

Jennifer kelimelerini dikkatli seçmeye çalıştı. "Ena, sizi iyi tanımıyorum. Erkek arkadaşınızı da tanımıyorum. O yüzden yargılamamalıyım ve açıkçası, bu işin beni aştığını hissediyorum. Ama söylediğiniz şey... eh, benim hissettiğim onun aşırı derecede baskın biri olduğu. İyi niyetli olabilir ama ne istediğine ve nasıl bir insan olduğuna dikkat etmiyor. Belki ilişkiyi anında bitirmenize gerek yok. Ama biraz uzaklaşın. Biraz ara vermek istediğinizi söyleyin. Onu birkaç hafta görmeyince ne hissettiğinize bir bakın. Bu ona da düşünme fırsatı verecektir. Davranışlarını değiştirme fırsatı. Belki de sizi boğduğunun farkında bile değildir."

Ena şüpheli gözüküyordu. "Bunu kabul etmeyecektir."

Jennifer, "Kabul etmek zorunda kalacaktır," dedi.

Enna düşüncelerine gömülmüş bir şekilde başını salladı. Sonra birdenbire Jennifer'a döndü ve gözlerinde Jennifer'ın daha önce görmediği bir kararlılık vardı. "Jennifer, bana çok büyük bir iyilik yapabilir misiniz?"

"Elimden gelirse..."

"Bir şey daha var. Beni tüm bu anlattıklarımdan daha çok endişelendiren bir şey. Bu yüzden Gwen'le konuşmalıyım. Biriyle konuşmalıyım, yoksa delireceğim."

"Ena, ben..."

"Kimsem yok. Birinin objektif görüşüne ihtiyacım var yoksa bütün bunların altında ezileceğim. Bana çok fazla geliyor. Sakinleşemiyorum."

Jennifer onun sözlerinin sertliğinden endişelenerek, "Stan'le ilgili mi?" diye sordu.

"Evet. Ama ilişkimizle ilgili değil."

"Anladığımı sanmıyorum..."

Ena sandalyesinin arkasında asılı duran çantasına uzandı ve yan cebinden bir anahtarlık çıkardı. "İşte. Dairesinin anahtarları. İstediğim gibi gelip gidebiliyorum. Şu anda evde değil. Benimle oraya gelir misiniz?"

Jennifer kendini çok huzursuz hissetti. Ena Witty'yi de Stan Gibson'ı da doğru dürüst tanımıyordu. Bir yabancının evine sahibinin haberi olmadan girmekle ilgili içinde çok kötü bir his vardı.

"Bu konuda benimle burada, kafede konuşamaz mısınız?"

"Hayır, size bir şey göstermem gerekiyor."

Jennifer, "Bu fikir hiç hoşuma gitmiyor," dedi.

"Lütfen. Uzun sürmez. On dakika. Bana bir on dakikanızı veremez misiniz?"

Saat bir buçuktu. Staintondale'e giden bir sonraki otobüs dördü çeyrek geçe kalkacaktı. Jennifer daha uzun süre ne yapacağını bilmeden etrafta takılmak zorunda kalacağını biliyordu. Enna Witty'ye iyilik yaparak en azından zamanını yararlı bir şekilde geçirebilirdi.

Biraz durduktan sonra, "Zamanım var," dedi. "Ama ben... Tamam, sizinle geleceğim. Fakat sadece on dakika. Dairede daha fazla durmak istemiyorum."

Ena'nın rahatladığı aşikârdı. "Teşekkür ederim. Çok teşekkür ederim. Stan yakınlarda oturuyor. St. Nicholas Cliff'in hemen yanında."

Jennifer, "O zaman haydi gidelim," dedi ve çantasını çıkardı. "Öğle yemeği sırasında eve gelmediğine emin misiniz? Eğer gelirse bu utanç verici olur."

"Bugün Hull'daki bir şantiyede. Gelmeyecektir. Her neyse, Stan, kendi evinin benim evim olduğunu söyledi. Siz Gwen'in eski bir arkadaşısınız. Sizi getirmemi sorun etmeyecektir."

Hesabı ödeyip sokağa çıktılar. Artık yağmur yağmaya başlamıştı. Sis azalıyordu ama güneş henüz sisin arasından ışıyacak gibi gözükmüyordu.

Ena, "Bar Sokağı'ndan gitmeliyiz," dedi.

Jennifer kendi kendine, neden insanlar yardıma ihtiyaç duyduklarında hep bana geliyorlar, diye sordu. Ve ben neden bu durum işime, kendime olan güvenime ve bağımsızlığıma mal olmuş olsa bile bu rolden kurtulamıyorum?

Ena'yı sokak boyunca takip etti.

9

Dave, "Bana mı gidelim sana mı?" diye sordu.

Rıhtımdan kasabaya çıkan dik basamakları çıkmışlardı, şimdiyse sağanak yağmurun altında duruyorlardı. Yağmur her geçen dakika artıyor gibiydi.

Leslie duraksadı.

Dave, "Nasıl hissettiğini bilmiyorum," diyedevam etti, "ama burayı oldukça sevimsiz buluyorum. Ve insanın kendi düşüncelerini duyamadığı, ıslak palto kokan kalabalık bir kafede oturmak istemiyorum."

Leslie onun gözlerine baktı. Çok güzel, zeki gözleri vardı. İçlerinde, Leslie'nin hiçbir zaman Stephen'da bulamadığı bir canlılık söz konusuydu. Hayatının kontrolü elinde olmayabilirdi belki ama kaybetmeye mahkûm birinin görüntüsüne de sahip değildi. Hayata ezik olmayacak kadar fazla enerjiyle yaklaşıyordu. Leslie birdenbire şok içinde Dave Tanner'ın kendisine çekici gelen bir erkek olduğunu fark etti.

Bir an sonra Leslie kendine geldi, ama şokun yerini aynı derecede beklenmedik fakat garip bir şekilde tatmin edici bir kabullenme almıştı. Son iki senedir sürekli kendine sorduğu sorunun, Stephen'dan sonraki hayatında *ne olacağı* sorusunun cevabının Dave olabileceğini fark etmişti. Hayat dördüncü on yılının eşiğinde boşanmış ve başarılı kariyerine rağmen gizlice yalnız bir gelecekten korkan bir kadına ne sunacaktı? Her akşam karanlık bir daireye dönüp her pazar sabahı tek başına kahvaltı edeceğinden korkuyordu. Sonra her cumartesi akşamı tek başına televizyon izleyip uzun vadede sağlıklı olmayacak kadar fazla içki içeceğinden. Ve bunu sonraki otuz, kırk yıl boyunca hep yapmaktan.

Birdenbire, tabii ki bir gelecek var, diye düşündü. Tabii ki bir ilişkim daha olacak. Şimdi, Fiona daha yeni ölmüşken değil. Dave'le değil. O Gwen'in nişanlısı. Ama başka erkekler var. Ve onlara açılabileceğim.

Sanki Stephen'ın ihaneti onu cam bir fanusa koymuş gibiydi. Fanus şeffaf olduğundan dünyayı görebiliyordu. Ama hava sızdırmaz şekilde kapalı olduğundan, hiçbir şeye katılamıyor veya hiçbir şeyin kendisine dokunmasına izin veremiyordu. İşini yapmıştı ve hayatına devam edecek enerjiye ve otokontrole sahipti ama içinde soğuk, insanlardan uzak ve yalnız olmuştu. Başka insanların duygularını fark edememiş veya kabullenememişti.

Bir şey değişiyordu. Scarborough'da yağmurun altında duruyordu ve bir erkeği çekici bulabiliyordu. Ondan etkileniyordu. Onun kollarında ağlamıştı.

Sadece bir hafta önce böyle bir şeyin ihtimalini bile reddederdi.

Dr. Leslie Cramer kendini doğru dürüst tanımadığı bir erkeğin kollarına atmış ve hüngür hüngür ağlayarak soğuk ve kayıp çocukluğuyla gençliği hakkında hissettiklerini anlatmıştı. Kendine o kadar sinirlenmişti ki neredeyse gülecekti, bu mutlu bir gülüşten çok çaresiz bir kahkaha olacaktı ama kendini zamanında durdurdu. Kahkaha o ana uymuyordu.

Dave, "Bir fincan çay içmeyi düşünüyordum," dedi. "Konuşmak, belki müzik dinlemek. Sadece bunu."

Bunun ne zararı vardı?

"Dairem, şey, daha doğrusu Fiona'nın dairesi, iyi bir fikir değil. Tabii eski kocamla tanışmak istemiyorsan."

Dave, "Pek istemiyorum," diye itiraf etti.

"O yüzden, sana gidelim." Leslie, Gwen'in Dave'in evindeki bu randevudan haberi olsa ne diyeceğini düşünmek bile istemiyordu. Ateşle oynadığını hissetmiyordu. Kendisinin de Dave Tanner'ın da bu karışık ve rahatsız edici duruma derinden bağlı olduklarını ve birdenbire hayatlarına giren bir cinayet yüzünden şok geçirdiklerini hissediyordu. İkisinin de gelecekleri hakkında herhangi bir fikirleri yoktu.

Yine de Gwen'in bu karşılaşmayı bilmesine gerek yoktu. Leslie, hem zaten odasında ne olacağı da bana bağlı, diye karar erdi.

Oraya uyumlu bir sessizlik içinde yürüyerek gittiler. İkisi de o kadar ıslanmıştı ki artık yürümek ya da arabaya binmek hiç fark etmiyordu.

Oraya vardıklarında Friargate hüzünlü ve boş gözüküyordu. Yağmur suları pencere pervazlarından aşağı akıyor, oluklardan fışkırıyor ve ufak bahçelerde toprağa karışıyordu. Evlerden birinden bangır bangır müzik sesi yükseliyordu. Market Hall'un önünde birkaç genç toplanmıştı. iPod'ları açık, bira içiyor, boş tenekeleri tekmeliyor ve yarı yarıya donmuş gözüküyorlardı. Dave ile Leslie'ye bağırarak küfür ettiler ve ardından kahkahalara boğularak ne kadar sarhoş olduklarını gösterdiler.

Leslie ile Dave, Bayan Willerton'ın evine vardığında, yolun karşı tarafına park etmiş arabadan bir adam çıktı. Leslie başta arabayı fark etmemişti. Adam hemen paltosunun yakasını kaldırdı ve yağmurda onlara doğru koşmaya başladı. Yüzü Leslie'ye tanıdık gözüküyordu ama Leslie başta onu çıkaramadı. Adam önlerinde durup yollarını kesti. Kimliğini gösterdi.

"Komiser Muavini Reek," diyerek kendini tanıttı. "Bay Tanner?"

Dave arkadaş canlısı bir tavırla, "Merhaba," dedi.

Reek kimliği paltosunun iç cebine geri koydu.

"Bay Tanner, bana karakola kadar eşlik etmenizi istemek zorundayım. Dedektif Almond'ın size soracağı bazı sorular var."

"Şimdi mi?"

"Evet. Hemen şimdi."

"Gördüğünüz gibi Komiser Bey, bir ziyaretçim var ve..."

Reek sert bir tavırla, "Hemen şimdi," diye yanıt verdi.

Dave alnına düşen birkaç ıslak saç telini uzaklaştırdı. Huzursuz görünmüyordu, daha çok sinirliydi. "Bu beni tutukladığınız anlamına mı geliyor?"

"Bay Tanner, sadece acilen cevaplamanıza ihtiyaç duyduğumuz birkaç soru var. Cumartesi gecesi hakkındaki ifadenizle ilgili kayda değer şüpheler doğdu. Bu şüpheleri mümkün olduğunca çabuk gidermeniz sizin iyiliğinize olur." Kibarlığına rağmen Reek'in ses tonu, Dave'in istenileni yapmak dışında başka bir seçeneği olmadığına dair şüpheye yer bırakmıyordu.

Dave kıyafetlerine baktı. "En azından kuru bir şeyler giyebilir miyim? Sırılsıklamım ve karakolda üşütmek istemiyorum."

Reek, "Size yukarıya kadar eşlik edeceğim," dedi.

Dave, Leslie'ye döndü. "Çok üzgünüm. Gördüğün gibi yapabileceğim hiçbir şey yok."

"Ellerinde senin aleyhine ne olabilir, Dave?"

Dave omzunu silkti. "Hiçbir fikrim yok. Muhtemelen bunu açıklığa kavuşturmak pek zor olmayacak. Ama Leslie, bilmeni istiyorum ki beni neyle suçlarlarsa suçlasınlar, büyükanneni ben öldürmedim. Amy Mills'i de. Geceleri etrafta dolanıp kadınları öldürmüyorum. Benden şüphe etme, lütfen."

Leslie başını salladı ama Dave onun tereddüt ettiğini hissetmiş gibiydi çünkü elini kaldırdı ve hem çaresiz hem de nazik bir hareketle Leslie'nin yüzüne dokundu. Tekrar, "Lütfen," dedi.

Leslie itaatkârca, "Senden şüphe etmiyorum," dedi ve kendine neden durumu Dave için bu kadar kolaylaştırmak istediğini sordu.

Yağmurda gittikçe daha çok ıslanan Reek sabırsızca, "Bay Tanner," diye araya girdi.

Dave, "Geliyorum," dedi. İki adam Bayan Willerton'ın evine girdi. Leslie yağmurda durup onların gidişini seyretti. Ona çok tuhaf bir şekilde gerçekdışı gelen bu sahneyi izledi, Dave'in anahtarını buluşunu, kapıyı açışını, Komiser Muavini Reek'le içeri girişlerini ve arkalarından kapanan kapıyı gördü. Dave Tanner bir kez bile arkasına dönüp bakmadı.

10

Colin, "Jennifer'ın hâlâ eve gelmemiş olması garip," dedi.

Çalışma odasının kapısında duruyordu. Gwen masada oturuyordu ve bilgisayarı açmıştı. Fareyi kıpırdatıyordu, bir şeye konsantre olmuştu.

Başını kaldırdı. "Neden?"

"Neredeyse iki oldu. Hava çok kötü. Neden bu kadar geç kaldı?"

Gwen, kesinlikle sahip olduğu fakat insanların onda sık sık görmediği bir pratiklikle, "Otobüs durağına az çok kuru ayaklarla ulaşabilmek için bir kafede oturmuş yağmurun azalmasını bekliyordur," dedi. "Ayrıca eğer bir otobüsünü kaçırdıysa bir sonraki otobüs için dörde çeyrek kalaya kadar beklemesi gerek. Burada gerçekten köyün uzak bir yerindeyiz, Colin."

Colin, "Hmm," dedi.

Arkasında Cal ve Wotan duruyordu. Wotan kısık sesle sızlandı.

"Köpekler onu özlüyor."

Gwen dalgın bir şekilde, "Yakında döner," dedi.

Colin odaya girdi. "Baban nerede?"

"Uzanıyor. İyi değil. Sanırım Fiona'nın ölümüyle baş etmekte zorluk çekiyor."

Colin, "Eh..." dedi.

Gwen'le masanın üzerinden birbirlerine baktılar.

Colin kısık sesle, "Daha önceden... Dave Tanner'ın bütün hikâyeyi bildiğini söyledin, değil mi?" diye sordu. Chad her an merdivenlerden aşağı inebilirdi.

Gwen derin bir nefes aldı. "Evet."

"Ona okuması için sen mi verdin?"

"Evet."

"Nasıl tepki verdi?"

"Henüz hiçbir şey söylemedi."

"Fiona'yla ilgili kötü olan görüşleri bunu okuduktan sonra zor düzelecektir."

Gwen, "Muhtemelen düzelmez," diye hemfikir oldu. Colin onun çok yorgun gözüktüğünü fark etti. Yorgun ve moralsizdi.

Colin, nişanlısıyla geçirdiği yirmi dört saat çok da iç gıcıklayıcı olmamış, diye düşündü.

Ne kadar hüsran içinde olduğunu gördüğünden onu rahat bırakmak isterdi ama hemen cevaplanması gereken bir sorusu vardı.

İhtiyatla, "Sence de baban ve Fiona'yla ilgili bütün bu hikâye polise teslim edilmemeli mi?" diye sordu.

Gwen ona baktı. Ne şok olmuştu ne de sinirlenmişti, sadece üzgündü. "O zaman babam, Fiona'nın ona yazdığı e-postaları okuduğumu anlar. Hikâyelerin çıktısını alıp sana ve Jennifer'a verdiğimi de. Ve Dave'e de. Beni asla affetmez."

"Belki de hikâyeyi başka kimin bildiğini umursamaz. Chad, Fiona'nın yasına kapılmış gözüküyor. Bunun dışında hiçbir şeyin onu çok fazla üzeceğini sanmıyorum."

"Yine de. Öğrenmesini istemiyorum o yüzden polis de öğrenmemeli." Gwen, normale göre daha kararlı konuşuyordu. Colin onun babasına ne kadar yakın olduğunu biliyordu. Gwen onunla uzayan bir tartışmaya zor dayanırdı. Ayrıca geçmişini polise ve muhtemelen ardından da halka açarak onun itibarını lekelemek istemiyordu. Aynı şey Fiona için de geçerliydi. Adı kötüye çıkacaktı ve o yıllarca Gwen'e bir tür annelik yapmıştı. Bu iki insanı, artık kendilerini savunamayacakları bir haldeyken halkın acımasız görüşlerine bırakmak Gwen'in kalbini kırardı. Fiona öldüğü için kendini savunamazdı, Chad de bu kadar içine kapanık olduğu için.

Colin yavaşça, "Gwen..." dedi ama Gwen kendisi için şaşırtıcı derecede sert bir tonla onun sözünü kesti.

"Polisin bilmesi gereken bir şey daha var, Colin. Bana o eski hikâyelerden daha önemli gözüken bir şey."

"Ne?"

Gwen, "Jennifer," dedi.

Colin bunu anlamadı. "Jennifer mı?"

Gwen onun gözlerinin içine bakmadı. "Son birkaç gündür bunu düşünüyorum. O cumartesi akşamı. Olay zamanında ne yaptığımızın ve nerede olduğumuzun sorulduğunu biliyorsun, Colin."

"Biliyorum. Sorun nedir?"

Gwen kendiyle boğuşuyor gibi gözüküyordu. Sonradan Colin, eğer köşeye sıkıştığını hissetmese asla birazdan söyleyeceği şeyi söylemeyeceğini düşünmüştü. Colin'in, Fiona'nın hikâyesini polise vermesi konusunda ısrar etmesini durdurmalıydı. Bunu da elindeki tek seçenekle yapmıştı: Colin'in dikkatini başka bir insana yönlendirmişti. Yine de garip bir şekilde, Colin bir an bile söylediğinin doğru olduğundan şüphe etmemişti.

"Fiona'nın ölümünü haber almamızın hemen ardından, Jennifer yanıma geldi. Bana Fiona'yı öldürmem için bir gerekçeye sahip olabileceğimden ötürü başımın belaya girebileceğini söyledi, ne de olsa Fiona nişanlımı çiftlikten kovmuş sayılırdı. İşlerin benim için zor olabileceğini söyledi."

"Polisle mi... zor olacakmış?"

"Evet. Ve haklıydı. O akşam Fiona'ya kızmak için gerçek bir sebebi olan sadece iki insan vardı: Dave Tanner ve ben."

"Evet, ama..."

"Bana bir tanık sağlamayı önerdi."

Colin hayretle, "Ne?" diye sordu.

"Onunla ve köpeklerle körfezde olduğumu söylemem gerektiğini belirtti. Bunu doğrulayacaktı. Kafam çok karışıktı ve korkuyordum, ben de bu teklifini kabul ettim."

Colin dehşete düşmüştü. "Yani aslında onunla..."

"Hayır. Onunla körfezde değildim. Uzun süre odamda oturduk, beni rahatlattı ama sonra... kendi başına gitti. Ben burada kaldım. Bütün gece. Bunun için hiçbir tanık yok."

Colin başını iki yana salladı. "Gwen, ne dediğinin farkında mısın?"

Gwen, "Sadece sana söylüyorum," diye yanıt verdi. "Başka kimseye söylemem ama... Sürekli bunu düşünüyorum... Olay yaşandığı

sırada Jennifer'ın dışarıda yürüdüğünü. O sırada bile bunun tam tersi olabileceğini düşündüm."

Colin isteksizce, "Nasıl tam tersi?" diye sordu. Çok şaşırmıştı.

Jennifer nasıl bu kadar aptal olabildi?

"Belki de bana bir tanık sağlamak istemiyordu. Belki de onun bir tanığa ihtiyacı vardı. Ben onun... Bir saniyeliğine bile olsa Fiona'yı öldürdüğünü düşünmedim. Neden öldürsün ki? Ama garip, değil mi Colin? Neden polise yalan söyledi? Neden bu riski aldı? Neden kendinin güvende olduğundan emin olmak istedi?"

11

St. Nicholas Cliff'teki büyük evlerin hepsi biraz eski püsküydü, cephesi özellikle son birkaç yılın rüzgârına ve tuzuna göğüs germiş gibi gözüken Grand Otel de dâhil. Stan Gibson'ın yaşadığı ev sondaydı ve çok harap gözüküyordu. Zemin katta kadın giysileri satan bir mağaza vardı, vitrindekilere bakılırsa pek parası olmayan orta yaşlı kadınları hedef alıyordu. Üzerindeki dairelerin küçük pencereleri vardı. Dışarıdan bile pencerelerin iyi kapanmadığı veya odaların çok ışık alamadığı görülebiliyordu.

Jennifer, sonuçta yaşamak isteyeceğim bir bina sayılmaz, diye düşündü.

Kendini huzursuz hissederek Ena'yı loş merdiven boşluğundan yukarı doğru takip etti. Dik, gıcırdayan basamaklar. Korkunç çiçekli bir duvar kâğıdı. Bir küf kokusu.

Ena, "Birazdan düzelecek," dedi. "Stan'in çok güzel bir dairesi var."

Jennifer bunu hayal etmekte zorlanıyordu.

Ena üçüncü katta bir kapının önünde durup anahtarı kilide soktu. "Evi kendi yeniledi. Ev sahibi kabul etti. Bence iyi iş çıkardı." Jennifer'ı içeri aldı.

Jennifer, Stan'in gerçekten de daireyi olabileceği en iyi hale getirdiğini kabul etmeliydi. Jennifer, dairenin bir zamanlar birçok ufak odadan oluştuğunu sanıyordu. Stan odaları bölen duvarları yıkmış ve tek bir geniş oda yapmıştı. Rahat ve hoş gözüküyordu ve kalan kolonlar ahşap raflarla güzel bir şekilde birleştirilmişti. Mutfak odanın bir parçasıydı. Lekesiz çeliği ve siyah graniti parlıyordu. Ayrıca güzel tuğla bir şömineye bakan geniş bir köşe koltuğu vardı. İskandinav mobilyaları ucuz ama parlak ve cana yakın gözüküyordu. Beyaza boyalı bir kapı yatak odasına açılıyordu ve onun arkasında da bir banyo vardı.

"Parkeler yeni döşendi, harika bir duşu, büyük bir masası ve bir sürü aynası var..."

En azından Stan'i sevmese bile dairesini seviyordu. Jennifer, hiç yoktan iyidir, diye düşündü.

Oda boyunca yürüdü ve pencerelerden birinden dışarı baktı. Daire çok yukarıda olduğundan buradan deniz görülebiliyordu. Evin altında geniş bir sokak uzanıyordu, karşı tarafta da birkaç ev ve Grand Otel vardı. Jennifer ilk değerlendirmesini değiştirerek, yaşamak için fena bir yer değil, diye düşündü.

İrkildi. Ena birdenbire yanına gelmişti.

Ena, "Linda Gardner karşıdaki evde yaşıyor," dedi.

Ev, yandan bir parçası kopmuş uzun ince bir dişi andırıyordu.

Jennifer, "Linda Gardner da kim?" diye sordu.

"Amy Mills'in bebek bakıcılığı yaptığı kadın. Hani şu öğrenci..."

Jennifer, "Evet, biliyorum," diye lafını böldü. "Korkunç bir olay. Dehşet verici."

Bir o kadar da bizimkine benzer, diye düşündü.

Ena, "O temmuz gecesi çıktığı ev buydu," dedi. "O köprüyü geçip geziyoluna girdi. Son yolculuğu. Bu arada Bayan Gardner'ın dairesi, Stan'inkiyle aynı seviyede."

Jennifer pencerelere baktı. Fırfırlı perdelerin çevrelediği karanlık deliklerdi.

Birdenbire ürperdi ama bu dışarıdaki yağmurlu atmosferden olabilirdi. Pencereye arkasını döndü. "Bana bir şey söylemek istiyordunuz, Ena. Ve bir şey göstermek istiyordunuz."

Ena, "Evet," dedi. "Size göstermek istediğim buydu. Karşıdaki ev. Daire. Ve buradaki şey." Ena köşeden bir tripod çekti. Tripodun üzerinde siyah bir teleskop vardı. Ena teleskobu pencereye koydu.

"Onu buradan izliyordu."

Jennifer anlamadı. "Kim? Kim kimi izliyordu?"

"Stan. Amy Mills'i izliyordu. Orada olduğu akşamlarda. Bu objektiften dairedeki her şey gözüküyor. En azından akşam ışıklar açık olduğunda ve Amy Mills her zaman akşamları orada oluyordu."

Jennifer, "Ne?" diye sordu. Ena'nın ne dediğini anlıyordu ama anlamadığı başka bir şey olduğunu umuyordu. "Ne demek istiyorsunuz, Ena?"

"Bu benim saçma bir düşüncem değil, Jennifer. Bana söyledi. Birkaç gün önce. Stan bana orada Amy Mills'i izlediğini söyledi ve nasıl olduğunu gösterdi. Bayan Gardner'ı ve kızını görebiliyorduk. Kızına kitap okudu ve..."

"Stan eskiden Amy Mills'i izlediğini mi söyledi?"

"Evet. Aylarca. Sanki bundan... çok gurur duyuyormuş gibi bir hali vardı. *Şu ölü kızı çok iyi tanıyordum*, dedi ve sonra bu şeyi çıkardı. Tamamen şok olmuştum ama fark etmedi. Harika teleskopuyla ve hatta... hatta Amy Mills'in iç çamaşırlarının rengini bile bilmesiyle hava attı. Çünkü banyo da gözüküyor."

Jennifer elini şakaklarına götürdü. Bir zonklamanın başladığını hissediyordu. Sonunda, "Bu... gerçekten biraz rahatsız edici," dedi.

Ena, "Ama sadece bu kadar değil," dedi. Bunu biriyle paylaşmanın ona iyi geldiği belliydi. "Evvelsi gün bir şey buldum... O zamandan beri kendimi berbat hissediyordum ve bunu kendime saklayamayacağımı biliyordum..."

Jennifer'ı ufak bir şifonyere doğru çekti ve eğilip en alttaki çekmeceyi açmaya çalıştı.

Jennifer gerginlikle dairenin ön kapısına döndü. Gittikçe daha çok ürperiyordu ve bunun soğuk günle hiçbir ilgisi olmadığını biliyordu. "Stan'in birdenbire içeri girmeyeceğine emin misiniz?"

Ena, "Hull'dan öylece gelemez," dedi ama sesi buna kesinlikle inanıyormuş gibi çıkmamıştı.

"Çabuk, buraya bakın," diye ısrar etti.

Sonunda çekmeceyi açabilmeyi başarmıştı. Tepeleme fotoğraflarla doluydu. Boy boy, renklilerle beraber siyah beyaz, bazen de tahta veya kağıtla çerçevelenmiş fotoğraflar. Ena bir yığını alıp Jennifer'ın ellerine tutuşturdu. Jennifer, Ena'nın yanına çömelmişti. "İşte!"

Bütün fotoğraflar genç bir kadını gösteriyordu. Çoğu pikselli fotoğraflardı, uzak mesafeden çekildikleri belliydi. Genç kadını bir kayalığın üzerindeki parkurda gösteriyorlardı. Sahilde. Bir yolda yürürken. Bir

süpermarketten çıkarken. McDonalds'ta yemek yerken. Bir dairenin içinde. Okurken. Televizyon izlerken. Pencereden dışarı bakarken.

Jennifer cevabı tahmin etmesine rağmen yine de, "Kim bu?" diye sordu. Sesi boğuk çıkmıştı.

Ena, "Amy Mills," diye yanıt verdi. "Biliyorum çünkü öldürüldükten sonra fotoğrafı bütün gazetelerde çıkmıştı. Neredeyse bulunabileceği bütün muhtemel durumlarda Amy Mills. Kendiniz de görebilirsiniz." Ena açık çekmeceyi işaret etti, "fotoğraflar bütün çekmeceyi dolduruyor."

Jennifer, "Çoğu bir telefoto objektifiyle çekilmiş," dedi. "Amy Mills fotoğrafının çekildiğinden haberi yokmuş gibi görünüyor."

Ena, "Onu tüm bu zaman zarfı boyunca takip etmiş olmalı," dedi. "En azından çalışmadığı hafta sonlarında. Ve izinli olduğu günlerde. Akşamları. Sürekli fotoğrafını çekiyormuş."

Jennifer yutkundu. Boğazı kurumuştu. Yine kapıya baktı.

"Bunları da o mu gösterdi?"

Ena başını iki yana salladı. "Hayır. Dediğim gibi, bunları ben buldum. Stan'le bu fotoğraflar hakkında hiç konuşmadım. Gerçekten teleskop olayından hoşlanmamıştım ve kendimi hedefinin Amy olmasının sadece bir tesadüf olduğuna ikna etmeye çalıştım. Kızın, Stan'in karşısındaki dairede çalışmasının ve sonradan bir cinayete kurban gitmesinin korkunç bir tesadüf olduğunu düşündüm. Ama fotoğraflar... Yani öyle gözüküyor ki..."

Jennifer, "Ona kafayı takmış," dedi. "Buna röntgenlemek denir, Ena. Kurban bunu bilmese bile."

Ena, "Röntgenciler katil olmak zorunda değildir," diye cevap verdi.

Katil sözü rahatsız edici bir şekilde havada yankılandı. Delip geçici kötü bir koku gibi dikkat çekiyordu. Jennifer'ı n tekrar kendine gelmesini sağladı. Jennifer elinde fotoğraflarla ayağa kalktı. "Gwen'le *bunu* mu konuşmak istiyordunuz?"

Ena da ayağa kalktı. "Ona ne yapmam gerektiğini sormak istiyordum. Tek başıma çözemedim."

Jennifer fotoğrafları bırakmadı. Bakışları yine kapıya kaydı. "Dışarı çıkmalıyız. Eğer bizi burada bulursa..."

"Sizce o..."

"Bilmiyorum. Bu cinayetle nasıl bir bağlantısı olabileceğini ve şu anda nasıl bir tehlike içinde olduğumuzu bilmiyorum ama her halükârda bunu öğrenmek istemiyorum. Haydi. Buradan hemen gitmeliyiz."

"Peki ya sonra?"

"Bu fotoğrafları da yanımda götürüyorum. Hemen polise gidiyoruz. Bana anlattığınız her şeyi onlara da söylemelisiniz, Ena. Polisin *bilmesi gerekiyor*."

Birdenbire Ena'yı son yarım saattir taşıyormuş gibi görünen bütün enerjisi kaybolmuştu. Birdenbire kolları gevşeyerek yanma düştü.

"Peki bana ne olacak? Artık benimle olmak istemeyecek."

"Böyle biriyle beraber olmak istiyor musunuz, böyle..."

"Ne?"

"Ciddi bir suç işlemiş olabilecek biriyle?"

"Peki ya katil o değilse?"

Jennifer fotoğrafları salladı. "Bu normal değil! Teleskop da normal değil! Bu adam en azından sorunlu biri! Her neyse, bana uzun uzun anlattığınıza göre zaten mutlu da değilmişsiniz. Lütfen, Ena, acele edelim. Burada bu kadar uzun kalmamalıyız!"

Sonunda Ena uyuşukluğundan sıyrıldı. Eğilip çekmeceyi kapadı. Tamam. Pekâlâ. Sadece birkaç şey almak istiyorum. Zaten birkaç kişisel eşyam var ve bir daha hiç..." Sesi titriyordu.

Jennifer, "Çabuk olun," diye üsteledi.

Ena dairenin içinde koştururken, Jennifer da pencereye yaklaştı. Yağmur. Yağmur. Yağmur. Yolun karşısında Amy Mills'in çarşamba akşamlarını geçirdiği dairenin karanlık pencereleri vardı. Aydınlandıklarında içeriyi iyice gösterecek olan karanlık pencereler.

Stan Gibson. Sorunlu biri miydi? Röntgenci miydi?

Yoksa katil miydi?

Yağmur yağıyordu.

Birdenbire Jennifer neden bu kadar huzursuz olduğunu anladı. Neden sürekli kapıya baktığını. Neden kalbinin bu kadar gürültülü ve hızlı bir şekilde attığını.

Sağanak yağmur yağıyordu. Böyle bir yağmurda hiçbir şantiyede çalışılamazdı. Ve yağmur yakında duracakmış gibi görünmüyordu.

Biraz önce şöminenin üzerinden iki fotoğraf alıp onları plastik bir torbaya yerleştiren Ena'ya döndü.

"Ena. Bugün eve erken geleceğine eminim. Hazır mısınız? *Gitmeliyiz!*"

Ena, "Birazdan," dedi.

Jennifer yine dışarı bakıp sokağı kontrol etti.

Sesi titredi. "Hemen, Ena, hemen!"

12

Leslie döndüğünde Stephen dairede değildi. Başta Stephen'ın yürüdüğünü veya şehirde dolaştığını, kendini meşgul ettiğini düşündü. Ama misafir odasının kapısı aralıktı ve Leslie içeri bakınca Stephen'ın havlulunun orada olmadığını gördü. O zamana kadar pencerenin yanındaki sandalyenin üzerinde duruyordu.

Leslie içeri girdi. Yatak yapılmıştı. Dolabın açık kapıları, boşaltıldığını gösteriyordu. Buna hiç şüphe yoktu: Odada kalan misafir gitmişti.

Leslie komodinin üzerinde Stephen'ın ufak kargacık burgacık yazısıyla yazılmış bir not buldu:

Sevgili Leslie,

Sana sorun çıkardığımı hissediyorum. Ziyaretim seni bunalttıysa özür dilerim. Fiona'nın ölümünden ötürü duyduğun üzüntüyü artırmak istememiştim, gerçekten niyetim bu değildi! Tam tersine, iyi tanıdığın birine ihtiyaç duyarsan diye sana yardım etmek ve destek olmak için gelmiştim ve bence her şeye rağmen hâlâ böyle biriyim: İyi tanıdığın bir insanım.

Sana destek olmaya ve istediğin her türlü konuşmayı yapmaya hâlâ hazır olduğumu bilmeni isterim. Ama bence biraz uzak kalmak ikimize de iyi gelecektir. Crown Spa Oteli'nde bir oda tuttum. Birkaç gün orada kalacağım ama seni rahatsız etmeyeceğim. Eğer bana ihtiyacın olursa oraya gelebilirsin.

Seni görmekten mutluluk duyarım.

Stephen

Her zamanki Stephen. Düşünceli, anlayışlı. Kendi ihtiyaçlarını sona koyuyor ama bununla beraber gizlice suçluluk duyguları yaratıyordu. Onun yanında insan hep kötü kişi kendisiymiş gibi hissediyordu. Leslie birdenbire, Stephen'ın ilişkisinden sonra da aynı şeyin yaşandığını fark etti. Barda bulduğu bir kızı, karısıyla paylaştığı yatağa götüren kişi Stephen olsa da, ilişkiyi sonlandırdığı için kendini hain gibi hisseden Leslie olmuştu.

Mektubu buruşturup bir köşeye fırlattı.

Dışarıdaki sağanak yağmur, geniş dairedeki yalnızlığını ona daha fazla hissettiriyordu. Normalde dışarıdaki manzara diğer her şeyi telafi ederdi. Ya körfezin mavi suları üzerinde kör edici bir güneş ışığı olurdu ya da bulutlar gökyüzünde son derece çılgın şekiller oluştururdu. Güney Körfezi, iyi havada olduğu kadar fırtınalı havalarda da hoşluğunu koruyordu. Ancak böyle bir günün kurşuni, yağmurlu kasveti, kendi kasveti dışında hiçbir şey iletemiyordu.

Çoğu zaman olduğu gibi, evde kimsenin sesi duyulmuyordu. Hiçbir yerde kapılar çarpılmıyor, pencereler açılıp kapanmıyordu, sifonu çekilen bir tuvalet de yoktu. Çoğu daire boştu ve bu durum sonbahar ve kış boyunca değişmeyecekti. Ev soğuk bir boşluk havası yayıyordu.

Leslie aşırı boğucu bir an, büyükannesinin yaşadığı yalnızlığı hissetti. Bu neredeyse fiziksel bir acı gibi içini kapladı. Fiona son birkaç yılda buna benzer birçok gün yaşamıştı: gri, soğuk ve zalimce geçen sessiz günler. Bir şekilde bu günleri atlatmıştı ve hiçbir zaman söylenmemişti. Ama acı çekmişti. Leslie birdenbire bunu anladı, gerçi nasıl anladığını söyleyemezdi. Belki de dört duvarının arasında büyükannesinin enerjisi o kadar güçlüydü ki bunu görmezden gelmek imkânsızdı.

Mutfağa girip su ısıtıcısını açtı. Huzursuzca kendine polisin elinde Dave'in aleyhinde ne olabileceğini sordu. Geçen cumartesi akşamıyla ilgili verdiği ifadeden mi şüpheleniyorlardı?

Katil o değildi. Fiona'yı o öldürmemişti. Leslie, içgüdüsü dışında bir dayanağı olmasa da buna yemin edebilirdi ve içgüdüsel olarak da başka insanların suç eğilimlerini değerlendirme konusunda az çok deneyimi vardı. Aslında, dürüst olmak gerekirse hiç deneyimi yoktu. Dave eve yatmaya gittiğini iddia etmişti. Eğer bu doğru değilse, gerçeği saklamak için nasıl bir gerekçesi olabilirdi?

Leslie bir fincana zencefil çayı poşeti attı, biraz bal ekledi ve üzerine kaynar su döktü. Çay demlenirken, lavabonun üzerindeki pencereden dışarı baktı. Pencere, Prince of Wales Terrace'ın sınırını çizen iyi bakımlı ufak parkın geziyoluyla buluştuğu noktaya bakıyordu, tablo gibi bir görüntüydü. Kötü havaya rağmen, yaşlı bir kadın kendini çamurlu kaldırımda sürüklüyordu. O da yalnız mıydı? O da dairesinde kalmaya dayanamadığı için grip, hatta bronşit olma riskini göze alarak dışarı mı çıkmıştı? Yalnızlığın en kötü hastalık olduğunu, ölümden bile beter olduğunu söyleyen insanlar vardı. Fiona da bu insanlardan biri miydi?

Leslie başını pencereden öteye çevirdi. Bakışları, buzdolabının yakınında asılı duran metal panoya ilişti. Panonun üzerine ufak mıknatıslarla not yapıştırılabiliyordu. Fiona'nın henüz hiç de titrek hale gelmemiş tanıdık bitişik el yazısıyla yazılmış bir alışveriş listesi vardı. *Şeker, marul* ve *üzüm* yazmıştı.

Yanında, Leslie'nin geçen sene gönderdiğini hatırladığı bir kartpostal asılıydı. İki iş arkadaşıyla Yunanistan'da tatile çıkmıştı. Kayalarla çevrili güneşli bir körfez ve üzerinde neredeyse düzmece mavi bir gökyüzü görünüyordu. Kartpostalın yanında... Leslie daha çok yaklaştı. Spa Kompleksi'ndeki Noel partisine bir davetiye vardı. Bir kuklacı ve cafcaflı bir kuklayla Noel Gecesi. Leslie broşürün arkasını çevirdi, Noel ağacıyla dekore edilmiş olan ön tarafını. *Hey Presto Dansçıları* ve en özel numaralarını gösterecek olan *Haylaz Oscar*. Broşürde, senenin en heyecanlı ve sihirli gecesinde, yediden yetmişe herkes için eğlence, yazıyordu.

Geçen senenin programıydı.

Neden hâlâ orada asılıydı? Fiona gitmiş miydi? Leslie, programdaki hiçbir şeyin Fiona'yı eğlendirip heyecanlandırmayacağını biliyordu. Ahmakça saçmalıklar. Belki hediyelerini açabilecekleri Noel sabahı gelene kadar zamanlarını nasıl geçireceklerini bilmeyen çocuklar için hoştu. Ama televizyondaki bütün komedi programlarında kusur bulan iyi eğitimli eleştirel yaşlı bir kadın için nasıl hoş olabilirdi ki?

Fiona yalnız kalmıştı ve Noel arifesini başka türlü nasıl atlatacağını bilememişti. Leslie'nin tek açıklaması buydu. Noel, tek başlarına yaşayan insanların her sene karşılaşmakta çok zorluk yaşadığı devasa, sorun yaratan bir engeldi. O kadar karanlık ve korkutucu bir engeldi

ki insanlar evde oturmak yerine ahmakça bir eğlenceye kaçmayı tercih ediyorlardı.

Leslie, neden bana anlatmadı, diye düşündü.

Geçen Noel'i hatırladı. Kesinlikle onun için kolay olmamıştı. Moralinin bozulmasına engel olmak için hastanede nöbete kalmak için gönüllü olmuştu. Noel'i bir önceki akşam ondan çok daha büyük iki meslektaşıyla bir barda kutlamıştı. Kadınlardan biri duldu, diğeri bekârdı. Her şeye bakılırsa, zor günleri oldukça iyi atlatmıştı. Şimdi kendini suçlayarak neden büyükannesini düşünmediğini soruyordu. Noel'i onunla geçirmek için bir hafta Yorkshire'a gitmekten daha doğal ne olabilirdi ki?

Leslie, Fiona o kadar çetin cevizdi bir kadındı ki onun Noel'le sorun yaşadığı düşünülemezdi, diye düşündü. Onun hiçbir şeyi sorun, korkutucu veya yıkıcı olarak görebileceği düşünülemezdi. Belki o da yas tutmuş, endişelenmiş ya da korkmuştu ama neden hiçbir zaman bu duyguların en ufak bir belirtisini bile göstermemişti?

Belli ki Beckett Çiftliği'nde akşam kutlaması olmamıştı, yoksa Fiona oraya giderdi. Ama belki de suskun ve içe kapanık bir tabiatı olan Chad onu davet etmeyi bile düşünmemişti, Gwen ise neredeyse hiçbir kararı kendi başına alamıyordu ve Fiona da kesinlikle bunu sormayacak kadar gururluydu.

Belki de son dakikaya kadar torununun geleceğini ummuştu?

Çalan telefon Leslie'yi irkilterek suçlu düşüncelerinden uzaklaştırdı. Leslie ahizeyi eline aldı ve aynı anda, umarım yine o sapık değildir, diye düşündü.

"Evet?" dedi.

Arayan Colin'di. Bu sefer Jennifer'ı arıyordu ve Leslie'ye ikinci kez bir kayıp ilanıyla gelmekte ne kadar zorlandığı hissedilebiliyordu.

"Alışveriş yapmaya ve öğle yemeği için bir şeyler atıştırmaya gitti. Son otobüsün birde kalktığını ve bir sonrakinin dörtte kalkacağını biliyorum ama..."

Leslie, "O zaman sorun ne?" diye sordu. "Saat iki buçuk. Muhtemelen onu iki saatten önce göremezsiniz."

Colin, "Hava," dedi. "Sorunum bu. Şehir yağmur yağdığında pek eğlenceli bir yer olmadığı için nerede olduğunu bilirsem belki onu gidip alabilirim diye düşündüm. Ama sanırım size uğramamış."

Leslie, "Hayır, uğramadı," diye doğruladı. "Burada değil. Bu arada Colin, dün hakkında o kadar endişelendiğin, çılgınlar gibi arayıp durduğun Gwen, geceyi tam tahmin ettiğim gibi Dave Tanner'ın yanında geçirmiş."

Colin, "Gwen şu anda evde," dedi. "Onun için biraz fazla endişelendiğimi kabul ediyorum. Ama karım da Dave Tanner'ı ziyaret etmek istiyordu ve bu... eh, bu beni endişelendiriyor."

"Sizi ne endişelendiriyor?"

Colin, "Tahmin edebilirsiniz," diye yanıt verdi.

Dave'in, Fiona'nın cinayetine karışmış olma ihtimalinden şüphelendiğini mi ima ediyordu?

Leslie, Colin'e yüksek sesle, "Bu sabah Dave'le rıhtımda karşılaştım ve kırk beş dakika öncesine kadar kasabada beraberdik. Eğer Jennifer onu evde bulmayı umduysa, bunu başaramamıştır," dedi.

Colin, "Hmm," dedi. Bu bilginin onu rahatlatıp rahatlatmadığı belli olmuyordu.

Leslie kısık sesle iç çekti. "Colin, bazı sorunlarınız var, etrafınızdaki kadınları..."

Colin sertçe, "Benim hiçbir sorunum yok," dedi, "ama karımın sorunları var, o yüzden endişeliyim."

"Sorun çıkmayacak."

Colin tutuk bir halde, "Güle güle," dedi ve telefonu kapadı.

Leslie çayını alıp salona yürüdü. Dave Tanner'dan bahsetmek onun zor bir durumda olabileceğini hatırlamasına sebep olmuştu. Belki de yardıma ihtiyacı vardı. Belki de Fiona'nın notlarında ona yardımcı olabilecek bir şey vardı. Bilgisayar çıktılarını okumayı bitirmesi gerekiyordu.

Koltuğa oturup çayını yudumladı. Çok yorgundu. Sadece birkaç dakikalığına uzanacaktı.

Fincanını bırakıp koltuğa uzandı ve başka bir şey düşünemeden uyuyakaldı.

13

Bu bir sorgu değildi. En azından Valerie henüz böyle bir izlenim yaratmak istemiyordu. Dave Tanner'ı ofisine davet etmiş ve ondan masanın karşısına oturmasını istemişti. Reek ikisine de kahve getirmişti. Valerie, insanlara sert davranması gerektiğinde çıplak duvarları olan, sadece bir masa ve birkaç sandalyeyle dekore edilmiş başka bir odayı kullanıyordu. Tanner'la bu noktaya gelmemişti. Belki de bunu asla kimseye ifade etmeyecek olsa da bu, Tanner favori zanlısı olmadığı içindi. Bütün içgüdüleri onu başka bir tarafa yönlendiriyordu. Yine de, diye düşündü, Tanner'ın cumartesi akşamıyla ilgili ifadesindeki çelişkileri görmezden gelmemeliydi. Hemen karar vermemeliydi. Patronlarından yayıldığını hissettiği sabırsızlığın onu aceleci sonuçlara itmesine izin vermemeliydi.

Onu yapmamalıydı, bunu yapmamalıydı, şunu yapmamalıydı...

Bir öğrenci gibi soruşturma memurlarının kurallarını tekrarlamadığı bir noktaya ne zaman geleceğini merak etti, yoksa hiç gelemeyecek miydi? Enerjisinin yarısını kendini kontrol etmeye ve tedirginliğini dindirmeye harcamayacağı bir zaman gelecek miydi?

Kendi kendine, şu anda bunu düşünme, diye emretti, Tanner'a odaklan!

Ona baktı. Kahvesinden bir yudum alıyordu. Çok sıcak olduğunu fark edince yüzünü buruşturdu. Valerie'ye vicdanı sızlıyor gibi gözükmüyordu ama Tanner kesinlikle rahat durmuyordu. Bu, suçluluk duyacağı bir şey yaptığı anlamına gelmiyordu. Çoğu insan zamanını karakolda sorgulanmak yerine neredeyse herhangi bir şeyi yaparak geçirmeyi tercih ederdi.

"Bay Tanner, Komiser Muavini Reek'in size önceden söylediği gibi, cumartesi akşamı doğrudan eve gidip yattığınızla ilgili ifadenizde bazı... tutarsızlıklar var... Bir komşunun ifadesine göre..."

Tanner fincanını bırakıp dikkatle ona baktı. "Evet?"

"Sizin karşınızda oturan bir kadın, yaklaşık dokuzda ev sahibenizin evinden çıktığınızı, arabanıza bindiğinizi ve uzaklaştığınızı görmüş."

Tanner inledi. "Bayan Krusinski'ydi, değil mi? Eski kocasından korkarak yaşadığı için bütün vaktini gece gündüz sokağı izleyerek geçiriyor. Sizce güvenilir bir tanık mı?"

"Şu anki soru bu değil. Sadece ifadeyle ilgili ne söyleyeceğinizi duymak istiyorum."

Valerie, Tanner'ın yüzünde zihninin çarklarının döndüğünü görebiliyordu. Çok canlı yüz ifadeleri vardı, Valerie bunu fark etmişti. Bunu Tanner pes ettiği anda bile gördüğünü düşündü.

Tanner, "Doğru," dedi. "O akşam evden bir kez ayrıldım."

"Nereye gittiniz?"

"Rıhtımdaki bir bara."

"Hangisi?"

"Golden Ball."

Valerie bu barı biliyordu. Not aldı. "Yalnız mıydınız? Yani... Biriyle buluşmayı mı planlamıştınız?"

Tanner'ın tereddüt ettiğini görebiliyordu.

Valerie öne eğildi. "Bay Tanner, doğruyu söylemelisiniz. Bu bir oyun değil. Bir cinayeti araştırıyoruz. Cumartesi akşamı nişan partinizde olan şey yüzünden baş zanlılardan birisiniz. Yanlış bir ifade vermiş olmanız fark ettiğiniz üzere lehinize değil. Her şeyi kendiniz için daha kötü bir hale getirmeyin. Şu andan itibaren hiçbir şeyi gizlemeyin veya değiştirmeyin."

Tanner paralize halinden kurtuldu. "Bir kadınla buluştum."

"Kimle?"

"Bunun bir önemi var mı?"

"Evet. İfadenizi doğrulaması gerekecek."

"Karen Ward."

Valerie şaşırarak, "Karen Ward mu?" diye sordu. Onunla Amy Mills cinayetiyle ilgili olarak iki kere konuşmuştu. Çok bir şey elde edememişti. Karen Ward, Amy Mills'i iyi tanımıyordu ve polise yardımcı olamamıştı.

Valerie, dünya küçük, diye düşündü.

Valerie, "Burada, Scarborough'da bir öğrenci," dedi. "Doğru hatırlıyorsam Filey Sokağı'nda ortak bir dairede yaşıyor. Holbeck Sokağı'nın köşesinde."

Tanner başını salladı. "Evet. Onunla önceden tanıştığınızı biliyorum."

"Amy Mills vakası yüzünden, evet. Devam edin. Yani Bayan Ward'la buluştunuz?"

"Onu cep telefonundan aradım. Normalde cumartesi geceleri Newcastle Packet'ın arkasındaki bir barda çalışıyor. Bu..."

"Biliyorum. O da rıhtımda. Bir karaoke barı."

"Evet. Çok yorgundu ve patronuyla konuştuğunu, onun kendisinin dokuzda çıkmasını sorun etmediğini söyledi. Bar neredeyse boştu. Onu almayı ve içki içmeye gitmemizi önerdim. Bunu kabul etti. O yüzden Golden Ball barına gittik."

"Tahminimce dokuzu çeyrek ya da yirmi geçe değil mi?"

"Evet."

"Bayan Ward'la konuşacağız, Bay Tanner, Golden Ball'daki çalışanlarla da. Size Karen Ward'la ilişkinizin ne olduğunu sormak zorundayım."

Tanner'ın cevabı biraz fazla rahat çıkmıştı. "Eskiden çıkıyorduk. Yaklaşık bir buçuk sene boyunca ilişkimiz devam etti."

"Sevgili miydiniz?"

"Evet."

"İlişkiniz, siz Gwen Beckett'la tanıştıktan sonra bitti mi?"

"Kısa süre sonra, evet. Ama ilişkimiz zaten heyecanını kaybetmişti. En azından benim için."

"Evet. Ama mahvolan nişan partisinden sonra onu mutlaka görmeniz gerekiyor muydu?"

Tanner yüzünü buruşturdu. "'Mutlaka' değil. Sadece akşam çok tatsız geçmişti ve birdenbire uyuyamayacağımı fark ettim. Sadece dışarı çıkmak istiyordum. Karen'la iyi arkadaşız o yüzden onu aradım."

"İyi arkadaş mısınız? Onu başka bir kadın için terk ettikten üç ay sonra?"

Tanner hiçbir şey söylemedi.

"Bayan Ward sizin nişanlı olduğunuzu biliyor mu? Gwen Beckett'ı biliyor mu?"

"Bazı söylentiler duymuş."

"Ama ona söylemediniz, öyle mi?"

"İnkâr da etmedim. Bu... Tanrım, Dedektif, bu sorular neyle ilgili? Aşk hayatımla mı?"

"Güvenilirliğinizle."

Tanner önemsemez bir işaret yaptı. "Benim durumum... özel hayatım... şu anda biraz karmaşık. Ama bu beni bir katil yapmaz!"

"Sanırım bu süre içerisinde Bayan Ward'la dostluğunuzu bitirmediniz? Neden peki? Sıkıntılı olduğunuz zamanlar için mi? Gwen Beckett tam olarak hayallerinizin kadını olmadığı için mi?"

"Burada ahlak kuralları üzerinden mi yargılanıyorum?"

"Neden başta eski sevgililerinizden biriyle Golden Ball'da olduğunuzu söylemediniz?"

"Çünkü bu Gwen'le aramda bazı sorunlara yol açabilirdi."

"Gerçekten mi? Gizli saklı bir iş çevirmeden, herkesin gözü önünde eski sevgilinizle buluşup bir barda içki içtiniz diye size hayatı zindan edecek kadar kıskanç biri?"

"Herhangi bir sorun yaşama riskini göze almak istemedim."

"Bardan sonra nereye gittiniz?"

Tanner ihtiyatla ona baktı. "Sonra mı?"

"Eh, bir noktada bardan çıkmış olmalısınız. Tanığımız gece geç saate kadar yola bakıyormuş ama arabanız bir daha görememiş. Golden Ball bütün gece açık değil!" Blöf yapıyordu. Marga Krusinski sadece gece yarısından bahsetmişti. Bir bar ziyareti bu kadar uzun sürmüş olabilirdi. Ama Tanner'ın tanık ifadesinin detaylarını bilmesine gerek yoktu.

Tanner huzursuzca sandalyesinde ileri geri hareket etti.

"Pekâlâ, Dedektif. Artık neredeyse umursamıyorum. Onunla beraber Karen'ın dairesine gittim."

"Kaça kadar kaldınız?"

"Yaklaşık sabah altıya kadar. Sonra eve döndüm. Ev sahibemin dışarıda olduğumu bilmesini istemiyordum o yüzden hâlâ uyuduğu bir saati seçtim. Duş aldım, giyindim ve sonra uzun bir yürüyüşe çıktım. Hava çok güzeldi."

"Yani bütün geceyi Karen Ward'la geçirdiniz."

"Evet."

"Peki siz başka bir kadınla evlenmek üzere olmanıza rağmen bunu sorun etmedi mi?"

"Tabii ki sorun etmedi. Yoksa beni eve götürmezdi."

Artık durum Valerie'ye oldukça açık görünüyordu. Fiona Barnes, suçlamalarıyla hedefi on ikiden vurmuştu. Dave Tanner'ın Gwen Beckett'a olan ilgisi sadece Beckett Çiftliği arazisini ele geçirmek için planlanmıştı. Aynı zamanda, Valerie'nin olağanüstü derecede çekici olduğunu ve dünyevi zevklerin peşinde koşan Dave Tanner'a, yavan, deneyimsiz Gwen Beckett'tan daha çok yakıştığını fark ettiği genç bir öğrenci olan eski sevgilisiyle buluşuyordu. Eski sevgilisi Gwen'i biliyordu ve şüphesiz bu yüzden acılar içindeydi ama Dave Tanner'ı geri kazanacağı umuduna tutunuyor, dolayısıyla da onun kendisiyle ne isterse yapmasına izin veriyordu.

Valerie bir şey daha fark etmişti. Dave Tanner Gwen Beckett'la evlenme niyetinden kesinlikle vazgeçmiş değildi. Ne de olsa, Karen Ward cinayet zamanında bulunduğu yere kesin bir tanıklık sunuyordu ve tehlikeli durumuna rağmen, Gwen'i kaybetme korkusundan bu tanığı kullanmayı tercih etmemişti. Yeni bir hayata başlayabilmesi için birçok şey ona bağlıydı. Belki de çok fazla şey.

İfadesini kontrol edecekti, gerçi doğruyu söylediğinden neredeyse emindi.

Ayağa kalktı. "Pekâlâ, Bay Tanner. Artık gidebilirsiniz. Şimdilik başka bir sorum yok. Bayan Ward ve Golden Ball'daki barmenle konuşacağız. İfadenizi doğrulayacaklarını sanıyorum."

Dave Tanner da ayağa kalktı. Hiçbir şey söylemedi ama Valerie onun aklından geçen soruyu biliyordu.

"Bay Tanner, bu konuşmayı tanıdığınız kimseye anlatmaya gerek görmüyorum. Eğer olay gecesiyle ilgili söylediklerinizi doğruysa, o zaman şüpheli listesinden çıkarılacaksınız. Tabii bir rapor yazacağım ama bu dâhili bir rapor olacak."

Bunun üzerine Tanner gülümsedi. Gülümsemesi sıcak ve canlıydı. Valerie, Karen Ward kendisini ona kullandırttığı için aptal olsa da, bir kadının bu adamı bırakmak istememesini anlayabiliyordu. En son ne zaman bir adam ona böyle gülümsemişti? Hatırlayamayacağı kadar uzun bir zaman önce. Hemen bu düşünceyi bir kenara itti.

Dave, "Teşekkürler, Dedektif Almond," dedi ve elini uzattı.

Valerie onun elini sıktı.

"Tabii ki sizi ahlaksal olarak yargılama hakkım yok, Bay Tanner. Ama size bir tavsiye: Bir şeye karar verin ve o yolda ilerleyin. Başka yollara sapmayın. Diğer şeyler... uzun vadede pek işe yaramıyor."

Tanner'ın yüzü, Valerie'yi şaşırtarak ciddileşti. "Biliyorum. Ve tekrar söylüyorum, Dedektif Almond. Teşekkür ederim. Her şey için."

Odadan çıktı.

Valerie'nin bakışları onu biraz fazla uzun bir süre takip etti. Kendine, kes şunu Valerie, diye çıkıştı. Bu tip adamlar kadınları mutsuz eder. Bu kesin. Şimdi vakaya konsantre ol.

Reek'in hemen Golden Ball'a gitmesi gerekiyordu. Sonra Karen Ward'la iletişime geçmeye çalışmalıydı.

Sonra da Dave Tanner soruşturmadan çıkarılacaktı.

Telefonu çaldı. Arayan Komiser Muavini Reek'ti.

"Dedektif Almond, hattın öteki tarafında Jennifer Brankley var. Size bağlayabilir miyim? Çok acil olduğunu söylüyor."

Brankley onu mu arıyordu? Şimdi ne istiyordu?

"Tabii," dedi. "Bağlayabilirsiniz!"

Belki de sonunda işler ilerliyordu.

14

Komiser Muavini Reek, "Bu fotoğraflar gerçekten de... şüphe uyandırıcı. Hem de fazlasıyla."

Stan Gibson'ın dairesindeki çekmecenin içindekileri titizlikle incelemişti. Fakat genç kadının cinayetine ışık tutan hiçbir şey bulmamıştı. Bunlar kuşkusuz Amy Mills'in fotoğraflarıydı. Eğer fotoğrafları o çektiyse, genç kadının Stan Gibson tarafından takip edildiği aşikârdı. Görünüşe göre, fırsat buldukça, bütün boş vaktini bu öğrenciyi gölge gibi takip etmeye ve onun resimlerini çekmeye ayırmış olmalıydı. Üstelik Ena Witty ifadesinde, adamın Bayan Mills'i bir teleskopla izlediğini belirtmişti.

Valerie, Jennifer Brankley'nin telefonunu aldığından beri heyecandan nefes alamıyordu. Bu bir tesadüf olamazdı. Amy Mills'in hayatının son akşamını geçirdiği dairenin karşısında oturan bir adam. Ayrıca şu anki sevgilisine söylediğine göre, Amy Mills'i haftalık çocuk bakıcılığını yaparken en mahrem anlarında bile gözetlemişti. Öyle ki çekmecelerinden biri, ölü kızın fotoğraflarıyla doluydu.

Kimse onun zararsız bir röntgenci olduğunu söyleyemez!

Arama izni almak yine de kolay olmamıştı.

Witty'nin dairesinde, Ena Witty ve Jennifer Brankley'yi ziyaret etmişti. Ena Witty'nin yüzü kireç gibiydi. Erkek arkadaşının ciddi bir suç işlemiş olma ihtimalinden dolayı feleği şaşmış gibi görünüyordu. Valerie böyle bir durumun, Witty'den çok daha güçlü ve kendine daha fazla güvenen kadınları bile sarsmaya yeteceğini biliyordu. En azından Jennifer Brankley sinirlerine hâkim bir görüntü çiziyordu. Ayrıca Valerie'nin kelimenin gerçek anlamıyla elinde tutabileceği ve yargıca gösterebileceği bir şey olması için zanlının evindeki fotoğraf yığınını alma cesaretini gösteren de oydu.

Jennifer, "Her şey çok hızlı gelişti," diye açıkladı. "Gibson her an içeri girecek diye ödüm patlıyordu. Ben fotoğrafları kaptım, Ena da birkaç özel eşyasını topladı ve hemen evden çıktık."

Valerie, Ena Vitty'nin üzerine gitmemişti. Elinden geldiğince hızlı, mümkün olduğunca fazla bilgi edinmek için yanıp tutuşuyordu ama genç kadının o kadar dağılmış bir hali vardı ki ona dikkatle yaklaşmak daha mantıklı görünüyordu.

"Linda Gardner için bebek bakıcılığı yaptığı sırada teleskopla Amy Mills'i izlediğini söyledi, öyle mi?"

"Evet. Bunu sık sık söylüyordu. Bana teleskopu da gösterdi. Hatta hâlâ salonunda duruyor. Onu bu kadar iyi görebildiği için gururluydu!"

Ve fotoğraflar... Valerie, onun dairesine girmek zorunda olduğunu biliyordu. Hatta mümkünse, Stan Gibson'ın tehlikeyi fark edip suç aletini yok etmesinden önce girmeliydi.

Valerie, "Siz oradayken geri gelmedi, değil mi?" diye yokladı. "Yoksa daireden ayrıldığınızı gördü mü?"

Jennifer, "Zannetmiyorum, en azından biz bir şey fark etmedik," diye yanıt verdi. "Hem zaten bizi görmüş olsaydı bizimle konuşurdu. Ben yağmur yüzünden endişeleniyorum. Ena, Hull'daki bir şantiyede çalıştığını söylüyor. Ama sağanak yağmur yüzünden, çalışmayı durdurmuş olabilirler. Her an geri gelebilir diye düşündüm."

Valerie, "Nerede olduğunu bulacağız," dedi. "Bir yerlerde olmalı. Bayan Witty, bugün daha sonraki saatlerde sizinle konuşmam gerekecek. Dairenizde mi kalacaksınız?"

"Tabii ki. Ben... ben başka nereye gitmeliyim bilmiyorum. Korkuyorum. Çok kızacak, Dedektif Almond. Belki de Amy Mills'in cinayetiyle hiçbir ilgisi yoktu. Polise gittiğim için beni asla affetmeyecek..."

Jennifer nazikçe, "Başka bir seçeneğimiz yoktu, Ena, bunu size daha önce de söyledim," dedi. Valerie, Stan Gibson'ın aşırı derecede tuhaf davranışının polise bildirilmesinin Jennifer Brankley sayesinde gerçekleştiğini anladı. Ena Witty, tek başına onlara haber verme cesaretini asla gösteremezdi. Sürekli tereddüt eder, Stan Gibson rahatsızlığının farkına varana ve belki de resimleri güvenli bir yere saklayana kadar kem küm edip dururdu.

Jennifer, Valerie Almond'a kapıya kadar eşlik ederken kısık bir sesle, "Şimdilik Ena'yla kalacağım," dedi. "Tek başına kalmamalı."

Valerie, bu durum onu tekrar canlandırmış gibi gözüküyor, diye düşündü. Bu zorluk onun için iyi. Eskisi kadar gergin değil, daha sakin ve daha kontrollü görünüyor.

Valerie, elinde Gibson'ın evi için arama emri dilekçesiyle içeri girdiğinde, hâkim istekli görünmekten çok uzaktı. Saat dördü geçmişti ve can sıkıcı bir sorunla uğraşmak yerine eve gitmek istiyordu. Gibson sadece birkaç tahtası eksik zararsız bir vatandaşsa, medya bunu duyduğu an, hemen *Temel Haklar Çiğnendi* diye yaygara koparırdı.

Büyük bir hoşnutsuzlukla, "Elinde bu şüpheden daha fazlası yok mu?" diye sordu. Valerie masaya yaymış olduğu fotoğrafları işaret etti. "Bu şüpheden fazlası! Bu fotoğraflar gerçekleri gösteriyor! Amy Mills'i haftalarca takip edip gizlice fotoğraflarını çekmiş!"

"Kurban şikâyet etmediği sürece bu bizi bir suç olarak ilgilendirmiyor."

"Kurban şikâyet edemez. Öldü."

"Dedektif..."

"Karşıdaki daireden onu teleskopla gözetlemiş. Kadına takıntısı varmış. Kendini bu işe adadığı oldukça açık. Belki de hayallerinin kadınıydı. Belki de kadın bu fikre katılmadığı için bu adam tarafından öldürüldü. Bu suçtan dizginlenemeyen bir öfke ve muazzam bir nefret akıyor. Tam da böylesine tuhaf bir hayal âleminde," fotoğrafları işaret etti, "yaşayan bir adamın, reddedildiğinde yapmasını bekleyeceğimiz gibi."

"Bu sadece sizin tahmininiz!"

"Ve daireye girebilirsem, belki de bu tahminlerimi destekleyebilirim."

"Neden önce Gibson'ı tutuklamıyorsunuz?"

"Şu anda bulunamıyor. Komiser Muavini Reek, çalıştığı inşaat firmasıyla irtibata geçti. Bugün Hull'daki şantiyede görevliymiş ama öğle vakti yağmur yüzünden işe ara vermişler. Kimse Stan Gibson'ın nereye gittiğini bilmiyor. Ustabaşı adamlardan bazılarının içki içmeye gittiğini, onun da onlarla gitmiş olabileceğini söylüyor."

"Bu bir suç değil."

"Hayır. Ama eve vardığında hemen kız arkadaşıyla irtibata geçecek. Bir şeyin yanlış olduğunu anlayacak çünkü genç kadın tamamen perişan durumda. Adamın kanıt olabilecek her şeyi yok etmeden *önce* daireyi aramak istiyorum!"

Yargıç hırlar gibi bir ses çıkardı, "Hmmm..." Yasalar, bir suçla ilgili kanıtın bulunma ihtimali yüksek olduğunda bir evin aranmasına izin veriyordu. Dahası, evde yaşayan kişiye haber vermenin söz konusu materyallerin yok edilişine yol açacağına dair mantıklı bir şüphe varsa, ev, orada yaşayan kişinin bilgisi olmadan da aranabilirdi.

Valerie bir kozunu daha öne sürdü. Bu şüpheleri ortadan kaldıran bir şey değildi ama yapbozun güzel bir parçasıydı. "Komiser Muavini Reek bir şey daha buldu. Gibson'ın çalıştığı şirket, geziyolundaki inşaat işini yapan firmaymış. Gibson da o projede çalışıyormuş. Orası iki çitin yerlerinin değiştirildiği ve Amy Mills'in kısa yolunu kesip onu parkın en karanlık ve en ıssız tarafından geçmeye zorlayan inşaat alanının olduğu yer."

"Yoldan geçen herhangi biri o çitlerin yerini değiştirebilirdi. Herhangi bir aptal çocuk. Evsiz biri. Çitlere erişebilmek için şantiye alanında çalışmaya gerek yok."

"Hayır. Ama biri inşaatta çalışıyorsa ve çitleri her gün görüyorsa, Amy Mills'i istediği tarafa yöneltebileceği fikrini bulmuş olabilir. Efendim, bütün bu söylediğim noktaların tek başına zayıf olduğunu kabul ediyorum. Ama bir araya geldiklerine, Stan Gibson'ı şüpheli gösteriyorlar. Bence arama izni vermeniz yerinde bir karar olur."

İzni almıştı. Belki de sadece yargıç eve gitmek istediği ve polis memurundan hızlı bir şekilde kurtulmanın başka bir yolu olmadığını bildiği için alabilmişti. Özellikle baskı altında olduğunda ve her şey çıkışsız gibi görünürken sonunda yardımcı olabilecek, hatta belki de bir dönüm noktası olabilecek bir ipucu bulduğunda çok ısrarcı olabiliyordu.

Ama Gibson'ın dairesi şu an için öyle olayı çözmeye yetecek gibi görünmüyordu. Tripod ve teleskop tıpkı onlara söylendiği yerde duruyordu. Bir de beş yüze yakın fotoğraf bulmuşlardı. Hepsi buydu.

Valerie, bunlar birini cinayetten suçlamaya yetmez, diye düşündü.

Dışarısı çoktan kararmaya başlamıştı. Gün neredeyse bitecekti. Yağmur kesiliyordu.

Dört memur, Gibson'ın dairesini iyice arayıp taramış ama bir sonuç almalarını sağlayacak hiçbir şey bulamamışlardı. Valerie hayal kırıklığına uğramıştı ve ağlamak istiyordu. Bugün Dave Tanner'ı şüpheli listesinden silmek zorunda kalmıştı. Şimdi de baş zanlı tacının bir sonraki adayına veda etmek zorundaymış gibi gözüküyordu. Üstelik daha aday olay yerine bile gelmemişti.

Donukça, "Bu cinayetten yargılamak için yeterli değil," dedi.

Reek de amirine katıldı. "Bence tutuklama emri çıkarmaya bile yetmez," diye ekledi.

Valerie bir el hareketiyle bu fikri reddetti. "Tutuklama emri mi! Yargıca bunun için gitsem beni dışarı atar! Arama izni çıkarmaya ikna olduğu için sinirlenir. Gibson'ı sorgulamamız gerekecek. Elimiz o kadar güçlü değil ama birkaç iyi kartımız var. Bir kadını takip etti, onun özel hayatına tecavüz etti ve o kadın gecenin bir yarısı parkta vahşice öldürüldü. Açıklaması gereken bir şeyler var!"

Valerie acımasız görünüyordu. "Mesela cumartesi gecesi nerede olduğunu bilmek istiyorum. Fiona Barnes'ın öldürüldüğü sırada."

Birinin kahkaha attığını duyunca arkasına baktı. Reek de kapıya doğru döndü. Beliren adam, yaşına göre genç gözüküyordu. Kot ve spor ayakkabı giyiyordu ve dairenin kiracısı olmalıydı. Stan Gibson.

"Size bunu söyleyebilirim," dedi. Cana yakın bir şekilde gülümsedi, salonundaki kaos ve polis memurlarının varlığı düşünüldüğünde, bu son derecede garipti. "Londra'daydım. Cumartesi sabahından pazar akşamına kadar. Annem ve babamın evindeydim. Kız arkadaşım Ena Witty'yle. Onları tanıştırdım. Ebeveynlerim de Ena Witty de bunu doğrulayabilir."

Valerie, durumun saçmalığından ötürü duyduğu şok ve şaşkınlığı atlatmak için bir an bekledi. Sonra yabancıya yaklaştı.

Sert bir ses tonuyla, "Stan Gibson, öyle mi?" diye sordu. "Kimliğiniz var mı?"

Stan Gibson kotunun ceplerini karıştırdı. Cüzdanını bulup Valerie'ye bir kart gösterdi.

"Mutlu musunuz?" Hâlâ gülümsüyordu. "Ve... şey... *Hanımefendi*, acaba *sizin* kimliğiniz var mı?"

Valerie ona kimliğini gösterdi ve aynı anda arama iznini de salladı. "Dedektif Valerie Almond. Bu da evinizi aramak için yargıcın verdiği izin."

"Pekâlâ. Bunun neyle ilgili olduğunu söylerseniz harika olur."

"Memnuniyetle. Ama bana karakola kadar eşlik etmenizi rica edeceğim. Uzun bir konuşma yapmamız gerekiyor. Bayan Amy Mills hakkında. Ve onun öldürülmesi."

"Beni tutukluyor musunuz, Dedektif Almond?"

Valerie kibarca, "Sadece konuşacağız," diye yanıt verdi. İçindense: Memnuniyetle, seni pislik, diye tısladı. Seni şu saniye tutuklamayı ne kadar istediğimi bilmiyorsun, seni ve şu iğrenç sırıtışını!

Adamın kafasının pek yerinde olmadığı açıkça belli oluyordu. İnsan eve geldiğinde dairesinin polis tarafından alt üst edildiğini görünce böyle gülümsemezdi. En azından masumsa gülümsemezdi. Stan Gibson'ın kirli bir çamaşırı vardı, Valerie buna emindi. Güvende olduğunu düşündüğü için bir Cheshire Kedisi gibi sırıtıyordu. Bu durumu eğlendirici buluyordu. Polisle küçük bir oyun oynamak için can atıyordu.

Valerie kendi kendine, dikkat et, dedi.

"Yanınızda bir avukat bulundurabilirsiniz." İsteksizce ona haklarını okudu. Gibson, bir an için kötü bir oyunculukla düşünüyormuş numarası yaptıktan sonra başını iki yana salladı. "Hayır. Neden bulundurayım ki? Avukata ihtiyacım yok. Haydi, Dedektif Almond. Gidelim!"

Gibson sanki onu içki içmeye davet eden neşeli bir arkadaş gibi görünüyordu.

Valerie, Gibson ve Komiser Muavini Reek'le aşağı inerken, kendi kendine, seni etkilemesine izin verme, dedi. İstediği tam da bu ve bu işe yaramayacak. Hazır olsa iyi olur. Yakında sırıtmayı bırakacak.

Her zaman psikopatları ayırt edebildiğini iddia etmişti.

Şu anda önünde bir psikopat olduğuna her şeyine iddiaya girebilirdi. Hem de en kötüsünden bir psikopat.

Olağanüstü derecede zeki.

Öteki Çocuk.doc

11

Beckett Çiftliği'ni tekrar görmem uzun, çok uzun bir zaman almıştı. Savaşın bitmesini, hatta üzerinden bir yıl da geçmesini beklemek zorunda kalmıştım. Neden mi? Annem yüzünden. Hastaneden bambaşka bir insan olarak geri dönmüştü. Bir daha hiçbir zaman eskisi gibi olmadı. Ben onu enerjik ve kararlı bir kadın olarak tanırdım, bazen oldukça katı ve haşin ama aynı zamanda oldukça neşeli ve özgüvenli biriydi. Başka bir deyişle, hayatı boynuzlarından yakalayan bir kadındı. Fakat çocuğunu, Harold'ın kucağına almak için yanıp tutuştuğu oğlunu kaybettikten sonra iyimserliği, geleceğe dönük havası uçup gitmişti. Sadece daha kötü durumda, yaşlı ve renksiz değil aynı zamanda son derece üzgün gözüküyordu. Sık sık görünür bir sebep olmaksızın göz-yaşlarına boğuluyordu. Pencerede oturur saatlerce dışarı bakardı. Her şey ona çok fazla geliyordu, bombalarla yıkılmış şehir, kötü giyimli insanlar ve karneye bağlanmış yiyecekler. Depresyonunun şaşırtıcı tarafı, daha önceki olayların kendisini yıkmasına asla izin vermeyen bir insan olmasıydı.

Bu olaydan *önce*, "Daha kötüsü olabilirdi," derdi.

Ama *sonrasında*, "Hayat hiç bu kadar zor olmamıştı," diyordu.

Ama günler geçtikçe umudumuz daha çok artıyordu. Almanların yakıtı tükeniyordu. Savaşı kaybedeceklerdi. Artık herkes, en kötümser olanlar bile, annem dışında, bundan emindi. İnsanları şaşırtan sadece Almanların niye hâlâ pes etmedikleriydi.

Nazilerin kaderi 6 Haziran 1944 günü yazıldı, müttefiklerin askerî harekâta başladıkları ve çeşitli ülkelerden binlerce kişilik silahlı kuvvetlerin Normandiya kıyılarına çıktıkları gün.

Fransa yakında kurtulacaktı, herkes böyle söylüyordu ve sonra her şey hızla gelişecekti. Kuvvetli bir Rus birliği Almanya sınırlarını doğudan zorluyordu. BBC'yi dinlerken kendinize neden Hitler'in hâlâ havlu atmadığını soruyordunuz.

Onun yerine askerlerini topların önüne yem olarak atıyordu. Orduda eli silah tutan son askere kadar teslim olmaya niyetli olmadığı açıkça görülüyordu.

Harold sıklıkla, "Deli," diyordu. "Tam anlamıyla delil" Harold'ın politikadan anladığını düşünmüyordum ama Hitler hakkındaki düşüncelerinde haklı olduğuna inanıyordum. Açıkçası, *Führer*'in çılgınlığını anlamak için dâhi olmanız gerekmiyordu.

Herkes savaşın bitmesini bekliyor ve gelecekle ilgili umut dolu planlar yapıyordu, annemin aklındaysa tek bir olumlu düşünce bile yoktu.

"Evet, belki savaş yakında bitecek," diye kabul ediyordu. "Fakat sonra neler olacağını kim bilebilir? Belki daha kötü şeyler olacak. Belki her şey daha da kötüye gidecek. Belki sırf kötü şeyler olacak ve bir gün, 1940 bombardımanı aslında sonraki olaylar kadar kötü değildi, diyeceğiz."

O böylesi bunalımlı bir haldeyken, Yorkshire'a dönmeme izin verilmesi için savaşmaktan vazgeçmiştim, ya da en azından ertelemiştim. Overlord Harekâtı'ndan sonra Naziler son bir çabayla ölümcül V2 roketleriyle Londra'yı bombalamaya çalıştıklarında, bir an bile şehirden kaçmayı düşünmedim. Annemin bana, bıraktığı çocuğuna ihtiyacı olduğu çok açıktı. Bu haliyle onu yalnız bırakamazdım. Okuldan yarım saat geç gelsem veya alışveriş yapmam her zamankinden biraz daha uzun sürse, eve geldiğim an asabi bir şekilde bana yapışıp kalıyordu. Bundan memnun değildim ama ne yapabilirdim?

Zaten Staintondale'de olsaydım da Chad cephede olduğu için benim yanımda olmayacaktı. İletişimimiz çok azalmıştı. Ben mektup gönderecek bir adres bilmiyordum, Chad ise... o hiçbir zaman mektup yazmaktan hoşlanmamıştı. Sonradan Normandiya Çıkarması'na katıldığını öğrendim. Geriye bakınca, o dönem iletişimimizin kesik olduğuna sevindim. Haberlerde bu çıkarmayı canı pahasına gerçekleştiren askerleri duydukça korkudan delirirdim. Tabii daha sonra her şey Chad için mutlu sonla bittiğinde, bu önemli olaya katılmış olduğu için çok gurur duydum.

Annemin ruhsal durumu bütün sorumlulukları benim üstüme yıktığından olacak, Londra'da yaşamak beni artık çok zorlamıyordu. Kalmamı gerektiren bir sebebim vardı.

Harold da değişmişti. Tabii özünde değişmemişti. Fakat annemin zayıflığı onun gücünü ortaya çıkardı. Artık sarhoş bir şekilde etrafta dolanmıyordu. Bunun yerine işten dönünce bana ev işlerinde yardımcı oluyordu. Ancak işler bittikten sonra sarhoş oluyordu, bu da bence doğru yönde atılmış bir

adımdı. Benim ona bakışım da değişmişti, çünkü annemin çocuk düşürmesi ve benim Yorkshire'a dönme savaşım, bana onun annemi gerçekten sevdiğini ve kendi tarzında onu mutlu etmeye çalıştığını göstermişti. Annemin hiçbir şekilde incinmemesi onun için çok önemliydi. Bu nedenle ben de anlaşmamıza uydum. Annem hiçbir zaman benim Şubat 1943'te şimşek hızıyla yaptığım Staintondale seyahatini öğrenmemeliydi. 1971'de ölene kadar da öğrenmedi.

Savaş 1945'te sona erdi, insanlar sokaklarda dans ediyorlardı. Winston Churchill Buckingham Sarayı'nın penceresinde kraliyet ailesiyle beraber göründü, binlerce kişi *Tanrı Kral'ı korusun* ve *Britanya'yı Sen Yönet* şarkılarını söyleyerek onları alkışladı. Ben de oradaydım. Hepimiz el ele tutuşmuştuk, savaş yıllarının en vatansever ve en duygusal savaş şarkısını söylerken gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyordu.

Yarın Dover'in beyaz yamaçlarında mavi kuşlar uçacak... Yarın dünya özgür kaldığında...

Birçok aile kaybettikleri için yas tutuyordu, bütün sokaklar hâlâ yıkıntı halindeydi, ama biz geleceğe bakıyorduk, yıkıntıları temizlemeye, yeniden yapılanmayı başlatmaya. Herkes artık kocalarının, oğullarının ve arkadaşlarının savaş tehlikesinden kurtulmuş olduğunu, artık hava saldırılarından ve Nazilerin adamızı işgal etmesinden korkmamız gerekmediğini bilmenin mutluluğu içindeydi.

Kâbus sona ermişti.

Okuldan 1946 yılında ayrıldım ve geleceğim hakkında en ufak bir fikrim yoktu. Savaştan sonraki yeni başlangıç için duyduğum mutluluk, havalarda uçma hissi sönmüş, hayata bir yerden tutunmam gerektiği ve ne yöne gideceğimi bilmediğimi fark etmemle de yok edilmişti. Bu geçen yıllarda ben ne hayal ediyordum? Yorkshire'ı hayal ediyordum. Bunun dışında, olduğu gibi yaşıyordum. Genelde geleceğimi güneş ışıkları altında görüyordum ama sadece bu kadar. Hayata geçirebileceğim hiçbir planım yoktu.

Ekim sonu, on yedinci doğum günümde kahve içip pasta yerken annem, "Çocuklarla ilgili bir şeyler yap," diye önerdi. (Pasta için krema yerine çırpılmış yumurta beyazı kullanmıştık.) Ben ne yapacağımı bilmediğim için sızlanıyordum. "Bence, hasta çocuklara hemşirelik yapmak harika bir iş!"

Harold'ın bebeğini kaybettiğinden beri sürekli çocukları düşünüyordu. Hiçbir ücret istemeksizin komşuların çocuklarına bakıyor, onları yürüyüşe götürüyor, onlara kitap okuyor, ödevlerine yardım ediyordu. Harold ve ben

bundan bıkmaya başlamıştık ama bu davranışı bir nevi terapi olduğundan hiç sesimizi çıkarmıyorduk. Şahsen ben, on dört yaşından küçük kimseye bir yakınlık hissetmiyordum ve bu fikre hemen itiraz ettim. "Hayır, Anne, hayır. Ben çocuklarla uğraşamam, bunu sen de biliyorsun."

Harold, "Bence muhasebe tutmayı öğrenmelisin," dedi. "Ofiste çalışacak insanlara her zaman iş var ve yükselebilirsin."

Bu da korkunç sıkıcı gözüktü.

"Hayır. Bilmiyorum... Of, sanırım hiçbir zaman doğru işi bulamayacağım." Karamsar bir şekilde duvara bakıyordum. Muhasebeci. Çocuk hemşiresi. Beni diri diri yaksalar daha iyiydi.

Ama birdenbire, hem de annemden, beni çok şaşırtan bir öneri geldi. "Belki bir süreliğine Londra'dan uzaklaşmalısın. Bizden. Küçük bir kafesin içine tıkılmış sağa sola koşturuyor gibisin ve bu halinle sadece parmaklıkları görebiliyorsun, onun ardındaki dünyayı değil."

Hayretle anneme baktım. Doğru bir noktaya parmak basmıştı.

Annem, "Savaş sırasında Yorkshire'ı çok sevmiştin," diye devam etti. "Belki birkaç haftalığına oraya gitmelisin. Deniz kıyısında yürüyüş yapar, temiz hava alırsın. Bazen, yeni bir yön bulmak için bütün ihtiyacın olan şey yeni bir yere gitmektir."

Harold ve ben şaşkınlıkla birbirimize baktık.

"Seni alan o kadının adı neydi? Emma Beckett'ti, değil mi? Belki seni tekrar misafir eder? Tabii masrafların için sen de ona bir şeyler vermelisin, bunu beraberce ayarlarız."

Annem Yorkshire'a kaçtığımı bilmediği için, Emma'nın artık hayatta olmadığını ona söyleyememiştik. Hiç şüphesiz, bilmemesi de daha iyiydi. Benim Chad (eğer savaştan sağ salim döndüyse), Arvid ve Hiç Kimse'yle kalmama izin vereceğinden şüpheliydim.

"Anne, sen ciddi misin?" diye sordum.

Şaşkınlıkla baktı, "Neden olmayayım ki?"

Tekrar Harold'a baktım ve Emma'nın ölümünden bahsetmediğini anladım.

Kalbim hızla çarpmaya başlamıştı. Gün karanlık ve ümitsiz görünmüştü. Şimdi ise gelecek daha parlak duruyordu.

Sevdiğim her şeyi görecektim. Chad. Çiftlik. Deniz. Koyumuz. Yorkshire'ın geniş çayırları.

Hem de annemin izniyle.

12

Scarborough'ya 1946 Ağustos'unda vardım. İstasyona adım attığım anda, yeniden evime geldiğimi ve hiçbir zaman geri dönmeyeceğimi anladım. Annemi biraz kandırmam gerekmişti. Emma'yla irtibat kurmak istemişti ama Beckettlarla mektuplaştığımı ve her yazdıklarında beni davet ettiklerini iddia etmiştim. Çiftlikte kaldığım sırada Emma'nın bana olan sevgisi annemin gözünden kaçmadığı için bu ona inandırıcı geldi. Ne bizim ne de Beckettların telefonu vardı ve posta, savaş sonrası zamanlarda aşırı derecede yavaş ve güvenilmezdi. Annem Beckettlara yazsa, cevap almak için uzun süre beklemesi gerekirdi, tabii mektup Staintondale'e gelirse. Sonunda benim bilinmeze doğru yolculuk etmeme izin vermişti, ben de sonunda trende otururken rahatlıkla iç çekmiştim. En son ana kadar annemin fikrini değiştireceğinden korkuyordum.

Ama biraz gergindim. Üç seneden fazla bir zaman geçmişti. Kimi ve neyi bulacaktım? Chad hayatta mıydı, eğer hayattaysa, çiftliğe dönmüş müydü? Arvid nasıl olmuştu? Belki de beni gördüğüne hiç memnun olmayacak hüzünlü yalnız bir duldu? Alkolik olmuş ve en görkemli günlerindeki Harold'dan bile daha kötü duruma gelmiş olabilirdi. Sadece Hiç Kimse'nin değişmediğini tahmin ediyordum. Artık on dört yaşında olmalıydı. Ama kırk yaşında bile olsa küçük bir çocuk gibi davranacak olması onu bir şekilde güvenilebilecek biri yapıyordu.

Otobüsü uzun süre beklemek zorunda kaldım ve Staintondale'e geldiğimde çoktan akşam olmuştu. Neyse ki ağustos olduğundan hava erken kararmıyordu. Yine de ana yoldan, tarlaların arasından geçip çiftliğe yürüdü ğümde hava kararmaya başlamıştı. Gün serin ve güneşliydi. Sahip olduğum her şey sırtımdaki çantadaydı. Pek bir şeyim yoktu. Kendimi özgür ve mutlu hissediyordum. Atlar, koyunlar ve inekler etrafımda otlanıyordu.

Ve martılar üzerimde çığlıklar atıyorlardı.

Çiftlik uzaktan göründüğü anda koşmaya başladım. Sadece neşeli bir beklentiyle değil, gergin bir korkuyla da koşuyordum. Sonunda çiftlikteki durumların nasıl olduğunu öğrenmek istiyordum.

Yaz akşamı çiftliği mümkün olan en güzel ışıkta gösteriyordu ama yine de çiftliğin ne kadar harap olduğunu görünce dehşete düştüm. Çiftlik kapısı, kırık menteşelerden sarkıyordu ve artık kapanamıyordu. Bir daha asla

tamir olmayacaktı. Yarım yüzyıl geçmesine rağmen hâlâ kimsenin bu sorunla baş edecek enerjiyi veya kararlılığı bulamamasına her zaman şaşırmışımdır.

Çiftlik avlusu her türden hurdayla doluydu. Bu parçaların arasında tavuklar yeri gagalıyordu. Eskiden kendilerine özel tavuk kümeslerinde yaşıyorlardı. Otlakları çevreleyen çitlerin kesinlikle tamire ihtiyacı vardı ve duvarlardan o kadar fazla taş düşmüştü ki hayvanlar kolayca aralarından kaçabilirlerdi. Ev karanlıktı ve içinde kimse yaşamıyor gibi görünüyordu. Otlar neredeyse ön kapıya kadar büyümüştü. Emma'nın akşam güneşinde oturmayı çok sevdiği bank yoktu. Muhtemelen yakacak oduna dönüştürülmüştü. Pencereler kir içindeydi. Dışarı bakınca insanın olağanüstü manzarayı fark edebilmesi pek mümkün görünmüyordu.

Ama hava her zamanki gibi kokuyordu, deniz aynı olacaktı, koy ve oraya özel akşam ışığı da.

Koyu düşününce zihnim berraklaştı ve birdenbire ilk yürüyüşümün beni nereye götürmesi gerektiğini anladım.

Sırt çantamı ön kapının yanındaki ısırgan otlarının üzerine bıraktım. Yükümden kurtulunca, enerjik adımlarla yola koyuldum.

Karanlık vadiden geçip loş sahile adım attığımda, Chad'i gördüm. Güneş tepelerin arkasında kaybolmuştu ve deniz donuk bir gece mavisi rengindeydi. Normalde çok geniş olan sahil sadece ince bir kum şeridine dönüşmüştü ama medcezir en yüksek noktasına ulaşmıştı ve sular yavaşça çekiliyordu.

Chad yüzü ellerinin arasında bir kayanın üzerinde oturuyordu.

Ona yaklaştım.

Sonunda, "İyi akşamlar, Chad," dedim.

Hafifçe zıpladı, başını kaldırdı ve sonra ayağa fırladı. Tamamen kafası karışmış gözüküyordu. "Fiona! Sen de nereden çıktın?"

"Londra'dan."

"Ne... yani... öyle bir anda mı?"

Sesi umduğum kadar heyecanlı gelmiyordu ama samimiyetsiz de değildi. Sadece şaşırmıştı.

Daha akıllıca bir şey düşünemediğimden, "Görünüşe göre savaşı atlatmışsın," dedim. "Bu mutlu haberi sık yazışmalarımızdan öğrenemezdim tabii!"

Elini saçlarının arasında gezdirdi. Bu bana onunla tanıştığım zamanki on beş yaşındaki çocuğu hatırlatan bir hareketti, bu gittikçe azalan ışıkta bile artık çok uzak bir anı olduğunu görebildiğim çocuğu. Yirmi bir yaşındaydı ve tamamen değişmişti. O anda değişimin son görüştüğümüzden beri dört yıl geçmiş olması gerçeği dışında tam olarak ne olduğunu kelimelere dökemezdim. Sanırım beni hayrete düşüren şey, beklediğimden çok daha fazla büyümüş olmasıydı. Bu, yüzündeki izlerden ve kırışıklıklardan çok, yüz ifadesinde gizliydi. Yirmi bir yaşındaki birine benzemiyordu. Otuz ya da kırk yaşında olabilirdi.

Sonraki haftalarda bunu düşünecek vaktim olduğunda, savaşın zamanı hızlandırdığını fark ettim. Ülkeleri için savaşmaya can atan bu çocuklar görev için başvurduklarında hâlâ genç ve onları cephede bekleyen şeylere dair saf fikirleri olan delikanlılardı ama başkalarının bir hayat boyu yaşadığından daha fazla ve daha zor şeyler yaşamışlardı. Arkadaşlarının öldüğünü görmüşlerdi ve kendileri de her an ölüm tehlikesiyle karşı karşıyaydılar. Öldürülmemek için öldürmüşlerdi. Buz gibi soğuk siperlerde dayanmışlar, saatlerce sinir bozucu silah seslerine katlanmışlar ve ölenlerin acı çığlıklarını dinlemek zorunda kalmışlardı. Genelde hiçbir dertlerinin olmadığı ve güvende oldukları eski hayatlarından geriye hiçbir şey kalmamıştı. Müttefikler Hitler'in Almanya'sını yok etmişti. Bu bilgi, Chad gibi adamlar için katlandıkları her şeye bir anlam katmıştı. Fakat bu, hayatlarının geri kalanı boyunca içlerinde taşıyacakları görüntüleri değiştirmiyordu. Her gün yüzleşmek zorunda kaldıkları, önceden hiçbirinin hayal bile edemeyeceği kadar acımasız olan bu gaddarlığı değiştirmiyordu.

Bu arada, Chad bana hiçbir zaman savaş deneyimlerinden bahsetmedi, ne o zaman ne de sonra. Yıllar sonra çiftlikteki çalışma odasındaki raflardan birinde bir tabanca buldum. Birkaç dosyanın arasında duruyordu. Ona bunu sorunca, bana, "Tabancam. Savaştan," dedi.

"Neden saklıyorsun?"

"Saklıyorum işte. Hırsız girerse diye."

Tabancayı elime aldım. "Ağır," dedim.

"Geri koy!" diye emretti. "Bütün bunlarla bir daha uğraşmak istemiyorum!"

Anlamıştım. Bir daha hiçbir zaman tabancasından bahsetmedim, hayatının o travmatik dönemi hakkında soru sormaya da cesaret edemedim

Şimdiyse, "Üzgünüm. Yazmalıydım. Her şey... Çok fazlaydı," diyordu. Eliyle bir şey dalgalanarak yükseliyormuş gibi yaptı.

"Baban nasıl?"

"Baş edemiyor. Çiftlikte doğru düzgün hiçbir şey yapmıyor. Sadece evde oturup duvarlara bakıyor. Annemin ölümünü hiç atlatamadı."

Şaşırmamıştım. On bir yaşında küçük bir kızken, içgüdüsel olarak Emma'nın Beckett Çiftliği'nin ruhu olduğunu ve onun kocasından çok daha fazla sorunla baş edecek bir güce sahip olduğunu anlamıştım. Arvid onsuz içi boş bir kabuğa dönüşmüştü. Bu bana verdiği imaja uyuyordu.

Chad, "Elimden geleni yapmaya çalışıyorum," dedi. "Ama tamamen harap olmuş bir çiftliği işletmek zor. Böyle zamanlarda..."

Bakışları beni delip geçti. "Sen çok hoş bir genç kadın olmuşsun," diyerek konuyu aniden değiştirdi. Kızardığımı hissettim.

"Okulu bıraktım," dedim. "Ama ne yapacağımı bilmiyorum. Annem Londra'daki hayatımdan biraz uzaklaşmanın işe yarayabileceğini düşündü. O yüzden buradayım. Biraz kalmak istiyorum... izin verirseniz."

"Tabii ki. Bir çift el daha işime yarar," diyen Chad sırıttı.

Benimle dalga geçiyordu. Gülümsedim.

Chad birdenbire, tanıdığım, aşkıma nazikçe cevap veren o oğlana dönüşüvermişti. Kollarını açıp beni kollarının arasına aldı. O akşam sahilde, kendimi onun yanında oldukça güvende hissettim, gerçi sonradan bu hissin sahte olduğunu anlayacaktım. Savaş yüzünden miydi yoksa sessiz babasını kendine örnek almaya mı karar vermişti bilmiyorum ama hiçbir şekilde duygularını belli etmeyen o içine kapanık adama dönüşmeye başladığını o anda görebiliyordum.

O sırada bu değişimin çoktan başladığını bilmiyordum. Sanırım bunu anlayamayacak kadar genç ve geleceği düşünemeyecek kadar mutlu bir âşıktım. Son birkaç yılın acısı ve ağırlığı buharlaşmıştı. Londra, savaş, depresif annem, Harold... Birdenbire hepsi uzakta kalmış ve önemini yitirmişti. Sonunda ait olduğum yere gelmiştim. Sevdiğim adamın yanındaydım.

O kararan sahilde romantik düşüncelerimin kapsamı bu kadardı. Kısa süre sonra gece oldu. Cezir, denizi gitgide daha uzağa çekerken, suların sesi değişti. Gökyüzü berraktı ve yıldızlarla doluydu. Ağustos gecelerinin özel bir sihri var. Belki de kayan bir iki yıldız denize bile düşmüştü. Kim bilir?

En azından, Staintondale'deki o taşlı koyda ilk sevişmemizin ardından ben böyle hayal ettim.

Bunun kulağa basmakalıp geldiğini kabul ediyorum. Sıcak bir yaz gecesi, yıldızlar, denizin sesi, iki genç insan ve ilk aşk. Yıllarca ayrı kaldıktan sonra buluşmanın verdiği aşırı bir mutluluk hissi. Bu kulağa fazla mükemmel geliyor olabilir ama aynen böyle hissettirdiğini söyleyebilirim. Şüphesiz herkesin gençken yaptığı gibi, ben de olaylara pembe gözlüklerle bakıyordum. Bugün çakıl taşlarının rahatsız olduğunu, yosun koktuğunu, bulutların gökyüzünde sürüklenip yıldızları sakladığını tahmin edebiliyorum. Tek bir kayan yıldız bile olmadığını, havanın oldukça serin olduğunu ve soğuktan ürperdiğimizi de tahmin edebiliyorum. Ama o sırada, bunların hiçbirini fark etmedim. Bu hiçbir şeyin bozmadığı veya lekelemediği bir rüya gibiydi. Chad'le yaşadığım mutlak yakınlık, birlikte erimemiz, bunu hayatımın en harika anı yapmış gibiydi ve her şeye rağmen çok saf olduğumdan asla ayrılmayacağımızı düşünüyordum.

Chad'in sigarası vardı. Sonrasında bir süre kayaların üzerinde sarıldık ve sigara içtik. Çok çocuksu gözükmemek için ilk defa sigara içtiğimi söylemedim. Sigaradan elimden geldiğince rahat ve doğal bir şekilde bir nefes çektim, neyse ki öksürmemiştim. Chad kolunu bana sarmıştı. Uzun bir süre boyunca tek bir kelime etmedi.

Sonunda, "Üşüdüm. Çiftliğe geri dönelim mi?" dedi.

O zaman ben de donduğumu fark ettim. Başımı salladım, bunu görmüş olmalıydı çünkü ayağa kalktı ve elimi tutarak benim de kalkmama yardım etti. El ele tutuşarak yavaşça vadiden yukarı çıktık. Yukarıda rahatlayarak içimi çektim. Artık yıldızlar ve ay bize biraz ışık veriyordu.

Chad sırt çantamı eve taşıdı. İçerisi kirliydi. Bunu ilk bakışta görmüştüm Güzel koktuğu da söylenemezdi. Mutfağın bir yerinde çürüyen bir yemek varmış gibi kokuyordu. Evdeki çürümenin oldukça ilerlediği açıktı. Burası artık Emma'nın bir zamanlar basit ve zavallı evi kullanarak yarattığı sıcak yuva değildi. Soğuk, nemli ve karmakarışıktı. Beckett Çiftliği'ni neredeyse her koşulda cennet gibi görmeye hazır olan ben bile artık buranın bir yuva olarak görülemeyeceğini kabul etmek zorundaydım. Hemen ertesi gün işe başlayıp her şeyi tekrar güzel ve yuvamsı bir hale getirmeye karar verdim

Chad mutfaktaki ışığı açtı. Lavaboda kirli bulaşıklar birikmişti. Yemekten arta kalanlar masanın üzerinde duruyordu.

Chad, "Görünüşe göre babam yatmış," dedi. "Maalesef artık yemeğini bile toplamıyor."

Dilimlenmek yerine ısırılmış olan ekmeğe ve sucuğa iğrenerek baktıktan sonra gözleri yarısı dolu kahve fincanına kaydı. Kahvenin yüzeyinde yağ birikintileri vardı. "Her gün daha da kötüye gidiyor!"

Anında, "Ben toplarım," diye öneride bulundum ama beni tuttu.

"Hayır! Ben onun ardından toplamıyorum, senin toplamanı da istemiyorum! Hasta değil, sadece kendini bırakıyor ve artık buna hiç sabrım kalmadı."

"Bozulacak ve çok kötü kokuyor. Bari sucuğu buzdolabına koymama izin ver."

Çiftlikte sürekli olarak yeni bir buz bloğuna ihtiyaç duyan eski model bir buzdolabı vardı. Anlaşılan uzun süredir eve buz isteyen biri olmamıştı. Buzdolabı da odanın geri kalanı kadar sıcaktı. İçinde pis kokan ve çok önceden atılmış olması gereken birkaç tanımlanamayan parça vardı.

Chad biraz utanmış görünüyordu. "Çiftlik bütün zamanımı ve enerjimi alıyor. Babam eve bakmalı ama..." Cümlesini bitirmedi. Babasının hiçbir şeye bakmadığı aşikârdı.

Sonunda sucukla ekmeği kilere koydum. Kilerin pencereleri yoktu, karanlıktı ve evden birkaç derece daha serindi.

Çiftliğin hanımıymışım gibi, "Yarın buz sipariş etmemiz gerek," dedim.

Chad benimle aynı fikirdeydi. "Edeceğim. Söz."

Orada dikilmiş birbirimize bakıyorduk. Şimdi beni sevdiğini söyle. Sonsuza kadar kalmam gerektiğini söyle! Lütfen. Yaşadığımız bu özel gecenin öylece kaybolmasına izin verme.

Fakat masaya öfkeli bakışlar atmayı kesemiyordu. Babasına kızgındı. Bu gayet açıktı. Belki de artık sahilde olanları düşünmüyordu.

Ve birdenbire beni bütün bu zaman boyunca neyin rahatsız ettiğini anladım.

Bir şey eksikti. Bizi görmüş ve artık belirmiş olması gereken bir şey.

"Bu arada Hiç Kimse nerede?" diye sordum.

Chad bakışlarını yere indirdi. Mutfak bir anda ürpertici derecede sessizleşmişti. Kilerde bir şeyin hışırdadığını duydum. Fare olmalı, diye düşündüm.

Neredeyse korkarak tekrar sordum.

"Chad! Hiç Kimse nerede?"

13

Chad yavaşça, "Doğrusu," dedi, "bu böyle devam edemezdi."

Mutfak masasında, tam ışığın altında oturuyorduk. Işık Chad'i biraz yorgun ve kurşuni renkte gösteriyordu, hiç kuşkusuz beni de. Chad bir bira açmış bana da biraz ikram etmişti ama ben reddetmiştim. Ağzıma bir damla içki koymama konusunda çok ciddiydim.

Akşam değişmişti. Mutfakta çürümüş bir koku, evde nemli bir hava ve korkunç bir şeyin yaklaşmakta olduğu hissi vardı. Titredim. Birden çok kötü hissetmeye başlamıştım.

"*Bu böyle devam edemezdi* derken ne demek istiyorsun?"

Chad gözlerini bardağına dikmişti. "O artık senin hatırladığın çocuk değildi. Birdenbire müthiş boy attı, yaşıtlarına göre çok uzun boyluydu. Kaç yaşındaydı bilmiyorum ama on dört on beş yaşlarında olmalıydı ve kısa bir süre sonra artık bir erkek olacaktı."

Leylek bacaklı küçük sarışın çocuğu düşündüm. Onu son gördüğümden bu yana sadece üç buçuk yıl geçmişti, tabii bu süre içinde çok değişmiş olabilirdi. Yine de inanmakta zorluk çekiyordum.

"Ve?"

Chad bana baktı. "Fiona, aklı bedeniyle birlikte büyümedi. Hâlâ çocuk gibi düşünüyor ve bu hep öyle kalacak. Annem sürekli bir gün uyanacağını düşünüyordu. Saçmalık. Hiç Kimse zihinsel engelliydi, bundan kurtulmanın bir yolu yok."

"Bu yeni bir şey değil," dedim.

"Sen onu bir çocuk olarak tanıyordun. Engelleri vardı ama zararsızdı. Bu değişti. O..." Chad sustu.

"Ne oldu?" diye sordum. Giderek daha çok endişeleniyordum.

"Bu yılın mart ayında çiftliğe genç bir kız geldi. Onu tanımıyorduk. İş arıyordu ve çevredeki bütün çiftliklere sormuştu. Verecek işimiz çoktu ama paramız yoktu. Yapacak bir şey yoktu, biz de onu gönderdik. Fakat kız tarla giderken... Hiç Kimse dışarı fırladı."

Bekledim.

"Dediğim gibi, kız gençti. Yirmi yaşında yoktu. Uzun sarı saçları vardı."

Sonrasını tahmin edebiliyordum. "Peki Hiç Kimse..."

"Koşarak geldi, kıza gülümsedi ve saçlarına asıldı. Konuşurken hep yaptığı gibi anlamsız sesler çıkarıyordu. Kız korkudan ölecekti. Kaçmaya çalıştı ama Hiç Kimse saçını tutmaya devam ediyordu. Sonra göğüslerini avuçladı. Salyalarını kızın üstüne saçıyordu. O... Onu ilk defa böyle görüyordum, çok heyecanlanmıştı. Sonra kız çığlık atmaya başladı. Hiç Kimse'yi çekerek ondan uzaklaştırdım, kız olabildiğince hızlı bir şekilde koşarak kaçıp gitti. Hiç Kimse'ye bağırdım, fakat o sadece sırıttı. Bırakır bırakmaz ellerine deli gibi kasıklarına sürtmeye başladı. İğrençti. Hiç Kimse iğrençti."

Yutkundum. "Bu... kulağa hiç hoş gelmiyor."

Chad öne doğru eğildi. "Giderek daha da kötüleşecek. Her erkekte olduğu gibi onun da kafasında cinsellik var, ama aklı bir çocuğunki kadar. Şehvet duygusunu kontrol edemiyor. O gün ne yaptığının farkında bile değildi. Karşılaştığı bütün kadınlar için bir tehdit oluşturuyor. Babamla bütün gün onu takip edemezdik."

Bundan sonra ne geleceğini bildiğimi düşünerek biraz gevşedim. Ne olursa olsun bu hep konuştuğumuz bir konuydu.

"Sonunda onu bir bakım yurduna koydunuz," dedim. "Yapabileceğiniz en mantıklı şeyin bu olduğuna eminim."

Chad tekrar bardağına baktı. "Bir yurt, evet, babamla bunu çok konuştuk, ama yine de... bazı sorunlar vardı."

"Gerçekten mi?" diye sordum.

"Lütfen Fiona, bu kadar saf olma! Hiç Kimse gibi birini bir bakım yurduna götürüp, merhaba, bu çocuk altı yıldır bizimleydi, artık bakamıyoruz, o yüzden siz alın, diyemezsin. Yani başımız derde girerdi demek istiyorum. Doğru değildi. Bu olay başından beri doğru değildi. Hiç Kimse, siz tahliye edilen çocuklarla birlikte gelmemeliydi. Annem onu eve almamalıydı. Aile sırrımızmış gibi bizimle beraber büyümemeliydi."

1940 yılındaki karanlık kasım gecesini ve Staintondale postanesinin karşısındaki alanı düşündüm. Korku içinde, iki büklüm bekleyen çocukları.

"Ama tahliye memurları Emma'nın onu alabileceğini söylemişlerdi," dedim. "Kendileri de onunla ne yapacaklarını bilmiyorlardı. Daha yetkili biriyle görüşüp Emma'ya geri döneceklerdi ama hiçbir zaman aramadılar. Bu bizim hatamız değil."

"Ama annem yetkililerin unuttuğunu anlayınca birine söylemeliydi. Hiç Kimse'yi alıkoymaya hakkı yoktu. Onun çocuğu değildi, üvey çocuğu bile değildi. O, babamın dediği gibi sadece *Öteki Çocuk*'tu. Sen yasal olarak buradaydın, o değildi. Annem yılların böylece geçmesine izin vermemeliydi."

"Annen onu korumak istedi. Onun iyiliğini istiyordu."

"Babam olayları toparlamalıydı, hiç değilse annem öldüğünde. Bunu neden yapmadığını bilmiyorum, tembelliği yüzünden her şeyi erteleyen biri olmasından mı yoksa anneme olan saygısından mı? Hangisi olduğunun bir önemi yok. Savaş bitince geri döndüm. Hiçbir şey yapmadım. Hiçbir şey yapmayı düşünemedim. Biz Hiç Kimse'ye alışmıştık, bizi rahatsız etmiyordu. Ta ki... O olaya kadar. O zaman bir saatli bombanın üstünde oturduğumuzu ve başımızın her an belaya girebileceğini fark ettim. Kadın bizi mahkemeye verebilirdi, neyse ki vermemişti."

Öne eğildim. "*Hiç Kimse nerede?*" diye yavaşça her heceyi vurgulayarak sordum. Banyo küvetinde boğduklarından ya da denize kovaladıklarından korkmaya başlamıştım.

Chad, "Karşımıza bir şans çıktı," dedi. "Babam eski sabanını satmak istiyordu ve ben etraftaki herkese söylemiştim. Ravenscar'dan bir çiftçi geldi. Her zamanki gibi davranan Hiç Kimse'yi gördü."

"Ve?"

"Onun kim olduğunu sordu. Babam biraz anlattı. Savaşta bizim çiftliğe tahliye edilen bir çocuk. Anne babası ve hiçbir akrabası yok. Kendisiyle ne yapacağımızı bilemediğimiz biri... Adı Gordon McBright olan çiftçi, çiftliğinde yardıma ihtiyacı olduğunu söyledi. Tabii onu uyardık. Hiç Kimse'yi kullanamayacağını, hiçbir zaman söyleneni anlamadığını ve yardım etmekten çok bela çıkaracağını söyledik. Babam aynı zamanda hiçbir yardımla karşılaştırılamayacak kadar korkunç olan iştahından bahsetti. Ama bunlar McBright'ı vazgeçirmeye yetmedi. Hiç Kimse'yi kullanabileceğini söyledi. Sonunda babam da ben de kabul ettik."

Sormadan edemedim. "Peki ya Hiç Kimse ne tepki verdi? İsteyerek gittiğini hiç sanmıyorum."

Chad birden ayağa kalktı. Hikâyenin bu kısmı onu geri kalanından daha çok rahatsız ediyor gibiydi.

Cevap verirken bana arkasını dönmüştü. "Hayır, isteyerek gitmedi."

Mücadele etmiş, bağırmış, dövüşmüş olmalıydı. Beckett Çiftliği onun yuvasıydı, muhtemelen kendini emin ellerde ve güvende hissettiği tek yerdi. Chad ve Arvid onu tümüyle yabancı birinin ellerine bırakmış ve oradan göndermişlerdi. Hiç Kimse'yi ve korkunç duygu patlamalarını biliyordum. Bunu anlamam için, artık gözlerimin içine bakamayan Chad'e bakmam yeterliydi.

Korkunç bir yaygara koparmış olmalıydı.

Yutkundum, "Ama..."

Chad birden bana döndü, yüzü öfkeye çarpılmıştı.

Sadece yavaş bir *ama*'dan başka bir şey söylememiş olmama rağmen, "Kahretsin, ukalalık etme!" diye bana tısladı. "Bizi bu işe sen soktun! Onu buraya sen getirdin. Yıllardır burada değilsin ve bu budala oğlanın sıkıntısını çekmenin nasıl bir şey olduğunu bilmiyorsun! Ve hiç kimse seni suçlayamaz. O zamanlar sen de bir çocuktun, şimdi bile sadece on yedi yaşındasın. Bu işten kendini sıyırıyorsun. Ama babam ve ben, biz işleri yoluna koyabilirdik. Hiç Kimse kendi gibi çocukların olduğu bir yere gitmeliydi. Bir bakım yurduna. Tecrübeli insanlar tarafından bakılmalıydı. Onun yerine burada yabani bir hayvan gibi büyüdü. Biz bu yüzden suçlanabilirdik, hatta mahkemeye verilebilirdik!"

Sesi yavaşladı. "Etrafına bak, Fiona," dedi acı bir sesle. "Biz burada hayatta kalmaya çabalıyoruz. Annem öldükten sonra babam hiçbir şeye elini sürmüyor. Her şey bozulmuş ve kendi haline bırakılmış. Bir sürü borcumuz var. Sabahtan akşama kadar eşek gibi çalışıyorum. Başımı belaya sokamam, sadece Hiç Kimse'yi bir bakım yurduna gönderdiğim ve insanlar ondan haberdar olduğu için suçlanırsam avukata ihtiyacım olabilir, Tanrı biliyor ki parasını karşılayamam. Onun bir kıza tecavüz etmesini mi bekleseydim? Ya da istediği bir şeyi almak için birini öldürmesini? O zaman polise ne derdim? Şimdi kaşlarını kaldırmak kolay Fiona, fakat sen olsan ne yapardın?"

Ayağa kalktım ve Chad'e yaklaştım. Onu anladığımı göstermek istiyordum. Ne olursa olsun, onu seviyordum!

"Üzgünüm," dedim. "Seni yargıladığımı düşünmeni istememiştim. Bunu nasıl yapabilirim? Senin için hiç kolay olmamış."

Chad başını iki yana salladı, "Kolay olmadı," dedi.

Birbirimize yakın duruyorduk. Chad'in titrediğini hissedebiliyordum. Bir şey sormak istiyor ama yine bir *ama* ile başlarsam yeni bir öfke patlamasına yol açmaktan çekiniyordum. Yine de sordum.

"Ama... Gordon McBright neden kabul etti? Hiç Kimse'yi alınca, o da başını belaya sokabilirdi."

Chad omuzlarını silkti. "Biz ona anlattık. Ama o aldırmadığını söyledi."

"Onu öylece bir yere kilitleyip kapatamaz. Ya da zincire vuramaz."

Chad omuzlarını silkti ve dudaklarını ısırdı. Birden bunların Chad'in bana söyleyemediği korkuları olduğunu hissettim, Gordon McBright'ın tam da bunları yapacağından, ona ihtiyacı olduğu zamanlar dışında Hiç Kimse'yi bir yere kapatacağından ya da zincire vuracağından korkuyordu. Ona köle muamelesi yapacağından endişeleniyordu.

Sinirli bir şekilde, "Bu... Gordon McBright neye benziyor?" diye sordum.

Chad, camdan dışarı geceye doğru bakarken, "Tam olarak bilmiyorum," dedi.

"Ama onunla karşılaşmışsın."

Chad'in bu soruyu yanıtlamak istemediği açıktı.

"Ne önemi var?"

"Nerede yaşıyor?"

"Ravenscar yakınlarında. Köyün dışında kendine ait bir çiftlikte."

Ravenscar, Staintondale'den çok uzak değildi, Whitby yakınlarındaki sahil şeridindeydi.

"Onu ziyaret edebilirim," diye bir öneride bulundum. "Hiç Kimse'yi yani. Hem Bay McBright'la da tanışırım."

"Yapma! Hiç Kimse seni görürse yine çıldırır. McBright ise ..."

"Evet?"

"Köpeklerini üstüne salar ya da seni bir tabanca ile karşılar. Biri çiftliğine yaklaşırsa deliriyor. Başka insanlarla geçinemiyor. Arazisine bin metre yaklaşmana bile izin vereceğini sanmıyorum."

"Nereden biliyorsun?"

Chad huzursuz bir şekilde, "Biraz araştırdım, Ravenscar'den birkaç kişiye onun hakkında bazı sorular sordum," diye mırıldandı.

Chad ve Arvid, Hiç Kimse'yi böyle bir adama nasıl verebilmişlerdi?

Chad'i tekrar kızdırmaktan korktuğum için bu soruyu yüksek sesle sormaya cesaret edemedim. Onu köşeye sıkıştırdığımı ve bana bir açıklama borçlu olduğunu hissediyordu. Ama açıkça görülebileceği üzere Hiç Kimse'ye

olanları düşünmek vicdanını sızlatıyordu. Duyduğum dehşeti zorlukla gizleyebiliyordum. Hiç Kimse'ye hiçbir zaman fazla yakın olmamıştım. Benim için hep bir baş belası olmuştu, fakat bir şekilde Beckett Çiftliği'ndeki yaşamın bir parçasıydı. On yedi yaşımda ulaştığım yeni bir olgunlukla, kendimi de bu zavallı çocuğa karşı sorumlu hissediyordum.

Chad'in uyarısı beni korkutsa da, yeni evinde onu ziyaret etmeye karar vermiştim. Kendi kendime, Gordon McBright'ın çiftliğine yaklaşan her zararsız yabancıyı öldüremeyeceğini, yoksa çoktan hapsi boylamış olacağını söylüyordum.

Chad, "Ben yorgunum," dedi. "Yarın sabah erken kalkmam gerekiyor. Sanırım yatmaya gideceğim."

Benimle beraber yatmayı teklif edeceğini düşünmüş, daha doğrusu umut etmiştim. Geceyi birbirimize sımsıkı sarılarak geçireceğimizi düşünmüştüm. Ama Chad başka bir şey söylemedi. Mutfaktan çıktı gitti. Sonra merdivenlerden yukarı çıktığını duydum.

Ben de biraz daha su içtim, ışığı kapadım ve yukarı çıktım. Eski odamda, eşyaların ve yatak çarşaflarının üzerindeki kalın toz tabakası haricinde hiçbir şey değişmemişti. Çarşaflar 1943 yılında kullanmış olduğum takımın aynısıydı. Yatağın hiç bozulmadığı anlaşılıyordu. Çarşaflar küf kokuyordu. Gecenin temiz ve serin havasının içeri girmesi için hemen camı açtım. Ellerimi sıcak yanaklarıma bastırdım.

Hepsi birden çok fazlaydı. Sahildeki büyülü saatler. Sonra Hiç Kimse'den bahsederken havanın aniden değişmesi. Ve bununla birlikte aramıza giren acı dolu uzaklık. Bu da beni en az Beckett Çiftliği'ni harap, pis ve kasvetli görmek kadar çok üzmüştü.

Bir şeyi daha anlamıştım. Chad beni hayal kırıklığına uğratmıştı ve beni en çok inciten de buydu. Onu her zaman her şey için affetmiştim; ilk başlarda beni görmezden gelen tavrı, beni annesinin ölümünden haberdar etmeyişi, askere yazılması, mektuplarımı nadiren cevaplaması, savaştan sağ salim kurtulup kurtulmadığı konusunda beni karanlıkta bırakması. Bunların hiçbirini kişisel olarak algılamamıştım. Sonuçta, onu iyi tanıyordum. İletişim kuran bir insan değildi ve hiçbir zaman da olmayacaktı. Bununla baş edebilirdim. Ama Hiç Kimse'den kurtulma şekli beni dehşete düşürmüştü. O gece neler hissettiğimi tam olarak kavrayamamıştım. İlişkimiz zehirlenmişti ve zehir yavaşça içimize işleyecekti. Chad bana gerekçelerini anlatmıştı ve bunları

kabul etmiştim. Neden yaptığını anlayabiliyordum. Yine de bunların onun Hiç Kimse'ye yaptığını açıklamaya yeterli olduğunu düşünmüyordum.

Belki de, her şeyin bana olduğundan daha kötü göründüğünü düşünerek kendimi teselli ettim. Tabii bir de her şeyin hayal edebileceğimden daha kötü olma olasılığı vardı. O gece gözüme uyku girmedi. Yatakta dolanıp durdum.

Üzgündüm.

14

Ertesi gün Ravenscar'e doğru yola çıktım. Sabahın erken saatlerinde Chad mutfakta gürültü bir şekilde dolanırken kalkmamaya dikkat etmiştim. Yalan söylemem gerekeceği için bana ne yapacağımı sormasını istemiyordum. Bu yüzden de tamamen uyanık ve gergin olmama rağmen yatakta kaldım ve aşağı kattaki gürültülerin kesilmesinden çok sonra bile ortaya çıkmadım.

Chad kesinlikle gitmişti. Arazi aracının bahçede gözükmemesi bana Chad'in epey uzaklaşmış olduğu ve uzunca bir süre dönmeyeceği konusunda ümit veriyordu. Arvid de ortalarda görünmüyordu. Muhtemelen hâlâ uyuyordu.

Kahvaltı ederken fazla oyalanmadım, hemen Emma'nın bisikletini koyduğu sundurmaya koştum. Hâlâ duvara dayalı duruyordu ve Emma'nın alışveriş yaparken kullandığı sepeti bile yerindeydi.

Gözlerim yaşardı. Birdenbire Emma'yı müthiş özlemiştim.

Lastikler biraz sönüktü ama beni Ravenscar'e kadar götürüp getireceğini tahmin ediyordum. Etrafta pompa görememiştim ve arayarak vakit kaybetmek istemiyordum. Ne de olsa, Chad'in ne zaman döneceğini bilmiyordum.

Bulutlu bir gündü, gece kuzeyden bir rüzgâr esmeye başlamıştı. Hava serin ve kuruydu. Tam bisiklet yolculuğuna uygundu. Toprak patikadan aşağı inmek zordu ama dar yola ulaştığımda hızlandım. Annem sırt çantama çikolata koymuştu. Bunu Hiç Kimse için bisikletin sepetine attım, onu sık sık ziyaret edeceğime ve her seferinde güzel bir şeyler getireceğime söz verecektim. Bu onu neşelendirirdi, yani tabii eğer mutsuzsa.

Belki de karşımda çok mutlu bir çocuk bulacaktım.

Gün ışığında daha iyimser hissediyordum. Gece Hiç Kimse'nin kaderi için çok karanlık bir tablo çizmiştim ama gün ışığında olay o kadar da kötü

gözükmüyordu. Muhtemelen kendini tamamen bırakmış olan Arvid ve Hiç Kimse'ye bir saniye bile ayıramayan Chad'le birlikte olmaktansa, Gordon McBright'ın yanında olması çok daha iyiydi. Hiç değilse McBright'ın çiftliğinde yapacak işleri olurdu. Adamın çetin ceviz olması, gerçi bu civardaki çiftçilerin hepsi biraz öyleydi, ille de canavar ve hain olmasını gerektirmiyordu.

Ravenscar birkaç evden ibaretti. O zamanlar şimdikinden çok daha küçük değildi. Bir tepenin yamacında bulunuyordu, güzel bir konumu vardı. Hemen aşağısındaki koyu ve karşısında uzanan yeşil tepeleri ile çok güzel bir manzarası vardı. Yeşilliklerin arasında farklı bir renk grubu olarak tek tük çiftlikler görülebiliyordu. Tabii hangisinin McBright'a ait olduğunu bilmiyordum, çevredekilere sormaya karar vermiştim.

Bana söyleyecek birileri çıkardı herhalde.

Bir kadın yol kenarında kendi yetiştirdiği marul ve fasulyeleri sattığı bir tezgâhın arkasından, "McBright mı?" diye sordu. "*Onunla* ne işiniz var?"

Dürüst bir şekilde, "Birini ziyaret etmek istiyorum," dedim.

Kadın bana sanki aklımı kaçırmışım gibi baktı. "Gordon McBright'ı mı ziyaret etmek istiyorsunuz? Şekerim, etmeseniz daha iyi olur. O..." Tam bir deli demek istermiş gibi hafifçe kafasına vurdu.

Bu durum beni caydırmadı ve her şeye rağmen çiftliğine nasıl gidebileceğimi anlatmasını sağladım. Önce yanlış yöne gitmişim, başka bir çiftlikte tekrar sormak zorunda kaldım. Onlar da bana inanamadılar.

Dönüp bisikletime binerken, "Sadece eski bir arkadaşı ziyaret etmek istiyorum," diye mırıldandım. İçten içe birilerinin bana Hiç Kimse'yi sormasını umuyordum. Neredeyse altı aydır McBright'ın çiftliğinde yaşıyordu, birileri onun burada olduğunu biliyor olabilirdi. *Eski bir arkadaşımı ziyaret etmek istiyorum* sözüme karşılık olarak birinden, "Oh, Gordon'ın yanında kalan hoş genç adamdan bahsediyorsun! Biraz tuhaf bir delikanlı ama idare ediyor. Çiftlikte ona çok yardımcı oluyor. Gordon için neredeyse bir evlat gibi!" gibi bir cevap duymak beni çok rahatlatacaktı.

Ne kadar da safmışım! Gerçekleri tahammül edilebilir bir şekle çarpıtmak için ne kadar çok uğraşıyormuşum. Hiç Kimse *biraz tuhaftı*. Öyle tuhaftı ki çiftlikteki hiçbir işi yapamazdı, en basit ve kolay işleri bile. Bunlar için bile önce ne istendiğini anlaması gerekirdi. Hiç Kimse'yi çalıştırabilmek için aklıma gelen tek yol fiziksel şiddet uygulanmasıydı, bu bulanık zihninin direncini kırardı. Fakat tabii ki bunu düşünmek istemiyordum.

Ve... *Gordon için bir evlat gibi olmak?* Ravenscar sakinlerine göre Gordon McBright bir tür şeytana benziyordu. Onunla konuşan hiç kimse yoktu. Hiç kimse gerçekten onu ziyaret etmek istediğime inanamıyordu. Gönlünde diğer insanlar için yer olmasa bile, Hiç Kimse için bir yer bulmuş olmalıydı.

Aslında dönmek istiyordum. Korkmuştum, hem McBright'ın kendisinden hem de Hiç Kimse'yi içinde bulacağım durumdan. Ya kendimi polise gitmek zorunda hissedersem? Chad'i seviyordum. Onunla evlenmek istiyordum. Eğer Hiç Kimse'yi kurtarmayı seçersem aşkımız bu davranışımın üstesinden gelemezdi. Bu olayla ilgili olarak başını belaya sokarsam, Chad beni hiçbir zaman affetmezdi. O kadar yorgun, o kadar sıkıntılı görünüyordu ki! Aile çiftliğini devam ettirmek istiyordu ve bunun için mücadele ettiği açıktı. Geçen akşam pis mutfağında, *başıma dert alamam*, diyordu. Bunu söyleyişinde çaresiz bir şeyler vardı.

Chad'in bu çok korktuğu belayı başına ben mi açacaktım?

Bütün şüphelerime rağmen yoluma devam ettim. Lastikler sürekli hava kaybettiği için artık pedallara daha sıkı asılıyordum. Bisikletle yol almak giderek daha büyük bir çaba istiyordu. Bu zorlu fiziksel aktiviteyle beynimdeki düşünceleri uyuşturmaya çalışıyordum. Hayatımda ilk defa çok zorlu bir vicdan muhasebesiyle karşı karşıya kalmıştım. Birdenbire Yorkshire'a hiç gelmemiş olmayı diledim.

Çiftliği uzaktan görebiliyordum. Ravenscar'ın çok dışındaydı, kırsalın derinliklerinde, kıyıdan çok uzaktaydı. Binaları ormandan daha yüksekte, küçük bir tepenin üzerindeydi. Yakınında veya uzağında başka hiçbir yerleşim yeri yokmuş gibi görünüyordu. Yalnızlık dolu, ıssız bir yerdi.

Hava güneşli değildi. Bulutların arasından ancak arada sırada bir mavilik gözüküyordu. Yine de parlak bir ağustos günüydü. Güzel bir gün. Rüzgâr çimenlerin boynunu eğiyor, taş duvarların üzerinden esiyordu. Hava, deniz ve yaz kokuyordu. Etraftaki atmosferin güzel, hatta yabani bir şekilde romantik olduğu söylenebilirdi. Ama aslında değildi. Çiftlik karanlıktı ve nedenini anlayamadığım bir şekilde tehditkâr gözüküyordu. Beckett Çiftliği'nden daha harap olmasa da, uzaktan bakıldığında bile kasvetli bir hava veriyordu. Sonuç olarak, McBright Çiftliği'nden soğuk bir korku hissi yayılıyordu. Titredim. Yoksa insanların söylediklerinden mi etkilenmiştim?

Tereddütlü bir şekilde yaklaştım. Yol taşlıktı ve dikenlerle kaplanmıştı. Bisikletten düşmemek imkânsız görünüyordu. Yol yukarı doğru çıkarken bisikleti itmek zorunda kaldım. Birçok kere durdum. Sıcaktı ve ter içinde kalmıştım.

Kimsenin dikkatini çekmeden çiftliğin kapısına kadar geldim. Arkasında çiftlik alanı uzanıyordu. Çiftlik evinin etrafını U şeklinde saran ve evi kale duvarları gibi çevreleyen ahırlar ve sundurmalar vardı. Etrafa atılmış paslı demirlerin arasından dikenler ve ısırgan otları fışkırmıştı. Ön kapının tam önüne park etmiş bir araba vardı. Üzerini ot bürümediği için civarda düzgün hareket eden tek şey, bu arabaymış gibi gözüküyordu.

Bütün bunları parmak uçlarımda yükselip tahta kapının üstünden içeri bakınca görmüştüm. Bisikletimi patikanın yanında çimenlerin üstüne bırakmıştım. Kalbimin gürültülü bir şekilde hızlı attığını duyabiliyordum. Bundan başka bir şey de duyamıyordum zaten.

Aslında herhangi bir şey olduğunu söyleyemem. Heyecanlı veya korku verici herhangi bir şey yoktu. Dişlerini gösteren bir köpek saldırmadı ya da Gordon McBright elinde ateş etmeye hazır bir tabancayla karşıma çıkmadı. Kimse bana bağırmadı veya beni kovalamadı. Orada öylece durdum, kapıdan içeri baktım ve hiçbir şey olmadı.

Yine de, bir şekilde bu sessizlik, kudurmuş bir McBright'ın olabileceğinden daha korkutucuydu. Eğer karşıma çıksaydı, ona iyice bir bakar, onunla ilgili kendi algımı oluşturur ve onunla yüzleşirdim. Bu şekildeyse, korkunç bir efsane olarak kalmıştı.

En ürkütücü olanı da, onun oralarda bir yerde olduğunu hissediyor olmamdı. Tanrı'nın unuttuğu ve ölü gibi görünen bu çiftlikte insanların olduğunu hissedebiliyordum. Otomobilin yerdeki lastik izleri de bunun en güçlü göstergesiydi. Henüz tekrar dikilmeye fırsat bulamamış yatık çimenler ve yabani otlarda görülen izler. Arabanın en çok bir saat önce park etmiş olabileceğini tahmin ettim. Hem zaten kim buradan arabasız ayrılabilirdi ki?

Gerçi, aslında benim herhangi bir ipucuna ihtiyacım yoktu. Yalnız olmadığımı bir şekilde biliyordum. Pencerelerin arkasında bana dikilmiş bir çift gözün olduğunu hissedebiliyordum. Buradaki sessizliğin terk edilmiş ıssız bir yerin değil, dehşetin ve kötülüğün sessizliği olduğunu hissedebiliyordum.

Yıllar önce bir kitapta şöyle bir cümle okumuştum: *Tanrı'nın elinden kayıp gitmiş bir yer.*

Artık yazarın ne demek istediğini anlayabiliyordum.

Bütün bu sapkın ve korkunç sessizliğin içinde Hiç Kimse'nin çığlığını duydum. Kendi kulaklarımla duymadım. Sessizliği bozan hiçbir şey yoktu. Ama onu bütün duyularımla algıladım, yemin ediyorum ki algıladım. Onun yardım çığlığı attığını duyabiliyordum. Beni çağırdığını duyabiliyordum. Onun çaresizliğini, sonsuz korkusunu duyabiliyordum. Bu çığlıklar acı çeken, işkence gören terk edilmiş bir çocuğun çığlıklarıydı.

Bisikleti yerden kaldırdım, selesine atladım ve gidebildiğim kadar hızlı bir şekilde yokuştan aşağı inmeye başladım. Artık neredeyse jantların üstünde gittiğim için neredeyse iki kere düşecektim. Tek istediğim buradan ve beni kovalar gibi görünen çığlıklardan kaçmaktı. Artık Hiç Kimse'nin cehenneme düşmüş olduğunu biliyordum. Bu çiftlikte başına ne geldiyse, ona neredeyse ölümüne işkence ettiği kesindi. Tamamen çaresizdi ve Gordon McBright kimsenin haberi olmadan onu öldürebilirdi. Ölüsünü arazide kuytu bir yere gömerdi ve kimse farkına bile varmazdı. Nefret duygusundan bağımsız olmasa da, Chad'le birlikte ona öylesine taktığımız bu isim durumuna korkutucu bir şekilde uygun düşüyordu: Hiç Kimse. Bu çocuk mevcut değildi. Bir dizi talihsiz olaylar zinciri Brian Somerville'in savaş kargaşasıyla geçen yıllarda sosyal bakım sisteminin dışında kalmasına neden olmuştu. Hiç kimse haline gelmişti. Hiçbir koruması yoktu. Zihinsel engelli olması nedeniyle kendini koruyamıyordu. İyi ya da kötü, kimin eline düştüyse onun insafına kalıyordu.

Onu ve başına gelenleri bilen üç kişi vardı, Chad, Arvid ve ben. Biz üçümüz ona yardım etmek için bir şeyler yapmalıydık.

Hiçbir şey yapmadık. Sebeplerimiz vardı, en başta geleni de korkuydu. Bunun bir bahane olmadığını biliyorum. Yaptığımız, daha doğrusu yapmadığımız, şeyler affedilemez.

Ben bunun bedelini ödedim, hayatım boyunca uyurken ya da uyanıkken o görüntü gözümün önünden hiç gitmedi. Brian Somerville'in son görüntüsü. Şubat ayının karlı bir günü Beckett Çiftliği'nin kapısında duran ve ben giderken arkamdan bakarak titreyen küçük bir çocuk. Gittiğim için ağlamak istiyor ama onu almak için geri döneceğime inandığından gülümsemeye çalışıyor

Gülümsemeye çalışıyor, çünkü bana güveniyor.

16 Ekim Perşembe

1

Leslie okumaya devam etmek istemiyordu. Ayağa kalkıp pencereden dışarı baktı. Gece karanlık ve kapalıydı, gökyüzünde ne ay ne de yıldızlar vardı. Rıhtımda birkaç ışık parlıyordu. Deniz kara ve dalgalıydı.

Leslie mutfağa gitti ve saate bakınca çoktan gece yarısını geçtiğini gördü. Bir şişe viski açtı, şişeyi dudaklarına götürdü ve birkaç büyük yudum aldı. Süveterinin koluyla ağzını sildi. Birdenbire ağlamaya başladı.

Brian Somerville'e, *öteki çocuğa* ne olmuştu?

Görüntüler karmakarışık bir düzensizlik içinde zihninden geçmeye başladı: On yedi yaşında bir genç kızken büyükannesi, çok fazla yapacak işi olan genç bir adamken Chad Beckett, tamamen yıkılmaktan çok uzak olmayan harap bir çiftlik. Yeni biten savaş.

Aklından bir ses, onu anlamaya çalış, dedi. Onu affetmeye çalış.

Ağlaması daha da şiddetlendi. Şişeyi yine dudaklarına götürdü. Doğduğu ilk günden kurban olan ve... Fiona onu korumayı ihmal ettiği için kurban kalan ufak çocuğu görebiliyordu. Çünkü Fiona, seçim yapmak zorunda kaldığında Chad Beckett'ı, sevdiği adamı seçmişti.

Ya da en azından, sevdiğini düşündüğü adamı.

Sanki Fiona Barnes hayatında herhangi birini sevebilirmiş gibi.

Başı dönüyordu. Uzun süredir yemek yememiş, midesini sadece içkiyle doldurmuştu.

Neden çocukken hep donuyordum? Neden annem uyuşturucu bağımlısı oldu?

Brian Somerville'e ne olduğunu öğrenmeliydi. Okuyacak sadece birkaç sayfası kalmıştı. Açıkça yazılanlar Fiona'nın bütün hayatıyla

ilgili değildi. Leslie, yazılarda Brian'ın kaderiyle ilgili bir ipucu olduğuna inanıyordu.

"Şu anda bununla yüzleşemem," diye mırıldandı.

Viskiyi su gibi içiyordu. Sonraki soru da buydu: *Ben neden alkolik oldum?*

Tabii gerçekten alkolik olmamıştı. Sadece biraz fazla sık, biraz fazla içiyordu. Özellikle de işler zorlaştığında.

Acilen bunu yapmayı kesmesi gerektiğini biliyordu.

Elinde şişeyle mutfakta dikilip tanıdık eşyalara baktı. Çocukluğundan bildiği kahve makinesi ve fincanların bulunduğu raf. Masada, kilden yapılmış çiçekli küllük. Bunu okulda Fiona için yapmıştı. En azından büyükannesi bunu saklayıp kullanmıştı. Fiona gibi bir kadın için bu kadarı bile fazlaydı.

Leslie şişeyi büfeye koydu ama sonra hemen tekrar şişeye uzanıp birkaç yudum daha aldı. Şimdi sarhoş olacaktı. O kadar sarhoş olacaktı ki bayılacaktı. Sonra, eğer bunu becerebilirse, yatağına kadar sallanarak gidecek ve ertesi gün geç saate kadar uyuyacaktı. Sonra uyandığında kendini feci kötü hissedeceğini biliyordu ama baş ağrısı düşüncelerini bastıracaktı, bunu deneyimlerinden biliyordu. Çok kötü akşamdan kalma olmak, etrafındaki dünyayla bağlantısını kesmek için tam da ihtiyacı olan şeydi. Tahta gibi kuru bir ağız, kusma isteği ve şakaklarına saplanan acı, diğer her şeyi arka plana itecekti. Hasta olmak, yatağa yatmak ve inleyip battaniyeyi başına kadar çekmek istiyordu.

Çocuk olmayı ve birinin onu teselli etmesini istiyordu.

Fakat kimse bunu yapmayacaktı. Annesi veya büyükannesi yapmayacaktı. Fiona zaten hiçbir zaman bu konuda iyi olmamıştı. Stephen taşınmıştı. Sokağın birkaç ev ilerisindeki Crown Spa Oteli'nde bulunan yatağında şüphesiz huzurla uyuyordu.

Leslie yalnızdı. Gözyaşları yanaklarından dökülürken, *Cramer, kendine acıma duygunun içinde boğulma*, dedi.

Ve tam o sırada kapı zili çaldı.

Ancak otomatiğe bastıktan sonra kapının önünde ziyaretçinin yukarı çıkmasını beklerken gece yarısından sonra kapıyı açmanın çok da güvenli

olmadığını fark edebildi. Belki de bu çok içtiği veya kendini kaybetmesi yüzündendi, ama merdivenlerde kalıp merdivenlerden çıkan kişinin adımlarını dinledi. Işık otomatik olarak yanmıştı ve bu çok parlak beyaz ışık Leslie'nin gözlerini kırpıştırmasına sebep oldu. Şişe hâlâ elindeydi. Makyajı akmış, saçları da dağınık olmalıydı.

Umursamıyordu.

Dave Tanner büyük bir bavulla önünde belirdi. Durdu.

"Tanrı'ya şükür," dedi. "Uyanık mıydın?"

Leslie kıyafetlerine baktı. Kot, süveter ve spor ayakkabı giyiyordu.

"Evet, uyanıktım," diye doğruladı.

Dave rahatlamış gözüküyordu. Gülümseyerek, "Kapıyı açmayacağından korkuyordum," dedi. "Diyafondan kimin geldiğini sormadan kapıyı açmamalısın!"

Leslie omzunu silkti.

Dave, "İçeri gelebilir miyim?" diye sordu.

Leslie yana çekilince Dave içeri girdi ve iç çekerek bavulunu yere koydu.

"Tanrım, çok ağır," dedi. "Neredeyse sahip olduğum her şey bunun içinde. Arabam biraz önce sonunda can verdiği için yürümek zorunda kaldım. Dinle, Leslie, bu gece burada kalabilir miyim? Ev sahibem biraz önce beni dışarı attı."

Leslie alkole bulanmış beyniyle onu takip etmeye çalıştı. Yavaşça, "Seni dışarı mı attı?" diye sordu. "Bunu yapmaya hakkı var mı?"

"Hiçbir fikrim yok. Ama tamamen histerik bir durumdaydı. Polisin gelmesi için çığlık atıyor, öfkeden kuduruyordu... Kalmamın hiçbir anlamı yoktu. Eski bir arkadaşa ulaşmaya çalıştım ama telefonu kapalıydı. Rıhtımda bir barda çalışıyor o yüzden onu gece yarısına kadar orada bekledim ama gelmedi. Sonra evde olmanı ve bana kalacak bir yer vermeni umarak buraya kadar yürüdüm. Dürüst olmak gerekirse Leslie, bir adım daha yürüyemeyeceğim." Durup Leslie'ye baktı. "Her şey yolunda mı?"

Leslie tekrar ağlamasına engel olamadı. "Evet. Şey, hayır. Fiona'yla ilgili bir şey oldu. O..." Gözlerini sildi. "Her şeyi kabullenebilmek için biraz zamana ihtiyacım var."

Dave dikkatle elindeki şişeyi aldı ve şişeyi holdeki sandalyenin üzerine koydu.

"Bir kilometre öteden nefesindeki alkolün kokusunu alabiliyorum, Leslie. Dursan iyi edersin. Yoksa yarın sabaha ölün çıkabilir."

"Belki de en iyisi budur."

Dave başını iki yana salladı. "Hayır."

Leslie küçük bir çocuk gibi itiraz etti, "Evet!"

Dave onu omuzlarından tutup mutfağa yönlendirdi ve nazikçe ama ısrarla oturmaya zorladı.

"Şimdi sana güzel sıcak bir çay yapacağım. Ballı. Balın var mı?"

Leslie, onun ilgisine karşı koyamayacak kadar yorgundu. Belki, diye düşündü, karşı koymak istemiyorumdur.

"Evet, bir yerlerde bal olmalı. Ama nerede olduğu hakkında hiçbir fikrim yok."

"Tamam, ben hallederim."

Dave mutfakta hareket ederken, Leslie boş boş ona baktı. Dave suyu kaynatmaya başladı, raftan iki fincan aldı, çayın yerini bulana kadar önüne çıkan dolapların her birini tek tek açtı. Fırının üzerindeki rafta bir kavanoz bal buldu. Leslie Dave'in altın sıvıyı fincanlara dökmesini izledi. Su kaynıyordu. Dave çay yapmayı bitirdi ve iki fincanı da masanın üzerine koyarak Leslie'nin karşısına oturdu.

"Sorun nedir?"

Leslie başını iki yana sallayıp dikkatle bir yudum aldı. Viski midesini bulandırmıştı.

Aç karnına çok fazla, çok hızlı içmişti. Yerinden fırlayarak banyoya koştu ve tuvalete tam vaktinde yetişti.

Öğürüp öksürerek kustu. Pis kokulu safra dışında pek bir şey çıkmadı.

Dave onu takip etmişti. Saçlarını yüzünden çekip elini kadının terli boynuna koydu.

"Sorun değil," dedi. "Midenden çıkması daha iyi."

Leslie ayağa kalkıp sallanarak lavaboya gitti ve ellerini soğuk suyla doldurarak ağzını çalkaladı.

İşi bittiğinde, "Özür dilerim," diye mırıldandı. Aynadan ona bakan dağınık saçlı, akmış makyajlı ve titreyen dudaklı kireç gibi beyaz yüze baktı.

Dave, "En son ne zaman bir şey yedin?" diye sordu.

Leslie hatırlamaya çalıştı. Son birkaç günde yaşadığı her şey çok uzak geliyordu.

"Seninle kahvaltı ettim," dedi. "Rıhtımda."

"Doğru hatırlıyorsam çöreğinden bir lokma almıştın. Harika." Dave başını iki yana salladı. "Sorun nedir, Leslie? Neden ertesi günü düşünmeden gecenin bir yarısında oturmuş boğazından aşağı viski döküyorsun? Eski kocan nerede?"

"Stephen otele yerleşmişti. Mektup bırakmıştı."

Dave Leslie'yi süzdü. "Seni bu kadar sarstı mı?"

"Tabii ki hayır!" Biraz fazla kuvvetli itiraz ettiğinin farkındaydı. Stephen'ın sessiz gidişi onu üzmüş müydü? Bu, Stephen onu aldatıp ayaklarının altındaki zemini çektiğinden beri içini kemiren acıyı su yüzüne mi çıkarmıştı? "Buraya gelmesini bile istemiyordum, gidişi beni neden sarssın ki?"

Baş dönmesi azalıyordu. Zorlukla dengesini sağlayarak mutfağa yürüdü ve bir sandalyeye çöküp çayına uzandı. Çay vanilya ve bal kokuyordu. Sakinleştirici ve tanıdıktı.

Peşi sıra gelmiş olan Dave'e, "Ev sahiben seni neden dışarı attı?" diye sordu.

Dave yine onun karşısına oturdu. "İki kişiyi öldürdüğümü düşünüyor. Eve geldiğimde polisin beni bekliyor olması şüphelerini doğruladı. Onunla aynı çatı altında bir dakika daha kalmama izin vermek istemedi. Polisin elinde aleyhime bir şey olsaydı beni bırakmayacağını düşünmedi. Onu biraz anlayabiliyorum."

"Seni neden karakola çağırdılar?"

Dave eliyle soruyu geçiştirdi. "Cumartesi gecesi nerede olduğuma dair çelişkili ifadeler vardı. Açıklığa kavuşturdum. Kavuşturmasaydım şu anda burada olamazdım."

Dave onu ikna etmişti. Tabii ki iyiydi. Polisler katillerin öylece dolaşmasına izin vermezlerdi, en azından onları bir kere gözaltına aldıktan sonra.

Dave öne eğildi. Ona tekrar, "Sorun nedir Leslie? Ne oldu? Bitkin gözüküyorsun. Seni rahatsız eden şey nedir?" diye sordu.

Endişeli görünüyordu, Leslie'nin açılabileceği biri gibiydi. Onun için kaygılanan bir arkadaş gibi. Bir an Leslie ona her şeyi anlatmak istedi; savaşı, Brian Somerville'i, Fiona ve Chad'i ve yaptıkları acımasız şeyi. Ama sonra bunun aksine karar verdi. Fiona'yı koruma isteği, birine söyleme ihtiyacından daha güçlüydü.

O yüzden sadece, "Sanırım kendi hayatıma dalmış durumdayım. Bir sonraki adımın ne olacağını bilmiyorum. Çok fazla şey yaşandı."

"Buradaki daireyi tutmak istiyor musun? Sanırım sana ait."

"Tutacağımı sanmıyorum. Kendimi burada hiçbir zaman rahat hissetmedim. Bu büyük soğuk ev her zaman yarı boştu... Sanırım satacağım. Parayla ne yapacağım konusundaysa... hiçbir fikrim yok. Belki de Londra'da kendime ufak bir daire alırım. Sadece kendim için ufak bir yuva yaratırım. Belki de o zaman bir evim olduğunu hissedebilirim. Sığınacak bir limanım olur."

"Öyle bir limanın yok mu?"

"Nerede olacak ki? Neredeyse kırk yaşındayım. Evliliğim dağıldı. Son yaşayan akrabam öldü. İşte yeteri kadar başarılıyım ama bu huzurlu olmama yetmiyor."

Dave, "Kendine ait ufak bir daire," diye tekrarladı. "Bu kulağa... biraz yalnız geliyor. Bir koca, çocuklar, büyük bir köpek, ne olursa olsun, huzur veren hiçbir şeyden bahsetmedin."

Leslie güldü ama panik içinde bunun kulağa zorlama ve oldukça çaresiz geldiğini fark etti. "Hayır, öyle gelmiyor. Ama parmaklarımı şıklattığım anda bana uygun, benimle evlenecek, üç harika çocuk yapıp hafta sonları büyük köpeğimizle kırlarda yürüyüşe çıkabileceğim bir adam yaratabileceğimi mi düşünüyorsun? Öyle adamlar ortada bulunmuyor. En azından ben bulamıyorum. Aslında Gwen'le aynı lanet durumdayım. Yalnız ve çaresizim."

"Ama Gwen değilsin. Başarılı ve aktifsin, tutkuların var. Gwen'in aksine hayatın nasıl işlediğini biliyorsun. Tek ortak noktanız, ikiniz de geçmişi fazla düşünüyorsunuz ve bunun sizi ne kadar geride tuttuğunu fark etmiyorsunuz."

"Ben hiç öyle olduğunu..."

Dave onun sözünü böldü. "Gwen'e bak. Çiftliğinde oturup geçmiş bir zamana tutunuyor. Kadınların kariyer için eğitim almadığı, onları evlerine alacak bir adam gelmediği sürece yaşlanıp saçları grileşene kadar ebeveynleriyle yaşadıkları bir döneme. Taparcasına sevip itaat edecekleri bir adam. Sence neden hiç şansı yaver gitmedi? Çünkü hiçbir adam bugün böyle bir kadın istemiyor. Çünkü erkekler kendileri için bir ortak, bağımsız bir kadın arıyorlar, kendi hayatını yönetebilecek birini istiyorlar."

"Ama seni kaptı."

Dave bir an sessiz kaldı.

Sonunda, "Bunun nasıl olduğunu biliyorsun," dedi.

"Bu yürümeyecek, Dave."

Dave kısık sesle, "Biliyorum," dedi.

Leslie öne eğildi. "Geçmişi çok düşünmüyorum, Dave."

"Düşünüyorsun, Leslie. Sadece Gwen'den farklı bir şekilde düşünüyorsun. Geçmişin şimdiki zamana hükmetmesine izin veriyorsun. Babanın kim olduğunu düşünüyorsun. İçten içe hâlâ annenle ilgili sorun yaşıyor, ona karşı adil olmak istiyorsun. Ve hâlâ büyükannenle tartışıyorsun. Onun için minnettar olman gerektiği hissiyle onunla geçirdiğin gençliğin hakkında ne hissettiğini gitgide daha fazla fark ettiğin için duyduğun öfke arasında kalmış durumdasın. Kocana seni aldattıktan sonra cehenneme gitmesini söylemişsin ama sürekli bunu düşünüp analiz ediyorsun, kendini analiz ediyorsun, kendine durumun nasıl bu hale geldiğini soruyorsun. Özgür değilsin, Leslie. Yeni bir hayat yaşamak için özgür değilsin."

Leslie yine gözlerinin yaşlarla dolduğunu hissetti ve zorlanarak yaşları durdurmaya çalıştı.

"O zaman ne yapmalıyım? Geçmişim bana ait değilmiş gibi davranamam ya?"

"Ama geçmişin öylece var olmasına izin verebilirsin. Geçmişi değiştiremezsin, o yüzden geçmişi kabul et. Kendini ve duygularını kabul et. Hiçbir zaman babanın kim olduğunu öğrenemeyeceksin. Annenin bir melek olmak ile ihmalkâr olmak arasında gidip geldiği gerçeğiyle yaşamak zorundasın. Büyükannene desteği için minnettar olup aynı zamanda ona bakması gereken kızın ruhunu anlamak için hiçbir çaba sarf etmeyen, sert bir yaşlı kadın olduğu için kızgın olabilirsin. Bir de Tanrı aşkına, Stephen'ı unut! Seni aldattı. Böyle bir adama ihtiyacın var mı? Aranızdaki her şey gerçekten harika olsaydı, tek gecelik bir ilişkinin onu dışarı atmana yeteceğini gerçekten düşünüyor musun? Güçlü bir ilişki böyle bir şeyi atlatırdı. Ama başka bir ilişkide, tek gecelik bir ilişki sadece bardağı taşıran son damla oluyor. İkiniz için durumun bu olduğunu düşünüyorum."

Leslie yorgun bir halde gülümsedi, gözleri bulanık görüyordu. "Sen ilişkiler konusunda uzmansın, değil mi? Yaşam koçu falan mısın?"

Dave ciddi kaldı. "Ben tam bir eziğim, hem de her anlamda. Hayatın geri kalanında olduğu kadar ilişkilerde de kaybeden bir adamım. Ama kendi hayatını düzeltemeyen biri, başka insanların hayatını yine de gayet iyi bir şekilde anlayabilir. Bu ikisi her zaman birlikte yürümez."

Leslie çayını ufak yudumlarla içti. Sıcaklık ona iyi geldi ve bal midesini yatıştırdı. Dave'in gecenin yarısında gelmesinin ne kadar iyi olduğunu düşündü. Bu ruh haliyle devam etseydi bayılana kadar içebilirdi. Yalnız olmadığı için minnettardı. Yavaş yavaş daha farkında, daha huzurlu ve kendini hazır hissederek, bu doğru an, diye düşündü. Başını kaldırıp Dave'in gözlerine baktı.

Dave kalkıp masanın etrafında yürümeye başladığında ne adamın kendisinden ne de bakışlarında gördüğü şeyden kaçmaya çalışmadı. Dave iki elini birden tutup yavaşça onu ayağa kaldırdı. Leslie onun kendisini nazik ve rahatlatıcı kolları arasına almasına izin verdi. O sırada ihtiyacı olan şey buydu. Sadece bu gecelik ona sığınıp kendini güvende hissetmek istiyordu. Başka bir insanın kalp atışını duymak istiyordu. Fiona'yı ve hakkında okuduğu her şeyi unutmak istiyordu.

Dave'in dudakları onun alnına dokundu. Leslie başını kaldırdı ve dudakları, Dave'inkilerle buluştu. Onu bir çaresizlik ve öfke karışımıyla öptü, Dave ise daha nazik ve yumuşak bir şekilde karşılık verdi. Leslie bunu yapıyor olamazdı. Bu uygunsuzdu, kesinlikle yanlıştı, belki de

vahimdi. Dave başka bir kadınla nişanlıydı ve bir cinayet vakasının zanlısıydı. Ama Leslie, uzun süredir kendini rahat bırakmamıştı. Üstelik Dave'den hoşlanıyordu. O Stephen'dan çok farklıydı. Büyükannesinin hiçbir zaman onun için kabul edemeyeceği bir adamdı. Bir yandan ona anlaşılmaz ve tuhaf geliyordu, belki de önceden kestirilemeyen biriydi. Şimdiye kadar tanıdığı bütün erkeklerden çok farklıydı. Ama öte yandan, bu ona ne kadar çelişkili gelse de, onu tamamen anlayabiliyordu. O yetenekli bir öğrenciydi, dünyayı değiştirmek isteyen bir idealist, hayatını harcamış biri, bütün dünyevi eşyaları tek bir bavula sığan bir insandı. Dave birdenbire Leslie'ye, Stephen'ın tamamen zıttı gibi geldi. Stephen eğitimini tamamlamış, doktor olmuştu, iyi para kazanıyordu ve güvenli bir işi vardı; saygı duyuluyordu ve mükemmel bir eşe benziyordu ama sonra gidip yıllar boyunca biriktirdiği bastırılmış öfkesini saçma sapan bir ilişkiyle boşaltmıştı. Leslie artık Stephen'la neden asla yürümeyeceğini anlıyordu. Stephen onun için fazla iddiasızdı. Fazlasıyla yeniliğe kapalı ve sıkıcı biriydi. Akla gelmeyecek bir şey yapıp onu aldattığında bile fazla tahmin edilebilirdi. Bu konuda bile fazla düzgün davranmıştı, tek bir geceden sonra cesaretini yitirmiş ve bu şok edici olaya dayanamadığından, en azından yakalanmadığı gerçeğine dayanamadığından itiraf etmek zorunda kalmıştı.

Stephen, sadece Leslie'nin hayatında bir dönemdi. O kadar.

Dave'in elleri Leslie'nin süveterinin altına kaymış göğüslerini avuçlarken Leslie gözlerini kapadı.

Birdenbire, "Bunu yapmamalıyız," diye mırıldandı. Bunu acaba gerçekten içinden gelerek mi söylemişti yoksa birkaç dakikalık bir direnç göstererek vicdanını rahatlatmaya mı çalışıyordu emin değildi. Bunu kendisi de merak ediyordu.

Dave, "Neden?" diye sordu.

Bu çok kolay olurdu. Leslie sıcaklık, korunma ve güvende olma duygusu karşılığında arzularına boyun eğip kendini bir erkeğin kollarına bırakmak ve zihnini meşgul eden şeylerden kurtulabilmek için büyük bir özlem duyuyordu.

Birine yaslanmak, ona güvenmek. Buna seksten çok daha fazla ihtiyacı vardı. Kendine bir yuva bulması gerekiyordu, yıllardır arıyordu, hatta belki de bütün hayatı boyunca arayıp durmuştu.

Bu yuvayı, söz konusu adam üzerinde şüphesiz güçlü bir cinsel hayranlık uyandırsa bile, mutfak zemininde ya da başka bir yerde seks yaparak bulamayacağı açıktı. Leslie, fiziksel zayıflık duyduğu bir andaydı, açtı ve midesi bulanıyordu, üstelik Fiona hakkında onu derinlerine kadar sarsan şeyler öğrenmesi yüzünden dengesiz bir ruh halindeydi.

Bedenini ele geçiren şehvet duygusu gittikçe zayıfladı ve yönetimi tekrar mantığı devraldı.

Bir adım geriye çekilmeye çalıştı ama hemen duvara yaslandı. "Yapamam," dedi.

Dave yine, "Neden?" diye sordu. Dili onun dudaklarına dokundu. Leslie onun öpüşünü, ellerinin vücudunda dolanması hissini seviyordu. Ama korkuyordu. Sonraki boşluğun, öncesine göre daha kötü olacağından korkuyordu.

Yüzünü kenara çevirdi.

Ani bir hararetle, "Gerçekten istemiyorum, Dave," dedi.

Dave geriye çekilip iki elini birden havaya kaldırdı. "Özür dilerim!"

"Sorun değil. Tamam."

Dave sinirlenmişti. "Leslie, ben sen de..."

"Ben, ne?"

Dave, "*Biz*," diyerek kendini düzeltti, "bir dakika önce aynı şeyi istiyoruz sanmıştım."

"Evet. Bir dakika önce. Ama şimdi... yapamam."

Dave düşünceli bir tavırla ona baktı. "Sorun nedir, Leslie? Ya da kim? Gwen mi?"

"Evet, Gwen de var. Ama aynı zamanda kendimi şu anda çok kırılgan hissediyorum. Doğru düzgün tanımadığım biriyle yatmak istemiyorum çünkü çok kırılganım."

Dave ona dikkatle baktı ve Leslie, gözlerinde onun anladığını gördü. "Bir ara kabuğundan çıkmalısın. Yaralanmaktan o kadar korkuyorsun ki yaşamaya cesaret edemiyorsun. Belli bir noktadan sonra bu durum seni çöküşe götürecektir, Leslie. Bunu yapacak gücü yitirmeden önce kabuğundan çık."

"Merak etme. Hayatımı kontrol edebiliyorum."

Dave cevap vermeyince Leslie sinirlendi. Dave'in onu ve hayatını bu şekilde oturduğu yerden analiz etmeye hakkı yoktu, hele bir de

içinde bulunduğu durum düşünülürse hiç yoktu. Bir cinayet davasının şüphelisiydi, ev sahibesi onu dışarı atmıştı, şüphesiz banka hesabında hiçbir şey yoktu ve beş para etmez bir nişanı vardı... Ne cüretle, Leslie'yle onun hayatı hakkında konuşuyordu?

Leslie saldırgan bir tavırla, "Erkekler istediklerini elde edemediklerinde," dedi, "genelde söylenmemesi gereken şeyleri söylüyorlar. Belki de istediğini elde edememe durumunu telafi etmek için başka bir yol bulmalısın."

Dave küçümseyerek değil, itaatkârca gülümsedi. "İnan bana, senin deyiminle *istediğimi elde etmemeyi* kaldırabilirim. Ben rahatlamaktan bahsediyordum. Sadece seni ve durumunu nasıl gördüğümü açıklamak istedim. Ama haklısın, belki de haddimi aştım."

Leslie, "Bana öyle geldi," diye yanıt verdi.

Dave, "Özür dilerim," dedi.

Aralarına yeni giren mesafeyle oldukları yerde durdular. Her şey söylenmişti. Hiçbir şey olmamıştı.

Leslie yorgun ve yalnız hissediyordu. "Ben yatacağım," dedi. "Misafir odasında kalabilirsin. Ne de olsa Stephen'ın artık kullanmıyor."

"Teşekkürler. Yarın sabah kalacak başka bir yer arayacağıma emin olabilirsin."

"İstediğin kadar kalabilirsin."

Leslie, onun mutfaktan çıkışını izledi.

Doğru şeyi yaptığı için kendini iyi hissetmesi gerektiğini düşündü. Ama keyfi kaçmıştı ve kendinden emin olamıyordu. Oturdu ve paketten bir sigara çıkarıp yaktı.

Yine yanlış hareket etmişti. Etrafında yüksek bir duvar örüp kendini daha fazla kapamıştı. Neden sadece yapmak istediği şeyi yapmamıştı? Sonradan ne olacağını düşünüp endişelenmeden. Gerçekten de yaşamayı pek beceremiyor muydu?

Düşünceleri ve parlakça aydınlatılmış mutfağa yayılıp odayı dolduran duman halkalarıyla kuşatılmış bir halde oturdu.

Bu gece uyuması zor olacaktı.

2

Valerie geç yatmış olsa da erken uyandı. Banyodan çıkar çıkmaz cep telefonu çaldı. Vücuduna sardığı havluyla, cep telefonunu şarj olsun diye fişe taktığı yatak odasına koştu.

"Alo?"

Arayan her zaman işe yediden önce başlıyormuş gibi görünen Komiser Muavini Reek'ti. Tereddütle, "Çok mu erken arıyorum?" diye sordu.

Valerie, "Kahvaltı ediyorum," diye yalan söyledi. "Ne oldu?"

"Korkarım duymaktan memnun olacağınız bir şey olmadı, Dedektif Almond. Dün gece geç saatte Stan Gibson'ın ebeveynleriyle irtibata geçmeyi başardım. Oğullarının geçen hafta sonunu sevgilisi olarak tanıttığı Bayan Witty'yle beraber Londra'da onlarla birlikte geçirdiğini söylediler. Sanırım Bayan Witty de bunu doğrulayacaktır. Gibson kontrol edilmesi bu kadar kolay olan bir şey hakkında bize yalan söyleyecek kadar aptal değil."

"Maalesef Gibson hiç aptal değil, Reek. Birçok sorunumuzdan biri de bu. Ebeveynleri güvenilir insanlar gibi görünüyorlar mı?"

"Evet. Şaşırdılar ama yalan söylediklerini sanmıyorum. Kafaları bunu yapamayacak kadar karışıktı. Oğullarının suç işlediğini hayal edemiyorlar. Onu güvenilir ve herkese yardım etmeye açık, iyi bir insan olarak tarif ediyorlar. Fakat çok fazla kısa ilişkisi olmuş, annesi doğal olarak suçu, onun özelliklerini takdir edemeyen kadınlara atıyor. Bence kimse onunla uzun süre birlikte olmaya dayanamaz. Şüphesiz Bayan Witty bu konuda daha fazla bilgi sahibi olmamızı sağlayabilir. Ama..."

Valerie, "...bunun vakaya bir faydası dokunmaz," diye cümlesini onun yerine tamamladı. "Amy Mills'in cinayetini çözmemizi sağlamaz."

Reek, "Onu Fiona Barnes'ın ölümünden sorumlu tutamayız," sonucuna vardı.

Valerie iç çekerek, "Öyle gözüküyor," diye hemfikir oldu.

Reek, "Filey Sokağı'na dönüp Karen Ward'la şansımı bir kez daha deneyeceğim," dedi. Sanki başını dik tut, elimizde başka şeyler de var! demeye çalışıyormuş gibiydi. "Dün akşam eve gelmedi ama belki gece bir ara dönmüştür."

"Newcastle Packet'a gittin mi?"

"Tabii ki. Ama dün orada çalışmıyordu. Ev arkadaşları da nerede olduğunu bilmiyordu. Ama elimizde ilginç bir şey olabilir; ev arkadaşları, Dave Tanner'ın Karen'ı o akşam dairesinden iki kere aradığını söylediler. Barda bana söylediklerine göre, Newcatle Packet'a gelip onu sormuş. Onunla konuşmaya kararlı görünüyor."

"Bu şaşırtıcı değil. Onunla yakın bir ilişkisi var."

"Her ne olursa olsun, Ward'dan onunkiyle uyuşan bir ifade alana kadar Tanner'ı elemeyeceğim. Dün Golden Ball'a da gittim, ikisini de hatırladılar. Fakat orada sadece kısa bir süreliğine bulunmuşlar. Yaklaşık onda bardan çıkmışlar. O yüzden verdiği ifade yanlış değil, ama doğru da değil."

Valerie, bu kadar kıymetli bir iş arkadaşı olduğu için seviniyordu. Reek çok fazla mesai yapıyordu ve Valerie bir kere bile onun bundan şikâyet ettiğini duymamıştı. "Harika iş çıkartıyorsunuz, Reek," dedi. Neredeyse onun hattın öteki tarafında gülümsediğini duyabiliyordu.

Reek kısaca, "Vakaya Ward'la devam edeceğim," dedi ve veda etti.

Valerie giyinirken hareketlerinin ne kadar ağır ve yorgun olduğunu fark etti. İş arkadaşının, tamamen ayılmış ve harekete hazır Komiser Muavini Reek'in tam aksi bir şekilde hissediyordu. Bu sadece hayal kırıklığı mıydı? İki vakayı tek seferde çözememiş olmasının verdiği hayal kırıklığı?

Tek bir vakayı bile çözmüş müydü ki? Yavaşça mutfağa girdi ve kahve makinesini çalıştırdı. Sadece kahve içecekti. Canı bugün kahvaltı yapmak bile istemiyordu ve bu genel onun için kutsal bir öğündü.

Dün akşam neredeyse iki saat boyunca oturup Stan Gibson'la konuşmuş ve bir kere bile neşeli ruh halini bozamamıştı. Gibson bütün

soruları gülümsemesini eksik etmeden kibarca ve sabırla cevaplamış, en ufak rahatsızlık veya sinir belirtisi göstermemişti.

Evet, tabii ki Amy Mills'in ölümünü duymuş ve okumuştu. İnsanların bütün yaz boyunca Scarborough'da konuştuğu tek şey buydu. Korkunç, çok korkunç bir şeydi. Birinin bunu yapabilmesi! Tabii kendisini işin bir parçasıymış gibi hissediyordu. Hiçbir zaman onunla konuşacak cesareti gösterememiş olsa da, Amy onun için çok önemliydi. Valerie'ye, kadınlarla konuşmakta sıkıntı çeken bir adam gibi mi görünüyordu? Görünüşünün onu yanıltmasına izin vermemeliydi! Hiçbir zaman Amy'yle konuşmaya çalışmamıştı.

Evet, teleskop. Fotoğraflar! Tabii ki bu yaptığının doğru olmadığını biliyordu. Ama tam olarak yasak da değildi, değil mi? Amy Mills'in çok güzel olduğunu düşünmüştü. Onu ilk ne zaman mı görmüştü? Düşünmesi gerekiyordu. Ocakta olmalıydı. Biraz eğlenmek için karşı taraftaki daireleri gözetlemiş ve o zaman Amy Mills'i, Linda Gardner'ın dairesinde görmüştü. Amy Mills o sırada çocukla bir şey yapıyordu ve dalgalı saçları, Stan'e bir hale gibi gözükmüştü. Ondan hoşlanmaya başlamıştı, evet. Bu yüzden mi suçlanıyordu?

Takıntılı mıydı? Bunu bilmiyordu. Pekâlâ, sık sık, zaten az olan boş vakitlerinde fırsat buldukça onu gizli gizli takip etmişti. Amy Mills birçok defa tek başına uzun yürüyüşlere çıkmıştı. Her zaman Stan'e çok yalnız görünmüştü. Nadiren başka bir öğrenciyle bir fincan kahve içmeye veya konuşmaya çıkıyordu. Genelde kendi başınaydı.

Onun yanına gitmiş miydi? Onun tarafından reddedilmiş miydi? Bu onu öfkelendirmiş miydi? Hayır, hayır, hayır. Dedektif Almond yanlış taşın altına bakıyordu. Amy Mills'le hiç konuşmamıştı. Bunu zaten söylemişti. O yüzden Amy Mills onu reddetmiş olamazdı. Her neyse, reddedilmeyi kaldırabilirdi. Onu başından atan kadınları öldüresiye dövmüyordu. Gerçi hiçbir zaman bir kadının onu başından atmadığını itiraf etmeliydi. Hiçbir zaman! Kadınlarla sorunu yoktu. Özellikle de onların ilgisini çekmek konusunda. Dürüst olmak gerekirse, reddedilmenin nasıl bir his olduğunu gerçekten bilmiyordu.

Bütün konuşma boyunca böyle devam etmiş, sürekli gülümsemişti. Valerie'nin içinde her ne varsa, bütün sinirleri, içgüdüsü, deneyimi,

sezgisi, kısaca içinde olan her şey ona Gibson'ın bu suçu işlediğini söylüyordu. Bu sırıtan adamın vicdanında Amy Mills'in cinayeti olduğunu.

Valerie, kahvenin süzülmesini beklerken, kendi kendine elinde ne kanıt olduğunu sordu.

Doğruya doğru, elinde hiçbir şey yoktu.

Onu başta Gibson'a yönlendiren ilk ipuçları, *katil* diye haykıran içgüdüsü ve hafif bir umut dışında hiçbir şey. Adamın yarattığı izlenimden beslenen bir umut.

Kahve hazırdı. Pencereden dışarı bakarak kahveden bir yudum aldı. Hava hâlâ karanlıktı ama yağmurun durduğunu görebildiğini düşünüyordu. Sis de geri dönmüş gibi görünmüyordu.

Gibson kendisini dünyaya iyi kalpli, arkadaş canlısı, gülümseyen genç bir adam ve bütün kayınvalidelerin rüyası gibi gösterebilirdi ama onu, Valerie'yi kandıramazdı. Valerie gülümsemesinin patolojik olduğunu görmüş, gözlerindeki deliliği fark etmişti. Onu yeteri kadar tanımasa veya geçmişinin detaylarını bilmese de, onun çok büyük bir sorunu olduğunu biliyor ve kadınlarla olan ilişkisinin, sorununu korkunç bir şeye dönüştürebilecek bir katalizör görevi gördüğünü anlayabiliyordu. Bu katalizör, sorununu nefrete, intikama, ölümcül derecede tehlikeli öfkeye ve ölçüsüz bir vahşete dönüştürebilirdi. Amy Mills'in cesedi, bunun yeterince açık bir kanıtıydı.

Valerie'ye göre, onun sorunu reddedilmekti. Gibson, hiçbir kadının onu reddetmediğine dair üstelemişti. Bunu vurgulamıştı ve Valerie, bunu söylerken gözlerinde beliren ifadeyi görmüştü. Amy Mills'in öldürülmüş olmasının, ölümünün bu kadar vahşice olmasının sebebinin bu olduğundan şüpheleniyordu. Gibson ona kafayı takmıştı, çektiği bütün fotoğraflar bunu gösteriyordu ama Amy Mills onu istememişti. Bir noktada, ya öldürüldüğü geceden önceki günlerde ya da o gece parkta onu reddetmişti. Valerie, Gibson'ın kadınlar tarafından reddedilmeyi kendine yediremediğinden emindi, bununla başa çıkmakta zorlandığını görebiliyordu.

Komiser Muavini Reek'in ne diyeceğini biliyordu. "Gerçeklere bakın, Dedektif Almond, gerçeklere! Sadece zanlıyı bulmak istediğiniz için kendinizi buna kaptırmayın. Sırf dosyayı kapamak istediğiniz için. Gerçeklere odaklanın!"

Yoksa bu Reek değil miydi? Kendi uyarıcı sesi miydi?

O gece birkaç kere uyanmış, işlerin neden bu kadar kolayca ilerlemeye başladığını merak etmişti. Aylarca hiçbir ipucu çıkmamıştı, hem de hiç. Şimdiyse birdenbire korkudan titreyerek erkek arkadaşının tuhaf davranışlarını ihbar eden Ena Witty çıkıp gelmişti. Birdenbire bir zanlı, öldürülen kıza karşı duyduğu takıntıyı kanıtlayan fotoğraflar ve Amy Mills son yolculuğuna çıkmadan önce dairesine bakan bir teleskop belirmişti.

Valerie, karanlık ve sessiz gecede kendisine bütün bunların biraz fazla işe yarar olup olmadığını sordu. Zanlı ona bir tabakta sunuluyormuş gibi gözüküyordu. Sanık, sihirbazın kolundan çıkardığı bir iskambil kâğıdı gibiydi. Amy Mills'in gerçek katilinin önünde böyle birdenbire somutlaşıvermesi imkânsızdı. Hayat ya da –fazla felsefeye kaçmadan ele alırsa– işi normalde kendisine böylesi çözümler sunmuyordu.

Şimdi, sabahın erken saatlerinde, bütün şüpheci sorularının cevaplarını biliyordu. Zanlı böyle birdenbire belirmişti çünkü tam o sırada belirmek istemişti. Bunlar Stan Gibson olmasını istediği için olmuştu, polisin dairesinde bulunmasını ve önceden hazırlandığı sorgu tamamen onun isteği doğrultusunda gerçekleşmişti. Sürekli devam eden sırıtışının soruşturma memurunu çok sinirlendireceğini önceden biliyordu. Bütün bunları istediği için Ena'ya teleskoptan bahsetmiş ve fotoğrafları Ena'nın eninde sonunda bulacağı bir yere koymuştu. O andan itibaren Ena için tehlike çanlarının çalmaya başlayacağını biliyordu. Ena'nın ya polise kendi başına gitmesi ya da o adımı onun için atacak bir arkadaşına söylemesi sadece zaman meselesiydi.

Daireye girişini planlamıştı ve her şey tıkır tıkır işlemişti.

Valerie bir şey daha fark etti. Gibson, Valerie'nin hiçbir şey kanıtlayamamasını sağlamıştı. Soruşturmalara şaşırmamıştı, o yüzden her şeyi önceden derinlemesine düşünmüş olmalıydı. Eğer başını derde sokacak olsalardı, polisin bütün ipuçlarını ele geçirmesine izin vermezdi. Zeki ve rasyoneldi. Valerie dünyanın altını üstüne getirse bile yine de Gibson'ı parmaklıkların arkasına atacak tek bir kanıt bulamazdı.

Böyle bir kanıt yoktu.

Eğer olsaydı, o zaman Gibson kendini teslim etmezdi. Karakoldaki sırıtma oyununu oynamazdı.

Valerie kendine ikinci bir fincan kahve doldurdu ve sanki kendisine fazla gelmeye başlamadan önce hoşnutsuzluğunu ve hayal kırıklığını da kahveyle birlikte yutabilirmiş gibi fincanı hızla kafasına dikti.

Yine de bir umut kıvılcımı, kasvetli, neredeyse şüpheci bir umut hissediyordu, bu, Gibson'ın konuşmalarında hissettiğini fark ettiği keyiften kaynaklanıyordu. Gibson bu durumdan aşırı keyif alıyordu. Onun için en büyük zevkti. Onu çok mutlu ediyordu. Şimdiden bunun bağımlısı olmuştu. Bunu *ona* yapan kişi *Valerie*'ydi, dolayısıyla Gibson bunun farkında olmasa da, Valerie onun bir adım ilerisindeydi. Ayrıca çok önemli iki şeyin farkına varmıştı. Gibson gerçekten hasta bir insandı. Bunu tekrar yapmak isteyecekti. Hem olayın kendisini hem de polisle arasındaki kedi-fare oyununu tekrarlamak isteyecekti.

Valerie buna yemin etmeye hazırdı.

Kahvenin geri kalanını lavaboya döktü. İşe yaramıyordu. Günle yüzleşmeliydi. Dave Tanner'ın ifadesini kontrol etmeliydi ve Reek'in, Karen Ward'u mümkün olduğunca çabuk bulmayı başaracağını umuyordu. Ayrıca Ena Witty'yle tekrar konuşacaktı. Onun şimdiye kadar sakinleştiğini ve Stan Gibson'la birlikte geçirdiği bu kısa zaman içerisinde dikkatini çeken bir iki önemli detayı hatırlayacağını umuyordu. Gerçi vakayı çözmesine yardımcı olacak kadar kilit bir rol oynamasını beklemiyordu. Valerie bu konuda hayal kurmuyordu. Ama işini yapmalı, mesleğine dair öğrendiği günlük rutinini uygulamalıydı. Bunun da ötesinde, Gibson'a yakınlaşmayı denemeliydi. Onun hakkında elinden geldiğince çok şey öğrenmeliydi.

Peşinde bir tazı köpeği var, Gibson, diye düşündü. Gülümsemen yüzünde donup kaldığında ve hapı yuttuğunu fark ettiğinde orada olacağım!

Çantasını ve araba anahtarını aldı, paltosunu kolunda attı ve dairesinden çıktı.

Öteki Çocuk.doc

15

Sevgili Chad,

Sana hikâyemizin sonunu bir mektup olarak yazacağım. Şimdiye kadar çoğunu anlattım ve geriye sadece hikâyemizi neden yazma ihtiyacı duyduğumu açıklamam kalıyor.

Seni sadece belirgin bir faydası olan şeyleri değerli gören ketum ve pragmatik bir adam olarak tanıyorum. Ve bizimle ilgili bunca şeyi okuduktan sonra ne düşüneceğini biliyorum: Lüzumsuz karalamalar! Hikâyemiz mi, ne olmuş yani? Sanki bilmiyormuşum gibi!

Peki o zaman amacım neydi?

Hikâyemiz beni her zaman çok üzdü, Chad. Birçok sebepten ötürü. Her şeyden çok, tabii ki Brian Somerville sebebiyle. Belki de onunla daha fazla vakit geçirmiştin ama ben genç oğlana senden daha yakındım. Ben gittikten sonra bile yıllar boyunca senin evinde yaşadı.

Ama Londra'dan elimi tutan yetim kalmış küçük bir oğlan olarak çıktı Scarborough'da da her zaman bana yakın olmak istiyordu. İsmiyle hitap ettiği tek kişi bendim. İsmiyle hitap ettiği tek kişinin ben olduğumu fark etmiş miydin? Onu herkesten çok seven Emma'ya bile ismiyle hitap etmiyordu. Aslında onu seven tek kişi olan Emma'ya bile. Ama o bombalanmış Londra'daki kasım sabahında, ailesinin evinin tüten kalıntılarının yanında ilk andan itibaren beni seçmişti. Hiçbir zaman sevgisine karşılık vermesem ve sürekli güvenine ihanet etsem de, o bana sadık kaldı. Bazen hayatımda kimsenin Brian Somerville kadar bana sadık olmadığını düşünüyorum.

İkimizi düşündüğümde her zaman kederlenip neredeyse melankolik bir hale gelmemin sebebi ise hayatlarımızın gittiği yönler. Başka bir deyişle, her zaman hayal ettiğim gibi aynı yola sapmamış olmamız. Bugün bile birbirimiz için yaratıldığımıza inanıyorum. Ben sonradan evlendiğim adamla mutlu değildim, sen de oldukça büyük bir yaşta sonunda evlenmeye karar verdiğin

kadınla mutlu değildin. İlişkilerimizin, kaderlerimiz olmadığından huzurlu olmadıklarını düşünüyorum. İkimiz de çocuklarımızla ilgili hayal kırıklığı yaşadık. Senin Gwen'in, sadece mülküyle ilgilenen ve daha evlenmeden onu aldatacağına bahse gireceğim çekici bir dolandırıcıyla evlenmek üzere olan yol yordam bilmeyen yaşlı bir bakire oldu. Benim kızım ise... eh, biliyorsun.

Hippi toplulukları, haşhaş ve LSD, hiçbir zaman düzgün bir mesleğinin olmayışı, önüne çıkan adamın altına yatması ve en kötüsü de kızını dünyaya bu kadar sorumsuz bir şekilde getirişi. Yüksek dozda uyuşturucu ve alkolden ölmesine şaşırmadım. Hatta bunun olacağını önceden anlamıştım. Tabii ki onun için farklı bir hayat istiyordum.

Şüphesiz, Brian Somerville ile bizim birlikte bir hayat kuramamamız arasında bir bağlantı var. O sırada göremesek de, hikâyemiz 1946'daki o ağustos gününde kararlaştırılmıştı. Ben korkunç bir şey olduğunu ve müdahale etmemiz gerektiğini anlayarak annenin sönük lastikli bisikletiyle Gordon McBright'ın ürkütücü, çorak çiftliğinden hızla pedal çevirerek uzaklaştım. O akşam koyumuzda bu konuyu açtığımı hatırlayacaksın.

Bir araya gelip sevişiğimiz bir önceki akşamın mutluluk ve neşe dolu romantik ortamı yoktu. O ilk akşam, geleceğimizi önümüzde parlak bir şekilde görebiliyordum. İkinci buluşmadaysa tartışmaya başladık. Sana yaptığım ufak yolculuğu anlattım ve sen oraya gitmeme içerledin. O kadar saldırgan bir şekilde bağırmaya başladın ki gözyaşlarına boğuldum. Seni neyin bu kadar kızdırdığını anlamamıştım. Tabii şu an dönüp baktığımda, o sırada çok korkmuş olduğunu anlayabiliyorum. Seni o kadar endişelendiğin zorluklarla karşı karşıya bırakacak başka adımlar atacağımdan korkmuştun. Oradaki dehşetin ve kötülüğün ne kadar aşikâr olduğunu açıklamaya çalıştığımda bunu hiç önemsemedin, hatta küçümsedin. Hâlbuki sana Brian'ın zihnimde duyduğum çığlıklarını bile anlatmaya çalışmıştım.

Bunu kabul etmek istemedin. Gözlerinde nefrete yakın bir şey gördüm. O anda senin için bir düşman gibiydim. Ve bir tehdit.

Somerville olayının peşini bırakmadığım müddetçe hiçbir şekilde arkadaşlık yapamayacağımızı bildirdin. Beckett Çiftliği'nin bana kapanacağını söyledin. Kısacası, bir daha asla hiçbir şekilde iletişim kurmayacaktık. Sadece aşkın ve arkadaşlığın sonu olmazdı, beni hiç tanımamış gibi davranırdın.

Sana o akşamı, Brian Somerville'in kaderinin suçunu senin üzerine yıkmak için hatırlatmıyorum. O sıralarda sadece on yedi yaşında, âşık, de-

neyimsiz ve çaresiz olduğumu, sana, doğru şeyi yapamayacak ve tehlikeli koşulları görmezden gelecek kadar derinden bağlı olduğumu kabul etsem bile, sonraki yıllarda cesur olmak için birçok fırsatım oldu. Bu konuyu tekrar araştırabilirdim, bir şey yapabilirdim. Sürekli on yedi yaşında kalmadım. Bir süre sonra genç ve çaresiz olmak gibi bir bahanem yoktu.

Bir noktada vicdanım daha güçlü olmalıydı. Ama neyden daha güçlü olmalıydı? Beni harekete geçirmekten alıkoyanın ne olduğu konusunda uzun uzun düşündüm. Arkadaşlığını kaybetme korkusu muydu? Benim için her zaman çok önemli olmuş olsan da, hâlâ öylesin, bu korkunun bana sık sık Brian'ı hatırlatan sesi susturmaya tek başına yeteceğini sanmıyorum. Bir zamanlar sana âşık olmamın, hatta belki de seni hayatım boyunca sevmiş olmamın, bu sessizliğimin tek açıklaması ya da gerekçesi olduğunu düşünmüyorum.

Hayır, açıklama fazlasıyla banal. Adeta bir doğa kanunu gibi. Bir yolda ne kadar çok ilerlersek, dönmek o kadar zor oluyor ve bir U dönüşü yapmanın getireceği sonuçları artıyor. Her zaman *Hayır,* diye bağırıp devam etmeyi reddedeceğimiz bir nokta oluyor. Bu noktayı kaçırırsak, sonraki anların her biri daha karmaşık bir hal alıyor ve neden daha önce hayır demediğimizi açıklama gereğini beraberinde getiriyor. Sonunda artık buna cesaret edemediğimiz bir zaman geliyor. O kadar ilerlemiş oluyoruz ki geri dönmek imkânsız oluyor. En azından tamamen itibarımızı yitirmeden geri dönmemiz mümkün olmuyor. O yüzden dişimizi sıkıp yürümeye devam ediyoruz ve vicdanımızın sesini duymamak için ıslık çalıp mırıldanıyoruz. Benim yaptığım da buydu.

Belki sen de böyle yaptın. Bilmiyorum. Bazen, Brian'ın trajedisi konusunda vicdanının benimki kadar sızlamadığından korkuyorum. Hiçbir zaman bunu çözemedim. Seninle Brian ve bu olaydaki rolümüz hakkında birkaç defa konuşmaya çalıştım ama sen her seferinde de lafı ağzıma tıktın. Bu konuda konuşmak istemiyordun. O kadar.

O yaz, Yorkshire'a gelmemden sadece birkaç gün sonra Londra'ya geri döndüm. Her şey değişmişti. Senden ayrı kalmaya dayanamıyordum. Çok soğuktun. Benden sürekli kaçmanı ve benimle iletişim kurmak istemediğini bu kadar çok belli etmeni kaldıramıyordum. Artık koyda geçirilen akşamlar, sohbet etmeler ve şefkatli sevgi gösterileri yoktu. Brian Somerville ve onun yarattığı tehdit aramızda duruyordu. Artık bana yaklaşamıyordun. Sanırım sonunda sırt çantamı toplayıp çiftlikten ayrıldığımda çok rahatlamıştın.

Beni karşılarında görünce şok olan annem ile Harold'a ne söylediğimi şu anda hatırlamıyorum. Bir şeyler geveledim. Herhalde geri kalanını kendileri çözmüşlerdir. Hiçbir zaman sana karşı duyduğum hislerimden bahsetmedim ama en azından annem bir şeylerden şüphelenmiş ve o sırada bunun yürümediğini, aşkta hayal kırıklığına uğradığım için Scarborough'dan bu kadar aceleyle ayrıldığımı varsaymış olmalı. Bu tamamen yanlış değildi, gerçi bu durumu yol açan karmaşıklıkları ve olayları tahmin edemezdi.

Kaymakamlığa gidip Somerville ailesini sordum. Eski adresini verdim ve şu anki adreslerini arayan bir tanıdıkları olduğumu söyledim. Savaş bitteli sadece bir buçuk sene olmuştu ve böyle sorular son derece normaldi. Cepheden dönmeyen erkekler vardı. Aileler büyük şehirlerden tahliye edilip kaybolmuşlardı. Hâlâ ebeveynlerini arayan çocuklar, çocuklarını arayan ebeveynler, kocalarını ve nişanlılarını arayan kadınlar, karılarını arayan kocalar ve bunun gibi bir sürü insan vardı. Kızıl Haç, uzun bir kayıp ilanı listesi asmıştı ve umutlarını kaybetmiş insanlar hâlâ bu şekilde birbirlerini bulmaya çalışıyorlardı.

Savaşın gölgesi hâlâ ülkenin üzerindeydi.

Somervillelere gelince, beklediğim gibi, bütün ailenin 1940 Kasım'ında gerçekleşmiş bir hava saldırısı sonucunda öldüğünü öğrendim.

Gişede benim için dosyalara bakan genç kadına, "Hepsi mi?" diye sordum.

Bana acıdığını görebiliyordum.

"Korkarım ki hepsi. Bay ve Bayan Somerville ve altı çocukları. Ev çökmüş ve kilerde hapis kalmışlar."

"Hepsi sonradan molozların arasında bulunmuş mu?" diye sormadan edemedim.

"Evet. Size verecek daha iyi bir cevabım olmadığı için üzgünüm."

"Teşekkür ederim," diye mırıldandım.

O zamanlar Londra'nın yarısı yanmıştı. Yaralılar ve ölüler molozların arasından sürüklenerek çıkartılmıştı. Bu olayda, çöken bir evin kilerinde altı çocuğun birden ebeveynleriyle ölüp ölmediğinden emin olmak mümkün olmamıştı. O kasım sabahı zavallı Bayan Taylor'ın söylediklerini hâlâ hatırlıyorum: "Onları kazıp çıkardılar... en azından, onlardan arta kalanları."

Belki bir yerde bir bacak vardı, başka bir yerde de bir kol... Şehirde geceler boyu devam eden bir cehennemin ortasında kim kapsamlı otopsi testleri yapmaya vakit bulabilirdi ki?

Artık emindim. Brian Somerville, resmî olarak altı senedir ölüydü. Hiç Kimse gerçekten de bir hiç kimse oluvermişti. Artık yoktu. Bir zamanlar bir Kızıl Haç hemşiresinin defterinde onunla ilgili bir not vardı ama bunun organizasyon içinde dolaşırken kaybolduğu açıktı. O yüzden kimse Brian'ı sormamıştı, sormayacaktı da. Bugün birbirine bağlanmış bilgisayar şebekeleriyle yürütülen dünyamızda imkânsız gibi gözüken bir şey olmuştu, birçatlakların arasından kaymış ve kaybolmuştu. Bedensel olarak vardı ama resmî olarak yoktu. Hiçbir zaman okula gitmesi veya vergi ödemesi gerekmeyecekti. Sigortası ve oy verme hakkı yoktu.

Hiçbir şekilde, uygar bir toplumun içindeki insanları koruduğu şekilde korunmuyordu.

Yavaşça eve yürüyüp sana öğrendiklerimi anlatan bir mektup yazdım. Mektubu hatırlıyor musun bilmiyorum. Ama bana cevap verdiğin birkaç mektuptan biriydi, hem de gecikme olmadan. Brian'ın resmî 'ölümünü' duyduğun için rahatladığını sanıyorum. Artık otoritelerin soru sormayacağından emin olabilirdin. Ben sessiz kaldığım sürece korkacağın hiçbir şey yoktu.

Bana mektubum için teşekkür ettin ve endişelenmememi söyledin. Nerede olsa, Brian'ın *sıcağı sıcağına* inandığım kadar kötü bir durumda olduğunu bilmiyordum. (Cümleni kelimesi kelimesine hatırlıyorum!). Ayrıca diğer alternatifi de düşünmeliydim: Bir bakım yurdu, diğer tek seçenek buydu ve muhtemelen Hiç Kimse gibi bir oğlan için hiç kolay olmazdı. Hastalar yataklarına bağlanıp ot gibi yaşamaya bırakılıyordu. Kendi dışkılarının içinde çaresizce yatıyor, sonra soğuk suyla yıkanıyorlardı. Sık sık tacizler ve açıklanamayan ölümler oluyordu...

O kadar tüyler ürpertici bir tablo çizmiştin ki Charles Dickens bile daha iyisini yapamazdı. Bugün bile geriye dönüp baktığımda, muhtemelen çok da yanılmadığını kabul etmeliyim. Kırklı yıllarda zihinsel özürlü insanlar için olan bakım yurtları, bugün sahip olduklarımızla karşılaştırılamazdı. Hatta bugün bile, bir muhabir hasta ve yaşlı insanlara yapılan muameleleri ortaya çıkardığında büyük bir skandal patlak veriyor ve biz de her seferinde bu olaylar karşısında şok oluyoruz.

Her neyse... Artık neredeyse seksen yaşındayım, Chad. Ve ölümüm yaklaşırken (pek çok uzakta değil), artık kendime ve başka insanlara yalan söylemek istemiyorum.

Seçtiğimiz yol doğru değildi. Semira Newton yetmişlerin başında bu skandalı ortaya çıkardığından beri, sen bile aldığımız bu kararların doğru olduğuna gerçekten inanıyor olamazsın.

Bu seçilmesi korkunç, sorumsuz ve vicdansız bir yoldu. Bencil ve korkakça. Evet, belki de bizi en iyi tanımlayan özelliğimiz budur: korkaklık.

Sadece korkaklık.

16

Peki sonra ne oldu? Önceden reddettiğim şeyi yaptım. Ticaret üniversitesine gidip daktilo kullanmayı ve stenografiyi öğrendim, sonra da Londra'da birkaç ofiste çalıştım. Bu arada, şu anda hatırlıyorum da, annem o zamanlar bir kere Brian'ı sormuştu. Soru, ansızın bir pazar sabahı kahvaltıda geldi.

"O öteki çocuğa ne oldu?" diye sordu. Korkudan çayım boğazıma kaçtı. 'Anla işte... o küçük... soyadı neydi? Yanlış hatırlamıyorsam Somerville'di. Yanında Yorkshire'a götürdüğün çocuk..."

Süveterime döktüğüm çayı silerken, "O uzun zaman önce bakım yurduna konuldu, anne. Yıllar önce," diye yanıt verdim. "Biliyorsun, biraz..." Alnıma dokundum.

Annem, "Ah evet," dedi ve konu kapandı. Bir daha hiç Brian'dan bahsetmedi. Bu onun için konuyu açıklığa kavuşturmuştu. Ne de olsa, öylesine aklına gelen bir soruydu. Hiçbir zaman cevapla gerçekten ilgilenmemişti.

1949 Ağustos'unda, senden sonraki ilk erkek arkadaşımla evlendim. Oliver Barnes, üniversitede son dönemini okuyan nazik bir tarih öğrencisiydi. Onunla üniversite kütüphanesindeki geçici bir işte tanıştım. Sanırım ona âbayı yakmıştım ama bu gerçek aşk değildi. Belki de yirmi yaşındayken insan neyin gerçek aşk olduğunu bilecek kadar büyük değildir. Onunla nazik olduğu ve beni delice sevdiği için evlendim. Hâlâ ebeveynleriyle yaşıyordu ama onların geniş evlerinde kendine ait bodrum katı olduğu için onun yanına taşınabildim. Sonunda Harold ve annemle yaşadığım hapis hayatından bu

şekilde kaçabildim. Kesinlikle sosyal basamaklarda büyük bir adım atıyordum, bu annemi çok etkileyen bir şeydi. Oliver'ı seviyordu ve ömrünün sonuna kadar onun hayatının aşkı olduğuna inandı. Buna inanmasına izin verdim, onu neden endişelendirecektim ki?

Kızım Alicia doğduğunda daha yeni yirmi iki yaşımı doldurmuştum. Asistanlık yapan kocam Hull Üniversitesi'nde bir iş teklifi aldığındaysa yirmi sekiz yaşındaydım.

Bu bir tesadüf mü yoksa kader miydi? Tekrar Yorkshire'a dönüyordum.

Seni sonraki yıllarla sıkmak gibi bir isteğim yok.

Hayatlarımızdaki felaket gerçekleşmişti. Bütün önemli yol ayrımlarında farklı yönlere gitmeyi seçmiştik ve bunu asla değiştiremezdik. Bu benim için trajikti, hâlâ da öyle. Senin de aynı şekilde hissedip hissetmediğini bilmiyorum. Seninle böyle konularda konuşamıyorum. Yıllar içinde yalnızlığına daha çok gömüldün. Kabuğuna daha fazla çekildin. İletişimimizi devam ettirmek, seni ziyaret etmek ve seni kabuğundan çıkarmaya çalışmak bana kaldı. Bu, kırk beş yaşında, kendinden yirmi yaş genç olan bir kadınla evlendiğinde de geçerliydi ve karın, senin konuşma kabiliyetsizliğinden dolayı insanların gözü önünde kuruyup sordu. Bana çok daha genç olmasına rağmen onun senden önce ölmüş olması çok mantıklı geliyor. Susuz kaldıktan sonra kuruyan, sonra da yok olan bir çiçeği andırıyor.

Gwen de karakterin yüzünden çok acı çekti ama o senin kızın. Doğduğundan beri doğru dürüst konuşmayan ve ailesinden tamamen uzaklaşan bir baba tanıdı. Orada olan, ama aynı zamanda orada olmayan biri. Çöldeki hayatta kalmasına izin veren mekanizmalar geliştirebildi. Karın genç olmasına rağmen, bunu yapamayacak kadar büyüktü. Onu yıprattın. Sonunda daha fazla dayanamadı ve öldü. Göğsündeki tümör, sadece bu mutsuzluğun fiziksel bir ifadesiydi.

Neden sana bunu bu kadar zalimce söylüyorum? Çünkü kendimi suçlarken de zalimce davrandım. Kendi kendime senin ailenden o kadar uzak olmanda, ailene çok az katılmanda ve resmi olarak koca ve baba olmana rağmen gerçekte bu rolleri üstlenmemende benim de suçumun olup olmadığını sordum.

Oliver için Hull tabii ki çok daha kolay olacak olmasına rağmen, Scarborough'da yaşamamız için ısrar ettim. Her zamanki gibi, Oliver istediğimi kırmadı. O zamanlar Prince of Wales Terrace'ta yaşamıyorduk, daha

yukarıda, Sea Cliff Yolu'nda çok hoş ufak bir evde yaşıyorduk. Yol, denizde son buluyormuş gibi gözüküyordu. Etrafı ağaçlarla çevriliydi ve geniş evlerinin güzel bahçeleri vardı. Düzgün mutlu bir aile olabilirdik, ben de kendimi o hayata adayabilirdim. Onun yerine sürekli Beckett Çiftliği'ne dönüyordum. Uzun bir süre orada ne kadar vakit geçirdiğimi fark etmedim, ama sonra kızım Alicia'yla o çirkin olay yaşandı. Yirmi ya da yirmi bir yaşındaydı ve çoktan minik Leslie'yi doğurup anne olmuştu. Ahlaksız, karmakarışık bir hayat sürüyordu ve ona kendini ve hayatını çok daha iyi değerlendirebileceğini söylemeye çalıştım.

"Her şeyin vardı!" diye bağırdım. "Bazı genç insanların iddia edebileceği gibi hiçbir şeyden mahrum değilsin. Herhangi bir eksiğin var mı?"

O zamanlar teni sağlıksız sarı bir renk almıştı. Uyuşturucu kullanımı ve tamamen yetersiz beslenme alışkanlıkları sebebiyle, sürekli karaciğeri ve safra kesesiyle ilgili sorunlar yaşıyordu. Saldırganlıkla cevap verdiğinde hastalıklı rengin ne kadar yoğunlaştığını hatırlıyorum. "Eksik olan bir şey mi? Annem! Her zaman annesiz yaşamak zorunda kaldım!"

Gerçekten hayrete düşmüştüm. "Ben mi?"

"Maalesef başka bir annem yok."

"Ama ben..."

"Hiçbir zaman yanımda olmadın," diye sözümü kesti. "Her zaman o çiftlikte takılıyor, Chad Beckett'ın peşinde dolaşıyordun. Neredeyse okuldan geldiğim her gün, tek bulduğum bana daha önceden yaptığın bir yemek ve Beckett Çiftliği'nde olduğunu ve sonra geleceğini belirten bir nottu. Keşke o notları saklasaydım. Onlarla koca bir kutuyu doldurabilirdim!"

Artık haklı olduğunu biliyorum. Seni hiç unutmadım, Chad. Nihayetinde ne kadar içine kapanık ve zor bir insana dönüşmüş olsan da, benim için hâlâ akşamın loş ışığında beraber koyda oturduğum o vahşi, yakışıklı, savaşa gitmek ve dünyayı kurtarmak isteyen çocuksun. İlahlaştırdığım ve benim her şeyim olacağına inandığım çocuk. Hayallerimde onun etrafında kocaman bir dünya örmüştüm, bunun sadece benim hayallerimde olduğunu, senin hiç umursamadığını fark etmemiştim. Yıllar boyunca seninle ilgili romantik düşüncelerim oldu ve normalde romantiklik beni suçlayabilecekleri bir şey değildir. Kendimi kandırdım. Kendimi birinin -benim- sana yardım etmesi gerektiği konusunda ikna ettim. Baban öldükten sonra yıllar boyunca çiftlikte yalnız kaldın. Çalışıp borçları ödemen gerekiyordu. Fazla çalışıyordun

ve endişelerin vardı. Senin için yemek yaptım, yıkamak için çamaşırlarını aldım. Seninle hasat sorunlarını ve düşen tahıl fiyatlarını konuştum. Senin çiftlikteki hayatın hakkında, kocamın üniversitedeki hayatı hakkında bildiklerimden daha fazlasını biliyordum, kocamın üniversite hayatı beni hiç ilgilendirmiyordu. Her şeyden çok, kızımın aklında, ruhunda ve hayatında olup bitenlerle olan bağımı yitirdim. Bir kilo koyun yününün fiyatını biliyordum. Ama kızımın şarkı söylediği okul gösterisinin tarihini bilmiyordum.

Seninle yaşadığım o tuhaf hayata o kadar alışmıştım ki sen evlenip baba olduktan sonra bile bu hayata bir son vermeyi başaramadım. Sadece başka bir kadınlasın diye seni unutmayı başaramadım. Kendimi karını da desteklemem gerektiğine ikna ettim. Genç ve deneyimsizdi ve yapması gereken çok iş vardı. Yardım etmeye hazırdım ve acil bir durumda her zaman orada olacaktım. Fakat durum hiç böyle olmadı. Ailenin çözülmeyecek sorunu yoktu. Muhtemelen tek gerçek sorun bendim.

Chad, bazen karın benden ölümüne bıkmış olmalı. Ama itaatkâr ve korkak bir kadındı. Sessizlik içinde acı çekti.

Tuhaf olan şu ki hiçbir zaman evlilik dışı ilişki yaşamadık.

Fiziksel olarak hiçbir zaman eşlerimizi aldatmadık. Belki de ilişki yaşamamız her şeyi daha da kolaylaştırırdı, en azından daha fazla açıklığa kavuştururdu. Belki de Oliver öğrense boşanmak isterdi. Belki karın bizi yatakta beraber yakalasa kendinde gidecek gücü bulurdu. Ama durum böyleyken, kimse bizi neyle suçlayacağını bilemedi. Özellikle de ben yardımsever numarasıyla hareket ettiğimden.

Tekrar tekrar sorduğum soru, Brian olmasa her şeyin farklı gelişip gelişmeyeceğiydi. Evlenip birkaç harika çocuk yapıp mutlu olup olmayacağımızdı. Yoksa kendimi bu konuda da mı kandırıyorum? Belki de gerçekten birbirimiz için yaratılmış olsaydık, ilişkimiz tüm bu Brian olayını atlatabilir miydi? İki insanın ve sonraki eşlerinin ve çocuklarının hayatlarının tek bir tesadüfle kararlaştırılabileceğini düşünmek oldukça moral bozucu ama bir o kadar da ilginç. Eğer annemle o 1940 Kasım'ında istasyona daha erken veya geç gitseydik, muhtemelen Bayan Taylor ve Brian'la karşılaşmazdık. Ve bazı şeyler farklı olurdu. Belki de her şey.

Semira Newton, polis ve basın tarafından yaratılan karmaşaya rağmen, 1970 skandalını beklenenden daha iyi atlattık. Şaşırtıcı bir şekilde, nihai olaylar gerçekleştiğinde çocuk olduğum ve insanlar Brian'ın sonraki

korkunç kaderini hiç bilmediğimi varsaydığı için, kimse beni suçlamadı. Basın tarafından canıma okunmadı, sadece arada sırada laf arasında benden bahsedildi, ama genelde soyadım kullanılmıyordu. Senin durumundaysa, seni değil, ebeveynlerini suçlamayı seçtiler. Genelde babanın Brian'ı Gordon McBright'a tek başına verdiği varsayılıyordu. Bunu inkâr edecek hiçbir şey yapmadın. Tabii bu, suçu tamamen babana atmak istediğinden değil, daha çok insanlarla konuşmayı pek tercih etmemenden kaynaklanıyordu. Sadece bu duruma özgü değildi. O noktada çevrendekilerle neredeyse her türlü iletişimden kaçınmaya başlamıştın.

Vaka oldukça büyük bir patırtıya sebep oldu. Bir gazetenin manşeti, *Unutulmuş Çocuk*, bir başkasının ise *Adı Olmayan Çocuk*'tu. Doğal olarak basın bizi çok eleştirdi ama o zamanlar çok genç olmamız sayesinde ucuz atlattık. Kamuoyu, hiçbir zaman Brian'ı istememiş ve onunla doğru dürüst ilgilenmemiş olan Arvid Beckett'ı suçladı. Hâlbuki siz bu kararı birlikte aldınız ve Arvid hasta, hatta bazen kafası karışık yaşlı bir adamdı, muhtemelen ne yaptığının tam olarak farkında bile değildi.

Ama topluma olanları anlatıp bizi ve ailelerimizi tehlikeye atmamın kime ne faydası dokunacaktı ki?

Seni iyi tanıyorum, Chad. Belki de hayatım boyunca tanıdığım diğer herkesten daha iyi tanıyorum. Bütün bunları okumaya tenezzül ettiysen veya en azından yazılanlara bir göz attıysan, kaşlarını çatıp, "Ne olmuş yani? Ne diye eski defterleri açıp duruyorsun hiç anlamıyorum," diye düşüneceğini biliyorum.

Sebebinin seni ikna edeceğinden emin değilim ama açıklamaya çalışacağım.

Her şeyi yazdım çünkü gerçekle yüzleşmek istedim ve bunu hiçbir şeyi atlamadan tamamen dürüst bir şekilde yapabilmemin tek yolu hepsini yazmamdı. Düşünceler bölünür, başka yönlere kayar, kaybolur ve mantıklı sonuçlara varmaz. Yazıdaysa kaçacak hiçbir yer yoktur. Yazmak insanı konsantre olmaya ve söylenilemeyen şeyi tam olarak ifade etmeye zorlar. Zihin dolambaçlı yollara girse ve parmaklar klavyeye dokunmak istemese bile kişi cümlelerini tamamlar. Kaçmak istese bile yazar.

Benim için böyleydi.

Peki neden hepsini sana yolladım?

Çünkü sen hikâyemin bir parçasısın, Chad, gerçeğimin bir parçasısın. Çünkü bizim kaderimiz ve Brian'ın kaderi iç içe geçmiş durumda. Her bir hayatın aldığı yön, diğer iki kişinin hayatı olmadan hayal edilemez. İkinize de güzel, hüzünlü ve kesinlikle çok özel bir şekilde bağlı olduğumu hissediyorum. O yüzden hikâyemizi kendime saklamak doğru olmazdı.

Belki de sana bu yazıyı göndermemde belli bir adalet isteği vardır. Chad, gerçekle yüzleşmek kolay değildi. Belki de seninde gerçeklerle yüzleşmen gerektiğini ve adil olanın bu olduğunu düşünüyorumdur. Tabii ki seni bütün bunları okumaya zorlayamam. Belki de yazının neyle ilgili olduğunu görür görmez sil tuşuna basacaksın.

Belki de kendini koruyacaksın ve kendine bunları okutmayacaksın. Bunu anlayabiliyorum.

Ama seninle hayatımı paylaşmak istiyorum. Öyle ya da böyle. Diğerini başaramadık, en azından bu şekilde olsun.

Fiona

16 Ekim Perşembe

3

Leslie neden bu kadar berbat hissettiğini merak etti. Bu viski yüzünden olamazdı, değil mi? Dün gece kustuğundan daha fazla kusması zordu. Belki de yeteri kadar uyumamıştı. En fazla iki saat. Hem kendisine sıkıntı veren çok fazla şey okumuştu. Olaylar daha açık bir hale gelmemişti, aksine daha da bulanıklaşmış gibi görünüyorlardı.

Brian Somerville'e ne olmuştu?

Semira Newton kimdi?

Yatak odasından çıktı. Dışarısı yavaş yavaş aydınlanmaya başlamıştı. Denizin üzerinde, karanlık bulut yığınları arasından parlak kırmızı bir şerit görünüyordu. Güneş doğuyordu ama Leslie, güneşin bugün kendisini göstereceğinden şüpheliydi. Gri bir sonbahar günü olacaktı.

Salona gitti ve şaşırarak Dave Tanner'ın çoktan giyinmiş olduğunu ve telefonu yerinden kaldırdığını gördü. Dave irkilip telefonu geri koydu. Telefon ederken yakalandığı için kendini kötü hissettiği açıkça belli oluyordu.

"Erken uyanmışsın," dedi.

Leslie, "Sen de," diye yanıt verdi.

Dave, "Çok iyi uyumadım," diye itiraf etti. "Aklımda çok fazla şey vardı..." Detaya girmedi ama Leslie tahmin edebiliyordu.

"Hayatınla ne yapman gerektiğini bilmiyorsun."

Dave mutsuzca gülümsedi. "Bu yetersiz kalıyor. Bir çıkmazdayım ve ne geri dönebiliyorum ne de ileri gidebiliyordum. Yanlış yola sapmak diye buna denir herhalde."

Leslie telefona işaret etti. "Gwen'i mi aramak istiyordun?"

"Hayır. Eski bir arkadaşı aramak istiyordum ama o... neyse, önemli değil."

"Ah, anladım."

Dave uzun süre boyunca ona baktı. "Yorgun gözüküyorsun, Leslie. Bence sen de iyi uyumadın."

"Yeterince uyumadım, orası kesin." Leslie, ona büyükannesinin dosyalarından ve onları okuyarak geçirdiği vakitten bahsetmek istemiyordu.

Brian Somerville ile Semira Newton'la ilgili düşüncelerini bir kenara itti ve Dave'e odaklanmaya çalıştı.

"Polis cumartesi akşamıyla ilgili ifadene neden inanmadı?" diye sordu. Dün gece bu konuya giremeyecek kadar kötü durumdaydı ama sonra, yatakta uzanırken bu soru aklında dönüp durmuştu. Dave, *çelişkili ifadelerle* ilgili bir şey söylemiş, sonra aniden konuyu değiştirmişti.

Dave'in yüzünde değişen ifadelere bakılırsa, Leslie onun hızla ne söyleyeceğini ve ne kadarını anlatacağını düşündüğünü ve sonunda, adeta pes etmiş olmanın verdiği bir rahatlık içinde ona Dedektif Almond'la konuştuklarını anlatmaya karar verdiğini görebiliyordu.

Dave, "Bir komşu, cumartesi gecesi geç saatte evden çıktığımı görmüş," dedi. "*Ben* tekrar dışarı çıkmadığımı söylemiştim. Polise anlatmış."

"Peki bu doğru mu? Tekrar çıkmış mıydın?"

"Evet."

Leslie hayretle ona baktı. "Ama neden... ve nereye..."

Dave onun bakışlarındaki güvensizliği ve korkuyu görebiliyordu, sakinleştirici bir hareketle ellerini havaya kaldırdı. "Büyükanneni öldürmedim, Leslie. Gerçekten, inan bana. Ama tekrar dışarı çıktım ve bundan bahsetmek istemedim."

Leslie ne söyleyeceğini tahmin etti. "Başka bir kadınla mıydın?"

Konuşmaları boyunca, Dave odanın ortasında duruyordu. Bunun üzerine bir koltuğa çöküp bacaklarını uzattı. Tamamen teslim olmaya hazırdı. "Evet."

"Bütün gece mi?"

"Evet."

"Dave..."

"Biliyorum. Ben bir canavarım. Korkunç davrandım. Gwen'e yalan söyledim, onu aldattım... *Biliyorum!*"

"Kim bu kadın?"

"Karen. Bir öğrenci. Eskiden beraberdik. Onunla Gwen yüzünden ayrıldım."

"Anlaşılan ayrılmamışsın."

"Aslında ayrılmıştım. Ama arada sırada nefsime hâkim olamadım. Beni kaybetmek istemiyordu, bu da işimi kolaylaştırdı... Ama olay tabii ki hiçbir zaman buraya varmamalıydı."

Leslie ona doğru ilerledi. "Dave. Eski sevgilinle ilişki yaşıyorsun. Dün gece de benimle yatmak istedin. Ve..."

Dave onun sözünü kesti. "Özür dilerim, eğer seni..."

"Beni kırmadın, Dave. Şu anda muhtemelen Scarborough'da seni biraz düzgün bulan her kadınla ilgilenecek bir durumdasın. Sana karşı kötü duygular beslemeyen herkesle. Bunu kişisel algılamıyorum, yani birçok kadından biri olmayı..."

Dave ona şefkatle baktı, Leslie'ye böyle gözüktü. "Sen birçok kadından biri değilsin, Leslie. Onlardan biri *değilsin*."

"Ben senin kaotik ve çözülemez durumunun bir parçasıyım, Dave. Tıpkı Karen gibi. Ve Gwen. Bir kriz yaşıyorsun ve önüne bir yol çıkacağını umarak vahşi bir telaş içinde hareket ediyorsun. Hayatın için kurduğun plan yürümedi ya da daha doğrusu, herhangi bir planın olmamasının bir hata olduğunu görebiliyorsun. Bu, insanların normalde kırklı yaşlarında fark edebildiği bir şey. Ve genelde paniğe kapılıp abartılı tepkiler veriyorlar."

Dave hafifçe gülümsedi. "Senin gibi mi?"

"Ben bir cinayet zanlısı değilim. Üstelik kimseyi aldatmam da. Panik ataklarımı kendimle sınırlıyorum."

"Ve bir sürü viskiyle."

"Onun sonuçlarına da katlanıyorum."

Dave ayağa kalktı, eskisine nazaran daha gergin görünüyordu. "Ne istiyorsun, Leslie? Bana sadece öldürecek biraz vaktin var diye vaaz vermiyorsun. Ne demeye çalışıyorsun?"

Leslie derin bir nefes aldı. "Gwen'i çok uzun süredir tanıyorum. Büyükannem ve babası, hayatları boyunca arkadaştılar. Beckett Çiftliği'nde çok vakit geçirdim. Gwen'le yakın arkadaş olduğumu iddia etmek istemiyorum. Bunun için çok farklıyız. Ama kendimi ona karşı sorumlu hissediyorum. Benim için neredeyse aileden sayılır. Burada öylece dikilip buna izin veremem, onun..."

"....hayatını benim gibi bir hergeleyle harcamasına mı?"

"Daha evlenmeden onu aldatıyorsun. Onunla seks yapma fikri seni dehşete düşürüyor. Onunla hiçbir bağın yok. Büyükannem haklıydı: Sadece çiftliği ele geçirmek istiyorsun. Araziyi. Başka hiçbir amacın yok."

Dave omuz silkti. "Bunu sana çok önce itiraf ettim."

"Gwen'in böyle bir şeye girmesine izin veremem."

"Ona her şeyi anlatmak mı istiyorsun? Karen'ı? Hatta... Bizi?"

"Senin ona her şeyi anlatmanı istiyorum."

"Leslie, ben..."

"Lütfen, Dave. Onun yanına git. Bu karmaşayı çöz. Ona doğruyu söyle. Cumartesi gecesi ve kendinle ilgili doğruları."

"Doğruları söylersem yıkılır."

"İkiniz felaket bir evliliğe girerseniz, çok daha kötü yıkılır. Yoksa sonsuza dek ilişkilerini, kaçamaklarını ve evlilikten ötürü duyduğun mutsuzluğu saklayabileceğini mi düşünüyorsun?"

Dave, "Muhtemelen hayır," diye onayladı.

"Elinden geldiğince hızlı bir şekilde bunu geride bırakmalısın."

Dave hiçbir şey söylemedi. Leslie, onun çeşitli ihtimalleri tarttığını tahmin etti. Dave insanların kafalarını karıştırmaya, hayatını zekâsı sayesinde sürdürmeye, sorunlardan kaçmaya ve nahoş durumlardan paçasını kurtarmaya alışıktı. Hoşnutsuzluk verecek koşullarla bezeli düz bir yola alışık değildi ve yolu hiçbir zaman bir cinayetle kesişmemişti. Fiona'nın vahşi ölümü, Dave'in sevdiği çalışma şeklini altüst etmekle kalmamış, aynı zamanda Dave'i her zamanki oyalama, kaçma ve aldatma numaralarıyla ilerleyemeyeceği bir duruma sokmuştu. Onun için ağzının suyu akan kadınları birbirine düşürmek veya ikisi arasında kimseye fark ettirmeden usulca mekik dokumakla bir cinayet

oruşturmasında kendini açıklamak farklı şeylerdi. Leslie, hem de çok arklı, diye düşündü.

Dave, sonunda, "Sanırım bana bir seçim şansı vermiyorsun," dedi. Ben anlatmazsam sen anlatacaksın, değil mi?"

"Evlendiğinizi görmeden önce mi? Evet."

Dave, "O zaman ona yakında söylerim," dedi.

Leslie, sırf kendisi zorladığı için Dave'in kabul ettiğini görebiyordu. Tek başına sadece güçlü bir talep söz konusu olsaydı, Dave nunla pazarlık yapmaya çalışırdı. Onu ikna etmek için çekiciliğini ullanırdı. Savaşırdı. Ama Leslie, Dave'in savaşmaktan yorulduğunu, eçtiği yolun mantıksızlığının farkında olduğunu görebiliyordu. Dave avaştan çekilmeye hazırdı çünkü kazanmasının bir yolu yoktu.

Leslie, "Seni Staintondale'e götürebilirim," teklifinde bulundu.

"Bu iyi olur. Bavulumu kısa süreliğine burada bırakacağım, sonra a..."

"Sana dün gece söyledim, kalacak bir yer bulana kadar bende alabilirsin, acele etmene gerek yok. Gerçekten, bu daire çok büyük. Birkaç gün kalman sorun değil. İkinci bir anahtar alıp istediğin gibi idip gelebilirsin."

Dave rahatlamış gözüküyordu. "Teşekkürler, Leslie. Ben çıkmadan nce kahve içip bir şeyler yiyelim mi? Gwen'le boş mideyle yüzleşebiceğimi sanmıyorum."

"Tabii. Benim de kahveye ihtiyacım var."

Mutfakta kahvaltı ettiler. Önündeki zor görev, Dave'in iştahını apamışa benzemiyordu. Tostunun yanına sahanda yumurta yaptı ve zerine bayağı bir ketçap döktü. Leslie'nin midesi, iki fincan sade kahve ışında hiçbir şeyi kaldıramadı. Dehşetle bakıp üst üste üç sigara içti. aşırtıcı şekilde, bu onun midesinin daha az bulanmasına sebep oldu. endini geleceğini bildiği yoruma hazırladı.

Dave, tam zamanında, "Yeterince yemiyorsun," dedi. "Üstelik fazasıyla alkol ve sigara tüketiyorsun."

Leslie bunu yeterince sık duymuştu. "Bu yeni bir şey değil, her aman böyleydim. Hâlâ da kendimi iyi hissediyorum."

Dave ona baktı. Söylediğini düşünüyor ve dediğinden şüphe ediyordu.

"Dün gece neden o kadar üzgündün?" diye sordu. "Nedense bunun Gwen'le benim hakkında olduğunu hiç sanmıyorum."

Leslie çok düşünmeden, "Semira Newton'ı tanıyor musun?" diye sordu.

"Hayır. Kim o?"

"Bilmiyorum. Ben de sana soruyorum."

"Semira Newton..." Dave bir dakika düşündü. "Bu ismi nereden duydun?"

"O... büyükannemin hayatının bir parçası. Sana şu anda daha fazlasını anlatamam. Brian Somerville'i hiç duydun mu?"

"Hayır."

Leslie sigarasını söndürüp ayağa kalktı. "Haydi gidelim. Gwen'le ne kadar erken konuşsan o kadar iyi."

Dave de kalktı. "Önce deniz kenarında yürüyelim," diye öneride bulundu.

Leslie de kabul etti. "Bir ya da iki saat geç olması bir şeyi değiştirmez."

Dave rahatlayarak gülümsedi.

4

Komiser Muavini Reek, son birkaç gündür işinin çoğunlukla bir evin önünde arabasının içinde oturmayı ve gelmesi çok uzun süren insanları beklemeyi içerdiği izlenimini edinmişti. Görevi aşırı derecede sıkıcıydı. Ama bunun yapılması gerektiğini bildiğinden, bu göreve sesini çıkarmadan katlanıyordu. Ayrıca yakında kariyerinin farklı bir odağı olacağı düşüncesi onu rahatlatıyordu. Bir noktada tekrar terfi ettirilecekti. Bir noktada altındaki birine bu beyin gerektirmeyen işleri yapmasını söyleyecekti. O sabah patronunun ettiği iltifat, kariyer basamaklarında tırmanmak için sonsuza dek beklemek zorunda kalmayacağı konusunda kendisine umut vermişti.

"Çok iyi iş çıkarıyorsun," demişti. Bu, Reek'in kendisine olan güvenini arttırmıştı.

Her zamanki gibi, Filey Yolu'ndaki trafik çok yoğun ve gürültülüydü. Öğrenciler, kaldırımlarda akın akın ilerliyorlardı. Bazıları şimdiden yün bere ve atkı takmaya başlamışlardı bile. Hava bu sabah serindi. En azından artık yağmur yağmıyordu ama kesinlikle sonbahar gelmişti. Ekimin ilk haftalarında hâlâ biraz pastırma yazı havası vardı. Şimdiyse her şey değişmişti. Artık insan Noel'i düşünmeye bile başlayabilirdi.

Noel! 16 Ekim'de! Reek başını iki yana salladı. Ama yaya bölgesi çoktan yıldızlar ve çelenklerle süslenmeye başlanmıştı. Belki de şimdiden hediye aramaya başlamak fena bir fikir değildi. Böylece aralık ayı geldiğinde telaş etmesine gerek kalmazdı. Her zaman Noel Arifesi'nde geç saatlerde dükkândan dükkâna koşturuyor ve bıkkınlıkla bir daha asla bu hale düşmeyeceğine yemin ediyordu. Sonra kendini bir sene sonra tamamen aynı durumda buluyordu.

İrkildi. Düşüncelerinde kaybolduğundan, Karen Ward'un yaşadığı geniş tuğla evin önünde uzanan asfalt avludaki hareketi ancak şimdi

göz ucuyla fark edebilmişti. Dışarı bakmaktansa oturup Noel alışverişini planlayınca böyle oluyordu. Hızla arabasından çıktı. Aceleyle ön kapıya ilerleyen genç sarışın kadın apartmanın herhangi bir sakini olabilirdi ama Reek'in içgüdüsü onun Karen Ward olması gerektiğini söylüyordu. Sanki gece başka bir yerde kalmış da oradan dönüyormuş gibi bir seyahat çantası taşıyordu. Bu Karen Ward'a uyuyordu. Dün gece geç saatte ona evinden ulaşamamışlardı. Reek dikkati elden bırakarak yoğun trafiğinin arasından geçti ve bahçe kapısını açtı.

"Bayan Ward?" diye seslendi.

Kadın arkasına döndü. Reek anında onun çok uyumamış olduğunu fark etti.

"Evet?" diye sordu.

Reek ona yaklaşıp kimliğini gösterdi. "Polis. Komiser Muavini Reek. Size sormak istediğim birkaç soru var. On dakikanız var mı?"

Karen Ward saatine baktı. "Hemen üzerimi değiştirip üniversiteye gidecektim."

Reek, "Gerçekten sadece on dakika," diye tekrarladı.

"Dedektif Almond'a Amy Mills hakkında bildiğim her şeyi anlattım."

Reek, "Bu başka bir konu," dedi.

Karen Ward pes etti. "Tamam. Yukarı gelmek ister misiniz?"

Daire geniş, parlak, aşırı derecede dağınık ve boştu. Lavaboda bir kirli bulaşık yığını yükseliyordu. Masanın üzerinde kırıntılarla beraber boş fincanlar, bir şişe ketçap ve bir kavanoz mayonez duruyordu. Kapının yanına çamurla kaplı botlar atılmıştı. Burada yaşayan öğrencilerden hiçbirinin kendini etrafı toplamaya, evi temizlemeye veya bulaşıkları yıkamaya zorunlu hissetmediği aşikârdı.

Reek, muhtemelen, diye düşündü, herkes bunu başka birine bırakıyor ve sonunda kaos içinde yaşamaya alışıyorlar.

Toplu, hatta titiz bir insan olduğundan içi ürperdi.

Karen, "Dağınıklığın kusuruna bakmayın," dedi. "Bir temizlik listemiz var ama nedense hiçbir işe yaramıyor. Oturun. Bir bardak çay ister misiniz?"

Reek, "Hayır teşekkürler," dedi ve oturmadan önce fark ettirmeden tahta sandalyenin üzerindeki birkaç parça yemek kırıntısını silkeleyip defteri ile kalemini çıkardı.

"Evet, Bayan Ward, dediğim gibi, sizi çok tutmayacağım. Sadece birinin ifadesini kontrol etmek için birkaç soru soracağım."

Karen Ward karşısına oturmuştu. Reek, onun gözlerinin kırmızı olduğunu görebiliyordu. Ward gece boyunca ağlamıştı.

Karen Ward, "Evet?" dedi.

"Dave Tanner'ı tanıyor musunuz?"

Ward irkildi. "Evet."

"Bay Tanner, geçen cumartesi gecesini sizinle geçirdiğini iddia ediyor. Yaklaşık olarak saat dokuzu yirmi geçeden ona kadar rıhtımdaki Golden Ball'da birlikteymişsiniz, sonra da buraya dairenize gelmişsiniz. Sabah altıya kadar da sizinle kalmış. Bunu doğrulayabilir misiniz?"

Ward'un elleri boş bir fincanın etrafını sardı, açıldı, sonra tekrar fincanı tuttu. Sonunda, "Anlıyorum," dedi. "Demek ki beni bu yüzden arıyormuş. Telefonumda ondan gelen en az bir düzine kadar cevapsız çağrı var."

"Müsait değil miydiniz?"

"Onun numarasını görünce telefonu açmadım."

Reek bir şey demedi. Beklenti içinde kıza bakıyordu.

Karen, "Dün geceyi bir arkadaşımın evinde geçirdim," diye açıkladı. "Sokağın ilerisinde oturuyor. Ben... ben şu anda çok iyi durumda değilim. Dairedeki kimse beni anlamıyor o yüzden... şu anda başka bir yerde uyuyorum."

Reek, "Anlıyorum," dedi, gerçi sadece belli belirsiz bir fikri vardı ve haklı olup olmadığına emin değildi. "Acaba... sorunlarınız, Bay Tanner'la mı ilgili?"

Karen gözyaşlarına boğulacak gibi gözüküyordu. Reek onun duygularını kontrol edebileceğini umdu.

"Evet. Herhalde uzun bir süre beraber olduğumuzu öğrenmişsinizdir. Birdenbire temmuzda benden ayrıldı. Artık kimyamız uyuşmadığı için sanmıştım. Ama şimdi başka bir kadın olduğunu biliyorum."

"Bayan Gwendolyn Beckett."

Karen, "Adı bu mu? Sadece daha yaşlı ve bayağı sıradan biri olduğunu duydum," dedi.

Reek belli etmeden ona biraz baktı. Zor bir dönemden geçtiği belli oluyordu, yorgun ve yıpranmış görünmesine rağmen, çok güzel bir genç kadındı. Tam da Dave Tanner'ın yanında hayal edilebilecek türde bir kız. Zavallı Gwen'den oldukça farklı.

Birdenbire ona kendisi için yeni bir konuda soru sorulduğunu fark etmiş gibi gözüken Karen, "Peki Dave'in geçen cumartesi gecesi ne yaptığı neden önemli?" diye sordu.

Reek kötü haber vermekten hoşlanmıyordu.

"O... eh, geçen cumartesi akşamı, Bayan Beckett'ın yaşadığı çiftlikte bir... parti vardı. Bay Tanner da oradaydı." Reek'in dili 'nişan' kelimesini söylemeye varmamıştı. "Onunla misafirlerden biri arasında bir tartışma yaşandı. Bayan Fiona Barnes'la. O yüzden parti oldukça ani bir şekilde sona erdi."

Karen kaşlarını çattı. "Fiona Barnes mı? Staintondale'de öldürülmüş halde bulunan yaşlı kadın mı? Bunu gazetede okumuştum."

Reek, "Evet," dedi.

Yüzündeki ifadeden, yavaş yavaş anladığını görebiliyordu.

Karen, "Ah," dedi, "Dave onunla tartıştığı için..."

Reek çabucak, "Bütün misafirleri kontrol ediyoruz," diye ekledi.

Karen arkasına yaslandı. Kendini ele veren yüz hatları vardı. İkiye bölündüğü görülebiliyordu.

"Lütfen, Bayan Ward. Basit bir soruya basit bir cevap istiyorum. Dave Tanner sabah altıya kadar sizde miydi? Lütfen bana gerçeği söyleyin."

Karen, "Gerçeği mi!" diye haykırdı. Birdenbire ayağa kalkıp yumruk yaptığı elleriyle yanaklarında parlayan birkaç gözyaşını sildi. "Gerçek şu ki, onun için her şeyi yaptım. *Her şeyi!* Onu çok seviyordum. Bir işi, geleceği veya doğru düzgün bir kariyeri yok. O korkunç odada kiracı olarak kalıyor. Ama umursamıyordum! Hem de hiç. Onunla birlikte olduğum sürece hiçbir şey umurumda değildi. Onunla konuşabildiğim, gülebildiğim, onunla beraber yürüyüşlere çıkabildiğim sürece. Onunla sevişebildiğim sürece. Bütün hayatımı onunla geçirmek istiyordum.

Bazen beni bıraktığı için ölüyormuşum gibi hissediyorum. Bu beni mahvediyor!"

Reek de ayağa kalktı, duygu patlamasından ötürü utanmıştı. "Bayan Ward, bence..."

"Beni ve duygularımı kullandığını biliyor muydunuz? Hâlâ tam olarak anlamıyorum ama bu... Gwendolyn o kadar da harika biri olamaz. Her neyse, her şeye rağmen bana yine de arada sırada ihtiyacı oluyordu. Konuşmak için. Dışarı çıkmak için. Öpüşmek için. Ve seks için. Ben de ne zaman parmaklarını şıklatsa ona gidecek kadar aptaldım. Sonra da burada günlerce yalnız başıma oturup ondan haber beklerdim. İşte bu kadar aptaldım. İntiharı düşünmeye başladım."

Reek sözlerinin ona şu anda hiçbir anlam ifade etmeyeceğini biliyordu ama yine de söyledi, çünkü bunlar gerçekti. "Daha çok gençsiniz. Başka biri olacaktır. Buna emin olabilirsiniz."

Karen, beklendiği şekilde cevap verdi. "Başka birini istemiyorum."

Reek ihtiyatla, "Ama," diye yanıt verdi, "artık onu da mı istemiyorsunuz? Telefonlarına cevap vermemişsiniz."

Karen kollarını iki yana bıraktı. Yumruk yaptığı elleri rahatlamıştı.

"Beni delirtmesini istemiyorum," dedi. Birdenbire sesi çok yorgun çıkmıştı. "Sadece ondan kurtulmak istiyorum. Onu unutmak istiyorum."

Reek konuşmayı tekrar endişesine yönlendirerek tekdüze bir sesle, "Sizinle cumartesi günü Newcastle Packet'ta buluşup Golden Ball'a gitti," dedi. "Bunu kontrol ettik. Yani cumartesi gecesi konuşmaya istekli miydiniz?"

"Hayır değildim. Sağlığımı ve özgüvenimi kaybetmemek için onunla olan tüm bağımı kesmeye karar vermiştim. Belki de tam tersiydi: özgüvenim ve sağlığım. Evet, en çok özgüvenim zarar gördü."

Pencereden dışarı baktı. O kadar soluktu ki Reek onun neredeyse şeffaf olduğunu düşündü,

"Ama onunla Golden Ball'a gittiniz, öyle mi?"

"Beni ikna etmesine izin verdim. Ama bunun iyi bir fikir olmadığını biliyordum. Oraya vardığımızda hemen durumun ne olduğunu anladım. Yine hüsrana uğramıştı, tatminsizdi. Planlarını neyin bozduğu konusunda açıkça konuşmuyordu ama bahsettiğiniz tartışmayla ilgili

bir şeyler olmalı. Ne olursa olsun, ben onun dikkatini dağıtmak için oradaydım. Ve onunla yatağa girip ona birkaç saatlik eğlence sağlamak için. Ertesi sabah kalkıp kaybolur, sonra da beni günler boyunca hatırlamazdı. Temmuzdan beri böyleydi. Ama artık bunu yapamayacağım."

Reek nefesini tuttu. "O zaman siz..."

Cümlesini tamamlamadı ama Karen anlamıştı. "Evet. Onunla bir kadeh şarap içtim, onunla önemli bir konuda konuştum, yakınlaşma çabalarına itiraz ettim sonra da ona yorgun olduğumu ve eve gitmek istediğimi söyledim. Tek başıma."

"Sizinle gelmedi mi?"

"Hayır. Gelmesini istemedim. Hatta beni eve bırakma teklifini bile reddettim. Ne kadar cezbedici olduğunu biliyorum. Direnmeyi başaracağımdan emin değildim."

"Ne söylediğinizin farkında mısınız? Bay Tanner'ın, cumartesi gecesi konusunda polise yalan söylediğini, hatta Bay Tanner'ın Bayan Barnes'ın öldürüldüğü saatte ona şahitlik yapabilecek bir tanığı olmadığını söylüyorsunuz."

Karen sükûnetini korudu. "Belki de. Sadece ne olduğunu söylüyorum."

"İfadenizi yeminliyken tekrarlamanız gerekebilir."

Karen hafifçe gülümsedi. "Beni terk eden bir adamdan intikam almaya çalışmıyorum, efendim. Sadece gerçeğin kendisini söylüyorum. Yeminli ifade vermek konusunda hiçbir çekincem yok."

Reek defteriyle kalemini ceketinin iç cebine geri koydu. "İfadeniz için teşekkürler, Bayan Ward. Çok yardımcı oldunuz."

Karen ona hüzünle baktı. Reek, kim bilir ne kadar kötü hissediyordur, diye düşündü. İlişkisini tamamen bitirmekte kararlı olmasına rağmen, Tanner'dan gelen onca cevapsız çağrı, içinde yeni bir başlangıcın mümkün olduğuna, sevdiği adamın davranışlarının değişeceğine dair ufak bir umut doğurmuş olabilirdi. Şimdiyse Tanner'ın kendisini yine sadece kendini kurtarmak için onu kullandığını görüyordu. Valerie Almond, Tanner'ı sorguya çektiğinden beri, Tanner ifadesine destek çıkması için eski sevgilisini deliler gibi aramış olmalıydı.

Reek biraz neşeyle, kötü şans, diye düşündü. Kötü şans, dostum, artık Karen kendi yoluna gidiyor. Zor durumdasın!

"İyi günler, Bayan Ward," dedi. Kısa bir duraksamadan sonra, "Kişisel bir yorum yapmama izin verin: Tanner için ağlamayın. Buna değmez," diye ekledi.

5

Ena Witty, "Patronumu aramalıyım," dedi. "Bugün de izin almak istiyorum. İşe konsantre olmam mümkün değil."

Valerie anlayışla başını salladı. Ena Witty'nin ufak ve rahat salonunda duruyordu ve biraz önce onun bir fincan kahve önerisini reddetmişti. Zaten yeterince içmişti; sade, sıcak ve fazla sert olanından. Kalbinin fazla hızlı ve fazla gürültülü attığını hissediyordu. Ama belki de bu sadece damarlarında dolaşan adrenalindi. O kadar huzursuzdu ki neredeyse bir kuş gibi kanat çırpmaya başlayacaktı.

Kapıyı Jennifer Brankley'nin açmasına şaşırmıştı. Jennifer'ın yüzü buruşmuştu ve saçları dağınıktı. Uykulu gözüküyordu.

Valerie, *"Önce* mi geldiniz yoksa *hiç* gitmediniz mi?" diye sormuştu.

Brankley'ye karşı duyduğu hoşnutsuzluğu bastırmayı başaramaması garipti.

Jennifer, "Hiç gitmedim," diye yanıt verdi. "Ena dün akşam iyi değildi. Burada tek başına uyuma düşüncesine dayanamadı. O yüzden kocamı arayıp her şeyi açıkladım ve burada kaldım. Gwen Beckett her an beni almaya gelebilir. Biraz alışveriş yapıp sonra beni çiftliğe bırakmak istedi."

"Bay Gibson dün gece ya da bu sabah geldi mi?"

"Hayır."

Ena'nın beti benzi atmıştı ve önünde tereyağı, reçel ve kızarmış ekmekle salondaki masada oturuyordu. İştahı olmadığı belli oluyordu. "O muymuş?" Valerie'yi görür görmez ilk sorusu bu oldu. "O mu yapmış? Amy Mills'i o mu öldürmüş?"

Valerie işe yarar bir cevap veremedi. "Bilmiyorum. Bunu reddediyor ve sağlam bir kanıtımız yok."

Ena, bunu duyduğuna sevinsin mi üzülsün mü bilemiyormuş gibi görünüyordu. "Yani masum olabilir mi?"

Valerie, "Şu anda her şey mümkün," diye yanıt verdi. Bir fincan kahve daha önerildiğinde başını iki yana salladı ama sonra Ena'nın karşısına oturdu.

"Bugün de izin alacaksanız belki de öğleyin karakola gelmelisiniz. Hâlâ cevaplanması gereken birçok sorumuz var."

Ena endişeyle başını salladı.

Valerie, "Geçen cumartesi gecesi neredeydiniz?" diye sordu. "Hatırlayabiliyor musunuz?"

"Evet. Tabii ki. Londra'daydık. Stan'le ben. Cumartesi sabahı erkenden yola çıktık, pazar akşamı da Scarborough'ya geri döndük. Stan beni ailesiyle tanıştırmak istiyordu. Neden?"

Jennifer, "Bu, Fiona Barnes'la ilgili, değil mi?" diye araya girdi.

Valerie başını salladı. Kontrol etmesi tamamen formalite icabıydı. Ne o ne de Reek, Gibson'ın yalan söylediğine inanmıyordu. Gibson'ın Fiona Barnes cinayetiyle bir ilgisi yoktu, en azından kanıtlar onun şüpheli olmadığını gösteriyordu.

"Bay Gibson'la ilgili birkaç detay daha hatırlayabilirseniz çok iyi olur, Bayan Witty. Her şey önemli olabilir. Davranışları, laf arasında söylediği şeyler. Gözünüze çarpan... ya da çarpmayan şeyler. Her şey. Önemsiz şeylerden bahsetmekten korkmayın. Bu tip bilgiler bize genelde çok şey anlatıyor, karşımızdaki insanı tanımamızı sağlıyor."

Ena kısık sesle, "Onu o kadar uzun süredir tanımıyorum," dedi.

Jennifer, "Onu çoktan terk etmek isteyecek kadar uzun süredir tanıyorsun," diye araya girdi.

Valerie, Ena'ya baktı. "Bu doğru mu? Ondan ayrılmak mı istiyordunuz?"

"Bunu... bunu düşündüm, evet. Emin değildim ama..."

"Bu onun... Amy Mills takıntısıyla mı ilgiliydi? Yoksa başka sebepler mi vardı?"

Ena, "Artık baskıcı doğasına katlanamıyordum," dedi. "Her şey her zaman onun istediği gibi olmak zorundaydı. Her zaman. Planlarına

uyulunca cana yakın ve ilgiliydi ama ona karşı çıkınca hemen kızıyordu. O zaman sesi, yüz ifadesi, her şeyi değişiyordu."

"Bu anlarda ondan korkuyor muydunuz?"

Ena duraksadı. Sonunda, "Tam öyle denemez," diye yanıt verdi. "Ama bir ara korkmaya başlayacağımı tahmin edebiliyordum. Kötüleşiyor gibiydi. İlk defa yapmamı söylediği bir şeyi reddettiğimde, bu önemsiz bir şeydi, tepkisini kontrol edebildi. Bir sonraki sefer kontrol etmeyi daha az başarabildi. Bir sonraki sefer daha da az. İşte... bunun nerede biteceğini merak ediyordum."

"Çok sık tartışıyor muydunuz?"

Ena yüzünü ekşitti. Bunalımlı gözüküyordu. "Dedektif, ben sık sık hayır diyen bir kadın değilim. O yüzden Gwen Beckett'la tanıştığım kursa gittim. Hiçbir zaman kendimi savunmayı tam olarak öğrenememiştim. Sanırım Stan o yüzden beni seçti. Yani, hayır, genelde tartışmıyorduk. O yüzden o birkaç basit olaya bu kadar kızmasına çok şaşırdım."

"Kontrolünü tamamen kaybedebileceğini hayal edebiliyor musunuz? Bir insan, ya da kadın, planlarına veya isteklerine karşı gelirse saldırganlaşabilir mi?"

Ena, "Bunu hayal edebiliyorum," dedi.

Valerie başını salladı. Stan Gibson'a dair zaten çizmiş olduğu resmin içi doluyordu. Parçalar birbirine uyuyordu. Ama bunların hiçbiri bir kanıt teşkil etmediğinden bir adım bile ileri gidemiyordu.

Ayağa kalktı. "Teşekkür ederim, Bayan Witty. Bu önemli bir noktaydı. Lütfen saat ikide karakola gelin. Ve lütfen o zamana kadar aklınıza gelen her şeyi not edin."

Jennifer kapıya kadar ona eşlik etti.

"Katilin o olduğunu mu düşünüyorsunuz?" diye sordu.

Valerie açık bir evet demek isterdi ama kanıtların yetersizliği göz önüne alındığında bunu söylemek imkânsızdı. "Benim ne *düşündüğüm* önemli değil," dedi. "Önemli olan ne *kanıtlayabileceğim*. Ama şu anda her şey çok bulanık."

Jennifer, "Hoşçakalın, Dedektif Almond," dedi.

Valerie başını sallayarak veda etti. Dışarı çıkınca, Gwen Beckett'in yolun karşısında duran bir arabadan çıktığını fark etti. Kalın bir anorak

giyiyordu ve her zamanki örgüsünü bu sefer topuz yapmıştı. Dedektifi görmemişti. Valerie bir an duraksadıktan sonra yolun karşısına geçti ve Gewn Beckett'a yaklaştı.

"Günaydın, Bayan Beckett. Sanırım Bayan Brankley'yi almaya geldiniz?"

Gwen irkildi. "Ah... Sizi duymamıştım. Günaydın." Her zamanki gibi, yine biri onunla beklenmedik bir anda konuşmaya başlayınca kızardı.

Valerie, zavallı kız, diye düşündü.

"Erken kalkmışsınız."

"Evet. Dediğiniz gibi, Jennifer'ı almaya geldim. Çılgın bir olay, değil mi? Colin anlatınca zor inandım."

"Biraz önce yukarıdaydım. Sanırım Bayan Witty şu anda çok daha sakin bir durumda ve yalnız başına kalabilir."

Gwen, "İyi," dedi. Biraz kararsız gözüküyordu. Arabasını kilitleyip anahtarı çantasına koydu. Neredeyse özür dilercesine, "Gerçekten de buraya arabayla gelmeye cesaret edebildim," diye ekledi. "Araba kullanmayı sevmiyorum ama Jennifer'ı almayı çok istiyordum. Otobüs çok seyrek geçiyor. Hem biraz alışveriş yapmamın da iyi olacağını düşündüm. Colin arabasını ödünç verdi. Onun arabasıyla, babamın arabasıyla olduğundan daha kolay park edebiliyorum."

"Colin... Bay Brankley, çiftlikte mi?"

"Jennifer onun köpeklerle kalmasını istedi. Hep onlar için endişeleniyor."

"Onları yakında görecek. Dinleyin..." Valerie, elindeki fırsatı kullanmaya karar verdi. "Burada olduğunuza göre... Stan Gibson'ı tanıyor muydunuz?"

"Arada sırada karşılaşıyorduk."

"Onu tam olarak ne kadar iyi tanıyordunuz?"

Gwen bunu biraz düşündü. "O kadar iyi tanımıyorum. Okulda iş yapan inşaat şirketinde çalışıyordu ve her zaman kursumuzun olduğu sınıfın önünde yapacak bir şeyler bulmayı başarıyordu. Gözünün Ena'da olduğu oldukça açıktı. Bir araya gelmeleri de çok uzun sürmedi zaten. Bazen üçümüz dersten sonra bir süre aynı yöne doğru yürürdük, ben otobüs durağına giderdim, Stan ve Ena da kasabaya giderlerdi. Onu

tanıyabildiğim tek durumlar bunlardı, tabii buna *onu tanımak* diyebilirsek."

"Onun hakkında edindiğiniz izlenim neydi?"

"O... eh, Ena'dan çok hoşlandığı belliydi. Çok sevimliydi ve ona ilgi gösteriyordu. Bir kere onu alırken ona kırmızı bir gül getirdi. Ama aynı zamanda..."

Gwen durunca, Valerie, "Evet?" diye teşvik etti.

Gwen, "Çok ısrarcıydı," dedi. "İyi kalpli ve arkadaş canlısı biriydi ama herkes her zaman onun yaptığı plana uymak zorundaydı. Her zaman akşamı veya hafta sonunu planlamış oluyordu ve Ena'nın başka bir şey yapmak isteyip istemediğini sormuyordu. İnsan ona karşı gelirse Stan Gibson'ın çok sert tepki verebileceği hissine kapılıyordu."

"Bunu nasıl anladınız?"

"Bilmiyorum... Sadece böyle hissediyordum."

"Ena Witty hiç önünüzde ona karşı geldi mi?"

"Hayır. Ama genelde mutlu görünmüyordu. Bir ya da iki kere onu kursa devam etmekten caydırmaya çalıştığını fark ettim. Bütün bunların saçmalık olduğunu, zaten neden kendine daha fazla güvenmek istediğini soruyordu. Bunların saçma feminizm hareketlerine yol açmaktan başka bir işe yaramayacağını söylüyor ve buna benzer başka küçümseyici laflar da ediyordu. Ena'nın kursta canlandırdığı rolleri duyunca neredeyse aşağılayıcı bir şekilde gülüyordu."

Şaşıran Valerie, "Roller mi?" diye sordu.

Gwen kıvrandı. Bu konu onu utandırmış gibiydi. "Eh, evet... farklı durumlar için pratik yapıyorduk. Rol yapıyorduk."

"Bu kursta ne gibi durumlar *zor* olarak görülüyordu?"

"Bizim gibi insanların baş etmekte zorlanacağı bütün durumlar. Tek başımıza bir partiye gitmek. Tek başımıza restorana gitmek. Birine yaklaşmak. Bir mağaza görevlisinin mağazada bize tavsiye vermesine izin verip sonunda hiçbir şey almamak. Bu tip şeyler. Bunlar size saçma gözükebilir ama..."

Valerie başını iki yana salladı. "Hiç de değil. Tam tersi. Sırf mağaza görevlisine nasıl bahane üreteceğimi bilemediğim için kaç kere

istemediğim bir şeyi almak zorunda kaldığımı bilemezsiniz. Sanırım çoğu insanın böyle sorunları oluyor."

Gwen şaşkınlıkla, "Gerçekten mi?" diye sordu.

Valerie, kafasındaki kendi ayakları üzerinde duran, güçlü polis kadını resmini mahvettim, diye düşündü. Soğuk bir tavırla, "Gerçekten," diye yanıt verdi. "Yani, Bayan Beckett, Gibson bununla alay etti. Kursu küçümsedi, en azından faydasını sorguladı ve onu aşağıladı. Yeni kız arkadaşının daha bağımsız ve özgüvenli bir insan olmayı öğrenmesiyle hiç ilgilenmiyordu, değil mi?"

"Hem de hiç. Ben hep Stan Gibson'ın itaatkâr bir kadın istediğini düşündüm. O, kendisine hayır denmesini kaldıramayacak türden bir erkek."

Valerie, "İlginç bir fikir," dedi. "Sizce bir kadın onu reddetse ne yapar? Başka bir deyişle, biri onun yaklaşımlarına açıkça hayır derse?"

Gwen, "Bilmiyorum," dedi. "Ama ben ona hayır demek zorunda kalmaya korkardım."

Valerie, "Anlıyorum," dedi. Elini uzattı. "Teşekkür ederim, Bayan Beckett. Çok yardımcı oldunuz." Gitmek üzere döndü.

Gwen onu durdurdu. "Dedektif Almond, o... yani... Stan Gibson... Fiona'yı da öldürdü mü?"

Bu tabii ki bütün hikâyeyi bilen herkesin aklına gelecek bir soruydu.

Valerie, "Şu anda Amy Mills cinayetiyle bir ilişkisi var mı onu bile bilmiyoruz," dedi. "Bay Gibson'ı araştırmaya daha yeni başlıyoruz."

Valerie veda edip arabasına yürüdü. Arabaya binip motoru çalıştırmıştı ki cep telefonu çaldı. Arayan Reek'ti ve sesinde mutlu ve heyecan dolu bir ton vardı.

"Dedektif Almond, hazır olun, size söyleyecek bir şeyim var. Karen Ward'un evinden geliyorum. Dave Tanner'ın açıklaması gereken şeyler var. Ward, zaten bildiğimiz gibi Golden Ball'da buluştuklarını doğruladı. Ama bunu duyunca şaşıracaksınız: Eve *yalnız* gitmiş. Geceyi de yalnız başına geçirmiş. Yani Dave Tanner'ın akşam ondan sonra nerede bulunduğuna dair hiçbir tanık yok. Bu da tekrar yalan söylediği anlamına geliyor."

Valerie nefesini tuttu. "Ward güvenilir bir tanık mı?"

"Evet."

"Vay, vay, vay. Tanner gerçekten de bizi kandırmaya çalışıyor!"

Reek, "Dünden beri Ward'u arıyormuş," dedi. "Herhalde ona doğru şeyi söyletmek için. Ne yazık ki –Dave Tanner adına!– Ward, daha yeni ondan tamamen uzaklaşmaya karar verdiği için telefonlarını açmamış."

Valerie, "Ben Ena Witty'nin dairesinin önündeyim," dedi. "Beş dakika içinde Tanner'ın evinde olacağım."

Reek, "Ben de," deyip telefonu kapadı.

6

Beckett Çiftliği ilk bakışta tamamen ıssız gözüküyordu. Chad'in eski arabası bir kulübenin yanına park edilmişti ama etrafta kimse görünmüyordu. Leslie arabasından çıktığında, o sabah denizden esen rüzgârın hafiflemiş olduğunu fark etti. Gün, tuhaf bir hareketsizliğe bürünmüştü. Hiçbir şey kıpırdamıyor gibiydi. Bulutlar hantalca havada asılı duruyorlardı.

Dave de arabadan çıktı. Gergin gözüküyordu. Uzun bir yürüyüşe çıkmışlar, kayalıklarda oturup sigara içmişler, konuşmuşlar, hatta bazen gülmüşlerdi. Staintondale'e gitmek üzere yola çıktıklarında saat on ikiydi. Sonunda gitmeleri için Dave'in kendisi ısrar etmişti:

"Sadece bütün bu olaydan kurtulmak istiyorum," demişti. "Sonunda bu sorunu çözmek istiyorum."

Aniden Gwen'den kurtulup kendisini bu yalan ağından kurtarmak için sabredemiyormuş gibi bir hale bürünmüştü.

Leslie, "Evde kimse yok gibi görünüyor," dedi. "En azından Brankleylerin arabası burada değil."

Eve gidip kapıyı çaldılar. İçerde kimsenin hareket ettiğini duyamıyorlardı o yüzden Leslie kapı koluna uzandı ve tokmağı sıkıca tuttu. Kapı kilitli değildi.

"Kimse var mı?" diye seslendi.

Karşıdaki mutfak kapısında bir gölge belirmişti, yürümekte zorlanan iri, kambur bir adam. Chad Beckett.

"Leslie?" diye sordu.

"Evet, benim. Dave de yanımda. Gwen evde mi?"

"Bu sabah Jennifer'ı almak için arabayla gitti. Biraz alışveriş yapmak istedi. Muhtemelen ikisi yemek yemek için bir yere gitmişlerdir.

Hiçbir fikrim yok." Bakışları, Leslie'nin yanında beliren neredeyse damadı olacak adama ilişti. "Merhaba, Tanner. Polis seni soruyordu."

Dave sinirle, "Ne zaman?" diye sordu.

"İki saat olmuştur herhalde. Ne istediklerini bilmiyorum."

Dave, "Onlarla irtibata geçerim," dedi. "Ama önce Gwen'le konuşmak istiyorum."

"Sabırlı olman gerekecek."

Leslie, "Gwen neden Jennifer'ı alıyor? Ve nereden?" diye sordu.

Chad'in kaşları çatıldı. "Doğru duyduysam, Jennifer dün Gwen'in bir arkadaşıyla polise gitti. Anlaşılan kadının erkek arkadaşının temmuzda öldürülen o öğrenciyle bir alakası varmış. Kadın bunu öğrenip Jennifer'dan yardım istemiş."

Dave ve Leslie ona bakakaldı. "Ne?"

Chad'in bu hikâyeyle çok ilgilenmediği ve muhtemelen detaylarını bilecek kadar dikkatle dinlemediği aşikârdı. "Jennifer'a kendiniz sorun. O size benden daha iyi anlatır. Sadece o aradıktan sonra Colin'in bana anlattıklarını biliyorum. Jennifer, gece Gwen'in arkadaşında kalmış. Anlaşılan kadın kendini kaybetmek üzereymiş, tek başına bırakılamazmış. Her neyse, Gwen bugün onu almak istedi."

Leslie şok içinde, "Buna inanamıyorum," dedi.

Dave, "Bu, Amy Mills'i kimin öldürdüğünü bildikleri anlamına mı geliyor?" diye sordu.

Chad her zamanki kadar sakin gözüküyordu. "Belki."

Dave, "O zaman en azından artık bir zanlı değilim," dedi.

Genç adamın biraz bilgi sahibi olacağı umudunu taşıyan Leslie, "Colin nerede?" diye sordu. Haberin duyan herkesin merak ettiği şeyi o da merak ediyordu: Eğer Amy Mills'in katili bulunduysa, bu, Fiona'nın katilinin de polisin ellerinde olduğu anlamına mı geliyordu?

Chad, "Colin köpekleri dışarı çıkardı," diye açıkladı.

O an için başka bir şey öğrenebileceklermiş gibi gözükmüyordu. Leslie odaklanmaya çalışarak elleriyle şakaklarını ovdu. Tamamen çılgınca bir şey duymuştu ama şu anda ne Jennifer ne de polisle konuşup onlara kafasında dolanan soruları soramayacağı için burayı neden geldiğini hatırlamalıydı.

"Chad, seninle bir dakika konuşabilir miyim?" diye sordu.

Chad kabul etti. "Mutfağa gel. Kendime yiyecek bir şeyler hazırlamıştım."

Dave, "Ben dışarıda beklerim," dedi. "Zaten temiz havaya ihtiyacım var."

Leslie, Chad'i mutfağa kadar takip etti. Masanın üzerindeki tavada açık sarı, çamur gibi görünen bir omlet vardı. Chad birkaç yağlı sucuk parçasını kesip onları da tavaya eklemişti. Yumurtanın üzerinde duruyorlardı ve muhtemelen soğuklardı.

Leslie, "Sizi yemek vakti rahatsız ettiğim için özür dilerim," dedi.

Chad, önemsemeyen bir hareket yapıp sıraya oturdu. Kahvaltıdan beri masanın üzerine yığılmış tabaklardan birini aldı, üzerindeki kırıntıları sildi ve iştah açmayan yemeğini üzerine boşalttı. "Tek başına yemek keyifli değil. İster misin?"

Leslie'nin midesi bulandı. "Hayır, teşekkürler."

Chad bir an ona baktı. "Çok zayıfsın."

"Hep öyleydim."

Chad, ne olduğu belli olmayan bir ses çıkardı. Leslie onun karşısına oturdu, çantasını açtı ve Colin'in sadece birkaç gün önce ellerine verdiği kâğıt tomarını çıkardı.

"Bunun ne olduğunu biliyor musunuz?"

Chad çiğneyerek başını kaldırdı. "Hayır."

"Bilgisayar dosyasının çıktıları. Büyükannemin size yolladığı e-postalara eklediği dosyalar. Son altı ay içinde yolladığı e-postalardaki dosyalar."

Chad, Leslie'nin elinde ne tuttuğunu fark edince bir an donakaldı. Çatalını indirdi. Sertçe, "Onları nereden buldun?" diye sordu.

"Bu önemli değil."

"Büyükannenin bilgisayarını mı karıştırdın?"

Leslie, şimdilik buna inanmasının en kolay yol olacağını düşündü o yüzden ona karşı çıkmadı.

"Çoğu zaten bildiğim şeyler. Ama içinde hiç bilmediğim şeyler de var. Mesela Brian Somerville'i şimdiye kadar *hiç* duymamıştım."

Tuhaf bir şekilde belirgin, sert ve kaçınılmaz bir şekilde havada asılı duran ismi söylerken sesi titremişti.

Chad, "Brian Somerville," diye tekrarladı. Tabağını itti. Her zaman kendini kimseden ve hiçbir şeyden etkilenmeyen biri gibi gösterse de, bu iştahını kaçırmış gibi gözüküyordu.

"Evet. Brian Somerville."

"Ne bilmek istiyorsun?"

"Ona ne oldu?"

"Bilmiyorum. Hâlâ yaşayıp yaşamadığını bile bilmiyorum."

"Umursamıyor musunuz?"

"Bu konu benim için kapandı."

"Burada yazılanlara göre, yaklaşık altmış yıl önce kapanmış."

"Evet. Yaklaşık altmış yıl önce."

Masanın üzerinden birbirlerine baktılar. Sessizlik içinde. Sonunda Chad, "Her şeyi okuduysan bu konuda seçim yapma şansımızın olmadığını da biliyorsundur. Ben olsam, Brian'ı asla buraya getirmezdim. Ondan sorumlu değildim. Kalacak bir yer bulmasını sağladım. Yaşayabileceği bir ev. Burada kalamazdı."

"Yetkililere haber vermeliydiniz."

"Neden bunu yapamayacağımı biliyorsun. Şu anda buraya gelip konuşmak kolay ve..." Lafını yarıda kesip ayağa kalktı ve pencereye gitti. Durağan manzaraya baktı.

Bir süre sonra, "Tabii, her şey geriye dönüp bakınca farklı gözüküyor," diye ekledi.

"Onun başına ne geldiğini öğrenmekle ilgilenmemenizi anlayamıyorum."

"O zaman anlama."

"Semira Newton kimdi?"

Chad arkasına döndü. Leslie onun alnındaki bir damarın attığını fark etti. Chad gösterdiğinden daha üzgündü. "Semira Newton mı? O... onu keşfetmişti."

"Brian'ı mı?"

"Evet."

"1970'te mi?"

"Tam olarak bilmiyorum. Uzun zaman önceydi. Bir ara... evet, 1970 olabilir."

"Onu keşfetti mi? Ne demek istiyorsunuz?"

Chad yine pencereye döndü. "Dediğim gibi. Keşfetti. Yaygara kopardı. Polise. Basma. Her yere."

"Onu, Gordon McBright'ın çiftliğinde mi *keşfetti*?"

"Evet."

Leslie ayağa kalktı. Mutfak soğuk olmamasına rağmen titriyordu. "Tam olarak ne keşfetti, Chad?"

"Onu buldu, yani Brian'ı. Onu görmüş ve Brian... çok iyi bir durumda değilmiş. Haydi ama Leslie, Tanrı aşkına ne bilmek istiyorsun?"

"Her şeyi. Ne olduğunu. Fiona'nın bahsetmediği şeyleri. Bunu bilmek istiyorum."

"Semira Newton'a sor."

"Nerede?"

"Sanırım Robin Hood Bay'de yaşıyor."

Robin Hood Bay. Scarborough ile Whitby'nin ortasındaki balıkçı köyü. Leslie burayı biliyordu. Burası, birini sadece köyde sorarak bulabileceğiniz kadar küçük bir yerdi.

"Yani bu konuda konuşmamı istemiyor musunuz?" diye ısrarla sordu.

Chad, "Hayır," dedi. "İstemiyorum." İnatla pencereden dışarı bakmaya devam etti.

Leslie, "Hiç korkmuyor musunuz?" diye sordu.

"Neden korkacakmışım?"

"Korkunç bir şey olduğundan, Chad. Konuşmayarak bunu uzaklaştıramazsınız. Siz ve Fiona, bu olaya boğazınıza kadar batmış durumdasınız. Fiona'nın ölümünün bu olayla bir alakası olabileceğini hiç düşünmediniz mi? Ve eğer öyleyse, sizin de tehlikede olabileceğinizi?"

Chad bunun üzerine gerçekten şaşırmış bir şekilde arkasına döndü. "Fiona'nın cinayeti mi? Ama artık aradıkları adamı yakaladılar. Adamın Brian Somerville'le hiçbir ilgisi yok."

"Amy Mills'in katil zanlısı mı?"

"Evet o. Colin onun bir psikopat olduğunu söyledi. Kadınları takip edip sonra onları öldürüyormuş. Tamamen deliymiş. Sorununun ne olduğu konusunda hiçbir fikrim yok ama Fiona ve benimle bir ilgisi olmadığını biliyorum."

"Belki de. Ama kim, Amy Mills'in katilinin Fiona'nınkiyle aynı kişi olduğunu söyleyebilir ki?"

"Polisin öyle düşündüğü görülüyor."

Leslie, "Hâlâ öyle düşündüklerine emin misiniz? Ben sizin yerinizde olsam bundan o kadar emin olmazdım," dedi. Kâğıt tomarını tekrar çantasına tıkıştırdı. "Dikkatli olun, Chad. Burada tek başınıza çok vakit geçiriyorsunuz."

"Nereye gidiyorsun?"

Leslie anahtarını arandı. "Robin Hood Bay'e gideceğim. Semira Newton'a. Ne olup bittiğini öğreneceğim, Chad. Buna emin olun!"

7

Valerie, "Duvara tosladık," dedi. Kapıya dayanıp mutsuzca Komiser Muavini Reek'e baktı. Biraz önce, Stan Gibson'ı kapıya kadar geçirip göndermişti. Kendi kendine sessizce küfrederek onunla iki saat daha konuştuktan sonra adamı bırakmak zorunda kalmıştı. "Tek bir yanlış adım atmadı."

Reek, "Katilin o olduğuna emin misiniz?" diye sordu. "Amy Mills'i öldürdüğüne?"

"Kesinlikle eminim, Reek. Her şeyi bildiğimi ve hiçbir şey yapamayacağımı bildiği için bana o şekilde sırıtıyor. Benimle oyun oynamaktan keyif alıyor. Kibar ve sabırlı. Hatta yardımcı oluyor. Ve içten içe gülüyor."

"Peki Bayan Witty'yle konuşmanızın bir faydası dokunmadı mı?"

Valerie, Stan Gibson'la konuşmadan önce bir saat boyunca Ena Witty'yle konuşmuştu. Bundan hiçbir şey çıkmamıştı. "Hayır. Sadece Gibson'ın, Barnes cinayeti sırasında Londra'da olduğunu tekrar doğruladı. Onun dışında, Gibson'ın günlük hayatıyla ilgili daha önce söylediklerini tekrarladı. Ondan korkuyor, Reek. Ya da en azından ondan korkacak bir noktaya gelmiş. Gibson'ın gerçekten de birkaç tahtası eksik. Ena Witty zamanla bunu daha iyi fark etmiş, ben de yeni fark ediyorum. Bu adam çok tehlikeli ama bunu mükemmel bir şekilde saklıyor. Kibar gülümsemesinin arkasında son derece rahatsız bir psikoz hastası var. Hayatım üzerine yemin edebilirim."

"Birkaç tahtası eksik, psikoz hastası, yemin ediyorsunuz... yargıç bunu anında bir kenara atacaktır."

"Biliyorum. Elimde onun aleyhinde hiçbir kanıt yok."

Reek ihtiyatla, "Siz," dedi, sonra kendini usturuplu bir şekilde düzeltti. "*Biz*, bu vakada ne yapacağımızı bilemeyecek bir durumdayız,

Dedektif Almond. Korkunç bir cinayet işleniyor ama aylardır tek bir ipucu bile yok. Birine öylesine odaklanmamalıyız, sırf..."

Valerie üzüntüyle güldü. "Ah, Reek! Ne düşünüyorsanız söyleyin! Sonunda muhtemel bir zanlı bulduğum için Gibson'a tutunduğumu mu söyleyeceksiniz? Hayır. Bu mantıklı olmaz. Gibson her şeyi mükemmel bir şekilde saklamış. Eğer onun yaptığına emin olmasaydım, ona bu kadar vakit harcamam aptallık olurdu, çünkü onu yakalayamayacağım. Şimdi değil. Bu suç için değil."

Reek gözlerini ovdu. Yaptığı bütün mesailer kendilerini hissettirmeye başlamıştı. "Ne yapacağız?"

Valerie, "Onun etrafındaki toprağın her milimetresini kazacağım," dedi. "Mecazi olarak söylemek gerekirse. Ne kadar uzaktan olursa olsun onu tanıyan herkesi sorguya çekeceğim. Patronunu, iş arkadaşlarını, onunla aynı apartmanda yaşayanları, bütün tanıdıklarını, akrabalarını, arkadaşlarını. Belki bir yerde bir altın parçası bulurum diye her yeri didik didik edeceğim."

"Daha şimdiden onu yakalayıp hapse atamayacağınıza ikna olmuş olmanıza rağmen mi?"

"O çok zeki. Kurnaz. Ama yine de insan. Bir gün bir hata yapacaktır. O hatayı yaptığında da onu yakalamak için orada olacağım."

Reek, "Nasıl bir hata?" diye sordu.

Valerie pencereye ilerleyip dışarı baktı. Gibson'ın yürüyerek mi yoksa arabayla mı geldiğini bilmiyordu. Onu otoparkta görmemişti. Belki de çoktan gitmişti, muhtemelen eve dönerken yol boyunca neşeyle ıslık çalmıştı.

"Bunu tekrar yapacak, Reek. İki sebepten ötürü. Başka bir kadın isteyecek. Ena Witty'yi değil. Ondan uzak duracak çünkü onu izlediğimizi biliyor. Hayır, başka birini. Ve bir noktada o kadın, onun istediği şeyi istemeyecek. Ve o zaman Gibson'ın bir sorunu olacak. Baş edemediği şey de bu."

"Peki ya diğer sebep ne?"

"Bir tek başarıyla tatmin olamayacak kadar hasta. Onun hakkında hiçbir kanıt bulamadığı için soruşturma memurunu ülser etmesi kendisine yetmeyecektir. Bu onun için çok büyük bir zafer. Şu anda

neredeyse mutluluktan uçuyor, Reek. Bunu bir ara tekrar hissetmeye ihtiyaç duyacaktır."

"Bu tehlikeli bir oyun, Dedektif Almond."

Valerie arkasına döndü. Reek, onun gözlerinde parlayan öfkeye şaşırdı. "Evet, boktan bir oyun, Reek, haklısın. Ama bunun başka bir yolu yok. Bekleyip onu yakalamak dışında. Bu tek şansım."

"Bu Amy Mills'in vakasını açıklığa kavuşturmuyor. En azından resmi olarak değil, akrabaları için de değil. Amy Mills'in annesi ve babası, vicdanında kızlarını taşıyan adamın mahkûm edildiğini görmeyecek."

"Belki de görmezler. Ve inan bana Reek, ben de bunu en az senin kadar zor buluyorum. Ama böyle şeyler oluyor. Hem de sürekli. Herkesi yakalayamıyoruz. Onları yaptıkları şeyler için yakalayamıyoruz. Her zaman kurbanın ailesinin hissettiği adalet ihtiyacını doyuramayız. Bu korkunç bir şey, ama gerçek. Gibson'ın durumundaysa konu sadece çok tehlikeli bir kişiyi emniyetli bir şekilde parmaklıkların arkasına atmak. Başka bir suçun işlenmesini engellemek için." Birdenbire Valerie çok yorgun hissetmeye başlamıştı. Ayrıca öyle göründüğünü de tahmin edebiliyordu. "Resmî olarak kapanamayacak bir vaka. Buna tatmin edici denemez."

Kendi kendine, üstelik kariyerim için de iyi değil, dedi fakat sonra düşüncesinden dolayı utandı.

Reek, "Bazen böyle oluyor," dedi. Patronunun moralinin ne kadar bozuk olduğunu görebiliyordu. "Yine de, Dedektif Almond, Stan Gibson'ın mahkûmiyetinin Fiona Barnes vakasını çözmemize bir yardımı dokunmazdı. O yüzden en azından bir ya da iki kişinin katilini eve gönderdiğimiz konusunda endişelenmemize gerek yok."

Valerie, "Gibson, Fiona Barnes'ın katili olmasa bile, muhtemelen hiçbir zaman vicdanında başka bir cinayet veya bir iki tecavüz olup olmadığını öğrenemeyeceğiz," dedi. "Üstelik Barnes vakasında, başta olduğu kadar bilgisiziz. Bu hiç rahatlatıcı değil. Hâlâ Tanner'dan iz yok, değil mi?"

O sabah neredeyse aynı anda Friargate'teki eve varmışlar ve ev sahibesinden bir önceki akşam Tanner'ı dışarı attığını öğrenmişlerdi.

Hâlâ histerinin sınırında olan kadın, "Bu katili evimde bir saniye daha barındıramazdım!" diye haykırmıştı. "Onu dışarı attım. Onu ve sahip olduğu her şeyi. Sonraki kurbanı olmaya hiç niyetim yok!"

Valerie, "Amy Mills'in cinayetiyle hiçbir ilgisi olmadığı neredeyse kesin," diye açıklamıştı. "Barnes vakasında da onun aleyhine bir kanıt yok."

Bayan Willerton muzaffer bir edayla, "Ama cumartesi gecesi dışarı sıvıştı, artık bunu biliyoruz," demişti. "Ve tamamen farklı bir şey iddia etti!"

Valerie, evet, haklı ve maalesef tek yalanı da bu değildi, diye düşünmüş ama tabii ki bunu heyecanlı Bayan Willerton'la paylaşmamıştı.

"Nereye gitmiş olabileceği konusunda hiçbir fikriniz var mı?" diye sormuştu. "Yani, uyuyacak bir yere ihtiyacı var sonuçta."

"Hiç bilmiyorum. Herhalde nişanlısına gitmiştir. Eğer hâlâ onu istiyorsa. İnsan öyle bir adamın yanında hayatının güvende olduğunu hissedemez. Ben içinde bulunduğum tehlikeyi düşünüyorum da..."

Fakat Tanner, bir sonraki durakları olan Beckett Çiftliği'nde de değildi. Reek'in o sabah öğrendiklerinden sonra, Karen Ward'un onu evine almış olması muhtemel gözükmüyordu.

Reek, "Hâlâ bir iz yok," dedi. "Friarage Okulu'ndaki bir memuru görevlendirdim. Tanner'ın bu akşam altıda orada İspanyolca dersi var. Ama nedense derse gideceğini sanmıyorum. Belki de onun için bir arama izni çıkarmalıyız?"

Valerie, "Polisten kaçmıyor. Odasından atılmış ve şimdilik kalmak için bir yer bulması gerekmiş. Onu aradığımız konusunda hiçbir fikri yok," dedi.

Reek, "Bize olay gecesindeki yeriyle ilgili yalan söyledi, hem de iki kere," diye ekledi.

Valerie saatine baktı. "Beşi çeyrek geçiyor. Bir saat bekleyelim. İspanyolca dersine gelmezse o zaman aramamızı bir kademe arttırırız."

Birbirlerine baktılar.

Valerie, "O zaman arama emri çıkartırız," dedi.

8

Leslie'nin beklediği gibi, Robin Hood Bay'de Semira Newton'ın yaşadığı evi bulmak zor olmamıştı. Bir hediyelik eşya dükkânında evi sorunca, tezgâhtar hemen başını sallamıştı. "Tabii ki Semira'yı tanıyorum. Yolun ilerisindeki ufak çömlek mağazasının sahibi. Görmemeniz imkânsız."

Leslie dik köy sokağından aşağı yürümüştü. Robin Hood Bay, uçurum gibi bir bayıra bağlıydı, bayır neredeyse aşağı koya kadar dolanarak iniyordu. Köy, hediyelik eşya dükkânları ve butiklerle dolu turistik bir yere dönüşmüş olsa da, alçak, ufak evleri, kaldırım taşları ve köyün içinden denize doğru şırıldayan ufak deresiyle baştaki sevimliliğini korumuştu. Yılın son çiçeklerinin açtığı ufak bahçeler vardı. Birbirine yakın yerleştirilen boyalı masaların ve sandalyelerin bulunduğu küçük teraslar, dışarıda geçirilen tembel yaz akşamlarını ifade ediyordu. Denizden gelen tuzla yosun kokusu her şeyin üzerine sinmişti.

Leslie çömlekçiyi çabuk bulmuştu. Yolun genişlediği ve sahile açıldığı yerin hemen üzerindeydi. Ev, diğer köy evlerinin çoğu kadar ufak ve yamuktu. Duvarları beyaza boyanmıştı ve parlak siyah tahtadan yapılma bir kapısı vardı. Kapının yanında Semira Newton'ın ürünlerinin sergilendiği iki pencere bulunuyordu: sırlı kilden fincanlar, kupalar, tabaklar ve kâseler. Kalın, bazıları da asimetrikti ama kesinlikle eşsiz ve son derece orijinal görünüyorlardı. Bir tanesi bile rengârenk boyanmamıştı. Kullanılan sırra ve fırın ısısına göre renkleri, açık bejden koyu kahverengiye kadar kahverenginin tonları arasında değişiyordu. Çiçekli desenlerle süslenen çömlekleri hiç sevmeyen Leslie, bu parçaların basitliğini sevmişti.

Maalesef Semira Newton evde değildi, en azından mağazada değildi. Kapıdaki notta *"Dört gibi geleceğim!"* yazıyordu.

Leslie saatine baktı. İkiye gelmek üzereydi.

Yine de kapıya tıkladı ve orada bir kıpırtı görmeyi umarak yukarıdaki pencerelere baktı. Beyaz perdelerin arkasında hiçbir şey hareket etmedi. Semira gerçekten de evde değildi.

Leslie sahile indi. Yılın bu vaktinde neredeyse hiç turist yoktu. Ellerinde resim defterleri olan yaklaşık yirmi tane sekiz ya da dokuz yaşında çocuktan oluşan bir sınıf, koyun üst tarafındaki uzun düz kayalara oturmuştu. Öğretmenleri kitap okuyordu, çocuklarsa genelde dilleri dudaklarının arasında, büyük bir konsantrasyonla resim yapıyordu. Deniz, kum... Leslie, geçerken resimlerden bazılarına göz attı.

Resim dersi için buraya gelmek hoş, diye düşündü.

İki yaşlı kadın çamur tabakalarının arasında yürüyüp taş ve kabuk topluyorlardı. Bir adam, köyün körfeze en yakın olan köşesindeki evleri tutmaya yardımcı olan duvara yaslanıyordu. Düşünceli bir şekilde uzaklara bakıyordu. Başka bir adam, köpeği için tenis topu fırlatıyordu. Köpek sahilde koşturup bir ileri bir geri zıplıyor, heyecanla havlıyordu. Leslie bir süre onu izledi, sonra bir kayaya oturup paltosuna daha sıkı sarındı. Aslında o kadar üşümemişti ama yine de titriyordu. Bunun neden olduğunu biliyordu: Semira Newton'la yapmak üzere olduğu konuşmadan korkuyordu.

Belki de Scarborough'ya geri dönmeliyim, diye düşündü. Eski meseleleri kurcalamamalıyım.

Belki de her şey için çok geçti. Bu esrarengiz olay onu takip edecekti. Leslie geçmişi bırakabilirdi ama geçmiş Leslie'yi bırakacak mıydı?

Medcezir yükseldiğinden, sahil yavaş yavaş boşaldı. Adam köpeğiyle kayboldu. Öğrenciler defterleri ile kalemlerini topladı. İki yaşlı kadın eve gitmek üzere harekete geçtiler. Leslie dörtte çömlekçiye doğru ilerlerken sadece yalnız adam hâlâ duvarda duruyordu. Denizin ötesinde, ufukta ne kendisinin ne de başka birinin göremediği noktaya bakmaya devam etti.

Semira Newton, dörtte geri döneceğini söylemesine rağmen ne dördü çeyrek geçe ne de dört buçukta ortalıkta yoktu. Leslie evin önünde ileri geri yürüyüp sigara içerken ve gittikçe daha üşümüş ve depresif hissederken, bunu bir işaret olarak görmeye neredeyse hazırdı: Semira Newton'la karşılaşmak kaderinde yoktu. Bunun bir anlamı yoktu, bir

amaca hizmet etmiyordu. Belki de ona Semira'yla tanışmama şansı sunuluyordu ve bu şansı kullanmazsa bir gün kullanmış olmayı dileyecekti.

Beşe on kala, Robin Hood Bay'den ayrılmaya karar verdi. Tam o sırada yoldaki bir siluetin kendisine doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. İçgüdüsel olarak bunun bütün akşamüstü beklediği kadın olduğunu anladı. Yürümekte zorlanan ve bir yürüteç kullanan ufak tefek bir kadındı. Dik sokak, yürümeyi kolaylaştırmıyordu. Yavaş ilerliyordu. Her adımı azim ve dikkat istiyormuş gibi gözüküyordu. Üzerinde bej bir pantolon ve kahverengi bir anorak vardı. Başka bir deyişle, sattığı çömleklerin renklerini giyiyordu. Esmer teni, siyah saçları ve kömür karası gözleri onun Hintli veya Pakistanlı olduğunu gösteriyordu.

Leslie'nin kalbi deli gibi atıyordu. Yaşlı kadına doğru ilerledi.

"Bayan Newton?" diye sordu.

Kafasını yerden hiç kaldırmadan ilerleyen kadın, bakışlarını kaldırdı. "Evet?"

"Ben Dr. Cramer. Leslie Cramer. Sizi bekliyordum."

Semira, "Beklediğimden daha uzun sürdü," dedi. Özür dilemeye hazırmış gibi gözükmüyordu fakat gecikmesini açıkladı. "Her perşembe köyden bir arkadaşım bana masaj yapar. Bu önemli çünkü yapım," bununla vücudunu kastediyordu, "çok yamulmuş ve eğri büğrü durumda. Bugün bir fincan çay içip biraz da konuştuk o yüzden zamanın nasıl geçtiğini fark etmedik." Mağazasının kapısına ulaşmıştı. Beceriksizce anorağının cebinden bir anahtar çıkardı ve kapıyı açtı. "Yılın bu vaktinde bir şey almak isteyen birileri pek olmuyor. Yazın mağaza çok meşgul oluyor ama şimdi... Beni bekleyen biriyle karşılaşmayı beklemiyordum." Yavaşça girip ışığı açtı. "Bir şey mi almak istiyorsunuz, Dr. Cramer?"

Satış yeri çok yalındı. Bir duvar tamamen üzerinde çömleklerin sergilendiği tahta raflara ayrılmıştı. Odanın ortasında kurşun bir kutu duruyordu. Muhtemelen bu onun kasasıydı. Başka bir odaya çıkan bir kapı vardı. Leslie, arkasında Semira'nın stüdyosunun olduğunu düşünüyordu.

Semira zahmetle masanın etrafında ilerledi ve iç çekerek kendini bir iskemleye bıraktı. Yürütecini elinde tuttu.

"Hemen oturduğum için kusuruma bakmayın. Ama yürümek ve ayakta durmak benim için çok yorucu. Gerçi bunu daha çok yapma-

lıyım. Doktorum bana hep kızıyor ama canımın ne kadar acıdığını o nereden bilecek!" Leslie'ye baktı. "Bir şey mi almak istiyordunuz?"

Leslie, "Aslında başka bir sebepten ötürü gelmiştim," dedi. "Ben... sizinle biraz konuşmak istiyorum, Bayan Newton."

Semira Newton, köşede duran bir tabureye işaret etti. "Onu çekip oturabilirsiniz. Size daha rahat bir şey sunamadığım için özür dilerim."

Leslie, tabureyi masaya, çömlekçinin karşısına çekti. "Sorun değil," dedi.

Semira, "Ee?" diye sordu. Gözleri ziyaretçisine odaklanmıştı. Leslie onların zeki, canlı gözler olduğunu görebiliyordu. Semira Newton seksen yaşında biri gibi hareket ediyor olabilirdi ama zihinsel olarak hâlâ çevikti.

Leslie kendini başlamaya zorladı. "Ben Fiona Barnes'ın torunuyum," dedi. "Kızlık soyadı Fiona Swales'ti." Bir tepki bekledi, ama hiçbir tepki gelmedi. Semira ifadesiz kaldı.

Leslie, "Büyükannemi tanıyorsunuz, değil mi?" diye sordu.

"Onunla birkaç kere karşılaşmıştım, evet. Ama bu çok uzun zaman önceydi."

Leslie, "O... geçen cumartesi gecesi öldürüldü," dedi. Bunu söylemekte sorun yaşıyordu. Kulağa o kadar tuhaf geliyordu ki.

Semira, "Gazetede okudum," diye yanıt verdi. "Kimin yaptığı ortaya çıktı mı? Ve neden yaptığı?"

"Hayır. Polisin hâlâ bir fikri yok. En azından benim anladığım bu. Ellerinde iyi bir ipucu olduğunu sanmıyorum, en azından öyle bir izlenim yaratmıyorlar."

Semira sanki öylesine söylermiş gibi rahatça, "Kısa zaman önce birçok cinayetin çözülemediğini okumuştum," dedi. Leslie kadının içine kapanık olduğunu görebiliyordu. Bu kolay bir konuşma olmayacaktı.

"Evet, bu doğru," diyerek kadına katıldı. Sonra ciddiyetle Semira'ya baktı. "Neden burada olduğumu tahmin edebiliyorsunuz, değil mi?"

"Anlatın."

"Hiçbir zaman büyükannemin hayatının tamamından haberdar değildim. Bazı şeyleri ölümünden sonra tesadüfen öğrendim. Önceden duymadığım bazı isimler var, mesela Brian Somerville gibi."

Semira donakaldı. Yüzünde tek bir kas bile hareket etmiyordu

Leslie ısrar etti. "Kimden bahsettiğimi biliyorsunuz, değil mi?"

"Evet. Ve siz de biliyorsunuz. Benden ne istiyorsunuz?"

"Büyükannemin ölümünden önce Chad Beckett'a yazdığı bir mektuptan, 1970'te Brian Somerville'le ilgili bir skandal olduğunu anladım. Basında büyük bir fırtına koptuğunu yazmış. Polis soruşturmalarından bahsetmiş... ve sizden. Anladığım kadarıyla olayları siz başlatmışsınız."

Semira hafifçe gülümsedi. Gergin görünmüyordu, daha çok yorgun duruyordu. Sanki yıllar boyunca hayatının bir parçası olan ve artık doğru düzgün enerji bulamadığı bir konuyla baş etmek zorunda kalan bir insana benziyordu.

Yavaşça, "Evet," dedi. "Her şeyi ben başlattım. Polise ve basına anlattım. En azından, zar zor ölümden kaçtıktan sonra bir şey yapabileceğim bir zamanda bunu yaptım."

"Polise ve basma... Brian Somerville'i bulduğunuz için mi anlattınız?"

Sesi tekdüze, yüzü de hareketsiz kalmaya devam eden Semira, "Bir aralık günüydü," diye anlatmaya başladı. "Tam söylemek gerekirse, 19 Aralık 1970'ti. Cumartesi günüydü. Acı bir soğuk vardı. Kar yağışı bekleniyordu. Kocamla o zamanlar Ravenscar'da yaşıyorduk. Kocam bir huzurevinde aşçıydı. Ben işsizdim. Londra'da sosyal hizmet görevlisiydim ama kocam uzun süre işsiz kaldıktan sonra sonunda burada bir iş teklifi aldığı için kuzeye taşınmıştık. Ben de bir noktada iş bulmayı umuyordum ama o zamanlar böyle kırsal bir bölgede... Pakistanlı olarak çok şansım yoktu. İnsanlar hâlâ fazla önyargılıydı. Mutsuz değildim. Kocam John'la birbirimizi çok seviyorduk. Çocuk yapmayı düşünüyorduk." Duraksadı, bir an için o zamanlara gitmiş gibiydi.

"Her neyse, aralık ayının başında, John'un yanında çalışanlardan birinin çocukları bana bir şey anlattı," diye devam etti. "Kasabanın dışında ücra bölgelerde dolaşırken Gordon McBright'ın çiftliğinin yakınlarına gitmişler. Bu arada, bütün ebeveynler çocuklarına oranın yakınlarına gitmeyi kesinlikle yasaklamıştı. Neredeyse kimse McBright'ı hiç görmemişti ama onun hakkında bir sürü dedikodu dolaşıyordu. Anlaşılan tahmin edilemez, vahşi ve tehlikeli biriydi. Bazıları onu şeytanın vücut bulmuş hali olarak görüyordu."

"Gordon McBright..."

Semira Newton, ziyaretçisinin arkasına, pencereden dışarıya baktı. Ekim günü, alacakaranlığa dönüşüyordu. "Bu gerçekten var," dedi. "Kötülük. Çoğumuzun tahmin edebileceğinden daha hayal edilemez, zalim ve sinsi bir şey. Her neyse, o zamanlar sadece yirmi sekiz yaşındaydım ve Londra'da sosyal hizmet görevlisi olarak çalıştığım günlerde hayatın yalnızca güzel yönlerini görmüş biri sayılmazdım ama o sıralarda *gerçek kötülüğü* bilmiyordum."

Konunun etrafında dolaşıyordu, Leslie bunu görebiliyordu. Neredeyse kırk yıl önceki o aralık gününe dönmekte zorlanıyordu.

Semira, "Birkaç ay önce ne okuduğumu biliyor musunuz?" diye sordu. "İspanya'da çok fazla insanın köpeklerinden kurtulduğunu okudum. Onları ağaçlara asıyorlarmış. Ama hızlı ölmelerini sağlayan bir şekilde değil. Arka ayaklarındaki pençelerin yeri azıcık tırmalayacağı şekilde asıyorlarmış. Bu ölümü geciktiriyormuş. Köpekler ölmeden önce saatlerce uğraşıyormuş."

Leslie yutkundu.

Semira, "İspanyollar da buna ne diyorlarmış biliyor musunuz?" diye sordu.

Leslie, "Hayır," dedi. *Hayır*'ı neredeyse anlaşılmaz bir vıraklama gibi çıkmıştı. Boğazını temizledi.

"Hayır," diye tekrarladı.

Semira, "Buna *piyano çalmak* diyorlarmış," dedi. "Çünkü köpekler çaresizce patilerini yerde tutmaya, yavaşça boğulmaktan kaçmaya çalışırken, bir yandan öteki yana kayıyorlarmış. Tıpkı bir piyanistin parmaklarının tuşlar üzerinde hareket etmesi gibi."

Leslie tek kelime etmedi. Dehşete düşmüştü.

Semira, "Evet," diye devam etti. "Beni sarsan da bu oldu. Bunu yapmaları değil. Bu zalim şova verdikleri isim. Belki de kötülüğün gücünü en çok, karşımızda sadece basit bir vahşet olmadığı zamanlarda hissediyoruzdur. Kinizmin vahşete eşlik ettiği anlarda. Çünkü o zaman işin içine mantığın da girdiğini görüyoruz. Ve *mantıklı* insanların böyle şeyler yaptığını bilmek dayanılmaz geliyor, değil mi?"

Leslie, "Evet öyle," dedi.

Semira, "Ama buraya benimle dünyadaki kötülükler hakkında konuşmak için gelmediniz," dedi. "Belirli bir hikâye için geldiniz, yıllar boyunca üzerine çok fazla düşündüğüm, Gordon McBright ve Brian Somerville'le ilgili olan hikâye için."

"Ve büyükannem için?"

Semira güldü. "Ah, geçen cumartesi gecesi büyükannenizi öldürüp öldürmediğimi mi bilmek istiyorsunuz? Bir gerekçem olup olmadığını mı öğrenmek istiyorsunuz? Evet, Dr. Cramer, gerekçem vardı. Ama sizi hayal kırıklığına uğratacağım. Fiona Barnes'ı öldürmek isteseydim, bunu birkaç gün önce yapıp onu yaşlılığın dertlerinden, zorluklarından ve yalnızlığından kurtarmazdım. Neden bu kadar nazik olayım ki? Hem bana bir bakın. Büyükannenizin ölümüne dövüldüğünü ve bir çayırın yanındaki vadiye atıldığını okudum. Gecenin bir yarısında. Sizce bütün bunları yapabilir miydim? Özellikle de bu enkaz gibi vücutta sıkışıp kalmışken?"

Leslie başını iki yana salladı. "Bunu hayal etmek zor."

"İmkânsız. Bırakın başka birini, kendimi bile öldürmem için bayağı bir çaba harcamam gerekir. Hayır. Korkarım büyükannenizi öldürmüş olmam mümkün değil."

"Öyle demek istememiştim, sizin onu..."

"Öyle demek istemediğinizi biliyorum, canım. Sadece birkaç şeyi öğrenmek istiyorsunuz. Anlıyorum. Biliyor musunuz, büyükannenizden her zaman nefret etmişimdir. Chad Beckett'tan da. Masum çift, işleri kendileri için kolaylaştırdılar. Kendilerini kurtarmak için her şeyi yaparlardı. Nihayetinde, benim bu berbat hayatımın onların bencilliği, korkaklığı ve kendi çıkarlarını düşünmeleriyle çok alakası var. Eğer isterseniz size bunu anlatabilirim, Dr. Cramer. Size Gordon McBright'ın beni neredeyse bir daha asla ayağa kalkamayacak kadar kötü bir şekilde dövdüğünü anlatabilirim. Size bana yaptığı her şeyi anlatabilirim, bu hayatınızda yaşadığınız hiçbir şeye benzemez, Leslie. Hayatın, büyükannesi Fiona Barnes olan biri için kolay olduğunu düşünmüyorum ama bu benim çektiğim acılarla karşılaştırınca bir hiç. Buna hayatınızın üzerine bahse girebilirsiniz."

Leslie, "Dinlemek isterim," dedi.

9

Colin, "Ama bunu neden yaptın?" diye sordu.

Beckett Çiftliği'ndeki tatillerinde hep kaldıkları çatı katının ufak penceresine sırtını dönmüş bir şekilde ayakta duruyordu. Çok geniş omuzlu bir erkek olmamasına rağmen, neredeyse bütün camı ve geç akşamüstü ışığını kapıyordu.

Jennifer, ayaklarının dibinde Wotan ve Cal'le beraber yatakta oturuyordu. İki köpek de burunlarını Jennifer'ın dizine koymuş ona bakıyorlardı, gözleri sahiplerinin onları okşaması için yalvarıyordu. Jennifer dalgınlıkla onların kafalarını okşadı.

Sonunda Colin'e, "Bilmiyorum," dedi.

"Eh, Jennifer, gerçekten..." Colin başını iki yana salladı. "Polise yanlış ifade verdin. Hem de bir cinayet soruşturmasında! Bu yüzden başın çok büyük bir belaya girebilir. Ve şimdi de bana bunu neden yaptığını bilmediğini mi söylüyorsun?"

Jennifer onun sözlerinden etkilenmemiş gibi duruyordu. "Belki de biraz fazla fevri davrandım. Ben sadece... bir tanığımın olmasının daha iyi olacağını hissettim. O dedektif kadın tazı gibi. Bu davanın ne olursa olsun çözülmesini istiyor, zanlı olarak sunduğu kişinin masum ya da suçlu olmasının onun için hiçbir önemi yok. Olabilecek herhangi bir sorundan kaçınmak istedim."

"Bu yüzden mi doğru olmamasına rağmen Gwen'le bütün akşamı beraber geçirdiğinizi iddia ettin?"

"Bunda bu kadar kötü olan şey ne?"

Colin yüzünü ellerinin arasına aldı. Bu tanıdığı Jennifer değildi. Hem çok saf hem de çok inatçı bir tutum sergiliyordu. "*Yalan beyan* verdin, Jennifer. Eğer ortaya çıkarsa başın çok fena belaya girecek."

"Nasıl ortaya çıkacak ki?"

"Eh, Gwen bana anlattı. Bu hikâyeyi uydurmanızın neden bu kadar gerekli olduğunu merak ediyor. Sonra bu konuyu Dave'le konuşacaktır. Sonra belki de babasıyla. Ve Leslie Cramer'la, ona anlatmak da iyi olur. En sonunda bunun polisin kulağına gideceğine bahse girebilirsin. Jennifer, Gwen'e nasıl güvenebildin? O sürekli birinin tavsiyesine ihtiyaç duyan küçük bir kız. Onu yıllardır tanıyorsun!"

"Ne olmuş? Polis duyarsa duysun. Colin, benim vicdanım temiz! Dedektif Almond istediğini düşünsün, benim aleyhime hiçbir kanıt bulamayacak. Çünkü hiçbir şey yapmadım. Fiona Barnes'ı öldürmedim ya?"

"Hiç tutarlı konuşmuyorsun. Önce polisin dikkatini çekmemek için olabilecek herhangi bir sorundan kaçındığını söylüyorsun, şimdiyse önemli bir konuda yalan söylediğin için onların bir hayli dikkatini çekmiş olabilecekken, hiçbir şey önemli değilmiş ve sana zaten hiçbir şey yapamayacaklarmış gibi hareket ediyorsun. Bu değişim neden?"

Jennifer, köpeklerin başlarını okşamayı bırakmadı. Hayvanlar keyiften salya akıtmaya başlamıştı. "Zaten benden şüpheleniyordu. Eskiden olan olay yüzünden. Başka neyin olduğu önemli değil. Baştan beri beni yakalama peşindeydi."

"Sen de gidip ona şüphelenmesi için büyük bir fırsat verdin."

"Belki de bir şekilde cinayeti işleyenin Gibson olduğu açıklığa kavuşur. O zaman bütün olay zaten çözülmüş olur."

Colin pencereden uzaklaştı. Bir sandalye çekip karısının karşısına oturdu. "Jennifer, sen kendin bana onun olay sırasında buralara yakın bir yerde olmadığını söyledin. Bu, onu polise ihbar eden kadının ifadesinde bile var ve kadının onu kollamak için hiçbir gerekçesi yok. O yüzden hoşuna gitsin ya da gitmesin, ikimiz de hâlâ şüpheliyiz."

"Gwen'le hiçbir şey kararlaştırmamış olsaydık da şüpheli olacaktık."

"Evet, ama bizi bu kadar tehlikeli bir pozisyona sokmuş olmayacaktın. Kimse, Dedektif Almond bile önceden öğrencinle olan olayı bir cinayet sebebi olarak düşünemez. Bu ona yardımcı olmuyor. Ama yalan söylemiş olman oluyor."

"Gwen de benim kadar bu işin içinde."

"Ama bu Gwen'in fikri değildi, senin fikrindi. Hepimiz Fiona'nın cinayetinden sonra şoktaydık ve deneyimsiz Gwen'imizi, önerini kabul etmesinin en iyi yol olacağına ikna etmen zor olmamıştır diye tahmin ediyorum. Eh, şimdi düşünmeye başladı ve bu yalana uyduğu için gittikçe daha fazla rahatsız olduğu hissine kapıldım. Jennifer, soruşturma uzadıkça, detaylar arttıkça, Gwen'in rahatsızlığı da bir o kadar artacak ve ağzındaki baklayı hemen çıkarmasa da, sorguya çekildiği sırada bir ara teslim olacak. Maalesef bundan eminim."

Jennifer, "Şu anda bu konuda hiçbir şey yapamam," diye yanıt verdi. Colin biraz endişeli bir şekilde karısının sesinin kulağa pes etmiş gibi geldiğini fark etti, sanki bu artık onun için hiç önemli değilmiş gibi görünüyordu.

Jennifer'a, "Dedektif Almond'a git," dedi. "Gidip ona ne olduğunu açıkla. Bana anlattıklarını ona da anlat, köpeklerle dışarıda bulunduğun için doğrudan şüpheli olduğunu ve bu yüzden korktuğunu söyle. Herhangi bir sorundan kaçınmak istediğini, dolayısıyla paniğe kapıldığını ve düşüncesizce hareket ettiğini söyle."

"O zaman neden paniklediğimi sorar. Colin, bu neredeyse suçlu olduğumu kabul etmek gibi bir şey!"

"Bunu Gwen'den ya da başka birinden duyması daha kötü olur. Çok daha kötü olur."

Birbirlerine baktılar. Köpekler odadaki gerginliği hissediyordu. Kulaklarını dikmiş bir Jennifer'a bir Colin'e bakıyorlardı.

Jennifer kısık sesle, "Sanırım eve gitmek istiyorum," dedi.

"Zaten cumartesi geri dönmemiz gerekiyor. Tatilim pazartesi bitiyor."

"Bugün gitmek istiyorum."

"Şimdi mi? Bugün?"

"Evet."

"Bence bunu yapmamalıyız."

"Poliste isimlerimiz var. Adreslerimiz var. Buradan arabayla bir buçuk saat uzaktayız. Bunun sorun olacağını düşünmüyorum."

Colin'in göz kapakları acıyordu. Karısı kadar yorgun gözüktüğüne emindi ve kendine ikisini de saran ve süresi belirsiz bir üzüntüyle dolduran bu felç edici yorgunluğun nerden geldiğini sordu.

"Bence polise gitmelisin," diye ısrar etti.

"Onları evden arayabilirim."

"Arayacak mısın?"

"Tabii ki!"

Colin, hemen o sırada onunla Beckett Çiftliği'nden gitmeyi kabul ettiği sürece karısının ona duymak istediği her şey için söz vermeye hazır olduğu izlenimini edinmişti. Uzanıp Jennifer'ın ellerini kendi ellerinin arasına aldı. "Ne oldu, Jennifer? Bu ani kaçış neden? Bu... dün olanlar yüzünden mi? Seni derinden sarstı. Seni rahatsız etmesi gayet normal. Belki bir kere daha konuşmalıyız. Bugün hakkında, o adam hakkında, korkuların hakkında. Belki sen de seni destekleyecek birine ihtiyaç duyarken bütün bu zaman zarfı içinde güçlü durup bu kadına destek olmak zorunda kalman hakkında."

"Aklımda sadece Stan Gibson'la ilgili yaşanan olaylar yok. Konu... her şey. Çiftlik. Gwen. Dave Tanner. Polis. Bu çiftlikteki her şey gri, hiç fark etmiş miydin? Cansız. Chad cansız. Gwen'in hayatına hayat denemez. Tanner bir parazit, hiç ışığı yok. Üçünün, Chad, Gwen ve Tanner'ın burada beraber yaşadığını hayal edebiliyor musun? Fiona'nın sivri dili bile ortalığı karıştırmazken?"

Colin kulaklarına inanamıyordu. "Bu çiftlikteki her şey gri mi? Cansız mı? Buraya gelmek isteyen her zaman *sendin*, Jennifer. Bütün bunları seven *sendin*. Araziyi, denizi, evi, Gwen'i. Ben... Beckett Çiftliği'nin senin için her şeye bedel olduğunu hissediyordum. Şimdi de çıkmış bana bunları mı söylüyorsun?"

Jennifer, "Evet," diye yanıt verdi. "Şimdi sana bunları söylüyorum." Garip bir hüznün ve yeni yakaladığı kararlılığın karışımıyla ayağa kalktı.

"Değişiyoruz, Colin. Hepimiz. Ben son birkaç günde değiştim."

Colin de ayağa kalktı. "Ne bakımdan?"

"Tarif etmesi zor. Bunun ne zaman başladığını da bilmiyorum. Belki Almond eskiden olanları deşip gözüme soktuğunda. Yine bu yüzden köşeye sıkıştığımı hissettiğimde. Ama ne hissettiğimi ancak dün anlayabildim. Ena Witty'nin Stan Gibson'dan ne kadar korktuğunu gördüğümde. Ve tereddüt ettiğini. Ondan ayrılmalı mıydı yoksa ayrılmamalı mıydı? Stan Gibson'ın, Amy Mills'in ölümüyle bir alakası var

mıydı? Kendisine karşı garip davranışlarını sadece hayal mi ediyordu? Bir aşağı bir yukarı yürüyüp durdu, dışarı yansıyan tek şey tereddüt, zayıflık, cesaret eksikliği ve karar verme konusundaki beceriksizliğiydi. Dün bütün akşamüstünü onunla geçirdim. Akşamı. Geceyi. Bu sabahı. Ve bir noktada sadece gitmek istedim. Uzaklaşmak. Ona artık dayanamıyordum!"

"O zavallı kadına mı? Ona mı artık dayanamıyordun?"

"Beni çok kızdırdı. Feci kızdırdı. İtaatkârlığı. Korkusu. Mızmızlanması. Gibson'la geçirdiği haftalarla ilgili bana anlattıkları. Nasıl onun bu saçmalıklarına izin vermiş? Nasıl kendini bu kadar zayıflaştırıp onun o kadar güçlü olmasına izin vermiş? Patlamaya hazırdım. Şu anda da patlayabilirim!"

Colin, sakinleştirici bir tonla, "Anlıyorum," dedi, gerçi Jennifer'ın ona ne anlatmaya çalıştığını tam olarak anlamıyordu.

Karısı ona neredeyse hor gören bir ifadeyle baktı. "Beni anladığını sanmıyorum, Colin. Benim de anlamam biraz zaman aldı. Çünkü aslında ona kızgın değildim, kendime kızmıştım."

"Kendine mi?"

"Berbat Ena Witty'yi görünce, Amy Mills'i, basının onun hakkında söylediklerini düşünmeden edemedim. O da aynı olmalıydı. Bir kurban olmalıydı. Stan Gibson böyle kadınları seviyor. Teslim olan kadınları. Onun gibi bir erkeğin efendileri ve yöneticileri olmasına izin veren kadınları. Daha da kötüsü, onları bulabiliyor. Böyle kadınlar var. Hem de fazlasıyla."

"Maalesef öyle görünüyor. Ama sen..."

Artık Jennifer gözlerini onunkilerden kaçırıyordu. Karşı duvardaki görünmez bir noktaya bakıyordu. "Ben de öyleyim. Öyle olabilirdim. Bir kurban olabilirdim. Öyle bir insanın kurbanı."

Colin'in kafası karışmıştı. "Ama değilsin! Sorunların var ama seni kesinlikle son derece utangaç ve itaatkâr bir insan olarak tarif etmem."

"Ben Ena Witty'den farklıyım. Amy Mills'ten de. Ama kendimden sürekli şüphe ediyorum ve bu beni yiyip bitiriyor Colin, bunu biliyorsun. Bunun çok aşikâr olmamasının tek sebebi, normal hayattan neredeyse tamamen uzaklaşmış olmam. Uzun bir süredir senden ve

köpeklerimizden başka bir yoldaşım yok. İnsanların arasına karışmakta zorlanıyorum. Cesaret edemediğim için araba bile kullanmıyorum. Bir sürü korku, hayatımı yaşamamı engelliyor. Belki de ben sadece saklanmakta diğerlerinden daha iyiyimdir."

"Ama Stan Gibson gibi biri bunun kokusunu alır, öyle değil mi?"

"Buna eminim. Bunun uzmanı. Sen olmasaydın ben yalnız bir insan olurdum. Bir sürü sinir bozukluğum olurdu. Muhtemelen de sırf birinin benimle ilgilenmesi için ona birçok konuda izni vermeye hazır olurdum."

Colin, onun teorisine karşı çıkmak için söyleyecek hiçbir şey bulamadı. Çaresizce, "Ah, Jennifer," dedi. Sonra da, "Ama ben varım. Her zaman yanında olacağım," diye ekledi.

Ama esas nokta bu değildi. Jennifer'ın demek istediği bu değildi. Colin de bunu biliyordu.

Jennifer, Colin'in sözlerini duymazdan gelerek, "Sence neden Dedektif Almond gözünü bana dikti?" diye devam etti. "Gerçek bir sebep olmadan birdenbire yine kurban oluverdim."

"Eh, kabul etmelisin ki..."

Jennifer onun cümlesini tamamlamasına izin vermedi. "O kadar kızgınım ki, Colin, o kadar öfkeliyim ki. Sanırım bu kızgınlığım giderek daha da artacak. Beni geçmişte işimden zorla çıkardıkları için kızgınım. Bu dedektif geçmişimi bana karşı kullanmaya çalıştığı için kızgınım. Bunca yıl boyunca saklandığım için kızgınım. Yaşamayı bıraktığım için. Hissettiklerim için. Yaralanmış, bunalmış ve saldırıya uğramış gibi hissettiğim için. Sürekli Beckett Çiftliği'ne geri dönmemin altında yatan sebep için: Çünkü burada gerçekten yaşamıyorlar. Gwen'in de babasının da yaşayan ölüden bir farkı yok. O yüzden burada rahat edebiliyorum. Buraya uyuyordum çünkü ben de cansızdım, felç olmuş gibiydim. Artık bunu istemiyorum. Artık denizin yanındaki bu ıssız eve uyum sağlamak istemiyorum. Burada yaptıkları tek şey dünyayı kendilerinden uzakta tutmak. Tekrar dünyanın bir parçası olmak istiyorum, kurbanı değil."

Colin, konuşmalarının başını düşününce, yani sen de bu yüzden Gwen'le bir hikâye uydurarak kendini tekrar kurban rolüne mi soktun, diye sormaya niyetlendi.

Ama hiçbir şey söylemedi. Bu uygun olmazdı. Jennifer hata yapmıştı ama yanlış düşünülmüş hareketinin titiz bir eleştirisi sadece girmeye karar verdiği yeni yola gölge düşürürdü. Jennifer'm Fiona Barnes'ı kimin öldürdüğünden ve polisin gözlerini kime diktiğinden daha önemli düşünecek şeyleri vardı. Ondan şüphelenseler bile, şu anda bunu düşünmüyor gibi gözüküyordu. O yüzden Colin gülümsedi, mutluluktan çok teslimiyetle de olsa bu gülümseme, Jennifer'ı onun desteğine sahip olduğu konusunda rahatlatmak içindi.

Colin, "Güzel," dedi. "O zaman toplanıp gidelim ve bu odayı sonsuza dek arkamızda bırakalım, tamam mı? Burayı bir daha göreceğimizi sanmıyorum."

Jennifer, "Kesinlikle görmeyeceğiz," dedi.

10

Semira, "Evet, söylediğim gibi," dedi. "Kocamın iş arkadaşlarından birinin çocukları bu konu için bana iki defa geldiler. McBright'ın çiftliğine gitmişler ve garip, sarsıcı bir şey görmüşlerdi... Terk edilmiş bir sundurmada yere çömelmiş bir çocuk. Boynunda çelik bir halka ile zincire vurulmuş. Zor hareket edebiliyormuş ve soğuktan titriyormuş."

Leslie, "Peki siz bunu hemen polise bildirmediniz mi?" diye sordu. Kendisi de ayak parmaklarına kadar buz kesmiş gibi hissediyordu. Tamamen donmamak için paltosunu çıkarmıyordu.

Semira, "Bunu düşündüm," diye cevap verdi. "Ama John yapmamamı söyledi. Çocukların her türlü garip hikâye uydurup insanlara anlattıkları biliniyordu. John polise gidip bunları anlatırsam kendimi gerçek bir aptal yerine koymuş olacağımı söyledi. Bunu ciddiye almamamı söyledi. Zincire vurulmuş bir çocuk! Böyle şeyler olmazdı ki!"

Leslie, "Ama siz konuyu aklınızdan çıkaramadınız," diye sözünü tamamladı.

"Aynen öyle oldu. Her zaman aşçı olarak çalışmış olan John'un aksine, ben *olmayacak şeyler* diye bir şey olmadığını düşünüyordum. Özellikle de insanların birbirlerine yaptıkları düşündüğümde. Dediğim gibi Londra'da sosyal hizmetlerde çalışmıştım. Pek çok ciddi aile içi şiddet vakasına şahit olmuştum. John'dan altı yaş daha gençtim ama o benden çok daha saftı."

"Çiftliğe bakmaya gittiniz."

"Epey atıştıktan sonra, önce kendim gidip çiftliğe bakmaya, gördüklerim çocukların söylediklerini doğrularsa polise ve çocuk esirgeme kurumuna haber vermenin en iyisi olacağına karar verdim. Tabii ki korkuyordum. Dediğim gibi, Ravenscar'da McBright'ın çok kötü bir şöhreti vardı. O tarihte orada henüz uzun bir süredir yaşamamamıza

rağmen onun hakkında çok şey duymuştuk. İnsanlar onun gaddar, tümüyle asosyal ve nefret dolu bir insan olduğunu söylüyorlardı. Görünüşe bakılırsa, kendisi de uzun yıllar öz babasının kötü muamelesine maruz kalmıştı. Bu söylenti doğru muydu, bilmiyorum. Tanrı'ya ve dünyaya karşı duyduğu tarif edilemez nefreti ve insanları gaddarca aşağılamasının sebebini açıklıyordu. Evliydi. Karısının fiziksel olarak bir enkaz olduğu söyleniyordu. Köyde yaşadığı yıllar içinde sadece iki üç kere görülmüştü. Anlaşılan o ki artık dişleri yoktu, iskelet gibi zayıftı ve alenen koca dehşeti altında yaşıyordu. Fakat hiçbir zaman polis dâhil hiç kimseden yardım istememişti. Hiç kimse de kendiliğinden olaya karışmamıştı. Herkes McBright'tan fazlasıyla korkuyordu."

"Anlaşılan oraya yalnız gitmeniz... tam bir çılgınlıkmış."

Semira, "Evet, öyleydi," diye ona katıldı. "Bunu sonra anladım. Fakat o sırada, korkmama rağmen onun temsil ettiği tehlikenin boyutunu küçümsemiştim. Ama dediğim gibi işim nedeniyle sorunlu insanlarla karşılaşmaya ve onları rahatsız etmeye alışıktım. O tarihe kadar pek çok saldırgan ve acımasız babayla uğraşmak zorunda kalmıştım. Fakat eskiden, Londra'dayken sosyal hizmetlerde çalıştığım için kimse bana dokunamıyordu. Nereye gidersem gideyim, birlikte çalıştığım arkadaşlarımın bilgisi olurdu. Ya da bir çalışma arkadaşımı yanımda götürürdüm. Hatta durum gerçekten sakıncalı görünüyorsa yanıma polis bile alabilirdim. Tabii, burada durum böyle değildi." Semira bir an durdu ve sonra düşünceli bir şekilde devam etti. "En büyük hatam yapmayı düşündüğüm şeyden hiç kimseye bahsetmemiş olmamdı. Ne planladığımı hiç kimse bilmiyordu. Çılgınca olan *buydu*, Leslie. O ıssız yere, Gordon McBright gibi hastalıklı bir adamla görüşmeye gidip mutfak masasında ne yapacağıma dair bir not bile bırakmamak."

"Bir çocuk buldunuz mu?"

Semira başını salladı, "Hayır. Çocuk değil. Bir adam buldum. Çiftlik evinin yanındaki kulübede. Yerde, dizlerini çenesine çekmiş, cenin pozisyonunda yatıyordu. Sundurmaya hemen hiç ışık girmiyordu. Çocuklar onun da bir çocuk olduğunu sanmışlardı ve yanlış söyledikleri tek şey buydu. Onun dışında söyledikleri her şey birebir uyuyordu. Boynundaki demir halka. Halkayı bir asma kilitle kirişe bağlayan zincir. İçinde yattığı pis ahır. Neredeyse çıplak bir şekilde maruz kaldığı so-

ğuk. İnanamıyordum. Şimdi bile, kırk yıl sonra bunları anlatırken bile inanmakta zorlanıyorum. Bütün hayatımı değiştirmiş olmasına rağmen garip bir şekilde gerçek değilmiş gibi gözüküyor." Semira, Leslie'ye baktı, bakışları onu delip geçiyordu. "Brian Somerville'i bulmuştum," dedi.

Sonraki on beş dakika boyunca hiçbir şey söylemedi, sadece duvardaki görünmeyen bir noktaya baktı. Saatten gelen tik tak sesleri eskisinden iki katı daha yüksek çıkıyor gibiydi. Dışarıda hava kararmıştı.

Leslie sessizliği bozmaya cesaret edemiyordu.

Sonunda Semira aniden, "Ölüyordu," deyince Leslie yerinden sıçradı. "Sadece bir deri bir kemik kalmıştı. Vücudu iltihap dolu yaralarla kaplıydı. Bunlar yediği dayakların izleriydi. Daha sonra Bayan McBright'tan Brian Somerville'in bir köle gibi tutulduğunu ve daha çocukken bile en ağır işleri yapmaya zorlandığını duyduk. Ona bir şey anlatmanın hiçbir yolu olmadığından, hiçbir şey anlamadığından, McBright bir şekilde işe yaramasını sağlayana kadar onu sürekli acımasızca dövüyormuş. Bayan McBright sıklıkla kocasının onu dayaktan öldüreceğinden korktuğunu söyledi. Bu yirmi dört yıl boyunca böyle devam etmiş. Yirmi dört yıl boyunca Brian Somerville bu cehennemde yaşamak zorunda kalmış. Nadiren yiyecek verilmiş, geceleri ve çalışmadığı zamanlarda kulübede zincire vurulmuş. Bayan McBright bir kere ona battaniye getirirken kocasına yakalanmış ve bir daha böyle bir şey yapmaya cesaret edememiş. Konuşmamızdan çıkardığım sonuca göre, Brian'ın işkence altındaki çığlıklarını duymamak için kulaklarını tıkadığını söylese de, Brian'ın çiftlikteki varlığının onu bir şekilde rahatlattığı anlaşılıyordu. Kocası çocuktan öylesine nefret ediyordu ki bütün saldırganlığını ona yönlendirmişti. Böylece Bayan McBright da daha az şiddete maruz kalıyordu. Belki de bu yüzden en başından beri bu savunmasız çocuk için hiçbir şey yapmamıştı. Çünkü sonuç olarak o zaten bir çocuktu. Fakat belki de hiçbir şekilde yardım edemezdi zaten. Çökmüş bir kadındı. Uzun yıllardır kendi iradesi diye bir şey kalmamıştı."

Semira bütün bunların kendi anlayışının çok ötesinde olduğunu gösterir şekilde başını salladı. Leslie böyle yorumlamıştı. Muhtemelen kendini savunamayan kadınlar olgusunu herkesten iyi biliyordu. Ya da bunu yapmakta çok geç kalan kadınlar.

"Her halükârda, 1970 yılında Brian Somerville'in fazla ömrü kalmamış gibi gözüküyordu. Henüz kırk yaşında bile değildi ama en az altmış yaşında biri gibi gözüküyordu. McBright'ın ona ne yaptığını bilmiyorum ama bunu atlatabilecek gibi görünmüyordu. Kulübede yerde bulduğum adam hâlâ nefes alıyordu ama doktor olmamama rağmen, tıbbi yardım alsa bile, muhtemelen fazla yaşamayacağını anlamıştım. Ve bir kez daha yanlış şeyi yaptım. Oradan deliler gibi kaçıp, arabama atlayarak polise gideceğim yerde, yanına diz çöktüm. Onu çevirdim. Susuzluktan kavrulmuş gözüktüğü için bir musluk arandım. Ona yardım etmek istedim. Hemen ve oracıkta. Bu yüzden kulübede fazla kaldım. Çok fazla."

"McBright sizi orada mı buldu?"

Semira, "Kulübede bulmadı," dedi. "Pencereden kaçmayı becerdim. Kulübenin arkasında çiftliğin duvarı yükseliyordu, çoktan camı çerçevesi gitmiş olan pencere duvarın arkasındaki tarlalara bakıyordu. Fakat mülkün çevresini dolaşıp tekrar tepenin ön kısmına geçmem gerekiyordu. Arabamı tepenin aşağısına park etmiştim. Ve o, beni tam o anda gördü. Çiftliğin kapısında. Evin camlarının birinden bakıp park ettiğim arabayı görmüştü. Arabayı ağaçların arasına park etmiştim ama yukarıdan camdan bakınca görünüyordu. Tabii çıplak ağaçlar da arabayı tam olarak saklayamıyordu. Sonuç olarak birdenbire karşıma çıkmıştı. Eğer Brian'ın yanında o kadar fazla kalmasaydım, o sırada çoktan arabama binmiş olurdum."

Masanın üzerine bakıyor, birkaç ince çizgiyi parmaklarıyla yokluyordu. "Korkunç bir tehlikenin içinde olduğumu hemen anladım. Adam sınırları olmayan bir sadistti. Sırrını öğrendiğimi anlarsa asla gitmeme izin vermezdi. Kalbimin nasıl çarptığını, ağzımın ne kadar kuruduğunu hâlâ hatırlıyorum. Ve dizlerimin bağının çözüldüğünü. Onu tehlikesiz olduğuma inandırmaya çalıştım. Oralardan olmadığıma, feci bir şekilde kaybolduğuma ve çiftliğe yardım edecek birini bulma umuduyla geldiğime. Beni dinliyordu fakat dikkatle beni incelediğini görebiliyordum. Emin değildi. Beni kulübeye girerken görmediği anlaşılıyordu, fakat orada olduğumdan şüpheleniyordu. Bakışları beni delip geçiyordu. Hayatımda hiç böyle soğuk bakışlar görmedim." Semira başını salladı. "Neredeyse sağ salim kurtulacağımı düşünüyordum.

Pakistanlılar hakkında birkaç aşağılayıcı laf ettikten sonra def olup gitmemi söyledi. Dönüp tepeden aşağı inmeye başladım. Şüphe çekmemek için fazla hızlı gitmiyordum. Fakat sonra... tekrar düşündü. Beni geri çağırdı, yüzüme baktı ve... bir şey ona bildiğimi gösterdi. Brian'ı görmüş olduğumu."

Leslie, kendinin bile tanıyamadığı bir sesle, "O zaman dönüp kaçmaya çalıştınız, değil mi?" diye sordu.

"Canımı kurtarmak için koştum. Beni takip etti. Artık genç bir adam değildi ama kuvvetli ve azimliydi ve giderek yaklaşıyordu. Arabaya ulaşıp kapıyı açıp içeri girmemin imkânı olmadığını biliyordum. Çiftliğin altında bir koruluk vardı. İçgüdüsel olarak, hiç düşünmeden oraya döndüm. Kaçamadığım için, saklanacak bir yer bulmayı umuyordum. Fakat ağaçlar yapraksız ve seyrekti. Ondan bir an bile saklanamadım."

Leslie derin bir nefes aldı. Semira şimdiye kadar söylemiş olmasa da, McBright'ın onu yakalamış ve bütün öfkesini ondan çıkarmış olduğunu anlaması için yamulmuş sakat vücuduna ve zorlukla yürüyebilmesine bakması yeterliydi.

Semira, "Olanların detayına girmek istemiyorum," dedi. "Beni yakaladı ve kudurmuş gibiydi. Sanırım bana istediği her şeyi yapmanın tamamen hakkı olduğunu düşünüyordu. Onun mülküne girmiştim. Kulübeye girmem veya oturma odasına girip cüzdanına el atmam arasında hiçbir fark görmüyordu. Tehlikeli bir psikopattı. Sonradan tezaevinde değilse bile gözetim altında tutulurken can verdi. Neyse ki hiç kimse onu tekrar insanların arasına salmayı düşünmemişti."

"Nasıl başardınız... hayatta kalmayı?"

Semira acı bir şekilde gülerek, "Bu benim için de bugüne kadar bir sır olarak kaldı," dedi. "McBright'ın yaşayacağımı düşündüğünü sanmıyorum. Buradan da ne kadar çarpık bir kafası olduğunu anlayabilirsin. Gerçekten ölüp ölmediğimi kontrol etmesi daha mantıklı olurdu. Ve gerekiyorsa, hiç tereddüt etmeden ben ölene kadar devam etmesi. Sonra izleri yok etmek için benim cesedimi gömüp yok etmiş olmalıydı. Ve arabamı yakındaki bir göle götürmesi ya da buna benzer şeyler işte. Fakat bunların hiçbirini yapmadı. Kendini suçlu hissetmiyordu. Yaptıklarından dolayı kimsenin kendisine hesap sorabileceğine inanmadığından yakalanmamak için dikkat etmesine de gerek yoktu.

Sadece doğru olduğunu düşündüğü şeyi yaptı. Bana ne olacağını hiç düşünmeden o kahrolası korulukta bırakıp gitti."

"Kocanız kaybolduğunuzu o akşam mı fark etti?"

"Maalesef o akşam değil. Cumartesi çalışıyordu ve eve döndüğünde beraber sinemaya gitmeyi planlamıştık. Eve geç dönmüş ve beni göremeyince kendi başıma gittiğimi sanmış. Ya da bir arkadaşımla gittiğimi ve filmden sonra da onunla bir şeyler içmeye kaldığımızı düşünmüştü. Çok meşgul olduğu zamanlarda bazen bunu yapardım. Sonra da daha fazla kafa yormamış. Yatağa yatıp uyumuş. Ancak pazar sabahı uyanıp beni hâlâ göremeyince bir terslik olduğunu anlamış."

"Bütün bu süre boyunca korulukta yatıyor muydunuz?"

Semira onaylayarak başını salladı, "Yarı ölü bir şekilde, bilincim kâh geliyor kâh gidiyordu. Çene kemiklerimin ikisi de kırılmıştı, hem de birkaç yerden, burnum da öyle şişmişti ki zor nefes alıyordum. Leğen kemiğimi ağır bir odunla parçalamıştı. Korkunç acı çekiyordum. Neyse ki bilincim tam olarak yerinde değildi, arada sırada kendime gelsem de genel olarak aklımın başında olduğunu söylemek zor. Hatırlamaya çalıştığımda hepsi bulanıklaşıyor. Çok soğuk olduğunu biliyorum. Ve ıslak. Ve karanlık. Sonunda hava aydınlanmaya başlamıştı. Tepemde çıplak ağaç dallarını ve alçaktaki kış bulutlarını görebiliyordum. Öten kuşları duyabiliyordum. Ağzımdaki kan tadını hatırlıyorum. Kıpırdayamadığımı hâlâ hatırlıyorum, hiç kıpırdayamıyordum. Arada bir çevremde Londra'daki yıllarımdan tanıdığım insanların dolaştığını görüyordum, bir de hayvanları. Herhalde ateşim yükselmişti. Ölmekte olduğumdan emindim. Bu beni paniğe sevk etmiyor sadece şaşırtıyordu. Bütün bu süre boyunca sürekli bir zamanlar ölümün farklı olacağını tahayyül ettiğimi düşündüm. Nasıl olacağını bilmiyordum ama farklı olacağını düşünmüştüm. Sadece farklı."

Leslie yutkundu. "Sizi ne zaman buldular?"

"Pazartesi öğleden sonra. Gordon McBright bana deli gibi saldırıp vücudumdaki neredeyse bütün kemikleri kırdıktan kırk sekiz saat sonra. Kocam pazar öğleden sonra polise gitmiş ama o sırada ciddiye almamışlar. Kavga etmiş olduğumuzu ya da benim memleketime dönmek ihtiyacında olduğumu düşünmüşler. John beni tarif ederken Pakistanlı olduğumu söylemek zorundaydı. İspat edemem ama

olisin fazla ilgilenmemesinin asıl sebebinin bu olduğundan oldukça minim. O sıralarda insanlar farklı etnik kökenli insanların evlenmeime karşı bir hayli önyargılıydı. Fazla sürmeyeceğine inanıyorlardı. Benim kaçıp gideceğimi ve muhtemelen John'un da benimle evlendiği çin bir budala olduğunu düşünüyorlardı. Her neyse, önce hiçbir şey apılmamış. John bütün vaktini en uzaktakiler dâhil bütün tanıdıkarımızı arayıp beni görüp görmediklerini sorarak geçirmiş. Arabam vde olmadığına göre bir yere gitmiş olduğum kesindi. Ama nereye? ohn sürekli bunu düşünmüş. Münakaşa etmemiştik. Diğerleri gibi herhangi bir hafta sonu olacaktı. Polise hiçbir kaza raporu gelmemişti. ine de John İngiltere'deki bütün hastaneleri arayıp genç bir Pakisanlı kadının gelip gelmediğini sormuş. Ancak pazartesi öğleden sonra McBright aklına gelmiş. Hemen polisi hikâyeden haberdar etmiş. Onu on derece kuşkucu bir polise sevk etmişler. Polis böyle kesin olmayan ir şey için bu soğuk ve sulusepken yağışlı havada bu kadar ıssız bir ere gitmekten nefret ettiğini söylemiş. John da onunla beraber gitiş. Tabii gider gitmez arabamı görmüşler. Ve sonra çarklar dönmeye aşlamış. McBright kapıyı polisin yüzüne kapamış. Kulübede ölmekte lan Brian Somerville'i bulmuşlar ve yardım çağırmışlar. Hepsi bu kalar. Çevreyi tarayıp sonunda beni buldular. Ben o sırada uzun süredir ilinçsiz yatıyordum. Bunların hiçbirinin farkında değildim. Kendime ncak bir gün sonra, hastanede geldim."

Sustu. Leslie tekrar bir şey söyleyene kadar epey zaman geçmesi erekti. Leslie şok olmuştu, kendini uyuşmuş gibi hissediyordu. Birlen buraya hiç gelmemiş olmayı diledi. Ya da büyükannesinin Chad'e azdığı mektupları hiç okumamış olmayı.

Leslie sonunda, "Herhalde artık Brian'a yardım etmek için çok eçti," dedi. "Öldü, değil mi? Büyükannem ve Chad yüzünden öldü."

Semira, "Herhalde bu herkes için en iyisi olurdu," dedi. "Ama ayır, ölmedi. Doktorlar onu kurtardı. Öküz gibi bir bünyesi varmış. McBright'ın bütün sadistliğine rağmen hayatta kalabildi."

"Ve şimdi..."

Semira, "Şimdi o yaşlı bir adam," dedi. "Bazen onu ziyaret ediyorum, ma bu benim için pek kolay olmuyor, çok zor hareket edebiliyorum. Whitby'de bir bakım yurdunda yaşıyor. Biliyor muydunuz?"

Leslie hayır anlamında başını salladı.

"Eh, Fiona biliyordu. Birkaç yıl öncesine kadar onun ölmüş olmasını hayal bile edemiyordu çünkü her yıl ona Brian'ı hatırlatacak bir Noel kartı gönderiyordum. Ama daha sonra, ben bunu yapmayı kestikten sonra artık kendisi de kolayca öğrenebilirdi. Ona tekrar tekrar Brian'ın hâlâ onu beklediğini yazdım. Fiona'yı soruyordu. Neredeyse başka hiçbir şey söylemiyor ama her gün bakıcılara Fiona'nın sonunda ne zaman geleceğini soruyordu. Fiona bana, Şubat 1943'te Brian'a bir gün geleceğine dair söz verdiğini anlatmıştı. Ve şimdi, altmış yıldan uzun bir süre sonunda, Brian hâlâ bundan ümidini kesmemiş. Ama Fiona onu bir kere bile görmeye gitmedi. Ve bu, Leslie, büyükannenden nefret etmemin en büyük sebebi. Her şeyden önce bu."

11

Pencerelerin dışarısında hava kararıyordu. Son derece gri, kurşuni ve cansız olan gün, sessiz bir akşama dönüşüyordu. Yine de Gwen, ışığı açmaya tereddüt etti. Kendi yüzünü de, karşısında oturan Dave'in yüzünü de aydınlatmak istemiyordu. Neden çekindiğini merak etti. Belki de odaya aniden dolan ışığın gerçeği de aydınlatacağından ve bunun dayanılmaz olacağından korkuyordu.

Dave'in ondan ayrılacağı gerçeğini aydınlatacağından.

Yaklaşık bir saattir Beckett Çiftliği'nin salonunda oturuyorlardı. Bunca zaman boyunca neredeyse hiç konuşmamışlardı. Üstlerinde Jennifer ile Colin'in ileri geri yürüdüklerini duyabiliyorlardı. Bir ara, Gwen'in aklından ikisinin yukarıda neyle bu kadar meşgul oldukları geçti. Tahta zeminde köpeklerin patileri duyuluyordu. Onlar da huzursuz gibiydi. Normalde sadece bir köşeye çöküp uyurlardı. Ama Gwen, Jennifer ile Colin'in yukarıda ne konuştuklarının, planladıklarının veya onları rahatsız eden şeyin önemli olmadığına karar vermişti.

Kendi hayatı şu anda çöküyorken bu pek de umurunda değildi.

Aslında bunun olacağını tahmin etmişti. Baştan, en başından itibaren Dave'le ilişkisinin pamuk ipliğine bağlı olduğunu, uzun sürmeyeceğini bilip bilmediğini merak etti. Düzinelerce işaret olmuştu. Evine gidip ondan kendisiyle yatmasını istediği günü hatırladı. Bu iki ya da üç gün önce miydi? Bundan kaçınmış, Gwen'i geçiştirmiş, ona başka bir sürü şeyden bahsetmişti. Sonradan, dersinin başlamasını sabırsızlıkla bekliyormuş gibi sürekli saatine bakmış ve zamanı geldiğinde okula gayet rahatlamış bir şekilde gitmişti. Odasından ve müstakbel karısından birkaç saatliğine uzaklaşmak için bir bahaneye ihtiyaç duymuştu. Geç gelmiş, bütün geceyi okuyarak geçirmiş, sonra

da sabahın erken saatlerinde yürüyüşe çıkmıştı. Gwen onunla gelmek istediğinde hayır demişti.

"Kendi başıma olmalıyım," diye açıklamıştı. Gwen bir süre mutsuz ve aşağılanmış hissederek onun odasında beklemişti. Nihayetinde evden çıkıp birkaç saatliğine amaçsızca kasabada dolaştıktan sonra çiftliğe gitmek için taksiye binmişti. Dave'le yatmamıştı. Hiçbir zaman yatmayacağını da anlamıştı, hiçbir zaman sevişmeyeceklerdi.

Çünkü Dave onu arzulamıyordu. Ona karşı en ufak bir fiziksel çekim bile hissetmiyordu. Muhtemelen ev sahibesinden bile daha fazla keyif alırdı. Sadece onu sevmiyor değildi, ondan tiksiniyordu. Gwen'de kendisini çeken hiçbir şey yoktu. Hiçbir şey. Sadece bir gün Gwen'e kalacak olan denizin yanındaki ufak arazi vardı.

Şimdi Dave bu fikrinden bile vazgeçmişti. Gwen, Jennifer'la çiftliğe geldikleri anda bunu fark etmişti. Jennifer'la beraber Ena Witty'nin yanında çok uzun zaman geçirmişlerdi, Ena Witty yeniden gözyaşlarına boğulmuş ve bütün Stan Gibson olayını tekrar açmadan ikisinin gitmesine izin vermek istememişti. Sonunda kendilerini oradan kurtarabildiklerinde, Jennifer eve hemen gitmek istemediği için bir süre etrafta dolaşıp Huntriss Row'daki İtalyan restoranında öğle yemeği yemişlerdi. Sonra rıhtıma yürüyüp bir fincan çay içmişlerdi, hatta Jennifer kendine iki tek atmıştı. Gwen, Jennifer'ın kesinlikle farklı olduğunu düşünmüştü. Stan Gibson'dan bahsetmeyi bırakamıyordu; Ena Witty'den, Amy Mills'ten, kendisinden ve ondan. Sürekli Gibson'ın neden Amy Mills'i ideal bir kurban olarak görmüş olabileceği ve neden diğerleri kurban olmanın yanına bile yaklaşmazken, bunun bazı insanların yazgısıymış gibi göründüğü sorusuna dönüyordu. Gwen bu temaya karşı tamamen ilgisiz değildi ama aklında başka endişeler vardı. Ona ne olacaktı? Nasıl bir geleceği olacaktı?

Geldiklerinde Dave, Colin'le salonda oturuyordu. Köpekler ikisinin arasında halının üzerinde uzanmış horluyorlardı. Biri ocak ızgarasında ateş yakmıştı. Gwen bunu hoş bir karşılama olarak görmüştü, en azından öyle gözüküyordu. Ama durum geçiciydi, o yüzden değeri oldukça azalıyordu. Kuyruklarını sallayıp mutlulukla nefes alan köpeklerin zıplayışı, iki kadının yanına gelen iki erkek, ateşin sıcaklığı, bu keyifli an bunların hiçbiri uzun sürmeyecekti, sadece olabileceklerin

kısa bir görüntüsüydü. Sevgi dolu bir koca, mutlulukla annelerini karşılayan çocuklar. Onun yerine, her şey, her zaman olduğu gibi kalacaktı. Scarborough'ya yaptığı nadir yolculukların sonunda her zaman soğuk bir eve gelecekti, onu hayatını ve endişelerini az çok bilen yaşlı babası dışında kimse beklemeyecekti. Başka kimse olmayacaktı.

Colin ve Jennifer odalarına çekilmişti ve çok sık olduğu gibi Chad yine ortalıkta yoktu. Bir süre birbirlerine sessizlik içinde baktıktan sonra, Dave kısık sesle, "Sana bir şey söylemeliyim, Gwen..." demişti.

Bundan fazlasını söylememişti çünkü Gwen, "Biliyorum," diye yanıt vermişti.

Ve Dave de, "Evet. O zaman söylenecek başka bir şey yok," demişti.

Gwen de, "Hayır," diye cevap vermişti.

Ve yine sessizlik içinde oturmuşlardı, birçok şeyin değiştiği ve birçok olayın yaşandığı bir sessizlikti bu. İki kişinin arasındaki ilişkinin bittiği bir sessizlikti. Gwen ilişkilerinin muhtemelen hiçbir zaman olması gerektiği gibi olmadığını düşündü, ama yine de tuhaf da olsa bir ilişkiydi işte. Dave'in tarafında hesap kitap olmuştu, Gwen'in tarafında ise umut. Belki de birlikte çaba harcasalardı, bir şekilde yürüyebilirdi.

Belki... Ama o *belkinin* nasıl gözükebileceğini hiçbir zaman öğrenmeyecekti.

İkisi de ateşin söndüğünü fark etmemişti ama oda fena halde serinlemişti ve onları ikisinin de peşine düştüğü gizli düşüncelerden çıkardı.

Dave, "Birazdan saat beş buçuk olacak," dedi. "Dışarısı uzun süre aydınlık kalmaz. Otobüse yürümem gereken mesafe oldukça uzun..."

"İstersen geceyi burada geçirebilirsin."

Dave ayağa kalkarak, "Bence Scarborough'ya dönsem daha iyi olur," diye yanıt verdi. "Son otobüsün kaçta kalktığını bile bilmiyorum. Hâlâ bir otobüs varsa tabii."

"Eğer yoksa, yürüyecek misin?"

Dave, "Hiçbir fikrim yok," dedi. Gwen Dave'in sadece uzaklaşmak istediğini biliyordu. Artık ne olacağını umursamıyor. Eğer otostop çekmesi gerekirse de, yapar. Benden uzak olduğu sürece sorun yok.

Gwen ayağa kalktı ve böyle bitemez, diye düşündü. Dave'in öylece kalkıp gitmesiyle bitemezdi. Ve bir daha asla geri dönmemesiyle.

"Ben... lütfen, hemen gitme. Henüz yalnız olmaya dayanamıyorum."

Dave'in isteksizliğini görmek kolaydı, suçluluk duygularını da. "Yalnız değilsin. Jennifer ve Colin burada. Baban..."

"Babam mı!" Gwen önemsemez bir hareket yaptı. Tanrım, Dave babasını tanıyordu! "Ve bütün bunları şimdilik Jennifer'la konuşmak istemiyorum. Sonra. Ama şimdi değil."

Dave. "Pekâlâ," dedi. "Tamam."

Pencereden dışarı baktı. İspanyolca dersini hatırladı, ama zaten çok geç olmuştu. Hem bugün buna enerjisi olduğundan da şüpheliydi.

Gwen, "Sonra seni arabayla götürürüm," dedi. "Ama lütfen biraz daha kal."

Dave'in ona acıdığı için kalmayı kabul edeceğini düşünmek korkunçtu ama o sırada Gwen'in gururlu olmaya harcayacak enerjisi yoktu, birilerinin onun yanında olmasına, ona şefkat göstermesine ihtiyacı vardı.

Diğer seçeneği derin, acı dolu bir yalnızlıktı. Kendini ne kadar utandırmak zorunda kalsa da, bu yine de iki kötü seçeneğin arasında daha iyi olanı gibi duruyordu.

12

"Evet," dedi Semira. "Tabii bu da basının üzerinde tepindiği büyük bir skandal yarattı. Kırk yaşlarında bir adam bulmuştum, zihinsel engelli, bir barınakta hapsedilmiş ve yapılan eziyetlerle ölümün eşiğine gelmiş, güç bela yaşama tutunabilmiş ve kimsenin kim olduğunu bilmediği bir adam. Polis önce onun McBright'ın oğlu olduğunu ve zihinsel engeli yüzünden herkesten gizlenmiş olduğunu düşündü. Gordon McBright hiçbir şey söylemiyordu ve Bayan McBright'ın sorgulanması da ancak birkaç hafta psikolojik destek aldıktan sonra mümkün olabildi. Hiçbir zaman çocukları olmadığını anlattı. Savaştan sonra bir gün kocası eve yanında yaklaşık on dört yaşında ve çiftlik işlerinde yardımcı olacağını söylediği bir çocukla çıkagelmişti. Çocuğa Hiç Kimse diye hitap ediyorlardı. Kocası onu bu isimle tanıtmıştı."

Leslie bu ismi büyükannesinin mektuplarında tekrar tekrar gördüğünü hatırladı. Büyükannesi ve Chad çocukluğun zalimliğiyle oğlanı 'Hiç Kimse' diye vaftiz etmişlerdi. Chad Beckett'ın Brian'ı işkencecisine de bu isimle vermiş olduğunu hayal etmek zordu. *İşte bizim Hiç Kimse. Onu alabilirsiniz.*

Yine de aynen böyle olmuş olmalıydı.

"Yavaş yavaş bütün tablo açığa çıktı," diye devam etti Semira. "Hiç Kimse'nin izi Beckett Çiftliği'ne kadar takip edildi. Bugün hâlâ Chad Beckett'ın bunu nasıl becerdiğini bilmiyorum ama halkın gözünde bütün bu trajedinin suçu büyük ölçüde ölen babasının üstüne kaldı. Beckett'ın polisle veya medyada fazla konuştuğunu sanmıyorum çünkü *konuşkan* biri sayılmaz ama bilinen hikâye söylediği az bir şeyin arası doldurularak tamamlanabildi. Arvid ve Emma Beckett yetkililere hiç haber vermeden çocuğu almaya karar vermişlerdi. Özel destek almayı da hiç denememişlerdi, zaten kırklı yıllarda engelliler için özel destek

diye bir şey olduğu da pek söylenemez. Son raporlar Beckett'ın savaştan travma yaşayarak döndüğünü ve artık daha büyümüş ve hırçınlaşmış olan Brian'la ilgilenemediğini gösteriyordu. Babasının oğlanı başka hiçbir çocuğun olmadığı bir çiftliğe göndermesi konusunda hiçbir şey düşünmediği açıktı. Şu anda bunların hiçbirinin önemi yok, ama 1970 yılında Chad Beckett gibi Normandiya çıkartmasında yer alanlar çok saygı görürdü. Aradan çok zaman geçmiş olmasına rağmen insanlar onların Hitler'e karşı gösterdikleri cesarete büyük değer veriyordu. Çarpıtılmış bir mantıkla, henüz kendi bir çocukken gönüllü olarak orduya yazılıp savaşmış olması, bir şekilde onu sonradan yapacağı hataların yükümlülüğünden kurtarıyordu. Basın üstüne gitmeye çekiniyordu, bu nedenle herkes bir süre babaya yüklendi, sonra da konu unutulup gitti."

"Ya büyükannem?" diye sordu Leslie. "O da pek yara almadan atlattı, değil mi?"

"Brian Somerville'in Londra'dan onun yardımıyla uzaklaştığı söylendi, tabii. Gerçekten de öyle olmuştu. Fakat o sırada on bir yaşındaydı! Savaş bittiğinde ise on altısında bile değildi ve o sırada çoktan Londra'ya geri dönmüştü. Kim onu ciddi olarak suçlayabilirdi ki?"

"Peki, nasıl oldu da siz her şeyi en başından beri başka bir açıdan görebildiniz?" diye sordu Leslie. "Siz bu durumdan kesinlikle Chad Beckett ve Fiona Barnes'ı sorumlu tutuyorsunuz!"

Semira'nın eli masanın üstünde durmadan hareket ediyordu. Leslie onun çok gergin bir insan olduğunu fark etmişti. Bunu anlaması sadece biraz zaman almıştı. Onlarca yıl kendisine acı veren ve sürekli problem yaratan bir gövdenin boyunduruğunda kalmıştı. Kendini kontrol etmeyi öğrendiği anlaşılıyordu ama gücü bittiğinde bu kontrol de dağılıp gidiyordu. Şimdi de Semira Newton'ın tükenmiş olduğu açıkça görülüyordu. Tahta iskemlede çok fazla oturmaktan ve geçmişteki travmaları tekrar bütün detaylarıyla yaşamaktan yorulmuştu. Parmakları titriyordu.

Leslie'ye, "Hayatım asla bir daha eskisi gibi olmalı," dedi. "Bu olay beni değiştirdi. Gordon McBright o koruda beni neredeyse öldürdüğünde, her şeyden önce büyük bir şok yaşadım. En azından bütün psikologlar öyle söylüyor. Yıllar sonra, süregelen depresyonum nedeniyle uzun süre bir klinikte tedavi görmek zorunda kaldım. Çömlekçiliği de

orada öğrendim. Bir terapi yöntemi olarak yaratıcılık. Psikolojime bir etkisi olduğunu sanmıyorum. Ama aylık gelirime biraz katkı sağlıyor. Bunu küçümseyemezsiniz. Sonra hiçbir zaman tekrar çalışmaya başlayamadım ve 1977'de boşandım. Bir suçun kurbanı olduğum için biraz tazminat aldım. Fazla değil, zaten fazlasına da ihtiyacım yok. Ama arada sırada bu yamuk çömleklerden gelen birkaç kuruş işime yarıyor."

"Boşanmanızın..."

"...Somerville olayıyla bir ilgisi var mıydı? Evet vardı. John neşeli, hayat dolu, özgüveni yüksek bir kadınla evlenmişti. Her şeyin tam ortasında yer alan bir kadın. Hâlbuki artık yanındaki kadın kırılmış bir yaratıktı, 19 Aralık 1970'te yaşadıklarından başka bir şey konuşamayan, sürekli kötülüğün nereden gelmiş olduğunu ve ona karşı ne yapmak gerektiğini düşünen bir kadına dönüşmüştüm. Brian Somerville'le ilgilenmek isteyen, suçlulara hiçbir şey yapılamamış olmasının ve suçluların hiçbir şey olmamış gibi yaşamaya devam etmelerinin travmasından kurtulamayan bir kadın. Bir sürü operasyon geçirmesi gereken, sürekli acı çeken ve aldığı ilaçlar nedeniyle sürekli kafası karışık olan bir kadın. Artık onun âşık olduğu Semira değildim. Bugün kalbindeki ve yanındaki yerimi başka bir kadının almasından dolayı onu suçlamıyorum. Benden kaçıp gitti. Bir daha da hiç görüşmedik."

Leslie bunun anlaşılır olduğunu düşündü. Ama yine de korkunçtu.

"Her halükârda, bu trajedi benim yaşamıma damgasını vurdu. Doktorlar ve psikologların aksine, ben travmayı yaratanın bana yapılan saldırı değil, kulübede zincire vurulmuş Brian'ın görüntüsü olduğunu düşünüyorum. O zavallı çocuğun (ve sonraları adamın) hikâyesini hiçbir zaman unutamadım. Bununla baş edemedim. Konuyu kapatamadım. Bu nedenle ilgili insanları araştırmaya başladım: Fiona Barnes ve Chad Beckett. Hiç ara vermeden. Cevaplar arıyordum. Anlamak ve yeniden özgür olmak istiyordum. Bunun için de nasıl olduğunu anlamam gerekiyordu. Onlarla konuştukça bu ikisinin hiç de masum olmadıklarını fark ettim. Aslında ne yaptıklarını biliyorlardı. Brian Somerville'e olanlardan onlar sorumluydu. Doğru olmasa da, benim hayatımın mahvolmasından da."

"Chad Beckett şahsen sizinle konuştu mu?"

"Nadiren. Ve fazla değil. Bir balık ondan daha çok konuşurdu. Fakat Fiona bazen benimle buluşmayı kabul ediyordu. Bana epey bir şeyler anlattı. Sanırım o da olanlarla hesaplaşmanın yollarını arıyordu. Fakat bir noktadan sonra benim bir baş belası olduğuma karar verdi ve benimle daha fazla konuşmak istemedi. 1979'dan bu yana, ne zaman onu arasam hiç konuşmadan telefonu kapatır. Birbirimizi bir daha hiç görmedik. Ama yeterince şey öğrenmiştim. Polis ve basından farklı olarak, ben Barnes ve Beckett'ı kalbimin en derinliklerinde yargıladım. Yaptıkları affedilemezdi."

Leslie'nin kafasında fikirler uçuşuyordu.

Semira'nın bir cinayet gerekçesi vardı. Valerie Almond'ın suçlu listesindeki, Dave Tanner dâhil bütün isimler arasında en açık ve anlaşılması kolay gerekçesi olan kişi Semira'ydı: intikam. Mahvedilen iki yaşam için intikam almak, Brian Somerville'in yaşamı ve kendisininki.

Leslie ufak tefek, esmer, düz siyah saçları grilerle dolu ve büyük kahverengi gözleri bir zamanlar ne kadar güzel olduğuna dair ufak bir ipucu taşıyan kadına bakıyordu. Nefret ve tatmin ihtiyacının kendisini yiyip bitirmesine izin verecek bir insana benzemiyordu. Ama bu her zaman kolayca anlaşılabilir bir şey miydi? Tehlikeli katillerin ve ne yapacağı belli olmayan psikopatların bazen fotoğraflarında ne kadar masum ve sıradan gözüktükleri insanı şaşırtmaz mıydı?

Leslie'nin sormak istediği can alıcı bir soru vardı. Öne doğru eğildi. "Semira, sorduğum için affedin ama, bilmem gereken bir şey var. Büyükannemi hiç aradınız mı? Sizinle hiç temasa geçmek istememesine rağmen? Hiç arayıp sadece... hiçbir şey söylemeden durdunuz mu?"

Semira, "Onu hiç isimsiz telefonlarla taciz edip etmediğimi mi soruyorsunuz?" dedi. "Evet, yaptım, ama sadece son bir iki hafta içinde. Sonuncusu geçen salı, gazetede ölüm haberini okumadan önceydi. Bazen kendimi patlayacak gibi hissediyordum. Telefonlar biraz rahatlamamı sağlıyordu. Bazen Brian Somerville'i gördüğümde ve berbat yaşamına tanık olduğumda ya da vücudum bana eziyet ettiğinde veya yine depresyonun pençesine düştüğümde, neden onun hayatı yolunda gitsin diye düşünüyordum. Neden yaptıklarını aklına bile getirmeden neşe içinde yaşasın? Ve dürüst olmak gerekirse, hattın ucunda kim var diye tekrar tekrar soran sesini duymak bana iyi geliyordu. Her sorduğunda

sesi biraz daha tiz ve çıldırmış gibi geliyordu. Sonunda kendimi daha iyi hisseder ve düşünürdüm: Şimdi seni endişeler içinde bıraktım, unutmayı o kadar istediğin o eski meselenin hortlayıp geri geldiğini düşünüyorsun. O andan itibaren de günüm aydınlanırdı."

Leslie, "Anlıyorum," dedi, gerçekten anlıyordu. Semira Newton'ın yaşamı sorunlar ve zorluklarla doluydu. Fakir ve yalnız bir yaşam. Robin Hood Bay büyüleyici bir yerdi, fakat sonbahar ve kışları fazla sakin geçerdi. Kasım ve aralık aylarında sisin kıyı hattına kurşun gibi çöktüğü, bütün sesleri donuk sessizliği içinde yok ettiği günleri bilirdi. Böyle günlerde Semira eski yıkıntı evinde tek başına oturuyor, bahar gelene kadar kimsenin almayacağı çömlekler yapıyordu... Ya da altmış yıl önce bir gün gelmeye söz vermiş ve hiçbir zaman gelmeyecek insanı beklemeye devam eden aşırı derecede zihinsel engelli bir adamı ziyaret etmek üzere Whitby'ye giden otobüse biniyordu. Leslie bunu düşünürken titredi.

Ayağa kalktı. Rahatsız taburede fazla oturmaktan eklemleri tutulmuştu.

Leslie elini uzatırken, "Gitmem gerekiyor," dedi. "Semira, bana bu kadar zaman ayırdığınız için çok teşekkür ederim. Ve bu kadar açık sözlü olduğunuz için."

Semira, "Ah, nasılsa baş döndürücü bir sosyal yaşamım yok," diye cevap verirken gülümsüyordu. Leslie'ninkini sıkan eli buz gibi soğuktu. "Birinin gelmesi güzel. Ve biriyle konuşabilmek."

"Büyükannemin yaptıklarını silemem. Ama... üzgünüm. Bütün bu yaşananlardan dolayı son derece üzgünüm."

Semira zorla ayağa kalkarken, "Artık hiçbir şey yapılamaz," dedi. "Yapabileceğiniz hiçbir şey yok. Ben sadece bu gürültünün neden şimdi koptuğunu merak ediyorum. Neden bu eski hikâyenin üzerine bu kadar fazla düşülüyor?"

Gitmek üzere ayağa kalkmış olan Leslie duraksadı.

"Üzerine düşülüyor derken ne demek istiyorsunuz?"

"Tuhaf. Yıllarca hiç kimse herhangi bir şey öğrenmek istememişti. Şimdiyse iki gün içinde iki kişi gelip her şeyi öğrenmek istiyor."

Leslie şaşkınlıkla nefesini tuttu, "Başka kim geldi?"

"Bir adam... Adı neydi? Buraya dün akşamüstü geç saatlerde geldi. Sanırım Bay Tanner, öyle bir isim."

"Dave Tanner!"

"Evet o. Dave Tanner. Bir gazeteci. Zaten pek çok şeyi biliyordu. Bütün eski arşivlere baktığını söyledi. Ama benden de yeni bir şeyler duymayı umuyordu. Onunla uzun uzun konuştum. Tabi medya konunun üzerine giderse benim için iyi olur."

"Hangi gazete için çalışıyormuş?"

Semira düşündü. "Emin değilim. Yani, bana anlattı ama dinlemiyordum. Önemli mi?"

"Sanırım basın kimliğini de görmek istememişsinizdir?"

"Hayır."

"Dave Tanner gazeteci değil. İnsanlara fazla güvenmemelisiniz, Semira. Her zaman söyledikleri kişi olmayabilirler. Herkesi içeri almayın. Ve insanlara bildiğiniz her şeyi anlatmayın."

Semira ona şaşkınlıkla bakıyordu. "O halde kim bu Dave Tanner?"

Leslie soruyu duymazdan geldi. "Önemli değil. Önemli olan buraya ne için geldiğini bilmemiz. Bunu bulacağım."

"Ama siz... siz bana doğruyu söylediniz, değil mi? Siz Fiona'nın torunusunuz, değil mi?"

Leslie, "Maalesef öyleyim," dedi ve dışarı karanlık sokağa çıktı.

Denizin gürlemesini çok yakınında duyuyordu.

Medcezir en yüksek seviyesine ulaşmıştı.

13

Leslie arabada oturup kafasının içinde çılgınca uçuşan düşünceleri sıralamaya çalıştı. Dave Tanner nasıl bir oyun oynuyordu? Leslie bu sabah ona Semira Newton isminin kendi için bir anlamı olup olmadığını sormuştu. Ustaca bir bakışla kesinlikle reddetmişti.

Hayır. O da kim?

Robin Hood Bay'de birlikte oturup Dave'in kendisine her türlü soruyu sormasının üzerinden neredeyse on iki saat geçmişti. Dave zaten birçok detaya fazlasıyla vakıftı, bu da büyük olasılıkla onun Fiona'nın Chad'e yazdığı mektupları okumuş olduğunu gösteriyordu. Onları gizlice mi almıştı? Yoksa Gwen mi vermişti?

Gwen! Leslie direksiyona avucunun içiyle vurdu. Tam Gwen'e göre işler. Büyükbabasının elektronik postalarını karıştırmak, muhtemelen hiç kimsenin bilmemesi gereken müthiş hikâyeyi bulmak ve bunu neredeyse tanıdığı herkesle paylaşmak.

O kadar toydu ki. Hiç büyümemişti.

Leslie kendi kendine, haksızlık yapma, dedi. Gwen bu okuduklarıyla tek başına baş edemezdi. Mutlaka birileriyle konuşması gerekirdi.

Dave'le mi?

Dave nihayetinde, evleneceği adamdı. En azından o sırada Gwen öyle düşünüyordu. Kafasını bu kadar karıştıran bir olayı Dave'le paylaşmasından dolayı Gwen'i suçlayabilir miydi? Babasının imajı gözünde büyük bir darbe almıştı.

Mektupların çıktılarını aynı zamanda Jennifer'a göstermişti. Çıktılar sonra Colin'e verilmişti. Colin de bunları Leslie'ye göstermişti. Dağıtım ağının başlaması çok zaman almamıştı.

Leslie, Scarborough ve Whitby arasındaki yolda arabasını kullanırken görünürde başka hiçbir araba yoktu. Karanlıktı ve yolun iki

tarafında da sessiz ormanlar vardı. Arabanın uzun farları yolun iki yanını da aydınlatıyordu. Bir an kenarda bir hayvanın gözleri parladı. Bunun bir tilki olduğunu düşündü. Ne kadar hızlı gittiğini fark etti ve yavaşladı. Sırf kendisi bu kadar sinirli diye başka bir canlı ölmemeliydi.

Sol tarafta ormanın içine yönelen toprak bir yol görünce, oraya dönüp durmaya karar verdi. Düşünmek için biraz sakinleşmeye ihtiyacı vardı.

Koltuğuna yaslandı ve derin bir nefes aldı. Dave mektupları okumuştu ya da Gwen ona içinde neler olduğunu anlatmıştı, o da merak edip kendi gözleriyle görmek istemiş ve Semira Newton'ı bu amaçla ziyaret etmişti. Tıpkı kendisi gibi. Dave kim olduğu konusunda yalan söylemişti. Leslie, önemli bir kişi olduğunu sanmasa Semira'nın kendisiyle oturup konuşacağından emin olamayacağı için Dave'in bu davranışını da anlayabiliyordu. Dave'in, Brian Somerville trajedisi sırasında insanların ilgisizliğine zor dayandığını düşündüğü bir kadına kendini gazeteci olarak tanıtması hiç de kötü bir fikir değildi.

Peki bana niye yalan söyledi?

Çünkü ben Fiona'nın torunuyum. Çünkü ne yaptığını ve neleri bilmediğimi tahmin edemiyordu. Çünkü büyükannemin karakteriyle ilgili beni şok edecek bilgileri veren kişi olmak istemedi.

Gözlerini kapadı. Göz kapaklarının gerisinde Semira Newton'ın yüzünü görüyordu. Hafif şişmiş görüntüsünden uzun yıllar boyunca çok fazla ilaç aldığı anlaşılıyordu. Bulunduğunda vücudu bir enkaz halinde olmalıydı. Bazı günler vücudunun bütün kemiklerinin, bütün kaslarının acılar içinde kıvranmasına hiç şaşmamak gerekirdi. Her hareketi bir işkenceydi. Gordon McBright'ı düşündü, yarı ölü kurbanını bir çöp yığını gibi ormanda bırakan, tazyik hapsindeyken ölen adamı.

En iyi niyetli psikiyatrisiler bile Fiona ve Chad'in Brian Somerville'i teslim ettiği adamın bir daha hiçbir zaman dışarıda özgürce yaşamasına izin verememişlerdi. Leslie gözlerini açtı. Gözünün önündeki resimler dayanamayacağı kadar korkunçtu.

Fiona Barnes'ı öldürüp cesedini ormanlar arasındaki kanala atmak için iki kişinin ciddi nedenleri vardı: Brian Somerville ve Semira Newton. Biri yetmiş seksen yaşları arasında olmalıydı, zihinsel engel

liydi ve Whitby'de bir bakım yurdunda yaşıyordu. Diğeri altmışlarının ortasındaydı, yürüteç kullanarak güçlükle hareket edebiliyordu.

Leslie karanlıkta kendi kendine yüksek sesle, "İkisi de yapmış olamaz," dedi. Ama yapması için başka birine para vermiş olabilirler, değilsen azından Semira Newton bunu yapmış olabilirdi.

Dave Tanner?

Fakat Dave Tanner, Semira'yı önceki gün ziyaret etmişti. Fiona'nın öldürülmesinden birkaç gün sonra.

Bunun dışında, Dave Tanner para için adam öldürür müydü?

Dürüst olmak gerekirse, onun tanıdığı Dave bunu yapmazdı. Leslie ondan hoşlanmıştı. Ama onu fazla tanımıyordu. Birden şaşkınlıkla bunun, onun da kendisini tanımadığı anlamına geldiğini fark etti.

Çok açık olan bir şey vardı. Artık olanlar hakkında bildiklerini yalnız kendine saklaması doğru değildi. Mümkün olduğu kadar hızlıca Dedektif Almond'a haber vermeliydi.

Leslie, yoksa ben suçlu olacağım, diye düşündü. Daha önce aklından geçen bir düşünce tekrar aklına gelmişti: Chad Beckett büyük bir tehlike içinde olabilirdi.

Arabanın iç ışıklarını açtı ve çantasını karıştırmaya başladı. Dedektif Almond'ın kartını çantanın yan gözünde buldu.

Polis bunu ona ilk görüşmelerinden sonra vermişti. Büyükannesinin ölümüyle ilgili aklına bir şey gelirse, çok önemsiz gözükse de...

Leslie kendi kendine, "Sana söyleyeceğim şey, dedektif, hiç de önemsiz değil," diye mırıldandı.

Cep telefonundan numarayı tuşladı. Ormanda telefon çok iyi çekmiyordu ama yine de iki çizgilik bir sinyal vardı. Dedektif Almond dördüncü çalışta cevapladı. Nefesi kesilmiş gibiydi. "Evet?"

"Dedektif Almond? Ben Leslie Cramer."

"Dr. Cramer! Ben de bu akşam sizi arayacaktım."

Leslie arkadan gelen araba kornalarını duyabiliyordu, motor sesleri, insanların konuşmaları. Valerie Almond kasabada caddede yürüyor olmalıydı.

"Dedektif Almond, sizinle derhal konuşmalıyım," dedi Leslie. "Büyükannemin öldürülmesiyle ilgili."

"Şu anda neredesiniz?"

"Robin Hood Bay'den dönüyorum, şu anda Staintondale yakınlarındayım. Yirmi dakikaya kadar orada olabilirim."

Valerie biraz mahçup bir şekilde, "Pizzacıya gidiyordum," diye ekledi. "Bugün hiçbir şey yemedim. Benimle orada buluşmak ister misiniz? Huntriss Row'da."

Leslie, "Evet, tabii. Nerede olduğunu biliyorum," dedi.

Valerie, "Bu arada, Mills olayı için bir zanlımız olduğunu duydunuz mu? Bayan Brankley size bundan bahsetti mi?"

Leslie, Chad'in o sabah anlattığı karmakarışık şeyleri hatırladı. "Evet, Chad Beckett'tan duydum."

Valerie, "Soruşturma oldukça çetrefilli ama en azından katilin Fiona cinayetinin zanlısı olmadığı sonucuna vardık. O saatler için bir tanığı var."

Bu Leslie'yi fazla şaşırtmadı.

"Dedektif Almond, burada telefon iyi çekmiyor, az sonra orada olacağım ve..."

Valerie, "Bir şey daha," diye araya girdi. "Dave Tanner'ın nerede olabileceğini biliyor musunuz?"

Leslie şöyle cevap verebilirdi: *Evet, bu sabah Beckett Çiftliği'ndeydi ve onu orada bulamazsanız çünkü çoktan büyükannemin dairesine gitmiş olmalı.*

Onun yerine ihtiyatlı bir şekilde sadece, "Neden?" diye sordu. Tanner'a bir vefa borcu olduğunu hissediyordu, ama aynı zamanda onun geçici olarak yanında kaldığını dedektife söylemeye pek gönlü yoktu. Aralarında bir ittifak varmış gibi gözükebilirdi.

Valerie, "Onu bulmak için arama emrimiz var," diye açıkladı. "Cumartesi gecesi neler yaptığı ve nerede olduğuna dair söyledikleri asılsız çıktı. Derhal onunla konuşmamız gerekiyor."

Bir an için Leslie bir şey söyleyemedi. Ağzı kurumuştu, yutkunmaya çalıştı.

"Beni duyabiliyor musunuz?" diye sordu Valerie.

"Evet, evet, duyuyorum ama çok zor... Az sonra orada olacağım." Leslie bunu söyledikten sonra cep telefonunu kapattı ve tekrar çantasına koydu.

Kalbinin deli gibi çarptığını hissedebiliyordu.

Leslie, Dave'in dedektife uydurduğu hikâyeyi biliyordu. Bu sabah kendisine anlatmış olduğu hikâyenin aynısı: eski sevgilisiyle bir aşk gecesi. Herkes bu hikâyeyi niye şimdiye kadar gizlediğini anlayacaktı, Gwen'le ilişkisini tehlikeye sokardı. Ancak mecbur kaldığı için asıl kozunu çıkarıyordu. Peki sonra ne olmuştu? Eski sevgili oyuna katılmamış mıydı? Valerie'nin artık ona inanmamasına sebep olacak bir şey yaşanmış olmalıydı. Hatta bir de arama emri çıkarmıştı.

Yine yalan söylemişti. Leslie ona Semira'yı sorduğunda da yalan söylemişti. Olay sırasında nerede olduğu konusunda da yalan söylemişti. En başında, bütün geceyi rahat yatağında geçirdiğini söylediği zaman da yalan söylüyordu.

Ağzını her açtığında yalan söylemişti.

Ve Leslie onu Beckett Çiftliği'ne götürmüştü. Onu orada Chad Beckett'le, az önce ciddi bir tehlike içinde olduğunu düşündüğü adamla yalnız başına bırakmıştı. Chad, zorlukla hareket eden ve fiziksel olarak Dave Tanner'la asla baş edemeyecek yaşlı bir adamdı.

Leslie motoru çalıştırdı. Gaza bastığında tekerlekler kumlu yolda patinaj yaptı. Sonra, tiz bir lastik sesiyle araba yola fırladı. Leslie sonuna kadar gaza basıyor ve her türlü hız limitini aşan bir hızla ilerliyordu. Staintondale'e ayrılan köy yoluna geldiğinde Scarborough'ya giden ana yolda devam etmedi. Başka bir yola saptı. Emin olması gerekiyordu.

Dedektif Almond'ın biraz daha beklemesi gerekecekti.

14

İlk dikkatini çeken şey Brankleylerin arabasının, tıpkı öğle saatlerinde olduğu gibi hâlâ bahçede olmadığıydı. Jennifer ve Gwen kasabadan hâlâ dönmemiş olabilirler miydi? Saat yediyi biraz geçiyordu. Bütün gün ne yapmışlardı?

Leslie park etti ve arabadan indi.

Etrafta hiçbir ses olmadığı için kendi kendine sessizliğin niye onu rahatsız ettiğini sorarken son günlerde köpeklerin havlamasına alışmış olduğunu fark etti. Jennifer'in dev Danuaları. Çiftliğe ne zaman biri gelse büyük bir gürültü koparıyorlardı. Öğlen bunu yapmamışlardı çünkü Colin onları yürüyüşe çıkarmıştı. Şimdi de mi yürüyüşe çıkmışlardı?

Bu karanlıkta?

Evde hiç ışık göremedi, gerçi bahçeden bakınca arka camlar görünmüyordu. Alışkınlıkla kapıyı vurdu, sonra içeri girdi.

Işıkları yaktı.

Ev garip bir şekilde terk edilmiş gözüküyordu. İçeride hiçbir hayat belirtisi yok gibiydi.

Köpekler, diye düşündü. Aslında eksik olan köpeklerdi. Yerinde duramayan iki dev Danuanın zıplayarak yüzünüzü yalamaya çalışmalarını beklerken onları karşınızda bulamadığınızda, kendinizi bir mezarlığa girmiş gibi hissetmeniz oldukça doğal, diye düşündü.

Leslie kendisine neden tam bu anda bir mezarlığı düşünmüş olduğunu sordu ama bu düşüncesini hemen bir kenara attı. Şu anda korkunç düşüncelere kapılmanın sırası değildi.

"Dave?" diye seslendi. Sesi çok yavaş çıkmıştı. Boğazını temizledi.

"Dave?" diye daha yüksek sesle tekrar bağırdı. "Chad?"

Hiç kimse ve hiçbir ses yoktu. Leslie koridor boyunca yürüdü, mutfağa bir göz attı, lambayı yaktı. Boş. Felaket. Her zamanki gibi pis ve dağınık. Herhangi biri akşam yemeği hazırlamış gibi görünmüyordu.

Yandaki oturma odası da boştu. Leslie, yanık odun kokusundan şöminenin daha önce yakılmış olduğunu anladı. Hâlâ parlayan birkaç kıvılcımı fark etti. Sonra masada iki boş kahve fincanı gördü ve bu onu biraz rahatlattı. İki fincan kahve ve şöminede ateş; bu, Leslie'nin son birkaç saattir çok uzak kaldığı bir duruma, olağan bir atmosfere işaret ediyordu.

Leslie oturma odasından dışarı çıktı ve çalışma odasının kapısının altından sızan ışığı fark etti. Rahat bir nefes aldı. Evde biri vardı.

Kapıya vurdu ve içeri girdi. Chad'i çalışma masasında oturmuş bilgisayar ekranına bakarken bulunca rahatlama hissi bütün vücuduna yayıldı. Odanın içi buz gibi soğuktu ama yaşlı adam, giydiği ince pamuklu gömleğe, çorapsız ve açık terliklerine rağmen bunun farkında bile değilmiş gibi görünüyordu. Bilgisayar ekranına o kadar dalmıştı ki Leslie kendisine seslenince yerinde zıpladı.

"Chad?"

Chad, başka bir dünyadan dönmüş gibiydi. Leslie'ye anlamaz gözlerle baktı ve birkaç saniyelik sessizlikten sonra, "Ah, sen misin Leslie?" dedi.

"Sizi korkuttuğum için özür dilerim. Seslendim, sonra kapıya vurdum, ama..."

Chad, "Çok uzaklardaydım," dedi.

Leslie, Chad'in ne okuduğunu göremiyordu ama tahmin edebiliyordu, "Fiona'nın mektupları mı?"

Chad, "Onları tekrar okudum," dedi. "Silmeden önce. Başkalarının okuması hiç iyi olmazdı."

Leslie, zaten etrafta bulunan herkesin mektuplarda yazan her şeyi çoktan bildiğini söylemekten kendini zor alıkoydu.

"Bugün Semira Newton'ı ziyaret ettim," dedi. Semira'nın adını söylerken Chad'in yüzüne bakıyordu. Chad hemen bir maske takar gibi oldu.

"Ah, öyle mi?"

"Çok acılar çekmiş bir kadın."

Chad, "Öyle," dedi.

"Brian Somerville'in hâlâ hayatta olduğunu biliyor muydunuz?"

"Tahmin ediyordum."

"Şey acaba siz hiç... Yani, ben sizi arabayla götürebilirdim..."

"Hayır."

Leslie onun yüzüne baktı. Chad bakışlarını kaçırmadı ama mesafeliydi.

Bir saniye için birbirlerinin yüzüne baktıktan sonra, Leslie, "Evde tek başınıza mısınız?" diye sordu. "Jennifer ve Colin nerede? Dave nerede? Gwen?"

"Jennifer ve Colin ayrıldılar. Oldukça ani bir şekilde gittiler, bu öğleden sonra."

"Neden?"

"Herhalde umdukları gibi bir tatil olmadı. Anlaşılır bir şey."

"Dedektif Almond'ın haberi var mı?"

"Hiçbir fikrim yok."

"Peki, Dave?"

"Yürüyüşe çıkmak istediler. O ve Gwen."

"Hava epey karardı."

Chad pencereden baktı. Akşam olduğunu daha yeni fark etmiş gibiydi. Şaşırmış bir şekilde, "Doğru," dedi, "Saat kaç oldu?"

"Yediyi çeyrek geçiyor."

Chad, "Ah, o kadar oldu mu?" dedi. Bir eliyle yüzünü ovuşturuyordu. Yorgunluktan ve okuduklarının stresinden gözleri kan çanağına dönmüştü. "Demek ki uzun süredir yoklar, beş buçukta çıkmışlardı."

"Neredeyse iki saat olmuş. Her şey yolunda mıydı, yani ikisinin arasında?" Leslie Dave'in Gwen'e ondan ayrılmak istediğini söyleyip söylemediğini merak ediyordu. Yoksa bu haberi vermek için birlikte yürüyüşe çıkmalarını mı beklemişti? Yoksa bu plandan caymış mıydı?

Chad, "Bilmiyorum," dedi. "Sanırım... Hem yolunda olmayacak ne var ki?"

Leslie Chad'in yüzüne bakarken, Gwen gözlerinin önünde ölse yine de farkına varmazsın, diye düşündü. Sen kızını bir saniye bile düşünmeye değer bulmadığın için onun hayatının karmakarışık olduğunu anlamıyorsun. Kızının hayatının geri kalan kısmını birlikte geçirmek istediği adamın kim olduğuyla ilgilenmedin bile. Onun için her açıdan çok tehlikeli olabilecek bir adam. Farkında değilsin. Hiçbir zaman da olmadın! Onun bütün hayatı boyunca sana gösterdiği, bir kızın babasına, annesinin erken ölümünden sonra hayattaki tek akrabası olan babasına duyduğu çılgınca sevgiyi hak etmiyorsun.

"Chad, öğlen saatlerinde bana polisin buraya geldiğini ve Dave'i sorduklarını söylemiştiniz. Şimdi onun için bir arama emri çıkarıldığını biliyorum, büyükannemin öldüğü saatlerde nerede olduğunu destekleyecek bir şahidi yok. Polise yalan söylemiş."

Chad sadece Leslie'nin yüzüne baktı. Uyuşukluğu Leslie'yi delirtiyordu.

"Chad! Polis Dave'i arıyor. Buraya da gelmişler! Ve siz onun kızınızla çıkıp gitmesine izin verdiniz ve iki saat geçtikten sonra hâlâ her şey yolunda mı diye sormuyorsunuz bile!"

Chad, "Tanner'den şüphelenmek için ne gibi bir sebepleri olabilir ki?" diye sordu.

Leslie artık kendini tutamıyordu. "Yalan söylüyor. Bir sebep bu. Polis de bunu biliyor. Sadece benim bildiğim bir şey daha var. Dave Tanner, Fiona'yla olan hikâyenizin tamamını biliyor. Brian Somerville ve Semira Newton'dan da haberi var. Bilgisayarınızdaki dosyalarda yazan her şeyi biliyor."

Sonunda Chad'in ilgisizliğini biraz da olsa delip geçmeyi başarabilmişti. Chad tedirgin olmuş gibiydi.

"Nasıl olur? Sen mi verdin okuması için? Yoksa Fiona mı?"

"Şimdi mesele bu değil. Dave, Semira Newton'ı görmeye gitmiş. Bütün bu hikâyeyle çok fazla ilgilenmişe benziyor."

Leslie, Chad'in kafasından da kendisininkilere benzer düşüncelerin geçtiğini tahmin edebiliyordu. Aynı zamanda, Chad'in bu düşünceleri deli saçması diye hemen bir kenara attığını da görebiliyordu. "Tanner'ın neden bu eski şeyleri kazıp ortaya çıkarmak istesin ki?"

Leslie, "O akıllı biri," dedi. "Ve paraya ihtiyacı var. Acilen. Belki de parayı ele geçirdiği müddetçe bunun nasıl olduğunu hiç umursamıyordur."

Chad, "Onun büyükannesini öldürdüğünü ve bunu yapmak için Semira Newton'dan para aldığını mı düşünüyorsun?" diye sordu.

"Onu görmeye dün gitmiş. O yüzden bu teori zamanlamaya uymuyor. Ama belki başka bir izahı vardır. Artık ne düşüneceğimi bilmiyorum, Chad. Kesin olan bir şey var. Muhtemelen Amy Mills'in katiliyle Fiona'nın katili aynı kişi değil. O adamın bir şahidi var. Dave gibi değil. Dave'in bir şahidi yok, yalan söylemiş."

Chad, "O halde hemen polisi ara," dedi. "Buraya gelip Dave ve Gwen'i arasınlar, kızımı ondan kurtarsınlar."

Leslie hızlıca alternatifleri değerlendirdi ve hayır anlamında başını salladı. "Önce dışarı çıkıp etrafa bakacağım. Yarım saat içinde dönmezsem Dedektif Almond'ı arayın, tamam mı?" Dedektifin kartını çantasından çıkarıp Chad'e verdi. "İşte telefonu burada. Ve dikkatli olun. Kapıları kilitlerseniz iyi edersiniz."

"Neden?"

"Çünkü," diye karşılık verdi Leslie, "bu olay intikam amaçlıysa, siz de tehlikedesiniz demektir. İşte bu yüzden. Fiona gibi siz de sütten çıkma ak kaşık değilsiniz, bunu kabul edin."

Chad sıkılmış gibi yüzünü buluşturdu, ama Leslie onun gerçekte olduğundan daha soğukkanlı davrandığı izlenimini edinmişti. Muhtemelen korkudan olmasa da, Chad de durumdan hoşnut değildi. Kendini içine kapattığı dünyasında rahatsız edilmekten hiç memnun değildi. Fiona'nın ölümünün üzerinden bir hafta bile geçmemişti ve bu süre içinde insanlarla son on senede konuştuğundan daha fazla konuşmak zorunda kalmıştı. Hep yeni bir şeyler oluyordu. Sürekli ondan bir şeyler isteyen birileri çıkıyordu. Kendini yılgın ve kıstırılmış hissediyordu. Chad hayat tarzını hiçbir şekilde değiştirmek istemeyen yaşlı bir adamdı. Dolayısıyla ne hayat boyu arkadaşı olan insanın öldürülmesini, ne kendi hayatının tehlikede olmasını ne de kızının gece vakti tekinsiz bir adamla birlikte olmasını umursuyordu. Leslie polisi aramadan önce yarım saat bekleme talebinin Chad'e şimdiden saçma geldiğini görebiliyordu. Chad, hep kendi rutininde yaşamış bir insandı

ve bundan hiç vazgeçmemeye yıllar öncesinde karar vermişti. Muhtemelen babasının da benzer eğilimleri vardı ve Chad'in olaylara karşı bu neredeyse otistik yaklaşımından kurtulması mümkün olmuyordu. Bu şekilde yetiştirilmişti.

Leslie, Brian Somerville'e bakması mucize olurdu, diye düşündü. Böyle şeyler yapmıyor. Başka insanlar için bir şeyler yapacak kadar kendini onların yerine koymuyordu. "Ödünç alabileceğim bir feneriniz var mı?" diye sordu.

Chad ayağa kalktı, koridor boyunca ayağını sürüyerek yürüdü ve tozlu atkılar, eldivenler ve şapkalarla dolu bir raftan bir fener aldı.

"Al. Bu hâlâ çalışıyor olmalı."

Neyse ki haklıydı, piller hâlâ sağlamdı.

"Tamam," dedi Leslie. "Ben çiftliğe ve civara bakacağım. Dediğim gibi, kapılarını kilitleyin."

Chad bir şeyler homurdandı ama Leslie dışarı adım atar atmaz arkasından kapıları kilitlediğini duydu.

Doğru olmayan bir şey vardı. Leslie bahçede eski ahırların olduğu tarafa doğru fenerin ışığını takip ederek ilerlerken kendi kendine neden hemen Valerie Almond'ı aramamış olduğunu sordu. Valerie şu anda pizzacıda oturuyordu, az sonra Leslie'nin neden geciktiğini merak etmeye başlayacaktı. Polise derhal haber vermiş olsa daha iyi olmaz mıydı? Tıpkı Dave'i sorduğunda açıkça cevap vermiş olmasının daha iyi olacağı gibi. Peki, neden böyle yapmamıştı.

Leslie cevabı biliyordu ve bu cevabın kimseye, hatta kendine bile inandırıcı gelmeyeceğini de: Dave'den hoşlanıyordu. Onu, hiç değilse önceki geceden beri bir arkadaş olarak görüyordu. Kendisine iki kere yalan söylemiş olmasına rağmen onu silmek istemiyordu. Onunla konuşmak, neden bu karışık olayların hiçbir noktasında doğruyu söylemeye çalışmadığını sormak istiyordu. Ve kendi rızasıyla polise gitmesini söylemek istiyordu.

Eğer Fiona'nın katiliyse, tabii ki bu dediklerimi birebir yapacaktır, diye kendisiyle alay etti. Şu anda o, bu değerli dakikaları boşa harcarken Gwen büyük bir tehlike içinde olabilirdi.

Sadece yarım saat daha, en fazla yarım saat, diye karar verdi.

Ahırlara ulaşmıştı. Feneri içeri doğru tuttu. Yavaş yavaş paslanan hurda yığınları dışında, içerisi bomboştu. Etrafta hiç kimse yoktu, biri varmış gibi de gözükmüyordu. Yılların birikimi toz ve kirlerin içinde hiçbir ayak izi yoktu.

Leslie'nin öksürmesi gerekti. Sonra oradan uzaklaştı. Geriye dönüp eve baktı. Işık yine sönmüştü. Chad muhtemelen yine çalışma odasına çekilmiş, dosyalardan kurtularak geçmişteki günahlarından da arınacağını düşünerek Fiona'nın gönderdiği e-postaları siliyordu. Ama yanılıyordu.

Leslie, bir an düşündükten sonra, arama alanını biraz daha genişletmeye ve çiftliğin dışına çıkmaya karar verdi.

Kumsala doğru yürüdü.

15

Bulutlar ayın ışığını kapatıyordu ama Chad'in ona ödünç verdiği fener önünü gayet iyi aydınlatıyordu. Leslie zorluk çekmeden sık kullanılan yolda yürüyebildi. Gwen'in sahili sevdiğini ve ne zaman yürüyüşe çıksa oraya gittiğini biliyordu. Belki de Dave'le hâlâ oradaydılar, geniş kayaların üzerine oturmuş konuşuyorlardı. Gerçi artık hava oldukça soğumuştu. Belki de kalın kıyafetlere sarınmışlardı. Belki de sohbetlerine o kadar dalmışlardı ki soğuk ve nahoş nemi fark etmiyorlardı.

Bir noktada Leslie durup telefonunu çıkardı ve ekranı aydınlattı. Tahmin ettiği gibi telefon çekmiyordu. Neyse. On dakika sonra yarım saat bitecekti ve Chad, Valerie'yi arayacaktı. Polis harekete geçerdi. O yüzden Dave'e otuz dakikalık şans vermişti. Daha fazlası sorumsuzluk olurdu.

Engebeli çayırlarda koşarken kimseyle karşılaşmadı. Bir kere çalıların arasından bir orman tavuğu fırladı ama onun dışında dünyada tamamen yalnız gibi hissediyordu. Gwen ve Dave'in hâlâ çiftliğin yakınlarında olduğunu nereden bilebilirdi? Chad'in arabası her zamanki yerindeydi ama ikisi otobüse binmiş de olabilirdi. Belki de Scarborough'ya gitmişlerdi ve bir bar bulup oturmuş, bu korkunç zamanı atlatmak için büyük bir bardak Guinness içiyorlardı. Ama Dave, gerçekten nişanı atmak istiyorsa böyle bir şey yapar mıydı? Onu tekrar evine getirmek zorunda kalacakken, mutsuz nişanlısını kasabaya götürür müydü? Sonra Leslie'nin aklına başka bir şey daha geldi, ya Dave saatlerdir onun evinde, Fiona'nın dairesindeyse? Ve Gwen tek başına hayata karşı cesaretini yitirmiş, ne yapacağını bilemez ve derinden yaralanmış bir şekilde buralarda dolaşıyorsa? Leslie, kontrol etmek amacıyla Fiona'nın dairesini aramayı düşünmediği için kendine küfretti. Çok umudu olmadan başparmağıyla cep telefonunu açtı. Telefon tabii ki çekmiyordu.

Tahta asma köprüden geçti. Normalden daha korkutucu şekilde sarsılıyor gibiydi ama Leslie bunu sadece hayal ettiğini biliyordu. Altındaki siyah boşluk ve vadinin sonsuza dek aşağı indiği izlenimini veren derin karanlık buna sebep oluyordu. Fenerin ışığına rağmen, yaptığı iş tehlikeliydi. Köprünün tahtaları eşit genişlikte değildi, aralıkları da değişiyordu. Aşağıdaki vadi derin ve kayalıktı. Leslie uzun zamandır buralara gelmiyordu ve arazinin yapısı hakkında genel bir fikri olsa da çocukluğundaki gibi, bir uyurgezer misali nereye bastığını çok iyi bilen birinin adımlarıyla yürüyemiyordu. O yıllarda hemen hemen her gün büyükannesiyle Beckett Çiftliği'ne gelir ve Gwen'le birlikte her zaman vadide ve plajda oynarlardı. O sırada Fiona... Sahi Fiona, Chad ve Chad'in karısı o uzun saatler boyunca ne yaparlardı? Çocukken bunu hiç merak etmemişti. Fiona'yla kendisinin kendi evlerinden çok başka bir ailenin yanında vakit geçirmelerini hep çok normal karşılamıştı. Daha sonra da bu konu tamamen ilgi sahasının dışında kalmıştı. Muhtemelen artık hiçbir zaman cevabı öğrenemeyecekti. Chad'in karısı uzun zaman önce ölmüştü. Artık Fiona da yoktu. Chad ise soruları cevaplayacak tipte bir insan değildi.

Leslie asma köprünün sonuna ulaşmıştı. Dik yamaçtan aşağı inmeye başladı. Çocukluğunda buradan nasıl bir dağ keçisi gibi sekerek indiğini hatırladı. Şimdi yaşlı bir kadın gibi hareket ediyordu, temkinli ve güçlükle. O zamanlar da bu kadar dik miydi? Bir nevi merdiven oluşturan kayalar, bir adımda birinden diğerine atlayamayacağın, ancak kendini yavaşça aşağı kaydırıp diğerine zor geçebileceğin kadar birbirinden uzak mıydı? Sonunda yere oturup iki elinin de yardımıyla sırt üstü kayarak aşağı indi. Elinde bir fener varken, bunu yapmak hiç de kolay bir iş değildi. Fener bir ara elinden fırlamış, neyse ki sadece bir sonraki kayanın üzerine düşmüştü. Dehşet içinde titreyerek sakinleşmeye çalıştı. Oturdu ve her şeyi tekrar aklından geçirdi. Burada yaptığı delilikti. Hiçbir anlamı yoktu. Feneri kaybederse ayağını burkmadan, hatta kırmadan geriye dönebilmesi çok mümkün değildi.

Geri dönmeye karar verdi.

Polis çoktan çiftliğe gelmiş olabilirdi. Gelmedilerse de, polis memurları çok yakında geleceklerdi. Aramaya onlar devam etmeliydi. Buna uygun ekipmanları vardı.

Leslie geri tırmanmaya başladı. Tek eli serbest olduğu için bu çok zor oluyordu. Ağır ağır nefes alıyordu ve köprüye vardığında ter içindeydi. Saatine göz atınca, çiftlikten çıktığından beri neredeyse bir saatin geçmiş olduğunu gördü. Tırmanırken çok vakit kaybetmişti.

Sanki köprünün sallanmasına ve altında uzanan bitmek bilmez gibi görünen boşluğa artık alışmış gibi, öncesine göre daha hızlı yürüdü. Aslında hızlı ilerlemesine neden olan şey korkuydu, aklındaki görüntüler daha dehşet verici ve ısrarcı olmaya başladığından dolayı gittikçe güçlenen bir korkuydu bu. Sadece iki ihtimal vardı ve ikisi de dehşet vericiydi. Ya Dave Tanner Fiona'yı öldürmüş ve şimdi de Gwen'le birlikte kaybolmuştu. Bu durumda, işler Gwen için iyi gözükmüyordu. Ya da kötü bir şey yapmamıştı –*O zaman neden sürekli yalan söylüyordu?*– ve nişanı attıktan sonra Scarborough'ya geri dönmüştü. Bu, Gwen'in gece dışarıda çaresiz ve yalnız bir şekilde dolaştığını, belki de korkunç bir şey yapmak istediğini gösteriyordu. Leslie, Gwen'in hayatını sonlandırma düşüncesini aklına getirebilecek bir insan olup olmadığını bilmiyordu. Ama kalplerin kırıldığı bir aşk ilişkisinin intihar için en sık görülen sebeplerden biri olduğunu biliyordu. Hem Gwen'in aklından geçenleri kim gerçekten bilebilirdi ki? Bu zamana kadar bilen biri olmuş muydu?

Çayırların arasından hızla ilerlemişti. Daha önce yaptığına acele etmek denirse, şimdi koşuyordu. Yerdeki adımlarının gümbürtüsünü ve hızlı nefes alışını duyabiliyordu. Çok hamdı, bunu biliyordu ve şu anda ilgisiz olsa da, bundan sonra düzenli olarak koşuya çıkmaya karar verdi. Bu fikir onu şaşırttı ama kendine belki de korku paniğe dönüşmek üzereyken sıradan bir şeye tutunmanın oldukça normal olduğunu söyledi. Koşu eşofmanlarının hâlâ dolabında bir yerde olup olmadığını merak etti. Bu düşünce biraz rahatlamasını sağladı. Düşünebildiği diğer şeylerin hepsi korkularını gizliyordu.

Üzerinde bulunduğu tepenin aşağısındaki çiftliği görünce durdu. Çiftlik karanlıktı, tamamen karanlıktı. Leslie zar zor çiftliğin çatısını ve onun yanındaki ahırların ve kulübenin çatılarını seçebildi. Orada hiçbir şey kıpırdamıyordu. Polis neredeydi? Polis arabaları, farlar, sağa sola tutulan fenerler, spot ışıkları, megafondan gümbürdeyen bir ses...

Tanrı aşkına Leslie, sadece Chad, Valerie Almond'ı arayıp kızının ve nişanlısının birkaç saat önce kaybolduğunu söyledi diye buraya bir ekip göndereceklerini mi düşündün?

Ama nişanlı için bir arama izni çıkarılmıştı. En azından bir memur gelmeliydi. Özellikle Leslie'yle buluşmak için beklediğinden, belki de Valerie kendisi gelmeliydi. Arabasına atlayıp hızlıca Staintondale'e gelmeden önce pizza yemekle mi zaman harcıyordu?

Leslie tepeden aşağı koştu, kapıdan geçip bahçeye girdi. Eve giden yolun yakınına park ettiği arabasının koyu gölgesini ve Chad'in çok daha uzaktaki Land Rover'ını görebiliyordu. Bu ikisi dışında hiçbir araba yoktu. Ne polis ne Valerie Almond ne de başka biri.

Belki de Chad, söylenilenden daha geç aramıştı. Ya da hiç aramamıştı ve Leslie kapıdan çıkar çıkmaz ondan ne istendiğini unutmuştu. Bu tam ona özgü bir davranış olurdu.

Leslie ön kapıya koştu. İterek açtı. Neden artık kilitli değildi? Chad'in kapıdaki anahtarı çevirdiğini kendi kulaklarıyla duymuştu. "Chad?"

Cevap yoktu. Koridor karanlık ve boştu.

Leslie giderken ışığı açık bırakmıştı. Bunu biliyordu. Ama belki de Chad her zamanki tasarruf etme amacıyla ışığı kapamıştı.

Leslie ışığı açıp koridorda ilerledi. Chad'in çalışma odasının kapısı aralıktı. İhtiyatla kapıyı açıp içeri baktı. Boştu. Masa lambası açıktı, bilgisayar da. Bilgisayarın hafif vızıltısını duyabiliyordu.

Yine, "Chad?" diye sordu.

Mutfağa gidip ışığı açtı. Işık açık olmalıydı. Evin tamamen karanlık olmaması ona biraz daha güven verecekti.

Chad neden cevap vermiyordu?

Bir sorun vardı. Chad bilgisayarını ve lambayı öylece açık bırakıp yatmazdı. O kadar tutumluydu ki insanı deli ederdi. Buralarda bir yerlerde olmalıydı ve Leslie'den saklanması için hiçbir sebep yoktu.

Leslie yine, "Chad?" diye seslendi, sesinin neredeyse korku dolu çıktığını fark etmişti.

Salona girip oranın da ışığını açtı ve Chad'in odanın ortasında yattığını gördü. Midesinin üzerine yatmıştı, başı bir yana dönük olduğu

için Leslie onun kireç gibi bembeyaz olmuş yüzünü görebildi. Chad'in gözleri kapalıydı ve kolları iki yanına sarkmıştı.

Leslie ona bakakaldı. Bir an hiçbir şey yapamayacak kadar şok içinde kaldı. Sonra bu şoktan kurtulup adamın yanına koştu. Eğilip otomatik bir refleks olarak nabzına baktı. Çok zayıftı ama en azından hâlâ atıyordu. Dikkatle Chad'i sırt üstü çevirdi.

"Chad! Ne oldu?"

Chad'in göz kapakları kıpırdandı. Leslie, elinin sıcak ve yapışkan bir şeye değdiğini hissetti. Sağ elini kaldırdı. Kandan kıpkırmızı olmuştu ve şimdi yerdeki kanı da görebiliyordu. Kan taşların üzerinde yayılmış ve çatlaklara sızmıştı. Chad'in ince mavi gömleği kandan sırılsıklamdı. Leslie'nin görebildiği kadarıyla kanama şimdilik durmuştu o yüzden bunun için ilk yardım yapması gerekmiyordu. Bunun bıçak ya da kurşun yarası olduğunu tahmin ediyordu. Başka bir deyişle Chad, Leslie onu bıraktıktan sonra saldırıya uğramıştı.

Bunu kim yaptıysa hâlâ yakınlarda olabilirdi.

Leslie histerik bir şekilde hareket edip arabasına koşmamak için kendini zor tuttu. Ambulans çağırmalı ve polisi aramalıydı, ayrıca Chad'i yalnız bırakamazdı. Durumu kritikti. Çok kan kaybetmişti ve Leslie'nin onun iç organlarında nasıl bir hasar olabileceğine dair hiçbir fikri yoktu.

Hafifçe yanağına dokundu. "Chad! Benim. Leslie. Chad, ne oldu?"

Chad'in göz kapakları yine oynamaya başladı ve bu sefer yaşlı adam gözlerini açmayı başardı. Gözleri bulanıktı ve sarsakça dolaşıyorlardı. Şoktaydı. "Leslie," diye fısıldadı.

Leslie, Chad'in başını kendi kucağına koydu. "İyi olacaksın, Chad. Yardım çağıracağım. Seni hastaneye götüreceğiz..."

Chad ona odaklandı. "Dave," diye fısıldadı. Konuşmakta çok zorlanıyordu. "Dave... o..."

"Evet, Chad, o..."

"O... hâlâ..." Bakışları yine bulanıklaştı ve başka şeyler de söylemek istiyormuş gibi gözükse de, dili işbirliği yapmayı reddetti. Sadece anlaşılmaz bir şekilde mırıldanıyordu.

Ama Leslie onun ne demek istediğini anladı. Dave Tanner hâlâ buradaydı. Hâlâ çiftlikte bir yerlerdeydi. Chad'de ölümcül yaralar açmıştı ve şimdi de muhtemelen Leslie'yi arıyordu. Leslie'nin arabası, çiftlikten doğrudan görülecek şekilde park edilmişti. Dave onun burada olduğunu biliyordu. Ve Leslie'nin onun için ne kadar tehlikeli olabileceğini de biliyordu.

Acaba onu evde aradıktan sonra şimdi de dışarı çıkmış ve sessiz bir gölge gibi ahırlarla kulübenin arasında dolanarak elinde bir fenerle Leslie'nin ondan kaçıp saklanmış olabileceği yerleri arıyor olabilir miydi? Yoksa hâlâ evde miydi? Belki de yukarıda, yatak odalarından birindeydi?

Leslie, yukarıda tahtaları gıcırdatmadan doğru düzgün hareket edilemeyeceğini biliyordu. Odalardan sessizce geçmek neredeyse imkânsızdı. Dikkatle dinledi, ama sadece kulaklarındaki kanın gürüldemesini duyabildi.

Şu anda doğru şeyi yapmalıydı. Hiçbir riski göze alamazdı.

Dikkatle Chad'in başını yere indirdi, ayağa kalktı ve odanın kapısına koştu. Kapıyı kapayıp kilitledi, sonra biraz rahatlayarak sırtını kapıya yasladı. Birazcık güven, biraz zaman kazanma şansı. Dave'in eski kapıyı kırabileceğinden hiç şüphesi yoktu. Ama bu onun birkaç dakikasını alırdı. Hayat ile ölüm arasında bir fark yaratabilecek dakikalar.

Işığı söndürdü. Eğer Dave burada dolaşıyorsa, kendini ona bir tabakta sunmak istemiyordu. Özellikle de yanında tabancası varsa.

Telefonunu çıkardı. Çekmiyordu. Staintondale'deki, özellikle de Beckett Çiftliği'ndeki sinyal insanı delirtirdi. Odanın başka bir köşesini denedi. Şansı yaver gitmedi. Pencere yanında bile daha iyi çekmiyordu. Çiftlikten çıkıp ana yola ilerlerse şansının yaver gidebileceğini biliyordu. Ama bu, Dave'le karşılaşma riskini göze almak demekti. Buralarda bir yerlerde olmalıydı. Bir kişiyi öldürmeye çalışmıştı ve öylece durup Leslie'nin polise telefon etmesine izin vermezdi. Leslie, Valerie'nin numarasını denedi ama beklediği gibi telefon çalmadı. İşe yaramaz şeyi odanın karşısına doğru fırlatmak üzereydi ki kendini tam zamanında kontrol etti. Bir daha ne zaman ihtiyacı olacağını kim bilebilirdi.

Gözleri karanlığa alışmıştı. Yerde yatan Chad'i bir karaltı olarak seçebiliyordu. Hiç kıpırdamıyordu, belki de baygındı. Yakında müdahale edilmezse durumunun çok daha kötüye gideceği kesindi. Leslie doktor

olmasına rağmen, burada onun için neredeyse hiçbir şey yapamazdı. Nasıl yaralar aldığını bilmediğinden, onu koltukta daha rahat bir pozisyona getirmek bile kendisine tehlikeli geliyordu. Üstelik yanında da hiçbir şey yoktu, sargı bezi bile. Sadece çekmeyen bir telefonu vardı. Ve dışarıda bir yerde saklanan bir deli vardı ve onu yardım almaktan alıkoyacaktı. Neden bunu yapıyordu? Ve neden Chad'i seçmişti? Neden, çok büyük ihtimalle, Fiona'yı da seçmişti? Gerçekten Fiona'yı yaşlılığın dertlerinden kurtarmaya hiç istekli olmadığını iddia etmesine rağmen kendisi de intikam arzusunu tatmin etmeye bakan Semira Newton için mi çalışıyordu? Yoksa Dave, Fiona'yı kendi teşebbüsüyle öldürmüş, sonra dün Semira'ya Chad'e de hak ettiği cezayı verebileceğini mi önermişti? Ya da Semira'nın söylediği şey doğru değil miydi, belki de Dave onu çok önceden ziyaret etmişti? Belki de onun kendisini gazeteci gibi göstermesi hikâyesi doğru değildi? Dave ve Robin Hood Bay'deki yaşlı kadın, Leslie'nin hayal ettiğinden çok daha becerikli ve kurnaz bir çift olabilir miydi? Ama o zaman Semira neden Dave'in onu ziyaret ettiğini söylemişti ki? Bunu kimseye söylememesi onun açısından çok daha mantıklı olurdu.

Peki ya bunun arkasında Semira yoksa? Ya Dave bunu tek başına yaptıysa? Leslie, hâlâ kıpırdamayan Chad'e baktı. Dave'in çiftliğe sahip olma arzusuyla bu arzunun gerçekleşmesi arasında duran adamdı. Anahtar nokta bu muydu? Dave, geleceği için daha iyi imkânlara sahip olmak adına onun için hiçbir anlam ifade etmeyen bir kadınla evlenmeye hazırdı. Fakat mülk, ancak kayınpederi öldüğünde onun için elde edilebilir olacaktı. Beklemek istememiş miydi? Sivri diliyle planlarını mahvetmemesi için Fiona'yı, gelecekteki yolu hemen açılsın diye de Chad'i mi öldürmüştü? Ama tanrı aşkına, Gwen hikâyenin neresinde duruyordu? Dave'in onun gözleri önünde sevgili babasını vurmuş olması ihtimal dışıydı. Öte yandan, Gwen'e hiçbir şey yapamazdı çünkü istediğini elde etmek için ona ve evlenmelerine ihtiyacı vardı.

Gwen neredeydi?

Bunu düşünmenin zamanı değil, diye karar verdi. Esrarı çözmenin sırası değil.

Telefon etmeliydi. Bir sonraki adım kesinlikle bu olmalıydı. Başka hiçbir şey daha öncelikli olamazdı.

Sabit hat çalışma odasındaydı. Önemli olan, şu anda az çok güvende hissettiği salondan ayrılıp koridor boyunca koşup kendini arama yapmak için çalışma odasına kapama riskini göze alıp alamayacağıydı. Dave'e rastlarsa mahvolurdu. Bu konuda hiçbir hayali yoktu. Dave onun yaşamasına izin veremezdi. Leslie onun için en büyük tehlikeyi temsil ediyordu. Dave'in onu ortadan kaldırması gerekiyordu. Leslie, Dave'in bunu duraksamadan yapacağına hiç şüphesi yoktu. Dave'in gerekçelerini çözemese de, onun büyük oynadığına emindi. Muhtemelen hareketlerini çok önceden planlamış ve bütün muhtemel sonuçları düşünmüştü. Bundan ne kazanacaksa, bunun elinden alınmasına izin vermeyecekti. Tehlikeli, zalim ve ahlaksızdı. Sürekli söylediği yalanlar buzdağının sadece görünen kısmıydı. Leslie'nin diğer seçeneği odada kalıp yardım gelmesini ummaktı, ama yardım gelse bile bunun ne zaman olacağını hiç bilmiyordu. Leslie, kararlaştırdıkları pizzacıya gelmediğinde, Valerie Almond ne yapardı? Muhtemelen ona telefondan ulaşmaya çalışırdı ve bu işe yaramazdı. Belki de Prince of Wales Terrace'a gider ve deliler gibi zilini çalar ama kimse kapıyı açmazdı. Endişelenir miydi? Ve Beckett Çiftliği'ne gelmeyi akıl eder miydi?

Brankleyler gitmişti. Leslie, Gwen'in nerede olduğunu hiç bilmiyordu. O yüzden yardım konusunda çok az umut vardı. Ve Chad'in hayatta kalmasının ihtimali de çok düşüktü. Doktor olmayan biri bile Chad'in fazla yaşamayacağını anlayabilirdi. Chad, mümkün olduğunca çabuk hastaneye götürülmezse geceyi atlatamayacaktı.

Leslie kapıya ilerleyip sessizce anahtarı çevirdi ve nefesini tutarak kapıyı açtı. Neredeyse Dave'in önünde durduğunu görmeyi bekliyordu ama koridor aydınlık ve boştu. Hâlâ hiçbir ses yoktu.

Ya dışarıda ya da burada bir yerde nefesini tutmuş duruyor ve benim bir hata yapmamı bekliyor.

Kalbi deliler gibi atıyor, kulakları zonkluyordu. Şu ana kadar gerçek korkunun ne olduğunu hiç bilmemişti. Bir tek sınav korkusunu, yalnız olma korkusunu, hoş olmayan bir konuşmanın korkusunu, dişçiye gitme korkusunu ve boşanma işlemleri korkusunu biliyordu. Binlerce korkuyu biliyordu ama şu anda hissettiği şey ölüm korkusuydu. Bu yeniydi. Leslie bunu daha önce hiç tecrübe etmemişti. Şu anda yaşadığı bu aşırı korkunun fiziksel sonuçlarını görebiliyordu, bütün bedeninden terler

boşanıyordu. Kulakları uğulduyordu. Ağzı tamamen kuruydu. Yutkunamıyordu. Yine de cesaretini toplayarak koridorda ilerledi. Salondaki gibi, buranın zemini de taştandı. Tek bir ses bile çıkarmamayı başardı.

Sadece birkaç metre, belki de üç ya da dört. Bu mesafe Leslie'ye hiç bitmeyecekmiş gibi görünüyordu ve Leslie'ye bu mesafeyi alması asırlar sürmüş gibi geldi. Her saniye, omzuna bir elin dokunmasını veya bir sesin onunla konuşmasını bekliyordu. Ama hiçbir şey olmadı. Hiçbir şey sessizliği bozmadı.

Leslie çalışma odasına ulaştı ve içeri sızdı. Hiçbir şey değişmemişti. Masadaki lamba hâlâ yanıyordu. Bilgisayar vızıldıyordu.

Leslie hemen kapıyı kapadı ve anahtar deliğinde anahtar olmadığını fark edince donakaldı.

Bütün cesaretini toplayıp kapıyı bir kere daha açtı ve dışarı baktı. Ama orada da anahtar yoktu. Normalde çalışma odasının bir anahtarı olduğuna emindi. Neyse, kimsenin onu bulmayacağını umarak, kilitlenmemiş kapının ardında elinden geldiğince çabuk bir şekilde telefon etmeye çalışmaktan başka bir seçeneği yoktu. Ahizeyi eline aldı.

Arkasındaki bir ses, "Ben olsam bunu yapmazdım," dedi. "Ahizeyi hemen yerine koyup yavaşça arkama dönerdim."

Leslie, korku, dehşet ve hayretten titremeye başladı.

Gözleri hayretten irileşmiş bir şekilde arkasına döndü.

Gwen kapıda duruyordu.

Elinde bir tabanca tutuyordu ve tabancayı arkadaşına doğrultmuştu. Elleri hiç titremiyordu.

Yüzündeki ifade aklını kaybetmiş birinin ifadesiydi.

16

Tekrar evde olmak çok güzel, diye düşündü Jennifer. Ev, iki haftadır kapalı kaldığı için biraz garip kokuyordu ama bütün pencereleri açıp taze sonbahar havasının odalara dolmasını sağladı. Colin, dağ gibi bir mektup yığınına bakıyordu, komşuları mektupları itinayla posta kutusundan alıp yemek masalarının üzerine koymuştu. Cal ve Wotan'a yemekleri verilmişti ve mutlu bir şekilde battaniyelerinin bulunduğu salon köşesinde yatıyorlardı. Arka planda kısık sesle televizyon açıktı.

Jennifer, yarın ne yapacağım? diye merak etti. Mutfağın kapısında durmuş, sonbahar yaprakları, kuruyan otlar ve nem kokan karanlık bahçeye bakıyordu. Sonbaharı severdi. Bu mevsimde erken gelen akşamları ve Noel döneminin yaklaştığını haber veren her şeyi çok severdi. Cal ve Wotan'la sisli tarlalarda uzun yürüyüşler yaptığı ve çıtırtılar çıkaran ateşle pencerelerde mumların bulunduğu sıcak evine geri dönmekten memnundu. Bu atmosferin yarattığı sıcaklık her zaman ona iyi gelmişti. Ama hayatında başka şeyler de olmalıydı. Başka insanlarla iletişim kurmaya, hem bunun doğuracağı stres ve rahatsızlıklara hem de bundan doğan mutlu anlara ihtiyacı vardı. Hayatın bir parçası olması gerekiyordu. İhtiyacı olan şey buydu.

O yüzden, bir iş bulması lazımdı. En önemlisi buydu. Kalan her şeyin başlangıç noktası buydu. Gazetelere bakacaktı. Belki kendisi de bir ilan verirdi. Ne de olsa öğretmendi. İngilizce ve Modern Diller okumuştu. O yüzden özel ders verebilirdi. Belki de Friarage Okulu'nda sundukları gibi yetişkin eğitim kurslarından birinde ders verebilirdi. Haftada iki ya da üç akşam Fransızca dersi vermekten keyif alırdı. Belki yeni arkadaşlar bile edinirdi.

Friarage Okulu'nu düşününce aklına Dave Tanner geldi. Leeds'ten Staintondale'e dönerken aklında bir şey, bir soru vardı ama gelecek planlarına o kadar dalmıştı ki bu soruya cevap bulmaya çalışmamıştı.

Şimdi ise dün akşama ait bazı görüntüleri hatırladı. O ve Gwen kasabadan döndüklerinde, Dave Tanner, Colin'le beraber salonda oturuyordu. Birkaç sıradan söz söyledikten sonra, Jennifer aceleyle yukarı fırlamıştı. Colin'le tek başına kalmak, ona düşüncelerini ve planlarını anlatmak istemişti. Başka hiçbir şey onu ilgilendirmiyordu.

Mutfak kapısını kapayıp Colin'in çatık kaşlarla resmî bir mektubu incelediği yemek salonuna geldi. "Emekli maaşı primlerimiz..." diye başlamıştı ki Jennifer onu böldü.

"Colin, Tanner bugün neden çiftliğe geldi? İkiniz ateşin yanında otururken çok dalgın gözüküyordu..."

Colin, elindeki mektuptan başını kaldırmadan, "Çocuk sonunda aklını başına devşirdi," dedi. "Yani... Gwen'le evlenme fikri... Kimse bundan hoşlanmıyordu ve kimsenin içinde bununla ilgili iyi bir his yoktu."

Jennifer daha olayı öğrenememişti ama kollarındaki tüylerin diken diken olduğunu hissedebiliyordu. "Ve?" diye sordu.

Colin, "Ona söylemek istedi," dedi. "Zavallı adam kendini bu konuda oldukça huzursuz hissediyordu. Eh, ben de zaman geçirmesine yardımcı olmak için tam zamanında geldim."

Jennifer, "Ne?" dedi. "Ona ne söyleyecekti? Ve 'o' kim? Gwen mi?"

Colin sonunda başını kaldırıp, "Tabii ki Gwen. Başka kim olacak?" diye yanıt verdi. "Kıza, ortak bir gelecek fikrinin artık ona mantıklı gelmediğini, yollarını ayırmanın daha iyi olacağını söylemek istiyordu. Buna benzer bir şeyler. Bence mantıklı olan buydu. Gwen'e hiçbir zaman büyük bir tutkuyla bağlanmamıştı ve Gwen de kendi kafasında, gerçeklik testinden geçemeyecek bir fantezi yaratmıştı."

Jennifer'ın kollarındaki ürperme, görmezden gelinemezdi. Kısık sesle, "Tanrım," dedi.

Colin, "Korkunç bir son, sonu olmayan bir korkunçluktan iyidir," diye fikrini beyan etti. "Gwen için zor bir durum olduğunun farkındayım ama sence de bir süredir bunun olacağını beklemiyor muydu zaten? O

duyarsız biri değil. Bütün bunların birdenbire olduğunu düşüneceğini zannetmiyorum."

"Ama karar anı her zaman için..." Başka bir şey söylemedi. İçinde yükselen korku onu ele geçirecek gibiydi.

Kendi kendine, sakin ol, dedi. Belki de sadece bir şeyleri hayal ediyorsundur.

"Sanırım Gwen'i aramalıyım," dedi.

Colin böyle düşünmüyordu. "Bunu tek başına atlatmalı. Her konuda ona yardımcı olamazsın."

Jennifer, "Böyle durumlarda hepimiz birine ihtiyaç duyarız," diye yanıt verdi. Masadaki telsiz telefonu yerinden alıp Beckett Çiftliği'nin numarasını çevirdi. Gerginlikle bekledi. Telefonu kimse açmadı.

Yine denedi. Hâlâ cevap yoktu.

"Çok garip. Orada olmalılar. En azından Chad. Aslında Gwen de."

"Chad'i biliyorsun. O yalnızlığı seven biri. Şu anda telefonu açmak istemiyor olabilir. Gwen de muhtemelen hüngür hüngür ağlıyordur."

"Yine de telefonu açabilir."

"Sensiz idare edebilir. Buna mecbur. Ne de olsa onun için yapabileceğin hiçbir şey yok."

"İçimde çok kötü bir his var."

"İntihar etmeyecek, Gwen bunu yapmaz. Kırılgan bir yaratık olabilir ama damarlarında pratik ve iyi bir çiftçinin kanı akıyor. Üstesinden gelecektir."

Jennifer huzursuzca, "Keşke orada olsaydım," dedi.

"Neden?"

"Her şeyin iyi olduğundan emin olmak için."

"İyi olmayacak bir şey mi var?"

Jennifer onun arkasından açık pencerenin dışarısına baktı. "Eğer Dave ondan ayrılacağını söylediyse..."

Colin sabırsızca, "O zaman hayat bir şekilde Gwen için devam eder," dedi. "Jennifer, hepimiz hayatımızın belli noktalarında bu tarz şeyleri kabul etmek zorunda kalırız. İnsan başta dünyanın çöktüğünü

zannediyor ama sonra her zamanki kadar güvenli ve istikrarlı bir şekilde devam ettiğini fark ediyor. Bunu Gwen de görecektir, rahat ol."

Jennifer hâlâ ona bakmıyordu. Sonunda, "Ben Gwen için endişelenmiyorum," dedi.

Colin kaşlarını çattı. "O zaman kimin için endişeleniyorsun?"

Jennifer ona döndü. Colin onun bir ceset kadar solgun olduğunu fark etti.

"Dave Tanner için endişeleniyorum."

17

Telefon birkaç kere çalmıştı. Leslie'nin eli refleks olarak telefona uzanmış, ama Gwen'in sesi araya girmişti. "Hayır! Bırak! Evde kimse yok!"

Ufak odada birbirlerine dönük bir şekilde duruyorlardı. Leslie masanın yanındaydı, Gwen de eşikteydi. Lamba açıktı, bilgisayar hâlâ vızıldıyordu. Bu tamamen normal bir durum olabilirdi, günün sonunda bir çalışma odasında buluşan iki kadın. Eğer iki kadından biri, diğerine tabanca doğrultmuş olmasaydı.

Leslie, bu bir kâbus, diye düşündü, saçma bir kâbus.

Ne olduğunu anlamaya çalıştı ama kendini bir konuşmanın gidişatını kaçıran ve birdenbire tamamen anlaşılmaz bir cümleyle karşılaşan biri gibi hissediyordu. Sanki Gwen, tabancayı tutan Gwen, birdenbire gökyüzünden sahneye düşmüş gibiydi. Biri, görünmez bir yönetmen, *"Kestik!"* diye bağırmalıydı. Hikâyenin konusunu kaçırmıştı ve hikâyenin kontrolünü ele geçirmeye çalışmanın vakti çoktan gelmişti. Ama kimse, *"Kestik!"* diye bağırmadı. Kimse araya girmedi. Leslie, neler olduğunu tek başına çözmek zorundaydı.

İlk birkaç korkunç saniyeden sonra, "Gwen, ne oldu?" diye sormuştu, Gwen de gülümsemişti.

"Sence ne oldu? Hayatımı kendi kontrolüm altına alıyorum. Hepinizin bana sürekli yapmam gerektiğini söylediğiniz şeyi yapıyorum."

"Sana ne yapmanı söyledik?"

Gwen, "Neden buradasın ki?" diye sormuştu. "Dave'i mi arıyorsun? Ondan hoşlanıyorsun, değil mi? Çekici bir adam. Artık beni istemediği için seninle yatabileceğini düşündün, değil mi? Zaten yıllardır yatağında boş bir yer var!"

Leslie olan biteni hâlâ anlamamıştı. Dave'den bahsedilmesi, Chad'in kekelediği kelimeleri hatırlamasına sebep olmuştu.

"Gwen, baban beni Dave hakkında uyardı. Çok tehlikeli. Onu neredeyse öldürecekti. O..." O sırada durmuştu çünkü idrak etmeye başlamıştı.

Onun yerine, "Babanı *sen* mi vurdun?" diye sormuştu.

Gwen yine gülümsemişti, içinde hiçbir mutluluk barındırmayan tuhaf bir gülümsemeydi bu. "Aferin, Leslie! Her zaman çok zekiydin. Zeki kızımız Leslie! Tek seferde bildin! Bravo! Evet, babamı ben vurdum. Ve eğer Dave hakkında bir şeyler dediyse de muhtemelen senin yardımına ihtiyacı olduğunu söylemek istiyordu. Dave şu anda bizim koyda yatıyor. Vurulmuş bir şekilde. Sabah deniz yükseldiğinde durumu biraz tehlikeye girecek. Ama bu benim sorunum değil."

Leslie cevap veremeden telefon çalmıştı. Ama o sırada Gwen'in, gerekirse tabancasını kullanmaktan çekinmeyeceğine dair hiçbir şüphesi kalmamıştı, dolayısıyla eski arkadaşının emrine uymuş ve telefonu açmamıştı. Telefon birkaç saniyelik sessizlikten sonra tekrar çalmaya başlayınca, Leslie'nin parmakları tamamen kıpırtısız kaldı.

Gwen, "Peki şimdi seninle ne yapacağım? Asıl soru bu," dedi. "Buraya gelmen çok aptalcaydı, Leslie. Ah evet, bunu henüz açıklığa kavuşturamadık. Dave yüzünden geldin, değil mi?"

"Düşündüğün gibi değil, Gwen. Ben cinayeti Dave'in işlediğini düşünüyordum. Büyükannemi öldürdüğünü. Ve Chad için korktum. Brian Somerville yüzünden olabileceğini düşündüm. Dave ve Semira Newton'ın gerekçesinin bu olduğunu. Chad de tehlikede olabilirdi." İki isimden bahsederken dikkatle Gwen'e baktı ama Gwen'in gülümsemesi yüzüne yapışmış gibiydi.

"Ne hoş," dedi. "Chad'le ne kadar da güzel ilgileniyorsun! Fiona'nın e-postalarını sana o mu verdi? Yoksa Jennifer mı?"

"Colin. E-postaları bana Colin verdi."

Gwen kendini beğenmiş bir tavırla, "Hikâyeyi yaymayı başardım," dedi. "Jennifer'a söylersem bir şekilde yayılır diye düşündüm. O zaman hikâye polise kadar giderdi. O zaman da Fiona ile Chad'i kimin öldürdüğü belli olurdu."

Leslie, "Semira Newton mı?" diye sordu. "Yürüteci olmadan doğru düzgün yürüyemeyen Semira mı? Ya da belki Brian Somerville? Duyduğuma göre, aklını yitirmiş bir şekilde bir bakım yurdunda yaşıyor ve yuvaya giden bir çocuğun zekâ yaşıyla seksenine yaklaşıyormuş. Gerçekten de bu iki cinayetin suçunu onlara atabileceğini mi düşünüyorsun? Ve birinin sana inanmasını mı bekliyorsun?"

"Hiç kiralık katil diye bir şey duydun mu?"

"Evet. Ama yalnızca Semira bunu yapacak kadar zeki olabilir. Doğru düzgün parası olmaması ve eline geçenle de kıt kanaat geçindiği düşünülürse, bir kiralık katile verecek parayı nasıl bulduğunu merak edeceklerdir, üstelik o böyle bir şey yapacak bir kadın değil. Kesinlikle değil. Valerie Almond'ın da bunu hemen göreceğinden şüphem yok."

Gwen küçümseyerek, "Ah, Valerie Almond," dedi. "Çok saf. Psikoloji hakkında hiçbir fikri yok. Benim hakkımda da yanlış fikirlere kapıldı."

Leslie, istemeden ürpererek, tıpkı hepimiz gibi, diye düşündü. Yüksek sesle, "Dave hikâyenin neresinde bulunuyor? Vuruldu ya da sarhoş, her iki türlü de sonunda onu bulacaklar. Peki ya ben? Beni de mi öldürmeyi planlıyorsun? Öyleyse beni, yaşlanmış bir kadının gecikmiş intikamını alma teorinin neresine oturtacaksın?"

Gwen bir an tereddüt ediyormuş gibi göründü, ama sonra hemen kendini toparladı. "Siz ikiniz katilin karşısına çıktınız."

"Dave koyda, ben de burada mı? Gwen, sen... delirmişsin. Bu senin için hiç iyi bitmeyecek, inan bana."

Gwen, "Asıl *senin* için iyi bitmeyecek," diye yanıt verdi. "Duruma bu açıdan bakmalısın, hayatım."

Leslie, "Buna inanmakta güçlük çekiyorum," dedi, gerçi kendine inanıp inanmaması gerektiğinden de şüpheliydi. "Biz yıllardır arkadaşız, Gwen. Birbirimizi küçüklüğümüzden beri tanıyoruz. Beni öylece vuramazsın."

Gwen, "Babamı seni tanıdığımdan daha uzun süredir tanıyorum," diye yanıt verdi. "Fiona'yı da. Beni rahatsız etmedi. Hem de hiç."

Leslie yutkundu. "Neden Gwen? Anlamıyorum, neden?"

"Tabii ki anlamıyorsun. Nasıl anlayabilirsin ki? Senin hayatın bir rüya gibiydi. Hayatı senin kadar iyi olmayan insanların nasıl hissettiği konusunda hiçbir fikrin yok!"

Leslie hayretle, "Benim hayatım mı rüya gibiydi?" diye sordu. "Bunu nasıl söyleyebilirsin? Boşandım, yalnız ve mutsuzum. Hafta sonlarını nöbette ya da televizyonun karşısında aşırı alkol alarak geçiriyorum. Kimse beni umursamıyor. Düzenli olarak arayıp görüşmeye çalıştığım iş arkadaşlarımın ve eski üniversite arkadaşlarımın hepsi de kendini aile hayatlarıyla fazlasıyla meşgul ve bana ayıracak vakitleri yok. İşte benim rüya gibi hayatım, Gwen. Aynen böyle."

"Bunu her zaman değiştirebilirsin."

"Nasıl?"

"Erkekler senin için sıraya giriyor. Stephen'la yürümedi, o zaman karşına çıkan bir sonraki erkekle evlen. Bu senin için hiç de zor değil."

"Korkarım ben o sırayı henüz fark edemedim."

"Çünkü görmek istemiyorsun!" Gwen sabırsızca tabancasıyla oynadı. "Mesela Dave. Senden hoşlanıyordu. Sakın farkında olmadığını söyleme!"

Leslie büyükannesinin mutfağında geçirdikleri bir önceki geceyi hatırlamak zorunda kaldı. Cevap vermedi ama Gwen onun yüz ifadesinin değiştiğini görmüş olabilirdi çünkü zafer kazanmışçasına güldü. "Pekâlâ. Ne demek istediğimi çok iyi biliyorsun. Hem sadece o da değil. Stephen tekrar senin gözüne girebilmek için kendini öldürmeye hazır. Parmaklarını şıklatman yeterli. Önünde birçok seçenek var ve Stephen'ın planlanmamış tek gecelik ilişkisinin seni soktuğu akıl tutulmasından çıktığın anda mutlu mesut günbatımına doğru ilerleyeceksin." Duraksayıp tabancasına baktı. "Yani, ilerleyebilirdin. Ama tabii artık şartlar değişti."

"Senin yardıma ihtiyacın var, Gwen."

Gwen bir kere daha güldü, bu seferki kulağa hiç de zafer kazanmış birininki gibi gelmiyordu. Biraz histerikti. "Harika Leslie. Gerçekten harika. Yardıma mı ihtiyacım var? Benmerkezci ve tamamen bencil hayatının son dakikalarında, birdenbire sevgili Gwen'in yardıma ihtiyacı olduğunu fark ediyorsun. Çok doğru. Tabii ki var. Yardıma ihtiyacım

var. Yıllar önce de yardıma ihtiyacım vardı. Ama o zaman hiçbiriniz bunu önemsemediniz."

"Her görüşmemizde..."

"Pek de sık görüşmedik ama, değil mi? Senede iki kere mi görüşüyorduk? Meşgul Dr. Cramer, Londra'dan buraya, büyükannesini görmek dışında nadiren gelirdi. Ve evet, her seferinde, Beckett Çiftliği'ne bir görevi yerine getiriyormuş gibi kısa bir ziyarette bulunurdu. *Sadece bir kahve içecek kadar zamanım var, Gwen!* Bir kahve! Her seferinde de belirli bir zaman sınırı olurdu, böylece vermeye hazır olduğundan daha fazlasını istemeyi aklımdan geçirmeye bile cüret edemezdim, zaten bana ayırdığın zamanın da pek fazla olduğu söylenemezdi. Çiftliği sıkıcı buluyordun, beni sıkıcı buluyordun! Hiçbir zaman söyleyecek fazla bir şeyim olmuyordu. Sana ne anlatabilirdim ki? Sinir krizi geçirmemek için çok çaba sarf ettiğimi mi anlatacaktım? Babamın az maaşıyla geçinmeye çalıştığımızı mı? Para ödeyecek tatilcilerin dikkatini çekme çabalarımı ve buna rağmen sadece, artık görmeye dayanamama rağmen gitmemeleri için onları sürekli şımartmak zorunda kaldığım Jennifer'la Colin'i ikna edebildiğimi mi? Oldukça ilginç konular, değil mi?"

"Sadece doğruyu söyleyebilirdin. İyi durumda olmadığını. Yardıma ihtiyacın olduğunu."

"Bunu göremiyor muydun? Gerçekten bu hayattan mutlu olabileceğime inanıyor muydun? Burada, dünyanın en ücra köşesinde? Neredeyse hiç konuşmayan yaşlı babamla? Ve sürekli burada takılan ve beni önemsiz bir kız kurusu olarak gördüğünü ve sadece babamın, hayatının aşkının yanında olmak için burada bulunduğunu son derece belli eden despot büyükannenle? İyi durumda olduğumu mu düşünüyordun? Arkadaşım veya sosyal hayatım olmadan? Benimle hiçbir erkek ilgilenmezken? Evlilik, çocuklar ve kendi evimden oluşan normal bir hayata dair hiçbir umudum yokken? Gerçekten bütün bunları istemediğimi mi sanıyordun? Kendi hayallerimin olmadığını mı düşünüyordun? *Gerçekten* mi, Leslie?"

Leslie bir an gözlerini kapadı. Kısık sesle, "Hayır," dedi. Tekrar gözlerini açıp Gwen'e baktı.

"Hayır. Neyin hayalini kurduğunu biliyordum. Neyi tutkuyla istediğini biliyordum. Ama..."

"Ama ne?"

"Ama her zaman gülümseyen ve sakin bir yüz takınıyordun. Babanı çok seviyordun, Fiona'yı ikinci bir anne gibi görüyordun. Bir şekilde... o hayatta çok güvende gözüküyordun. Sen... başka insanlardan farklıydın. Ben..."

"Evet?"

Leslie, "Daha dikkatli bakmalıydım," dedi.

İkisi de bir şey söylemedi.

Leslie, Tanrım, diye düşündü, lütfen onunla iletişim kurabileyim.

Sonunda, "Özür dilerim," dedi ama Gwen sadece omzunu silkti.

"Senin yerinde olsam ben de bunu söylerdim."

Yine sessizleştiler. Leslie süratle çarpan kalbinin biraz yavaşladığını hissedebiliyordu, gerçi hissettiği gerginlik ve korku gitmiş değildi. Daha berrak düşünebiliyordu. Gwen de bu durumdan pek mutlu değilmiş gibi gözüküyordu. Sonuçta Dave'i ve kendi babasını vurmuştu. İki adamı da neredeyse kesin bir ölüme terk ederken vicdanı hiç sızlamamıştı.

Ama şimdi en az yarım saattir eşikte durmuş, tabancasını eski arkadaşına doğrultuyordu ama tetiği çekmemişti. Leslie'ye karşı Chad'e, Dave'e ve muhtemelen Fiona'ya duyduğu isimsiz nefreti duymuyor gibiydi. Leslie, akşamki planının bir parçası da değildi. O sadece beklenmedik bir şekilde ortaya çıkmıştı. Orada olmamalıydı. Gwen bir savaşçı gibi gözükebilirdi ama bir sonraki adımı konusunda kararsız olduğu belli oluyordu. Leslie bunun kendisi adına bir fırsat olabileceğini hissediyordu ama kendini de kandırmıyordu. Gwen ne yapması gerektiğine bir türlü karar veremiyor gibi görünüyordu, bu durumun boyunu aştığını hissettiği anda aceleci bir karar verebilirdi. Bu da Leslie'nin işine gelmezdi.

Leslie'nin aklına gelen tek şey onunla konuş, oldu.

"Tabancayı nereden buldun?" diye sordu.

"Babamın tabancası. Ordudan kalma. Savaşta kullanmış. Bu uzun zaman önce olabilir ama hâlâ çalışıp çalışmadığını bilmek istiyorsan, Chad'e bakman yeter. Ve koydaki Dave'e."

Leslie, büyükannesinin notlarındaki bir bölümü hatırladı. Bir keresinde, çalışma odasındaki bir rafta Chad'in ordu tabancasını bul-

muştu. Silahı onu cephedeki deneyimleri hakkında konuşturmak için kullanmaya çalışıp başarısız olmuştu. Muhtemelen tabanca yerinden oynatılmamıştı. Onca yıl boyunca. Chad tabancayı neden daha güvenli bir yere koymamıştı?

"Sen... ateş etmeyi mi öğrendin?"

Gwen rahatça, "Ne zaman ihtiyacım olacağını kim bilir diye düşündüm," dedi. "Ve haklı çıktım. Şu anda gerçekten ihtiyacım var."

"Gwen..."

"Aslında Fiona'yı da vurmak istiyordum. Ama herkes o öğrencinin cinayetinden bahsettiği için Fiona'yı zavallı kızın cinayetine benzer bir şekilde öldürürsem daha çok kafa karışıklığı yaratabileceğimi düşündüm. Çok zekice davranmışım, değil mi? O beceriksiz dedektifin Fiona ile genç kadın arasındaki bağlantının ne olabileceğini düşündüğünü duyunca neredeyse gülmekten ölecektim."

Leslie, "Sen çok değişmişsin, Gwen," dedi. Bu cümlenin kulağa ne kadar uygunsuz geldiğini düşündü. Sanki Gwen saçlarını kestirmiş veya birkaç kilo vermiş gibi. Onun yerine bir seri katile dönüşmüştü. Çiçekli pamuk etekleri, yalnız bir çiftlikteki uzak hayata korkuyla tutunan Gwen... Babasının eski tabancasını alıp doğru nişan almayı öğrenmek için çalışmıştı. Cephane edinmiş ve plan yapmıştı. Fiona'nın Chad'e yazdığı mektupları bulmuş ve Fiona ile Chad'in cinayetleri için kullanılmak üzere bir gerekçe yaratma fırsatı görmüştü. Mektupları kasten yaymıştı. Herkesin varsaydığı saflığından değil.

Leslie, "Dave'i Semira'ya sen mi gönderdin?" diye sordu. "Şüpheleri onun üzerine çekmek için?"

"Newton'ı ziyaret mi etmiş? Neredeyse edeceğini düşünecektim. Onu Semira'ya ben göndermedim hayır, ama ne kadar meraklandığını fark ettim ve kesin Newton'a gider, diye düşündüm. Onu iki gün önce ziyaret ettiğimde ona dosyaların ikinci bir çıktısını verdim. Hepsini o gece okudu. Benimle yatmamak için arkasına saklanacağı bir bahane bulduğu için çok sevinmişti. Planın zamanlaması değişmişti. Dave, Somerville olayını Fiona öldükten önce duymalıydı. Ama hepinizin gördüğü tartışmadan sonra, bu fırsatı kaçıramazdım. Merdivenlerden Fiona'nın taksiye yürümek istediğini duydum. Onu takip ettim... Geri kalanı da çorap söküğü gibi geldi. Yanımda bir tabanca vardı ve bu

ilahı onu patikada yürümeye zorlamak için kullandım. Yoldan iyice zaklaştığımızda bir taş alıp başına vurdum. Tekrar tekrar. Fiona artık ırpırdamayana kadar. Ertesi gün taşı bir kayalıktan denize attım."

Leslie, gitgide artan baş dönmesi hissine karşı koydu. Karşısında e tür bir insan vardı? Ve bunca yıl nasıl bu kadar yanılabilmişti? "Yani ennifer, senin onunla ve köpekleriyle yürümeye çıktığını söylediğinde alan mı söyledi?"

"Ah, sevgili Jennifer. Benim zanlı olabileceğimden korktuğu için beni orumaya çalıştı. Hasta insanlara yardım etmesi gerekiyor. Tek yaptığı u. Eh, bu kesinlikle benim işime geldi. Sonradan Colin'e, Jennifer'ın eni bu hikâyeyi kabul etmeye zorladığını söyledim. Yüzünü görmeydin. Karısının bu garip davranışı onu bayağı düşündürdü."

Leslie yorgunlukla, "Çok zekice davranmışsın," dedi, "her bakımdan."

"Öyle davranmışım, değil mi? Havadan sudan bahseder gibi olin'e, Dave'in de eski hikâyeyi bildiğini söyledim. Sonradan, tuıklandığında, kimsenin onun hikâyeyi Fiona'nın ölümünden *sonra* uyduğuna inanmamasını sağladım. Colin'in ne kadar şok olduğunu e beni müthiş bir dedikoducu olarak gördüğünü hissedebiliyordum. çimden kahkahalar atıyordum. Onun da benden farkı yoktu. Ne de lsa, sana her şeyi anlattı."

"Dave ona sorduğumda Semira Newton'ı tanıdığını inkâr etti.)nun ismini duyduğunu bile inkâr etti."

"Tabii ki. Zaten baş şüpheliydi. Bunun onun aleyhinde kullanılaileceğini biliyordu. Semira'nın, Fiona Barnes'tan intikam alabilmesi çin mükemmel bir aday olurdu. O yüzden hiç bilmiyormuş gibi yaptı. lu çok zekice bir davranış değildi çünkü bunun sonsuza kadar gizli almayacağı aşikârdı."

Leslie, "Sen... Fiona ve Chad'i... öldürme fikrine ne zaman kapıldın?"

Gwen bir an bunu dikkatle düşünüyormuş gibi göründü ama Leslie, nun zaten cevabı bildiğini ve sadece kulağa başka türlü geleceğinden, aha az sıradan bir söyleyiş şekli aradığı izlenimine kapıldı.

Sonunda Gwen, "Her zaman," cevabını verdi.

"Her zaman mı? Çocukken? Ergenken? *Her zaman?*"

Gwen, "Her zaman. Evet, öyle sanıyorum. Her zaman," dedi. Söylediklerinde samimi görünüyordu. "Her zaman bunun hayalini kurdum. Her zaman gözümde canlandırdım. Ve bu istek yıllar geçtikçe içimde daha da güçlendi. Ve sonunda bunu yaptım."

Mutlulukla gülümsedi.

Leslie dehşete düşmüştü, Gwen yıllardır bir saatli bomba gibi patlamayı bekliyordu ve hiçbiri de bunu fark etmemişti.

18

Jennifer üçüncü kere Fiona Barnes'ın dairesinin numarasını çevirdi ama yine telesekreter çıktı.

Çaresizlikle, "Leslie orada değil!" dedi.

Colin direksiyonda oturmuştu ve yasal hız sınırını zorlayarak onları birkaç saat önce geldikleri yöne doğru götürüyordu. Tekrar sordu, "Sende Leslie Cramer'ın cep telefonunun olmadığına eminsin, değil mi?"

"Evet, eminim. Maalesefyok." Jennifer, Colin'in onun deli olduğunu düşündüğünü biliyordu. Kocası olan biteni anlamıyordu.

Evde kafası karışarak, "Neden Dave için bu kadar endişelisin?" diye sormuştu. Jennifer da, "Ona ilişkinin bittiğini söyleyince Gwen'in delireceğinden korkuyorum. Bunu kabul etmeyecektir."

Colin sorunu göremiyordu. "Tanrı aşkına, Dave Tanner iri ve güçlü bir adam. Korkacak ne var ki? Gwen gözlerini mi oyacak? O kendini koruyabilir!"

"İçimde kötü bir his var. Gerçekten kötü bir his, Colin. Çiftlikteki kimsenin telefonu açmaması bana garip geliyor. Ah keşke, keşke her şeyin iyi olup olmadığını kontrol edebilsem."

Colin, karısının bir histeri nöbeti geçirdiğinden emindi ama Leslie'yi aramalarını önermişti. "Gwen'le veya gerçekten korunmaya ihtiyacı varsa Dave Tanner'la ilgilenme iyiliğinde bulunabilir." Fakat Leslie belli ki evde değildi.

Jennifer sonunda, "Staintondale'e gideceğim," demiş ve mutfak masasındaki araba anahtarını almıştı. "Gitmezsem gidene kadar rahat edemeyeceğim. İstersen bana deli de Colin, ama şu anda oraya gidiyorum!"

"Orası neredeyse bir buçuk saat uzaklıkta! Daha yeni geldik. Bunu gerçekten de biraz çılgınca buluyorum, Jennifer!"

Jennifer paltosunu giyip kapıdan dışarı çıkmıştı. Yıllarca araba kullanmayı reddettikten sonra, şimdi araba kullanmaya kararlı gözüküyordu. Colin küfrederek onu takip etmiş ve garajın önünde anahtarı elinden almıştı.

"Tamam. Ama arabayı ben süreceğim. Sen yıllardır araba kullanmadın. Tanrı aşkına, Jennifer, ne oldu?"

Jennifer cevap vermemişti. Ama Colin, sokak lambalarının ışığında karısının çok kötü hissettiğini görmüştü. Çok endişeliydi ve Colin bir kere daha karısının kendisinden kaç sır saklıyor olabileceğini merak etti.

Colin, "Tanner için bu kadar endişeleniyorsan," dedi, "belki de polisi aramalısın. Gece boyunca koşturup bizi uykumuzdan mahrum etmenden iyidir!"

"Benimle gelmen gerektiğini söylemedim!"

"Şu halinle tek başına araba sürmene izin veremezdim. Neden korkuyorsun, Jennifer?"

Jennifer ona bakmadı, onun yerine yüzünü cama yasladı. "Tam olarak bilmiyorum, Colin. İşin aslı bu. Sadece Dave ondan ayrılırsa Gwen'in kendini kaybedebileceğini biliyorum."

"'Kendini kaybetmek' ile tam olarak neyi kastediyorsun?"

Jennifer cevap vermedi.

Colin üsteledi. "Jennifer! 'Kendini kaybetmek' derken ne kastediyorsun?"

Jennifer kendiyle boğuşuyor gibi gözüküyordu. Nihayetinde, "Çok gergin," dedi. "Nefret ve çaresizlik içini kemiriyor. Bu yenilgiyi atlatabileceğinden emin değilim."

"Nefret mi? Gwen mi?"

Jennifer bunun üzerine ona döndü. Colin tekrar karanlık yola dikkatini vermeden önce bir anlığına ona baktı. Jennifer'ın gözleri fal taşı gibi açılmıştı ve korku doluydu.

"Polisi arayamam," dedi. "Çünkü bu dikkatlerini Gwen'in üzerine çeker, bu da Gwen'i içinden çıkamayacağı bir duruma sokabilir. Ama Gwen'in yıllardır hayatından nefret ettiğini biliyorum. Kendini sadece şanssızlıklar yaşamış biri olarak görüyor. Bu konuda gerçekten çok

kızgın. Bana hiçbir zaman doğrudan söylemedi ama bunu hissedebiliyorum. Sadece biliyorum, Colin."

"Ne söylediğinin farkında mısın?"

"Evet. Ama bu Fiona'yı öldürdüğü anlamına gelmiyor."

"Ama bunu ihtimal dışı da bırakamıyorsun?"

Jennifer yine hiçbir şey söylemedi.

Colin bir elini direksiyondan çekip alnını ovdu. Cildi soğuk ve nemliydi. "İfade," dedi. "Ah, o aptal yalan ifade. Kendini değil, *onu* korumak istedin. İçinde bir his vardı ve polise söylemek yerine Gwen'i mümkün olduğunca çabuk bir şekilde tehlikeden kurtarmaya çalıştın. Bu delilik, Jennifer. Bu gerçekten delilik."

"Daha fazla acı çekmemeli."

"Ama birini öldürmüş olabilir!"

"Ama bunu bilmiyoruz!"

"Ve bunu öğrenmek polisin işi. Onlara bildiğin her şeyi söylemen gerekirdi. Artık her şey çığırından çıkacak. Farkında mısın?"

Jennifer cevap vermek yerine, "Daha hızlı gidebilir misin?" diye sordu.

"Hemen polisi aramalıyız, Jennifer."

"Hayır."

Colin yüksek sesle küfrederek ayağını gaz pedalına bastırdı. Hız limitini aşmanın artık pek bir önemi yoktu.

19

Leslie, "Biri ona hemen yardım etmezse baban ölecek," dedi. Zor ayakta duruyordu. Ne kadar zamanın geçtiğini bilmiyordu. Gwen'in de kendini soktuğu durumdan nasıl çıkacağını bilmediğini hissediyordu. Dakikalar ilerliyordu ve Chad'in hayatta kalma şansı akıp gidiyordu. Dave Tanner'ın da. Ve Leslie'nin yapabileceği hiçbir şey yoktu. Bu deli kadının karşısında durup onun paniğe kapılarak tetiği çekmemesini dilemekten başka bir şey gelmezdi elinden.

Gwen omuz silkti. "Ölsün. Amacım da buydu zaten. Fiona'nın ve Chad'in ölmesi. Chad hayatımı kontrol etti, Fiona da ona bunu yapması için yardım etti. Üstelik annemin ölümü de onların suçu. Fiona babamı bırakmayı reddettiği, babam da Fiona'ya haddini bildiremediği için annem hastalandı. Belki de annemin, büyükannenin her gün çiftliğe gelmesinden hoşlandığını düşünmüşsündür? Büyükannen babam için yemek bile yapardı, hastayken ona bakar, endişelerini paylaşırdı. Bazen ikisi annem ve ben yokmuşum gibi davranırlardı. Orada değildik. Annem bu şekilde kanser oldu. Ben de..." Bunun üzerine durdu.

Leslie, "Sen de akıl sağlığını yitirdin," dedi. Her kelimesini büyük bir dikkatle seçiyordu. "Seni anlayabiliyorum. Dikkat etmediğim, işlerin nasıl olduğunu görmediğim için çok, çok üzgünüm. Korkunç bir çocukluğun ve gençliğin olmuş Gwen. Ama neden daha sonrasında gitmedin? On sekiz yaşındayken? Neden kaldın?"

"Gitmek istedim. O kadar çok şey denedim ki bilemezsin! Sen benim o aptal aşk romanlarını okuyup bir hayal dünyasında yaşadığımı düşünüyordun. Onun yerine ben..."

"Evet?"

"Sanırım yüzden fazla kişisel ilana cevap verdim. Sayısını unuttuğum adamla buluştum. Son birkaç sene içinde, internette de şansımı

denedim. Bütün çöpçatanlık sitelerini biliyorum. Bütün sistemleri biliyorum. Bütün günümü bilgisayarımın karşısında geçirdim. Akşamlarımı da erkeklerle buluşarak."

Leslie bunu hayatta tahmin edemezdi ama artık çok az şey onu şaşırtabilirdi. Zayıf ve ikna edici olmayan bir tonla, "Doğru adamı bulamamışsın," dedi.

Gwen tiz bir sesle güldü. "Haddini aşıyorsun, Leslie! Her zaman boktan şeyleri harika bir şekilde süslemeyi başarmışsındır! *Doğru adamı bulamamışsın...* Çok güzel bir ifade etme biçimi! İnceliğin için teşekkürler! Hayır, doğru adamı bulamadım. Benim gibi birini isteyecek bir adamla tanışmadım. Korkunç olan şu ki hiçbir zaman ikinci bir randevu olmadı. Beni gördüler, benimle bir akşam boyunca kendilerine işkence ettiler, hatta belki bana harcadıkları yemeğin parasını da ödediler ve gittiler. Bittiğinde rahatlamış bir şekilde. Bırak benimle tekrar görüşmeyi, e-postalarıma bile cevap vermediler. Benimle bir daha asla yazışmadılar."

"Gerçekten çok üzgünüm."

"Evet, üzücü, değil mi? Zavallı, şanssız Gwen! Ama benimle sohbeti devam ettirmeye uğraştıkları akşamlar, güzel günlerdi. Genelde ne olduğunu biliyor musun? Bir restoranda olduğunu düşün. Gerginsin. *Belki* Doğru Adam olabilecek kişiyi bekliyorsun. İyi gözükmek için uğraşmışsın. Güzel olmadığını ve makyaj yapmakta iyi olmadığını biliyorsun ama elinden geleni yapmışsın. Beklenti içinde titriyorsun. Sonra kapı açılıyor. Gelen adam kötü birine benzemiyor. Tipi de fena değil. Gelenin o olduğunu biliyorsun. Haftalardır internette konuştuğun adam olduğunu. Yavaş yavaş bunu hissetmeye başlıyorsun çünkü, anladın mı? Herhangi bir işarete, kırmızı bir güle veya kolunun altında bir gazete tutmasına gerek yok. Sadece görüyorsun. O da görüyor. Odada dolaşan bakışları sende duruyor. Tıpkı senin onu tanıdığın gibi, o da seni tanıyor. Ve şaşırdığını görüyorsun. Çünkü hiç de umduğu gibi değilsin. Bir anda akşamı seninle geçirmek ve bunun için bir de yemeğe para ödemek zorunda kalacağını düşünüyor ve midesi bulanıyor. Tam o anda, akşamı seninle geçirdikten sonra kibarca veda etme nezaketini göstermeyeceğini anlıyorsun."

Leslie, ardından ne geleceğini biliyordu. "Yani yanlış yere gelmiş gibi yapıp oradan ayrılıyorlardı."

Gwen, "Harika bir durum, değil mi?" dedi. "Garsona daha biraz önce birini beklediğini söylemişken, şimdi de ona bir şekilde o kişinin maalesef gelemeyeceğini açıklamak zorundasın. Onca zamandır elinde tuttuğun suyun parasını ödedikten sonra ayağa kalkıp gidiyorsun. Garsonların acıyan bakışlarını üzerinde hissediyorsun. Onlar da anlıyor ve sana acıyorlar. Yavaş adımlarla eve dönüyorsun. Aşağılanmış. Reddedilmiş. Ve nefretin büyüyor. Diğer her şeyden daha güçlü bir hale geliyor. Bir noktada acından bile daha güçlü oluyor. Sadece nefretten oluştuğunu hissettiğin bir zaman geliyor. Ve bir şey olmadığı sürece patlayacağını hissediyorsun."

Leslie anlıyordu. Gwen'in içinde neyin biriktiğini anlıyordu. Uzun süre boyunca bu kadar yumuşak ve gülümseyen bir yüzün altında gizlenen nefretin son derece tahmin edilemez bir fırtınaya dönüştüğünü biliyordu. Yine de Gwen'in gördüğü ve hareketlerini dayandırdığı mantığı sorgulamak zorunda olduğunu hissediyordu.

İnsanın, kendisine tabanca doğrultmuş akıl hastası bir kadına itiraz etmesi mantıklı olmayabilirdi ama Leslie yine de bunu yaptı. İçgüdüsü ona konuşmanın hiçbir türlü bölünmemesi gerektiğini söylüyordu.

"Anlamadığım iki şey var Gwen," dedi. "Birincisi, neden hepsi için Fiona ile Chad'i suçluyorsun? İkincisi de, neden mükemmel adamı bulmak dışında içinde bulunduğun durumdan çıkmanın bir yolunu bulmayı denemeyi düşünmedin? Neden bir eğitim almadın? Bir iş bulmadın? Kendi paranı ve bağımsızlığını kazanmadın? Asıl bu yolu takip etmeliydin."

Gwen hayret içinde ona baktı. "Bunu asla yapamazdım," dedi. Leslie'nin böyle bir şey düşünmesine gerçekten şaşırmış gözüküyordu. O kadar hayrete düşmüştü ki Leslie artık anlıyordu. Kısa vadede Gwen'i zeki ve becerikli olduğuna, onun da diğer herkes gibi bir meslek öğrenebileceğini ve kendi yoluna gidebileceğini inandırmak neredeyse imkânsızdı. Muhtemelen aylarca çabalasanız bile bunu başaramazdınız. Bu kesinlikle iyi eğitimli bir psikolog gerektirirdi. Çocukluğunun erken yıllarından başlayarak, Gwen'in bütün hayatı incelenmeliydi ama bunun bile bir yardımı dokunacağının garantisi yoktu.

Leslie nazikçe, "Ah Gwen," dedi. İlk sorusuna cevap almak için ısrar etmedi. Artık bu onun için oldukça açıktı. Gwen'in Fiona ve Chad'e duyduğu nefret ve onları suçlaması, nihayetinde cinayetlere yol açmıştı. Nefretinin kökeninde, kendisine duyduğu ve tüm hayatını kontrol eden şüphe, gerçek bir hayatı yaşama korkusu ve kendisinin ve geleceğinin sorumluluğunu alamaması vardı. Hayatı sadece acı, belirsizlik ve sürekli devam eden bir aşağılık kompleksinden oluşuyordu. Sürekli reddedilmekten başka bir deneyimi yoktu. Hayatının, çocukluğundan itibaren ilgisiz babası ve yıllar içinde annesi ile babasının evliliğini mahveden Fiona tarafından belirlendiğini fark edecek kadar zekiydi. Buna bir de, muhtemelen haklı bir şekilde Chad ve Fiona arasındaki tamamlanmayan, dolayısıyla da bitmeyen ilişkilerinden kaynaklandığına inandığı annesinin ölümü eklenmişti. Gwen'in suçlamaları mantıkdışı değildi. Gerekçeleri Leslie'ye oldukça mantıklı geliyordu. Fakat Gwen'in davranış biçimi hastalıklıydı. Fakat onun gibi, hayatı boyunca kendini köşeye sıkışmış hisseden biri için, ne kadar acı olursa olsun, bundan başka bir çıkış yolu yoktu.

Gwen buna daha fazla dayanamamıştı. Ve savaşmaya başlamıştı.

Gwen, "Dediğim gibi, bilgisayar karşısında saatler geçirdim," dedi. 'Bu sayede büyükannenin babama gönderdiği e-postalara rastladım. Okuduklarıma başta inanamadım. Ama yine de zavallı Brian Somerville'e yaptıkları tam da onlara özgü bir davranıştı. Bu babamın otizmine ve Fiona'nın neredeyse hastalıklı bencilliğine tam uyuyordu. İnsan kendini onlara karşı koruyamazsa harap oluyordu. Bunlar işte böyle insanlar. Her zaman böylelermiş."

Leslie hoşnutsuzluğunu gizlemeden, "Sen de Brian ve Semira'yı planın için kullanabileceğini düşündün," dedi. Ona çok acı çekmiş olan bu iki insanın akıl hastası bir katil tarafından piyon olarak kullanılması son derece trajik geliyordu.

Gwen, "Bu mükemmel bir fırsattı," dedi.

Leslie, "Baştan beri suçu Dave'e atmayı mı planlıyordun?" diye sordu. Kendi kendine, Dave kesinlikle kendini şüpheli gösterme konusunda iyi bir iş çıkardı, diye düşündü. Suçlu olarak görülebileceğinden korkarak kendini daha çok yalana batırmıştı. Başta olay gecesinde evinden ikinci defa çıktığını söylememişti, sonra o hikâye yanlış çık-

tığında eski sevgilisiyle geçirdiği geceyi uydurarak durumu daha da kötüleştirmişti. Gwen'in onu şüpheli olarak göstermesi oldukça kolay olmuştu.

Gwen enerjik bir şekilde başını iki yana salladı. "Hayır. Sadece zaman içinde onun benimle ciddi olarak ilgilenmediğini fark ettiğimde. Aptal değilim. Eminim hepiniz, Dave gibi bir adamın gerçekten benimle ilgilendiğini düşünecek kadar kendini bilmez biri olup olmadığımı merak ettiniz. Muhtemelen hepiniz birbirinizi bu zavallı, saf kızın gözünü açması için teşvik ettiniz! Hepiniz benim için, bir gün yaşayacağım acı hayat deneyimi için endişeleniyordunuz... Ama açıkçası, Leslie, hepinizin sandığının yarısı kadar bile aptal değilim. Daha ilk andan Dave'in benim gibi bir kadınla flört edecek tipte bir erkek olmadığını görebiliyordum ve onu dikkatle izledim. Sadece arazinin peşinde olabileceği fikrini edinmek için büyükannenin yardımına ihtiyacım yoktu. Gittikçe daha fazla şey bunu gösteriyordu. Bu da beni üzüyordu. Çünkü bütün şüpheciliğim ve tereddütlerime rağmen ona âşık olmuştum. Onunla harika zaman geçiriyordum. İlgisi ve çabaları, gerçekten benim için yapılıyor olmasalar da çok özellerdi. Daha önce hiç böyle bir şey yaşamamıştım. Çok güzeldi. Gerçekten keyif aldığım bazı anlar vardı. Rüya gibiydiler."

Kulağa üzücü geliyordu. Leslie, her zaman biraz melankolik ve karşısındakini memnun etmeye hazır olan eski Gwen'i görür gibiydi.

Ve kendi kendine, biz de senin deli olduğunu görmedik, diye düşündü. Ama en azından bu kadar mutsuz olduğunu fark edebilmeliydik. Bunu neden yapamadık?

"Neden onu vurdun?" diye sordu. "Bu, Fiona ve Chad'in cinayetleri için onu suçlama planlarını alt üst ediyor."

Gwen, "Yapabileceğim başka bir şey yoktu," dedi. "Onunla bir odada oturup veda etmek zorunda kalmak ve benden uzaklaşmaya çalıştığını hissetmek, içten içe artık bana dayanamadığını fark etmek ve benden kurtulmak için yanıp tutuştuğu halde sadece bana acıdığı için birkaç saatliğine yanımda oturduğunu görmek... Beni çok üzdü. Hem de çok. Gitmesine izin veremezdim. Bunu kaldıramazdım."

"Onu seninle sahilde yürümeye mi ikna ettin?"

"Dışarı çıkmam gerektiğini söyledim. Onun da gelmesini istedim. Gelmek istemedi ama sanırım bana acıdı. O yüzden geldi. Sanırım tek isteği ilişkiyi insan gibi bitirmekti. Ve bunun bir parçası da nişanı attıktan sonra beni tek başıma bırakmamaktı. Koya tamamen teslim olmuş bir şekilde geldi. Tabancayı saklamıştım. Ne yapacağımı bilmiyordum ama onun gitmesine izin vermeyeceğimi biliyordum."

Leslie, "Hâlâ hayatta olduğuna emin misin?" diye sordu.

"Hiçbir fikrim yok. Ben giderken hayattaydı. Ya kan kaybından ölecek ya da akıntı onu götürecek. İki türlü de umursamıyorum. Artık önemli değil, değil mi?"

Bunu pes etmiş bir sesle söylemişti. Leslie bu fırsatı kullandı. Telaşla, "Hayır, önemli, Gwen," dedi. "Baban hâlâ yaşıyor. Dave de hâlâ hayatta olabilir. Ambulans çağıralım. Lütfen. Hâlâ ikisini de kurtarabilirsin. Bu... o zaman iki cinayetin cezasını..."

Gwen asabi bir şekilde onun sözünü kesti. "Evet, sadece Fiona cinayetinin ve iki cinayet teşebbüsünün cezasını çekerim. Sence bunun bana fazla bir yardımı dokunur mu? Hapishane daha mı iyi gelir? Bu saçmalık, Leslie. Bunu sen de biliyorsun!"

Leslie, o sırada Gwen'in tamamen çelişkiler içinde olduğunu görebiliyordu. Bir yandan durumunu iyi anlıyordu. Hapishaneye gideceğini biliyordu ve bunu önlemeyi denemeye kararlıydı. Aynı zamanda içinde bulunduğu karmaşayı da tam olarak kavrayamıyor gibi gözüküyordu. Gerçekten bundan hiç etkilenmeden çıkabileceğini mi sanıyordu? Babasını, Dave'i ve Leslie'yi vurduktan sonra polisin ondan şüphelenmeyeceğini ve hayatına hiçbir şey olmamış gibi devam edebileceğini mi düşünüyordu?

Yaptığı her şey iki yönü olduğunu gösteriyordu. Bir yandan soğukkanlılıkla etrafındaki insanların Brian Somerville'in hikâyesini bilmesini sağlamış, Chad ve Fiona'nın cinayetlerinin bir gerekçesinin yayılmasını ve eninde sonunda polise ulaşmasını garanti altına almıştı. Ayrıca dikkatle Dave'e yönelmekte olan şüpheleri nasıl arttıracağını düşünmüştü. Sonra da birdenbire duygularını kontrol edemeyip Dave'i vurmuş ve kendini sabote etmişti, onun kendisini bırakmasını kabul edememiş ve buna dayanamamıştı.

Herkesin düşündüğünden daha becerikli ve bilgiliydi, üstelik taktiksel bir zekâya da sahipti ama istediği kadar sakin ve soğukkanlı

davranamamıştı. Başkalarına karşı öngörülemez olmaya devam ediyordu, kendine karşı da.

Leslie korku dolu bir ürpertiyle, bunun onu dehşet verici ve son derece tehlikeli bir düşman yaptığını fark etti. Bir sonraki anın ne getireceğini öngörmek imkânsızdı.

Gwen sanki ufak bir olayı hatırlıyormuş gibi ilgisizce, "Dave'i orada yatar halde bırakıp çiftliğe döndüm," dedi. "Sonra da birinin etrafta fenerle dolaştığını gördüm. Koya doğru giderken, aman boş ver, Dave'i bulsa bile buraya gelmek zorunda, diye düşündüm. Cep telefonun hiçbir zaman çekmiyor, görebildiğimiz gibi bunun iyi bir yanı var. Babam herhalde tıpkı senin söylediğin gibi ön kapıyı kilitlemişti ama tabii benim sesimi duyunca kapıyı hemen açtı. Onu etkisiz hale getirdikten sonra seni beklemeden edemedim. Merdivenin tepesinde oturdum. Çalışma odasındaki anahtarı çıkararak önlemimi aldım. Oradan telefon etmeye çalışacağını düşündüm."

Leslie, "Çok zekice, Gwen," dedi. "Gerçekten de her şeyi önceden düşünmüşsün."

"Evet, aptal, saf küçük Gwen. Hepiniz beni küçümsediniz. Otuz yıl boyunca. Hepiniz bana daha çok dikkat etmeliydiniz!"

Leslie buna ne söyleyebileceğini düşündü. Gwen'in hareketlerini haklı çıkarmasa da suçlarını kabul etmeli miydi? Bunun hiçbir şekilde işe yaramayacağını hissediyordu. Gwen'in aklı başında değildi. İstediği barışmak veya kendisine anlayış gösterilmesi değildi. Gwen kendini bir açmaza sürüklemişti. Kendi çarpık bakış açısına göre tek bir çıkış yolu vardı ve bu yol Leslie'nin kanını donduruyordu.

Gwen de aynı şeyi düşünüyor gibiydi. Düşünceli bir tavırla, "Seninle ne yapacağım şimdi ben, Leslie? Bütün gece burada durup konuşamayız. Ne de olsa, hiçbir zaman birbirimize söyleyecek fazla bir şeyimiz olmadı. Şimdi de yok," dedi.

Leslie, "Dedektif Almond'la buluşacaktık," dedi. "Üç saat önce orada olmam gerekiyordu. Gelmediğime şaşıracak ve beni arayacak."

Gwen gülümsedi. Bu, acı verme fikrinden zevk alıyormuş gibi görünen zalim bir gülümsemeydi.

"O zaman senin için bir şey yapma vakti geldi," diye yanıt verdi.

20

Valerie Almond'ın içindeki kötü his her geçen saniye daha da artıyordu. Pizzacıda uzun bir süre beklemiş, tekrar tekrar Leslie'ye ep telefonundan ulaşmaya çalışmıştı ama Leslie'ye ulaşılamıyordu. onunda eve gitmiş ama düşünmeyi bir türlü bırakamamıştı. Fiona arnes'ın dairesini birkaç kere aramıştı ama orada da telefonu kimse çmamıştı. Saat dokuz buçuk gibi artık daha fazla dayanamamış ve rabasına atlayıp Prince of Wales Terrace'a gitmişti. Telefonu cevaplaıaması için bir sebep olmadığından Leslie'nin orada olmasının küçük ir ihtimal olduğunu düşünüyordu ama yine de kontrol etmek istiyordu.

Arabasını park ederken, bu basit bir refleks, diye düşündü. Kendimi aresiz hissettiğim için bir şeyler yapıyorum. Çünkü bu, elim kolum ağlı bir şekilde oturup beklemekten çok daha iyi.

Dışarı çıktı. Kendisine büyükannesinin cinayetiyle ilgili acil bir ey söylemek isteyen Leslie'den haber alamadığı için endişeliydi. Sesi ergin gelmişti ve pizzacıya yaklaşık yirmi dakikada geleceğini söymişti. Scarborough'yu iyi biliyordu. Orada büyümüştü. O yüzden alerie onun kaybolmadığına emindi. Hem kaybolsaydı bile, telefon tmez miydi zaten?

Valerie, bir şeyler yolunda gitmiyor, diye düşündü.

Hâlâ Dave Tanner'dan bir iz yoktu. Şimdi de Leslie kaybolmuş ibi gözüküyordu.

Devasa binanın girişinde bir adam duruyordu. Valerie, onun neden ece burada durduğunu merak etti. Gerçi adam kötü bir şey planlıyorıuş gibi gözükmüyordu. Daha çok şaşkın bir hali vardı.

Valerie onu geçip Fiona Barnes'ın isminin yazılı olduğu zili çaldı.

Arkasındaki adam, "Evde kimse yok," dedi.

Valerie arkasına döndü. "Öyle mi? Siz de mi rahmetli Bayan Barnes'ın dairesine girmek istiyordunuz?"

"Üç kere çaldım ama..." Adam omzunu silkti. Sonra kendini tanıttı. "Ben Dr. Stephen Cramer. Karımı... eski karımı görmek istiyordum. Leslie Cramer. Ama burada değil gibi gözüküyor. Işık yanmıyor."

Valerie kimliğini uzatarak, "Dedektif Valerie Almond," dedi. Adam kısaca kimliğe baktı. "Ben de Bayan Cramer'ı görmek istiyordum."

Adam endişelenmiş görünüyordu. "Etrafa bakındım," dedi. "Arabası burada değil."

"Sizde dairenin anahtarı yok, değil mi?"

"Hayır. Sokağın biraz aşağısındaki Crown Spa Oteli'nde kalıyorum. Leslie'yi iki gündür görmüyorum."

"Bu olağandışı mı?"

Adam tereddüt etti. "Eh... Beni nerede bulacağını biliyor. Belki de bunun için bir ihtiyaç görmüyordur. Ama şu anda nerede? Gecenin bu vaktinde?"

Valerie, Leslie'nin eski kocasının hâlâ boşanma yüzünden üzüldüğü izlenimine kapıldı. Şüphesiz son iki günü, otelinde eski karısının gelmesini bekleyerek geçirmişti, Leslie'nin bunu yapmayı bir an bile aklından geçirmediği çok belliydi. Artık daha fazla dayanamadığından merakını gidermeye gelmişti ve Leslie'nin iyi bir kız gibi uslu uslu evde oturmaması onun için bardağı taşıran son damla olmuştu.

Valerie, zavallı çocuk, diye düşündü.

Stephen birdenbire, geç bir saatte, eski karsının kapısının önünde kıdemli bir polis memurunun belirmesinin ve bu memurun karısıyla ertesi güne kadar bekleyemeyecek bir konu hakkında görüşmek istemesinin olağan bir şey olmadığını fark etti. Panik içinde, "Bir şey mi oldu?" diye sordu.

Valerie, "Dave Tanner'ın nerede olduğunu biliyor musunuz?" diye sordu.

Stephen kaşlarını çattı. "Dave Tanner mı? Gwen Beckett'ın nişanlısı mı? Hiçbir fikrim yok, neden?"

Valerie belirsiz bir şekilde, "Onunla konuşmak istiyorum," diye yanıt verdi.

"Peki burada olabileceğini mi düşünüyorsunuz?"

"Hayır. Sadece Leslie için endişeleniyorum. Beni yedi gibi arayıp buluşmak istedi, bana büyükannesinin cinayetiyle ilgili önemli bir şey söylemek istiyordu. Pizzacıda buluşmayı kararlaştırdık. Ama gelmedi, beni de aramadı ve ona cep telefonundan ulaşamıyorum. Bu durumu biraz tuhaf bulduğum için buraya geldim."

Stephen, "Bu gerçekten de biraz tuhaf," dedi. "Nereden arıyordu?"

"Arabasındaydı. Staintondale'in yakınlarında bir yerde. Robin Hood Bay'den geldiğini söyledi. Orada ne yaptığını biliyor musunuz?"

"Hayır. Dediğim gibi, yakın zamanda konuşmadık."

Valerie, "Bir şey onun gelmesine engel oldu," diye mırıldandı.

"Beckett Çiftliği'ne gitmiş olabilir mi? Sonuçta oraya yakın bir yerdeydi, değil mi?"

"Bunu neden yapsın ki? Ama onları arayacağım. Sizde numaraları yok, değil mi?"

Numara Stephen'ın telefonunda kayıtlıydı. Ama çiftlikte de kimse telefonu açmadı.

Stephen, "Bu daha da tuhaf," dedi. "Bildiğim kadarıyla yaşlı Chad Beckett neredeyse hiç evden çıkmıyor! Neden orada değil? Acaba..." Sustu.

Valerie, "Evet?" diye üsteledi.

"Leslie henüz size mektupları anlatmadı, değil mi? Fiona Barnes'ın Chad Beckett'a yazdığı mektupları?"

"Hayır. Hangi mektuplar?"

Stephen huzursuzca, "E-postalar," dedi. "Onları Gwen bulmuş ve okumaları için tatil yapan misafirlerine vermiş. Onlar da Leslie'ye vermiş. İçeriklerinin ne olduğunu tam olarak bilmiyorum ama Leslie bana Chad'le Fiona'nın yıllar önce bir şeye karıştığını söyledi... Hayatlarında kimsenin bilmediği karanlık bir hikâyenin olduğundan bahsetti. Bu Leslie'yi rahatsız ediyordu."

Valerie ona bakakaldı ve nefes almaya uğraştı. "Buna inanamıyorum! İnanamıyorum! Benim bundan neden haberim yok?"

Stephen öncesinden de daha gergin görünüyordu. "Leslie'nin kâğıtları size vermesini sağlamaya çalıştım. Öğrendiklerini kendine

saklamaması gerektiğine inanıyordum. Ama o... bekledi. Fiona, yani büyükannesi... oldukça kötü bir şekilde resmediliyordu. Leslie, bunları başka insanların okumasına izin verme konusunda kendini pek iyi hissetmiyordu."

Valerie, "Tanrı aşkına, büyükannesi öldürüldü. Bu yaşlı kadınla ilgili her şey ama her şey kesinlikle bana söylenmeliydi!" diye bağırdı. "Buna inanamıyorum! Bu..."

"Evet?"

"Chad Beckett da tehlikede olabilir. Eğer doğru anladıysam bir suç ortaklığı var gibi gözüküyor." Araba anahtarını çıkardı. "Hemen Beckett Çiftliği'ne gideceğim."

Stephen, "Lütfen, sizinle gelebilir miyim?" diye sordu. Valerie duraksayınca, Stephen, "Yoksa kendi arabamla gideceğim. Her türlü de orada olacağım," diye ekledi.

Valerie pes etti. "Tamam. Arabaya binin." Arabasına doğru koşmaya başlamıştı bile.

Stephen da onu takip etti.

Arabaya atladığında, Valerie'nin telsiziyle konuştuğunu gördü.

Destek kuvvet çağırıyordu.

21

Leslie'nin arabasını hemen gördüler. Bahçenin ortasına park edilmişti. Yanında bir araba daha vardı. Valerie bunun Brankleylerin arabası olduğunu fark etti. Evde ışık yanıyordu ve ön kapı açıktı.

Valerie daha yeni durmuştu ki Stephen içeri dalmaya hazır, koltuğundan fırladı. Polis memuru onu tuttu.

"Hayır. Siz burada bekleyin. Ne olduğunu bilmiyoruz. Ben eve giriyorum."

Stephen onun sözüne uydu ama Valerie'nin ön kapıya vardığını görünce onu takip etti.

Valerie aydınlık hole girdi. "Bay Beckett? Bayan Beckett? Ben Dedektif Almond. Neredesiniz?"

Bir erkeğin sesini duydu. "Salonda! Çabuk gelin!"

Koridor boyunca koştu. Salon kapısına varınca, Chad Beckett'ın yerde yattığını gördü. Colin Brankley onun yanına çömelmiş, Chad'in ismini haykırarak seyrek gri saçlarını alnından çekiyordu.

"Chad! Uyan Chad! Ne oldu?"

Valerie, "Bay Brankley," dedi.

Colin arkasına döndü. "Onu bu halde bulduk, Dedektif. Burada yatıyordu. Sanırım vurulmuş."

Valerie Chad'in yanma çömelerek, "Son birkaç saattir neredeydiniz?" diye sordu. Chad'in yüzünün bembeyaz olması ve hiç kıpırdamaması iyiye işaret değildi.

"Leeds'teydik. Jennifer bu akşamüstü birdenbire eve gitmek istedi. Ama..."

Colin başka bir şey diyemedi. Stephen gelip onu yana itti. "Ona bir bakayım, ben doktorum."

Chad'in nabzına baktı.

Valerie sert bir sesle, "Öylece gitmek için izniniz yoktu," dedi.

Stephen başını kaldırdı. "Ölmüş," dedi, "Görünüşe göre kurşun yarası yüzünden çok kan kaybetmiş."

Colin sarsılmış bir halde, "Aman Tanrım," dedi.

Valerie, "Şu andan itibaren kimse bir şeye dokunmasın," dedi.

Stephen ayağa kalktı. Valerie onun çaresizliğini gördü. Colin'e, "Leslie nerede?" diye bağırdı.

Colin, "Burada değil. Chad'i daha yeni bulduk. Burada başka kimse yok," diye yanıt verdi. Sonra kaşlarını çattı. "Siz de kimsiniz?"

"Stephen Cramer. Leslie'nin eski kocasıyım. Leslie'nin arabası dışarıda. Buralarda bir yerde olmalı."

Valerie, "Karınız nerede, Bay Brankley?" diye sordu.

Colin kafası karışarak etrafına bakındı. "Bir dakika önce buradaydı. Belki de yine evi arıyordur."

Valerie iki adama, "Siz ikiniz burada kalın," diye emretti. "Ben yukarı çıkıyorum."

Colin, "Evde kimse yok. Her odaya baktık," dedi.

Valerie, "Bir de ben kontrol edeceğim," yanıtını verdi.

O gittikten sonra Colin ve Stephen, Chad'in cesedinin üzerinden birbirlerine baktılar.

Stephen kısık sesle, "Ne oluyor?" diye sordu. "Fiona öldürüldü. Şimdi de Chad. Tanrım, bunu kim yapmış olabilir? Kim bu kadar hasta ruhlu olabilir?"

Colin, "Bilmiyorum," dedi.

"Bu hikâyeyle ilgili, değil mi? Fiona ve Chad'in hikâyesiyle ilgili. İkisi çok aptalca bir şey yaptılar ve birini o kadar çok kızdırdılar ki o da ikisini birden öldürdü."

Colin, "Hikâyeyi biliyor musunuz?" diye sordu.

Stephen başını iki yana salladı. "Sadece ikisinin gerçekten çok kötü bir şey yaptığını biliyorum. Leslie'nin bana söylediği tek şey buydu."

Colin hiçbir şey söylemedi.

Valerie salona geri döndü. "Evde kimse yok."

Colin endişeyle, "Ama Jennifer bir yerlerde olmalı!" dedi.

Koridora gitmek istedi ama Valerie onu tuttu. "Bay Brankley, karınızla buradan ayrıldığınız sırada evde kim vardı?"

Colin, "Chad," dedi. "Ve Gwen. Bir de Dave Tanner."

Valerie hızla nefes aldı. "Tanner mı?"

"Gwen'i bekliyordu. Ona ilişkiyi bitireceğini söylemek istiyordu. Bunun mantıklı bir davranış olduğunu düşünüyordum. Ama Jennifer bu yüzden Leeds'e varır varmaz dönmek istedi. Ona Tanner'ın ne yapmayı planladığını söylediğimde panikledi. Başta Gwen için endişelendiğini sandım, Gwen'in ayrılığa dayanamayacağı için korktuğunu. Ama sonra Dave Tanner için endişelendiğini söyledi. Bunu hiç anlamadım."

"Bu söylediğini açıkladı mı?"

"Hayır. Sordum ama bana sonra açıklayacağını söyledi. Onu hiç o kadar telaşlı görmemiştim. Sonra buraya geldik, Chad'i ölü olarak bulduk daha doğrusu ağır yaralı olduğunu umduk ve Leslie'nin arabasını gördük. Bütün odaları aradık ama kimseyi bulamadık. Sonra siz geldiniz..." Çaresizce etrafına bakındı. "Jennifer nerede?"

Stephen, "Leslie nerede?" diye sordu.

Valerie, "Belki Jennifer dışarıda, ahırların etrafına bakıyordur," dedi. Sakin gözükmeye çalışıyordu ama durum ona bir kâbus gibi geliyordu. Bir katil etrafta dolaşıyordu, kimse onun kim olduğunu bilmiyordu, bir adam yerde ölü yatıyordu, başka bir adam ve üç kadın kaybolmuştu, geceydi ve kimse tam olarak neler olduğunu bilmiyordu. Valerie destek kuvvetlerin yakında gelmesi ve o zamana kadar bu iki adamı sakin tutabilmek için dua etti. Çok endişeydiler ve Valerie'nin görebildiği kadarıyla koşup karılarını aramak istiyorlardı. Valerie, onların da karanlıkta kaybolması fikrinden ötürü dehşete düşüyordu.

Colin bir kere daha, "Jennifer bir dakika önce buradaydı," dedi.

Valerie sesinin iki adamı en azından bir süreliğine dediklerini dinleyecek kadar berrak ve kararlı çıkmasını sağlayarak yine, "Chad'le kalın," diye emretti. "Ben etrafa bakacağım."

Stephen, "Yardım için çağırdığınız destek ne zaman gelecek?" diye sordu.

Valerie, "Her an gelebilirler," diye rahatlattı onu.

Beklemenin daha mantıklı olacağını biliyordu. Ayrıca yönergelerin tavsiye de ettiği buydu. Tek başına dolaşması çok riskliydi. Ama üçü birden odada Chad'in cesedinin yanında oturup beklese de, Colin ve Stephen'ın sakin kalmasını sağlayamayacağını biliyordu. İki adam birkaç dakika içinde çıldırıp dışarı çıkarlardı.

"Hemen döneceğim," dedi.

22

Jennifer gecenin içinde koşuyordu. Cal ve Wotan'la sık sık akşamları o kadar geç saatte veya karanlık sabahlarda o kadar erken vakitlerde yürüyüşlere çıkmıştı ki gözleri karanlıkta oldukça iyi görüyordu. Yine de yolunu görmekten çok tahmin ediyordu. Ayı ve yıldızları gizleyen kapalı gökyüzü de durumunu kolaylaştırmıyordu. Burada açık alanda, hızlı bir şekilde ilerliyordu. Asma köprünün öteki tarafı daha zor olacaktı. Ay ışığı olmadan vadiden fenersiz inmek tamamen delilikti ama henüz bunu düşünmemeye karar vermişti. Ne yapması gerektiğine oraya varınca karar verecekti.

Kalbi güm güm atıyordu, ciğerleri acıyordu. Vücudu formdaydı ama bu kadar hızlı gitmeye alışık değildi, hem de yokuş yukarı. Tuhaf bir şekilde doğru yere gittiği konusunda hiç şüphesi yoktu. Gwen'i tanıyordu. Gwen'in her zaman koya karşı bir zaafı olmuştu.

Gwendolyn Beckett.

Suçluluğun üzerine bir yük gibi bindiğini hissetti. O sırada ağlamaya vakti olsaydı gözyaşlarına boğulurdu. Gwen arkasında bu kanlı izi bıraktıysa, Fiona'yı öldürdüyse ve babasını vurduysa, Dave Tanner'ın çiftlikte olmamasının ve Leslie'nin de kaybolmasının sebebiyse, bunda, az da olsa, Jennifer'ın da suçu vardı.

Neden hiçbir şey söylememişti?

Bunca zaman bir şeyden şüphelenmiş değildi. Öyle olsaydı muhtemelen polise giderdi. Gwen'den şüphelenmek tamamen saçma gözükmüştü. Gwen bütün hayatı boyunca tanıdığı, onu yetiştirmeye yardımcı olmuş ve babası dışında yakın olduğu tek kişi olan yaşlı bir kadını öldürür müydü?

Bir de Gwen'in ona tatilinin başında verdiği bilgisayar çıktıları vardı. "Oku bunları, Jennifer, lütfen. Burada bazı şeyler yazılı... Nasıl

yorulmam gerektiğini bilemiyorum... Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum!"

Fiona'nın öldürülmesinden sonra Jennifer, neredeyse rahatlayarak, bulmacanın cevabının mektuplar olduğu fikrine tutunmuştu. Savaş yıllarında çiftliğe gelmiş olan öteki çocuk. Fiona ve Chad, doğrudan olmasa da, ihmalkârlıkları sebebiyle çocuğun kaderine etki etmişlerdi ve bunun suçluluğunu taşıyorlardı.

Gwen ona Semira Newton'ı da anlatmıştı. "İnternette aradım. Semira Newton yıllar önce Brian Somerville'i bulmuş. Tanrı'nın unuttuğu bir çiftlikte. Yarı ölü bir halde. Deli olan çiftçi onu yakalayıp saldırmış ve onu hayat boyu sakat bırakmış."

Ve sonra Gwen, "Hâlâ hayatta. O yaşlı kadın. Robin Hood Bay'de. Onu seçmen kütüğünden buldum. O olmalı. Buralarda çok fazla Semira Newton adında insan olduğunu sanmıyorum," diye eklemişti.

Her şey çok aşikâr gözüküyordu. Doğal olarak Jennifer bunu polise anlatmaktan bahsetmişti. Gwen neredeyse gözyaşlarına boğulacaktı. "Bu sadece eski olayları tekrar gündeme getirir. Neredeyse kırk yıl geçmiş. Artık kimse bu hikâyeyi hatırlamıyor. Fiona'nın kirli çamaşırlarını ortaya dökmek mi istiyorsun? Ve babam... o yaşlı bir adam, bacağı hep ona sorun çıkartıyor... Ona bunu nasıl yaparım?"

Colin de hemen Valerie Almond'a gitmek istemişti. Ama Jennifer, Gwen'in iyiliği için ondan bunu yapmamasını istediğinde geri durmuştu. Jennifer, Colin'in kafa karışıklığı içinde bunu Leslie'ye anlattığından şüpheleniyordu. Her biri, sorumluluğu başka birine atmıştı. Hiçbiri doğru şeyi yapıp polise anlatmamıştı. Gwen'in babası ve Fiona hakkındaki hisleri, bu durum için belirleyici bir faktör olmamalıydı.

Ama Jennifer'ın şüpheleri hiçbir zaman tamamen yok olmamıştı. Aynı şüpheler, cinayeti duymalarından sonraki ilk korkunç saatlerde onu Gwen için tanıklık yapma önerisini yapmaya itmişti.

Jennifer, onun güvende olmasını sağlamak daha iyi, diye düşünmüştü. Ne de olsa Fiona'nın akşamın erken saatlerinde yaptıklarından sonra Gwen'in bir gerekçesi vardı ve önceden önlem almak daha iyiydi.

Bir an hareket etmeyi bırakıp öne eğildi, elleri sancıyan göğsündeydi.

Kendi kendine, derin nefes al, dedi, yoksa yığılacaksın.

Dönüp çiftliğe baktı ama sadece karanlık geceyi görebiliyordu. Colin onu takip etmişe benzemiyordu. Colin'in dehşetle Chad'in ya-

nına eğilmiş olduğu anı, sargı bezi aramaya gittiğini haykırmak için kullanmıştı. Sonra evden mümkün olduğunca sessiz ve hızlı bir şekilde çıkmıştı. Colin asla onun gitmesine izin vermezdi, ya da onunla gelmek ister ve açıklama yapması için ısrar ederdi. Jennifer ne diyebilirdi ki? Baştan beri içini ufak bir zehir gibi yakan Gwen'in bir katil olabileceği korkusunun son birkaç saattir büyüdüğünü ve daha acı verici bir hale geldiğini mi? Çiftliğe geldikten sonraki dakikalarda zehrin bütün bedenine yayılıp onu nefes alamaz bir hale getirdiğini mi? Dave Tanner'a ve Leslie Cramer'a ne olacağından korktuğunu ve polis gelene kadar bekleyemeyeceğini mi? Colin, polise ne olup bittiğini anlatabilirdi. Chad için ambulans çağırırdı. Jennifer'a şu anda çiftlik evinde ihtiyaç yoktu.

Son çekincelerinden de kurtulup tekrar koşmaya başladı.

Neredeyse Colin'le çiftlikte geçirdikleri ilk yazdan itibaren Gwen'in maskesinin arkasındakileri gören tek kişi olduğunu biliyordu. Onun gördüğü sadece nazik, arkadaş canlısı, oldukça sade ve saf kadın değildi. Sadece çok büyük iniş çıkışları olmayan bir hayatla yetinerek harika çayırlar, sürekli renkleri değişen bir deniz, her yerdekinden daha yüksek ve geniş gözüken bir gökyüzü ve kayaların arasında bir yere çekilmeyi sevdiği ufak koyla tatmin oluyor gibi görünen bir insan görmemişti. Ve sevdiği ve ilgilendiği babasıyla. Harap ama rahat evle. Dünyadan çok uzak bir hayatla. Bunlar, insanların günlük hayatlarının stresi, endişeleri, keşmekeşi ve sorunları çok gelmeye başladığında aradığı şeylerdi. Gwen bütün bunları sahiplenmişti. Yakından bakmayanlar onu bunun için kıskanabilirdi bile.

Ama Jennifer daha derini görebiliyordu. Zaten genelde bunu yapabilen biriydi. Bu elindeki belirgin empati yeteneği şansının –ya da lanetinin– bir parçasıydı. Bunu kabul mü etmeliydi yoksa buna karşı savaşmalı mıydı bir türlü karar veremiyordu. Gwen'in içindeki öfkeyi görebiliyordu. Üzüntüyü. İsimsiz kızgınlığı. Acıyı. Çaresizliği. Hiçbir zaman ilerlemeden solan hayatı görüyordu. Çektiği acılar ve insanların ilgisizliği yüzünden Gwen'in içinde birikmiş sayısız dökülmeyen gözyaşını görebiliyordu. Hiçbir şeyle ilgilenmediği için bunları fark etmeyen sevilen bir baba. Ve Chad'e olan ilgisinin takıntı boyutuna vardığı ve bir türlü aileyi yalnız bırakamayan Fiona. Gwen çok önceden onun gerçek niyetini anlamıştı. Fiona da Gwen'le ilgilenmiyordu. Hatta Jennifer, Fiona'nın nişan partisi sırasında Dave Tanner'a yaptığı saldırıların, onun Gwen'i mutsuz edeceği düşüncesinden çok, ondan

daha genç, daha hırslı bir erkek çiftliğin kontrolünü ele geçirmeye başlarsa Chad'e ne olacağı endişesinden kaynaklandığını düşünüyordu. Fiona ne derse desin, Jennifer hiçbir zaman onun gerçekten Gwen'in geleceğini düşündüğüne inanmamıştı.

Jennifer bazen, Gwen'in yıllarca içinde saklı tuttuğu şeylerin, bütün öfkesi ve nefretinin, bir çıkış yolu bulduğunda neler olacağını düşünmüştü. Baskı çok fazla geldiğinde ne olacaktı?

Ve bu düşünce onu her zaman korkutmuştu.

Yine de cinayet işlemek o kadar hayal edilemez, o kadar delice bir fikirdi ki Jennifer bu korkuyu bütün gücüyle bastırmıştı. Ve Dedektif Almond'la yaptığı her görüşme diğerlerini koruma ihtiyacını arttırmıştı. Dedektifin ona atılan her kırıntıya aç bir köpek gibi tutunacağını biliyordu. Burada da Colin ve diğerlerinden fazlasını görmüştü. Almond enerjik, becerikli ve kendinden emin gözükebilirdi. Ama maskesinin arkasında kendinden şüphe eden ve korku duyan bir kadın vardı. Mesleğinde istediği sıçramayı yapamadığı için özgüven sorunu yaşayan gergin bir polis memuruydu. Kariyer basamaklarında ilerleme hırsı yüzünden sağlıksız bir dürtü duyuyordu. Barnes vakasını çözemeyeceğinden çok korkuyordu. Jennifer bunu hissetmişti. Kadının dayanacak gücü kalmamıştı.

Jennifer ona Gwen'i vermiş olsaydı, dedektif ona tutunur, Gwen işin içinde olsa da olmasa da onun gitmesine asla izin vermezdi.

Bunu Gwen'e yapamam, demişti kendi kendine.

Belki de Jennifer'ın sessizliği bir trajediye yol açmıştı.

Geniş tepenin en yüksek noktasına ulaştı. Asma köprü ve vadi oradan çok uzakta uzak değildi. Ama işin en zor kısım hâlâ önünde duruyordu. Artık elinden geldiğince hızlı ilerleyemezdi. Kendi güvenliğini de düşünmek zorundaydı. Bileğini kırarsa bunun kimseye bir faydası olmazdı.

O an aklından geçirdi: Kırık bir bilek... Sanki çok daha kötü bir şeyin olabileceğini bilmiyormuşsun gibi.

Her zaman Gwen'e acımıştı. Her zaman onu korumak istemişti. Ama Gwen'in hiçbir zaman onun şefkatine karşılık vermediğini bilecek kadar gerçekçiydi. Gwen için Jennifer her zaman para ödeyen bir müşteri olmuştu. Hayatına ara sıra biraz değişiklik katan biri. Ama Jennifer Gwen'de hiçbir zaman bir arkadaşın sıcaklığını hissetmemişti.

Gwen'de hiçbir zaman hiçbir türlü bir sıcaklık hissetmemişti. Hiçbir zaman içten gülümsememişti.

Jennifer tepeden dik kayalık vadiye inen patikayı takip etti. Sonra köprü gelecekti, ardından da yükseklikleri ve uzaklıkları tahmin edilemez farklılıklarda kayadan yontulmuş düzensiz basamaklar. Neredeyse görmeden aşağı inmesi gerekiyordu.

Daha patikanın sonuna gelemeden önündeki karanlıkta parlayan bir ışık huzmesi gördü. Işığın tam olarak nereden geldiğini göremiyordu ama ya vadinin ötesinden ya da köprünün öteki tarafından geldiği izlenimini edinmişti. Işık hareket etmiyordu.

Jennifer durdu. Gergin bir şekilde karanlıkta bir şeyler görebilmek için uğraştı. Hiçbir şey çıkaramadı. Çok uzaktaydı. O nesneye doğru yaklaşmak zorundaydı. Bunun bir fener olduğunu varsayıyordu. Ama neden hareket etmiyordu? Öndeki insanlar –bunlar ancak Gwen, Leslie ya da Dave ya da üçü birden olabilirdi– çoktan varmak istedikleri yere gitmemişler miydi? Yoksa takip edildiklerini fark edip bekliyorlar mıydı?

Jennifer, ama o zaman ışığı söndürürlerdi, diye düşündü.

Nefesini tutarak yakınlaştı.

Köprüye vardığında her şeyi görebiliyordu. En kötü korkuları gerçek olmuştu. Fener, vadinin öteki tarafındaki bir kayanın üzerindeydi. Ürpertici sahneyi parlak, neredeyse yakıcı bir ışıkla aydınlatıyordu. Leslie Cramer, köprünün neredeyse en sonunda duruyordu. Sırtı, köprünün ipten yapılma korkuluğuna dayalıydı. Gwen onun önündeydi, Leslie'ye bir silah doğrultmuştu. İki kadın sessizce birbirlerine bakıyorlardı.

Gwen birdenbire, "Haydi acele et de atla!" dedi.

Leslie de, "Hayır. Atlamayacağım. Sen delisin. Deli bir insanın bana yapmamı söylediği şeyi yapmayacağım."

Gwen, "O zaman seni vuracağım," dedi. "Ve seni oraya atacağım. Ben olsam bunu düşünürdüm, Leslie. Atlarsan bir şansın olabilir."

Leslie, "Aşağı atlarsam hiç şansım yok," diye yanıt verdi.

Gwen kolunu kaldırdı. Emniyet mandalının serbest kalırken çıkardığı hafif ses gecenin sessizliğinde duyulabiliyordu.

Leslie, "Lütfen," diye yalvardı.

Jennifer öne doğru bir adım attı. "Gwen," diye seslendi.

Gwen arkasına döndü. İsmini duyduğu yöne baktı ama kimin seslendiğini göremiyor gibiydi.

Sert bir şekilde, "Orada kim var?" diye sordu.

Jennifer köprüye çıktı. Köprünün sallanışının yaklaştığını ele vereceğini biliyordu ama Gwen'in onu kolayca seçemeyeceğini de biliyordu. Karanlık tarafından korunuyordu.

"Benim," dedi. "Jennifer."

Gwen, "Bir adım daha atma!" diye uyardı.

Jennifer durdu. Leslie'nin fenerin aydınlattığı korkudan kaskatı kesilmiş yüzünü seçebilecek kadar yakınlaşmıştı. Gwen'in yüzüyse gölgelerde gizlenmişti.

Jennifer, "Gwen, mantıklı ol," dedi. "Colin çiftlikte. Polisi arıyor. Yakında buralar polislerle dolup taşacak. Hiç şansın kalmadı, Leslie'nin gitmesine izin ver. O sana hiçbir şey yapmadı."

Gwen, "Beni hepiniz gibi yüzüstü bıraktı," dedi.

"Sorunun olan kişileri vurmak hiçbir şeyi çözmeyecek. Lütfen, Gwen. Tabancayı bırakıp buraya gel."

Gwen güldü. Bu korkunç, ama aynı zamanda üzgün bir kahkahaydı. "Bu gerçekten de çok hoşuna giderdi, değil mi Jennifer? Sana buradan defolup gitmeni tavsiye ediyorum, yoksa sıra sana da gelecek! Seni ilgilendirmeyen işlere burnu sokma. Colin'e ve köpeklerine dön ve güzel, sorunsuz hayatına devam et. Ve senden daha kötü durumda olan insanları rahat bırak!"

"Hayatım hiçbir zaman güzel ve sorunsuz olmadı, bunca zaman sonra bunu öğrenmiş olmalısın. Leslie'nin de senin düşündüğün gibi biri olmadığı belli. Başka insanların da sorunları var, Gwen. Sen bunu düşünemesen de, bu böyle."

Gwen, "Kes sesini!" diye tersledi.

Jennifer elindeki tabancanın hafif titrediğini düşündü. Gwen gergindi ve kendinden emin değildi. Onu tabancayla tehdit ederse Leslie'nin köprüden atlayacağını umduğu belli oluyordu. Bir zamanlar arkadaşı olan Leslie'yi vurmakta zorlanıyor gibiydi. Düşündüğü kadar kolay değildi sanki. Üstelik biri çıkıp gelmişti ve karanlığın içinde gizleniyordu. Görünmez bir tehdit. Gwen köşeye sıkıştırıldığını hisseden biri gibi davranıyordu, bu ada ancak krizin tırmanmasına sebep olabilirdi.

Jennifer, "Gwen, şu anda hissettiklerin ne olursa olsun, Leslie ve ben her zaman senin arkadaşın olduk, hâlâ da öyleyiz," dedi. "Lütfen. Tabancayı bırak. Konuşalım."

Gwen, "İkinizle de konuşmak istemiyorum!" diye bağırdı. "Beni rahat bırakmanızı istiyorum. Hepinizin defolup gitmesini istiyorum."

Leslie kıpırdayınca, Gwen hemen arkasına döndü ve tabancayı tekrar ona doğrulttu. "Ölmek üzeresin!" diye uyardı.

Jennifer bir adım daha yaklaşma cesaretini gösterdi. "Gwen. Yapma."

Gwen bu sefer Jennifer'a doğru döndü. Tabancayı, Jennifer'ın göğsüne doğrultmuştu. Muzaffer bir edayla, "Seni görebiliyorum," dedi. "Seni görebiliyorum Jennifer ve seni uyarıyorum. Tek bir adım daha atarsan ateş ederim. Hayatın üzerine bahse girebilirsin."

Jennifer, "Gwen," diye yalvardı.

Ona doğru bir adım daha attı.

Bir saniye sonra, bir tabanca sesi duyuldu.

Her şey aynı anda oldu. Leslie çığlık attı. Birdenbire köprü şiddetle sallanmaya başladığı için Jennifer parmaklığa tutundu. Acıyı bekledi, acının bir bıçak gibi onu delip geçeceğinden emindi. Dizlerinin bağının çözülmesini, yere yığılmayı bekledi. Akmaya başlayacak olan kanı bekledi.

Ve Gwen'in yavaşça, neredeyse ağır çekimde yere düştüğünü gördü. Gwen esnek bir dansçının yeni bir pozisyon alması gibi tahta köprünün üzerine yığıldı. Elindeki tabanca kaydı ve köprünün hemen ucunda durdu. En ufak bir harekette aşağı düşecekti.

Leslie, Gwen'in yanma diz çökerek kolunu tuttu ve nabzına baktı. Bunu Jennifer da görmüştü ve hâlâ acı duymadan orada durabildiği için şaşkındı.

Sonra arkasında gelen bir ses duydu.

"Polis! Kıpırdamayın!"

Jennifer arkasına döndü. Karanlıkta beliren bir gölge köprünün üzerinde yürümeye başladı. Jennifer, Valerie Almond'ı tanıdı. Elinde bir tabanca tutuyordu. Ve Jennifer kimin ateş ettiğini anladı, Gwen'i polis memuru vurmuştu.

Kendisinin yaralanmadığını fark etti.

Ve acıyı beklemek zorunda olmadığını.

18 Ekim Cumartesi

Hava gri ve rüzgârlıydı ve önceki günlere göre daha soğuktu. Öfke yüklü bulutlar gökyüzünde hızla ilerliyorlardı. Ağaçsız vadilerde buz gibi bir rüzgâr esiyordu. Tepelerin eteklerinde birkaç koyun bir araya toplanmıştı. Hafta başında görülen güneşli ekimden geriye hiçbir şey kalmamıştı ama son günlerdeki sisli ve yağmurlu kasımdan da eser yoktu. Gün, merak uyandırıcı bir boşlukla yıkanmış gibiydi. Sadece griydi. Hiçbir şey olmayan bir gün.

Belki de sadece bana öyle geliyordur, diye düşündü Leslie. Belki sadece kendi boşluğumu dışarıda görüyorumdur.

Arabasıyla Whitby'ye doğru ilerliyordu. Ve kendini soğuk ve yalnız hissediyordu.

Semira Newton'ı arayıp Brian Somerville'in yaşadığı bakım yurdunu sormuştu. Semira birkaç dakika duraksadıktan sonra ona söylemişti.

"Ona zarar vermeyin," demişti.

Leslie ziyaretinin yaşlı adamı rahatsız etmeyeceğini umuyordu.

Whitby'nin kenarındaki ilk teraslı evleri görünce, istediğim zaman geri dönebilirim, diye düşündü. Solda geniş bir mezarlık uzanıyordu. Dik bir şekilde yükselen yol doğrudan kasaba merkezine çıkıyordu. Leslie, tepenin üzerindeki meşhur kiliseyi görebiliyordu.

Bir önceki günü nasıl geçirdiğinin doğru düzgün farkında bile değildi.

Fiona'nın dairesindeydi, sigara içip pencereden dışarı bakmıştı. Bir ara yürüyüşe çıkmış ve sahilden North Bay'e kadar gidip geri gelmişti. Sonra Spa Kompleksi'nden Prince of Wales Terrace'a giden füniküler için bilet almıştı. Vagonun tahta sırasında beş kişi yan yana oturmuş-

lardı. Leslie bu kadar yakınında duran insanlarla hiçbir ortak özelliği olmadığını hissettiğini hatırladı. Fazlasıyla korkunç şeyler yaşanmıştı.

Chad ölmüştü. Gwen'le evden çıkarken onun hâlâ hayatta olduğunu biliyordu. Ağzından çıkan iniltiyi duymuştu. Valerie Almond'la Stephen geldiğinde, Stephen sadece onun öldüğünü doğrulayabilmişti. Kan kaybından ölmüştü. Yardım daha önce gelse kurtarılabilirdi.

Gwen, Dedektif Almond'un çağırdığı destek kuvvetler tarafından bacağından vurulmuştu. Hastanedeydi ama durumu iyiydi ve yakında taburca olacaktı. İki cinayet, bir cinayete teşebbüsten ve kişiyi hürriyetinden yoksun kılma suçundan yargılanacaktı. Esas soru, psikiyatrik raporun onu cezai ehliyete sahip ilan edip etmeyeceğiydi. Leslie, Gwen'in hapishaneye değil, bir akıl hastanesine konmasının muhtemel olduğunu düşünüyordu. Belki de sonsuza kadar.

Köprüde olanlar bir türlü gözünün önünden gitmiyordu, dün bütün günü bu sahneyi düşünerek geçirmişti. Fenerin parlak ışığı, ayaklarının dibine çöken Gwen, biraz uzakta karaltı gibi gözüken ve tabanca sesi duyulduktan sonra yerinden kıpırdayamayan Jennifer Brankley. Ve onları kurtarmak için karanlıkta beliren polis. Valerie Almond onları, "Fazla zarar görmedi. Merak etmeyin. Ciddi bir şeyi yok, yalnızca yaralandı," diye sakinleştirmişti. Gwen'i kastetmişti. Ve Leslie ayağa fırlayıp, "Koya gitmeliyiz! Çabuk! Dave Tanner aşağıda. Gwen onu vurdu! Çabuk!" diye bağırdığını hatırladı.

Bunu söyleyip durmuştu ve sonunda Valerie Almond elini omzuna koymuş ve gözlerine bakarak itiraz kabul etmeyeceğini belli eden bir sesle, "Onunla ilgileneceğiz. Tamam mı? Şu anda oraya gidemezsiniz. Görevliler birazdan burada olurlar. Merak etmeyin," demişti.

Beckett Çiftliği'nde oturduğu sırada olanlara dair hatırladıkları daha da bulanıktı. Her tarafta ambulans görevlileri ve polisler vardı. Biri Leslie'nin omuzlarını bir battaniyeyle örtüp eline sıcak, şekerli bir çay fincanı tutuşturmuştu. Stephen'ın da orada olmasına şaşırmıştı ama Tanner'ın yaralı bir şekilde kurtarıldığını ve durumunun çok kötü olmadığını söyleyen de o olmuştu.

"Kurtulacak. Şanslıymış. Bilinci yerinde değildi, zamanında gidilmese deniz onu sabahın erken saatlerinde alıp götürürmüş."

Gece geç saatte bir ara Stephen onu Fiona'nın dairesine götürmüş, kendisi de orada kalmıştı. Leslie, itiraz etmeye çalışmamıştı. Kendini tekrar herhangi birine veya herhangi bir şeye karşı koyamayacak kadar güçsüz hissediyordu. Stephen, Fiona'nın mektuplarını okuyup okuyamayacağını sormuştu. Leslie başını sallamıştı. Ne de olsa herken yakında öğrenecekti. Sonradan ona Semira ve Brian'ı, Brian'ın Scarborough'ya çok yakın oturmasına rağmen Fiona'nın hiçbir zaman ziyaretine gitmediğini anlatmıştı.

Leslie akşamüstü Valerie Almond'la uzun bir konuşma yapmıştı. Dedektif, Dave Tanner'la hastaneden konuştuktan hemen sonra Leslie'ye gelmişti.

"Gerçekten çok şanslıymış. Kan kaybından ölebilir veya boğulabilirdi. Ucuz kurtuldu."

Dave artık bir şüpheli değildi ama Leslie yine de kendi kulaklarıyla duymak istemişti. "Peki cumartesi gecesini eski sevgilisiyle birlikte geçirmediyse nerede gitmiş?"

Valerie, "İkisi barda berabermiş," diye açıklamıştı. "Bu kadarı doğru. Ama sonra kız eve yalnız dönmüş, Tanner da amaçsızca arabasıyla dolaşmış. Bir yere park etmiş, sigara içip pek de parlak olmayan geleceğini düşünmüş. Eve geldiğinde gece yarısını geçiyormuş. Ve kimsenin ona inanmayacağından korktuğu için Ward'un hikâyesine destek çıkacağından emin bir şekilde geceyi onunla geçirdiği yalanını uydurmuş. Ama bu kadar emin olmakla büyük bir hata yaptı."

"Bu kadar çok yalan söylememeliydi. Bu her şeyi kötüleştirmekten başka bir şeye yaramadı."

Valerie Almond'ın gözleri kısıldı. "Birçok insan o kadar fazla yalan söylememeliydi. Önemli gerçekleri saklamak da yalan sayılır. En azından bir cinayet soruşturmasında."

Leslie onun ne demek istediğini hemen anladı. "Ama Brian Somerville'e olanlar, Gwen'in gerekçesi değildi, Dedektif," dedi. "Çaresiz bir adama dönüşen küçük çocuk onu hiç etkilememişti. Bunu sadece nefretine boyun eğmek ve insanları gerçeklerden saptırmak için bir fırsat olarak gördü."

Valerie, "Yine de bana anlatmalıydınız," dedi. "Sessizliğinizin bazı yasal sonuçları olabilir, Dr. Cramer. Aynı şey tabii Brankleyler için de geçerli. Hatta belki Dave Tanner için bile."

Leslie sadece omuz silkmişti.

Şimdi de Dedektif Almond'ın sözlerindeki tehdidi aklından atıp Semira Newton'ın yol talimatlarını hatırlamaya çalışıyordu.

Nehri geç, St. Hilda Katolik Kilisesi'nden sola sap. Sağda istasyon var. Bakım yurdunu gösteren işaretleri takip et.

Limana vardı. Semira yolu tarif ederken buradan da bahsetmişti. Daha rahat nefes almaya başladı. En azından yanlış yöne sapmamıştı.

Semira, "Bakım yurdunun tam karşısında büyük bir otopark göreceksiniz," demişti. "Bilet almanız gerekecek ama en azından fazla bir yol yürümek zorunda kalmayacaksınız."

Leslie otoparkı görüp içeri girdi. Otopark kalabalıktı ama yine de yer bulabildi. Leslie park edip dışarı çıktı.

Rüzgâr ne zamandan beri bu kadar sert esmeye başlamıştı? Gece olmuş olmalıydı. Leslie ürperip paltosuna daha sıkı sarındı ve etrafına baktı.

Buraların bu kadar bulutlu ve gri olmayan bir günde daha güzel gözükeceğini düşündü. Liman tesislerinin görüntüsü çirkin ve bunaltıcıydı: iri siyah vinçler, uzun ambarlar ve donuk gri dalgaların üzerinde ilerleyen gemiler. Ve martıların bitmek bilmeyen kulak tırmalayıcı çığlıkları.

Leslie arkasına döndü. Demek Brian Somerville'in öleceği yer burasıydı. Her gün bu rıhtım manzarasına bakmak zorundaydı. Bunu seviyor muydu? Gemileri izliyor muydu? Vinçler onu büyülüyor muydu? Leslie, belki de hepsinin hareketliliğini ve canlılığını görüyordur, diye düşündü.

Böyle olduğunu umuyordu. Gri günün kasveti üzerine yük gibi binmişti. Limanın karşısında, kilisenin bulunduğu tepe yükseliyordu ama etkileyici bina buradan gözükmüyordu. Aşağısındaki yolda bir sıra ev uzanıyordu. Kaptan Cook Müzesi. Bir kuaför. Bir kafe. Bir İtalyan restoranı. Bir bar.

Yakındaki kırmızı tuğlalı bina bakım yurdu olmalıydı.

Leslie yutkundu. Bilet makinesine gitti, bir bilet aldı ve dikkatle arabasının ön camının arkasına yerleştirdi. Hareketleri daha yavaştı, normalden çok daha yavaş. Neden böyle olduğunu biliyordu. Bakım yurdunu ziyaret etmeden önceki anı uzatmaya çalışıyordu.

Fiona'nın yazılarına ve Semira'nın sözlerine bakılırsa, bir çocuğun zihinsel yaşına sahip, oldukça yaşlı bir adamla tanışacaktı. Onu hayal etmekte zorlanıyordu. Lego parçalarıyla mı oynuyor olacaktı? Yoksa ilgisizce önüne mi bakıyor olacaktı? Yoksa bir hemşirenin koluna girip onu kafeteryaya kadar götürdüğü, hatta belki de onu birlikte bir dilim kek yiyip bir fincan çay içmeye davet ettiği güzel, güneşli, özel günler de var mıydı?

Leslie derin bir nefes alıp karşıya geçti.

Dışarı çıktıktan bir saat kadar sonra Stephen'ı gördü. Elleri paltosunun cebinde, Leslie'nin arabasına dayanmıştı. Omuzlarını kaldırmış soğuğa karşı direnmeye çalışıyordu. Rıhtıma doğru bakıyordu. Leslie'nin içeride bulunduğu süre içerisinde hiçbir şey değişmemişti. Soğuk rüzgâr da neredeyse saldırgan derecedeki kasvetli gün de aynıydı.

Stephen onun adımlarının yaklaştığını duyunca arkasına döndü. Tamamen donmuş gözüküyordu.

Leslie, "Burada ne yapıyorsun?" diye sordu.

Stephen belirsiz bir el hareketi yaptı. "Yalnız kalmak istemeyebileceğini düşündüm."

"Burada olduğumu nereden bildin?"

"Birdenbire ortadan kayboldun. Sadece tahmin ettim. Brian Somerville'in Whitby'deki bir bakım yurdunda olduğunu söylemiştin, ben de bilinmeyen numaralar servisi aradım ve işte buradayım. Whitby'de sadece iki bakım yurdu var. İlk denememde şanslı çıktım. Arabanı buraya park ettiğini gördüm ve... eh, seni beklemeye karar verdim."

Leslie hafifçe gülümsedi. Kısık sesle, "Teşekkür ederim," dedi.

Stephen dikkatle ona bakıyordu. "Her şey yolunda mı?"

"Evet. Evet, iyiyim." Leslie bakışları Stephen'ın arkasındaki bir vincin tepesine kaydı. Koyu metali, gökyüzündeki bulutların arasından iyice göze çarpıyordu. Bir martı vincin tepesine konmuş ve gözlerini

ayırmadan aşağıdaki suya bakıyordu. Uzaklarda bir yerde bir gemi düdüğünü öttürdü.

Leslie, "Hâlâ bekliyor," dedi. Sesi tuhaf çıkmıştı ve bunun farkındaydı çünkü sakin kalmaya uğraşıyordu. "Hâlâ bekliyor, Stephen ve onun geleceğine emin. 1943 Şubatı'ndan beri onun bekliyor. Bu yaşlı adam onun nasıl olduğunu sordu ve... ona söylemeye içim elvermedi..." Leslie'nin durması gerekti.

Stephen, "Ona Fiona'nın öldüğünü söyleyemedin," diye cümlesini bitirdi. "Asla gelmeyeceğini söyleyemedin."

"Hayır. Söyleyemedim. Elinde umut etmekten başka bir şey yok. Bu da onu bütün bu korkunç, dehşet verici hayat boyunca ayakta tutmuş. Ölene kadar içinde olacak ve belki de... onun için yapabileceğimiz en merhametli şey bu umudu elinden almamak."

Stephen, "Tanrı'ya şükür," dedi. "Neyse ki bu kararı vermişsin."

Leslie, "Biraz yürümeye ne dersin?" diye sordu. "Hava çok soğuk."

Otoparktan çıktılar, yoldan aşağı yürüdüler ve rıhtım kasabasında bir örümceğin ağı gibi zigzaglar çizen parke taşlı dar sokaklardan yukarı çıktılar. Hediyelik eşya dükkânları, barlar, gemicilikle ilgili şeylerin satıldığı her türlü ufak mağaza. Stephen, Leslie'nin koluna girmişti. Leslie buna izin verdi.

Leslie, "Gwen, Brian'ın hikâyesini kullandı," dedi. "Bu kadar soğukkanlı bir plan yapmış olmasına inanamıyorum. Sanki Brian, hayatının sonunda bir kere daha istismar edildi. Sırf haksızlığa uğradığını ve başarısız olduğunu düşünen bir kadının nefretini ve intikam isteğini gidermek için. Gwen bunu nasıl yapabildi?"

Stephen, "Her şeyi nasıl yapabildi?" diye sordu. "Önce Fiona'yı sonra da Chad'i öldürdü ve Dave Tanner'ı öldürmeye çalıştı. Seni de. Kontrolünü tamamen kaybetti. Bizim bildiğimiz Gwen! Cana yakın bir gülümsemesi olan iyi kalpli genç kadın. Bunu idrak etmek çok zor..."

"Onu gerçekten tanımıyorduk, Stephen. Sadece onun maskesini görüyorduk. Ve dürüst olmak gerekirse, hiçbirimiz bu maskenin ardındakileri görmek için ciddi bir çaba sarf etmedik. Belki sadece Jennifer Brankley biraz çaba sarf etmiştir. Ama onun da işlerin ne kadar tehlikeli hale geldiğini göremediği açık."

Stephen, "Bunu ancak bu tarz olaylar konusunda eğitimli biri görebilirdi," dedi. "Bu bizi aşan bir durumdu."

Leslie, "Yine de. Nasıl bu kadar kör olabildiğimi merak ediyorum," dedi. "O gece babasının çalışma odasında her şey oldukça açıktı. Benimle konuştuğunda. İfadesiz gözleri ve tekdüze ses tonu. Hiçbir şeyle empati kuramayacak bir insan. Kimseye karşı herhangi bir şey hissetmeyen bir kadın! Bir gecede bu hale gelmiş olamaz!"

"Muhtemelen de öyle olmamıştır. Ama bunu mükemmel bir şekilde saklamayı başardı. O bizim bildiğimiz nazik, iyi kalpli, arkadaş canlısı Gwen'di. Ve öldürmek isteyen, nefret dolu bir insandı. İki kişiliği birden vardı. Bunu anlamak zor ama böyleydi. Ve bunu anlasak da anlamasak da kabul etmek zorundayız."

Yürüyüşleri onları rıhtıma getirmişti. Açık denize doğru bakabiliyorlardı. Altlarında, sular sessizce kumlara vuruyordu. Leslie, kolunu Stephen'ın kolundan çekip parmaklığa dayandı. Uzakta, su ve gökyüzü birleşiyordu. Sebebini bilmese de bu görüntüyü rahatlatıcı buluyordu. Belki de vinçlerin ve çelik ambarların oluşturduğundan daha güzel bir görüntüydü.

Leslie, "Sanırım Brian Somerville olayı Beckett ailesini etkileyen bir zehir gibiydi," dedi. "Ve benim ailemi. Tamamen bastırılan bir suç, bir türlü atlatılamayan bir suçluluk duygusu, sırf hakkında konuşulmuyor diye unutulup gitmez. Bunun ne kadar güçlü olduğunu, Chad ve Fiona'nın bir araya gelmesini engellemesinden anlayabilirsin. Ve onların yanlış kişilerle evlenmesine sebep oldu. Böylece zehir çocuklarını ve torunlarını da etkiledi. Herkes, birbirlerine kavuşmaları engellenen, ama başkalarına açık olmayan iki insanın varlığının yol açtığı sarsıcı bir durumla yaşamak zorunda kaldı. Fiona, Chad'in hayatını sahiplenmeye devam etti ve sonuç olarak hepimiz acı çektik. Chad'in karısı çok gençken kanser oldu. Annem uyuşturucu bağımlısı oldu. Beni büyükannem ve büyükbabam yetiştirmek zorunda kaldı. Ve Gwen... eh, bundan en çok Gwen etkilendi. Babası içine kapandığı için. Ve Fiona işlerine karışıp durduğu için. Başta içgüdüsel olarak, sonra da oldukça bilinçli bir şekilde annesinin ölümü için suçladığı kadınla çiftlikte yıllar boyunca uğraşmak zorunda kaldı. Bu bir insanı hasta edebilir..."

Stephen, "Evet," dedi. "Muhtemelen. Ama şu anda hiçbir şeyi değiştiremeyiz. İlerlemek hayata devam edebilmek için kendi yolumuza bakmalıyız."

"Peki çiftliğe ne olacak?"

"Herhalde satılır. Chad öldü, Gwen de uzun süre parmaklıkların arkasında olacak, tabii sonsuza kadar kalmazsa."

Leslie ona baktı. "Eğer kimse bu işe burnunu sokmasaydı, Gwen ve Dave evlenebilirdi. Dave, çiftliği harika bir hale getirirdi. Gwen de hayatıyla barışabilirdi. Eğer..."

Stephen nazikçe, "Leslie," diyerek onun sözünü kesti. "O hasta. Uzun süredir hastaymış. Hayatı yıllardır büyük bir trajediye doğru ilerliyormuş. Her halükârda kötü bir şey olacaktı. Bunu kimse durduramazdı. Eminim."

Leslie, onun haklı olduğunu biliyordu. Bunu fark edince, Whitby'ye gelirken taşıdığı gerginlik birdenbire buharlaşıp kayboldu. Kendini aniden çok yorgun hissetmeye başladı. Gözleri ağrıyordu. Bunun sebebi sadece dün geceki uykusuzluğu değildi. Geçen hafta boyunca yaşananlardan yorulmuştu. Hayatının son birkaç yılı, her şeyin değiştiği zamanlar onu bir hayli yormuştu.

Stephen sanki onun düşüncelerinin nereye gittiğini tahmin etmişçesine, birdenbire kısık bir sesle, "Peki biz? Bize ne olacak?" diye sordu.

Leslie, onu arabasının yanında gördüğünden beri bu sorunun gelmesinden korkuyordu. Yine de Stephen burada olduğu için rahatlamıştı. Stephen onu tanıyordu. Onun Brian Somerville'i arayacağını tahmin etmiş ve sonradan iyi hissetmeyeceğini bilmişti. Stephen hep böyleydi ve Leslie onun her zaman böyle olacağını umuyordu: nasıl hissettiğini bilen biri. Onu kollarına alan ve ağlamaklı olduğu zamanlarda ona omzunu teklif eden bir arkadaş. İhtiyacı olduğunda onunla konuşan, kendini ancak kelimeler olmadan ifade edebildiği zamanlarda onunla beraber sessiz kalabilen bir arkadaş.

Ama bundan fazlası değil. Bir arkadaştan fazlası değil.

Leslie bakışlarını ona çevirince Stephen eski karısının aklından geçenleri gözlerinden anladı. Leslie bunu hemen fark etti çünkü adamın yüzü bir anda kederle dolmuştu.

Stephen, "Evet," dedi. "Ben de öyle düşünmüştüm. Hayır, bunu biliyordum. Sadece... az da olsa bir umudum vardı."

Leslie, "Üzgünüm," dedi.

Bir süre boyunca ikisi de ne diyeceğini bilemedi, sonra Stephen sessizliği bozdu. "Haydi," dedi, "gidip sıcak bir fincan çay içelim. Burada çok uzun süre dursak üşüteceğiz."

Leslie, "Bakım yurdunun hemen yanında bir kafe var," dedi. Sonra birdenbire, içini Brian Somerville'in her gün rıhtıma bakmak zorunda kalarak tepkisiz bir şekilde ölümüne yaklaştığı bakım yurduna dönüp bakma isteği kapladı. Onun, altmış beş yıl önce geri dönüp onunla ilgileneceğine söz veren bir kadını beklediği bakım yurduna. Bu yaşananlardan asla kaçamayacağı düşüncesi, içindeki öfke ve çaresizliğin birbirine karışmasına neden oldu. O andan itibaren, bu artık hayatının bir parçası olmuştu ve bunu her zaman içinde taşıyacaktı.

"Bununla nasıl baş edeceğimi bilmiyorum, Stephen," dedi ve hemen bu söylediğinin yetersiz kaldığını fark etti. Son birkaç günde yaşadıklarını nasıl kabulleneceğine dair en ufak bir fikri bile yoktu.

"O benim büyükannemdi. Ama şimdi benim için bir şeytan. Belki bazı şeyleri sonradan anlamaya başlayacağım ama hiçbir zaman anlayamayacağım bir şey var: Neden onu bir kere bile ziyaret etmedi? Onca yıl boyunca. Semira Newton ondan bunu isteyip durmuş. Neden bunu yapmadı? Neden bu ufacık insanlık gösterisini bile yapmayı beceremedi?"

Stephen duraksadı. Sadece tek bir cevabı vardı. Bu Leslie'yi tatmin etmeyecek, Fiona'nın suçluluğunu da gidermeyecekti ama tek doğru yanıt bu gibi gözüküyordu. "Çünkü kimse suçluluğuyla yüzleşmek istemez," dedi.

Yavaşça otoparka döndüler. Kafenin önünde durdular. İçeride tezgâhın arkasında birkaç fincanı kurulayan sıkkın görünüşlü kadın dışında kimse yoktu.

Leslie, "Peki, ben şimdi ne yapmalıyım?" diye sordu. Stephen onun büyükannesinden bahsettiğini anladı. Ne düşündüğünü söylemeye cesaret etmesi birkaç saniye sürdü.

"Affet," dedi. "Nihayetinde, yapılması gereken tek şey bu. Her durumda. Onu affet. Bunu dene. Kendi iyiliğin için."

Leslie, "Evet," dedi, "bunu deneyebilirim."

Rıhtıma baktı.

Rüzgârı hissetti. Rüzgâr, gözyaşlarını kuruturken yanaklarını acıtıyordu.

Ağladığını fark etmemişti.

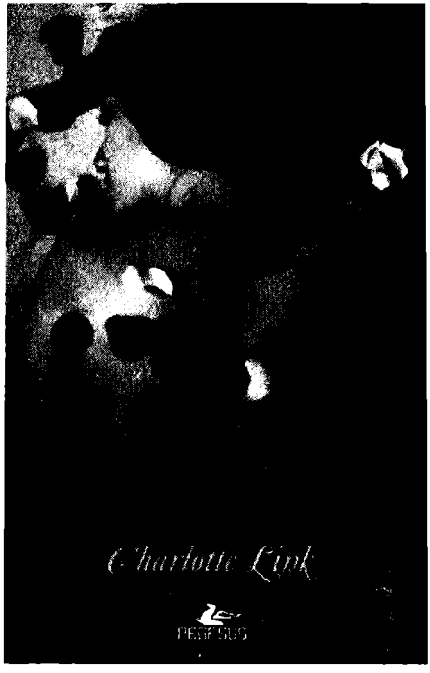

"Charlotte Link yaşam çizgilerini
görkemli bir şekilde bir gerilim ağma
dönüştürmeyi başarıyor."
—GONG

Eski bir çiftlik
Issız bir arazi
Geçmişten gelen karanlık bir sır
Ve onun doğurduğu ölümcül sonuçlar

Yorkshire'ın bir sahil kasabası olan Scarborough'da vahşice öldürülmüş bir öğrencinin cesedi bulunur. Polis aylarca araştırma yapar fakat ne bir şüpheli bulabilir ne de makul bir gerekçe. Ta ki kasaba halkını sarsan yeni bir cinayet işlenene kadar. Bu sefer kurban yaşlı bir kadındır. Suçun işlenme biçimi benzerlikler göstermektedir. Soruşturmayı yürüten polis memuru Valeri Almond bu iki cinayet arasında bir bağ olduğuna inanır ve bunu bulabilmek için ikinci kurbanın ailesinin geçmişini kurcalamaya başlar.

Tesadüfen ortaya çıkan mektuplar, öykünün elli yıl kadar geriye gittiğini gösterir. Londra'nın bombalandığı günlerde, beş yaşında kimsesiz bir çocuk, yanında kendinden birkaç yaş büyük bir kızla Scarborough'ya tahliye edilmiştir. Sadece adının Brian olduğu bilinmektedir. Ama "Hiç Kimse" olarak *vaftiz edilen* bu çocuk yıllar boyunca her türlü acımasızlığa maruz kalır. Tüm Scarborough bu kötü hikâyeyi unutmaya çalışmıştır. Ama herkes bunun bir gün ortaya çıkacağını bilmektedir...

"Ustaca yazılmış bir psikolojik gerilim. Charlotte Link'in bu türün ustalarına özgü tüyler ürpertici bir tarzı var."
Marilyn Stasio

"Link başından sonuna hiç düşürmediği temposuyla okuru diken üstünde tutan muhteşem bir gerilim sunuyor. Sayfaları çevirmekten kendinizi ahkoyamayacaksınız."
Booklist

"Link'in karakterlerinin hiçbiri göründüğü gibi değil. Psikolojik gerilim meraklılarını zekice kurgulanmış bir son bekliyor."
The New York Times Book Review